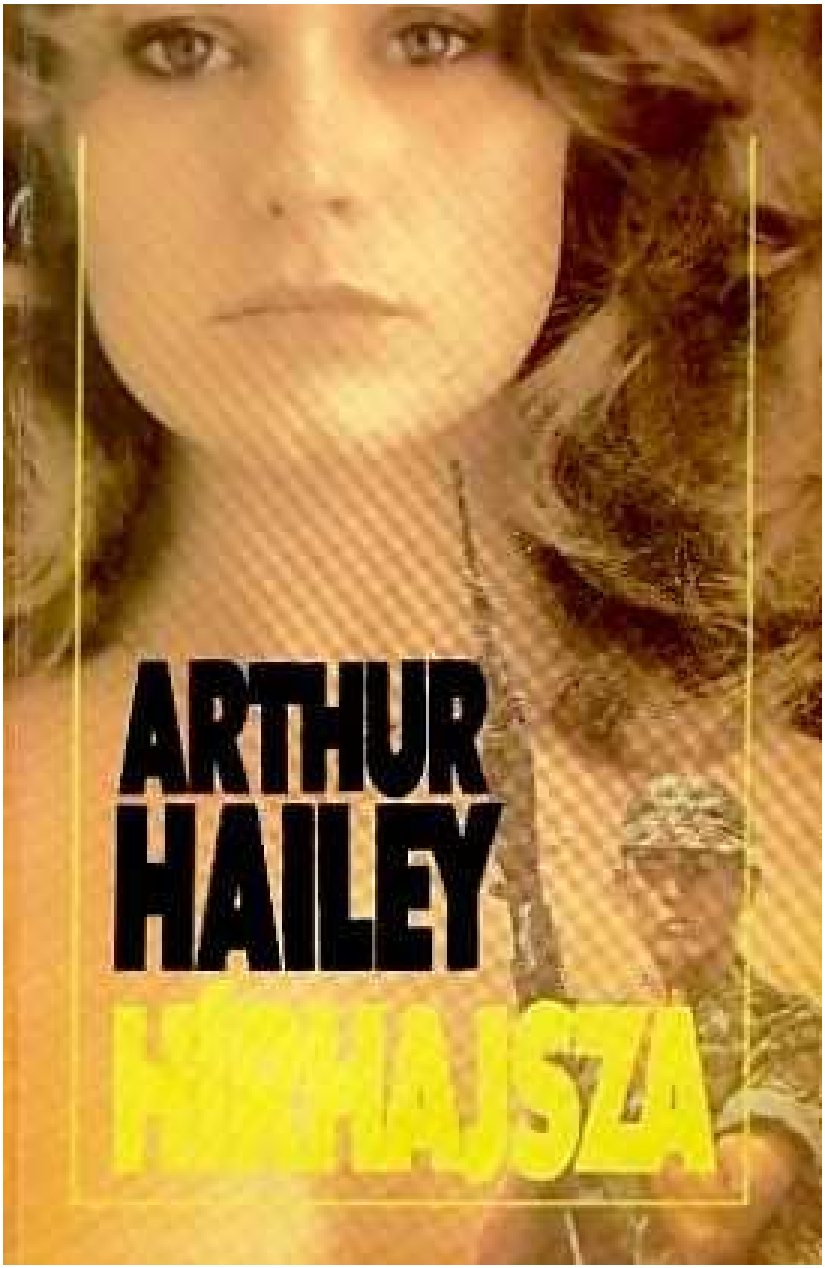
ARTHUR
HAILEY
HÓTHAJSZA

Arthur Hailey
Hírhajsza

ARTHUR HAILEY
HÍRHAJSZA
A mű eredeti címe: The Evening News
Copyright ©1990 by Arthur Hailey
A magyar kiadás a Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc. Doubleday részlegével
kötött megállapodás alapján jelent meg.
Fordította: Fazekas László
A címlapot tervezte: Szabó Árpád
Hungarian Translation © Fazekas László, 1991.

Sok szeretettel Sheilának és Dianenek,
valamint a tömegtájékoztatásban
számtalan barátomnak
akik voltak olyan kedvesek
és háttér-információkkal láttak el.

A szerző megjegyzése:

Frederick Forsyth A sakál napja című, 1971-ben megjelent regényében egy bérgyilkos hamis úton brit útlevelet szerez. A Hírhajszában egy terrorista eltérő módszerekkel ugyan, de szintén csalással szerez útlevelet. A módszert saját kutatásaim során nyert ismeretek alapján írtam le.

Ezzel együtt készséggel elismerem, hogy ezen a téren Mr. Forsyth-é az elsőbbség. — A. H.

I. RÉSZ

1.

New Yorkban, a CBA televíziós állomás központi hírszerkesztőségében, a CBA Newsnál néhány perccel az esti országos híradó kezdete előtt tudták meg, hogy egy lángoló Airbus A300-as gép közeledik a dallasi Fort Worth repülőtérhez.

Keleti parti időszámítás szerint 18.21-kor a CBA dallasi irodájának vezetője közölte a Patkó néven emlegetett szerkesztőségi teremben ülőkkel:

— Bármelyik pillanatban bekövetkezhet egy szerencsétlenség a Fort Worth-ön. Egy zsúfolásig tömött Airbus a levegőben összeütközött egy kis géppel, amely lezuhant, az Airbus pedig kigyulladt, s most megpróbál kényszerleszállást végrehajtani. A rendőrséget és a mentőket már riasztották.

— A szentségit! — kiáltott fel az egyik gyártásvezető. — Van rá esélyünk, hogy képeket is adjunk?

A Patkóban egyetlen nagy, tizenkét emberre méretezett, ívelt asztal állt — ennél beszélték meg minden áldott nap kora reggeltől egészen az adás előtti utolsó percekig a CBA fő, esti híradóját. Minden televíziós társaságnál saját neve van a szerkesztőségi teremnek: a CBS-nél Akvárium, az ABC-nél Abroncs, az NBC-nél pedig egyszerűen csak Asztal. Bármilyen elnevezést is használjanak azonban, a dolog lényege ugyanaz.

Ez az a hely, ahol a szakemberek — gyártásvezetők, rendezők, műsorvezetők, ügyeletes és beosztott szerkesztők, szövegíró munkatársak, grafikusok és szinte megszámlálhatatlan segítőik — összegyűlnek, hogy eldöntsék, mi kerül adásba. Ott vannak e hatalmas, bonyolult zenekar hangszerei is: a számítógépes terminálok, a gyorsnyomtatók, a telefonok és a rengeteg monitor, amelyeken a megvágatlan filmtudósítások ugyanúgy lehívhatók, mint a sugárzásra kész anyagok, vagy éppen a rivális tévétársaságok adásai.

A CBA központjának negyedik emeletén lévő Patkó egyik oldalán irodák sorakoztak, ahova az országos híradó vezető munkatársai a nap bármely szakában visszavonulhattak, ha úgy érezték, hogy a terem bábeli zűrzavarában nem képesek dolgozni.

Az asztal fő helyén — mint legtöbbször — ezen a napon is Chuck Insen ügyeletes szerkesztő ült. A sovány, indulatos természetű férfi régi, tapasztalt televíziós volt. Valamikor az írott sajtóban kezdte, s azóta sem tudta levetkőzni a belföldi hírek iránti elfogultságát. Ötvenkét évével a

televíziós normák szerint öregnek számított ugyan, de erre az ő esetében senki sem gondolt. Négy év után is változatlan energiával végezte munkáját, amelybe sokan már két év alatt belerokkannak. Azt is megszokták tőle, hogy sokszor nyers, nem tűri a mellébeszélést, vagy az ostoba megjegyzéseket. Tisztában voltak azzal, hogy olyan megterhelés mellett, mint amilyen őrá nehezedik, udvariaskodásra egyszerűen nem jut idő.

Szeptember közepe volt, szerda este, s a feszültség szinte elviselhetetlenné fokozódott. Úgy alakult, hogy reggel óta többször is meg kellett változtatni az adásmenetet, módosítani kellett a híradó hangsúlyait. A világ különböző részein dolgozó tudósítók egymás után jelentkeztek be újabb és újabb ötletekkel, kapták meg a választ és készítették el tudósításaikat. Estére, mire az adás összeállt, maradt nyolc, egyenként másfél-két perces tudósítás, két film alá mondott műsorvezetői kommentár és négy kép nélküli hírismertetés — utóbbiak húsz-húsz másodpercben.

A dallasi repülőkatasztrófa miatt azonban nyolc perccel adás előtt ismét át kellett szerkeszteni az egész műsort. Senki nem tudta ugyan, mennyi hírt kapnak még, lesznek-e egyáltalán képek, de az már bizonyossá vált, hogy ha a dallasi eseményekről be akarnak számolni, akkor legalább egy hírt el kell hagyni, s a többit is kénytelenek lesznek rövidebbre fogni.

— Figyeljetek! — adta ki az utasítást Insen. —Dallasszal kezdünk, Crawf olvassa be a hírt. Van már hírügynökségi jelentésünk?

— Az AP most adja — válaszolta Crawford Sloane, a műsorvezető. Néhány perce kapta meg a telexről letépett papírt, és éppen azt olvasta.

Sloane, aki markáns vonásaival, őszülő hajával, jellegzetes, előreugró állával, magabiztos, meggyőző stílusával esténként mintegy tizenhétmillió ember figyelmét vonta magára, a neki kijáró előkelő helyen, az ügyeletes szerkesztő jobbján ült. Ö is veteránnak számított. Megállíthatatlanul nyomult előre a ranglétrán, különösen az után, hogy a CBA tudósítójaként megjárta Vietnamot. Egy ideig fehér házi tudósító volt, három éven át vezette az éjszakai adászáró híradót, ezalatt szinte nemzeti intézménnyé vált.

Pár perc múlva elindul a stúdióba. Előtte még begyűjti a helyszíni tudósítótól telefonon kapott jelentéseket és az AP híreit, és megírja a szöveget. Nem mindenki követte a példáját, de ő, ha csak tehette, ragaszkodott hozzá, hogy maga fogalmazza meg mondandóját. Ezúttal nem sok ideje maradt rá.

Ismét Insen hangja töltötte be a helyiséget. Az ügyeletes szerkesztő, miután átnézte az adástervet, kiadta az utasítást az egyik vezető szerkesztőnek:

— Dobjátok ki Szaúd-Arábiát, és vegyetek el tizenöt másodpercet Nicaraguától...

Sloane-t dühítette, hogy elmarad a rijadi jelentés, a CBA közel-keleti tudósítójának jól megkomponált, két és fél perces anyaga Szaúd-Arábia olaj értékesítési terveiről. Egy nappal később már kevesebbet ér, mert addigra a többi társaság is beszámol róla.

Nem kérdőjelezte meg a dallasi anyag elsőségére vonatkozó döntést, ám ő inkább azt a jelentést hagyta volna ki, amelyben egy szenátor üzelmeiről számolt be a capitoliumi tudósító. A törvényhozó egy gazdasági csomagtervbe belepréselt még nyolcmillió dollárt, hogy kedvében járjon egyik barátjának, aki mellesleg bőkezűen adakozott választási kampánya javára. Szívós riporteri nyomozómunkával sikerült csak felderíteni az ügyet.

Bármennyire érdekes volt is a sztori, nem számított szenzációnak — abban, hogy a kongresszus egyik tagja korruptnak bizonyul, nincs semmi rendkívüli. A döntés persze jellemző Chuck Insenre: egy fontos külföldi hír ismét nem kerül adásba.

Soha nem voltak igazán jó viszonyban, de kapcsolatuk az utóbbi időben egyre romlott. Nem csupán a hírek sorrendjét, hanem kezelésmódjukat tekintve is komolyabbá váltak közöttük a véleménykülönbségek, Sloane jobban szerette, ha kevesebb témát, de mélyrehatóan ismertetnek, Insen viszont ragaszkodott hozzá, hogy minél több hírt zsúfoljanak a műsorba, még akkor is — és ezt nem szégyellte kimondani — „ha néhány eseményt csak úgy kutyafuttában érintünk”.

Más körülmények között Sloane tiltakozott volna a szaúd-arábiai tudósítás elhagyása ellen, s talán nem is sikertelenül, hisz műsorvezetőként vezető szerkesztői rangot élvezett, így beleszólása volt az adás összeállításába. Most azonban erre nem volt idő.

Sarkát a padlónak feszítve, körbefordította székét, igyekezett kirekeszteni gondolataiból a körülötte tomboló zűrzavart, s nekiállt megírni a szövegszerkesztőjén az adáskezdő mondatokat.

„A dallasi Fort Worth repülőtérről egy tragédiáról kaptunk jelentést. Néhány perccel ezelőtt a levegőben összeütközött a Muskegon Airlines egyik utasokkal teli Airbusa és egy kis magánrepülőgép, amely az Associated Press jelentése szerint lezuhant. A szerencsétlenség Dallastól

északra, Gainesville város fölött történt. A kis gép utasainak sorsáról, az esetleges áldozatokról egyelőre nem kaptunk hírt. Az Airbus kigyulladt, pilótái most próbálnak meg kényszerleszállást végrehajtani a Fort Worth-ön. A tűzoltók és a mentők felkészültek a...”

Miközben ujjai a billentyűket szántották. Sloane-nak már az járt a fejében, hogy az adászáró híradóra bizonyára sok néző át fog kapcsolni az ő csatornájukra. Hozzáfűzött hát a hírhez még egy mondatot arról, hogy a friss fejleményekről a későbbi adásban természetesen beszámolnak, majd egy gombnyomással kinyomtatta a szöveget. Csupán a biztonság kedvéért tette, hiszen a hír a súgógépen is meg fog jelenni, onnan nyugodtan leolvashatja.

A harmadik emeletre indulva még hallotta Insen dühös hangját:

— A szentségit, mi van a dallasi képekkel?

— Lehet, hogy nem fog sikerülni, Chuck — válaszolta az egyik szerkesztő, aki telefonon éppen a belföldi hírszerkesztőség vezetőjével beszélt. — A gép már a repülőtér közelében van, de a stábunk még harminc kilométerre van onnan. Szinte kizárt, hogy időben odaérjenek.

— A rohadt életbe! — szitkozódott Insen.

Ha lennének külön kitüntetések a veszélyes munkát végző televíziósok számára, Ernie LaSalle, a belföldi hírszerkesztőség vezetője már biztosan megkapta volna valamennyit. Mindössze huszonkilenc éves volt, de már tekintélyt szerzett a CBA tudósítójaként Libanonban, Iránban, Angolában, a Falkland-szigeteken, Nicaraguában és egyéb zűrös helyeken, ahol az újságírók gyakran kerülhetnek életveszélyes helyzetbe. Aztán váltott, s a központi hírszerkesztőség melletti üvegfalú irodájából már egy ideje a néha ugyancsak nem veszélytelen amerikai belpolitika eseményeit követte nyomon.

LaSalle alacsony termetű, de izmos, energikus férfi volt, gondosan nyírt szakállt viselt és elegánsan öltözködött. Belföldi főszerkesztőként komoly felelősség hárult rá. A külpolitikai főszerkesztővel ketten irányították a központi hírszerkesztőség munkáját. Rendszerint a nagyteremben tartózkodtak, s csak akkor vonultak vissza üvegfallal leválasztott irodáikba, ha otthon, vagy valahol külföldön igazán forróvá vált a helyzet. A dallasi eset pontosan ilyen volt.

A forgalmas központi hírszerkesztőség pezsgő élete mintegy háttérül szolgált az esti főműsor hírolvasó stúdiójához. A műsor technikai

lebonyolításáért felelős adásvezető pedig az alagsorban lévő vezérlőteremből irányította a műszaki gárdát.

Hét perc telt el azóta, hogy a dallasi irodavezető előrukkolt az Airbusról szóló hírrel. LaSalle két telefonkagylót is tartott a kezében, miközben az AP legújabb, a display képernyőjén megjelenő hírét olvasta. Szinte megsokszorozta önmagát, hogy minél több információ kerüljön adásba, s közben a Patkó is pontosan tájékozott legyen a legújabb fejleményekről.

Ő értesítette a CBA News legközelebb tartózkodó stábját, amely minden sebességkorlátozásnak fittyet hányva száguldott a Fort Worth repülőtér felé. A dallasi irodának mozgalmas napja volt, minden operatőr, gyártásvezető és riporter kint tartózkodott a terepen, bár amilyen pechjük volt, mindannyian meglehetősen távol a repülőtértől.

Felvételt biztosan készítenek, de valószínű, hogy a látványos és esetleg tragédiával végződő földet érést elszalasztják. Az is bizonytalan volt, hogy a képek időben elérik-e az esti országos híradót, amelyet műhold segítségével a keleti partra és a Középnyugat jelentős részére terítettek.

Az egyetlen vigasz, hogy bár a CBA-hez hasonlóan tudnak az eseményről, egyetlen más országos hálózatnak vagy helyi állomásnak sincs a repülőtéren forgatócsoportja. Ezt a dallasi irodavezető közölte, hogy valamelyest megnyugtassa a központban ülők kedélyeit.

Ernie LaSalle, még mindig telefonkagylóval a fülén, éppen az adás előtti zűrzavart figyelte az irodájából, amikor Crawford Sloane belépett a stúdióba. A tévénézők azt látták, hogy Sloane a hírszerkesztőség termében ül. Valójában egy vastag üvegfal választotta el a két helyiséget, s a szerkesztőségi zsongást műsor közben csak akkor lehetett hallani, ha a technikusok háttérzajként szándékosan bevágták.

18.28 volt, mindössze két perc maradt az adásig.

Alighogy Sloane levágta magát a műsorvezetői székbe, odapattant hozzá egy sminkes lány. Tíz perccel korábban, az irodája melletti kis helyiségben egyszer már sminkelték, de azóta igencsak megizzadt. A lány bepúderezte a homlokát, megfésülte, s hogy ne rakoncátlankodjon, egy kis lakkal befújta a haját.

— Kösz, Nina — morogta Sloane érezhető türelmetlenséggel, s papírjain átfutva még egyszer ellenőrizte, hogy az adást indító mondatai összhangban állnak-e a hírügynökségi jelentésekből összeállított többi szöveggel, amelyet a kamerába nézve a súgógépről fog leolvasni. A nézők által megszokott papírok a műsorvezető kezében a biztonság kedvéért voltak ott arra az esetre, ha a technika felmondaná a szolgálatot.

— Egy perc! — szólt bele harsányan a stúdiómikrofonba az adásvezető.

Ernie LaSalle kihúzott derékkal mozdulatlanságba dermedt a foteljában.

Körülbelül egy perccel korábban a dallasi irodavezető elnézést kért, hogy kénytelen félbeszakítani a telefonbeszélgetést, de újabb hívást kapott. Félmondatait hallva, de nem tudva, hogy mire válaszol, LaSalle-ban egyre nőtt a feszültség, míg végre a visszakapcsoló tudósító szavai elégedettséget varázsoltak az arcára. A beszélgetést befejezve, az asztalán álló piros telefon után nyúlt, amely erősítők közbeiktatásával a híradó-szerkesztőség valamennyi részlegéhez közvetítette szavait:

— Itt a belföldi szerkesztőség, LaSalle. Jó híreim vannak. Adásra várva a Fort Worth-ön tartózkodik egy stábunk — Partridge, Abrams és Van Canh. Abrams az előbb közölte a dallasi irodával, hogy rajta vannak a dolgon. Egy műholdas közvetítő-kocsi már úton van a repülőtér felé. A Dallas—New York kapcsolást megrendeltük, s még idejében megkapjuk a képet ahhoz, hogy bevághassuk az első adásba.

Megpróbált ugyan szenvtelenül beszélni, de szavaiból érződött az izgatottság. A Patkóban üdvrivalgás tört ki. Crawford Sloane is megpördült a foteljével, és hüvelykujját feltartva köszönte meg a biztató hírt.

Az egyik titkárnő újabb jelentést tett LaSalle elé, s ő ismét a piros telefon után nyúlt:

— Abrams ismét bejelentkezett. Az Airbus fedélzetén 286 utas és 11 főnyi személyzet tartózkodik. A másik gép, egy magántulajdonban lévő Piper Cheyenne Gainesville-ben lezuhant, s valamennyi utasa szörnyethalt. A földön is vannak sebesültek, de számukról és sérüléseik súlyosságáról egyelőre semmit sem tudni. Az Airbus egyik hajtóműve elszállt, s most a maradék hajtóművel próbálnak meg kényszerleszállást végrehajtani. A repülésirányítók szerint a gép szárnyán a sérülés helyéről lángok törnek elő. Ennyi.

Amit az utóbbi néhány percben Daliásból kaptunk, az igazi profi munka volt, állapította meg magában LaSalle, miközben letette a kagylót. Ezen persze egy cseppet sem lepődött meg, hiszen Abrams, Partridge és Van Canh a CBA News egyik legjobb stábját alkotta. Rita Abrams, az egykori tudósító pillanatnyilag az egyik legjobb gyártásvezető, aki arról volt híres, hogy másodpercek alatt feltalálta magát a legbonyolultabb körülmények között is, s mindig időben sikerült eljuttatnia a híreket a központba. Harry Partridge pedig az egyik legjobb riporternek számított. A haditudósítás volt a specialitása. Crawford Sloane-hoz hasonlóan ő is dolgozott Vietnamban, s bármikor bármit rá lehetett bízni. Minh Van Canh, az amerikai

állampolgárságot szerzett vietnami operatőr pedig azzal szerzett hírnevet, hogy saját biztonságával mit sem törődve, mindig a leghatásosabb képeket küldte. Az, hogy mindhárman Dallasban tartózkodnak, már önmagában is garantálja, hogy a riport sikerül.

Három perccel múlt fél hét, már ment az esti híradó. LaSalle elfordította az egyik monitor hangerő-szabályozóját, s még éppen elcsípte Crawford Sloane-nak a balesetről szóló bevezető szavai végét. A képernyőre benyúlt az egyik hírszerkesztő keze, s egy lapot tolt a műsorvezető elé — nyilván az a jelentés szerepelt rajta, amelyet LaSalle épp az előbb diktált le. Sloane — csupán fél szemmel pillantva a papírra — a legkisebb fennakadás nélkül belekomponálta a szöveget a beszámolójába. Ez volt az egyik dolog, amelyhez a műsorvezető talán mindenkinél jobban értett.

LaSalle bejelentése után a Patkóban valamelyest megnyugodtak a kedélyek. A feszültség ugyan nem szűnt meg, de mindenkit serkentett az a tudat, hogy a dallasi tudósítás sorsa jó kezekben van, s nemcsak képet, hanem egy részletesebb jelentést is kapnak hamarosan. Chuck Insen és munkatársai lázasan figyelték a monitorokat, számolták a másodperceket. Ahol csak lehetett, lecsíptek egy-egy másodpercet, és átcsoportosították a híreket, hogy helyet csináljanak a beszámolónak. A korrupt szenátorról szóló riport is áldozatul esett a tömörítésnek. A lázas sietség ellenére kellemes érzés lett úrrá a stábon — a szükséghelyzetben mindenki azt csinálta, amihez a legjobban értett.

Gyors, csupán a beavatottak számára érthető bekiabálások követték egymást.

— Adjatok még több képet!

— Sajnálom, ezt meg kell vágni.

— Vágószoba, figyelem: a korrupciós anyag egyelőre jegelve, de még jöhet, ha Daliásból nem kapunk képet.

— Az anyag utolsó tizenöt másodperce dögunalom.

— Az öreg omahai bögre semmi újat nem mond.

— Akkor vágd ki!

— Most ért véget az első blokk. Negyven másodperccel úszunk.

— A többieknek mijük van Daliásból?

— Mindenhol a műsorvezető beszél, akárcsak nálunk.

— A kábítószeres anyaghoz gyors vágásokat kérek!

— Hagyd ki ezt az anyagot, teljesen semmitmondó.

Egy kívülállónak az események láttán első gondolata biztosan az lett volna: hát emberek ezek? Nincs bennük semmi érzés? Nem törődnek ezek

senkivel? Eszükbe jut-e vajon az a majd háromszáz szerencsétlen, aki talán hamarosan meghal? Van köztük egy is, akit ez érdekel?

Aki ismeri a szakma rejtelmeit, az biztosan tudott is volna válaszolni: igenis, emberek, akiknek távolról sem közömbös, ami körülöttük történik. Az adás után, vagy ha már hazatértek, át is érzik a katasztrófát a maga teljes szörnyűségében, és részvéttel gondolnak az áldozatokra. Most viszont erre nincs idejük. Ezek az emberek híradósok, s az a dolguk, hogy a lehető leggyorsabban, leghatékonyabban rögzítsék és bemutassák a nézőknek a jó és a tragikus eseményeket egyaránt.

Ezért aztán 18.40-kor, tíz perccel a félórás esti híradó kezdete után a Patkóban és a hírszerkesztőség összes többi helyiségében tartózkodókat csupán egyetlen kérdés foglalkoztatta: kapnak-e képes beszámolót a dallasi repülőtérről?

2.

A Fort Worth-ön tartózkodó öt újságíró számára az események néhány órával korábban kezdődtek, s a helyi zónaidő szerint 17.10-kor jutottak el csúcspontjukra.

Harry Partridge, Rita Abrams, Minh Van Canh, Ken O'Hara hangtechnikus és Graham Broderick, a New York Times tudósítója kora hajnalban, még sötétben indultak El Salvadorból Mexico Citybe, ahol átszálltak egy másik gépre, és azzal utaztak tovább Dallasba. Itt szétvált az útjuk, de egyelőre még mindannyian a csatlakozásra vártak.

Fáradtak, elcsigázottak voltak, nemcsak a hosszú utazástól, hanem a Latin-Amerika különböző kellemetlen helyein eltöltött, veszélyekkel és megpróbáltatásokkal teli, több mint két hónaptól is. Az volt a feladatuk, hogy undorítóbbnál undorítóbb háborúkról számoljanak be az olvasóknak és a nézőknek.

A 2E terminálban, a repülőtér huszonnégy bárjának egyikében várták, hogy a beszálláshoz szólítsák őket. A helyiséget az utóbbi időben divatba jött stílusban rendezték be — a tapétára buja növényzetet festettek, a falak mentén virágládák álltak, és halványkék vászonból készült, rejtett lámpákkal megvilágított álmennyezet lógott a látogatók feje fölött. A Times tudósítóját egy ázsiai kuplerájra emlékeztette az egész.

Ablak melletti asztalukról éppen a 20. beszállókapura láttak, ahonnan Harry Partridge-nak ezekben a pillanatokban kellett volna elindulnia Torontóba, ha az American Airlines gépe nem késett volna egy órát.

Partridge magas, szikár férfi volt, rakoncátlanul göndörödő hajjal, amely negyvenegynéhány éve és egyre szaporodó ősz hajszálai ellenére is kisfiús vonást kölcsönzött arcának. Felszabadultnak érezte magát, s még a

késés sem izgatta különösebben. Három hét pihenés és kikapcsolódás várt rá, amelyre már igencsak szüksége volt.

Rita Abrams a minneapolisi St. Paul repülőterére tartott, hogy onnan utazzék tovább egy barátja minnesotai farmjára pihenni. Tervei közt szerepelt egy közös hétvége is a CBA egyik — egyébként nős — főnökével, persze gondosan ügyelt, hogy beszélgetés közben ezt még csak véletlenül se említse. Minh Van Canh, Ken O'Hara és Graham Broderick pedig New Yorkba készült.

Broderick volt a kakukktojás a társaságban, bár sokszor dolgozott együtt a tévésekkel, s többnyire jól megvoltak egymással. Ebben a pillanatban azonban a testes, rendszerint igen méltóságteljes, sőt, talán egy kissé nagyképű Times-os éppen kötekedő kedvében volt.

A társaságból hárman már valamivel többet ittak a kelleténél. A két kivétel a csak szódat fogyasztó Van Canh és a hangtechnikus volt, aki egyetlen pohár sört iszogatott egész idő alatt, és hiába biztatták, nem kért többet.

— Ide figyelj, te hülye pénzeszsák! — mordult rá Broderick Partridge-ra, aki épp egy köteg pénzt húzott elő a zakója zsebéből. — Mondtam már, hogy ezt a kört én fizetem — egy húsz- és egy ötdollárost tett a három dupla whiskyt és a pohár szódat eléjük rakó pincér tálcájára. — Azért, mert feleannyi munkával kétszer annyi pénzt keresel, mint én, még ne akarj jótékonykodni az írott sajtóval.

— Az isten szerelmére, Brod! — szólt közbe Rita. — Miért nem hagyja már ott azt a kócerájt?

Mint oly gyakran, most is egy kicsit hangosabban beszélt a kelleténél, s a repülőtéri biztonsági szolgálat két egyenruhás tisztje, aki éppen akkor haladt át a báron, érdeklődve kapta fel a fejét. Rita rájuk mosolygott és barátságosan intett nekik. A biztonságiak észrevették a társaság körül heverő kamerákat és CBA címkés dobozokat, s mosolyogva mentek tovább.

A kis közjáték alatt Harry Partridge-nak feltűnt, hogy egy pillanatra mennyire meglátszott Ritán a kora. Bármennyire is vonzotta még a férfiakat, az arcán már megjelentek az apró ráncok, s kemény, magával és munkatársaival szemben sem elnéző természete néha kissé kellemetlen modorosságban nyilvánult meg. Persze lehet, hogy csupán a fáradtság ütközött ki rajta. Az utóbbi két hónapban igazán keményen dolgoztak.

Rita negyvenhárom éves volt, s még hat éve — ha nem is olyan gyakran, mint hamvasabb korában — tudósítóként szerepelt a képernyőn. Mindenki tisztában volt vele, milyen undorító és igazságtalan az a

rendszer, amely a férfiaknak még idősebb korukban is megengedi, hogy kamera elé álljanak, a nőket pedig — mint egy elhasznált és megunt szeretőt — kiveti magából. Néhányan megpróbáltak küzdeni ez ellen, de teljesen hiába. Christine Craft, az ismert riporter és műsorvezető bírósághoz fordult és el is vesztette a pert.

Rita az eleve kilátástalan harc helyett átnyergelt a gyártásvezetésre, s míg korábban a kamera előtt, most mögötte aratott komoly sikereket. Az első perctől kezdve főnökei nyakára járt, követelte, hogy a legkeményebb külföldi helyszínekre küldjék, ahol mindaddig kizárólag férfiak dolgoztak. A főnökök egy ideig megpróbálták lebeszélni, aztán beadták a derekukat, s hamarosan szinte magától értetődővé vált, hogy a legsúlyosabb harcok színhelyére Harryvel együtt csak Rita mehet.

— A maguk szívdöglesztő társasága semmi fontosat nem csinál — szólalt meg Broderick, aki egészen eddig Rita legutóbbi megjegyzésén rágódott. — Amit a világ dolgairól esténként elmondanak, azok csupán forgácsok. Mennyi is a híradó? Tizenkilenc-húsz perc?

— Ha az írott sajtó mindenáron szapulni akar minket, akkor legalább legyen pontos — vetette oda mosolyogva Partridge. — Huszonegy és fél perc.

— Plusz hét perc hirdetés — egészítette ki Rita. — Abból származik Harry hatalmas fizetése, amitől magát elönti a sárga irigység.

Ami az irigységet illeti, Rita megint rátapintott a lényegre, gondolta Partridge. Az újságoknál és a televízióban dolgozók között állandó, éles vitatéma a fizetésbeli különbség. Partridge évi 250 ezer dolláros jövedelmével szemben Broderick, az első osztályú, nagy tekintélyű hírlapíró például jó, ha 85 ezret kap.

A Times riportere nem hagyta, hogy kizökkentsék a gondolatmenetéből, folytatta:

— Amit a maguk hírszerkesztőségei egy nap alatt produkálnak, az nálunk fél újságoldalt töltene meg.

— Nem jó az összehasonlítás — vágott közbe Rita. — Mindenki tudja, hogy egyetlen kép ezer szóval ér fel. Mi pedig sok száz képet közlünk, s gondolatban elröpítjük az embereket oda, ahol az érdekességek történnek, hogy saját szemükkel lássák. Nem volt még újság, amelyik ezt meg tudta volna tenni.

— Ez mind lényegtelen — Broderick a szájához emelte a poharat, a másik kezével lekicsinylően legyintett.

— Miért? — kapcsolódott be a beszélgetésbe a rendszerint hallgatag Van Canh is.

— Azért, mert a maguk fajtája kihalóban van. A nagy társaságok híradói a végóráikat élik. Lényegében soha nem tettek mást, csak híreket közöltek, de a helyi állomások még ezt is elorozzák tőlük, önállóan szerzik be értesüléseiket. Széttépik magukat, mint keselyük a dögöt.

— Hát, ami azt illeti, sokan már évek óta mondogatják ezt. — Partridge hangján érződött, hogy nem veszi igazán komolyan a vitát. — Mi pedig még mindig itt vagyunk, élünk és virulunk, mert az emberek adnak a minőségre, s nem mondanak le a nagy tévétársaságok híradóiról.

— Igazad van — helyeselt Rita. — Maga pedig téved, Brod, amikor azt állítja, hogy a helyi állomások híradói egyre jobbak lesznek. Szó sincs róla. Folyamatosan romlik a színvonaluk. Azok, akik lila reményekkel elmentek a helyi adókhoz, most megcsömörlötten sorra visszatérnek.

— Miért? — kérdezte Broderick.

— Azért, mert a helyi állomások vezetői csupán reklámhordozót, bevételi forrást látnak a híradóban. A fejlett technikát csak arra használják, hogy kielégítsék a legalantasabb nézői igényeket. Ha pedig valami komoly sztori van kilátásban, és kiküldenek rá valakit, az rendszerint egy nyeretlen fickó, aki képtelen versenyre kelni a társaságok tapasztalt riportereivel.

Harry Partridge nagyot ásított. Nyilvánvaló volt, hogy mindenki csupán az időt akarja elütni a beszélgetéssel. Ezerszer megrágták már a témát, és soha nem jutottak semmire. Unottan nézett körbe, de valami hirtelen fölkeltette a figyelmét.

A körútját végző két biztonsági ember ismét a bárban tartózkodott, és feszült arckifejezéssel szorította füléhez hordozható adó-vevőjét. A közleményből Partridge-nak sikerült elkapnia néhány szót: — ...kettes készültség ... összeütköztek a levegőben… közeledik a leszállópályához ... a biztonságiak azonnal jelentkezzenek ...

A többiek is meghallottak valamit.

— Hé! — kapta fel a fejét Van Canh. — Csak nem...?

— Megpróbálom kideríteni, mi történt — pattant fel Rita, és elviharzott.

Van Canh és O’Hara kezdte összeszedni a kamerákat és a hangrögzítő berendezéseket, miközben Partridge és Broderick is a holmija után nézett.

Rita az American Airlines pultja előtt érte utol az egyik biztonsági tisztet. Bármennyire sietett is, nem kerülte el figyelmét, milyen jóképű a férfi.

— A CBA Newstól vagyok — tartotta elé az újságíró-igazolványát.

— Tudom — válaszolta a tiszt. Látszott a szemén, hogy tetszik neki a nő.

Ritán egy pillanatra átfutott a gondolat, hogy más körülmények között szívesen megmutatná neki, milyen örömöket képes nyújtani egy korosodó hölgy. Ám erre most sajnos nem volt alkalmas az idő. — Mi történt? — kérdezte.

A tiszt hirtelen nem tudta, mit válaszoljon: — Forduljon talán az információs szolgálathoz...

— Később majd azt is megteszem — szakította félbe türelmetlenül Rita. — Komoly ügyről van szó, ugye? Mondja el, legyen szíves!

— A Muskegon Airlines egyik Airbusa összeütközött a levegőben egy másik géppel és kigyulladt. — A férfi hangja komor volt. — Kettes készültségi fokozatot rendeltek el, mindenkit a bal oldali tizenhetes leszállópályához irányítottak. Kemény ügynek néz ki.

— Oda szeretném vinni a forgatócsoportomat. Merre menjünk?

— Ha kísérő nélkül indulnak el, akkor csak az épület előtti betonig jutnak — rázta a fejét a biztonsági tiszt. — Annál tovább nem engedik magukat.

Ritának eszébe jutott, amit már maga se tudta, kitől hallott egyszer: a Fort Worth igazgatósága büszke rá, milyen kiváló a kapcsolata a sajtóval. A tiszt adóvevőjére mutatott: — Fel tudná hívni az információs szolgálatot?

— Persze.

— Akkor tegye meg, legyen szíves!

Mint már oly sokszor, ezúttal is elérte, amit akart.

— Mondja meg nekik, hogy előbb jelentkezniük kell a biztonsági központban, ahol megkapják a sajtójelvényt is — recsegett a válasz az adó-vevőből.

— Adja át nekem — Rita dühösen a készülék felé kapott.

A tiszt megnyomott egy gombot és eléje tartotta a rádiót.

— Nincs már rá idő, maga is tudja — kezdte a nő izgalomtól remegő hangon. — Országos hálózatnak dolgozunk, s teli vagyunk mindenféle igazolvánnyal. Később jöhet bármilyen formaság, de most gyorsan juttasson ki bennünket a helyszínre, kérem!

— Várjon — hangzott a válasz, majd rövid szünet után egy másik hang szólt bele a mikrofonba: — Rendben van. Rohanjanak a tizenkilences kapuhoz. Kérjenek meg valakit, hogy vezesse ki magukat az épület előtti betonra, és ott egy bekapcsolt fényszórójú furgont keressenek. Már indulok is magukért.

— Kösz, haver — szorította meg Rita a biztonsági ember karját, és már rohant is.

Partridge és a többiek közben kijöttek a bárból, Broderick volt az utolsó — sajnálkozva nézett vissza a kifizetett, de el nem fogyasztott italokra.

Rita gyorsan közölte velük, amit megtudott: — Ebből még óriási sztori lehet — figyelmeztette Partridge-ot, Minh-t és O'Harát. — Rohanjatok a leszállópályához. Én még elintézek egy telefont, s aztán utánatok megyek. — Az órájára pillantott: 17.20 volt, New Yorki idő szerint 18.20. — Ha sietünk, még elérhetjük az első kiadást — tette hozzá, de csak a többiek bátorítására, mert ő maga nem nagyon hitt a dologban.

Partridge, mintegy az utasításokat nyugtázva, bólintott. Náluk is, akárcsak a többi nagy társaságnál, furcsa viszony alakult ki a gyártásvezetők és a riporterek között. Hivatalosan a gyártásvezető felelt az egész forgatócsoportért, így a tudósítóért is, s ha munkájuk során bármi rosszul sült el, ő kapta a szemrehányást. Ha viszont minden rendben ment, akkor a képernyőn személyesen is megjelenő tudósítóé volt az elismerés.

Az olyan nagyágyúk esetében viszont, mint Harry Partridge, a hivatali beosztás gyakran felcserélődött, a tudósító volt a főnök, aki gyakran felül is bírálta a gyártásvezető döntéseit. Ám ha Partridge és Rita együtt dolgozott, egyikük sem törődött a hivatali rangsorral. Csupán az volt fontos számukra, hogy anyaguk a lehető legjobb legyen.

Rita elrohant telefonálni, Partridge, Minh és O'Hara pedig a 19. beszállófolyosó felé sietett. Szorosan a nyomukban ott lihegett az eseményektől gyorsan kijózanodott Graham Broderick is. A beszállófolyosótól nem messze megtalálták a keresett ajtót, rajta a felírással:

BELÉPNI TILOS!
CSAK VÉSZKIJÁRAT!
RIASZTÓCSENGŐ!

Miután egyetlen repülőtéri alkalmazottat sem láttak a közelben, Partridge habozás nélkül benyitott az ajtón, a többiek követték. A keskeny vaslépcsőn lesietve hallották, hogy valahol mögöttük fülsiketítően berregett a riasztócsengő, de nem törődtek vele. A földszintre érve kiléptek a repülőtér betonjára.

Csúcsforgalom volt, körös-körül mindenütt repülőgépek, reptéri járművek. Villogó vészjelzéssel feltűnt egy kocsi, és csikorgó gumikkal leblokkolt mellettük.

Még meg sem állt, Minh már fel is tépte az ajtót, beugrott a hátsó ülésre, s a többiek utána tódultak. A kormánynál ülő, barna egyenruhát viselő, fiatal fekete férfi rögtön indított.

— Hello, fiúk! Vernon vagyok az információs szolgálattól — közölte anélkül, hogy hátranézett volna.

Partridge gyorsan bemutatkozott és elsorolta a többiek nevét is.

Vernon lenyúlt az ülés mellé, három „Sajtó” feliratú zöld karszalagot húzott elő és hátranyújtotta: — Nem sokat érnek, de jobb, ha felhúzzák őket. Teljesen szabálytalan, amit teszünk, de mint a barátnőjük mondta, nincs túl sok időnk.

A repülőtér épületétől gyorsan távolodva kereszteztek két gurulópályát, és már egy szervizúton száguldottak. Jobbra előttük két leszállópálya is húzódott — az egyik mellett egyre több megkülönböztető jelzést viselő jármű sorakozott fel.

Rita Abrams egy nyilvános telefonfülkéből a CBA dallasi kirendeltségét hívta. Az irodavezető tudott az eseményről, és már meg is próbált egy stábot küldeni a repülőtérre. Nagyon megörült, amikor meghallotta, hogy Rita és a többiek ott vannak a helyszínen.

— Hogy állunk a műholdas adással? — kérdezte Rita, miután megkérte, hogy figyelmeztesse New Yorkot.

— Nagyon jól. Arlingtonból úton van magukhoz egy műholdas átjátszó kocsi — nyugtatta meg az irodavezető.

Arlington mindössze tizenhárom mérföldre volt tőlük. A közvetítő kocsit a helyi stadionba küldték ki egy sporteseményre, de a történtekről értesülve gyorsan átirányították Fort Worth-re.

Rita jóleső izgalommal fogadta a kedvező hírt. Lelkesítette a gondolat, hogy az anyag talán még az esti országos híradó alatt eljut New Yorkba.

A CBA trióját és a Times tudósítóját szállító gépkocsi már a 17L jelű leszállópályánál járt — az L a két párhuzamos pálya közül a bal oldalit jelölte. Mint a legtöbb repülőtéren, itt is hatalmas számokkal és betűvel festették fel a jelzést a betonra.

— A bajba jutott gép pilótája maga választhatja meg, hol akar leszállni — magyarázta Vernon anélkül, hogy egy kicsit is csökkentette volna a sebességet. — Nálunk rendszerint a 17L pályát választják. Hatvan méter széles, és ide érnek ki leghamarabb a mentők meg a tűzoltók.

A leszállópályát keresztező gurulópályán álltak meg, ahonnan jól megfigyelhették a közeledő repülőgépet.

— Ez lesz a harcálláspontunk — figyelmeztette őket Vernon.

Egymás után érkeztek a vészhelyzetben riasztott különleges járművek. A repülőtéri tűzoltók hét sárga kocsival vonultak ki — négy hatalmas, Oskhosh M15-ös habágyúval, egy létrás kocsival és két kisebb járművel. A

mintegy két méter magas, kerekeken mozgó, első és hátsó motorral hajtott, nagynyomású fecskendőkkel ellátott habágyúk mindegyike egy-egy önálló tűzoltóállomásnak is beillett. A két kisebb, gyors mozgású és jól manőverező járműnek az volt a feladata, hogy minél előbb az égő gép közelébe jusson.

Megérkezett vagy hat kék-fehér rendőrautó is. Utasaik ezüstszínű, tűzálló szkafandert rángattak elő a csomagtartóból, és gyorsan magukra öltötték. — A repülőtéri biztonsági szolgálat emberei tűzvédelmi kiképzést is kapnak — magyarázta Vernon. Kocsijuk rádiója izgatott parancsszavakat pattogott.

A tűzoltóautók, amelyeket egy sárga személygépkocsiban érkező hadnagy irányított, felsorakoztak a leszállópálya mellett. A közeli lakókörzetekből a repülőtérre vezényelt mentőautók mögéjük álltak, hogy ne zavarják a mozgásukat.

Partridge ugrott ki elsőnek és a kocsi oldalának támaszkodva rögtön jegyzetelni kezdett. Broderick már nem sietett ennyire, de azért ő is elővette a jegyzettömbjét. Minh Van Canh rögtön a kocsi tetejére mászott és északnak fordulva, a vállára vetett kamerával az eget pásztázta, Ken O'Hara pedig az összegubancolódott zsinórokkal bajlódva, a magnót helyezte üzembe.

Csaknem egyszerre pillantották meg mintegy öt mérföld távolságból a repülőtér felé közeledő apró tűzgömböt, amely hosszú, fekete füstcsóvát húzott maga után.

Minh kezében mozdulatlanná rögzült a kamera, szeme szorosan a keresőnyílásra tapadt.

A vietnami zömök, másfél méternél alig magasabb férfi volt, széles vállakkal, hosszú, izmos karokkal. Csillogó barna szeme, gyermekkori betegség nyomait viselő himlőhelyes arca szinte soha nem árulta el, mire gondol. A hozzá közel állóknak is hosszú időbe telt, míg sikerült kiismerniük.

Abban mindenki egyetértett, hogy Minh szorgalmas, megbízható, becsületes ember, a legjobb operatőrök egyike. Képei nem csupán jók, hanem mindig figyelmet keltőek, már-már művészi színvonalúak voltak. Segéderőként csatlakozott a CBA-hez Vietnamban. Egy amerikai operatőrtől tanulta a szakmát, akinek a felszerelését cipelte, miközben a dzsungelháborút filmezték. Főnöke egy aknára lépett, és Minh a hátán vonszolta ki a dzsungelből, hogy hazaszállíthassák és tisztességgel eltemethessék. Aztán visszatért és folytatta helyette a filmezést. A CBA-

nél senki nem emlékezett rá, hogy valaha felvették volna formailag is operatőrnek — alkalmazását befejezett tényként könyvelte el mindenki.

1975-ben, Saigon elestekor feleségével és két gyermekével azon szerencsés kevesek között volt, akiket egy CJ—53-as katonai helikopter az amerikai nagykövetség kertjéből a 7. flotta egyik közelben tartózkodó hajójára vitt. Minh persze akkor is filmezett, képei többször szerepeltek az országos esti híradóban.

S most ismét egy drámai eseményt kellett megörökítenie, amelynek a végét még senki sem tudta megjósolni.

A keresőben egyre tisztábban kivehetővé vált a közeledő Airbus, mind jobban látszottak a jobb szárnyból kicsapó lángok is. A tűz onnan tört elő, ahol valamikor a hajtómű volt, de most már csak egy csonka tartóelem meredezett. Minh és a többiek tudták: kész csoda, hogy a lángok nem borították még el az egész gépet.

A gépkocsiban Vernon a repülésirányítók hullámhosszára kapcsolt, és sikerült is elkapnia a torony és az Airbus pilótafülkéje közötti beszélgetést. A közeledő gépet a radarernyőn figyelő irányítótiszt nyugodt hangon figyelmeztette a parancsnokot: — Vigyázz, túl mélyre süllyedtél... jobbra sodródsz ... Most jó, éppen irányban vagy...

Az Airbus pilótái szemmel láthatóan nehezen tudták tartani a megfelelő magasságot és irányt. A gép a sérült szárny felé megdőlt, orra néha elfordult, majd — nyilván a pilóták kétségbeesett erőfeszítései nyomán — visszafordult a leszállópálya irányába. Mozgása bizonytalan, hullámzó — a zuhanásszerűen elveszített magasságot többé nem sikerült teljesen visszanyernie. A földön állók, anélkül, hogy kimondták volna, mind ugyanazt a kérdést tették fel maguknak: vajon sikerül-e a gépnek leszállnia? A válasz erősen kétséges volt.

A rádión most az egyik pilóta hangja hallatszott:

— Torony, figyelem! Baj van a kerékkel... meghibásodott a hidraulikus rendszer. — A bejelentést rövid szünet követte. — Megpróbáljuk kiejteni a kereket... most!

— Mit jelent ez? — kérdezte Partridge a mellette álló, szintén a rádióbeszélgetést figyelő tűzoltó tisztet.

— A nagy utasszállítókon van egy vészrendszer, amellyel akkor is ki tudják engedni a kereket, ha a hidraulika nem működik. A pilóta kikapcsolja a hidraulikus féket, a futómű a saját súlyánál fogva kicsúszik, s a vészrendszer szilárdan rögzíti. A gond csak az, hogy utána, már ha akarja, sem tudja visszahúzni.

Miközben ezt mondta, lassan ki is bújt a szárny alól az Airbus futóműve.

Ismét az irányítótiszt nyugodt hangját hallották:

— Muskegon, kint van a futóműved. A lángok túl közel vannak a jobb oldali első kerékhez.

Nyilvánvaló volt, hogyha elég a jobb első kerék — amire minden esély megvolt — akkor a betonon sebesen száguldó gép a szárnyára dőlhet.

Minh egy pillanatra sem vette le ujját a kamera gombjáról. Látta, hogy a tűz lassan eléri a kerekeket, s közben a gép a repülőtér széle felé sodródik. Négyszáz méterre lehetett a pályától, mire visszaállt a helyes irányba, de addigra a lángok — nyilván a szivárgó üzemanyagtól is táplálva — még hevesebbé váltak, s a négy kerék közül kettő már lángolt... pár másodperc múlva az egyik fényes villanással szét is robbant.

Az Airbus óránként 240 kilométeresre csökkentett sebességgel már a leszállópálya fölött járt. Alighogy elhúzott fölöttük, a felpörgetett motorral várakozó gépkocsik kilőttek utána. A konvoj élén a haboltós kocsik haladtak, szorosan a nyomukban a többi tűzoltóautó.

Alighogy a betonhoz ért, a négy jobb oldali kerék közül a második is felrobbant, aztán a harmadik, a negyedik... A gép szikraesőt hányva, a betont felszaggatva a kerékagyakon száguldott... A pilótáinak csodával határos módon sikerült a pályán tartania az Airbust... A szemtanúk számára úgy tűnt, hogy a gép száguldása az örökkévalóságig tart, de végül sikerült megállítani. A szárnyból magasra csaptak a lángok.

Az oltó-kocsik már menet közben ontani kezdték magukból a szikrázó fehér habot és elborították vele az Airbus szárnyát.

Kinyíltak a gép ajtói, a betonra ereszkedtek a felfújható mentőcsúszdák. A jobb oldalon a lángok nehezítették a kijutást, de a bal oldalon, a törzs közepe táján már megjelent a nyitott ajtókban néhány utas. A gép végében lévő négy vészkijárat azonban egyelőre zárva maradt.

A nyitott ajtókon füst áramlott ki az utastérből, s a szerencsésen földet értek köhögve, levegő után kapkodva igyekeztek minél távolabb kerülni a géptől. Sokan közülük hánytak.

A hatalmas mennyiségű hab addigra már megfékezte a szárnyon keletkezett tüzet.

Az ezüstszínű védőruhát viselő, légzőkészülékes tűzoltók létráikon gyorsan felkapaszkodtak a törzs végében lévő ajtókhoz. Mikor kinyitották őket, sűrű, fekete füstfelhő tódult ki a gép belsejéből. Közben társaik, akik az orrhoz közelebb eső ajtókon át jutottak a gépbe, segítettek kiszállni a legyöngült utasoknak.

Az utasok áradata észrevehetően lelassult. Harry Partridge becslése szerint mintegy kétszáz ember szállhatott ki a gépből. Menet közben gyűjtött adatai szerint azonban a személyzettel együtt 297 személy tartózkodott a fedélzeten. Tűzoltók rohantak el mellette néhány csúnyán összeégett emberrel, köztük két légikisasszonnyal. A füst, bár közben kissé megritkult, még mindig áradt a gép belsejéből.

Minh Van Canh mindenről megfeledkezve a katasztrófa jeleneteit pásztázta videokamerájával. Tisztában volt vele, hogy ő az egyetlen operatőr a repülőtéren, s amit rögzít, az egészen ritka és egyedülálló. A Hindenburg léghajó katasztrófája óta légi szerencsétlenséget még nem rögzítettek ilyen részletességgel.

Tucatnyi mentőautó érkezett és újabbak is tartottak a repülőtér felé. Az ápolók gyorsan ellátták és számozott hordágyakra rakták a legsúlyosabb sérülteket, hogy a fogadásukra felkészült közeli kórházakba szállítsák őket. Megérkezett egy orvosokkal és ápolónőkkel teli helikopter is, s a kifutópálya környéke hamarosan úgy nézett ki, mint egy frontkórház.

Ez a gyorsaság ékesszólóan bizonyította, milyen felkészült a repülőtér a katasztrófahelyzetekre, állapította meg Partridge. Hallotta, amint a tűzoltók parancsnoka rádión értesíti a központot, hogy mintegy százkilencven személyt sikerült élve kihozni az Airbusból. Ezek szerint még körülbelül száz embernek bizonytalan a sorsa.

A gép ajtajában egy tűzoltó jelent meg, s gázálarcát letépve, elborzadva kiáltotta oda a körülállóknak: — A farok rész tele van holttestekkel. Ott a legsűrűbb a füst,

— Ez sajnos megmagyarázta, mi történt a hiányzó száz emberrel.

A halottakat, mint a repülőgép-baleseteknél általában, lefektették a földre, otthagyták őket, amíg az Országos Közlekedésbiztonsági Hivatal helyi megbízottja — aki a hírek szerint már úton volt — meg nem érkezik, s a szükséges formaságok elintézése után engedélyt ad elszállításukra.

A gép ajtajában, a segítségükre kinyúló kezeket határozottan elhárítva, megjelentek a hajózószemélyzet tagjai. Az őszülő hajú kapitány a sebesülteken végignézve, s tudva, hogy halálos áldozatok is vannak, meg sem próbálta eltitkolni könnyeit. Minh tisztában volt vele, hogy az áldozatok nagy száma ellenére a parancsnoknak méltó elismerésben lesz része, amiért lehozta a gépet, ezért készített róla néhány másodpercnyi közelképet. Munkájának egy harsány hang vetett véget: — Harry! Minh! Ken! Rögtön befejezni! Megvan a műholdas összeköttetés New Yorkkal!

Rita Abrams az Információs Szolgálat egyik kisbuszán érkezett. A távolban látták a nyitott antennával közeledő műholdas közvetítő-kocsit is.

Minh engedelmesen leeresztette kameráját. A Ritát szállító buszon két televíziós stáb is érkezett, újságírók és fotóriporterek társaságában. Minh-t jóleső érzéssel töltötte el, hogy a leszállásról csak ő készített felvételt. Büszkén gondolt rá, hogy a következő napokban az egész világon látni fogják a felvételeit, amelyek apró, de emlékezetes dokumentumaivá válnak a történelemnek.

A közvetítő-kocsi felé tartva Partridge jegyzeteket készített tudósításához. — Egy perc, negyvenöt másodpercet csinálj — figyelmeztette Rita. — Mihelyt készen vagy, rögtön vegyétek fel a hangot, aztán közeliben a képet. Szerkesztetlenül fogom felküldeni New Yorknak.

Oda se figyelve, hogy beleegyezése jeléül Partridge bólint-e, már az óráját nézte: 17.43, vagyis New Yorkban mindjárt háromnegyed hét Alig tizenöt perc van még hátra az adásig.

Partridge már a megírt szöveget javította, Minh pedig átadta Ritának az értékes felvételeket, s újabb kazettát helyezett a kamerájába.

Vernon éppen a közvetítő-kocsinál tette ki őket. Broderick, aki egy pillanatra sem szakadt el tőlük, tovább ment vele a repülőtér főépületébe, hogy felhívja szerkesztőségét. Búcsúzóul még visszaintett:

— Köszönöm, fiúk. Azért ha egy kimerítő és példaszerű beszámolót akartok olvasni, vegyétek meg a holnapi Timest.

O’Hara, a technikus csillogó szemmel méregette a közvetítő-kocsit, elégedetten jegyezte meg: — Imádom ezeket a dromedárokat.

A jármű tetején már kinyitották a négy és fél méter átmérőjű parabolaantennát és bekapcsolták az áramellátást biztosító 20 kilowattos generátort is. A közvetítő berendezésekkel telezsúfolt kocsiszekrényben a technikus már ráhangolta az adót a harmincötezer méter magasságban keringő Spacenet 2. műholdra, amely New Yorkba fogja továbbítani a képet és a hangot.

Rita villámgyorsan átfuttatta Minh anyagát a képernyős szerkesztőgépen, s meg sem lepődött a szenzációs felvételek láttán.

Normális körülmények között, amikor szerkesztő is van a stábbal, a gyártásvezetővel együtt vágják meg a filmet, s illesztik össze a tudósítói szöveget és a képet kész tudósítássá. Ez azonban egy-egy riport esetében legalább negyvenöt percet vesz igénybe, erre nem volt idejük. Rita tehát kiválogatta a filmből a legérdekesebb részeket, s a technikus úgy, ahogy voltak, szerkesztett lenül továbbította őket New Yorkba.

Közben Partridge a kocsi lépcsőjén ülve megírta a tudósítást, s Minh-nyel és a hangtechnikussal felvették a szöveget. Számítva rá, hogy a

műsorvezető mond néhány felvezető mondatot és ismerteti a legfontosabb tényeket, Partridge a következőképpen kezdte a tudósítást:

— Egy sok évvel ezelőtti háborúban erre mondták azt a pilóták, hogy itt már a szárnyak nem elegendőek, szükség van imádságra is...

— A Muskegon Airlines Airbusa mintegy száz kilométerre járt a dallasi Fort Worth repülőtértől... utastere zsúfolásig telt... Chicagóból indult el... a levegőben összeütközött...

Mint a legtapasztaltabb tv-híradósok általában, ő sem követte pontosan a képen látható eseményeket. Ezt a stílust nem könnyű elsajátítani, sokaknak életük végéig sem sikerül. A szakmán belül is vannak ellenzői, mivel az ily módon alkotott tudósítói szöveg csak a képpel együtt hat, önmagában sokszor sután hangzik.

Harry Partridge és még néhányan azonban ragaszkodtak ahhoz, hogy a tudósító feladata nem a látottak megismétlése. A tévénézőnek nincs szüksége arra, hogy a szájába rágják, amit a két szemével látott. Ugyanakkor a szöveg nem szakadhat el túlságosan a képtől, nehogy valamiféle tudathasadásos állapotba kényszerítse a nézőt. A helyes arányt lehetetlen kimérni, itt csak a tapasztalat és az ösztönös ráérzés segít.

A híradósok között egy dologban nem volt nézeteltérés: nem a gondosan megszerkesztett, egymáshoz logikusan kapcsolódó mondatokból áll össze a legjobb tudósítás. A rövid mondatokat alkalmazó, mozaikszerű építkezés sokkal hatásosabb. A tudósító egyszersmind színész is — hanghordozásával, egész viselkedésével hat a nézőkre. Partridge mindezekben a legkiválóbbak közé tartozott, de ezúttal hátrányos helyzetből indult: nem látta a felvételeket. Abban azért biztos volt, hogy bármit is mond, sokat nem tévedhet, hiszen ott volt a helyszínen.

Ritáék már elkezdték Minh felvételeinek továbbítását, amikor Partridge a kamera elé állva befejezte tudósítását:

— Későbbi adásainkban még visszatérünk az eseményre... beszámolunk az újabb tragikus részletekről, a halottak és a sebesültek számáról. Annyi azonban máris nyilvánvaló, hogy túlzsúfolt légterünkben egyre nő a repülőgépek összeütközésének veszélye... Harry Partridge, CBA News, Dallas, Fort Worth.

Rita elég jól ismerte Partridge-ot ahhoz, hogy ne vesztegesse felesleges ellenőrzésre értékes idejét, s az elkészült kazettát rögtön átjátszotta New Yorknak. Adás közben, a képernyőt figyelve, eszébe jutott a fél órával korábban a bárban folytatott beszélgetés — amit látott és hallott, az a legékesszólóbb bizonyítéka volt annak, hogy Partridge megszolgálja kiugróan magas fizetését.

Harry eközben eleget tett még egy kötelezettségének — jegyzetei alapján magnóra mondta tudósítását a CBA rádiós hírei számára, hogy a műhold segítségével azt is átjátszhassak New Yorknak.

3.

A CBA News központja egy szépnek korántsem mondható, nyolcemeletes, barna homokkő épületben volt, Felső-Manhattan keleti részén. Az egykori bútorgyárnak csupán a külső falai maradtak meg eredeti állapotukban, belsejét az egymást váltó tulajdonosok saját igényeik szerint többször is átalakították, és a végeredmény egy olyan áttekinthetetlen labirintus lett, amelyben a helyet nem ismerő látogató pillanatok alatt menthetetlenül eltévedt.

Az épület egy olajsejk vagyonával felérő értékű műszaki berendezést rejtett magában, főleg a két utcaszint alatti emeleten, a műszakiak birodalmában, amelyet a házban dolgozók egyszerűen csak katakombának hívtak. Itt volt az „egyhüvelykes szoba” is, amelynek elnevezése a videofilmekre utalt.

Ebbe a helyiségbe érkeztek a világ minden részéből — rendszerint műholdon — a CBA tudósítóinak jelentései, s innen sugározták, ugyancsak műholdak segítségével, az elkészített anyagot a nézők millióinak.

Az „egyhüvelykes szobában” mindig pattanásig feszültek az idegek, különösen az esti híradó idején, egymást követték a villámgyors döntések, a sürgető parancsszavak. A szakmát nem ismerő, adás közben odatévedőnek óhatatlanul az az érzése támad, hogy ennél nagyobb fejetlenség, szervezetlenség el sem képzelhető.

Ezt a rossz benyomást csak fokozhatta a gyéren megvilágított helyiségben villódzó számtalan képernyő.

Pedig mint általában, ma is minden a legnagyobb rendben ment. A teremben tartózkodók tudták, hogy ha náluk baj támad, akkor az egész adás veszélybe kerül. Ezért aztán csak a legritkább esetben fordult elő hiba.

Hat nagyméretű stúdió-videomagnó uralta a helyiséget a több sorban sorakozó, falra szerelt monitorok alá beépítve. Mindegyiknél egy-egy kiválóan képzett technikus vette, szerkesztette és továbbította az adást. Munkájukhoz a legjobb minőségű, egyhüvelykes professzionális szalagot használták. A technikusok általában idősebbek voltak az épület más részeiben dolgozó kollégáiknál, s szinte tüntettek trehány öltözékükkel, feltűnő viselkedésükkel. Talán ezért keresztelte el őket valamikor az egyik kommentátor a tévé berepülőpilótáinak.

Mindennap, egy órával a híradó kezdete előtt a Patkóból elindult egy vezetőszerkesztő, hogy átvegye a felügyeletet az egyhüvelykes szoba és

technikusai fölött Mint karmester a zenekarát, úgy irányította csapatát; megnézte a beérkezett, adásra kész anyagokat, további szerkesztést rendelt, ha úgy tartotta szükségesnek és folyamatosan tájékoztatta a Patkóban tartózkodókat arról, mely anyagok érkeztek már be, és milyennek tűnnek első látásra.

Az anyagok pedig mindig az utolsó pillanatban jöttek meg. A gyártásvezetők, tudósítók, szerkesztők a legvégsőkig csiszolgatták tudósításaikat, így rendszerint az adás előtti utolsó félórában, sőt, néha az adás alatt küldték csak be őket. Előfordultak olyan hajmeresztő esetek is, amikor egy tudósítás eleje az egyik képmagnóról már adásban volt, miközben a végét a másikon még szerkesztették. A műszakiakról ilyenkor szakadt a víz, idegeik pattanásig feszültek

A vezetőszerkesztő legtöbbször Will Kazazis volt, egy brooklyni görög, aki felettébb heves vérmérsékletet örökölt szüleitől. Alkata megfelelt a munkájának, soha nem fordult elő, hogy elvesztette volna a fejét, ő kapta meg a Rita Abrams által átjátszott anyagot is — először Minh Van Canh megvágatlan felvételeit, aztán Harry Partridge magnóra vett tudósítását, s végül a tudósítóról készült rövid felvételt.

18.48 volt, tíz perc múlva vége a híradónak. Az adásban éppen egy hirdetési blokk ment.

— Gyorsan vágd meg — vetette oda Kazazis a technikusnak. — Partridge szövegéből ne húzz semmit, és válogasd ki hozzá a legjobb képeket. Gyerünk, siess!

A Patkóban tartózkodókat már értesítette, hogy megérkezett a dallasi riport. Az adásvezetői szobában ülő Chuck Insen azonban a biztonság kedvéért telefonon rákérdezett: — Milyen?

— Fantasztikus! Egyszerűen káprázatos! — válaszolt Kazazis az ügyeletes szerkesztőnek. — Pontosan olyan, amilyet az ember elvárhat Harrytól és Minh-től.

Insen tisztában volt vele, nem lesz idő rá, hogy megnézze a kész anyagot, de megbízott Kazazisban. — Készüljetek fel — mondta neki. — A hirdetés után ezzel folytatjuk.

A légkondicionált helyiségben ömlött a víz a videofelvételt, a tudósítói szöveget és a háttérzajokat összeillesztő technikusokról — alig egy percük volt a megjelölt időpontig.

Insen a műsorvezetőnek és a mellette ülő hírszerkesztőnek is megismételte az utasítást. A tudósítást bevezető szöveg már elkészült, s a hírszerkesztő átnyújtotta Crawford Sloane-nak, aki egy biccentéssel

megköszönte, majd átfutotta és egy-két szót kijavított benne. Alig telt el néhány pillanat, a szöveg már a súgógépen volt. A hirdetési blokk a végéhez közeledett, s a rendező elkezdte a visszaszámlálást: — Tíz másodperc...öt...négy...kettő…

Sloane az eseményhez illő komolysággal kezdett a tudósítás felvezető szövegébe: — Adásunk elején már közöltük, hogy Dallas közelében a levegőben összeütközött a Muskegon Airlines egyik utasszállítója és egy magánrepülőgép. A magánrepülőgép lezuhant, minden utasa életét vesztette. Az Airbus kigyulladt, s néhány perccel ezelőtt kényszerleszállást hajtott végre Dallasban, a Fort Worth repülőtéren. Az áldozatok száma igen jelentős. A helyszínen tartózkodik Harry Partridge, a CBA News tudósítója. Az ő beszámolóját láthatják.

A lázas sietséggel végzett szerkesztés mindössze néhány másodperce fejeződött be, s az épületben lévő monitorokon és sok millió tévékészüléken az Egyesült Államok keleti partvidékén és középnyugati területein, valamint a határ menti kanadai körzetekben megjelent a leszállópályához közeledő lángoló Airbus drámai képe.

Az esti híradó tehát ezen a napon is exkluzív anyaggal zárult.

Az első kiadás után rögtön következett egy második is, amelyet néhány keleti parti körzeti adó, a középnyugati államok egy része, és későbbi sugárzásra a nyugati államok nagy része átvett.

Természetesen ez az adás már Partridge riportjával kezdődött, s nem volt nehéz megjósolni, hogy másnap a világ sok nagy tévéállomása többször is meg fogja ismételni.

Mindössze két perc választotta el egymástól a két adást, s a szünetet Crawford Sloane arra használta fel, hogy felhívja telefonon Chuck Insent.

— Ide figyelj! Azt hiszem, vissza kellene rakni azt a szaúd-arábiai tudósítást — mondta neki.

— Vesd be a protekciódat és szerezz még öt perc adásidőt. Akkor semmi akadálya — válaszolta gúnyosan Insen.

— Ne hülyéskedj. Fontos anyag.

— És nyúlós, mint az olaj. Szó sem lehet róla.

— Számít valamit, hogy szerintem szükség van rá?

— Hát persze, hogy számít. Ezért akarok beszélni veled holnap. Egyelőre azonban rengeteg a dolgom.

— Amihez az is hozzátartozik — illetve hozzá kellene tartoznia —, hogy helyesen ítéld meg a külföldi híreket.

— Mindkettőnknek megvan a maga munkája. Jobb, ha az órára nézel, mindjárt kezdődik az adás. Egyébként a dallasi riportot jól vezetted fel — zárta le a beszélgetést Insen.

Sloane köszönés nélkül lerakta a kagylót, majd hirtelen támadt ötlettel odaszólt a hírszerkesztőnek: — Kérj meg valakit, hogy hívja fel telefonon Harry Partridge-ot. Beszélni akarok vele az adás alatt, ő és a többiek igazán megérdemlik a gratulációt.

— Tizenöt másodperc! — szólt be a rendező a stúdióba.

Igen, holnap mindenképpen beszélnünk kell Insennel, és ez minden lesz, csak kellemes bájcsevegés nem, villant át Sloane agyán a gondolat. Nagyon úgy néz ki, hogy Chuck kimerítette a tartalékait, itt az ideje, hogy átadja a helyét másnak.

Insen összeszorított szájjal, komor arccal tért vissza az irodájába a második adás után. Mielőtt hazaindult volna, magához akart venni néhány folyóiratot, hogy később átnézhesse őket.

Olvasni, olvasni, olvasni, tájékozódni mindenről, ami a világban történik — ezt tekintette a felelős szerkesztő legfontosabb feladatának. Bárhol tartózkodott is, a nap bármely szakában olyan természetességgel nyúlt egy-egy napi-, hetilap, vagy éppen politikai tárgyú könyv után, mint mások egy csésze kávéért, a zsebkendőjükért vagy cigarettáért. Gyakran felébredt éjszaka, ilyenkor rögtön elővett valami olvasnivalót vagy meghallgatta a híreket a rádióban. Személyi számítógépével be tudott lépni az összes nagy kábeles hírközlő szolgálat rendszerébe, s hajnali ötkor azzal kezdte a napot, hogy valamennyinek a híreit átfutotta. Munkába menet mindig hallgatta az autórádiót — legtöbbször a CBS híreit, amelyeket sok más szakmabelihez hasonlóan a legjobbaknak tartott.

A CBS nyújtotta a legszélesebb áttekintést, a köznapi embereket igazán érdeklő eseményekről. Insennek megvolt a maga külön elmélete a CBA esti híradójának milliós néző táboráról. Véleménye szerint az emberek többsége három alapvető kérdésre vár választ a híradásoktól: Biztonságos-e a világ? Biztonságban van-e az otthonom és a családom? Történt-e valami érdekes a nap folyamán? Insen mindenekelőtt arra törekedett, hogy az esti híradók választ adjanak erre a három kérdésre.

Elege volt már Sloane magabiztosságából, a hírek kiválasztására vonatkozó nagyképű, értelmiségi elméleteiből. Tudta, hogy másnap kegyetlenül egymásnak fognak ugrani, és ő rendesen kipakol, nem törődve az esetleges következményekkel.

Egyébként nehéz megjósolni, milyen következmények lehetnek. Régebben egy műsorvezető és az ügyeletes szerkesztő párharcából feltétlenül az előbbi került ki győztesen, és az esetek döntő többségében a szerkesztő jobban tette, ha rögtön más állás után nézett. A nagy hálózatok híradóinál azonban az utóbbi időben sok minden megváltozott. Más lett a légkör, már nem tűnt olyan elképzelhetetlennek, hogy a szerkesztő kerüljön ki győztesen, és a műsorvezetőnek kelljen vennie a kalapját.

Ezt a lehetőséget is számításba véve, néhány nappal korábban Insen szigorúan bizalmas, tájékozódó beszélgetést folytatott telefonon Harry Partridge-dzsal. Azt próbálta kipuhatolni, hajlandó lenne-e Harry otthagyni a tűzvonalat, letelepedni New Yorkban, és felvállalni a műsorvezetést az esti országos híradóban? Ha rászánná magát, remekül el tudná látni a feladatot, amint azt néhányszor már be is bizonyította, amikor a szabadságon lévő Sloane-t helyettesítette.

Partridge őszintén meglepődött és bár nem adott határozott választ, nem mondott nemet sem. Crawf Sloane persze semmit sem tudott a beszélgetésről.

Bárhogy lesz is, gondolta Insen, az biztos, hogy Sloane-nal vívott párharca nem húzódhat a végtelenségig.

4.

Crawford Sloane Buick Somersetjében 19.40-kot gördült ki a híradó épületének parkolójából. Mint legtöbbször, most is a szerződés értelmében őt megillető hivatali kocsit használta. Sofőrt is igénybe vehetett volna, de erről az esetek többségében lemondott, öt perccel később, amikor a Harmadik sugárútról ráfordult az ötvenkilencedik utcára és a Franklin D. Roosevelt gyorsforgalmi út felé tartott, még mindig a nemrég véget ért adás járt a fejében.

Első gondolata Insen volt, de rögtön úgy döntött, hogy vele majd csak másnap foglalkozik. A legkisebb kétsége sem volt afelől, hogy képes lesz lapátra tenni — áthelyeztetni például a társaság egyik alelnöki állásába, ami ugyan jól hangzik, de bukásnak számít az országos híradó szerkesztése után. Meg sem fordult a fejében, hogy ennek az ellenkezője is megtörténhet.

Egyelőre inkább Harry Partridge-dzsal foglalkozott.

Tisztában volt vele, hogy a kapkodva elkészített, kiváló dallasi riport egy töretlenül magasba ívelő karrier újabb kiemelkedő állomásaként fog bevonulni a szakmai közvéleménybe. Adás közben sikerült elérnie telefonon, gratulált neki és megkérte, hogy tolmácsolja a központ elismerését és legjobb kívánságait Ritának, Minh-nek és O’Harának is.

Egy műsorvezetőtől — a rang kötelez — ez a legtermészetesebb gesztusnak számított, bár Partridge esetében Sloane mérsékelt lelkesedéssel tett eleget az elvárásnak. A gratuláció — mint már nemegyszer — meglehetősen kényszeredettre sikerült. Partridge azonban — bár érezni lehetett a hangján a kimerültséget — felszabadultan válaszolgatott.

Egy tilos jelzésnél várakozva Sloane kíméletlen őszinteséggel feltette magának a kérdést: — Miként is érzek Harry Partridge-dzsal kapcsolatban? — Ugyanolyan kíméletlen őszinteséggel meg is adta magának a választ: — Bizonytalanná tesz.

A kérdés és a válasz is a távoli múltban gyökerezett.

Több mint húsz éve ismerték egymást, csaknem egyszerre léptek be a CBA News-hoz. Szakmailag az első pillanattól kezdve mindketten kiemelkedő sikereket arattak, egyéniségük azonban élesen különbözött.

Sloane pedáns, kifinomult ízlésű, kifogástalanul öltözködő, választékos beszédű ember volt, aki szerette és veleszületett természetességgel viselte a kivívott tekintélyt. A kezdő munkatársak magától értetődően uramnak szólították, és tiszteletteljesen utat engedtek neki, ha összetalálkoztak vele. Hűvös és tartózkodó volt azokkal szemben, akiket nem ismert eléggé, bár emberi kapcsolataiban egyetlen kimondott szó, egyetlen rejtett gesztus sem kerülte el soha a figyelmét.

Partridge mindig mindenkivel közvetlen volt, az öltözködésre pedig nem sokat adott — legjobban a kopott, a használatban hozzáidomult tweedzakókat szerette és szinte soha nem viselt öltönyt. Társaságában jól érezték magukat az emberek, és gyakran támadt az a téves benyomásuk, hogy felületes, semmi nem érdekli igazán. Újságírói pályafutásának már a legelején rájött, hogy sokkal több információt szerezhet, ha jelentéktelen ember benyomását kelti és jól eltitkolja kivételes intelligenciáját.

A két férfi családi hátterét, neveltetését tekintve is alapvetően különbözött egymástól.

A clevelandi középosztálybeli családból származó Crawford Sloane szülővárosában szerezte első televíziós tapasztalatait. Harry Partridge Torontóban, a CBC-nél, a Canadian Broadcasting Corporationnél töltötte tanulóéveit, miután már egy ideig bemondóként és mindenes műsorvezetőként dolgozott Nyugat-Kanadában, néhány körzeti televíziós állomásnál. Albertában, Calgarytól nem messze, egy De Winton nevű kis faluban született, apja egyszerű farmer volt.

Sloane a Columbia Egyetemen végzett, Partridge pedig még a középiskolát sem fejezte be, hatalmas ismeretanyagára munka közben tett szert.

A CBA-nél elég hosszú ideig párhuzamos pályán futottak, így természetesnek tűnt, hogy szinte mindenki vetélytársaknak tekintette őket. Sloane is az előrejutását veszélyeztető vetélytársat látott Partridge-ban, bár soha nem volt biztos benne, hogy a másik is ugyanúgy gondolkodik-e róla.

Vetélkedésük akkor éleződött ki igazán, amikor mindketten tudósítóként működtek a vietnami háborúban. 1967 végén azzal küldték ki őket a tűzvonalba, hogy profi párost alkotva csapatmunkát végezzenek, amit ők bizonyos értelemben meg is tettek. Sloane ragyogó alkalomnak tekintette a háborút arra, hogy karrierjét egyengesse; elhatározott szándéka volt, hogy egyszer az esti országos híradó műsorvezetője lesz.

Tisztában volt vele, hogy előrejutása attól függ, milyen gyakran jelenik meg a képernyőn. Saigonba érkezése után nem sokkal elhatározta, ha egy mód van rá, nem fog messzire és hosszabb időre eltávolodni a Keleti Pentagontól, az Egyesült Államok Vietnami Segélycsapatainak Főparancsnokságától, amely a város központjától ötmérföldnyire, a Tan Son Nhut légitámaszponton működött.

Még ennyi év után is pontosan emlékezett egyik beszélgetésükre.

— Crawf, soha nem fogod megérteni ezt a háborút, ha csak a Saigon Follies-ba jársz, vagy a Caravelle-ben ücsörögsz — jegyezte meg Partridge. Saigon Follies néven az újságírók a katonai parancsnokság sajtóértekezleteit emlegették, a Caravelle pedig egy szálloda volt, a különböző országokból érkezett újságírók, katonatisztek és az amerikai nagykövetség munkatársainak kedvelt találkozóhelye.

— Ha arra célzol, hát én is kész vagyok ugyanakkora kockázatot vállalni, mint bárki más — válaszolt sértődötten Sloane.

— Nem a kockázatról van szó. Azt mindannyian vállaljuk. Arra gondolok, mennyire érinti a lényeget mindaz, amit innen leadunk. Szeretném minél jobban megismerni, és főleg megérteni ezt az országot. Nem akarom lekötni magamat a katonáknál, és csak a különböző hadmozdulatokról beszámolni, ahogyan ők szeretnék. Ha haditudósítást készítek, akkor szeretek az első vonalban lenni, hogy a saját szememmel lássam, valóban az történik-e, amiről ezek a fickók az USIS-nél mesélnek (USIS — United States Information Service, jelenleg USIA — United States Information Agency — az Egyesült Államok kormányzatának külföldi propagandával foglalkozó szervezete — a ford.).

— Ahhoz azonban, hogy ezt megtehesd, napokra, sőt néha hetekre is el kell utaznod — figyelmeztette Sloane.

Partridge szemmel láthatóan jól mulatott a megjegyzésen: — Fogadni mertem volna, hogy ezt fogod mondani. Arra is mérget vennék, hogy már régen rájöttél, ha így dolgozom, akkor te csaknem minden este megjelenhetsz a híradóban.

Sloane dühös volt, hogy kollégája ilyen könnyen olvas a gondolataiban.

Nem, azt senki egy szóval sem állíthatta, hogy nem dolgozott keményen Vietnamban. Sokat hajtott és nem riadt vissza a halálos veszélytől sem. Sokszor járt a Viet-kong hadműveleti körzeteiben, többször keveredett tűzharc kellős közepébe, s gyakran nem tudhatta, sikerül-e élve megúsznia a veszélyes helyzeteket. De szerencsés csillagzat alatt született, ráadásul ritkán volt távol a fővárostól huszonnégy óránál hosszabb ideig. Tudósításai pedig pontosan olyanok voltak, amilyenekre New York számított — drámai, feszültségekkel teli felvételek a harcokról, és érdekes, sok emberi vonatkozást tartalmazó beszámolók a bennük részt vevő fiatal amerikaiakról.

Feladatait pontosan teljesítette, de soha nem vállalt felesleges kockázatot, így mindannyiszor Saigonban volt, valahányszor katonai vagy diplomáciai sajtótájékoztatót tartottak. Évekkel később még nyilvánvalóbbá vált, hogy ragyogó munkát végzett. Sokan vallották, hogy a televízió számára a drámai képek fontosabbak, mint a látvány mögött meghúzódó igazság maradéktalan feltárása. Erre az utólagos igazolásra Crawford Sloane-nak tulajdonképpen nem volt szüksége.

Eredeti elképzelése tökéletesen bevált. Mindig is meggyőző volt a kamera előtt, Vietnamban pedig még inkább azzá vált. A Patkó ügyeletes szerkesztőinek egyik kedvence lett, és volt olyan hét, hogy háromszor-négyszer is megjelent az esti híradóban. A tudósítókról pedig nemcsak a nézők, hanem a CBA központ legfőbb döntéshozói is ennek alapján alakították ki véleményüket.

Harry Partridge szintén tartotta magát az elképzeléseihez. Mélyrehatóbb elemzésekre törekedett, amelyek hosszabb anyaggyűjtést igényeltek, s megkövetelték, hogy egy operátor társaságában Vietnam távoli vidékeire is elkalandozzék. Elismert szakértője lett a Viet-kong által alkalmazott harcmodornak, sőt annak is, hogy a hadműveleti és harcászati tervek miért vallottak időnként kudarcot. Alaposan tanulmányozta a szemben álló felek közötti erőviszonyokat, és hosszú időt töltött az első vonalban, hogy minél mélyebb ismereteket szerezzen a szárazföldi és légi hadműveletekről, a két fél veszteségeiről, utánpótlási rendszereiről. Jelentéseinek egy része

ellentmondott a hivatalos saigoni katonai közleményeknek, más részük viszont megerősítette őket. Ezek a tisztességes beszámolók Partridge-ot és néhány társát kiemelték a Vietnamban dolgozó tudósítók tömegéből.

A vietnami háborúról szóló tudósítások többségére ugyanis a minden tekintetben elítélő, erősen propagandisztikus hangvétel volt a jellemző. Munkába állt egy fiatal újságíró-nemzedék, amelynek sok tagja már korábban is a háborúellenes mozgalmakkal szimpatizált, nem bízott a katonákban, gyakran le is nézte őket, és a tömegtájékoztatásra általában ez a szemlélet nyomta rá bélyegét. Jó példával szolgált erre az ellenségnek a Tet, a vietnami Holdújév alkalmából indított nagyszabású offenzívája. A tudósítások általános, mindent elsöprő kommunista győzelemről harsogtak, és két évtized is eltelt, mire egy nyugodtabb, józan elemzés bebizonyította, mennyire hamis volt ez a beállítás.

Harry Partridge azon kevesek egyike volt, akik már akkor úgy ítélték meg, hogy az amerikai erők a Tet idején sokkal jobb teljesítményt nyújtottak, mint általában vélték, az ellenség pedig messze nem szerepelt olyan fényesen, mint a beszámolók sugallták, sőt, több alapvető célját nem is sikerült elérnie. A szerkesztők eleinte nem fogadták el értékítéleteit, félre akarták tenni riportjait, ám hosszabb-rövidebb vita után Partridge feltétlenül megbízható, mindig pontos tudósítóként megszerzett tekintélye győzött, így anyagainak többsége adásba került.

Elsüllyesztették viszont azt a tudósítását, amelyben, ha kimondatlanul is, de élesen ellentmondott Walter Cronkite-nak, a CBS intézményszámba menő, nagy tekintélyű műsorvezetőjének.

Cronkite a CBS Tettel foglalkozó műsorában kijelentette, hogy „a véres vietnami harcok elhúzódó háborút valószínűsítenek, s bárhogy fokozzuk is erőfeszítéseinket, az ellenség képes lesz mindig semlegesíteni ezeket.”

A megjegyzésnek — pusztán azért, mert a hatalmas tekintélyű műsorvezetőtől származott — óriási hatása lett, és mint később egy kommentár megállapította, „erőt és legitimitást kölcsönzött a háborúellenes mozgalomnak”. Johnson elnök állítólag kijelentette, hogy ha már Walter. Cronkite-ot is elveszítette, akkor elveszett számára az egész ország.

Partridge-nak azonban a helyszínen készített interjúival sikerült nemcsak kétséget ébresztenie Cronkite helyzetmegítélésének helyessége iránt, hanem azt is be tudta vinni a köztudatba, hogy a CBS műsorvezetője hatalmát és a nézőkre gyakorolt befolyását kihasználva — mint az egyik interjúalany megfogalmazta — „úgy viselkedett, mint egy önjelölt elnök, aki önként vállalt kötelezettségét megszegve lemondott arról, hogy elfogulatlanul számoljon be az eseményekről”.

Partridge tudósításán New Yorkban órákon át vitatkoztak, megjárta a CBA legmagasabb szintjeit is, végül a főnökök úgy döntöttek, hogy eleve kudarcra ítélt dolog lenne megtámadni mindenki szeretve tisztelt Walterét. A riportról azonban készült néhány nem hivatalos másolat, amelyek kézről-kézre jártak a híradósok körében.

A harci övezetekbe tett kirándulásai rendszerint egy hétig, vagy hosszabb ideig is távol tartották Partridge-ot Saigontól. Egy ízben, amikor illegálisan Kambodzsába utazott, csaknem egy hónapra nyoma veszett.

Minden útjáról elsőrendű anyaggal tért vissza, és a háborúnak már rég vége volt, de sok tudósítására még mindig élénken emlékeztek a szakmabeliek. Crawford Sloane-t is beleértve soha senki egy pillanatra nem vonta kétségbe, hogy remek újságíró.

Mivel kevesebb riportot készített és ritkábban jelent meg a képernyőn, Partridge közel sem vált olyan ismertté, mint Sloane.

Volt azonban valami más is Vietnamban, ami, illetve aki, meghatározó szerepet játszott mindkettőjük életében. Jessica Castillónak hívták az illetőt...

Crawford Sloane, szinte automatikusan vezetve kocsiját a napjában kétszer bejárt útvonalon, az ötvenkilencedik utcáról ráfordult a York Avenue-ra. Néhány háztömb után az East River partján észak felé tartó Franklin D. Roosevelt gyorsforgalmi útra tért, s mivel hazáig már sem útkereszteződéssel, sem közlekedési lámpával nem kellett számolnia, beletaposott a gázba. A várostól északra, a Long Island-szoros partján, Larchmontban lévő háza még így is félórányira volt.

A mögötte haladó kék Ford Tempo szintén felgyorsított.

Sloane — mint munka után általában — ezúttal is eleresztette magát, hagyta, hogy gondolatai szabadon csapongjanak, s azok kis kitérő után visszatértek Jessicához... Jessicához, aki Saigonban Harry Partridge barátnője volt, ám végül mégis Crawford Sloane-hoz ment feleségül.

Jessica akkor huszonhat éves volt, csinos, hosszú barna hajú, életvidám és meglehetősen éles nyelvű lány. Nem hagyta, hogy zavarba hozzák az újságírók, akikkel az USIS információs tisztjeként mindennapos munkakapcsolatban állt.

A cég saigoni központja az árnyas Le Qui Don utcán, az egykori Rex Színházban működött, amelynek eredeti felirata megmaradt az épületen. A legtöbb tudósító minden alkalmat megragadott, hogy valamilyen ürüggyel

felkeresse a hivatalt, remélve, hogy alkalma lesz egy kicsit csapni a szelet Jessicának.

A lányt szórakoztatta a feléje áradó figyelem, ám amikor Crawford Sloane megismerte, a hódolók serege ellenére már csak Harry Partridge létezett számára.

Partridge és Jessica egykori kapcsolatának még mindig vannak olyan elemei, amelyekről ő semmit sem tud, jutott eszébe Sloane-nak. Vannak dolgok, amiket soha nem kérdezett, s már nem is fog megtudni. Tisztában volt vele, hogy bizonyos ajtók már több mint húsz éve örökre bezárultak, ennek ellenére soha nem szűnt meg az akkor történtek iránti kínzó kíváncsisága.

5.

Jessica Castillo és Harry Partridge, bár Ismeretségük rögtön éles vitával kezdődött, már az első pillanattól kezdve erősen vonzódott egymáshoz. Partridge olyan információkat kutatva fordult az USIS-hoz, amelyeket a hadsereg megtagadott tőle, A Vietnamban tartózkodó amerikai katonák körében elterjedt kábítószer-fogyasztásról kívánt adatokat gyűjteni.

A csapatoknál járva több jelét is látta az erős kábítószerezésnek — a legelterjedtebb kemény drog a heroin volt. A CBA Newsnál dolgozó barátai kérésére végeztek egy nem hivatalos vizsgálatot, és tőlük megtudta, hogy odahaza a katonakórházakban aggasztóan megszaporodott a Vietnamból hazaküldött kábítószeresek száma. A probléma túlnőtt a hadsereg keretein, már-már azzal fenyegetett, hogy az egész nemzetet sújtó gonddá válik.

A szerkesztőségtől megkapta a felhatalmazást, hogy járjon utána a témának, ám bármilyen hivatalos csatornát választott, az ajtók sorra bezárultak előtte.

Amikor Jessicát felkereste és előadta neki kérdéseit, a lány is hasonlóképpen reagált: — Sajnálom. Erről nem beszélhetek.

A válasz a férfit felbőszítette, és éles hangon a lányra támadt: — Úgy érti, nem beszélhet, mert azt az utasítást kapta, hogy valakit meg kell védenie a kellemetlenségektől? Csak nem a nagykövetet aggasztja, hogy esetleg kipattan az igazság?

— Erre a kérdésre sem válaszolhatok — rázta meg á fejét a lány.

— Szóval csak itt üldögél a kényelmes irodájában, és egy pillanatig sem gondol azokra a szerencsétlen srácokra, akikkel senki nem törődik, akik odakint harcolnak a dzsungelben, aztán ha eltávozást kapnak, akkor — értelmesebb nem jutván eszükbe — drogokkal mérgezik magukat?

— Semmi ilyesmit nem mondtam — próbált védekezni megbántódva Jessica.

— De igen, éppen ezt mondta. — Partridge hangjában érezhető volt az utálkozás. — Hát nem az előbb jelentette ki, hogy nem hajlandó beszélni erről a piszkos ügyről, amit pedig világgá kéne kiabálni, hogy mindenki tisztában legyen vele? Tulajdonképpen kit védelmez maga, hölgyem? Merthogy azokat a srácokat nem, akik odakint harcolnak, az tuti. És még információs tisztnek nevezi magát! Talán jobb volna, ha dezinformációs tisztnek neveznék.

Jessicát majd szétvetette a düh; nem szokott hozzá, hogy ilyen hangon beszéljenek vele. Ujjai önkéntelenül az asztalán álló üveg papírnehezékre kulcsolódtak. Partridge-nak szent meggyőződése volt, hogy hozzá fogja vágni. Jessica azonban egyik pillanatról a másikra legyűrte indulatát, és egészen halkan megkérdezte: — Mit akar tudni?

Partridge is igyekezett szelídre fogni a hangját: — Elsősorban a statisztikák érdekelnek. Tudom, hogy készültek felmérések, és valakinek a birtokában vannak az adatok.

Jessica egy lágy mozdulattal, amelyet Partridge később annyira megszeretett, hátrasimította sűrű barna haját, s megkérdezte: — Ismeri Rex Talbotot?

— Igen. — Talbot néhány háztömbbel arrébb, a Thong Nhut utcai nagykövetségen dolgozott, fiatal helyettes konzul volt.

— Az tanácsolom, kérje el tőle a Nostradamus-jelentést.

A beszélgetés komolysága ellenére Partridge elmosolyodott. Szerette volna tudni, ki találta ki ezt az őrült elnevezést.

— Rexnek nem kell tudnia, hogy én küldtem — folytatta Jessica. — Tegyen úgy, mintha...

— ...többet tudnék, mint amennyit valójában tudok — fejezte be a mondatot Partridge. — Ez régi, de bevált újságíróhúzás.

— Velem szemben is ezt alkalmazta, ugye?

— Hát, körülbelül — ismerte be a férfi mosolyogva.

— Egész idő alatt tisztában voltam vele — nyugtatta meg Jessica. — Csak látni szerettem volna, hogyan csinálja.

— Maga nem is olyan szívtelen, mint gondoltam — vágott közbe a férfi. — Mi volna, ha ezt a témát este vacsora mellett folytatnánk?

Jessica maga is meglepődött, hogy milyen könnyen elfogadta a meghívást.

Még aznap este mindketten tapasztalták, hogy nagyon élvezik egymás társaságát, és az első találkozást sok hasonló követte. Meglepően hosszú

ideig nem lépték át azt a határt, amelyet Jessica a maga szókimondó stílusában már az első alkalommal meghúzott.

— Szeretném, ha megértené, hogy bármilyen tapasztalatokat szerzett is eddig ebben a városban, én nem vagyok könnyű eset — jelentette ki. — Ahhoz, hogy valakivel lefeküdjek, azt kell ereznem, hogy mindkettőnk számára valami fontosat és különlegeset jelent. Szóval, ne panaszkodjék, hogy nem figyelmeztettem.

Kapcsolatukat meglehetősen hosszú szünetek tarkították, tekintettel Partridge gyakori vidéki útjaira. Egyszer mégis elérkezett a pillanat, amikor a vágy legyőzte bennük a tartózkodást.

Partridge szállodájában, a Caravelle-ben vacsoráztak. Később a megnyugtatóan csendes télikertben üldögélve a férfi átölelte a lányt, aki boldogan simult hozzá. Hevesen, szenvedéllyel csókolóztak, s Partridge érezte, hogy a vékony ruha alatt Jessica teste remeg a vágytól. Évekkel később úgy emlékezett vissza az estére, mint azoknak a ritka alkalmaknak egyikére, amikor megszűnt számára minden gond — elfelejtkezett Vietnamról, a háború borzalmairól, a bizonytalan jövőről —, s csupán a pillanat, csupán ők ketten számítottak.

— Felmegyünk hozzám? — kérdezte halkan, és Jessica rábólintott.

A szobában, az utcáról beszűrődő derengő fényben csak álltak egy ideig, szorosan egymáshoz simulva, aztán szelíden levetkőztette a lányt.

— Mennyire szeretlek — mondta Jessica, mikor beléhatolt.

Sok év múltán emlékezetében kutatva képtelen volt felidézni, vajon ő is mondta-e neki, hogy teljes odaadással szereti. Pedig szerette, és örökre szeretni is fogja.

Partridge-ot meglepte, mélyen meg is hatotta a felfedezés, hogy Jessica szűz. Ahogy múlt az idő, és szeretkezéseik ismétlődtek, testileg ugyanúgy örömüket lelték egymásban, mint minden más szempontból. . Más helyen és más időben biztosan rögtön összeházasodtak volna. Jessica családra, gyerekekre vágyott. Partridge azonban — bármennyit is átkozta érte magát később — ódzkodott a döntő lépéstől. Kanadában már volt egy balul sikeredett házassága, és tisztában volt vele, hogy a televíziósok házasélete sokszor szinte elviselhetetlen. A híradósok állandóan úton vannak, évente akár kétszáz vagy több napot is otthonuktól távol töltenek, képtelenek megszokni a családi élettel járó kötöttségeket, és utazásaik közben gyakran érik őket olyan szexuális kihívások, amelyeknek csak nagyon kevesen tudnak ellenállni. A házastársak így gyorsan eltávolodnak egymástól, s ha a férj hosszú távollét után hazatér, nehéz az életüket ott folytatni, ahol abbahagyták.

Mindehhez társult még Vietnam. Partridge tisztában volt azzal, hogy bármilyen szerencséje is volt eddig, Saigonból eltávozva mindig kockára teszi az életét, és nem valószínű, hogy szerencséje a végtelenségig kitart. Nem volna hát becsületes dolog, érvelt magában, ha valakit — adott esetben Jessicát — állandó félelemben tartana.

Egy együtt töltött éjszakát követő reggelen el is mondta gondolatait a lánynak. Rosszabb pillanatot nem is választhatott volna. Szavai szinte letaglózták Jessicát. Úgy értelmezte őket, mint annak a férfinak az olcsó magyarázkodását, akit őszintén szeretett, akinek odaadta magát. Jéghideg hangon csupán annyit mondott, hogy kapcsolatuknak ezennel vége.

A lány csak jóval később jött rá, hogy félreértette azt, ami valójában a törődés, a szeretet megnyilvánulása volt. Partridge a beszélgetés után néhány órával elutazott Kambodzsába és egy hónapig ott is maradt.

Crawford Sloane többször is találkozott Partridge társaságában a lánnyal, anyaggyűjtés közben az USIS kirendeltségén is járt nála néhányszor. Erősen vonzotta Jessica és szeretett volna közelebb kerülni hozzá, de tudva, hogy Partridge barátnője, soha nem kért tőle randevút, bár mások többször is megtették ezt.

Ám amikor magától Jessicától megtudta, hogy szakított Partridge-dzsal, rögtön vacsorázni hívta a lányt; Az elfogadta a meghívást, s az első közös programot továbbiak követték. Két héttel később Sloane megkérte a kezét, bevallva, hogy már régebben, távoli ismeretségük idején is szerette, most pedig úgy érzi, hogy mindennél fontosabb a számára.

Jessicát magát is meglepte, hogy nem utasította vissza az ajánlatot, csupán gondolkodási időt kért.

Teljes érzelmi zűrzavar lett úrrá rajta. Harry iránt szenvedélyes, mindent elemésztő szerelmet érzett, nem hitte, hogy akad még férfi az életében, aki ennyire magával tudja ragadni, ösztönei azt súgták, hogy amit Harryvel átélt, az csak egyszer adatik meg egy ember életében. Abban is biztos volt, hogy még mindig szereti. Rettenetesen hiányzott neki, s ha akkor visszatér és ő is megkéri a kezét, minden bizonnyal őt választotta volna. Érezte azonban, hogy Harry ezt nem fogja megtenni. A gondolattól feltámadt benne a keserűség, a harag. Énjének egyik fele elszántan vágyott rá, hogy megmutassa neki! Hogy mit, azt talán maga sem tudta pontosan.

Másrészt ott volt Crawf. Jessica igazán kedvelte Sloane-t.,. Sőt... ennél azért több volt, amit iránta érzett. Nagyon erősen vonzódott hozzá. A férfi kedves volt és gyöngéd, szeretetre méltó, intelligens, szórakoztató partner. S ráadásul megbízható. Megvolt benne — ezt Jessica kénytelen volt elismerni — az a nyugodt kiegyensúlyozottság, amely Harryből, bármilyen

érdekes egyéniség volt is, hiányzott. A kérdés csupán az, hogy egy életre szóló házasságban — s Jessica ilyenre vágyott — melyik a fontosabb: az izgalmas változatosság vagy a kiegyensúlyozottság? A helyes válaszban korántsem volt biztos.

Feltehette volna — de nem tette fel — magának azt a kérdést is, hogy kell-e egyáltalán döntenie? Miért ne várhatna még? Hiszen fiatal...

Volt azonban egy körülmény — bár tudatosan nem számolt vele —-, amely feltétlenül hatott rá. Vietnamban voltak, a háború meghatározó tényezője lett életüknek. Benne is olyan érzés támadt, hogy az idő összesűrűsödött, eszeveszett rohanásba kezdett körülötte. A napok úgy zúgtak el felette, mint egy mindent elsöprő áradat Volt-e közöttük bárki is, aki sejtette, hány napjuk maradt még, s képesek lesznek-e valaha is újra normális életet élni?

Ugyanazt érezte, amit minden ember, amióta háború van a világon.

Amilyen alaposan csak tudta, mérlegelte az összes körülményt, és másnap igent mondott Crawford Sloane-nak.

Az Egyesült Államok nagykövetségén egy tábori lelkész adta össze őket. A nagykövet is megjelent, s a szertartás után magánlakosztályában fogadást adott a tiszteletükre.

Sloane mérhetetlenül boldog volt, Jessica pedig elhitette magával, hogy ugyanúgy érez. Osztozni akart Crawf örömében.

Partridge visszatérte után értesült a házasságról, s csak ekkor jött rá, mennyit veszített. Amikor felkereste őket, hogy gratuláljon nekik, igyekezett leplezni érzelmeit, de Jessica túlságosan is jól ismerte ahhoz, hogy sikerült volna őt megtévesztenie.

Ám Jessica, ha támadtak is benne Partridge-éhoz hasonló érzések, elfojtotta és magába zárta őket. Döntött, elhatározta, hogy jó felesége lesz Sloane-nak. Hosszú évek teltek el azóta, és ez sikerült is neki. Természetesen az ő házasságuk sem volt mentes az összezördülésektől, a nehéz időszakoktól, de ezek sorra-rendre mind elmúltak, s bármily hihetetlennek is tűnt, már öt év sem volt hátra az ezüstlakodalmukig.

6.

Crawford Sloane már körülbelül félúton járt Buick Somersetjével. Túljutott a Triboro-hídon, a Bruckner gyorsforgalmi úton haladt, hogy nemsokára rákanyarodjék a 95. országos főútra, amely egészen hazáig viszi.

A Ford Tempo, amely a CBA News székházától követte, még mindig a nyomában volt.

Semmi meglepő nem volt abban, hogy Sloane sem aznap, sem a korábbi hetekben nem vette észre a nyomába szegődött kocsit. A sofőr — egy keskeny ajkú, hideg szemű fiatal kolumbiai, aki ekkor éppen a Carlos fedőnevet használta — mesterien értett a rejtett követéshez, a megfigyeléshez.

Két hónappal korábban hamis útlevéllel a zsebében érkezett az Egyesült Államokba, s hat másik kolumbiaival, egy nővel és öt férfival együtt már csaknem négy hete folytatta a megfigyelést. Carloshoz hasonlóan a többiek is kitalált, a rendőrségi nyilvántartásban még nem szereplő keresztneveket használtak. Mielőtt feladatuk végrehajtásához hozzákezdtek volna, nem ismerték egymást, s most is csak Miguel, a csoport vezetője tudta, valójában kiket rejtenek a kitalált nevek.

A Ford Tempót a megfigyelés megkezdése óta már kétszer átfestették, egyébként is gyakran váltogatták a járműveket, nehogy bármelyik is gyanúsan ismerőssé váljék. Az alapos megfigyelés eredményeként részletes és pontos képet alkottak Crawford Sloane és családtagjai mindennapos mozgásáról, időbeosztásáról.

A gyorsforgalmi úton Carlos három kocsit is maga elé engedett, de ügyelt, nehogy szem elől veszítse Sloane-t. Mellette ülő társa stopperrel a kezében mérte az időt, s egy naplóba jegyezgetett. A sötét bőrű, arcának bal felén hosszú késnyomot viselő, ingerlékeny férfit Juliónak hívták, ö volt a csoport hírközlési szakértője. A hátsó ülésen hordozható rádiótelefon hevert, egyike annak a hatnak, amely a gépkocsikat a titkos ideiglenes főhadiszállással összekötötte.

Carlos is, Julio is kérlelhetetlen, hidegvérű terrorista volt.

A gyorsforgalmi út bal oldali sávjában egy baleset miatt összetorlódott gépkocsikat óvatosan kikerülve, Sloane ismét beletaposott a gázba, gondolatai pedig visszatértek Vietnamhoz, Jessicához, Partridge-hoz és önmagához.

Bár Vietnamban és azóta is övé volt a győzelem, Sloane egy kicsit mindig tartott Partridge-től. Ezért érezte magát állandóan kényelmetlenül a társaságában. Többször felmerült benne az is, vajon gondol-e Jessica Harryra, meghitt együttléteik emlékezetes pillanataira?

Soha nem tett fel igazán intim kérdést a feleségének a Harryhoz fűződő kapcsolatáról. Többször is alkalma lett volna erre, akár házasságuk legelején is, s Jessica — mert olyan volt, amilyen — őszintén válaszolt volna. Sloane jelleméhez azonban nem illett az ilyesféle kérdezősködés, s tulajdonképpen nem is akarta tudni a választ. Ám mégis, ennyi év után is

gyakran kínozták a régi kérdések. Sőt, újabbakkal egészültek ki: Gondol-e még Jessica Harryra? Tartanak-e kapcsolatot? Eszébe jut-e néha Jessicának, hogy esetleg nem jól választott?

És szakmai téren is ... Mi sem állt távolabb tőle, mint a bűntudat, de valahol a lelke legmélyén tudta, hogy Vietnamban Partridge volt a jobb újságíró, bár ő aratott le több babért, és végül a barátnőjét is feleségül vette... Tudta, hogy értelmetlenségeken töri a fejét, mégsem volt képes elűzni ezeket a gondolatokat.

A Ford Tempo közben megelőzte, s több kocsival előtte haladt. Az autópálya larchmonti kijárata már csak néhány kilométernyire volt, Carlos és Julio pedig tudta, hogy Sloane ott fog lekanyarodni. Az alkalmankénti előzés régi, bevált módszere azoknak, akik titokban követnek másokat. A Ford ért először a kijárathoz, lekanyarodott, és leállt az út szélén.

Mintegy tíz perccel később, amikor a műsorvezető kocsija beért Larchmont utcáira, a Ford Tempo feltűnés nélkül ismét a nyomában volt, de megállt, mielőtt elérték volna Sloane Park Avenue-i, a Long Island-szorosra néző házát.

A tekintélyt sugárzó nagy épület jól illett Sloane komoly jövedelméhez. A szürke palatetős, fehér házat gondozott kert vette körül, a kocsifelhajtó végén, a bejárat két oldalán fenyőfák álltak, a vastag tölgyfa ajtó fölött kovácsoltvas lámpa lógott. Sloane a távirányítóval kinyitotta a három kocsira méretezett garázs ajtaját, amely automatikusan bezárult mögötte.

A Ford lassan előregördült, utasai biztonságos távolságból folytatták a megfigyelést.

7.

Sloane már a garázs és a ház közötti rövid, zárt folyosón hallotta az élénk beszélgetést és nevetgélést, de a hangok abban a pillanatban elültek, amint belépett a süppedő szőnyegekkel borított haliba, ahonnan a földszinti szobák többsége nyílt.

— Te vagy az, Crawf? — hallotta Jessica hangját a nappaliból.

— Ha nem én lennék, most bajban volnál — szólt vissza a férfi a megszokott módon.

— Isten hozott, bárki légy is — jött rögtön a dallamos nevetéssel kísért válasz. — Egy perc, és a szolgálatodra állok.

Pohár koccanását, a mixerbe rakott jég csörgését hallotta — Jessica már készítette a szokásos martinijét, amely segíti majd feledtetni vele a hosszú nap gondjait.

— Szevasz, apa! — hallotta tizenegy éves fia, Nicholas hangját az emeletre vezető lépcső felől. Korához képest magas, vékony termetű

gyerek volt. Értelmes szemei csillogtak az örömtől, amint az apjához futott.

Sloane boldogan viszonozta az ölelést, és szeretettel túrt bele a fiú hullámos barna hajába. Az üdvözlésnek ezt a gesztusát is Jessicától tanulta. Mire Nicky megszületett, sikerült elfogadtatnia vele, hogy érzelmeit ne szégyellje mozdulatokkal is kifejezni.

Házasságuk kezdetén Sloane-nak nehezére esett ez a kitárulkozás. Csak visszafogottan volt képes kifejezésre juttatni az érzelmeit, bizonyos dolgokat inkább a partner megérzésére bízott, semhogy kimondja őket. Veleszületett tartózkodásán Jessicának is csupán önmaga és a gyerek számára sikerült rést ütnie.

Sloane még mindig pontosan emlékezett felesége szavaira: — A házastársak között nem létezhetnek korlátok, drágám. Életünk hátralevő részében tehát pontosan megmondjuk egymásnak, amit érzünk, sőt, ki is mutatjuk.

A mondat második fele szexuális kapcsolatukra vonatkozott, amely Sloane számára hosszú ideig meglepetésekkel teli, izgalmas kalandnak tűnt. Jessica beszerzett több, Keleten forgalomban lévő, szókimondó, illusztrált szexuális oktatókönyvet, örömmel kísérletezett, próbált ki új meg új testhelyzeteket szeretkezéseik alatt. Sloane eleinte meglepődött és tartózkodó volt, de később maga is élvezte a dolgot, bár az irányító továbbra is Jessica maradt.

(Volt idő, amikor állandóan az járt az eszében, vajon az asszonynak már akkor is megvoltak ezek a könyvei, amikor még tartott a kapcsolata Partridge-dzsal? A kérdést azonban soha nem merte feltenni neki, talán attól félt, hogy igenlő választ kap.)

Másokkal szemben azonban továbbra is tartózkodó volt. Már maga sem emlékezett rá, mikor ölelte át például utoljára az apját. Az utóbbi időben néhányszor már csaknem megtette, de mindig leküzdötte vágyát, mert nem volt biztos benne, miként reagálna rá a mindig visszafogott, kimérten viselkedő Angus.

— Szervusz, drágám! — Jessica jelent meg az ajtóban. Puha anyagból készült zöld ruhát viselt, ez volt a kedvenc színe. Megölelték egymást és bementek a nappaliba. Kis idő múlva, szokásához híven, megjelent Nicky is. Már korábban megvacsorázott, számára lassan közeledett a lefekvés ideje.

— Mi újság a zenei világban? — kérdezte Sloane a fiát.

— Minden a legnagyobb rendben, apa. Most éppen Gershwin második prelűdjét tanulom.

— Emlékszem rá — válaszolta Sloane. — Ugye fiatal korában írta?

— Igen, huszonnyolc éves volt.

— Ugye, ennek az elején van az, hogy pam-pa-ri-pam-pam-pa-pa-pam? — kérdezte, miközben megpróbálta énekelni a dallamot. Nicky és Jessica jót nevetett rajta.

— Tudom, melyik részre gondolsz, apa, s talán azt is, hogy miért emlékszel rá ilyen jól — Nicky a szoba túlsó végében álló zongorához sietett, s fürge ujjakkal kísérve magát, tiszta gyerekhangján énekelni kezdett:

Az égen fénylő csillagok,
A folyón szikrázik a holdfény...

Sloane feje csaknem belefájdult az erőlködésbe, ahogy megpróbálta felidézni, honnan olyan ismerős neki a dal: — Biztos, hogy hallottam már. Nem egy régi polgárháborús ének ez?

— Nyertél — bólintott Nicky.

— Azt hiszem, most már értem a dolgot. Arra gondolsz, hogy a dal néhány üteme megegyezik a Gershwin-darab egyik részével.

— Pontosan — bólogatott Nicky. — Azt viszont senki sem tudja, hogy Gershwin ismerte-e és tudatosan használta-e fel a dallamot, vagy csupán véletlen egybeesésről van szó.

— Ezt most már nem is fogjuk megtudni. — Sloane boldog volt, hogy a fia ilyen tájékozott.

Sem ő, sem Jessica nem emlékezett rá, pontosan hány éves is volt Nicky, amikor zenei tehetsége megmutatkozott. Csak azt tudták, hogy egészen kicsi volt, manapság pedig már a zene tölti be a gyerek mindennapjait.

Nicky a zongorát választotta, egy idős osztráktól vett leckéket, aki a közeli New Rochelle-ben lakott, és valaha maga is koncertezett. Alig néhány napja történt, hogy az angolul még mindig erős akcentussal beszélő tanár megjegyezte Jessicának: — Az ön fia a korához képest kiemelkedően játszik. Még nem tudni, mivé válik, lehet belőle előadóművész, zeneszerző, esetleg zenetudós. A legfontosabb, hogy Nicky számára a zene a boldogság forrása, örökre befészkelte magát a lelkébe, és megjósolhatom, meghatározó szerepet fog játszani az életében.

— Nicky, későre jár — pillantott az órájára Jessica.

— Hadd maradjak még egy kicsit, anya! Holnap nem kell iskolába mennem.

— Legalább annyi dolgod lesz, mint máskor. Szóval, sipirc!

Jessica volt a fő fegyelmező erő a családban, így aztán Nicky, miután búcsút vett szüleitől, távozott. Nem sokkal később hallották, amint a hálószobájában lévő kis elektromos orgonán játszik még lefekvés előtt.

Az állólámpáktól barátságosan megvilágított szobában Jessica megkeverte a két félig kész martinit. Sloane nézte, amint az asszony széttölti az italt, miközben ismét feltette magának a kérdést: Mennyi szerencsében lehet része egy embernek? Mindig felmerült benne ez a gondolat, valahányszor rajtafelejtette a szemét az asszonyon. Több mint húsz éve voltak már házasok, Jessica közben rövidre vágatta a haját, amelyben már néhány ezüstös szál is megjelent. Szeme körül apró szarkalábak árulkodtak, de megőrizte karcsúságát, nagyszerű alakját: az utcán még ma is megfordultak utána a férfiak. Alig változott, állapította meg Sloane büszkén, valahányszor feleségével megjelent valahol.

— Nehéz napod volt, ugye? — kérdezte Jessica, kezébe adva a poharat.

— Hát, eléggé. Nézted az adást?

— Igen. Szerencsétlenek! Szörnyű egy halál! És nem tehettek mást, csak ültek és várták a halált.

Sloane döbbenten ébredt rá, hogy korábban erre nem is gondolt. Az újságírót annyira leköti a hírek összegyűjtése, hogy elfeledkezik a bennük szereplő emberekről. Mi ez? A szakmai rutinnal elkerülhetetlenül együtt járó érzéketlenség, vagy valamiféle természetes védekező reflex? Remélte, hogy inkább az utóbbi.

— Ezek szerint láttad Harryt is — tért vissza eredeti témájukhoz. — Mit szóltál hozzá?

— Jó volt.

A kijelentés közömbösen hangzott. Sloane néhány másodpercig várakozóan nézett rá, hátha mond még valamit, miközben az járt a fejében, vajon az asszony gondolatban is szakított-e a múlttal.

— Több volt, mint jó — szólalt meg végül, miután hiába várt a folytatásra. — Tökéletesen csinálta — Csettintett az ujjával. — S még csak felkészülni sem tudott, alig volt ideje. Az egész anyag szinte szerkesztetlenül ment adásba. — Lelkesen ecsetelni kezdte, micsoda szerencséje volt a CBA-nek, hogy épp a helyszínen tartózkodott a forgatócsoport. — Harry, Rita és Minh fantasztikus teljesítményt nyújtott. Utcahosszal vertük az összes társaságot.

— Harry és Rita elég gyakran dolgozik együtt. Van köztük valami?

— Nincs. Csak jól együtt tudnak dolgozni.

— Honnan tudod?

— Onnan, hogy Rita Les Chippingham barátnője. Ők azt hiszik, senki nem tud a dologról, holott mindenki tisztában van vele.

— Jézusom! Micsoda vérfertőző család vagytok ti, televíziósok — nevetett Jessica.

Leslie Chippingham a CBA News elnöke volt. Őt akarta Sloane másnap felkeresni, hogy rávegye: mozdítsa el Chuck Insent az ügyeletes szerkesztői beosztásból.

— Engem ne számíts közéjük — tiltakozott a férfi felesége megjegyzése hallatán. — Én boldog és elégedett vagyok azzal, amit itthon kapok.

A martini megnyugtatta, feloldotta benne az egész nap felhalmozódott feszültséget. Nem mintha egyikük is komolyabb mennyiségű alkoholt fogyasztott volna. Egy martini, a vacsorához egy pohár bor, ez volt számukra a megszokott mennyiség; napközben Sloane soha egy kortyot sem ivott.

— Látom, elégedett vagy, pedig még nem is tudod, mennyi okod van rá — mosolyodott el Jessica. A falnál álló kis íróasztalhoz lépett, és egy felbontott levéllel tért vissza. Ő tartotta kézben a család pénzügyeit, így természetes volt, hogy elolvas minden hivatalos levelet. — A kiadód írt, elküldte a szerzői jogdíjról szóló értesítést is.

Sloane elégedett mosollyal az arcán gyorsan átfutotta a levelet. Könyve, a Kamera és igazság néhány hónappal korábban jelent meg. Egy kollégájával közösen írták. Ez volt a harmadik könyve.

Eleinte nem nagyon akart fogyni. A New Yorki kritikusok csúnyán lehúzták; boldogok voltak, hogy nekimehetnek egy olyan ismert személyiségnek, mint Crawford Sloane. Chicagóban, San Franciscóban, Clevelandben és Miamiban azonban sikert aratott a könyv, és ami a legfontosabb, néhány hét elteltével a rádiós és televíziós híradások is szót ejtettek róla. Ennél jobb propagandát pedig elképzelni s-em lehetett.

A terrorizmusról és a túszejtésről szóló fejezetben köntörfalazás nélkül megírta, milyen „szégyenérzést váltott ki az amerikaiak többségéből, amikor 1986—87-ben megtudták, hogy az Egyesült Államok kormányzata a Közel-Keleten fogva tartott néhány túsz szabadságát az iraki—iráni fronton harcoló vagy a hátországban élő irakiak ezreinek pusztulása, vagy legalábbis egy életre való megnyomorodása árán vásárolta meg”.

Azok a fegyverek ölték vagy nyomorították meg őket, amelyeket az Egyesült Államok a túszok szabadon bocsátása fejében Iránnak szállított.

Komoly sikert arattak a terrorizmus kezelésével kapcsolatos fejtegetései is:

„Sehol, egyetlen politikus sem meri kimondani, de a túszokat, köztük az amerikai túszokat is, elveszett embereknek kell tekinteni.

— Az egyetlen elfogadható magatartás a terroristákkal szemben az, ha felkutatják, és nyilvánosság előtt kivégzik őket. Szó sem lehet alkudozásról!

— Mivel ők maguk semmiféle civilizált törvényt nem tisztelnek, nem szabad megengedni a terroristáknak, hogy elfogatásuk után az általuk megvetett törvények és elvek védelmébe meneküljenek. A britek, akiknek törvénytiszteletét aligha vonhatja bárki is kétségbe, többször is módosítani voltak kénytelenek törvényeiket, hogy megvédhessek magukat a véres kezű, könyörtelen IRA-val szemben.

— Bármit teszünk is, a terrorizmusnak nem lesz vége, hiszen ezt a terroristákat támogató kormányok és szervezetek nem akarják. Fanatikusok ők, akik más fanatikusokat használnak fel eszköz gyanánt.

— Mi itt az Egyesült Államokban nem érezhetjük már biztonságban magunkat sokáig a terrorizmustól. Ám erre a kegyetlen, az élet minden területére behatoló küzdelemre sem szellemileg, sem más szempontból nem vagyunk felkészülve.”

A könyv megjelenése után a CBA főnökei egy ideig azon izgultak, hogy „a túszokat elveszett embereknek kell tekinteni” és „a terroristákat nyilvánosság előtt ki kell végezni” kitételek esetleg ellenérzéseket szülnek a társasággal szemben a politikusok és a közvélemény körében. Mihelyt kiderült, hogy aggodalomra semmi ok, ők is csatlakoztak a szerző dicsőségét zengők kórusához.

Sloane a honoráriumról szóló értesítés láttán nagyot füttyentett.

— Megérdemled, és én büszke vagyok rád — mondta Jessica. — Különösen azért, mert ezúttal nem féltél, hogy határozottan szembeszállj az általánosan elfogadott véleményekkel. — Kis szünetet tartott. — Majd elfelejtettem! Apád telefonált. Holnap korán reggel érkezik, és egy hétig marad.

Sloane kis grimaszt vágott: — Pedig mintha csak tegnap lett volna, hogy itt járt.

— Magányos és egyre öregebb. Ha egyszer te is az ő helyzetébe kerülsz, és neked is lesz egy kedvenc menyed, akkor talán te is igyekszel minél több időt együtt tölteni vele.

Elnevették magukat. Mindketten jól tudták, mennyire szereti Angus Sloane a menyét, és Jessica is őt. Bizonyos szempontból közelebb álltak egymáshoz, mint az apa és fia.

Crawford anyjának néhány évvel ezelőtti halála óta Angus egyedül élt Floridában.

— Szeretem, ha itt szöszmötöl a házban — folytatta Jessica. — Nicky is örül neki.

— Akkor minden rendben. Azért amíg itt van, megpróbálhatnád rávenni, hogy lehetőleg minél kevesebbet szónokoljon a becsületről, a hazafiasságról és hasonló dolgokról.

— Megteszem, ami tőlem telik.

Az öreg Sloane képtelen volt elszakadni világháborús hős szerepétől. Egy bombázóraj bombavető parancsnokaként megkapta az Ezüst Csillagot és a Repülős Érdemkeresztet. A háború után hites könyvvizsgálóként működött, ami nem valami látványos karrier, de tisztességes nyugdíjat és függetlenséget biztosított számára. A háborús emlékek azonban változatlanul kitöltötték gondolatait.

Crawford tisztelte apja érdemeit, de fárasztotta, valahányszor az öreg kikötött kedvenc témájánál, és kimerítő előadásba kezdett arról, mennyire hiányzik manapság az emberekből a tartás és az erkölcsi érzék. Jessicát egyáltalán nem zavarták apósa monológjai.

A vacsoránál folytatták a beszélgetést. Ez volt számukra a nap legkellemesebb része. Volt ugyan bejárónőjük, de a vacsorát Jessica mindig maga készítette, úgy szervezte teendőit, hogy férje hazatérte után már csak egészen rövid időt kelljen a konyhában töltenie.

— Tudom, az előbb arra gondoltál, hogy rendszerint igyekszem elkerülni az olyan helyzeteket, amelyekben könnyen sebezhetővé válhatok — vette fel az előbbi beszélgetés fonalát Sloane. — Azt hiszem, igazad van, nem mindig vállalom fel az éles helyzeteket, amikor kellene. Amit a könyvben leírtam, abban viszont ma is szilárdan hiszek.

— A terrorizmusról szóló részekre gondolsz?

A férfi bólintott: — Amióta azokat a dolgokat leírtam, többször is elgondolkoztam rajta, vajon érinthet-e téged és engem a terrorizmus. Tettem is néhány óvintézkedést. Eddig nem említettem, de most itt az ideje, mert neked is tudnod kell róla.

Felesége érdeklődő arcát látva folytatta: — Gondoltál valaha is rá, hogy egy olyan embert, mint én, túszul ejthetnek?

— Eszembe jutott, amikor a tengerentúlon voltál.

— Ez itthon is megtörténhet — csóválta meg a férfi a fejét. — Valahogy mindig elkezdődik, és én, meg még néhányan televíziósok, túlságosan is szem előtt vagyunk. Ha a terroristák az Egyesült Államokban is elkezdenek működni — és tudod, hogy szerintem ez nagyon hamar be

fog következni —, akkor a hozzám hasonlók vonzó célpontok lesznek számukra, hisz bármi is történik velünk, arra sokan odafigyelnek.

— És a családtagok? Ők is célponttá válhatnak?

— Nem valószínű. A terroristáknak híres túszokra van szükségük. Olyanokra, akiket mindenki ismer.

— Óvintézkedésekről beszéltél — Jessica hangjából kiérződött a szorongás. — Miről van szó?

— Olyan lépésekről, amelyek hatása akkor érvényesül, miután már elraboltak, ha ez egyáltalán megtörténik. Egy ismerős ügyvéddel, Sy Dreelanddel dolgoztam ki őket. Felhatalmaztam, hogy szükség esetén nyilvánosan is ismertesse elhatározásomat.

— Nem tetszik ez nekem — ingatta a fejét Jessica. — Megrémítesz. Különben is, mit ér bármilyen óvintézkedés az után, hogy már megtörtént a baj?

— Előtte rá kell bíznom magam a társaságra. Ők nyújtanak bizonyos védelmet. Ám ha megtörténik, akkor — mint a könyvben is leírtam — nem akarom, hogy akár a saját pénzünkből is, bárkinek bármilyen váltságdíjat fizessenek. Erre vonatkozóan tettem egy nyilatkozatot.

— Csak nem azt akarod mondani, hogy abban az esetben minden pénzünk be lesz fagyasztva?

— Nem — rázta meg a fejét Sloane. — Nem tehetném meg, még ha akarnám sem. Majdnem minden, amink van, közös: a ház, a bankszámlák, az értékpapírok, az arany, a pénz, és akárcsak most, a jövőben is azt tehetsz velük, amit akarsz. Ám az után, hogy a nyilatkozatomat nyilvánosságra hozták és mindenki megismeri a véleményemet, remélem, nem fogsz ellenemre tenni.

— Szóval megfosztasz attól a jogomtól, hogy döntsek — próbált tiltakozni Jessica.

— Nem, drágám — válaszolta szelíden Sloane. — Csupán megóvlak egy borzalmas felelősségtől.

— Tegyük fel, hogy a társaság hajlandó lesz kifizetni a váltságdíjat.

— Cseppet sem vagyok biztos benne, hogy készek lennének rá. Meggyőződésem viszont, hogy a könyvben kifejtett és a nyilatkozatban megerősített akaratom ellenére nem fogják megtenni.

— Említetted, hogy biztosítanak számodra valamiféle védelmet. Erről most hallok először. Miről van szó?

— Ha fenyegető telefont vagy furcsa követeléseket tartalmazó leveleket kapunk, esetleg pletykák terjednek el egy készülő támadásról — ilyenek minden nagy tévétársaságnál előfordulnak, s elsősorban a műsorvezetők

személyéhez kötődnek —, akkor a cég biztonsági embereket szerződtet, ők pedig állandóan ott cirkálnak körülöttem az épületben, bárhol tartózkodom is. Néhány alkalommal már előfordult.

— Erről eddig nem beszéltél.

— Igazad van, azt hiszem, nem említettem — Sloane hangja védekező volt.

— Mi van még, amit nem mondtál el? — Jessica érezhető éllel a hangjában tette fel a kérdést, bár nyilvánvalóan még maga sem döntötte el, dühös legyen férje titkolózása miatt, vagy csupán aggódjon.

— Ami a társaságot illeti, más nincs. Van azonban még néhány dolog, amiben Dreelanddel állapodtam meg.

— Indiszkrétnek tartanál, ha megkérdezném, mik ezek?

— Dehogy. Tudnod kell róla — Sloane igyekezett nem tudomásul venni a Jessica hangjából kicsendülő gúnyt, amelyhez az asszony rendszerint akkor folyamodott, ha valami nagyon felizgatta. — Manapság, ha valakit bárhol a világon elrabolnak, szinte teljesen biztos, hagy videofelvételeket készítenek róla. Ezek később feltűnnek a televíziók képernyőjén, de senki sem tudja biztonsággal megállapítani, hogy amit az illető mond, azt önként vagy erőszak hatására mondja. Ha viszont van egy előre megbeszélt jelrendszer, akkor a túsznak jó esélye van rá, hogy pontosan érthető üzenetet küldjön. Egyre több, az elrablás veszélyével szembenéző ember állapodik meg jó előre az ügyvédjével ilyen jelzésekben.

— Mindezt akár szórakoztató kémtörténetnek is tarthatnám, ha nem hangzana olyan véresen komolyan — vágott közbe Jessica. — Tehát milyen jelekben állapodtatok meg?

— Ha megnyalom az ajkamat, amit bárki bármikor megtehet, az azt jelenti, hogy „akaratom ellenére cselekszem. Egy szót se higgyetek el abból, amit mondok”. Ha megvakarom vagy megérintem a jobb fülemet, akkor: „elrablóim szervezettek és jól felfegyverzettek”. Ugyanez a bal fülem esetében azt jelenti, hogy „óvintézkedéseik gyengék. Meg lehet próbálkozni egy mentőakcióval”. Van még néhány jelzés, de azokat hagyjuk máskorra. Nem akarlak megijeszteni.

— Már így is épp eléggé megrémítettél — válaszolta Jessica, miközben azon törte a fejét, hogy mindez valóban megtörténhet-e? Előfordulhat, hogy Crawfot elrabolják? Az egész olyan hihetetlennek tűnt, de ha belegondolt, szinte naponta történtek körülötte hihetetlen dolgok.

— Azon kívül, hogy félek, izgat is a dolog — szólt elgondolkozva. — Erről az oldalról eddig nem ismertelek. Csak azt nem tudom, miért nem mentél el arra az önvédelmi tanfolyamra.

A Paladin Security nevű angol cég terroristaelhárító tanfolyamáról beszélt, amelyről több amerikai tévétársaság is beszámolt híradóiban. Egy hétig tartott, s többek között éppen arra készítette fel a résztvevőket, amiről Sloane beszélt: miként viselkedjenek, ha túszként fogva tartják őket. Megtanították a hallgatókat arra is, hogyan védekezhetnek puszta kézzel. Jessica különösen azután szerette volna, ha a férje elsajátítja ezt a tudományt, hogy Dan Rathert, a CBS műsorvezetőjét 1986-ban egy New Yorki utcán két ismeretlen megtámadta. Rather akkor hosszú időre kórházba került, támadóit pedig soha nem fogta el a rendőrség.

— Nehéz lett volna időt szakítanom rá — ütötte el a kérdést Sloane. — Apropó, jársz még azokra a COB-órákra?

A COB a közelharcban alkalmazható módszerek rövidítése volt, s annak a programnak a leegyszerűsített változatát jelölte, amelyet a brit hadsereg elitalakulatánál, az SAS-nél alkalmaznak. A tanfolyamot egy New Yorkban élő nyugalmazott brit tábornok vezette, és Jessica szerette volna, ha Crawford részt vesz rajta. Miután férjének erre sem volt ideje, maga vett leckéket.

— Már nem járok rendszeresen — válaszolta. — Havonta egy-két leckét azért veszek, Wade tábornok néha itthoni gyakorlásra is ad feladatokat.

— Nagyszerű — bólintott Sloane.

Aznap éjjel Jessica nehezen tudott elaludni, hosszan gondolkodott esti beszélgetésükön.

Kint az utcán a Ford Tempo utasai látták, hogy a házban sorra kialszanak a lámpák. Miután teljes lett a sötétség az épületben, rádiójukon jelentést tettek, és elhajtottak.

8.

Sloane-ék larchmonti házának megfigyelése nem sokkal reggel 6.30 után folytatódott. Ezúttal egy Chevrolet Celebrity-t használtak. A két kolumbiai, Carlos és Julio mélyen lehúzódott az első ülésen, hogy a mellettük elhajtó kocsikból ne vegyék észre őket. A Chevyt Sloane házán túl, egy mellékutca torkolatában állították le, a terepet a belső és külső visszapillantó tükrök segítségével tartották szemmel.

Mindkét férfi bizsergető izgalmat érzett, hiszen tudták, hogy ez lesz az akció napja, amikor a hosszú és gondos előkészítő munka meghozza eredményét.

7.30-kor előre nem látható esemény történt — egy taxi állt meg Sloane háza előtt, és kezében bőrönddel egy idősebb férfi szállt ki belőle. Bement a házba. Attól tartva, hogy a nem várt látogató jelenlétéből további

bonyodalmak származhatnak, a megfigyelők rádión értesítették a mintegy húszmérföldnyire lévő központot.

Nagy teljesítményű adó-vevőjük és cseppet sem olcsó járműveik is jelezték, hogy olyan akcióban vesznek részt, amelyben nem takarékoskodnak a pénzzel. A szervezők szakértői voltak mesterségüknek, s komoly összegek álltak rendelkezésükre.

A kegyetlen kolumbiai Medellín-kartellhez tartoztak, a kábítószerbárók szövetségéhez, akikről a Newsweek 1988-ban azt írta, hogy „gazdagok, mint a General Motors és vérszomjasak, mint Idi Amin”. A kartell tagjai a hírmagazin szerint „nem ismernek korlátokat, nem tisztelnek senkit és semmit, s nem riadnak vissza semmitől”.

A bestiális kegyetlenséggel működő Medellín-kartell Kolumbiában rendőrségi tisztviselők, bírók, újságírók tömegét mészároltatta le. Vezetői alkalmilag szövetséget kötöttek a maoista színezetű M—19 gerillaszervezettel, amely egy 1986-os vérfürdő során kilencven ember, köztük a Kolumbiai Legfelsőbb Bíróság tagjai felének az életét oltotta ki. A Medellín-kartell, bármilyen undorító szervezet volt is, jó kapcsolatokat tartott fenn a római katolikus egyházzal; egy érsek több ízben is kedvezően nyilatkozott tagjairól, egy püspök pedig nyíltan beismerte, hogy adományokat fogad el a kábítószer-kereskedőktől.

Ebben az esetben azonban a kartell nem önmaga számára, hanem a Sendero Luminoso, a Fényes ösvény nevű perui maoista terrorszervezet érdekében és megbízásából tevékenykedett. Az utóbbi időben a Sendero Luminoso komolyan megerősödött, míg a perui kormány egyre gyengébb és tehetetlenebb lett velük szemben. A szervezet fennhatósága korábban csak az Andok hegyeire, néhány városra, például Ayacuchóra és Cuzcóra korlátozódott, ám egy idő óta robbantásos merényleteket és gyilkosságokat elkövető csoportjai már Limában, a fővárosban is tevékenykedtek. A mozgalomnak voltak titkos támogatói a kormányban és a hadsereg vezetői között is.

A Sendero Luminoso és a Medellín-kartell szövetkezése egyáltalán nem számított ritkaságnak. A Fényes ösvény rendszeresen alkalmazott bűnözőket, különösen külföldiek elrablására. Az ilyen emberrablások meglehetősen gyakoriak voltak Peruban, még ha az amerikai hírközlés nem is nagyon számolt be róluk.

A maoisták komoly pénzekhez jutottak a kábítószer-kereskedelemből. Az ellenőrzésük alatt tartott területen, az Andok hegyeiben egymást érték a koka-ültetvények. A kokapasztát helyben készítették, s titkos repülőterekről Kolumbiába szállították, hogy ott kokaint gyártsanak belőle.

A Sendero Luminoso ugyan kényesen ügyelt a látszatra, hogy semmiféle haszna nem származik a kábítószer-kereskedelemből, valójában azonban jelentős összegeket kapott, többek között a Medellín-kartelltől.

A megfigyelést végző két kolumbiai bérgyilkos a Chevroletben éppen azokat a fényképeket nézegette, amelyeket fotósuk, Carlos készített mindazokról, akik az utóbbi négy hétben megfordultak Sloane-ék házában. Az előbb érkezett idős férfi képe nem volt közöttük.

Julio az előre megbeszélt kódot használva beszélgetett főnökével.

— Egy ismeretlen küldemény érkezett, a kettes járat hozta. A csomag a raktárban van. Nem tudjuk kinyomozni a címet. — Mindez azt jelentette, hogy egy férfi érkezett taxival és bement a házba. Nem tudják, kicsoda, nem készült róla fénykép.

— A feladóvevény száma? — hallatszott Miguelnek, az akció vezetőjének éles hangja a hangszóróból.

Julio, aki még nem szokta meg a rejtjelet, némán káromkodva lapozta fel az ölében heverő kódnoteszt, hogy megfejtse a kérdést. Miguel arra volt kíváncsi, hány éves az illető.

— *Un viejo*, öreg. Hány éves? — Julio segélykérőén nézett Carlosra.

— Mondd azt, hogy hetvenöt.

Julio válasza újabb kérdést szült: — Van valami különös ismertetőjele a küldeménynek?

Julie elfeledkezett a kódról, úgy válaszolt: — Bőrönd volt nála. Úgy tűnik, hosszabb ideig akar maradni.

New Jerseyben, Hackensacktől délre egy düledező házban a Miguel nevű férfi Julio óvatlansága miatt átkozódott. Ezek a pancserok, akikkel együtt kell dolgoznia! A kódkönyvben benne volt a kifejezés, amellyel válaszolhatott volna a kérdésére, egyébként is többször figyelmeztette őket, hogy a rádiót bárki lehallgathatja. Miguel több olyan esetről is tudott, amikor egy tervezett akció azért hiúsult meg, mert résztvevői rádión tartották egymással a kapcsolatot, és valaki rákapcsolódott a vonalukra.

Estúpidos! Az akció sikere, valamennyiük szabadsága, sőt, talán élete is veszélyben forgott, mégsem volt képes megértetni az idiótákkal, hogy egy pillanatra sem lazíthatnak, állandóan ébernek kell lenniük.

Ő maga, amióta csak az eszét tudta, mindig rendkívül óvatos volt. Ennek köszönhette, hogy soha nem tartóztatták le, bár szerepelt az összes észak- és dél-amerikai ország, néhány európai állam, s az Interpol legfontosabb körözési listáin. Az északi féltekén legalább akkora erőkkel nyomoztak utána, mint terrorista kollégája, a palesztin Abu Nidal után az

Atlanti óceán másik partján. Miguelt ez némi büszkeséggel töltötte el, de soha nem feledkezett meg arról, hogy a büszkeség könnyen önteltségbe csaphat át, amitől pedig erősen óvakodott.

Előélete, félelmetes híre ellenére viszonylag fiatal ember volt, harmincas évei vége felé járt. Ránézésre nem volt rajta semmi rendkívüli. Átlagosan jóképű, semmi több. Az utcán bárki azt hihette róla, hogy fiatal banktisztviselő, legfeljebb egy kis üzlet vezetője. Tudatosan törekedett a jelentéktelenségre. Sikerült kialakítania magában azt a szokást, hogy ismeretlenekkel mindig udvarias legyen, de ne olyan mértékig, hogy az akármilyen emléket hagyjon az illetőben. Akik nem tudták, kicsoda, rendszerint hamar el is felejtették, hogy valaha is látták.

Látszólagos jelentéktelensége mindeddig előnyére vált. Ellentmondást nem tűrő egyéniségét csak azok ismerték, akikkel ezt éreztetni akarta. Ezek viszont gyorsan megtanulták, hogy jobb, ha feltétlenül engedelmeskednek neki.

A larchmonti vállalkozásban nagy hasznára volt, hogy kolumbiai létére tökéletes amerikainak tűnt. A hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején a berkeley-i Kalifornia Egyetemre járt, ott tanulta meg akcentus nélkül beszélni a nyelvet.

Abban az időben még az igazi nevét, az Ulises Rodriguezt használta.

Jómódú szülei megengedhették maguknak, hogy fiukat a Berkeleybe járassák. Bogotái idegsebész apja remélte, hogy Miguel követni fogja az orvosi pályán, de a fiatalembernek ehhez semmi kedve nem volt. A hetvenes évek vége felé megérezte, hogy Kolumbiában jelentős változások készülnek — az ország szilárd jogi alapokra támaszkodó, virágzó demokráciából a hihetetlenül gazdag bűnbandáktól uralt, diktatórikus, kegyetlen módszerekkel kormányzott bűnözőparadicsommá válik. Az újfajta gazdagság forrása eleinte a marihuána, később a kokain lett.

Miguelt a készülődő változás egy cseppet sem zavarta, sőt, mindenképpen részt akart venni benne.

Már Berkeleyben felfedezte, hogy tökéletesen hiányzik belőle mindenféle erkölcsi gátlás, képes gyorsan, határozottan, a legcsekélyebb bűntudat nélkül ölni.

Első áldozata egy fiatal nő volt, akivel kellemes éjszakát töltött, miután egy késői órán együtt szálltak le a buszról. A megállóban szóba elegyedtek, s hamar megtudták egymásról, hogy mindketten csak nemrég érkeztek a városba. A lánynak szemmel láthatólag tetszett a férfi, ezért meghívta a kopott Telegraph Avenue végén lévő lakására. Abban az

időben az ilyen hirtelen jött kapcsolatok normálisnak számítottak, még nem tört ki az AIDS miatti pánik.

Heves szeretkezésük után gyorsan elaludt, s mikor felébredt, látta, hogy a lány a levéltárcája tartalmát vizsgálgatja. Több, kitalált névre kiállított, személyazonosságát igazoló kártya is volt benne; már akkor megkezdte a felkészülést a törvényen kívüli életre. A nőt, ahhoz képest, hogy csak futólag ismerték egymást, feltűnően érdekelték az iratok. Lehet, hogy besúgó volt, ez azonban soha nem derült ki. . Kiugrott az ágyból, maga elé penderítette és megfojtotta. Még mindig maga előtt látta, amint rémülettől tágra meredt, értetlenséget sugárzó szemmel vergődik a kezében, és megpróbál szabadulni. Mielőtt végképp elvesztette volna öntudatát, még egy utolsó, könyörgő pillantást vetett rá.

Miguelből a gyilkosság a legcsekélyebb felindulást sem váltotta ki, sőt, tökéletesen nyugodtan, hideg fejjel számba vette esélyeit, és arra a következtetésre jutott, hogy a lebukás veszélye egyáltalán nem fenyegeti. A buszon egymástól távol ültek, nem ismerték egymást. A megállótól jövet szinte biztos, hogy senki nem látta meg őket. Az épületbe lépve és azután a liftben, senkivel sem találkoztak.

Minden sietség nélkül egy puha ronggyal letörölt a lakásban minden olyan felületet, ahol megmaradhattak az ujjlenyomatai, majd egy zsebkendőt használva leoltotta az összes lámpát és távozott. A tűzlépcsőn ment le a földszintre, majd miután meggyőződött róla, hogy az előcsarnok üres, sietség nélkül átszelte és kilépett az utcára.

Néhány napig gondosan átnézte a helyi újságokat, hátha talál bennük valamilyen hírt a meggyilkolt lányról. Azonban csaknem egy hét telt el, amíg a már oszlásnak indult holttestet felfedezték, s mivel a következő két-három napban sem bukkantak semmiféle nyomra, az újságok félretették az esetet. Ha folytatták is a nyomozást, őhozzá szálak nem vezettek.

A Berkeleyben töltött évek alatt még kétszer gyilkolt. Mindkét gyilkosságot az öböl másik oldalán, San Franciscóban követte el. Áldozatai tökéletesen ismeretlenek voltak számára, s az egészet nem tekintette másnak, mint gyilkos képességei fejlesztésének. A leckét jól megtanulhatta, mert egyik esetben sem szerepelt a gyanúsítottak listáján, sőt, ki sem hallgatta a rendőrség.

Berkeleyből hazatérve kezdte kiépíteni kapcsolatait a kokainbárók formálódó szövetségével. Volt repülőgép-vezetői jogosítványa, és többször is szállított koka-pasztát Peruból Kolumbiába. A hírhedt és befolyásos Ochoa családhoz fűződő barátságának köszönhetően hamarosan komolyabb megbízásokat is kapott. Aztán jött az M—19 által rendezett

vérfürdő, ettől kezdve Miguel részt vett minden jelentős és jelentéktelennek tartott gyilkosságban. Már régen nem számolta a maga mögött hagyott hullákat. Neve nemzetközileg is ismertté vált, de óvatosságának köszönhetően ennél többet nem is igen tudtak róla.

Miguel, vagy ha úgy tetszik, Ulises Rodriguez kapcsolatai a Medellín-kartellel, az M—19-cel, az utóbbi időben pedig a Fényes ösvénnyel évről évre erősödtek, de függetlenségét sikerült megőriznie. Igazi nemzetközi bűnözővé, szakértelme miatt rövidesen keresett bérgyilkos terroristává vált.

Tevékenysége természetesen elválaszthatatlan volt a politikától. Miguel ösztönösen gyűlölte a kapitalizmust, és megvetette a szenteskedőnek, dekadensnek tartott Egyesült Államokat, igazi szocialistának hitte magát. Ugyanakkor kételyei voltak a politikával kapcsolatban, és élvezte, sőt, kimondottan vágyta az életmódjával együtt járó veszélyt, az állandó kockázatot.

Másfél hónapja érkezett az Egyesült Államokba, hogy titokban készítse elő ennek a napnak az eseményeit, amelyekről hamarosan az egész világ tudomást szerez.

Az útvonal, amelyet eredetileg tervezett, hosszú volt ugyan, de biztonságos — a kolumbiai Bogotából Rio de Janeiróba, onnan Miamiba. Rióban útlevelet és ezzel személyazonosságot akart váltani, hogy a New Yorki könyvvásárra tartó brazil üzletemberként érkezhessen Miamiba. Az amerikai külügyminisztériumban dolgozó egyik kapcsolata azonban figyelmeztette a Medellín-kartellt, hogy a Bevándorlási Hivatal miami részlege sürgősen bekért minden információt Miguelről. Különösen az érdekelte őket, milyen neveken szerepelt a múltban.

Egyszer már dolgozott úgy, hogy brazil könyvkiadónak adta ki magát, s bár valószínűtlennek tartotta, hogy akkor azonosították volna, mégis jobbnak látta elkerülni Miamit. Bár ez bizonyos késést okozott, Rióból Londonba repült, ahol vadonatúj brit útlevelet szerzett. Az egész nem is került különösebb fáradságba.

Ó, azok az ártatlan demokráciák! Milyen ostobák is és milyen naivak! Milyen könnyen fel tudják használni ellenük az oly fennen hirdetett nyitottságukat az olyan emberek, mint Miguel, akik ebben nem hisznek!

Mielőtt elindult volna Londonba, már pontosan tudta, mit fog csinálni.

Először az Aldwych és a Kingsway találkozásánál álló St. Catherine’s House-ba ment, ahol Anglia és Wales összes születési, házasságkötési és

halálozási adatát nyilvántartják. Kért három születési anyakönyvi kivonatot.

Kiét? Olyan személyekét, akiknek a születési dátuma megegyezett, vagy közel állt az övéhez.

Anélkül, hogy kérdezősködött, vagy bárkivel beszélt volna, elvett öt űrlapot, odament a polcokon sorakozó anyakönyvekhez és leemelte az 195l-es kötetet. Kikereste az október—decemberi időszakra vonatkozó, M-től R-ig tartó bejegyzéseket.

Ő maga november 14-én született. Az oldalakat lapozgatva szemébe ötlött a Dudley Martin név. Az illető 1951. november 13-án született a yorkshire-i Keighleyben. A név megfelelőnek tűnt, nem volt sem feltűnő, sem annyira hétköznapi, mint például a Smith. *Perfecto!* Kiírta a megfelelő adatokat az egyik űrlapra.

Még két névre volt szüksége. Három útlevelet akart szerezni, hogy legyen két tartalék, ha az elsővel valamilyen gondja támad. Arra is számítania kellett, hogy Dudley Martin névre már kiállítottak útlevelet, így az újabb kérvényt nem fogják elfogadni.

A másik két vezetéknevet szándékosan úgy választotta ki, hogy kezdőbetűjük távol essen a Martin M-jétől. Az egyik B-vel, a másik pedig Y-nal kezdődött. Tudta ugyanis, hogy az útlevélhivatalban betűcsoportok szerint több tisztviselő is foglalkozik a kérvényekkel. A megfelelő kiválasztással biztosította, hogy mindegyik kérvénye más és más hivatalnokhoz kerüljön, senkiben se támadhasson gyanú a hasonlóan kitöltött űrlapok láttán.

Arra is nagyon ügyelt, hogy ne érintse a kitöltendő papírt. Ezért vett ki a rekeszből rögtön öt űrlapot, hogy a két szélsőt, amelyeken rajta maradtak az ujjlenyomatai, később megsemmisítse. Már Berkeleyben megtanulta, hogy az ujjlenyomatot még a legalaposabb törölgetéssel sem lehet tökéletesen eltávolítani. A korszerű ninhidrines és argonion lézeres elemzés minden esetben kimutatja őket.

A pénztárban benyújtotta a három kérvényt, s készpénzben kifizette a darabonként ötfontos illetéket. Közölték vele, hogy az anyakönyvi kivonatok két nap múlva készen lesznek.

Ezt a két napot három postai cím felhajtására használta fel.

A Kelly-féle londoni üzleti útmutatóból kikeresett néhány ügynökséget, amelyek irodai szolgáltatásokra szakosodtak. Felkereste az elsőt, és megint csak készpénzben kifizette az ötvenfontos megbízási díjat. Felkészült rá, hogy ha kérdezik, azt mondja, kisebb üzleti vállalkozásba kezdett, de egyelőre nem engedhet meg magának saját irodát. Senki nem tett fel neki

semmilyen kérdést. A két másik ügynökségnél ugyanolyan érdektelenül fogadták a megrendelését. Volt tehát három címe a három útlevélkérő lap számára, s egyiknek az alapján sem lehetett eljutni hozzá.

Különböző fényképező automatáknál csináltatott három sorozat útlevélképet, mindhárom alkalommal elváltoztatva külsejét. Az egyik sorozaton gondosan nyírt bajuszt és szakállt viselt, a másikon simára volt borotválva és másképp fésülte a haját, a harmadik fényképhez pedig vastag keretes szemüveget vett fel.

Másnap visszament a St. Catherine's House-ba és megkapta az anyakönyvi kivonatokat. Akárcsak az első alkalommal, ezúttal sem kérdezte meg tőle senki, miért van rájuk szüksége.

Egy postahivatalban már korábban megvette az útlevélkérő lapokat, ügyelve rá, hogy csupasz ujjal ne érjen hozzájuk. Gumikesztyűt húzott és kitöltötte őket. Lakcímként mindegyiken egy-egy ügynökséget tüntetett fel.

Mindegyik útlevélkérő laphoz két fényképet kellett csatolni. Az egyiken szerepelnie kellett egy „szakképzett személy", például orvos vagy ügyvéd nyilatkozatának, hogy legalább két éve ismeri az úti okmányért folyamodót. A korábban kapott tanácsnak megfelelően, kézírását minden alkalommal elváltoztatva, maga írta le a kívánt szöveget, s egy telefonkönyvből találomra kiválasztott neveket és címeket tüntetett fel alatta. Volt nála egy olcsón beszerezhető gumi bélyegzőkészlet is, ami még meggyőzőbbé tette a kitöltött űrlapokat.

Az útlevélkérő lapon ott volt ugyan a figyelmeztetés, hogy az igazoló aláírásokat ellenőrzik, ám ez csak a legritkább esetben fordult elő. Elenyésző esélye volt annak, hogy a csalást fölfedezik. Túl sokan folyamodtak útlevélért és kevés volt a hivatalnok.

Az azonosító fényképeket, amelyek nem kerülnek az útlevélbe, hanem lerakják őket a hivatali irattárba, Miguel megfelelően megkezelte — puha szivacsot használva, vékony rétegben egy Domestos nevű háztartási folttisztítót kent rájuk. Ezzel biztosította, hogy két-három hónapon belül a kartotékban őrzött fényképek a felismerhetetlenségig elhalványuljanak és befoltosodjanak, s ne maradjon fénykép Miguelről, alias Dudley Martinról, vagy ki tudja, épp kiről.

A három kérvényt, egy-egy tizenöt fontról kiállított csekkszelvénnyel együtt, borítékba rakta. Tudta, hogy legalább négy hetet kell várnia, amíg az útleveleket postán megkapja. A várakozási idő unalmasán telt, de ez volt a legbiztonságosabb megoldás.

Míg a hivatal malmai a maguk lassú tempójában őröltek, feladott magának néhány levelet a három ügynökségre. Mindegyik alkalommal várt

egy vagy két napot, majd telefonon érdeklődött, hogy érkezett-e postája. Az igenlő választ hallva közölte, hogy küldöncöt meneszt érte. Ismeretlen kölyköket szólított le az utcán, némi pénzt ígért nekik, hogy hozzák el a leveleket, és minden alkalommal alaposan megfigyelte, nem követi-e valaki a srácot. Elhatározta, hogy az útleveleket is így hozatja el, ha eljön az ideje.

Az ötödik héten néhány napon belül mind a három útlevél megérkezett. *Excelente!* Elhatározta, hogy elsőként a Dudley Martin névre kiállítottat fogja használni, a másik kettőt pedig elteszi későbbre.

Egyetlen dolga maradt még — váltani egy retúrjegyet az Egyesült Államokba, amelyet még aznap meg is vett.

1988 előtt minden brit polgár csak vízum birtokában léphetett be az Egyesült Államokba. A vízumkényszert akkor eltörölték arra az esetre, ha az illető kilencven napnál nem tölt többet az országban, és már érkezéskor kezében van a visszaútra szóló jegy. Miguelnek ugyan esze ágában sem volt visszatérni Londonba, de az árat nevetségesnek tartotta ahhoz képest, hogy segítségével megmenekülhet egy újabb bürokratikus formaságtól. A kilencvennapos szabály egy pillanatra sem okozott fejfájást neki. Először is nem akart ennyi időt tölteni az Államokban, másrészt távozáskor a két tartalék útlevél valamelyikét fogja használni.

Az amerikai vízumrendelkezések megváltoztatása is jól szórakoztatta. A sokat és büszkén emlegetett nyitottság ismét a kezére játszott.

Másnap reggel New Yorkba repült, és a John F. Kennedy repülőtéren minden nehézség nélkül belépett az Egyesült Államokba.

New Yorkban egyenesen a népes kolumbiai közösség lakta Queensbe ment, ahol a Medellín-kartell egyik embere már előkészített a számára egy biztonságos búvóhelyet.

A Jackson-dombokra települt „Kis Kolumbia” a Hatvankilencedik utcától a Nyolcvankilencedikig terjed. A kábítószer-kereskedelem központjaként egyike a város, bűnözéstől leginkább sújtott negyedeinek, ahol a gyilkosságok, az erőszak legkülönbözőbb megnyilvánulásai mindennaposak. Egyenruhás rendőrök magányosan csak elvétve jelennek meg utcáin, éjszaka pedig még párban sem mernek gyalogosan mászkálni.

A környék veszedelmes híre a legkevésbé sem zavarta Miguelt, sőt — biztonságot kölcsönzött neki arra az időre, amíg megtervezte az akciót, felvette a számára odautalt pénzt és összeszedte kis csapatát. A vele együtt héttagú csoportot még Bogotában válogatták össze.

Julio, aki ebben a pillanatban a megfigyelést végezte és Socorro, a csoport egyetlen nőtagja, kolumbiai volt, a Medellín-kartell „alvó ügynöke”. Évekkel korábban emigránsnak álcázva küldték őket az Egyesült Államokba azzal a megbízatással, hogy telepedjenek le és csendben várjanak, amíg szükség nem lesz rájuk. Ez az idő most érkezett el.

Julio hírközlési szakértő volt, Socorro pedig a várakozás időszaka alatt megszerezte az ápolónői képesítést.

Socorrónak volt egy másik kapcsolata is. Perui barátai révén a Fényes Ösvény szimpatizánsává és alkalmi megbízatásokat teljesítő egyesült államokbeli ügynökévé vált. A latin-amerikaiak körében a politikai és üzleti indíttatású bűnözésnek ez az egybekapcsolása meglehetősen általános.

A csoportnak még három tagja kolumbiai volt — kódnevük szerint Rafael, Luis és Carlos. Rafael ragyogóan ismert mindenféle gépet, mechanikus szerkezetet. Luist gépkocsivezetői tudása miatt választották; nála jobban kevesen értettek ahhoz, hogyan lehet az akció végrehajtása után a lehető leggyorsabban eltűnni a helyszínről. Carlos fiatal volt és gyors felfogású; ő szervezte meg az elmúlt néhány hétben a megfigyelést. Mindhárman kiválóan beszéltek angolul, és többször is jártak már az Egyesült Államokban. Ezúttal hamis nevekre kiállított útlevelekkel érkeztek anélkül, hogy tudtak volna egymásról. Azzal indították útnak őket, hogy jelentkezzenek a kartell ügynökénél, aki Miguel búvóhelyét kiválasztotta. Érkezése óta egyenesen Migueltől kapták az utasításokat.

A csoport hetedik tagja egy amerikai volt, aki az akció idejére a Baudelio nevet kapta. Miguel egy cseppet sem bízott benne, de az akció sikeréhez szükség volt az ismereteire, szakértelmére.

Hackensackben, a csoport ideiglenes főhadiszállásán is Baudelio járt az eszében, de bizonytalan, ellentmondásos érzéseit egy szempillantás alatt elsöpörte Julio gondatlansága miatt érzett dühe. Az ostoba megfeledkezett magáról, még ha csak egy mondat erejéig is, de avatatlanok számára is érthetően számolt be a Sloane-háznál történtekről. Miguel komoly erőfeszítéssel legyűrte felháborodását és a válaszon törte a fejét.

A megfigyelők egy hetvenöt év körüli férfiról beszéltek, aki néhány perce érkezett Sloane-ékhoz, és bőröndjéből ítélve feltehetően hosszabb ideig akar maradni.

Mielőtt Bogotából elindult, Miguel kimerítő információkat kapott, amelyeknek egy részét nem osztotta meg embereivel. Megtudta például,

hogy Crawford Sloane-nak még él az apja, a pár perce kapott leírás pontosan illett rá. Úgy érezte, ha valóban az öreg látogatta meg a fiát egy kis időre, az nem több apró kellemetlenségnél. Nyilván meg kell majd ölni, de az nem okozhat problémát.

A rádiótelefon adógombját benyomva kiadta a parancsot: — Ne csináljatok semmit. Csak akkor jelentkezzetek, ha újabb számla érkezik. — Közérthető nyelven ez azt jelentette, hogy csak a helyzet megváltozása esetén kér újabb jelentést.

Az órájára nézett — mindjárt háromnegyed nyolc, Két órán belül a csoport minden tagja elfoglalja a helyét és készen áll az akcióra. Mindazt, ami ezután következik, jó előre gondosan megtervezte, számításba véve az esetleg menet közben felmerülő problémákat és megtéve a szükséges óvintézkedéseket is. Ha az akció beindul, még mindig lesz lehetőség némi improvizálásra, persze nem sok.

Halasztásról szó sem lehet. Az Egyesült Államokon kívül már elkezdődtek az ő vállalkozásukhoz szorosan kapcsolódó események.

9.

Angus Sloane elégedetten fújta ki a levegőt, lerakta kávéscsészéjét, majd egy szalvétával megtörölte száját és galambősz bajuszát.

— Merem állítani, hogy ennél finomabb reggelit New York államban nem szolgáltak ma fel — jelentette ki.

— És több koleszterint tartalmazót sem — szólt ki a szétnyitott New York Times mögül az asztal másik végén, vele szemben ülő fia. — Elfelejtetted, hogy a tojás árt az egészségednek? Mennyit ettél? Hármat?

— Muszáj azt számolni? — lépett közbe Jessica. — Ne légy oly szigorú, Crawf. Adhatok még, Angus?

— Köszönöm, drágám, nem kérek — a mozgékony, életerős kis öreg, aki néhány napja töltötte be a hetvennégyet, szeretettel mosolygott a menyére.

— Három tojás nem is olyan sok — kapcsolódott be a társalgásba Nicky. —- Nemrég láttam egy déli börtönben játszódó filmet, amiben az egyik szereplő ötvenet evett meg.

Crawford Sloane leengedte a Timest: — Az a Bilincs és mosoly volt, 1967-ben készült, Paul Newmannel a főszerepben. Egész biztos, hogy nem ette meg azokat a tojásokat, csak éppen van olyan jó színész, hogy el tudta hitetni.

— Nemrég járt nálunk egy ügynök a Britannica Kiadótól, és ránk akarta sózni a teljes enciklopédiát. Mondtam neki, hogy nem kell, mert már lakik egy a házban— csipkelődött Jessica.

— Tehetek én arról, hogy a hírek egy része egyszerűen elraktározódik bennem? — védekezett a férje. — Előre soha nem tudhatja az ember, mi az, ami megmaradt és mit felejt el örökre.

A konyhához csatlakozó tágas és világos étkezőben ültek. Angus egy fél órája érkezett. Menyét és unokáját szeretettel megölelte, Crawforddal kissé tartózkodóan kezet fogott.

Viszonyuk már hosszabb ideje kényszeredett volt, ami Crawford esetében sokszor apjával szembeni ingerültségbe csapott át. Angus soha nem volt képes megbékélni a nemzeti és egyéni erkölcsi követelmények lazulásával, amit az amerikaiak döntő többsége a hatvanas évektől kezdődően szép csendben elfogadott. Változatlanul rendíthetetlenül hitt a „becsületben, a kötelességtudatban és a nemzeti lobogó iránti hűségben”, és honfitársaitól elvárta volna, hogy ugyanúgy lobogjon bennük a hazaszeretet, mint bennük a második világháború idején, Angus életének virágkorában. Nem fogadta el azoknak a véleményeknek nagy részét, amelyeket újságíró fia tökéletesen normálisnak, sőt haladónak tekintett.

Crawford pedig képtelen volt elviselni apja gondolkodásmódját, amelyről úgy érezte, hogy menthetetlenül megrekedt a múltban, és nem hajlandó tudomásul venni a minden téren, de különösen a tudományban és a filozófiában a háború óta eltelt több mint négy évtized alatt felhalmozódott hatalmas mennyiségű új ismeretet. Szerepet játszott elhidegülésükben még egy tényező — Crawford önteltsége (bár ő ezt soha nem ismerte volna be). Hajlamos volt rá, hogy saját véleményét a világ ügyeiről és az emberi viselkedés normáiról az egyedül helyesnek tartsa.

Még csak rövid idő telt el, máris kiderült, hogy amióta nem látták egymást, a távolság apa és fia között jottányit sem csökkent.

Mint minden egyes alkalommal, Angus most is elmagyarázta, hogy egész életében szeretett mindig kora reggel érkezni. Ezért jött meg Floridából előző este a La Guardia repülőtérre, töltötte az éjszakát az egyik közelben lakó régi barátjánál, hogy nem sokkal pirkadat után busszal és taxival Larchmontba érjen.

Az ismerős előadást hallgatva Crawford mereven bámulta a plafont. Jessica, mintha csak most értesült volna apósának erről a szokásáról, mosolyogva bólogatott, miközben elkészítette Angusnak kedvenc szalonnás tojását, maguknak pedig a sokkal könnyebb és egészségesebb kukoricapelyhet.

— Ami pedig a szívemet és a tojást illeti — jelentette ki Angus, akinek néha már szüksége volt néhány percre, hogy megemésszen egy-egy megjegyzést —, hát az a véleményem, hogyha a ketyegőm eddig kitartott,

akkor nem kezdek el éppen most aggódni a koleszterin miatt. Néhány dolgon átmentem már az életben, s mindegyiket túléltem. Ha akarod, mesélhetek neked egypár sztorit.

Crawford Sloane leengedte az újságot és sikerült elkapnia Jessica tekintetét, és egy szemvillanással figyelmeztette: gyorsan váltson témát, mielőtt az öreg belemerül a nosztalgiázásba. Jessica alig észrevehető, de pontosan érthető gesztussal válaszolt: csináld magad, ha akarod.

— Megállapították a tegnapi dallasi repülőgép-baleset áldozatainak számát — hajtotta össze Sloane az újságot. — Sokan vannak. Azt hiszem, a hét hátralévő részében többször foglalkozunk még ezzel a sztorival.

— Láttam a tegnap esti híradótokat — válaszolta Angus. — Kedvelem ezt a Partridge nevű pasast. A tengerentúli riportjait, különösen a hadseregről készítetteket nézve, mindig büszkének érzem magam, hogy amerikai vagyok. Nem minden emberetek képes ezt utánacsinálni, Crawford.

— Sajnos, nem egészen stimmel a dolog, apa — ingatta a fejét Sloane. — Harry Partridge nem amerikai, hanem kanadai. Most egy ideig egyébként nélkülöznöd kell, mert hosszabb szabadságra megy. — Kis szünetet tartott, majd kíváncsian megkérdezte: — Melyik emberünk az, akinek a szövege sérti a büszkeségedet?

— Szinte mind. Ti, híradósok, mindenkit ócsároltok, de különösen a kormányt, egy csöppet sem tisztelitek a tekintélyt, mindent megtesztek, hogy minél jelentéktelenebbnek tüntessétek fel az elnököt. Senki semmire nem büszke manapság. Téged ez nem zavar?

Mivel Sloane nem reagált, Jessica egészen halkan rászólt: — Apád felelt a kérdésedre. Most rajtad a sor, hogy válaszolj az övére.

— Nézd, apa — kezdett belé kényszeredetten Sloane —, ezt már annyiszor végigrágtuk, és azt hiszem, egyszer sem tudtunk zöld ágra vergődni. Amit te mindenki ócsárlásának nevezel, azt mi a szakmában jogos kérdésfelvetésnek tekintjük. A hírműsorok feladata, hogy kihívást intézzenek a politikusok, a bürokraták ellen, megkérdőjelezzék, bármit mondanak. Ez egyáltalán nem rossz. A kormányzatok — mindegy, hogy demokrata, republikánus, liberális, szocialista vagy konzervatív társaságról van szó —, ha egyszer hatalomra kerültek, csalnak és hazudnak.

Aki a hírekre vadászik, annak rámenősnek kell lennie, és elismerem, néha túl messzire megyünk. Ám éppen ennek köszönhető, hogy napvilágra kerül sok tisztességtelen mesterkedés és lelepleződik a képmutatás, amit a múltban hatalmon lévőknek sikerült eltitkolniuk. Éppen a televízió által kezdeményezett élesebb stílus az oka, hogy társadalmunk egy kicsit jobbá,

valamivel tisztábbá vált, hogy ennek az országnak az elvei közelebb kerültek ahhoz, amilyennek lenniük kellene.

Ami pedig az elnököket illeti, ha jelentéktelennek tartják őket — s néhányukról valóban ez a vélemény —, azt csak maguknak köszönhetik. Persze néha mi, újságírók is hozzájárulunk ahhoz, hogy ilyen kép alakuljon ki róluk, mivel borúlátóak és néha talán cinikusak vagyunk, legtöbbször nem vesszük be azt a maszlagot, amivel az elnökök etetni akarnak bennünket. A magas szinteken, minden magas szinten zajló piszkos ügyletek azonban elég okot adnak arra, hogy olyanok legyünk, amilyenek.

— Szeretném, ha az elnök mindenkié lenne, nemcsak egy párté — szólt bele a nagyok beszélgetésébe Nicky. Látszott rajta, hogy amit mond, azt magában már többször végigrágta. — Nem lett volna jobb, ha az alapító atyák Washingtont megteszik királynak, Franklint vagy Jeffersont pedig elnöknek? Akkor Washington gyerekeiből meg az ő gyerekeikből királyok és királynők váltak volna, nekünk pedig lenne egy államfőnk, akivel büszkélkedhetnénk és egy elnökünk, akit minden bajért okolni lehetne. Úgy, ahogy az angolok teszik a miniszterelnökükkel.

— Nagy veszteség Amerika számára, hogy nem voltál ott az alkotmányozó nemzetgyűlésen, s nem tudtad előadni az ötletedet — válaszolta az apja.

Mindannyian nevettek, aztán Angus ismét komolyra váltott.

— A mi háborúnk —, vagy, ahogy te ismered, Nicky, a második világháború — idején más volt a sajtó, mint a mostani. Az volt az érzésünk, hogy aki az újságokban ír vagy a rádióban beszél rólunk, az a mi oldalunkon áll. Ma ez nem így van.

— Háború volt és más kor — válaszolta Crawford. — Nemcsak az anyaggyűjtés módszerei változtak meg, hanem a hírekre vonatkozó elképzelések is. A legtöbb újságíró már nem fogadja el a régi jelszót, hogy „akár rossz, akár jó, az én országom”.

— Soha nem hittem volna, hogy egyszer még ezt kell hallanom a fiamtól — állapította meg keserűen Angus.

— Hát most hallod — csattant fel Sloane. — Az igazi újságíró abban hisz, hogy csak igazi híreket szabad közölni, meg akar bizonyosodni róla, hogy nemcsak etetnek bennünket azok, akik irányítják az országot. Erre pedig csak egyetlen megoldás van: az, hogy elevenbe vágó kérdéseket tesz föl az ember.

— Nem gondolod, hogy az én háborúmban is voltak élesen feltett kérdések?

— Nem tették fel őket elég élesen — Sloane kis szünetet tartott, nem tudván eldönteni, hogy merjen-e továbbmenni. Aztán úgy döntött, ha elkezdte, be is fejezi: — Ugye, te is ott voltál, amikor a B—17-eseket először bevetették Schweinfurt ellen?

— Igen — válaszolta az apja, s unokája számára még hozzáfűzte: — Tudod, Nicky, mélyen be kellett hatolni Németországba, s ez nem volt valami kellemes kirándulás.

Crawford, bár tudta, hogy könyörtelenség, amit művel, folytatta: — Egyszer azt mesélted, hogy a schweinfurti bombázás célja a töltényhüvelyeket gyártó üzemek lerombolása volt, hogy a hadművelet irányítói így akarták megbénítani a német hadigépezetet.

— Nekünk legalábbis ezt mondták — bólintott Angus. Már tudta, mire akar kilyukadni a fia.

— Akkor nyilván azt is tudod, hogy a háború után kiderült: a terv hibás volt. Az oly sok amerikai életet követelő bombatámadások ellenére Németországban soha nem volt hiány töltényhüvelyekből. A politika, a katonai tervezés tévedett. Nem állítom, hogy a sajtó abban az időben elejét vehette volna a felesleges veszteségeknek. Ma azonban már rákérdeznének a dologra, s nemcsak azután, hogy már megtörtént, hanem közben is. Ez talán csökkentené az elfecsérelt életek számát.

Angus arcán látszott, hogy fájdalmas emlékek tolulnak fel benne. Magába roskadt, egyszerre nagyon megöregedett. Hangja reszketett, amikor végre megszólalt: — Schweinfurtban ötven B—17-est vesztettünk. Mindegyiknek a legénysége tíz főből állt. Ötszáz pilóta egyetlen nap alatt. Ugyanazon a héten, 1943 októberében még nyolcvannyolc gépünk veszett oda — csaknem kilencszáz ember. — Hangja elhalt: — Részt vettem azokban a bevetésekben. A legrosszabb csak utána jött, amikor éjszakánként láttam magam körül a sok üres ágyat, azokét, akik örökre ott maradtak. Sokszor felriadtam álmomból, s azon gondolkoztam, miért éppen én úsztam meg?

Sloane már bánta, hogy szóba hozta a dolgot, hogy mindenáron apja fölébe akart kerülni a vitában: — Sajnálom, apa. Nem gondoltam, hogy ilyen mély sebet tépek fel.

Angus mintha nem is hallotta volna, amit a fia mondott: — Rendes emberek voltak. Nagyon sok rendes ember. A barátaim.

— Hagyjuk. Még egyszer, sajnálom — rázta meg a fejét Sloane.

— A háborúban, amikor ezek a dolgok történtek, nagyon meg voltál ijedve? — kérdezte Nicky, aki egy ideje lélegzetvisszafojtva figyelte a beszélgetést.

— Jézusom! Megijedve?! Egyszerűen magamon kívül voltam. Amikor a légelhárító ágyúk lövedékei ott robbantak körülöttem, borotvaéles acéldarabokat szórva szét, amelyek miszlikbe apríthatják az embert... amikor fedélzeti ágyúikból tüzelve ránk rontottak a német vadászgépek, és mindig azt érezte az ember, hogy pontosan őrá céloznak... amikor körülöttünk más B— 17-esek lángolva, vagy éles spirálban zuhantak le, tisztában voltunk azzal, hogy már nem lehet használni az ejtőernyőket... s mindez nyolcezer méter magasságban, ahol olyan, hideg van, hogy ha félelmedben kiver a veríték, akkor az izzadság rád fagy, s a levegő olyan ritka, hogy még oxigénpalackkal is csak nehezen tudsz lélegezni... szóval, akkor a torkomban éreztem a szívemet, s néha még a gyomromat is.

Angus szünetet tartott, a többiek is hallgattak. Mindannyian érezték, hogy ez most más, mint megszokott visszaemlékezés a régi szép időkre. Aztán az öreg folytatta, de már csak Nickynek beszélt, aki valósággal itta nagyapja minden szavát.

— Mondok én neked valamit, Nicky. Valamit, amit még soha senkinek nem meséltem el. Egyszer annyira megijedtem, hogy ... — körbenézett, mintegy megértést keresve —, szóval, annyira megijedtem, hogy bele piszkítottam a nadrágomba.

— És akkor mit csináltál? — érdeklődött a gyerek.

Jessica, hogy Angust kímélje, már-már félbeszakította a beszélgetést, de Crawford alig észrevehetően intett neki, hogy hagyja csak.

— Mit csinálhattam volna? Rohadtul éreztem magam, de végre kellett hajtanom a feladatot — az öreg hangja határozottabban csengett, kezdett visszatérni büszkesége. — Én voltam a raj vezérlő bombakioldója. Amikor a rajparancsnok — a mi gépünk főpilótája — látta, hogy elértük a célkörzetet, odaszólt a fedélzeti rádión keresztül: most te jössz, Angus, rajtad a sor. Én meg ráfeküdtem a célzókészülékre és tettem a dolgomat. Tudod, abban a néhány percben a bombakioldó irányítja a gépet. Megvártam, hogy a célkereszt a megfelelő helyre érjen, és kioldottam a bombákat. Ez volt a jel a többi gép számára, hogy kiszórhatják a rakományukat.

— Egyszóval, nincs abban semmi szégyen, Nicky, ha egy ember halálra rémül — folytatta. — A legjobbakkal is előfordul. A lényeg csak az, hogy tartsa magát, ne veszítse el teljesen a fejét, és tegye, amit tennie kell.

— Értem, nagyapa — a gyerek hangja eltökélt volt. Crawford azon morfondírozott, vajon mennyit értett meg Nicky a hallottakból. Valószínűleg elég sokat. Értelmes, fogékony gyerek. De vajon ő vette-e magának a fáradságot, hogy megértse az apját?

Az órájára nézett. Indulnia kellett. Rendszerint 10.30-ra ért be a CBA News székházába, de ezen a napon korábban akart indulni. Meg akarta beszélni az elnökkel, hogy váltsák le Chuck Insent az esti országos híradó felelős szerkesztői posztjáról. Előző esti összezördülésük emléke még nem múlt el, s Sloane úgy döntött, feltétlenül változtatni kell a hírek válogatásának elvein.

Felállt az asztaltól, elnézést kért és fölment az emeletre, hogy befejezze az öltözködést.

Alapos mérlegelés után választotta ki a megfelelő nyakkendőt, amelyet az esti adásban is viselni fog, s miközben megkötötte, maga elé képzelte az apja elbeszéléseiből ismert schweinfurti jeleneteket. Angus abban az időben húszas éveinek elején járt. Feleannyi idős volt, mint ő most, szinte kölyök, aki alig élt még, és halálra rémült, hogy el kell pusztulnia, ráadásul borzalmas körülmények között. Ehhez hasonlót ő nem élt át, még Vietnamban sem.

Hirtelen beléhasított a felismerés, mennyi mindent nem volt képes megérteni.

Teljesen lekötötték a naponta tömegével érkező hírek, már-már kezdte azt hinni, hogy mindaz, ami a múltban történt, nem is fontos. Szakmai ártalom ez, amit másoknál is tapasztalt. A múlt eseményei azonban nem lényegtelenek és soha nem is lesznek azok az apja számára.

Crawford tájékozott, művelt ember volt. A Schweinfurt elleni támadásról is olvasott a Fekete csütörtök című könyvben. A szerző, Martin Cardin, az akciót „a Gettysburgnél, St. Mihielnél, az Argonne-nál, Midway szigetén és a Pork Chop Hillnél vívott élethalálharcokhoz” hasonlította.

Az apám részese volt ennek a hőstörténetnek, emlékeztette magát Crawford. Talán ebből a szemszögből kellene szemlélnie a régmúlt időket.

Felvette a zakóját, a tükörbe nézve még egyet igazított az öltözékén, majd visszatért a földszintre.

Elköszönt Jessicától és Nickytől. aztán odament az apjához és halkan megszólalt: — Légy szíves, állj fel.

Angus értetlenül nézett rá, mire ő megismételte a kérést: — Légy szíves, állj fel.

Székét hátratolva, Angus lassan felemelkedett, s önkéntelenül, ahogy a katonaságnál megszokta, kihúzna magát. Crawford közelebb lépett hozzá, átkarolta és kétfelől arcon csókolta.

— Szeretlek, te vén semmirekellő — mondta, egyenesen a szemébe nézve.

Mielőtt kilépett volna az ajtón, még egyszer visszanézett. Angus arcán elomló mosolyt látott, Jessica szemében könnyek csillogtak, Nicky pedig valósággal repesett a boldogságtól.

Carlos és Julio a megfigyelő-kocsiban nagyon meglepődött, amikor látta, hogy Crawford Sloane a szokásosnál korábban távozik otthonról. Azonnal jelentették is a dolgot Miguelnek.

Addigra ő már távozott Hackensackből, és a többiek társaságában, egy Nissan mikrobuszban éppen a New Jersey-t New Yorkkal összekötő George Washington-hídon járt.

Rendíthetetlen nyugalommal szólt vissza embereinek, hogy az eredeti terv marad érvényben, ha az akció bármely részletét előbbre hozzák, arról időben értesíti őket. Tudta, hogy amire készülnek, az tökéletesen váratlan, ellentmond minden logikának, s mindenkiben egyetlen értetlen kérdést fog felvetni: miért?

10.

Nagyjából ugyanabban az időben, amikor Crawford Sloane kilépett larchmonti házából, hogy a CBA News székházába hajtson, Harry Partridge is felébredt Kanadában, a Toronto melletti Port Creditben. Ájultan aludta át az éjszakát, ébredés után néhány másodpercig nem is tudta, hol van. Gyakran megtörtént ez vele, hisz megszokta, hogy a világ legkülönbözőbb pontjain köszönt rá a reggel.

Amint az agya kezdett kitisztulni, felismerte a hálószoba ismerős tárgyait, már tudta, hogy ha felül az ágyban — amihez egyelőre semmi kedve sem volt —, akkor a szemben lévő ablakon át egyenesen az Ontario-tóra lát.

Ez a lakás volt a támaszpontja, a menedéke, de a munkája diktálta nomád életmód évente csupán néhány alkalommal, s akkor is csak rövid időre tette lehetővé, hogy felkeresse. Bár minden ingóságát — néhány ruháját, könyveit, pár bekeretezett fényképet, s egy-két, a múltból emlékként visszamaradt tárgyat — itt tartotta, a lakás nem az ő nevén volt. Hat emelettel lejjebb, a hallban, a belső telefonrendszer kapcsolótábláján hivatalosan bejelentett lakóként V. Williams neve volt feltüntetve (a V. Vivient jelentett).

Bárhol tartózkodott is a világban, Partridge havonta küldött Viviennek egy csekket, hogy kifizesse a lakbért, s az asszony cserében tökéletes rendben tartotta a lakást. A kapcsolatukat szabályozó hallgatólagos megállapodás, amelybe a többi között az alkalmi szeretkezés is beletartozott, mindkettőjüknek tökéletesen megfelelt.

Vivien ápolónőként dolgozott a közeli Queensway kórházban. Partridge már hallotta is, amint a konyhában tesz-vesz. Nyilván teát főz, és hamarosan megjelenik vele, hisz tudja, hogy a férfi szereti azzal kezdeni a napot. Addig is hagyta, hogy gondolatai visszakalandozzanak az előző éjszakai repülőútra, a Dallas—Toronto járat késésére, és ami utána következett...

Ami a Fort Worth repülőtéren történt, az számára munka volt, amit ő profi módon, különösebb megerőltetés nélkül meg is csinált. Ez volt a feladata, ezért kapta nem is kevés fizetését a CBA Newsnál. Később, az éjszaka folyamán és most reggel ismét átgondolva érezte csak át, micsoda tragédia játszódott le a szeme előtt. Az utóbb hallott hírek szerint a Muskegon Airlines gépén utazók közül több mint hetvenen életüket vesztették, sokan súlyosan megsérültek és meghalt az a hat ember is, aki az Airbusszal ütköző kis gépen ült. Hány családtag és barát küzd ma a könnyeivel azért, hogy próbáljon megbékélni a pótolhatatlan veszteséggel?

Hányszor előfordult már vele, hogy azt kívánta, bárcsak sírni tudna, képes lenne kiordítani magából a fájdalmat, amit a munkája során látottak okoztak. Az olyan esetek, mint például a tegnapi. Ez azonban sohasem sikerült, illetve csak egyszer, de annak az esetnek az emlékét, alighogy felmerült, rögtön el is űzte magától. Inkább arra gondolt, amikor először tudatosult benne, hogy nem képes kisírni magából a fájdalmat.

Riporteri pályafutása kezdetén Harry Partridge éppen Nagy-Britanniában tartózkodott, amikor Walesben szörnyű tragédia történt. Egy Aberfan nevű bányászfaluban megcsúszott egy meddőhányó, és maga alá temette a közeli iskolát. Száztizenhat gyerek halt meg.

Azonnal a helyszínen termett, és látta, ahogy előhúzzák a holttesteket. A szénporos, bűzös agyaggal borított kis testeket öntözőcsővel kellett lemosni, hogy azonosítani tudják őket.

Körülötte újságírók, fotóriporterek, rendőrök, az eset hírére odasereglett emberek zokogtak vagy nyelték a könnyeiket. Partridge is sírni szeretett volna, de képtelen volt rá. Megrendültén, de száraz szemmel készítette el riportját, és távozott a helyszínről.

Azóta számtalanszor volt már tanúja olyan eseményeknek, amikor ordítani szeretett volna, mégsem ejtett egyetlen könnyet sem.

Mi ez? Talán valami jellemtorzulás, veleszületett ridegség? Egyszer meg is kérdezte egyik pszichiáter barátnőjétől, akivel, miután este elég sokat ittak, együtt töltötték az éjszakát.

— Semmi baj nincs veled, különben nem foglalkoztatna a dolog — hangzott a válasz. — Egyszerűen kialakult benned egy önvédelmi mechanizmus, amelyik elnyomja, elszemélyteleníti az érzéseidet. Elrejted őket valahol a tudatod mélyén. Egy napon azonban betelik a pohár, előtörnek belőled, és akkor sírni fogsz. Ó, istenem, hogy fogsz sírni!

Barátnője nemcsak a szeretkezéshez, a szakmájához is remekül értett. Igen, eljött az a nap ... Kényszerítette magát, hogy ne gondoljon rá, ebben pedig segített, hogy egy tálcán megszokott reggeli teájával belépett a hálószobába Vivien.

A nő negyvenes évei közepén járt, kissé szögletes, erőteljes vonású arca volt, fekete hajába már ősz szálak is vegyültek. Nem volt sem szép, sem a hagyományos értelemben csinos, de áradt belőle a melegség, közvetlenség, megértés. Megözvegyült, még megismerkedésük előtt, s bár a házasságáról csak elvétve beszélt, Partridge néhány szavából arra következtetett, hogy a házassága nem lehetett valami jó. Volt egy lánya, aki Vancouverben élt. Rendszeresen látogatta az anyját, de sohasem akkor, amikor Partridge érkezésére számítani lehetett.

Partridge szerette Vivient, bár nem volt és tudta, hogy soha nem is lesz szerelmes belé. Gyanította, hogy Vivien beleszeretett, és kimutatná érzelmeit, ha egy kicsit bátorítaná. Ez azonban nem történt meg, így aztán az asszony elfogadta viszonyukat olyannak, amilyen.

Miközben ő a teáját kortyolgatta, Vivien fürkésző szemekkel méregette, és megállapította, hogy Partridge egyébként is szikár termete még jobban megvékonyodott. Bár fiús vonásait még mindig őrizte, az arcáról lerítt a fáradtság. Zabolátlan, erős szálú hajában megszaporodtak az ősz szálak, és a nyírás is igencsak ráfért már.

Látva, hogy alaposan szemügyre vették, Partridge megkérdezte: — Nos, mi az ítélet?

Vivien elkeseredetten rázta meg a fejét: — Látnád csak magadat! Egészségesen, jó erőben indítottalak útnak, mire te két és fél hónappal később visszajössz elcsigázottan, sápadtan, lefogyva.

— Tudom, Viv — húzta el a száját Partridge. — Ilyen az életem. Túl sok a rohanás, az izgalom, bizonytalan az evés. — Elmosolyodott: — Itt heverek hát romjaimban, mint általában. Mit tudsz tenni értem?

— Először is kapsz tőlem egy finom reggelit — válaszolta az asszony gyengéd határozottsággal. — Ágyban maradhatsz, behozom. Később is csupa tápláló dolgot kapsz: halat, szárnyast, zöldségeket, friss gyümölcsöt.

Rögtön a reggeli után rendbe teszem a hajadat. Később elviszlek szaunába és masszázsra, már le is kötöttem az időpontot.

— Imádlak! — Partridge a plafon felé lökte ökleit.

Vivien folytatta: — Holnap biztosan találkozni akarsz a régi haverokkal a CBC-től. Mindig meg szoktad keresni őket. Estére viszont szereztem két jegyet egy Mozart-koncertre Torontóba, a Roy Thomson Hallba. Tudom, hogy szereted a zenét, az kimossa belőled a fáradtságot. Ezen kívül pedig azt csinálsz, amit akarsz. — Alig észrevehetően megvonta a vállát: — Bokros semmittevésed közben talán kedved támad szeretkezni is. Tegnap megpróbáltad, de túl fáradt voltál. Kidőltél, mint akit letaglóztak.

Partridge most hálásabb volt Viviennek, mint bármikor. Sziklaszilárd volt, biztos menedék. Előző nap is késő estig várta, hogy a gépe nagy késéssel végre megérkezzék a torontói repülőtérre és hazavihesse.

— Nem kell munkába menned? — kérdezte.

— Maradt még egy kis szabadságom, kivettem.

— Viv, te igazi kincs vagy!

Vivien kiment, hogy elkészítse a reggelit, Partridge gondolatai pedig visszakanyarodtak az előző naphoz.

Eszébe jutott Crawford Sloane üdvözlő telefonja: behívták miatta a repülőtér igazgatóságára.

Crawf hangján érződött, hogy zavarban van; ez gyakran megtörtént vele, ha beszélgettek. Volt idő, amikor Partridge legszívesebben közölte volna vele: — Nézd, Crawf, ha azt hiszed, hogy haragszom rád Jessica, a munkamódszered vagy bármi más miatt, akkor ezt felejtsd el. Nem neheztelek rád, soha nem is nehezteltem. — Aztán mégsem mondta, mert érezte, hogy ez csak tovább rontaná viszonyukat.

Vietnamban tisztában volt vele, hogy Sloane azért vállalkozik csak kisebb utakra, mert tudja, ha Saigonban marad, gyakrabban kerül képernyőre. Sem akkor, sem azóta, nem törődött ezzel. Megvoltak a maga szakmai normái, sőt, ha őszinte akart lenni, szenvedélye, legyőzhetetlen vonzódása a háború, a csatazaj iránt.

Igen, a háború... a harcok véres zűrzavara... a nehéztüzérség robaja és torkolattüzei... az égből hulló bombák sivítása és földet reszkettető becsapódása... a soha nem tudni, melyik irányból felugató gépfegyverek hangja, a szinte szexuális izgalom, amely támadás közben fogja el az embert, miközben teste reszket a félelemtől... mindez ellenállhatatlanul hatalmába kerítette Partridge-ot, hatására hevesebben lüktetett ereiben a vér.

Vietnamba kerülve rögtön észrevette, hogyan vesz erőt rajta a háborús láz, és ez az érzés azóta sem hagyta el. Többször is figyelmeztette magát: ne tagadd, élvezed, s mindannyiszor dacosan be is ismerte: igen, bármilyen átkozott gazember vagyok is, élvezem.

Ostobaság volt vagy sem, soha nem ellenkezett, ha a CBA haditudósítónak küldte ki. Tudta, hogy kollégái a háta mögött sokszor csak Mr. Bumm-bummként emlegetik.

A CBA News központjában azonban — s tulajdonképpen ez számított igazán — azt is tudták, hogy a tudósítói munkának ebben a fajtájában Partridge a legjobb.

Ezért nem is nagyon izgatta, amikor Sloane lett az esti országos híradó műsorvezetője. Mint minden tudósítónak, neki is megfordult a fejében, hogy jó volna elnyerni ezt a csúcspozíciót, de annyira megszerette, amit csinált, hogy nem is bánta, amikor Sloane-ra esett a választás.

Furcsa módon a műsorvezetői állás kérdése a közelmúltban egészen váratlanul ismét felmerült. Két hete, miután figyelmeztette, hogy beszélgetésük „bizalmas és szigorúan magánjellegű”, Chuck Insen közölte vele, hogy hamarosan komoly változások történhetnek az országos esti híradónál. — Ha ez bekövetkezik, hajlandó lennél-e rá, hogy be gyere műsorvezetőnek? — kérdezte Insen. — Piszok jól csinálnád.

Partridge annyira meglepődött, hogy elakadt a szava.

— Nem kell rögtön választ adnod — nyugtatta meg Insen. — Csak gondolkozz el a dolgon, hogy ne érjen váratlanul, ha ismét megkereslek.

Később, saját belső kapcsolatain keresztül megtudta, miféle hatalmi harc folyik Chuck Insen és Crawford Sloane között. Még arra az esetre is, ha Insen nyerne, ami elég valószínűtlennek tűnt számára, Partridge egy cseppet sem volt biztos benne, hogy kedvére volna az állandó műsorvezetés, hogy egyáltalán el tudná viselni. Különösen, hogy annyi hely van még a világon, ahol ropognak a fegyverek, állapította meg enyhe öngúnnyal.

Sloane-ra gondolva gyakran eszébe jutott Jessica is, aki csupán egy emlék maradt a számára, semmi több. Nem volt közvetlen kapcsolatuk, és társaságban is elég ritkán találkoztak — évente egyszer-kétszer. Soha nem vádolta Sloane-t azért, mert elvette tőle a lányt. Tisztában volt azzal, hogy a dolgot saját ostobaságának köszönheti. Sloane okosabbnak bizonyult nála, jobban felmérte, mi mennyit ér az életben...

Vivien jelent meg a hálószoba ajtajában és kezdte feltálalni a többfogásos reggelit, amely pontosan olyan volt, amilyennek ígérte: először frissen kifacsart narancslevet kapott, aztán egy tekintélyes adag

zabpelyhet karamellás tejjel, lágy tojást pirított búzakenyérrel, erős feketekávét, majd ismét pirítóst, albertai mézzel.

Különösen jólesett neki, hogy az asszony a mézről nem feledkezett meg. A szülőföldjét juttatta eszébe, ahol egy helyi rádióállomásnál újságírói pályafutása is kezdődött. Emlékezett rá, egyszer mesélt az asszonynak arról, hogy egy 20/20-as adónál dolgozott. Azokat a rádiókat nevezték így, amelyeknél a zenéből és reklámból összeállított műsort minden húsz percben rövid, egymondatos hírekből összeállított blokk szakította meg. A fiatal Harry Partridge szerkesztette és ő is olvasta be ezeket a híreket. Csendben elmosolyodott, felidézve az emlékeket — de régen is volt már!

A reggeli után pizsamában téblábolva felfigyelt arra, hogy a lakásra bizony igencsak ráférne a felújítás.

— Kezd lerobbanni ez a kégli — szólt az asszonynak. — Festetni kellene és új bútorokra is szükség lenne.

— Tudom — válaszolta Vivien. — Beszéltem a festésről a tulajdonosokkal, de azt mondták, hogy ez a lakás még nem került sorra.

— Ne törődj velük, csináltasd meg. Hagyok itt pénzt, amennyi csak kell, keress egy szobafestőt.

— Mindig bőkezű voltál — ismerte el az asszony, majd rövid gondolkodás után megkérdezte: — Még mindig úgy intézed, hogy ne kelljen jövedelemadót fizetned?

— Hát persze — vigyorgott Partridge.

— Sehol, senkinek?

— Senkinek, ráadásul mindent a legszabályosabban csinálok. így adó-visszatérítést sem kell igényelnem, ezért a pénzen kívül egy csomó időt is megtakarítok.

— Soha nem értettem, hogyan csinálod.

— Nos, jó, elmondom, bár nem szívesen beszélek róla — egyezett bele Partridge. — Akik adóznak, rögtön irigykedni kezdenek, ha meghallják. A nyomor szereti a társaságot.

A lényeg az, hogy külföldön dolgozó kanadai állampolgár legyen az ember, magyarázta.

— Sokan nem tudják, hogy az Egyesült Államok az egyetlen nagyobb ország a világon, amely megadóztatja az állampolgárait, függetlenül attól, hol élnek. Ha egy amerikai letelepszik külföldön, akkor is adóznia kell Samu bácsinak. Kanadában viszont más a rendszer. A külföldre távozó kanadaiakra nem vonatkoznak az ország adótörvényei, és miután az adóhatóság megbizonyosodott róla, hogy külföldön tartózkodsz, nem törődik veled tovább. Ugyanez a helyzet a briteknél.

— A CBA News minden hónapban a Chase Manhattan Banknál nyitott számlámra utalja át a fizetésemet — folytatta. — New Yorkból olyan országokban nyitott számlákra teszem át a pénzt, ahol a betétek utáni kamatot nem adóztatják — a Bahamákra, Szingapúrba, a Csatorna-szigetekre.

— És mi a helyzet azokban az országokban, ahová dolgozni küldenek?

— Híradósként sehol sem tartózkodom olyan hosszú ideig, hogy adófizetésre kötelezhetnének. Ügyelek rá, hogy az Egyesült Államokban se töltsék 120 napnál többet egy évben. Ami pedig Kanadát illeti, nincs állandó bejelentett lakásom. Ez is a te lakásod, Viv.

— A lényeg az, hogy az ember ne szélhámoskodjék — fűzte hozzá befejezésül. — Az adócsalás nem csupán jogellenes, hanem ostobaság is, egyszerűen nem éri meg a kockázatot. Az adózás elkerülése egészen más dolog... — félbeszakította a mondatot. — Várj csak! Mutatok valamit.

Egy összehajtogatott, láthatólag már több kézben megfordult újságkivágást vett elő a levél tárcájából: — Ez egy ítélet, amelyet Amerika egyik legnagyobb jogásza hirdetett ki 1934-ben. Azóta több bíró is hivatkozott már rá, mint precedensre.

Hangosan olvasni kezdte a szöveget: — Mindenkinek jogában áll úgy alakítani személyes ügyeit, hogy adója a lehető legalacsonyabb legyen. Senki sem köteles az államkincstár számára legkedvezőbb megoldásokat választani és senkitől sem várható el hazafias kötelességként, hogy nagyobb adót fizessen, mint amilyet törvényes eszközökkel ki tud harcolni magának.

— Értem már, miért irigyelnek az emberek — jegyezte meg Vivien. — Vannak mások is a televíziónál, akik ezt teszik?

— Meglepődnél, ha megtudnád, milyen sokan. A kedvező adózási feltételeknek is köszönhető, hogy olyan sok kanadai dolgozik külföldön az amerikai televíziós társaságoknak.

Bár nem említette, voltak ennek más okai is, többek között az, hogy az Egyesült Államokban jóval magasabbak a fizetések. De talán még nagyobb súllyal esett latba, hogy egy tekintélyes amerikai televíziós társaság munkatársainak minden esélyük megvan a világhírre.

Az amerikai társaságok is szerették a kanadai tudósítókat, akik felkészülten, a szakma minden fogásának ismeretében érkeztek hozzájuk a CBC-től és a CTV-től. Arra is rájöttek, hogy az amerikai nézők kedvelik a kanadai akcentust. Sok ismert televíziós személyiség részben ennek köszönhette sikerét, így például Peter Jennings, Robert MacNeil, Morley

Safer, Allen Pizzey, Barrie Dunsmore, Peter Kent, John Blackstone, Hilary Bowker, Harry Partridge és még sokan mások...

A lakásban mászkálva Partridge az egyik fiókos szekrény tetején észrevette a másnapi Mozart-koncertre szóló jegyeket. Tudta, hogy élvezni fogja a hangversenyt, és hálás volt Viviennek, hogy ízlésének megfelelő előadást választott.

Hálás volt a három hét pihenésért is, amelyet kellemes semmittevéssel szándékozott eltölteni.

11.

Jessica csütörtökönként végezte el a heti nagy bevásárlást, ezért aztán úgy döntött, hogy ezen a reggelen sem szakít szokásával. Amikor megtudta, hogy a szupermarketbe készül, Angus vállalkozott rá, hogy elkíséri. Nicky az iskolai szünet miatt otthon maradt, s mivel együtt akart lenni a nagyapjával, ő is velük tartott.

— Nincs gyakorolnivalód? — kérdezte gyanakvóan Jessica.

— Van, de később is meg tudom csinálni. Lesz rá elég időm.

Mivel Nicky szorgalmasan és kedvvel gyakorolt, néha egy nap hat órát is. Jessica nem ellenkezett.

Több mint egy órával Crawford távozása után, nem sokkal tizenegy előtt indultak el a Park avenue-i házból Jessica Volvo kombijával. Szép reggel volt, a fák őszi színekben pompáztak, a napfény csillogott a Long Island-csatorna vizén.

Florence, a bejárónő addigra már megérkezett, s az ablakból nézte, amint beszállnak a kocsiba és elhajtanak. Látta azt is, hogy a mellékutcából kihajt egy másik kocsi és ugyanarra tart, amerre a Volvo, de nem törődött vele.

Először a Chatsworth Avenue-n, a Grand Union szupermarketnél álltak meg. Jessica az áruház parkolójában hagyta a kocsit, aztán bementek az épületbe.

Julio és Carlos, a két kolumbiai, aki a Chevrolet Celebrityvel követte őket, látta, amint becsukódott mögöttük az ajtó. Carlos, aki az indulásról is beszámolt, ismét a rádiótelefon után nyúlt, jelentette, hogy „a három csomag az egyes számú konténerben van”.

Ezúttal Julio vezetett. Nem hajtott be a parkolóba, hanem az utcán állt meg. A Migueltől kapott utasításoknak megfelelően Carlos kiszállt a Chevyből és közelebb ment az üzlethez. Az előző napok hanyag öltözékével szemben most elegáns barna öltöny volt rajta, amelyhez nyakkendőt is kötött.

Látva, hogy Carlos eléri a kijelölt helyet, Julio gázt adott és elindult a Chevyvel Hackensackbe, a főhadiszállásra.

Mikor az első telefon megérkezett, Miguel a Nissanban ült a New Haven-i vasútvonal larchmonti állomása közelében. A jármű nem keltett feltűnést, hiszen a közelben rengeteg gépkocsi parkolt, amelyeket a New Yorkba bejárók hagytak az állomás környékén. Miguellel volt Luis, Rafael és Baudelio is, de a sötét füstüveg ablakok miatt egyikükből sem lehetett sokat látni kívülről. Gépkocsivezetői tudására való tekintettel Luis ült a kormánynál.

Ahogy megtudta, hogy három ember távozott a házból, Rafael dühösen felmordult: — *Ay!* Ezek szerint velük van a *viejo* is. Útban lesz.

— Majd lekapcsoljuk — nyugtatta meg Luis. Bőrdzsekije kidudorodó zsebére ütött: — Egy skuló elég lesz neki.

— Azt teszitek, amit kell — utasította rendre őket Miguel. — Moccanni se merjetek, míg nem szólok! — Tudta, hogy Rafael és Luis olyan, mint az izzó parázs, amely bármelyik pillanatban lángra lobbanhat. Az erős felépítésű Rafael valamikor hivatásos bokszoló volt, arcán látszottak az egykori küzdelmek nyomai. Luis is kemény iskolát járt ki — a kolumbiai hadseregben szolgált. Eljön még az idő, amikor mindkettőjük harciassága hasznos lehet, de egyelőre kordában kell tartani őket, gondolta.

Miguel már egy ideje azt latolgatta, milyen bonyodalmakat okozhat a harmadik ember jelenléte. Az eredeti terv abból indult ki, hogy csak Sloane feleségével és a gyerekkel kell számolni, ők — és nem Crawford Sloane — voltak a Fényes Ösvény és a Medellín-kartell kiszemelt áldozatai, őket akarták túszul ejteni, hogy később ismertetendő követeléseik teljesítését kicsikarják.

Mit csináljanak az öregemberrel? Könnyű volna megölni, ahogy Luis javasolta, de az csak újabb problémákat okozna. Miguel elhatározta, hogy csak az egyre közelgő utolsó pillanatban dönt, a körülményeknek megfelelően.

Mindenesetre szerencse, hogy az asszony és a gyerek együtt van. A heteken át végzett gondos megfigyelésből megtudták, hogy a nő csütörtökönként szokott bevásárolni. Miguel azt is kiderítette, hogy a gyerek iskolájában ezen a napon nincs tanítás. Carlost bízta meg, hogy szülőnek adva ki magát, telefonáljon be a Chatsworth Avenue-n lévő általános iskolába, ahová Nicky járt. Csak azt nem tudták eldönteni, hogyan hozzák össze az asszonyt és a fiút, ám a véletlen ezt a problémát is megoldotta.

Miután megkapták Carlos második üzenetét, hogy mind a hárman a bevásárlóközpontban vannak, Miguel bólintott: — Gyerünk!

Luis lassan elindította a kocsit a pár háztömbnyivel arrébb lévő szupermarket felé. Míg előregördültek, Miguel egy pillantást vetett Baudelióra, a Medellín-kartell csoportjának egyetlen amerikai tagjára, aki változatlanul nyugtalanította.

Baudelio — a többiekhez hasonlóan őt sem így hívták, csupán az akció idejére kapta a nevét — ötvenes évei közepe táján járt, de húsz évvel idősebbnek nézett ki. Ösztövér, beesett arcú, egészségtelenül sárga bőrű ember volt. Rendetlen ősz bajuszát csak elvétve nyírta, egyszóval úgy nézett ki, mint egy két lábon járó kísértet. Valamikor altatóorvosként dolgozott Bostonban, de már akkor is keményen ivott. Az itallal azóta sem szakított, de már nem volt orvos, legalábbis hivatalosan nem. Működési engedélyét tíz éve egész életére bevonták, mivel ittasan egy műtét közben túladagolta az altatót, amitől a beteg meghalt. Előfordult már korábban is, hogy nem volt józan a műtét alatt, de kollégái mindig fedezték. Ezúttal nem tudtak semmit tenni, egy ember halálát nem lehetett eltussolni.

Nem voltak gyerekei, családja, jövője sem az Egyesült Államokban. Felesége évekkel korábban elhagyta. Néhányszor járt már Kolumbiában, és abban a reményben, hogy jobb sora lesz, odaköltözött. Hamar rájött, hogy szakismereteit kétes, néha a bűncselekmény fogalmát kimerítő körülmények között is hasznosíthatja anélkül, hogy bárki kellemetlen kérdésekkel zaklatná. Ráadásul nem is volt abban a helyzetben, hogy válogathatott volna, így aztán mindent elvállalt, amit csak kínáltak neki. Az orvosi folyóiratokat olvasva szaktudását sikerült mindvégig szinten tartania. Ezért is jelölte ki őt erre a feladatra a Medellín-kartell, amelynek már hosszabb ideje dolgozott.

Előéletéről részletesen tájékoztatták Miguelt, és figyelmeztették, hogy amíg az akció tart, egyetlen kortyot se engedélyezzen neki. Ellátták olyan undorkeltő tablettával is, amelyből elég volt naponta egyet bevennie ahhoz, hogy tartózkodjék az alkoholtól.

Mivel az alkoholisták előszeretettel ki szokták köpni a gyógyszert, Miguelnek a lelkére kötötték, bizonyosodjon meg róla, hogy Baudelio le is nyeli a tablettát. Miguel kelletlenül tett eleget az utasításnak. Viszonylag rövid idő alatt rengeteg dolgot kellett elvégeznie, és semmi kedve sem volt hozzá, hogy eközben még kedvesnővért is játsszon.

Baudelio gyengéjére való tekintettel Miguel úgy döntött, hogy nem ad neki fegyvert. Így ő lett a csoport egyetlen fegyvertelen tagja.

Miguel egy ideig gyanakodva méregette Baudeliót, majd megkérdezte: — Készen áll? Megértette, mit kell csinálnia?

Az exdoktor bólintott, hirtelen feltámadó szakmai önérzettel keményen Miguel szemébe nézett: — Pontosan tudom, mit kell tennem. Ha itt lesz az ideje, nyugodtan bízza csak rám a dolgot, maga foglalkozzék a saját ügyeivel.

Miguel, bár egy cseppet sem volt biztos benne, hogy minden rendben lesz, elfordult tőle. A Grand Union szupermarket ott magasodott közvetlenül előttük.

Carlos rögtön észrevette a Nissant. A parkoló elég üres volt, s a kocsi beállt a Jessica Volvója melletti helyre. Carlos belépett az áruházba.

— Ha kedvet kapsz valamihez, csak hajítsd bele — mondta Jessica Angusnak, a félig telt bevásárlókocsira mutatva.

— Nagyapa szereti a kaviárt — figyelmeztette Nicky.

— Ez magamtól is eszembe juthatott volna — Ismerte be Jessica. — Gyertek, vegyünk!

Az élelmiszereket árusító részlegbe mentek, ahol hatalmas választék volt a különböző ikrákból. Angus az árakat vizsgálgatta: — Rettenetesen drágák.

— Van fogalmad róla, mennyit keres a kedvenc fiad? — súgta Jessica.

Az öreg elmosolyodott, és szintén lehalkította a hangját:— Valahol azt olvastam, hogy évente majdnem hárommilliót.

— Nem tévedtek sokat — nevetett Jessica. Mint mindig, most is remekül érezte magát Angus társaságában.

— Segítsünk neki elkölteni. — Egy hétunciás beluga kaviárra mutatott, amely az árcédula szerint 199,95 dollárba került. — Ma este ez lesz az előétel.

Ekkor figyelt fel a karcsú, jól öltözött fiatalemberre, aki a közelükben keresgélő nőhöz lépett, s kérdezett tőle valamit. A nő megrázta a fejét. A fiatalember egy másik vásárlóhoz fordult, ismét kérdezett valamit, de ezúttal is tagadó választ kapott. Jessica érdeklődését felkeltette a jelenet, figyelte a közeledő férfit.

— Bocsásson meg, asszonyom — lépett hozzá Carlos.

— Keresek valakit. — Az áruházba lépve rögtön meglátta Jessicát, de szándékosan nem őhozzá lépett oda először, hanem úgy helyezkedett, hogy az asszony lássa, amint másokkal beszélget.

Jessica kihallotta a spanyol akcentust a férfi beszédén, de New Yorkban ez egy cseppet sem számított meglepőnek. Látta az ismeretlen hideg,

vészjósló pillantását is, de emiatt sem nyugtalankodott. — Igen? — kérdezte.

— Egy bizonyos Mrs. Crawford Sloane-t.

— Én vagyok az — válaszolt most már riadtan.

— Rossz hírem van az ön számára, asszonyom — szerepét kiválóan játszva, Carlos megrendült arcot vágott.

— A férjét baleset érte és súlyosan megsérült. A mentők a Doctors Hospitalba szállították. Engem küldtek, hogy vigyem oda önt. A bejárónőjük mondta, hogy itt találom.

Jessica halálsápadt lett, és önkéntelenül a torkához kapott. Nicky még idejében fordult vissza ahhoz, hogy elkapja az utolsó néhány szót, és most döbbenten nézett rá.

Angus volt az első, aki visszanyerte lélekjelenlétét és rögtön át is vette a parancsnokságot. A bevásárlókocsi felé intett: — Jessie, hagyd itt az egészet! Siessünk!

— Baja van apának? — kérdezte Nicky.

— Azt hiszem, igen — válaszolta szomorúan Carlos: Jessica átölelte a fiát: — Igen, drágám. Rögtön megyünk is hozzá.

— Jöjjenek velem, Mrs. Sloane — indult előre Carlos. Jessica és Nicky még mindig nem tért magához teljesen, szinte félálomban követték a barna öltönyös fiatalembert az üzlet kijárata felé. Angus szorosan ott lépdelt a nyomukban, és azon törte a fejét, mi zavarja, mi nincs rendben ezzel a férfival.

A parkolóban Carlos a mikrobuszhoz sietett, amelynek a Volvo felől mindkét ajtaja nyitva volt. Látta, hogy a gépkocsi motorja jár és a kormánynál Luis ül. A mögötte feltűnő árnyék Baudelio volt, Rafaelt és Miguelt azonban nem lehetett látni.

Amikor a többiek is odaértek, Carlos megszólalt: — Ezzel a kocsival megyünk, asszonyom. Így...

— Nem, nem — tiltakozott Jessica és idegesen kutatott táskájában a kocsikulcsok után. — A saját kocsimon megyek. Tudom, hol van a Doctors Hospital.

Carlos a Volvo és Jessica közé csúszott és megragadta az asszony karját: — Asszonyom, jobb volna, ha...

Jessica megpróbálta kiszabadítani magát, de Carlos még erősebben szorította és tolni kezdte maga előtt.

— De kérem! Mit jelentsen ez? — tiltakozott a nő. Most először volt képes másra is gondolni, mint az előbb hallott lesújtó hírre.

Angus, aki közben néhány lépésnyire lemaradt, végre rájött, mi az, ami már az első pillanatban sem tetszett neki. Az áruházban a fiatalember azt mondta: — Súlyosan megsérült, a mentők a Doctors Hospitalba szállították.

A Doctors Hospital azonban nem vesz fel baleseti sérülteket, Angus ezt jól tudta, hisz az előző évben többször is járt ott. Az egyik barátját látogatta, akivel még a légierőknél ismerkedtek meg, s közben a kórházat is jól kiismerte. A hírneves intézmény a Gracie Mansion, a polgármesteri rezidencia közelében állt, annak az útvonalnak a mentén, amelyet Crawford a városba menet naponta használt. A baleseti sérülteket azonban nem oda, hanem a valamivel délebbre lévő New York Hospitalba szokták vinni... Ezt minden mentősofőr tudja.

A fiatalember hazudik! Az áruházban tehát színjáték részesei voltak! Amit most látott, az sem tetszett neki egy cseppet sem. Két meglehetősen gyanús kinézetű férfi lépett elő a mikrobusz mögül. Egyikük, egy hatalmas termetű barom, csatlakozott az elsőhöz, s most már ketten tuszkolták Jessicát a gépkocsi felé. Nicholas szerencsére egy kicsit lemaradt, rá még nem figyeltek fel.

— Jessica, ne menj! — ordította Angus. — Nicky, fuss! Hívd a...

A mondatot már nem tudta befejezni, egy revolver agyával rámért erős ütés belefojtotta a szót. Éles fájdalom hasított belé, minden elhomályosult előtte, elvesztette az eszméletét. Luis volt az, aki kiugrott a vezetőülésről, gyorsan megkerülte a kocsikat és hátulról támadt rá. Szinte még be sem fejezte az ütést, másik kezével már meg is ragadta Nicholast.

Jessicának eleredtek a könnyei és hangosan kiáltozni kezdett: — Segítség! Valaki! Kérem, segítsenek!

Rafael, aki Carlos segítségére sietett, lapáttenyerével betapasztotta a száját, másik kezével pedig belökte a kocsiba, s rögtön utána ugrott maga is, hogy lefogja a kiabáló és kapálózó asszonyt. Jessica szemeibe kiült a rémület. — *Apúrate!* — mordult Rafael Baudelióra.

Az amerikai az asszony orrára és szájára tapasztotta a néhány pillanattal korábban etilkloriddal átitatott gézpárnát. Jessica szeme szinte azonnal lecsukódott, teste elernyedt, elveszítette eszméletét. Baudelio elégedetten dörmögött, bár tudta, hogy az etilklorid hatása nem tart tovább öt percnél.

Közben Nicholast is betuszkolták a kocsiba, Carlos őt is lefogta, míg elkábították.

Baudelio egy ollóval villámgyorsan felvágta Jessica ruhájának ujját, s belenyomott egy injekciót a felső karjába. Midazolamot használt, egy erős

nyugtatót, amely legalább egy órán át öntudatlan állapotban tartja az asszonyt. A fiú is ugyanazt kapta.

Miguel közben a gépkocsihoz vonszolta az eszméletlen Angust. Rafael, Jessicától megszabadulva, kiugrott a kocsiból, egy automata Browningot rántott elő, kibiztosította, és szinte könyörögve kérte Miguelt: — Engedd, hogy végezzek vele!

— Nem, nem itt — dörrent rá a főnök. Az asszony és a fiú foglyul ejtése hihetetlenül gyorsan történt, alig vett igénybe egy percet. Miguel legnagyobb örömére nem volt szemtanúja az eseményeknek. A két jármű jó takarást biztosított, s különben sem járt senki a parkolóban. Miguel, Carlos, Rafael és Luis megfelelően felfegyverkezett, s a gépkocsiban volt egy Beretta géppisztoly is arra az esetre, ha tűzharcban kellene utat vágniuk maguknak. Erre azonban nem került sor, ha pedig később mégis a nyomukba erednének, mindenképpen jókora előnyük lesz. Ám, ha az öreget hátrahagyják — fejéből sűrűn csöpögött a vér a kövezetre —, akkor pillanatokon belül felfedezik és megindul a hajsza. Miguel ezért úgy döntött, hogy magukkal viszik. — Segítsetek berakni — szólt a többieknek.

Ez sem tartott tovább néhány másodpercnél. Mikor berántotta maga után a kocsi ajtaját, Miguel észrevette, hogy tévedett. Egy botra támaszkodó, ősz hajú idős hölgy figyelte őket mintegy húszméternyi távolságról, két gépkocsi közül. Látszott rajta, hogy bizonytalan, nem tudja, mi játszódott le előtte.

Rafael is észrevette az öregasszonyt. A Beretta után nyúlt, s célba is vette, mire Miguel ráordított: — Nem! — Az asszonyt ugyan egy cseppet sem sajnálta, de még mindig jó esélyük volt a nélkül távozni, hogy különösebb riadalmat okoznának. Félrelökte Rafaelt és vidáman kiszólt az ablakon: — Ne ijedjen meg! Csak filmet forgatunk.

Látta, hogy az idős nőnek mosolyra derül az arca. Elhagyták a parkolót és hamarosan Larchmontot is. Luis remekül vezetett, s a forgalom kínálta minden lehetőséget kihasznált, öt perc múlva már a 95-ös országos főúton, a New England autópályán robogtak déli irányban.

12.

Priscilla Rhea valamikor a legélesebb eszű asszony volt Larchmontban. A helyi iskolában tanított, fiatalok nemzedékeit ismertette meg a négyzetgyökkel, a másodfokú egyenletekkel, és arra is rászoktatta őket, hogy kötelességtudóan viselkedjenek, és amit tesznek, azért vállalják a felelősséget.

Ez azonban még azelőtt volt, hogy tizenöt éve nyugdíjba vonult. Azóta a kor és a betegség előbb a testét, majd a gondolkodását is lelassította. A hófehér hajú, törékeny asszony lassan, botra támaszkodva járt, s ha néha szóba került, elégedetlenül állapította meg, hogy „úgy mozog az agyam, mint egy hegyre kaptató sánta szamár”.

Most azonban megpróbálta a lehető legnagyobb sebességre kapcsolni gondolatait.

Látta, hogy két embert — egy nőt és egy fiút — akaratuk ellenére bekényszerítenek egy kisebb busznak tűnő járműbe. Priscillának úgy rémlett, mintha a nő kiabálását is hallotta volna, bár ebben nem volt biztos, mert az utóbbi időben a hallása is erősen megromlott. Látott egy öntudatlannak látszó sérült férfit is, akit szintén beemeltek a buszba.

Nyugtalanságát azonban rögtön feloldotta a járműből hallott kiáltás, hogy csupán filmet forgatnak. Így már volt értelme az egésznek. Mostanság mindenfelé forgatócsoportok rohangálnak, eredeti helyszíneken veszik fel a jeleneteket, az utcán is megállítják az embereket, hogy interjút készítsenek velük.

Már bánta is, hogy először annyira megijedt. Megint félreértett valamit, mint már nemegyszer az utóbbi időben. Úgy döntött, hogy a legokosabb, ha bevásárol, aztán csak a maga dolgával törődik. Szilárd életelve volt azonban, hogy senki sem bújhat ki a felelősség alól, ezért úgy érezte, nem zárhatja le ilyen könnyen az esetet. Szerette volna, ha megkérdezheti valakitől, mi is történt valójában. Ebben a pillanatban látta meg Erica McLeant, egykori tanítványát, aki szintén a szupermarketbe igyekezett.

Erica, már maga is egy csaknem iskolás korú gyerek anyja, sietett, de megállt, hogy udvariasan üdvözölje egykori tanárát.

— Hogy van, Miss Rhea? — kérdezte.

— Egy kicsit megijedtem, kedvesem — válaszolta Priscilla.

— Mitől, Miss Rhea?

— Láttam valamit... Csak éppen nem tudom, mit. Szeretném tudni, mi a véleményed róla. — Priscilla elmesélte az emlékezetében még mindig élénken élő jelenetet.

— És biztos benne, hogy nem látott ott operatőrt meg kamerát?

— Egészen biztos. Miért, te láttad őket?

— Nem — válaszolta Erica, és szentül meg volt győződve, hogy a kedves öreg tanárnő képzelődött, neki pedig balszerencséjére épp most kellett összeakadnia vele. Mégsem hagyhatta ott csak úgy az idős hölgyet, akit igazán szeretett, ezért inkább megpróbált olyan megértő lenni, amilyen csak lehetett.

— És hol történt mindez? — kérdezte.

— Ott, ni — mutatott Priscilla a Jessica Volvója mellett még mindig üresen álló helyre. Lassan odasétáltak. — Itt. Pontosan itt — ismételte meg határozottan.

Erica körülnézett. Nem számított rá, hogy bármi fontosat észrevehetne, ám amikor hátrafordult, megpillantott néhány sötét pöttyöt a világos betonon. Biztosan olaj, vagy mégsem? Lehajolt, megérintette, majd másodpercekig rémülten bámulta a kezét. Ujjain friss vér csillogott.

Nyugodt, csendes délelőtt volt a larchmonti rendőr-őrszobán. Üvegkalickájában az ügyeletes kávét szürcsölgetett és a helyi lapot, a Sound View Newst olvasgatta, amikor a szupermarkettől fél háztömbnyire lévő Boston Post Road sarkáról egy nyilvános telefonfülkéből befutott a hívás.

Erica McLean szólt bele először a kagylóba. Bemutatkozott, majd így folytatta: — Itt van velem egy hölgy, Miss Priscilla Rhea...

— Ismerem Miss Rheát — szakította félbe az ügyeletes.

— Úgy véli, hogy bűntény, talán emberrablás szemtanúja volt. Szeretném, ha meghallgatná.

— Tudok jobbat — válaszolta az ügyeletes. — Kiküldők egy járőrkocsit, mondják el nekik, mi történt. Hol vannak most?

— A Grand Union mellett.

— Kérem, várjanak! Pár percen belül ott a járőr.

Letette a telefont és beleszólt az URH-adó mikrofonjába: — Központ a 423-nak. Menjen a Grand Union áruházhoz. Mrs. McLean és Miss Rhea várja, hallgassa ki őket. Sürgős.

Azonnal jött is a válasz: — Négy huszonhárom a központnak. Vettem.

Tizenegy perc telt el azóta, hogy a társasgépkocsi Jessicával, Nicholasszal és Angusszal elhajtott a szupermarket parkolójából.

A Jensen nevű fiatal rendőr figyelmesen hallgatta Priscilla Rheát, aki másodszorra már magabiztosabban mondta el, mit látott. Sőt, két újabb részlet is eszébe jutott: a gépkocsinak, amelyet változatlanul kisbusznak írt le, világos rozsdabarna színe volt és füstüveg ablakai. A rendszámot sajnos nem jegyezte meg.

A rendőr, bár nem mutatta, először meglehetősen nagy fenntartással fogadta a történteket. Hozzászokott már ahhoz, hogy az állampolgárok sokszor teljesen ártalmatlan dolgok miatt is riasztják a rendőrséget. Naponta előfordultak ilyen esetek még olyan kis településen is, mint Larchmont. Azonban gondosan jegyzetelt.

Érdeklődése akkor támadt fel, amikor a komoly, józanul gondolkodó asszonynak látszó Erica McLean a parkoló kövezetén talált, vérnek tűnő foltról beszélt. Meg is mutatta neki őket. A pöttyök többsége már megszáradt, de maradt még néhány nedves, amelyeken látszott, hogy élénkvörös színűek. Ez persze még nem bizonyíték, hogy emberi vérről van szó. Jensen azonban úgy érezte, hogy így már hihetőbb a történet, talán nem árt azonnal intézkednie.

Visszasiettek Priscillához, aki már a rendőrök megjelenése miatt odagyűlt kíváncsiskodókkal beszélgetett.

— Éppen az üzletben voltam, és láttam, hogy négy ember, két férfi, egy nő és egy fiú sietve távozik — közölte az egyik férfi. — Annyira siettek, hogy a nő a bevásárlókocsiját is hátrahagyta. Teli volt áruval, de nem fizetett, csak rohant.

— Én is láttam őket — jegyezte meg egy nő. —Mrs. Sloane volt az, a műsorvezető felesége. Gyakran vásárol itt. Borzasztó izgatottnak látszott, mintha valami baj érte volna.

— Ez érdekes — kapcsolódott be a beszélgetésbe egy másik hölgy. — Az üzletben odalépett hozzám egy férfi, és megkérdezte, nem én vagyok-e Mrs. Sloane. Aztán láttam, másokat is megkérdez.

Az emberek most már egymás szavába vágtak, és a rendőr kénytelen volt kissé felemelt hangon rájuk szólni: — Látta valaki azt a világos rozsdabarna járművet, amelyet a hölgy — Priscillára mutatott — kisbusznak nevez?

— Igen, én láttam — állította a férfi, aki először szólalt meg. — Éppen az üzlet felé mentem, amikor kiállt a parkolóból. Egy Nissan mikrobusz volt.

— Megjegyezte a rendszámát?

— Csak annyit tudok, hogy New Jerseybe való. Ja, igen! Még egy dolog! Füstszínű üvege van. Tudja, az a fajta, amelyik mögül jól ki lehet látni, de a kocsiba nem.

— Egy pillanat — a rendőr még jobban felemelte a hangját: — Akik valamilyen információval szolgáltak vagy újabbakat tudnának adni, kérem, maradjanak itt. Pár perc, és visszajövök.

Beugrott az áruház falához leállított fehér járőrkocsiba és bekapcsolta az URH-rádiót.

— A 423-as a központnak. Minden jel szerint emberrablás történt a Grand Union parkolójában. Erősítést kérek. A feltételezett jármű egy világos rozsdabarna Nissan mikrobusz. New Jerseyből jött, a rendszám

ismeretlen. Füstszínű, kívülről átláthatatlan üvege van. A tettesek feltehetően három személyt raboltak el.

Az adást Larchmont, valamint a szomszédos Mamaroneck Town és Mamaroneck Village összes járőrkocsijaiban hallották, az ügyeletes tiszt pedig egy „forró” vonalon rögtön riasztotta Westchester megye és New York állam rendőri erőit. New Jersey állam rendőrségének egyelőre nem szóltak.

A szupermarketnél már hallatszott is két, a hívásra érkező rendőrségi autó szirénája.

Nem egészen húsz perc telt el azóta, hogy a Nissan elindult a parkolóból.

Mintegy nyolcmérföldnyivel arrébb a Nissan éppen arra készült, hogy a 95-ös útról lekanyarodva bevegye magát Bronx utcarengetegébe.

Luis Larchmonttól egyfolytában jó sebességet tudott tartani. A legtöbb autóhoz hasonlóan a megengedett óránkénti kilencven kilométer helyett százzal vezette a kocsit. Ez jó tempó volt, de nem akkora, hogy felkeltse a környéken cirkáló rendőrjárőrök figyelmét. A 13. kijárathoz közeledve, ahol az autópályát el akarták hagyni, Luis a jobb oldali sávba kormányozta a kocsit, Miguel pedig hátra-hátrapillantott, nem követi-e őket valaki. Senkit sem látott.

Az autópályáról lekanyarodva rászólt Luisra: — Gyorsabban! Adj neki gázt! — Mióta Larchmontból eljöttek, Miguel egyfolytában azon morfondírozott, nem lett volna-e jobb, ha engedi, hogy Rafael végezzen az öregasszonnyal? Lehet, hogy nem vette be a filmforgatásról szóló mesét, s riasztotta a rendőrséget. A járőrkocsik talán már a nyomukban is vannak.

Luis beletaposott a gázba és amilyen gyorsan csak tudta, hajszolta a kocsit a durva macskaköves bronxi utcákon.

Baudelio útközben többször is ellenőrizte, hogy életben van-e a két elkábított fogoly: mindent rendben talált. Úgy számította, hogy a Midazolam még legalább egy órán át öntudatlan állapotban tartja az asszonyt és a fiút. Ha nem, akkor ad nekik még egy adagot, bár ezt inkább szerette volna elkerülni, mert emiatt késleltetni kellett volna az utazás végére tervezett bonyolultabb orvosi beavatkozást.

Elállította az öregember vérzését és bekötözte a fejét. A férfi kezdett magához térni, néhányszor hangosan felnyögött. Baudelio beadott neki is egy adag Midazolamot. Az öreg nem mozdult és nem is nyögött többet. Az orvosnak fogalma sem volt róla, mi fog történni vele. Miguel valószínűleg agyonlövi és a holttestet kirakja egy félreeső helyen; mióta a Medellín-

kartellel kapcsolatba került, többször is tanúja volt ilyen esetnek. A dolog a legkevésbé sem izgatta. Régen felhagyott azzal a luxussal, hogy érzelmeket tápláljon egy másik ember iránt.

Rafael előszedett az ülések alól néhány barna pokrócot, bebugyolálta velük a nőt, a fiút és az öregembert. Annyit hagyott szabadon a takarókból, hogy kényelmesen le tudják fedni az arcokat, amikor kiemelik őket a Nissanból. Carlos egy zsineggel körbe is kötözte a pokrócokat, hogy szállítás közben félre ne csússzanak.

A bronxi Conner Street elhagyatott volt, szürke és nyomasztó. Luis pontosan tudta, hova mennek, korábban kétszer is végigjárták az útvonalat. Egy Texaco benzinkútnál jobbra kanyarodtak, egy kihalt ipari negyedbe. Mindössze néhány teherautó parkolt az út szélén, egyik-másik szemmel láthatóan már hosszabb ideje ott állt. Embert csak elvétve láttak az utcán.

Luis egy használaton kívüli raktárépület hosszú fala mellett állította le a kocsit. Az utca túloldalán parkoló egyik teherautó rögtön hozzájuk kanyarodott és közvetlenül a Nissan előtt megállt. Egy fehérre festett

General Motors volt, a kocsiszekrény mindkét oldalán „Superbread” felirattal.

Superbread nevű élelmiszer-ipari cég természetesen soha nem létezett. A zárt szállítókocsi egyike volt annak a hat járműnek, amelyet Miguel egy fiktív cég nevében szerzett be, rögtön New Yorkba érkezése után. Ezt a kocsit már többször használták, s a többihez hasonlóan Rafael ezt is többször átfestette. Ezen a napon a csoport egyetlen nőtagja, Socorro vezette. Megállt, kiugrott a vezetőfülkéből, hogy kinyissa a rakodótér ajtaját.

A Nissan ajtaja is kinyílt, s a pokrócba csavart, letakart arcú foglyokat Rafael és Carlos gyorsan átrakta a GMC-be. Baudelio, miután összecsomagolta orvosi felszerelését, követte őket.

Miguel és Luis eközben a Nissanban ügyködött. Miguel letépte az ablakról a sötét műanyag fóliákat, amelyek egy ideig jók voltak álcázásnak, de most már ismertető jelül szolgálhattak. Luis az ülés alól két New York államra érvényes rendszámtáblát húzott elő.

Miután megbizonyosodott róla, hogy senki sem figyeli őket, kicserélte a rendszámtáblákat. Az egész művelet alig néhány másodpercet vett igénybe.

A rendszámtáblákat egy alvilági kapcsolata révén, rögtön a megérkezése után Miguel szerezte be. Használaton kívüli kocsikról származtak, de érvényességük még nem járt le.

New York, New Jersey és a legtöbb amerikai állam közlekedésrendészeti gyakorlata lehetővé teszi akár régen szétszerelt és

alkatrészként értékesített gépkocsik rendszámtábláinak a használatát is. A gépkocsi-nyilvántartók csupán azzal törődnek, hogy a — szintén könnyűszerrel beszerezhető — biztosítási igazolással együtt idejében megkapják a rendszámtábla érvényesítési díját. Sem ők, sem az ügyeit postán lebonyolító biztosítótársaság nem követeli meg, hogy a gépkocsit is mutassák be. Következésképpen bűnöző körökben élénk piaca alakult ki ezeknek az illegális rendszámtábláknak.

Miguel kiszállt a Nissanból, a sötétítőfóliákat egy szemétgyűjtő tartályba hajította, amiként odakerültek á feleslegessé vált New Jersey-i rendszámtáblák is.

Luis a GMC volánjához ült, gyors hátramenetbe kapcsolt és már száguldottak is vissza a 95. országos gyorsforgalmi út felé. Tíz percbe sem telt, hogy elérték, s folytatták útjukat délnek.

A Nissant most Carlos vezette, ö is ipszilon-tolatást végzett, s visszakanyarodott a 95-ösre, de ellentétben a többiekkel, észak felé vette útját. A megváltoztatott külsejű kocsi tökéletesen belesimult az országutakon közlekedő sok ezer hasonló jármű közé, amelyre egyáltalán nem illett a larchmonti rendőrség által esetleg kiadott körözésben szereplő leírás.

Carlosnak az előre gondosan megtervezett módon kellett megszabadulnia a Nissantól. Három mérföldet ment a gyorsforgalmi úton, aztán egy másodrendű útvonalon még tizenkettőt White Plainsig, ahol egy nagy bevásárlóközponthoz tartozó négyemeletes parkolóházba hajtott.

A harmadik szinten állította le a kocsit és hozzálátott, hogy elvégezze a feladatát. Az érkező vagy távozó vásárlók egyetlen pillantásra sem méltatták a Nissant.

Először is alaposan végigtörölgette a kocsi belsejét, hogy eltüntesse az ujjlenyomatokat.

Ezután az egyik ülés alól előhúzott egy tartályt, amelyben nagy erejű robbanóanyag, detonator, huzal és ragasztószalag volt. A szalaggal a robbanószert és a detonátort a vezetőülés hátára rögzítette, elég alacsonyan ahhoz, hogy kívülről ne lehessen észrevenni. A huzalból akkora darabokat vágott le, hogy az éppen résnyire nyitott ajtók belső kilincséhez még hozzá tudja erősíteni, aztán óvatosan becsukta a kocsit. Ettől a pillanattól kezdve, ha felrántja valaki az ajtót, a kisbusz a levegőbe röpül.

Lábujjhegyre állva megpróbált benézni a kocsiba, aztán elégedetten állapította meg, hogy a robbanószerkezetet kívülről nem lehet észrevenni.

Miguel úgy vélte, több nap is beletelik, mire az elhagyott kocsit felfedezik, ők addigra már messze járnak foglyaikkal. A jellegzetes

terrorista megoldás azonban nyomatékosítja, hogy üldözői jobban teszik, ha komolyan veszik őket. Carlos a bevásárlóközponton át hagyta el a garázst, aztán buszra szállt, hogy Hackensackbe menjen, s ott csatlakozzék a többiekhez.

A GMC teherautó körülbelül öt mérföldet tett meg déli irányban, aztán a bronxi gyorsforgalmi úton nyugatnak fordult. Mintegy tizenkét perccel később áthaladt a Harlem folyó fölött, majd hamarosan elérte a Hudsonön átívelő George Washington-hidat. A híd közepén a kocsi New York államból New Jersey területére lépett. A hackensacki búvóhely már csak egy karnyújtásnyira volt.

13.

Bert Fisher egy apró lakásban élt Larchmontban. Hatvannyolc éves volt, már tíz éve özvegy. Névjegyén az állt ugyan, hogy riporter, de az újságírás világában a hozzá hasonlókat csupán külsősnek, hírfelhajtónak nevezték.

Társaihoz hasonlóan Bert is több szerkesztőséggel állt kapcsolatban, volt, amelyikkel kisebb összegű átalánydíjas szerződést is kötött. Információkat, kis jelentéseket küldött, s amit felhasználtak, azért fizettek is. A kisvárosi híreknek azonban elvétve van országos, vagy akár megyei jelentőségük: ritkán fordul elő, hogy ilyen információt valamelyik nagy lap közöljön, a rádió vagy a televízió bemondjon. Hírfelhajtóként senki nem szerzett még vagyont, legtöbben — s ezek közé tartozott Bert Fisher is — éppen csak megéltek az így szerzett pénzükből.

Bert ennek ellenére élvezte a dolgot. A második világháború idején közlegényként Európában szolgált, s a hadsereg egyik lapjának, a Stars and Stripes-nak dolgozott. Egy életre rabul ejtette az újságírás, és azóta is megbízható fogaskerekeként működött a hatalmas sajtógépezetnek. Bár az évek múlásával kissé lelassult, még most is naponta felhívta helyi hírforrásait és állandóan bekapcsolva tartotta URH-rádióját, hogy értesüljön a rendőrség, a tűzoltóság, a mentők és a többi helyi közszolgálat közleményeiről. Egy pillanatra sem hagyta el a remény, hogy egyszer csak akad olyan hír, amelyik érdemes arra, hogy valamelyik országos hírközlő szerv felhasználja.

Így hallotta meg Bert a larchmonti rendőrség adását is, amelyben utasították a 423-as járőrkocsit, hogy menjen a Grand Union szupermarkethez. Rutinhívásnak tűnt mindaddig, amíg a rendőr vissza nem szólt a központnak, hogy feltehetően emberrablás történt. A szó villámként érte Bertet, benyomta az állomásrögzítő gombot, s a jegyzettömbjéért nyúlt.

Mire az adás véget ért. biztos volt benne, hogy a helyszínre kell mennie. Előtte azonban még felhívta a WCBA-t, a New York városi televíziót.

A WCBA, a CBA társaság tulajdonában lévő tekintélyes helyi adó New Yorkot és környékét szórta be műsorral. Szerkesztősége három emeletet foglal el egy manhattani irodaházban, körülbelül másfél kilométerre a társaság székházától. Bár helyi adó, hatalmas nézősereget szolgál ki, s van is miből merítenie, tekintettel a rengeteg hírre, amelyet New York naponta produkál.

A zajos központi hírszerkesztőségi teremben, ahol harminc ember dolgozott szorosan egymás mellé állított asztaloknál, a helyettes hírszerkesztő éppen azt ellenőrizte, szerepel-e Bert Fisher a külsőseik listáján.

— Oké — szólt, miután megtalálta a nevét —, milyen hírrel szolgál?

Meghallgatta a beszámolót és megkérdezte: — Szóval csak feltételezett emberrablás?

— Igen, uram.

Bert Fisher legalább háromszor olyan idős volt, mint a fiatalember, akivel tárgyalt, de megszokta, hogy tisztelje a hivatali rangot.

— Rendben van, Fisher, menjen ki a helyszínre. Rögtön hívjon vissza, mihelyt valami konkrétabbat megtud.

— Rendben van, uram. Máris indulok.

A hírszerkesztő helyettese vaklármának vélte ugyan a hívást, de tisztában volt vele, hogy a legfontosabb hírek sokszor a legvalószínűtlenebbnek tűnő információkból származnak. Egy pillanatra még az is megfordult a fejében, hogy talán nem ártana kiküldeni egy stábot Larchmontba, ám ezt rögtön elvetette. Az információ túl bizonytalannak tűnt, és különben is, minden stábnak megvolt a maga feladata, az új megbízatás kedvéért ki kellett volna valamelyiket emelni a munkából. Egyelőre ahhoz is túl sovány volt az információ, hogy a legközelebbi híradóban bemondják.

Mindenesetre odament a kis emelvényen álló szerkesztői asztalhoz és beszámolt főnöknőjének.

A hírszerkesztő egyetértett helyettese döntésével, de rögtön felvette a telefont, amely a CBA központi hírszerkesztőségével kötötte össze, és Ernie LaSalle-t, a belpolitikai hírszerkesztőt kérte, akivel gyakran kicserélték értesüléseiket.

— Lehet, hogy az egészből nem lesz semmi, de azért hallgasd meg — mondta neki. Elismételte a történetet, majd hozzáfűzte: — Azért hívtalak,

mert Larchmontról van szó és tudom, hogy Crawford Sloane ott lakik. Elég kis hely, s talán olyasvalakiről van szó, akit ismer. Gondoltam, esetleg el akarod mondani neki.

— Köszönöm — válaszolta LaSalle. — Szólj, ha megtudtok valamit.

Ernie LaSalle-nak is az volt a benyomása, hogy az egészből semmi nem fog kisülni, de valami ösztönös megérzésnek engedve mégis a szerkesztőségi hangosbeszélő mikrofonja után nyúlt:

— Itt LaSalle. Most kaptuk a hírt, hogy Larchmontban, ismétlem, Larchmontban, New York államban a rendőrség feltételezett emberrablást jelentett. Részleteket egyelőre nem ismerünk. WCBA-s barátaink rajta vannak az eseményen, s tájékoztatnak, bármi érdekeset megtudnak.

A belpolitikai szerkesztő hangját mindenhol hallották a CBA News épületében. A munkatársak egy része elcsodálkozott, hogy LaSalle ilyen jelentéktelen dologgal áll elő a belső információs rendszeren, sokan az első néhány szó elhangzása után már oda sem figyeltek, folytatták a munkájukat. Egy emelettel a hírszerkesztőség fölött, a Patkóban a gyártásvezetők egy pillanatra elcsendesedtek, hogy meghallgassák a bejelentést. Utána egyikük az üvegfal mögötti irodájában ülő Crawford Sloane-ra mutatott és megszólalt: — Ha valóban emberrablás történt, legyünk hálásak a sorsnak, hogy nem Crawfot vitték el. Hacsak nem a hasonmása ül odabent. — Többen nevettek.

Crawford Sloane is hallotta a bejelentést az asztalán álló hangosbeszélőn. Irodájának ajtaját becsukta, mert négyszemközt kívánt beszélgetni Leslie Chippinghammel, a CBA News elnökével. Amikor felhívta, hogy találkozót kérjen tőle, Chippingham felajánlotta, hogy beugrik hozzá.

A Larchmont nevet hallva Sloane feszülten figyelt. Más körülmények között azonnal a hírszerkesztőségbe sietett volna, hogy újabb információkat szerezzen. Úgy döntött azonban, hogy marad, mert végére akart járni az egyre élesebbé váló vitának, amely a legnagyobb meglepetésére távolról sem úgy alakult, ahogy várta.

14.

— Az az érzésem, Crawf, hogy gondjaid vannak — kezdte a CBA News elnöke.

— Csak úgy érzed — vágott vissza Crawford Sloane. — Neked vannak gondjaid, amelyeket meg lehet ugyan oldani, de ehhez néhány szerkezeti változtatást kell végrehajtanod, mégpedig igen gyorsan.

Leslie Chippingham felsóhajtott. Harminc éve, tizenkilenc éves kora óta dolgozott már a televíziónál. Az NBC Huntley—Brinkley Report című adásánál kezdte, amely abban az időben a legjobb hírműsor volt az egész országban. Már akkor megtanulta, hogy egy műsorvezetővel kesztyűs kézzel kell bánni és olyan tisztelettudóan, mint egy államfővel. Chippinghamnek mindkettő sikerült, többek között ez is hozzájárult ahhoz, hogy előbb gyártásvezető, majd az egész hírrészleg vezetője lett, miközben más magas beosztású alkalmazottak — köztük nem egy társasági elnök is — jelentéktelenebb beosztásokba került, vagy éppen a korai nyugdíjazás jutott osztályrészéül.

Megvolt az a jó tulajdonsága, hogy mindenkivel jól kijött, könnyen el tudta fogadtatni magát az emberekkel. Valaki egyszer azt mondta róla, hogy még az is kellemes benyomásokkal távozik tőle, akit kirúg.

— Hát halljuk! Miféle változásokra gondolsz? — kérdezte Sloane-t.

— Nem tudok tovább dolgozni Chuck Insennel. Mennie kell. Az új szerkesztő kiválasztásába pedig én is bele akarok szólni.

— Igen, igen. Tökéletesen igaz, hogy felmerültek bizonyos problémák — Chippingham óvatosan válogatta meg szavait. — Csak talán egy kicsit más természetűek, mint amilyenekre te gondolsz, Crawf.

Crawford Sloane a főnökét méregette. Chippingham hatalmas termetű férfi volt: százkilencven centiméter magas és száz kilogramm súlyú. Nem annyira jóképű, mint inkább markáns arcú, világoskék szemekkel és sűrű, az utóbbi időben egyre jobban őszülő hullámos hajjal. Az évek során sok nőnek okozott gyönyörűséget, ha beletúrhatott ebbe a sűrű bozontba, az egyéb örömökről nem is beszélve. Les Chippinghamnek egész életében a nők voltak a gyengéi. Ennek is köszönhette, hogy megromlott a házassága és pénzügyi problémái támadtak, amelyekről persze Sloane nem tudott, bár a többiekhez hasonlóan ő is tisztában volt vele, hogy Chippingham nagy nőbolond.

A CBA News elnöke azonban tudta, hogy miközben Crawford Sloane ügyével foglalkozik, addig félre kell tennie összes személyes problémáját. Egy sztárolt műsorvezetővel nézeteltérésbe bonyolódni legalább olyan veszélyes, mint egy szédítő mélység fölött kifeszített drótkötélen egyensúlyozni.

— Ne kerülgessük a témát, térjünk a lényegre — figyelmeztette Sloane.

— Ezt szeretném én is — értett vele egyet Chippingham. — Mindketten tisztában vagyunk vele, hogy a televíziós hírszerkesztésben komoly változások mennek végbe...

— Erről van szó, az isten szerelmére — vágott közbe Sloane. — Éppen emiatt vannak gondjaim Insennel. Meg kell változtatni a híradó szerkezetét. Kevesebb rövid, tényszerű hírre és több elemző anyagra van szükségünk.

— Tisztában vagyok a véleményeddel, többször is beszéltünk már róla. Azt is tudom, mit gondol Chuck. Ma reggel egyébként megkeresett és elmondta, hogy neki viszont veled vannak problémái.

Sloane csodálkozó szemekkel bámult rá. Nem számított rá, hogy a szerkesztő magához ragadja a kezdeményezést. Korábban ilyesmi nem fordulhatott elő.

— És mit akart tőled? — kérdezte.

— Nos, semmi okom rá, hogy titokban tartsam — válaszolta az elnök rövid mérlegelés után. — Szerinte annyira különbözik egymástól a véleményetek, hogy képtelen közös nevezőre hozni. Ő azt akarja, hogy te távozz.

Sloane, fejét hátravetve, hangosan felkacagott: — Nevetséges!

Chippingham a szeme közé nézett: — Valóban?

— Hát persze. Ezt te is tudod.

— Egykor tudtam, de most már nem vagyok olyan biztos benne. — Szűz területre értek, s bár nagyon óvatosan, de Chippingham tette meg rajta az első lépést.

— Azt szeretném megértetni veled, Crawf, hogy ma már semmi sem olyan, mint régen volt. Mióta a társaságot megvásárolták, minden a feje tetejére állt. Te is jól tudod, hogy az új tulajdonosoknak — nálunk és más társaságoknál is — megvan a maguk véleménye az esti híradók műsorvezetőinek már-már korlátlan hatalmáról. Az anyavállalatok főnökei meg akarják nyirbálni ezt a hatalmat. Zavarják őket az óriási fizetések is, mert úgy érzik, hogy nem kapnak értük igazi ellenértéket. Olyan hírek terjednek, hogy titokban született néhány megállapodás.

— Milyen megállapodásra gondolsz? — kérdezte élesen Sloane.

— Olyanokra, amelyeket a nagyvállalkozók elegáns klubjaiban vagy otthon szoktak kötni. Például: „Megmondom a társaságom vezetőinek, hogy ne próbálják meg elszipkázni az embereiteket, feltéve, ha ti sem csábítjátok el a mieinket. így nem kell állandóan emelni a béreket, sőt néhány kiugróan magas fizetést meg is nyirbálhatunk.”

— Ez tisztességtelen, teljességgel törvényellenes.

— Az, ha be tudod bizonyítani — figyelmeztette Chippingham. — De hogyan bizonyítod, ha egy ital mellett kötötték a Lion’s Clubban vagy a Metropolitanben, és egy szót le nem írtak?

Sloane nem válaszolt, Chippingham pedig egyértelműen megismételte a figyelmeztetést: — Arról van szó, Crawf, hogy a mostani időszak nem kedvez a követelőzéseknek.

— Ha jól értettelek, Insen bizonyára már ajánlott is valakit a helyemre — kanyarodott vissza a korábbi témához Sloane. — Ki volt az?

— Harry Partridge.

Partridge! Hát ismét vetélytársak lettek, állapította meg magában Sloane. Szerette volna tudni, vajon Partridge-tól származott-e az ötlet. Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Chippingham ismét megszólalt: — Nyilván Chuck említette a dolgot Harrynek, akit meglepett az ajánlat, s úgy tűnik, nincs is túl sok kedve hozzá.

— Chuck Insen még egy dolgot mondott: ha odáig fajul a vita, hogy választanunk kell közte és közted, nem fogja harc nélkül hagyni a dolgot, kész elmenni akár a csúcsig.

— S mit ért csúcs alatt?

— Margot Lloyd-Masont.

— Azt a némbert? — csattant fel Crawford Sloane. — Nem mer hozzáfordulni.

— Attól tartok, hogy igen. S lehet, hogy Margot egy átkozott némber, de övé a hatalom.

Leslie Chippingham ezt nemcsak kijelentette, személyesen is megbizonyosodott már róla.

A CBA volt az utolsó a nagy televíziós társaságok közül, amely áldozatául esett az üzleti körökben magánbeszélgetések során egyszerűen csak „filiszterek inváziójának” nevezett jelenségnek. A társaságokat sorra nyelték le a nagy ipari konglomerátumok, amelyekben erősebb volt a profit állandó növelése iránti vágy, mint a régi nagyság tisztelete és a társadalommal szembeni kötelességérzet. Jelentős változás volt ez azokhoz az időkhöz képest, amikor még a CBS-t Paley, az NBC-t Sarnoff, az ABC-t pedig Goldenson vezette, akik sikeres kapitalistaként ugyan, de maradéktalanul eleget tettek a közvélemény tájékoztatása terén vállalt kötelezettségeiknek.

Kilenc hónapja, miután a CBA függetlenségének megőrzésére tett utolsó kísérlet is kudarcot vallott, a társaságot bekebelezte a Globanic Industries Inc. egy világszerte jelentős érdekeltségekkel rendelkező mamutcég. Az NBC-t megszerző General Electrichez hasonlóan a Globanic is jelentős hadimegrendeléseket teljesített. Abban is hasonlított a General Electrichez, hogy egy üzlet megszerzése érdekében jogtalan

eszközök alkalmazásától sem riadt vissza. Egy alkalommal, hosszas törvényszéki tárgyalás után, a vállalatot megbüntették, vezetői közül pedig többet börtönbüntetésre ítéltek titkos és törvénytelen áralkukban való részvétel miatt. Egy másik alkalommal rábizonyították a cégre, hogy katonai szállítások hamis számlázásával becsapta az Egyesült Államok kormányzatát. A törvény által előírt legnagyobb büntetést, egymillió dolláros bírságot róttak ki rá, ami persze eltörpült a legszerényebb számla végösszege mellett is. Mikor a CBA megszerzésének híre kipattant, az egyik kommentátor megállapította: a Globanic-nak túlságosan fontosak az egyéni érdekei ahhoz, hogy a CBA maradéktalanul megőrizhesse szerkesztéspolitikai függetlenségét. Elképzelhetetlen, hogy a CBA még egyszer mélyre ásson olyan területeken, amelyek közvetlenül érintik az anyavállalat működését.

Miután a társaságot megszerezték, az új tulajdonosok több ízben is biztosították a közvéleményt, hogy a CBA News hagyományos függetlenségét magától értetődően tiszteletben tartják. A televíziósoknak azonban hamarosan rá kellett jönniük, hogy ezek üres ígéretek.

A változások akkor kezdődtek, amikor Margot Lloyd-Masont nevezték ki a társaság új elnökévé. A sikeres, akadályokat nem ismerő és mérhetetlenül becsvágyó üzletasszony korábban a Globanic Industries alelnöke volt. Új megbízatásáról az a hír járta, így akarják kipróbálni, elég keménykezű, önálló vezető-e ahhoz, hogy később a vállalat elnökévé váljon.

Leslie Chippingham akkor találkozott vele először, amikor posztja elfoglalása után néhány nappal magához hívatta. Ahelyett, hogy személyesen hívta volna fel — ezzel az udvarias gesztussal Mrs. Lloyd-Mason valamennyi elődje megtisztelte az egyes részlegek elnökeit — határozott hangú szolgálati üzenetet küldetett neki egy titkárnőjével és utasította, hogy haladéktalanul jelenjen meg nála a „Stonehenge”-ben, ahogy a cégen belül a CBA Harmadik utcában lévő székházát nevezték. Chippingham sofőr vezette szolgálati kocsival indult útnak.

Margot Lloyd-Mason szőke hajú, kreol bőrű, szigorú, átható tekintetű asszony volt. Elegáns Chanel-kosztümöt viselt, világosszürke selyemblúzzal. Chippingham a későbbiekben, ha kérdezték, mindig vonzó külsejű, de félelmetes nőnek írta le.

Az elnök asszonynak barátságos, de mégis távolságtartó volt a modora. — Szólíthat a keresztnevemen — mondta a hírszerkesztőség elnökének, de szavai inkább parancsként hangzottak, semmint szívélyes kérésként. Nem vesztegette az időt, rögtön a tárgyra tért:

— Valamikor a nap folyamán el fog hangzani egy bejelentés Theo Elliott dolgáról.

Theo Elliott a Globanic Industries elnöke volt.

— A bejelentés már megtörtént — válaszolta Chippingham. — Az adóhivatal tette közzé Washingtonban még reggel. Azt állítják, hogy a királyok királyának mintegy négymillió dolláros adóhátraléka van.

Chippingham véletlenül maga is látta a központi adóhatóság bejelentéséről szóló AP-jelentést. Az történt, hogy Elliott bizonyos beruházásokba fektette a pénzét, kivonva ezzel jövedelmének jelentős részét az adókötelezettség alól. Az ügylet szervezőjét a bíróság elítélte. Elliott ellen nem indult per, de kötelezték, hogy fizesse be adóhátralékát, sőt, jelentős összegű bírságot is kiróttak rá.

— Theo felhívott és közölte, fogalma sem volt róla, hogy az ügylet törvénytelen — mondta Margot.

— Gondolom, egypáran ezt el is fogják hinni — válaszolta Chippingham, az ügyvédek, a számviteli szakemberek és adótanácsadók légiójára gondolva, akik készséggel állnak egy olyan ember rendelkezésére, mint a Globanic elnöke.

— Ne élcelődjék ezzel — csattant fel Margot. — Azért hívattam, mert nem akarom, hogy Theóról és az adóügyéről bármi is elhangozzék a mi híradásainkban. Kérje meg a többi társaságot, hogy ők se tegyék közzé a hírt.

Chippingham először azt hitte, nem hallotta jól az elnöknő szavait. Komoly erőfeszítéssel megpróbált a lehető legnyugodtabb hangon válaszolni: — Margot, ha felhívom a többi társaságot és továbbítom ezt a kérést, nem csupán elutasítanak, hanem rögtön világgá is kürtölik, hogy a CBA News megpróbálta megakadályozni egy hír közzétételét. Őszintén szólva, mi is hasonlóképpen járnánk el, ha ilyen kéréssel fordulnának hozzánk.

Míg beszélt, megállapította magában, hogy a társaság új elnöke egy ilyen rövid beszélgetésben is képes volt bebizonyítani, mennyire nem ért a hírközléshez és mennyire hidegen hagyja a hírekkel kapcsolatos etika. Persze nem is azért nevezték ki. mintha ezeken a területeken olyan kiváló lett volna, hanem pénzügyi, profitszerzői tehetségéért.

— Rendben van — mondta kelletlenül az elnöknő. — Azt hiszem, kénytelen vagyok elfogadni, amit a többi társaságról mondott. A mi híradásainkban azonban egy szót sem akarok hallani a dologról.

Chippingham rádöbbent, hogy ettől a pillanattól kezdve összehasonlíthatatlanul nehezebb dolga lesz, mint korábban.

— Higgye el nekem, Margot — próbált érvelni —, hogy ma este minden televíziós társaság be fog számolni Mr. Elliott adóügyéről. Ha mi hallgatunk, az sokkal nagyobb visszhangot fog kelteni, mintha bemondanánk a hírt. Mindenki azt lesi majd, mennyire vagyunk elfogulatlanok, különösen azok után, hogy a Globanic többször is hangoztatta, nem fog beavatkozni a hírszerkesztőség munkájába.

A társaság elnöke komoran, összeszorított szájjal nézett rá, de látszott rajta, hogy pontosan megértette Chippinghamet.

— Rövid lesz? — kérdezte kurtán.

— Természetesen. Nem olyan téma, amelyet hosszan lehetne ecsetelni.

— Nem szeretném, ha valamelyik okoskodó riporter megpróbálná úgy beállítani a dolgot, mintha Theo tudott volna az adócsalásról.

— Annyit megígérhetek — válaszolta a CBA News elnöke —, hogy tisztességesen fogjuk ismertetni a hírt. Ezért kezeskedem.

Margot erre a megjegyzésre nem reagált. Felvett egy iratot az asztaláról és mintegy mellékesen megkérdezte: — Sofőr hozta?

Chippinghamet nagyon meglepte a kérdés. — Igen — válaszolta. A sofőr és a szolgálati kocsi beosztásához tartozott, és újdonságként hatott rá az is, hogy megfigyelés alatt tartják.

— A jövőben használjon taxit. Én is azt teszem. És még valami — az asszony szeme jéghidegen csillogott — a hírszerkesztőség kiadásait azonnal húsz százalékkal csökkentenie kell. Holnap kap erről egy feljegyzést, azt pedig, hogy azonnal, értse szó szerint. Egy héten belül kérem a megtakarításokról szóló jelentését.

Chippingham erejéből éppen csak arra futotta, hogy kellő udvariassággal elköszönjön és távozzék.

A CBA esti országos híradója tárgyszerűen beszámolt Theodore Elliott adóügyéről, egy pillanatra sem kérdőjelezve meg a Globanic elnökének saját ártatlanságáról tett kijelentését. Mint néhány nap múlva egy magánbeszélgetés során az egyik hírszerkesztő megállapította: ha egy politikusról lett volna szó, rendesen aláfűtünk a nyilatkozatának, szabályosan megnyúzzuk. Ehelyett utána sem néztünk a történetnek.

Tulajdonképpen fölmerült a szerkesztőségben, hogy kicsit részletesebben körbe kellene járni a dolgot, és volt is hozzá elegendő anyaguk. A Patkóban a hírszerkesztőség elnökének részvételével megtartott értekezleten viszont olyan döntés született, hogy vannak a napnak fontosabb hírei is, így aztán ejtették a témát. Nem jegyezték meg, kitől származott a javaslat, fel sem merült bennük, hogy egy kívülről irányított döntést fogadtak el.

A szerkesztőség költségvetésének csökkentése azonban egészen más kérdés volt. Ezen a téren valamennyi társaság sebezhető volt új uraival szemben, jól tudta ezt mindenki, köztük Leslie Chippingham is. A hírszerkesztőség állománya alaposan felduzzadt, megérett a létszámleépítésre.

Mikor ez bekövetkezett — az előírt költségtakarékosság jegyében —, az intézkedés igen fájdalmasnak bizonyult, mivel több, mint kétszázan vesztették el az állásukat.

Az elbocsátások nemcsak a munka nélkül maradtakat, hanem kollégáikat is felháborították. Az írott sajtó hatalmas lármát csapott, a szomorú sorsokat bemutató írások tömegével igyekezett együttérzést kelteni a gazdasági ésszerűség diktálta intézkedés áldozatai iránt. Tette ezt annak ellenére, hogy a lapok maguk is hasonló cipőben jártak.

A CBA News hosszú távú szerződéssel rendelkező munkatársainak egy csoportja nyílt levelet tett közzé a New York Timesban. Az aláírók között volt Crawford Sloane, négy vezető tudósító és több gyártásvezető is. Tiltakoztak az ellen, hogy sok olyan régi munkatársat is elbocsátottak, akik életük nagy részében a CBA Newsnál dolgoztak. Rámutattak arra is, hogy a CBA-nek egyáltalán nincsenek pénzügyi nehézségei, sőt, a társaság profitrátája kedvezőbb, mint a nagy iparvállalatoké. A levelet országszerte idézték a lapok, a rádió- és a televízióállomások.

Ez a hatalmas érdeklődés rettenetesen feldühítette Margot Lloyd-Masont. Ismét üzent Leslie Chippinghamért.

A hírszolgálat elnöke jóformán még be sem lépett a szobájába, amikor az asszony az asztalán kinyitva heverő Timesra mutatva rárivallt: — Ezek az elkényeztetett, öntelt gazemberek is tagjai a vezetésnek. Kötelességük, hogy támogassák a központi döntéseket, és ne próbálják meg aláásni a hitelünket a nyilvánosság előtti nyafogásukkal.

— Nem hinném, hogy a vezetés tagjainak tekintik magukat — próbált ellentmondani Chippingham. — Ezek az emberek elsősorban újságírók, akik együtt éreznek a kollégáikkal. S ha kíváncsi a véleményemre, Margot, én is együtt érzek velük.

Az elnöknő csaknem felnyársalta tekintetével: — Hagyja ezt a hülyeséget, elég bajom van enélkül is. Közölje a levél aláíróival, hogy nem tűrök semmiféle ellenzékieskedő magatartást. Azt is megmondhatja nekik, hogy erre a kétkulacsosságra emlékezni fogunk a szerződések megújításakor. Erről jut eszembe, hogy néhány fickónak, különösen ennek a Crawford Sloane nevű arrogáns csirkefogónak elképesztően nagy pénzeket fizetünk.

Leslie Chippingham jócskán megszelídítve tolmácsolta Margot szavait, hisz végső soron az volt a feladata, hogy együtt tartsa a hírszerkesztőséget, bármilyen nehéznek is kezdett ez bizonyulni.

Gondjai csak növekedtek néhány hét múlva, amikor a CBA belső tájékoztatójában megjelent Mrs. Lloyd-Mason új javaslata, hogy hozzanak létre egy alapot, amelyből a CBA javára Washingtonban végzett lobbyzást finanszíroznák. Az elnöknő kifejtette, hogy az alap létrehozásához a társaság vezető munkatársainak „önkéntesen” kellene hozzájárulniuk, az összegeket a fizetésükből vonnák le. Az érintettek közé tartoznának természetesen a hírszerkesztőség magas beosztású munkatársai is. Margot Lloyd-Mason emlékezett rá, hogy hasonló történt az anyavállalatnál, a Globanic Industriesnál is.

Még aznap, hogy az elnöknő levele megérkezett, Chippinghamet a Patkó közelében megállította az egyik gyártásvezető: — Les, ugye mindannyiunk nevében ki fogsz állni ez ellen a baromság ellen?

— Hát persze, hogy kiáll — szólt közbe a közelben álldogáló Crawford Sloane. — Les soha nem egyezne bele, hogy a hírszerkesztőség politikai előnyöket próbáljon kiharcolni ahelyett, hogy leleplező anyagokat közöljön az ilyesfajta gyakorlatról. Nyugodtan megbízhatunk benne.

Chippingham nehezen tudta volna megállapítani, volt-e irónia a műsorvezető hangjában vagy sem. A lényeg persze nem ez volt, hanem az, hogy az újságírói függetlenségről megfeledkezve — vagy azt éppen szándékosan figyelmen kívül hagyva —, Margot újabb súlyos gondot akasztott a nyakába. Menjen el hozzá és próbálja meg lebeszélni a politikai akcióalap létrehozásáról? Nem nagyon bízott a sikerben, hisz Margot nyilvánvaló célja az volt, hogy kedvére tegyen a Globanic főnökeinek, így egyengetve az utat saját karrierje előtt.

Végül úgy oldotta meg a problémát, hogy az egész történetet a CBA belső emlékeztetőjének egy példányával együtt kiszivárogtatta a Washington Postnak. Volt a lapnál egy ismerőse, akinek a segítségét már korábban is igénybe vette, és akiben megbízhatott, hogy nem fogja kiadni, kitől szerezte az értesülést. A Post beszámolója, amit más lapok is átvettek, nevetségessé tette az ötletet, hogy egy hírközlő szerv politikai lobbyzásba kezdjen. Néhány nap múlva a tervet hivatalosan lefújták. Elterjedt a pletyka, hogy erre maga Theodore Elliott, a Globanic elnöke adott utasítást.

A CBA elnöke ismét magához hívatta Chippinghamet.

Minden üdvözlés vagy bevezetés nélkül hűvösen megkérdezte: — Ki juttatta el az emlékeztetőmet a Posthoz?

— Fogalmam sincs — hazudta Chippingham.

— Egy frászt. Ha pontosan nem is tudja, sejtése biztosan van.

Chippingham úgy döntött, hogy inkább hallgat. Kissé megnyugodott, látva, hogy Margot őt nem gyanúsítja.

A csendet az asszony törte meg: — Azóta, hogy idejöttem, maga a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatja az együttműködésre.

— Sajnálom, ha így vélekedik, mert nincs igaza. Megpróbáltam a legbecsületesebb lenni önnel szemben.

Margot mintha meg sem hallotta volna az ellenvetést: — Makacskodása miatt kénytelen voltam tudakozódni, s megtudtam néhány dolgot. Többek között azt, hogy az állása rendkívül fontos magának, a pénzügyi helyzete miatt nem engedheti meg, hogy elveszítse.

— Mindig fontos volt számomra a munkám. Ami a pénzügyi vonatkozásait illeti, az a legtöbb ember esetében így van. Feltehetően az önében is — fakadt ki Chippingham, és szorongva várta, mi fog következni.

A társaság elnöke lenézően elmosolyodott, mielőtt válaszolt volna: — Ami engem illet, nem tartok egy zűrös válóper kellős közepén. Maga viszont igen. A felesége igényt tart közös tulajdonuk jelentős részére, és ha nem kapja meg, kész bíróság előtt bizonyítani a maga tucatnyi házasságtörését, amiket eléggé gondatlanul nem tartott titokban. Tartozásai is vannak, többek között egy jelentős bankkölcsöné. A maga számára létfontosságú, hogy folyamatosan kapja a fizetését, különben tönkremegy.

— Ez felháborító! Maga beleavatkozik a legszemélyesebb magánügyeimbe! — tiltakozott hangját felemelve a hírszolgálat elnöke.

— Ez teljességgel így van, de ettől még igazam van.

Bármennyire tiltakozott is, Chippinghamet valósággal letaglózta, mennyi mindent tud róla az elnöknő. Anyagi helyzete valóban csaknem kilátástalan volt, amit részben annak köszönhetett, hogy világéletében képtelen volt bánni a pénzzel, jövedelmét, ahogy jött, rögtön elköltötte, sőt, jelentős kölcsönöket is felvett. A nőknek is képtelen volt ellenállni, ezért felesége, Stasia, akivel már húsz éve éltek együtt, három hónapja úgy döntött, nem tűr tovább. A helyzetébe éveken át békésen beletörődő asszony minden előzetes figyelmeztetés nélkül benyújtotta a válókeresetet. S ő még ebben a helyzetben is volt olyan bolond, hogy újabb kapcsolatot kezdjen, ezúttal Rita Abramsszal. a CBA News gyártásvezetőjével. Tulajdonképpen nem is állt szándékában, de valahogy mégis megtörtént, most pedig már maga is élvezte és folytatni akarta. Állása elvesztésének lehetősége azonban megrémisztette.

— Most pedig jól figyeljen rám — mondta Margot. — Hírszolgálati elnököt nem nehéz találni, ha rákényszerülök, meg is teszem. Röpülni fog, és mielőtt fölfogná a dolgot, már más ül a helyén. Sokan szívesen elvállalnák a megbízatást. Világos?

— Igen, világos — válaszolt meghunyászkodva Chippingham.

— Ha képes együttműködni velem, akkor a helyén maradhat. A hírpolitika pedig olyan lesz, amilyennek ért diktálom, ezt jól jegyezze meg. És még valamit! Ha olyasmire, utasítom, amivel nem ért egyet, ne rabolja az időmet azzal, hogy újságírói etikáról meg mindenféle elvekről papjai. Az ártatlanságát — ha egyáltalán volt ilyen — már akkor elvesztette, amikor lemondott arról, hogy felhasználja a Theo Elliott adóügyéről rendelkezésére álló információkat. — Margot arcán ismét feltűnt az előbbi mosoly: — Igen, erről is tudok. Egyszer tehát már korrumpálta magát, néhány újabb eset már igazán nem számít. Ez minden. Elmehet.

Ez a beszélgetés két nappal azelőtt zajlott le, hogy Chuck Insen, majd Crawford Sloane megkereste a hírszolgálat elnökét az esti országos híradóval kapcsolatos problémáival. Chippingham tisztában volt vele, hogy ellentétüket, amilyen hamar csak lehet, a szerkesztőségen belül kell rendezni. Hosszú időre elment a kedve attól, hogy újabb látogatást tegyen Margot Lloyd-Masonnél, hogy ismét összeütközésbe kerüljön vele.

— Ugyanazt mondom neked is, Crawf, amit Chuck-nak — magyarázta Chippingham. — Mindannyiunknak rettentő sokat ártanátok, ha kivinnétek a házból a személyes torzsalkodásotokat. A Stonehenge-ben most nagyon nem kedvelik a hírszerkesztőséget. Ha Margot Lloyd-Mason elé kerül az ügy, ő nem fog odaállni egyikőtök mellé sem. Inkább tovább csökkenti a költségvetést, arra hivatkozva, hogy ha belharcokra is jut időnk, akkor nem vagyunk eléggé leterhelve, tehát csökkenthető a létszám.

— Hajlandó vagyok szembenézni ezzel is — erősködött tovább Sloane.

— Én pedig garantálom, hogy senki nem fog rád figyelni — Chippingham tőle szokatlan módon, kezdett feldühödni. A hírszolgálat elnökének néha meg kell védenie az embereit, köztük a műsorvezetőket, a legnagyobb főnökkel szemben, de mindennek van határa. Úgy döntött, hogy elég volt a tapintatosságból: — Az sem árt, ha tudod, hogy új főnöknődnek nemigen lenne ideje a számodra. Arrogánsnak és túlfizetettnek nevezett, a miatt a Timesnak írt átkozott levél miatt.

— Az egy magánlevél volt. Jogom van hozzá, hogy a véleményemet kifejezésre juttassam — tiltakozott Sloane.

— Semmi okod nem volt rá, hogy aláírd azt a levelet. Ebben egyetértek Margot-val. Az isten szerelmére, Crawf, viselkedj már felnőtt módra! Nem teheted meg, hogy miközben húzod a társaságtól a hatalmas fizetésedet. úgy teszel, mint egy ártatlan kölyök, aki rögtön kimondja, ami az eszébe jut.

Chippingham úgy érezte, semmi oka nincs arra, hogy egyedül nyelje le a társaság újsütetű vezetőinek szemrehányásait. Vegyék csak ki a letolásból a maguk részét a vezető munkatársak, mint Sloane és Insen. Az elnöknek személyes oka is volt rá, hogy dühös legyen. Aznap este akart indulni Minnesotába, egy Rita Abramsszal töltendő hosszú, szerelmes hétvégére. Rita már előző este odautazott. A találkozót valószínűleg le kell mondania, ha nem akarja, hogy ez az ostoba veszekedés távollétében még jobban elmérgesedjék.

— Még egyszer visszatérek arra, amivel a beszélgetést kezdtük — mondta Sloane. — Változtatni kell a hírműsoraink szerkezetén.

— Lehet róla szó. Nekem is van néhány elképzelésem. Majd együtt kidolgozzuk a teendőket.

— Hogyan?

— A jövő héten leülök veled és Chuck Insennel, és addig rágjuk a gittet, míg meg nem állapodunk. Ha egymáshoz kell is vernem a fejeteket, akkor sem engedlek el benneteket addig, amíg kompromisszumra nem juttok egymással.

— Megpróbálhatjuk, bár nem sok értelmét látom — válaszolta Sloane nem túl nagy meggyőződéssel.

— Találkoztál te már ideális megoldással? — legyintett Chippingham.

Az elnök távozása után Sloane még a helyén maradt, s átgondolta megbeszélésüket. Aztán eszébe jutott a Larchmonttal kapcsolatos bejelentés, és mivel érdekelték a részletek, kiment a nagyterembe, hogy információkat szerezzen.

15.

Bert Fisher erősen bízott benne, hogy a feltételezett emberrablásról szóló rendőrségi rádióüzenetből kikerekedik valami. Miután felhívta a WCBA-TV-t, elsietett otthonról, és egy-két percnyi próbálkozás után sikerült is beindítania lerobbant, húszéves bogárhátú Volkswagenjét. A kocsiban tartott rádiót ráállította a larchmonti rendőrség hullámhosszára, s elindult a Grand Union szupermarket felé.

Félúton járhatott, amikor egy újabb rádióüzenet útirányának megváltoztatására késztette.

— 423-as a központnak. A feltételezett áldozatok háza felé tartok — hallatszott a hangszóróból. — A cím: Park Avenue 66. Küldjenek egy nyomozót a helyszínre.

— Központ 423-nak. Vettük — hangzott a válasz, majd rövid szünet után az újabb közlemény: — Központ a 426-os kocsinak. Azonnal menjen a Park Avenue 66-ba, várja be a 423-ast és vizsgálja ki a járőr bejelentését.

Bert tudta, hogy a helyi rendőrségi szóhasználatban az „azonnal menjen” a sziréna és a villogófény bekapcsolását jelenti. Az események nyilván kezdenek felpörögni, jó lesz hát, ha siet, amennyire az öreg Volkswagentől telik. A Park Avenue felé tartva a 66-os szám járt az eszében. Nem volt egészen biztos a dologban, de ha a ház valóban azé, akire gondol, akkor jókora sztori kerekedhet ki az ügyből.

Jensen rendőr, aki a segélykérő telefonra a Grand Union áruházhoz érkezett, és kihallgatta Priscilla Rheát, kezdte úgy érezni, hogy komoly esettel áll szemben.

A szupermarketnél több szemtanú is állította, hogy az egyik vásárló, akiben ketten is felismerték Mrs. Crawford Sloane-t, hirtelen izgatottan távozott az üzletből. Vele volt a fia és két férfi — az egyik körülbelül harmincéves, a másik jóval idősebb. Úgy tűnt, hogy a harminc körüli egyedül érkezett az áruházba. Több vásárlót is megállított azzal, hogy Mrs. Sloane-t keresi, majd miután megtalálta, sietve távoztak.

Ezután már csak Miss Rhea látta őket. Az öregasszonynak a támadásról és az áldozatok elszállításáról szóló története egyre hihetőbbnek tűnt a számára. Alátámasztotta mindezt, hogy Mrs. Sloane Volvo kombija — amit az egyik vásárló mutatott meg Jensennek — még mindig a szupermarket parkolójában állt, s ott voltak még a kövezeten talált, feltehetően emberi vértől származó foltok is. Jensen megkérte egyik társát, hogy biztosítsa őket a későbbi vizsgálatokhoz.

A helyszínen tartózkodott Sloane-ék egyik szomszédja is, aki megadta a család címét. Ezután adta le Jensen rádióüzenetét, hogy küldjenek a Park Avenue 66-ba egy nyomozót. Mivel a larchmonti rendőrök rádióüzenetei nem voltak olyan szigorú kódolási szabályokhoz kötve, mint a nagyvárosokban dolgozó társaiké, más körülmények között a nevet is megmondta volna a címen kívül. Tudva azonban, hogy Larchmont legismertebb lakójáról van szó, s esetleg kívülállók is hallhatják az adást, egyelőre nem közölte a nevet.

Alig kanyarodott Jensen a Park Avenue 66. elé, amikor egy másik, szirénázó rendőrautó állt meg mögötte és Ed York nyomozó, a helyi

rendőrség régi munkatársa szállt ki belőle. A két férfi jól ismerte egymást. Rövid megbeszélés után együtt indultak a bejárati ajtóhoz. Florence, a bejárónő nyitott ajtót a csengetésre. A rendőrök igazolták magukat, mire az asszony riadt érdeklődéssel az arcán beengedte őket a házba.

— Lehetséges, hangsúlyozom, csupán lehetséges, hogy történt valami Mrs. Sloane-nal — kezdte a nyomozó, és több kérdést is feltett, amelyekre Florence egyre növekvő nyugtalansággal válaszolt.

Igen, már itt volt, amikor Mrs. Sloane a fiával, Nickyvel és Mr. Sloane apjával elment bevásárolni. Ez körülbelül 11 órakor lehetett. Mr. Sloane rögtön Florence érkezése után, 9.30-kor elment munkába. Nem, a család egyetlen tagja sem jelentkezett azóta, hogy Mrs. Sloane-ék elmentek vásárolni. Nem volt egyetlen telefonhívás sem. Nem, semmi szokatlan nem történt, amikor Mrs. Sloane és a többiek elhajtottak... Illetve...

Florence félbeszakította a megkezdett mondatot és izgatottan kérdezte: — Mi ez az egész? Mi történt Mrs. Sloane-nal?

— Most nincs idő rá, hogy elmagyarázzuk — válaszolt a nyomozó. — Mit ért azon, hogy illetve…

— Nos, amikor Mrs. Sloane. az apósával és Nickyvel elhajtott, ott álltam — Florence az utca felőli szobára mutatott. — Láttam őket elindulni.

— És?

— A mellékutca torkolatában egy kocsi állt, a szobából éppen jól lehetett látni. Mihelyt Mrs. Sloane elindult, az a kocsi követte. Akkor ezt egyáltalán nem találtam gyanúsnak.

— Miért is találta volna? — igyekezett megnyugtatni Jensen. — Le tudná írni a kocsit?

— Közepes méretű volt, és azt hiszem, sötétbarna.

— Látta a rendszámát?

— Nem.

— A márkáját felismerte?

Florence megrázta a fejét: — Mind egyformák ezek.

— Egyelőre hagyjuk ezt — szólt társának York nyomozó, de azért figyelmeztette Florence-t: — Gondolkodjék a gépkocsin, próbáljon meg felidézni bármit, ami eszébe jut. Később még visszajövünk.

Alig léptek ki az ajtón, két újabb rendőrségi kocsi érkezett a házhoz. Az egyikben egy egyenruhás őrmester ült, a másik pedig a larchmonti rendőrfőnököt hozta. Gyors megbeszélést tartottak négyesben, végül a szintén egyenruhát viselő, mindig szelíd hangon beszélő rendőrfőnök

megkérdezte York nyomozót: — Gondolja, hogy ez egy igazi emberrablás?

— Pillanatnyilag minden jel arra mutat — válaszolta York.

— Jensen, magának mi a véleménye? — Szerintem is az, uram.

— Jól emlékszem, hogy a parkolóból távozó Nissannak New Jersey-i rendszáma volt?

— A szemtanúk szerint igen, uram.

— Ha valóban emberrablás történt, és elhagyják az állam területét, akkor az FBI-é az ügy — morfondírozott a rendőrfőnök. — Ezt írja elő a Lindbergh-féle törvény. Na, nem mintha az FBI különösebben törődne a szabályokkal.

Ez a rezignált megjegyzés arra utalt, hogy — mint azt a legtöbb rendőr gyakran elpanaszolja — az FBI az országos érdeklődést kiváltó ügyeket rendszerint magához ragadja, a kisebb jelentőségűeket, amelyek viszont az ő hatáskörükbe tartoznának, rendszerint meghagyja a helyieknek. A rendőrfőnök rövid gondolkodás után mégis elszánta magát: — Rögtön értesítem a szövetségieket.

Visszatért a kocsijához és bekapcsolta az URH-adót.

Rövid beszélgetés után ismét odament a többiekhez, utasította York nyomozót, hogy menjen vissza a házba, és maradjon ott: — Hívassa fel a bejárónővel Mr. Sloane-t, és személyesen beszéljen vele. Mondjon el neki mindent, amit tud, és biztosítsa róla, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk. Utána vegye az összes befutó hívást és jegyezze fel, amit mondanak. Hamarosan küldök segítséget.

Az őrmestert és Jensent a ház elé állította: — Hamarosan több újságíró rajzik majd itt, mint légy a szemétdomb körül. Senkit ne engedjenek be a házba, csak az FBI munkatársait. Az újságírókat küldjék a kapitányságra.

Ekkor hallották meg a ház felé közeledő, hangosan pöfögő gépkocsit. A hang irányába fordulva meglátták az öreg bogárhátú Volkswagent.

— Na, itt is az első — legyintett lemondóan a főnök.

Bert Fishernek a házszámokat sem kellett figyelnie, hogy a helyet megtalálja. A rendőrautók pontosan útbaigazították.

Kocsijából kiszállva látta, hogy a rendőrfőnök éppen távozni készül, odarohant hát hozzá és megkérdezte: — Főnök, hajlandó nyilatkozni?

— Ó, hát maga az? — a rendőrfőnöknek már többször is akadt dolga az öreg újságíróval. — Miről kellene nyilatkoznom?

— Ne hülyítsen, főnök! Hallottam a rádióbeszélgetéseket, sőt, a maga előbbi hívását is, hogy értesítsék az FBI-t. — Bert gyorsan körbepillantott,

s meggyőződött róla, hogy sejtése nem csalt. — Ez Crawford Sloane háza, ugye?

— Igen.

— Mrs. Sloane az, akit elraboltak?

A rendőrfőnök azon törte a fejét, mit válaszoljon, de Bert nem hagyott gondolkodási időt neki: — Nézze, én vagyok itt az első. Miért ne egy helybelinek mondaná el először?

Miért is ne, gondolta a főnök. Különben is kedvelte Fishert, aki néha úgy tapadt rá, mint egy pióca, de mégsem volt oly szemtelenül tolakodó, mint általában a sajtó emberei.

— Ha tényleg hallotta a rádióüzenetet, akkor tudja, hogy egyelőre semmi sem biztos — válaszolta. — Valóban úgy gondoljuk azonban, hogy Mrs. Sloane-t, a fiát és az apósát elrabolták.

Bert, miközben jegyezte a rendőrfőnök szavait, tisztában volt vele, hogy ez élete sztorija és alapos munkát akart végezni: — Idézhetem tehát, hogy a larchmonti rendőrség hármas emberrablás feltételezéséből indul ki?

— Pontosan erről van szó — bólintott a rendőrfőnök.

— Van valami elképzelésük, ki követhette el?

— Nincs. És még valami. Mr. Sloane még nem tud a dologról, most próbálunk kapcsolatba lépni vele. Mielőtt világgá kürtölné az esetet, adjon egy kis időt, hogy értesíthessük.

A rendőrfőnök ezzel elhajtott és Bert is indult a Volkswagenje felé. A kérés ellenére esze ágában sem volt visszatartani a sztorit. Egyetlen dolog járt az eszében: hol találja a legközelebbi nyilvános telefont?

Néhány perccel később, a Park Avenue-ról távozóban elhaladt egy gépkocsi mellett, megismerte a benne ülőt: a WNBC-TV helyi tudósítója volt. Ezek szerint a konkurencia is ráharapott a hírre Ha meg akarta őrizni elsőségét, gyorsan kellett lépnie.

Nem túl messze, a Boston Post Roadon talált egy telefonfülkét. Remegő kézzel hívta fel a WCBA-TV számát.

16.

11.20-kor — mint a déli hírek előtt általában —már érezhető volt a megnövekedett feszültség a WCBA-TV szerkesztőségi termében. Ezen a napon különösen sok hírük volt, nehezen tudtak dönteni, melyik legyen közülük a vezető anyag.

Egy híres prédikátort, aki azért érkezett New Yorkba, hogy magas egyházi kitüntetést vegyen át, holtan találtak lakosztályában a Waldorf Astoria Szállóban. Az első vizsgálatok szerint kokain-túladagolás végzett vele, és a rendőrségen még tartott annak a prostituáltnak a kihallgatása,

akivel az éjszakát töltötte. Manhattan szívében egy irodaházban tűz ütött ki, sok ember rekedt a felsőbb emeleteken és helikopterekkel kezdték kimenteni őket. Egy gyógyíthatatlan rákban szenvedő Wall Street-i milliárdos tolószékben körbevitette magát Bronxban, s marékszámra osztogatta a százdollárosokat. Egy páncélozott pénzszállító autó követte és percenként újabb pénzkötegeket adtak át neki.

Bert Fisher a zűrzavar kellős közepén telefonált és ugyanahhoz a helyettes hírszerkesztőhöz kapcsolták, akivel legelőször beszélt.

— Azt se tudjuk, hol áll a fejünk. Mondja gyorsan és röviden.

Bert így is tett, s amikor befejezte, a fiatalember hitetlenkedve megkérdezte: — Biztos benne? Tökéletesen? Kapott hivatalos megerősítést?

— Magától a rendőrfőnöktől — válaszolta büszkén Bert — Exkluzív nyilatkozatot adott, s a biztonság kedvéért még el is ismételtettem vele.

A helyettes hírszerkesztő izgatottan integetni kezdett főnöknőjének és odakiáltotta: — Négyes mellék! Négyes mellék! — Aztán szólt a mellette ülő munkatársnak: — Gyorsan egy stábot Larchmontba. Ne kérdezd, honnan! Irányíts át bárkit, a lényeg az, hogy minél előbb ott legyenek.

A hírszerkesztő közben már Bert Fishert hallgatta és mindent gondosan jegyzett.

— Másnak is megvan a sztori? — kérdezte.

— Én voltam az első és ezt szerintem még mindig tartom. Eljövőben viszont láttam a WNBC emberét, amint éppen arrafelé igyekezett.

— Volt vele operatőr?

— Nem.

A helyettes lépett oda a főnöknőhöz: — Kiküldtem egy forgatócsoportot. Bronxból irányítottuk át őket.

— Maradjon vonalban — mondta a hírszerkesztő Fishernek és odaszólt az egyik leírónőnek: — Vegye át a négyes melléket. Fisher az, Larchmontból. írjon fel mindent, amit mond, és készítsék el belőle a déli adás nyitóhírét.

Ismét a telefonért nyúlt és a társaság számát tárcsázta. Ernie LaSalle, a CBA belpolitikai szerkesztője vette fel. Kolléganője elmondta neki, amit tudott: — A larchmonti emberrablás hírét megerősítették. Fél órával ezelőtt ismeretlen személyek erőszakkal magukkal vitték Crawford Sloane feleségét, fiát és apját.

— Jézusom! — döbbent meg LaSalle. — Crawf már tud róla?

— Nem hiszem.

— A rendőrség elkezdte a munkát?

— Igen, s az FBI-t is értesítették. Az emberünknek, Fishernek van egy nyilatkozata a larchmonti rendőrfőnöktől — jegyzeteiben megkereste és felolvasta a rendőrfőnök kijelentését, Bert Fisher kérdését és a főnök válaszát.

— Ismételd el, légy szíves — LaSalle a telefonkagylót vállával tartva, villámsebesen legépelte a hallottakat.

— Hallottuk, hogy a WNBC is ráharapott a témára, de egy kicsit lemaradtak hozzánk képest — figyelmeztette végül a szerkesztőnő. — Délben ezzel fogunk kezdeni, de az is lehet, hogy megszakítjuk az adást és bejelentjük. Csak mivel Sloane ...

— Ne csináljatok semmit — szakította félbe LaSalle. — Ha soron kívül be kell jelenteni, majd mi megtesszük.

Ernie LaSalle-nak csak másodpercei voltak, hogy döntsön. Három lehetőség közül választhatott.

Az első, hogy bármennyi időbe telik is, megpróbálja elérni Crawford Sloane-t, aki vagy az épületben tartózkodik, vagy nem, és amilyen kíméletesen csak lehet, közli vele a hírt. A második, hogy felkapja a belső hírközlő rendszer piros telefonját és az egész hírszerkesztőséget telikürtöli a Sloane család elrablásával, ami után lázas rohangálás kezdődik, hogy mielőbb összeálljon az esetről szóló anyag. A harmadik, hogy az adásvezetővel megszakíttatja a műsort és soron kívül beolvastatja a hírt. LaSalle egyike volt annak a fél tucat embernek, aki ezt megtehette, s az imént kapott hír, ha nem is volt világszenzáció, hatalmas érdeklődésre tarthatott számot.

A második lehetőséget választotta. Döntésében az is befolyásolta, hogy az NBC tulajdonában lévő másik New Yorki televízió, a WNBC-TV már kivonult a helyszínre, s az NBC News is ugyanúgy meg fogja kapni a jelentést az emberétől, mint a CBA. Egyszerűen nem volt idő az emberi szempontok mérlegelésére. Ami pedig az adás félbeszakítását illeti, épp elég ember tartózkodik az épületben — köztük Les Chippingham, a hírszerkesztőség elnöke —, aki meghozhatja a döntést.

Rettenetesen sajnálom, Crawf, de meg kell tennem, gondolta LaSalle, és fölemelte a piros telefont.

— Itt LaSalle. A New York állambeli Larchmontból korábban jelzett emberrablást a helyi rendőrfőnök megerősítette és riasztotta az FBI-t is. A rendőrség szerint az áldozatok: Mrs. Crawford Sloane, Nicholas Sloane és... — bármennyire profi volt is LaSalle, a hangja megremegett és csak nagy erőfeszítés árán tudta folytatni — ...és Crawford apja. Ismeretlen

személyek elfogták és gépkocsin elszállították őket. A WCBA embere a helyszínen van és folyamatosan tájékoztat bennünket a részletekről. Az NBC is tud a dologról, bár van bizonyos előnyünk velük szemben. A belföldi szerkesztőség az adás félbeszakítását és a hír azonnali bejelentését kéri.

Hatalmas felzúdulás fogadta a hírt a szerkesztőség minden részlegében. Leállt a munka, az emberek némán, csak a szemükkel kérdezték egymástól: jól hallottam? S miután bizonyossá vált, hogy a hír igaz, megválaszolatlanul maradt kérdések röppentek fel innen is, onnan is: hogyan történhetett? Ki az, aki ilyesmire vetemedik? Váltságdíjért csinálták? Mit követelnek az emberrablók? Van esély, hogy a rendőrség gyorsan elfogja őket? Istenem, mit érezhet most Crawf.

A hírszerkesztőségi nagyterem fölött egy emelettel, a Patkóban tartózkodó vezető munkatársak is hasonló megdöbbenéssel fogadták a hírt. Bénultságuk azonban csak másodpercekig tartott; a szakmai rutin felülkerekedett a megrendülésen és rögtön munkához láttak.

Chuck Insen, az ügyeletes gyártásvezető rohanva érkezett a szobájából. Szakmai érzéke azt súgta, hogy a belföldi szerkesztőségnek az adás megszakítására vonatkozó javaslatát azonnal elfogadják. Akkor viszont neki a négy emelettel lejjebb lévő vezérlőteremben a helye. A liftekhez rohant és dühödten nyomni kezdte az egyik hívógombot.

Türelmetlenül várta, hogy megérkezzen a felvonó, s közben Sloane-ra gondolt. Személyes ellentétük egy pillanat alatt megszűnt létezni a számára, nem maradt más, csak az együttérzés. Hol lehet most Crawf? Messziről már látta aznap és tudta, hogy általa ugyancsak jól ismert okokból elég hosszan beszélgetett az irodájában Les Chippinghammel. Feltehetően valahol az épületben van és ő is hallotta a közleményt. Ez rögtön fel is vetett egy sürgősen megoldandó kérdést.

Amikor egy olyan fontos hír érkezik valamelyik társasághoz, hogy miatta félbe kell szakítani az adást, akkor rendszerint az esti híradó műsorvezetője — a CBA esetében Crawford Sloane — áll a kamerák elé. Ha nincs a stúdióban, akkor gyorsan érte küldenek és egy vezető tudósítót ültetnek a helyére mindaddig, amíg meg nem érkezik. Ebben a számára drámai helyzetben ez az eset fel sem merülhet.

Megérkezett az egyik felvonó és Don Kettering, a CBA News gazdasági tudósítója szállt ki belőle. A középkorú, elegánsan nyírt bajuszával, választékos öltözködésével jómódú üzletember benyomását keltő Kettering

mondani akart valamit Insennek, de az egyszerűen visszatolta a liftbe, és megnyomta az első alagsori szint gombját. Az ajtó becsukódott mögöttük.

— Mi a... — kezdett volna méltatlankodni Kettering, de Insen belefojtotta a szót:

— Nyugi. Hallottad az előbbi bejelentést?

— Igen. Rettenetesen megrázott. Éppen meg akartam mondani Crawfnak…

— Előbb a nézőknek mondod meg — vágott közbe újból Insen. — Szépen bemégy a stúdióba, és beülsz a műsorvezetői székbe. Crawf erre most képtelen, és te éppen kapóra jöttél. A vezérlőteremben leszek.

Kettering értelmes ember volt, a legkülönbözőbb területeken dolgozott, mielőtt a gazdasági élet szakértője lett volna. Rögtön megértette, miről van szó és beleegyezően bólintott. Mintha még tetszett volna is neki a dolog. — Kapok valamivel bővebb eligazítást? — kérdezte.

— Mindent megkapsz, amiről eddig értesültünk. Lesz talán egy perced, hogy átnézd, aztán egyenes adásba teszünk. Folyamatosan kapod majd a híreket.

— Rendben.

Insen kiszállt a liftből, Kettering pedig benyomta a stúdiók emeletének gombját.

A hírszerkesztőség remekül bejáratott gépezete addigra már munkába lendült.

A nagyteremben a munka elosztásáért felelős szerkesztő éppen kiadta az utasítást két forgatócsoportnak, hogy azonnal száguldjanak Larchmontba, készítsenek felvételeket az emberrablás helyszínéről, interjúvolják meg a rendőröket és a szemtanúkat.

A külön épületben működő központi dokumentációnak a Patkó melletti kisebb teremben lévő kihelyezett részlegében öten is sürgölődtek a számítógép körül.

Crawford Sloane életrajzát hívták le és megpróbálták összekaparni azt a néhány tényt, amit a családjáról tudni lehetett. Soványka anyag volt, mert Jessica mindig ragaszkodott hozzá, hogy ő és Nicholas ne kerüljön reflektorfénybe.

A dokumentáció vezetőjének mégis sikerült felkutatnia Jessica fényképét, ami éppen kezdett lejönni a telefaxon. A grafikus-szerkesztő türelmetlenül várta, hogy fotókópiát csináltathasson a képről. A számítógépben megtalálták Crawford apjának, Angus Sloane-nak az életrajzát, és fényképet is sikerült keríteni róla. Nicky volt az egyetlen, akit nem tudtak bemutatni.

Az egyik dokumentátor felkapta a kigyűjtött anyagokat és lerohant vele a stúdióba Don Ketteringhez. Rögtön utána a belföldi szerkesztőség küldönce érkezett Bert Fisher larchmonti jelentésével, amit a WCBA-TV küldött át telexen. Kettering a stúdió közepén ült, és a nagy nyüzsgés ellenére megpróbált a kezében tartott információkra összpontosítani. Egy technikus mikrofont erősített a zakója hajtókájára, az operatőr ráközelített a kamerájával.

A stúdió a legkisebb volt az épületben, nem nagyobb egy normális méretű lakószobánál. Egyetlen kamera volt csak benne, olyan esetekre tartogatták, amikor néhány röpke perc alatt kellett felkészülni az adásra.

Chuck Insen is ott volt már a vezérlőteremben, a rendezőnő is elfoglalta helyét a központi monitorfal előtt. Kinyitott adásnaplóval ott ült mellette az asszisztens, a műszakiak mind a helyükön, mindenfelől utasítások hangzottak.

— Egyes tartalék kamera felkészül. Mikrofonpróba.

— Bill, élőben csináljuk. Félbeszakítjuk az adást. Oké?

— Oké, értettem.

— Van már felvételünk?

— Nincs. Don élőben csinálja.

— Tíz másodperces visszaszámlálás.

— Egyes kamera! Állj rá Ketteringre!

Újabb monitorokat kapcsoltak be, s Don Kettering arca töltötte be a képernyőket.

A rendezőasszisztens felhívta a társaság adásvezető technikusát: — Itt a hírszerkesztőség. Egy közleménnyel valószínűleg félbeszakítjuk a hálózati adást. Álljanak készenlétben.

— Megvan az inzert?— kérdezte a rendezőnő.

— Igen — válaszolt valaki.

Az egyik monitoron élénkvörös betűs felirat tűnt fel:

CBA NEWS

RENDKÍVÜLI KÖZLEMÉNY

— Tartsák! — A rendezőnő székével körbepördülve Insenhez fordult: — Chuck, készen állunk. Megyünk adásba?

A gyártásvezető éppen telefonon beszélt valakivel. — Most próbálom megtudni — szólt vissza a rendezőnőnek.

A hírszerkesztőség elnökét hívta, aki a szerkesztőségi nagyteremben éppen a halasztásért könyörgő Crawford Sloane-t hallgatta.

11.52 volt.

A bejelentés első pillanataiban Crawford Sloane a negyedik emeleten, a lépcső tetején állt, épp készült visszamenni a hírszerkesztőségbe. Szeretett volna minél többet megtudni a korábban hallott larchmonti jelentésről.

A közleményt meghallva csak állt földbe gyökerezett lábbal, magába roskadtan. Önkívületi állapotából a Patkóban dolgozó egyik titkárnő riasztotta fel, akit érte szalasztottak, s aki a sietségtől elfúló hangon közölte: — Mr. Sloane! A larchmonti rendőrségtől keresik telefonon. Sürgősen beszélni kívánnak önnel.

A férfi a szobájába rohant és felkapta a telefont.

— Mr. Sloane, itt York nyomozó. Az ön házából beszélek és szomorú...

— Már hallottam. Mondja gyorsan, mit sikerült megtudnia!

— Nagyon keveset, uram. Annyit, hogy a felesége, a fia és az édesapja mintegy ötven perccel ezelőtt elindult a Grand Unionba. Szemtanúk szerint az áruházban odalépett hozzájuk ...

A nyomozó elmondta az ismert tényeket, egészen addig, hogy mindhármukat egy Nissanba kényszerítették és elhajtottak velük.

— Most kaptuk az értesítést, hogy az FBI már úton van felénk, és önt is megkeresi egy munkatársuk —^ fűzte hozzá. — Megkértek, közöljem önnel, hogy személyi védelmet kap, de addig is maradjon az épületben, ahol most van.

Sloane agyában vadul cikáztak a gondolatok. — Van valami elképzelésük arról, kik tehették? — kérdezte.

— Nincs, uram. Pillanatok alatt zajlott le az egész. Nincs nyom, sötétben tapogatózunk.

— Sok ember tudhat... arról, ami történt?

— Értesülésem szerint nem túl sokan. Minél tovább titokban tudjuk tartani, annál jobb — válaszolta a nyomozó.

— Miért?

— Emberrablás esetén a nagy nyilvánosság veszélyes lehet, Mr. Sloane. Hallani fogunk az emberrablókról, az is előfordulhat, hogy először önt keresik meg. Ha jelentkeznek, akkor mi, vagy ami még valószínűbb, az FBI tárgyalásokba kezd velük. Nem áll érdekünkben, hogy az egész ország szeme rajtunk legyen, és ők sem akarhatják, mert...

— Nyomozó úr, később visszahívom — vágott közbe Sloane. — Most sürgősen el kell intéznem valamit.

Látta, milyen nagy a felfordulás a Patkóban és tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, ha elejét akarja venni egy elsietett lépésnek. Kirohant az irodájából és elkiáltotta magát: — Hol van Les Chippingham?

— A hírszerkesztőségben — válaszolta az egyik gyártásvezető. Egészen lehalkította a hangját, úgy folytatta: — Crawf, mindannyian együtt érzünk magával, de úgy tűnik, meg kell szakítani az adást.

Sloane meg sem hallgatta, rohant lefelé a lépcsőn. Már menet közben látta, hogy az elnök a belföldi szerkesztőségben többekkel lázasan tanácskozik.

— Mennyire bízhatunk meg abban a larchmonti pasasban? — érdeklődött Chippingham.

— A WCBA-től azt mondták, hogy évek óta dolgozik nekik, becsületes és megbízható — válaszolta Ernie LaSalle.

— Akkor kénytelenek vagyunk elfogadni, amit mond és beadni a rendkívüli közleményt.

— Nem, nem, nem! — robbant be a körbe Sloane. — Les, ne tedd! Időt kell nyernünk! A rendőrségtől éppen most szóltak, hogy az emberrablók jelentkezhetnek, s a nyilvánosság árthat a családomnak.

— Crawf, mindannyian tudjuk, mit élsz most át — válaszolt LaSalle. — Ez azonban óriási hír, és másoknak is megvan. Ők nem fogják visszatartani. A WNBC

Sloane a fejét rázta: — Akkor sem. — Egyenesen a szerkesztőségi elnök szemébe nézett: — Les, könyörgök, halaszd el a bejelentést!

Szavait zavart csend fogadta. Mindenki tisztában volt vele, hogy más körülmények között Sloane sürgetné a leghatározottabban az adás megszakítását, de senkit nem vitt rá a lélek, hogy megmondja: Crawf, nem vagy következetes.

Chippingham a szerkesztőségi terem órájára nézett: 11.54 volt.

LaSalle közben vette Insen hívását és közölte a többiekkel: — Chuck azt mondja, hogy minden készen áll. Tudni akarja, félbeszakítjuk-e a hálózati adást, vagy sem?

— Mondd meg neki, hogy még gondolkodom rajta — válaszolta Chippingham. Azon morfondírozott, hogy délig talán még várhatnának. A monitorokon látta, hogy az országos adásban éppen a végéhez közeledik egy népszerű filmsorozat újabb folytatása, amit reklám követ. Ha most félbeszakítják az adást, az igen költséges mulatság lesz, miközben nem egészen hat percet nyernek vele.

Ebben a pillanatban a szerkesztőségi számítógépek közül több is hangosan sípolni kezdett. A képernyőkön egy B jelent meg, a sürgős hírügynökségi üzenet jelzése.

Az egyik képernyőnél ülő munkatárs elkiáltotta magát: — Az AP leadta a hírt!

Csörögni kezdett az egyik telefon. LaSalle vette fel a kagylót, egy ideig hallgatott, majd megköszönve az ismeretlen telefonálónak a hívást, letette.

— Udvariasságból szóltak az NBC-től, hogy megvan nekik az anyag, s a tizenkettes hírekben bejátsszák — közölte, Chippinghamnek címezve szavait.

Tizenöt másodpercük volt még 11,55-ig. Chippingham döntött. — Most! — LaSalle-hoz fordult: — Szólj Chucknak, hogy megszakítjuk az adást.

17.

A CBA News központi épületében, két emelettel az utcaszint alatt egy kis szobában, amelynek egyik falát monitorok borították, két technikus ült egy színesen villódzó hatalmas kapcsolótábla előtt. A szoba két fala üvegből volt, így a homályos folyosókon mászkálok bármikor láthatták, mit csinálnak. Ez volt a társaság központi kapcsolóterme, a CBA hálózati adásának irányító posztja.

Innen került adásba minden program — a szórakoztató műsorok, a hírek, a sportadások, a dokumentumműsorok, az elnöki nyilatkozatok, a törvényhozástól kapott tudósítások, élő és előre felvett anyagok, az országos hálózatnak kijátszott reklámok. Meglepően szerénynek tűnő helyiség volt ahhoz képest, micsoda jelentőséggel bírt.

A kapcsolóterem munkarendjét a huszonnégy órás adás percekre, sőt, néha másodpercekre lebontott forgatókönyve határozta meg. Az adást általában az előre gondosan beprogramozott számítógép irányította, a két szakember csak felügyelte a gép munkáját és csak akkor avatkozott közbe, ha váratlan esemény miatt változtatni kellett az előre kidolgozott műsorrenden.

Ez volt a helyzet most is.

Néhány perce kapták az utasítást a vezérlőteremből, Chuck Insentől: — Rendkívüli közlemény következik. Az egész hálózatnak. Egyenes adás — most!

Míg Insen beszélt, megjelent az ellenőrző monitoron a híradósok által már korábban betáplált inzert; CBA NEWS, RENDKÍVÜLI KÖZLEMÉNY.

A tapasztalt technikus tudta, hogy a „most” szó szerint értendő. Ha ez nem hangzik el, és az épp futó programból már csak kevesebb, mint másfél perc van hatra, akkor kivárja a végét, s csak utána szakítja meg az országos adást. Ugyanígy, ha reklám ment volna, azt is hagyta volna lepörögni.

A „most” azonban azt jelentette, hogy azonnal, a legkisebb késedelem nélkül. Egyperces reklám ment éppen és még harminc másodperc volt

hátra belőle, de a technikus egy gombnyomással félbeszakította, s ezzel 25 ezer dollárjától fosztotta meg a CBA-t. Egy másik gombnyomással beadta az inzertet, s az élénkvörös betűk országszerte tizenkétmillió készülék képernyőjén jelentek meg.

A műszerfalba épített órát figyelve öt másodpercig lenyomva tartotta a hírolvasó stúdióból érkező adás gombját, lehetővé téve ezzel az országos programot nem közvetítő helyi állomásoknak, hogy átkapcsolhassanak a CBA adására. A legtöbben meg is tették.

Az öt másodperc leteltével elengedte a gombot és felcsendült a bemondó hangja:

— Adásunkat megszakítjuk, a CBA News rendkívüli közleménye következik. Don Ketteringet hallják New Yorkból.

— Don jön! — adta ki az utasítást a vezérlőteremben a szerkesztő, mire a képernyőn megjelent a CBA gazdasági tudósítójának arca.

Kettering az alkalomhoz illő komolysággal beszélt: — A New York államlbeli Larchmont rendőrsége most jelentette, hogy elrabolták Crawford Sloane-nak, a CBA News műsorvezetőjének feleségét, gyermekét és édesapját.

A képen Sloane családja volt látható, miközben Kettering folytatta: — Az ismeretlen személyek által végrehajtott emberrablás mintegy negyven perce történt. A rendőrség és a szemtanúk beszámolója szerint megtámadták ...

11.56 volt.

Versenytársait megelőzve a CBA News elsőként közölte a hírt.

II. RÉSZ

1.

A CBA rendkívüli közleménye óriási visszhangot váltott ki.

Az NBC News, amelyet udvarias gesztusa megfosztott az elsőségtől, eredeti szándékát megváltoztatva, alig egy perccel később, szintén adását megszakítva számolt be az eseményről.

A CBS, az ABC és a CNN, amelyeket az AP és a Reuter jelentései riasztottak, néhány perc múlva szintén jelentették a hírt. Ugyanezt tették országszerte a társaságok hálózati adásait nem használó, saját hírforrásokból, köztük hírügynökségi anyagokból dolgozó helyi adók is.

A kanadai televízió a déli hírekben szintén az első helyen közölte a Sloane család tagjainak elrablását.

Az adottságaiknál fogva rugalmasabb rádióadók még a televízióknál is gyorsabban szétkürtölték a hírt.

A délutáni lapoknál országszerte villámgyorsan kicserélték a címoldalt, s hatalmas, vastag betűs címek alatt berakták a tudósítást. A más városokban szerkesztett lapok sorra hívták fel New Yorki tudósítóikat, hogy saját anyagot rendeljenek tőlük.

A fotóügynökségeknél lázas keresgélés folyt Jessica, Nicholas és Angus Sloane fényképe után. Crawford Sloane-ról készült képekben sehol sem volt hiány.

Telefonon is annyian hívták, hogy a központ alig győzte kapcsolni. Akik a vonal zsúfoltsága miatt nem tudtak beszélni vele, azok együtt érző üzeneteket hagytak a telefonközpontban.

A kollégák közvetlen vonalon hívták, több telefont is hosszú időre lefoglalva ezzel a hírszerkesztőségben. Ha valaki azzal jelentkezett, hogy interjút akar kérni Sloane-tól, közölték vele, hogy a műsorvezető túlságosan feldúlt és különben sincs újabb információ.

Az egyik telefonáló, akinek mégis sikerült elérnie Sloane-t, maga az Egyesült Államok elnöke, George Bush volt.

— Crawf, ebben a pillanatban hallottam a szörnyű hírt — mondta az elnök. — Tudom, túlságosan feldúlt ahhoz, hogy most beszélgessünk. Ezért csak azt akarom mondani, hogy Barbara és én gondolatban önnel és a családjával vagyunk, és őszintén reméljük, hamarosan kedvező hírek érkeznek. Nagyon szeretnénk, ha mielőbb vége lenne ennek a szörnyűségnek.

— Köszönöm, elnök úr — válaszolta Sloane. — A hívása sokat jelent számomra.

— Utasítottam az igazságügyi minisztériumot, hogy adjon elsőbbséget a családja utáni FBI-nyomozásnak és a kormány rendelkezésére álló egyéb eszközöket is vessék be, ha szükséges.

Sloane újból köszönetet mondott.

Az elnök telefonjának lényegéről a fehér házi szóvivő rögtön beszámolt a sajtó képviselőinek, szavait természetesen minden nagy társaság rögzítette, hogy bejátssza az esti híradóban.

A televíziós forgatócsoportok nem sokkal az első bejelentés után már Larchmontban. voltak, és mindenkit meginterjúvoltak a környéken, aki csak élt és mozgott, közöttük olyanokat is, akik csak hallottak valamit az esetről. A figyelem persze elsősorban Priscilla Rhea felé irányult, aki ettől valósággal kivirult. Az újságírók népszerűségi listáján szorosan követte őt a larchmonti rendőrfőnök.

Izgalmas újdonságként hatott, amikor több, Sloane-ék közelében lakó ember elmondta, hogy a házat valószínűleg több hétig, sőt, talán egy

hónapig is megfigyelés alatt tartották. Különböző ismeretlen személygépkocsikat, néhányszor egy furgont is láttak a környéken. A kocsik hosszabb ideig parkoltak a ház közelében és senki sem szállt ki belőlük. Néhány autómárkát is megemlítettek, ám igazán alapos információval senki sem tudott szolgálni. A tanúk abban azonban egyetértettek, hogy a gyanús kocsik olykor New Yorki, olykor pedig New Jersey-i rendszámot viseltek. A számokat azonban senki sem jegyezte meg. A riporterek rögtön feltették a magától értetődő kérdést: Miért nem jelentette a rendőrségnek senki a szokatlan mozgást?

A válasz minden esetben ugyanaz volt. Mindenki azt hitte, hogy a híres Mr. Crawford Sloane biztonsági őrizetet kapott. A rendőrség, ha késve is, hozzálátott a különböző járművekről szóló információk begyűjtéséhez.

A tengerentúli hírközlő szervek szintén azonnal beszámoltak az emberrablásról. Crawford Sloane hangja és arca ugyan nem volt annyira ismerős a külföldi nézőknek, ám a tény, hogy egy ismert televíziós személyiség családtagjait elrabolták, önmagában is felkeltette a külföld figyelmét.

Ez a rendkívüli érdeklődés is arról tanúskodott, hogy a nagy televíziós társaságok műsorvezetője — Homo promulgare ancora, ahogy másnap a Wall Street Journal nevezte — a modern kor hősei közé emelkedett, ugyanúgy a figyelem középpontjában áll, mint a királyok, királynők, film- és rock-sztárok, pápák, elnökök és uralkodó hercegek.

Crawford Sloane rettenetes állapotban volt.

Szinte önkívületben töltötte a következő néhány órát, minden pillanatban várta a hírt, hogy ami történt, az csupán egy ostoba félreértés. Ám ahogy az idő múlt, ez a lehetőség egyre inkább elenyészett.

Sloane-t csak még inkább felzaklatta, amikor eszébe jutott előző esti beszélgetésük Jessicával. Ő maga hozta fel az emberrablás témáját, de nem is a dolgok egybeesése izgatta fel — tapasztalatból tudta, hogy az élet tele van valószínűtlennek tűnő véletlen egybeesésekkel. Azért vádolta magát, mert ostoba elbizakodottságában magától értetődőnek tartotta, hogy csak ő válhat áldozattá. Jessica még meg is kérdezte: És mi van a családtagokkal? Ő erre könnyedén kizárta a lehetőséget, eszébe sem jutott, hogy Jessicának és Nickynek esetleg védelemre lehet szüksége. Kínzó bűntudatot érzett, keserűen vádolta magát könnyelműségéért és közömbösségéért.

Apja elrablása is mélyen megrendítette, de tudta, hogy Angus csupán a szerencsétlen véletlen folytán vált az események szereplőjévé. Váratlanul érkezett, így ő is fennakadt az emberrablók hálóján.

Bénultsága izgatott tettvággyal váltakozott, mindenáron csinálni akart valamit, akármit, bár tudta, hogy tehetetlen. Eszébe jutott, hogy kimegy Larchmontba, de rögtön rá is jött, hogy ezzel semmit sem nyer, sőt, esetleg nem értesülhet az újabb fejleményekről. Maradásra késztette az is, hogy nem sokkal a hír elhangzássá utána megérkezett három FBI-ügynök.

A csoportot vezető Otis Havelock különleges ügynök — mint a Patkóban az egyik szerkesztő meg is állapította — rögtön bebizonyította, „ki a főnök a bandában”. Azonnal Crawford Sloane szobájába vezettette magát, és miután bemutatkozott, követelte, hogy kerítsék elő a társaság biztonsági szolgálatának vezetőjét. Ezután felkapta a telefont és erősítést kért a New York városi rendőrségtől.

Az alacsony, erősen kopaszodó, agilis Havelocknak mélyen ülő zöld szemei voltak, akivel pedig beszélt, azt valósággal földhöz szögezte a tekintetével. Gyanakvó arcán mindig ott ült a kifejezés: ezt már hallottam. Sloane és a többiek hamarosan rájöttek, hogy ez valóban igaz is. Otis Havelock húsz éve dolgozott az FBI-nál és élete nagyobb részét azzal töltötte, hogy küzdjön az emberi gonoszsággal.

A CBA biztonsági főnöke, a New Yorki rendőrség egyik nyugalmazott nyomozója, hamarosan meg is érkezett.

— Azonnal zárja le ezt az emeletet — utasította Havelock. — Az emberrablók Mr. Sloane ellen is megkísérelhetnek támadást. Állítson két őrt a felvonókhoz és mindegyik lépcsőhöz egyet-egyet. Ellenőrizzék, de gondosan, az emeletre érkező, vagy innen távozó minden ember személyazonosságát. Amint ezzel végzett, gondosan vegye számba az emeleten tartózkodókat. Világos?

— Hát persze — válaszolta dühösen az idősebb férfi. — Mindannyian aggódunk Mr. Sloane-ért, de nincs annyi emberem, hogy végrehajtsuk, amit maga kíván. Más feladataim is vannak. Ezeket nem hanyagolhatom el.

— Máris elhanyagolta őket! — vágott vissza Havelock, és előhúzott a zsebéből egy műanyag kártyát. — Ezzel léptem be az épületbe! Csak felmutattam az őrnek, s ő udvariasan beengedett!

— Ki ez? — kérdezte a biztonsági főnök az egyenruhás férfit ábrázoló igazolványképet nézegetve.

— Kérdezze meg Mr. Sloane-t — válaszolta Havelock és átnyújtotta Crawford Sloane-nak a kártyát. Ő csak egy pillantást vetett rá, és bármilyen lehangolt is volt, kényszeredetten fölnevetett: — Ez Kadhafi ezredes!

— Pontosan azért csináltattam, hogy bebizonyítsam néhány cégnek, milyen dühítően elhanyagolják a biztonsági intézkedéseket — magyarázta az FBI-tiszt. — Menjen és tegye, amit mondtam. Zárja le az emeletet, és mondja meg az embereinek, hogy alaposan nézzenek meg minden belépőkártyát. A fényképet is!

— A nagyvállalatoknál általában alig törődnek a biztonsági intézkedésekkel, mivel azok csak viszik a pénzt, de nem hoznak nyereséget — magyarázta Sloane-nak, miután a biztonsági főnök távozott. — A pénzügyesek rendszerint minimálisra faragják a költségvetésüket. Ha megfelelő szolgálatuk lenne, akkor ön és odahaza a családja már rég biztonsági őrizetet kapott volna.

— Bárcsak előbb eszébe jutott volna valakinek! — válaszolta szomorúan Sloane.

Néhány perccel korábban, amikor a New Yorki rendőrséget felhívta, Havelock a nyomozók főnökével beszélt, s az emberrablásról beszámolva rendőrségi őrizetet kért Crawford Sloane számára. Az utcáról közeledő rendőrautók szirénázása hallatszott. A kocsik a székház előtt parkoltak le és néhány perccel később egy hadnagy és egy őrmester lépett be az irodába.

— Szeretném, ha néhány riadóautót állítana az épület elé, hogy jól látható legyen a rendőrség jelenléte — közölte Havelock a bemutatkozás után. — Minden bejáratot őrizzenek, s küldjön egy embert a földszinti nagy előcsarnokba is. Mondja meg a fiúknak, hogy állítsanak meg és kérdezzenek ki mindenkit, akit gyanúsnak találnak.

— Értettem — tisztelgett a hadnagy, majd szelíd hangon ezt mondta Sloane-nak: — Gondoskodunk önről, uram. A feleségemmel mindig megnézzük az esti híradót. Nagyon tetszik, ahogyan csinálja.

— Köszönöm — bólintott Sloane.

Látszott a rendőrön, hogy szívesen mondana még valamit, de Havelock újabb utasítása belefojtotta a szót: — Küldjön fel valakit a tetőre is. Nézzen körül és ellenőrizze, nem lehet-e onnan bejutni az épületbe.

A rendőrök biztosították, hogy minden a kívánságai szerint fog történni, és távoztak.

— Tartok tőle, hogy rá fog unni a társaságomra, Mr. Sloane— jelentette ki a különleges ügynök, miután kettesben maradtak. — Azt az utasítást kaptam, hogy legyek mindig ön mellett. Mint hallhatta, fennáll a veszélye, hogy önt is megpróbálják elrabolni.

— Erre magam is gondoltam már — mondta Sloane, és bűntudatosan hozzáfűzte: — Az viszont eszembe se jutott, hogy a családomat veszély fenyegetheti.

— Azért, mert logikusan gondolkodott. Az igazán profi bűnözők azonban, sajnos, kiszámíthatatlanok.

— Gondolja, hogy ilyenekkel van dolgunk? — kérdezte Sloane idegesen.

Az FBI-ügynök köntörfalazás nélkül válaszolt: — Egyelőre fogalmunk sincs, kikkel állunk szemben. Megszoktam viszont, hogy soha ne becsüljem le az ellenséget. Ha később kiderülne, hogy túl nagyra tartottam, az csak előnyömre válik.

— Hamarosan jön még néhány emberünk különböző berendezésekkel. A házába is kimennek egypáran — folytatta. — Le akarjuk hallgatni a hívásait, ezért bárki keresi, kapcsoltassa a közvetlen vonalára. Ha az emberrablók jelentkeznek, tartsa őket szóval, ameddig csak lehet. Manapság mar sokkal gyorsabban le tudunk nyomozni egy hívást, mint korábban, de ezzel sajnos a bűnözők is tisztában vannak,

— Az otthoni számom titkos.

— Az emberrablók biztosan megtalálják a módját, hogy kiderítsék — Havelock kis jegyzetfüzetet húzott elő: — Most pedig, Mr. Sloane, engedje meg, hogy feltegyek néhány kérdést.

— Tessék.

— Kaptak-e ön vagy a családtagjai bármilyen fenyegetést? Próbáljon meg pontosan visszaemlékezni.

— Semmiféle fenyegetésről nem tudok.

— Ismertetett-e olyan jelentést a híradóban, amely súlyosan sérthette valamely személynek vagy csoportnak az érdekeit?

— Naponta előfordul ilyesmi.

— Gondoltam — bólintott Havelock. — Két kollégám két évre visszamenőleg át fogja vizsgálni a műsorát, hátha adnak valami ötletet a megoldáshoz. És mi a helyzet az ellenséges hangvételű levelekkel? Biztosan kapott ilyeneket.

— Soha. A főnökség utasítása, hogy a híradónál dolgozók nem kaphatják meg a nézők leveleit.

Látva Havelock arcán a megdöbbenést, Sloane folytatta: — Akármiről számolunk be, hatalmas mennyiségű levél rá a válasz. Elolvasásuk rengeteg időt venne igénybe, egy részükre valószínűleg válaszolni is akarnánk, ami megint csak időt igényelne. A vezetőség ráadásul szentül hiszi, hogy jobban meg tudjuk őrizni a tárgyilagosságunkat, ha védve

vagyunk a hírek kiváltotta egyéni reakcióktól — megvonta a vállát: — Lehet rajta vitatkozni, de ez a helyzet.

— Mi történik akkor a postával?

— Egy külön osztály foglalkozik vele, a közönségszolgálat. Minden levélre válaszolnak, s amelyiket fontosnak találják, azt továbbítják a hírszerkesztőség elnökének.

— Feltételezem, hogy minden beérkező levelet leraknak.

— Én is azt hiszem.

Havelock beírt valamit a jegyzetfüzetébe: — Majd ráállítunk egy-két embert, hogy vizsgálják át őket.

Chuck Insen lépett a szobába: — Elnézést a zavarásért, Crawf, szeretnénk, ha tudnád, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk érted, Jessicáért, Nickyért. ..

— Igen, tudom — bólintott Sloane.

— Úgy érezzük, ma este nem volna szabad műsort vezetned. Neked is biztosan nehéz lenne, másrészt a nézők úgy vélnék, hogy a céget tökéletesen hidegen hagyták a történtek, ami persze nem igaz.

— Azt hiszem, igazad van — válaszolta Sloane rövid gondolkodás után.

— Az jutott eszünkbe, vállalnád-e, hogy interjút adsz — élőben.

— Gondolod, hogy meg kellene tennem?

— Most, hogy a dolgok nyilvánosságra kerültek, fontos, hogy minél nagyobb figyelmet keltsenek. így nagyobb az esély, hogy valaki esetleg újabb információval jelentkezik.

— Akkor megteszem.

— A többi társaság és a lapok is szeretnének meginterjúvolni. Mit szólnál, ha tartanánk délután egy sajtóértekezletet?

Sloane tehetetlenül széttárta a karját, de beleegye-lett: — Rendben, vállalom.

— Ha végeztetek, bejönnél az irodámba? Les is ott lesz. Szeretnénk megbeszélni veled néhány dolgot.

— Jó volna, ha Mr. Sloane az irodájában, a telefonja közelében maradna — vágott közbe Havelock.

— Ott közel leszek hozzá — nyugtatta meg Sloane.

Leslie Chippingham rögtön megtelefonálta Rita Abramsnak Minnesotába, hogy tervezett hétvégéjükről sajnos le kell mondaniuk. Nincs rá mód, magyarázta, hogy ilyen körülmények közepette elhagyja New Yorkot.

Rita csalódott volt ugyan, de tökéletesen megértette. A híradósok megszokták, hogy váratlan események gyakran felborítják terveiket, beavatkoznak mindennapi életükbe, sőt, titkos kapcsolataikba is.

— Nincs szükség rám? — kérdezte.

— Ha igen, rögtön szólok — nyugtatta meg Chippingham.

Havelock különleges ügynök valósággal rátapadt Crawford Sloane-ra, követni akarta Insen szobájába is, a megbeszélésre. Az ügyeletes szerkesztő azonban elállta az útját:

— Néhány bizalmas szakmai kérdést kell megbeszélnünk. Mihelyt befejeztük, rögtön visszakapja Mr. Sloane-t. Közben is bármikor nyugodtan jöjjön be, ha valami fontos történik.

— Ha magának úgyis mindegy, akkor inkább most néznék körül — válaszolta Havelock, és Insen mellett becsusszant a szobába.

A felelős szerkesztő íróasztala mögött két ajtót látott; mindkettőt kinyitotta. Az egyik mögött ablaktalan kamra volt, mindenféle limlomokkal. A másik egy fürdőszobába nyílt, ahol vécé is volt. Belépett és alaposan megvizsgálta a helyiséget.

— Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy nincs más bejárat — mondta Insennek a fürdőszobából kilépve.

— Ezt én is megmondtam volna.

— Vannak dolgok, amiket szeretek magam ellenőrizni — mosolyodott el Havelock. Elhagyta az irodát és leült odakint egy székre.

Leslie Chippingham már a szobában volt, mikor Havelock körbeszimatolt. — Chuck, mondd el te Crawf-nak — fordult Insenhez, miután hármasban maradtak.

— A lényeg — kezdett bele Insen, egyenesen Sloane szemébe nézve —, hogy nem bízunk a kormányhivatalokban, nincs valami jó véleményünk a képességeikről. Nem akarunk elkeseríteni, de emlékezz rá, mennyi időbe telt, amíg az FBI megtalálta Patricia Hearstöt, több mint másfél évbe. És van itt még valami.

Insen az asztalán heverő papírok közé túrt és rövid keresgélés után előhúzott egy könyvet. Sloane rögtön megismerte: a saját műve, a Kamera és igazság volt. Insen egy előre megjelölt helyen nyitotta ki.

— Te magad írod, Crawf: Mi itt az Egyesült Államokban nem sokáig érezhetjük már biztonságban magunkat a terrorizmustól. Ám erre a kegyetlen, az élet minden területére behatoló küzdelemre sem szellemileg, sem más szempontból nem vagyunk felkészülve — Insen becsukta a könyvet. — Les és én tökéletesen egyetértünk ezzel a megállapítással.

Csend telepedett rájuk. Saját szavainak felidézése megdöbbentette és mélyen elgondolkoztatta Sloane-t. Benne is felmerült már, hogy valamilyen vele kapcsolatos terrorista szándék állhat Jessica, Nicky és az apja elrablásának hátterében. Az ötlet talán mégsem olyan abszurd, ha más tapasztalt újságírók is hasonló irányba tapogatóznak.

Hosszú hallgatás után szólalt csak meg: — Komolyan azt gondoljátok, hogy terroristák ...

— Ez is egy lehetőség — vágta rá Insen.

— Igen — bólintott beleegyezően Sloane. — Magam is gondoltam már rá.

— Szeretném, ha nem értenél félre — szólt közbe Chippingham. — Ebben a pillanatban fogalmunk sincs arról, kik rabolták el a családodat és mi volt a céljuk. Kiderülhet, hogy szokványos emberrablásról van szó és pénzt akarnak, bár ez is épp elég. Ám mivel az vagy, aki, más lehetőségeket is számba vettünk.

— Az FBI-t említettük — tért vissza Insen az előbbi témához. — Nem akarlak még jobban megijeszteni, de ha Jessicát és a többieket kicsempészik az országból, ami megtörténhet, akkor a kormányzat nem fordulhat; máshoz, csak a CIA-hoz. Mindannyian tudjuk, hogy évek óta tartanak fogva amerikai állampolgárokat Libanonban, és ez alatt az idő alatt a CIA összes hatalma és anyagi ereje, kémműholdjai, hírszerzői és beépített ügynökei mellett sem volt képes kideríteni, hogy azok az írástudatlan, füstös seggű bandák hói őrzik őket. Ki merné ezek után azt állítani, hogy a jó öreg CIA ügyesebb lesz a világ bármely más részén? Az elnök volt az, aki végül is előállt a javaslattal.

— Hát erre gondoltunk, Crawf, amikor azt mondtuk, hogy nem bízunk a kormányintézményekben — mondta Chippingham. — Hiszünk viszont abban, hogy nekünk magunknak, ennek a nyomozó-újságírásban jártas, tapasztalt szervezetnek az átlagosnál nagyobb esélye van arra, hogy a családod nyomára bukkanjon.

Sloane aznap először, kezdett kicsit bizakodni.

— Ezért úgy döntöttünk, hogy létrehozzuk a CBA News saját kutatócsoportját — folytatta Chippingham, — Az országon belül kezdjük a kutatást, de ha kell, kiterjesztjük külföldre is. Bevetünk minden rendelkezésünkre álló eszközt és azokat a technikákat, amelyek a múltban már többször is beváltak. Ettől a pillanattól kezdve a legjobb embereinket állítjuk rá az ügyre.

Sloane hálát és megkönnyebbülést érzett. — Les, Chuck... — kezdte volna mondani, de Chippingham egy kézmozdulattal megállította:

— Ne mondj semmit. Nincs rá szükség. Érted tesszük, de nekünk is meglesz belőle a hasznunk.

— Még egy dolgot akarok kérdezni, Crawf — mondta foteljében előredőlve Insen. — A csoportot egy tapasztalt tudósítónak vagy szerkesztőnek kell vezetnie, aki képes arra, hogy másokat irányítson, vannak tapasztalatai a nyomozó-újságírásban és te is megbízol benne. Van ilyen ember?

Crawford Sloane-nak egy másodperc is elég volt ahhoz, hogy személyes érzelmeit félretéve kimondja a választ:

— Igen, Harry Partridge.

A Medellín-kartell emberei, mint borz a várában, megbújtak a New Jerseyben, Hackensacktől délre bérelt birtokon.

A házat és a három hozzá kapcsolódó gazdasági épületet éveken át senki sem használta, ezért erősen leromlott állapotban voltak. Miguel, miután számtalan hirdetést átböngészett és több lehetőséget is számba vett, aláírta a szerződést és előre ki is fizette a bérleti díjat.

A ritkán lakott, leromlott környéken álló ingatlan több szempontiból is ideális volt. A nagy házban a banda valamennyi tagja elfért, az állapotok nem zavarták 6ket. A gazdasági épületekben hat járművet is el lehetett rejteni. A közelben nem lakott senki, és a rejtőzést az elburjánzott növényzet is segítette. Komoly előnye volt a háznak az is, hogy alig több mint másfél kilométernyire volt a többnyire magángépek által használt Teterboro repülőtértől, amelynek fontos szerep jutott az emberrablók terveiben.

Miguel a vállalkozás első pillanatától tisztában volt vele, hogy rögtön az emberrablás után hatalmas lesz a felhajtás, a rendőrség lezárja a főbb útvonalakat és hajtó vadászatot indítanak utánuk. Tudta, hogy komoly veszélybe sodornák magukat, ha megpróbálnának nagyobb távolságot megtenni foglyaikkal. Úgy döntött tehát, hogy Larchmont körzetét mindenképpen elhagyják és egy átmeneti búvóhelyen húzzák meg magukat.

A hackensacki udvarház alig negyven kilométerre volt attól a helytől, ahol az emberrablás történt. Könnyedén elérték, üldözőknek színét sem látták, ez azt bizonyította, hogy Miguel terve bevált — legalábbis a vállalkozásnak eddig a pontjáig.

A három foglyot — még mindig öntudatlan állapotban voltak a kábítószertől — a főépület első emeletén lévő tágas szobába vitték, A ház többi helyiségétől eltérően, ezt alaposan kitakarították, falait fehérre

meszelték, nagy erejű világítótesteket szereltek fel benne, padlóját pedig halványzöld linóleummal vonták be. A munkát Rafael, a csoport ezermestere végezte Baudelio, az ex-orvos útmutatásai és felügyelete mellett.

A szoba közepére két rácsos kórházi ágyat állítottak. Az egyikre Jessicát, a másikra Nicholast fektették. Karjukat és lábukat — számítva rá, hogy hamarosan eszméletre térnek —. gézcsíkokkal a rácsokhoz rögzítették.

Bár az aneszteziológia távolról sem egzakt tudomány, Baudelio úgy számította, hogy „páciensei” még egy fél óráig, vagy talán még tovább is, öntudatlan állapotban lesznek.

A kórházi ágyak mellé egy sietve beszerzett, egyszerű sodronyos vaságyat állítottak Angus számára, akinek végtagjait durva kötéllel rögzítették a puhább gézcsíkok helyett. Miguel még mindig nem tudta, mit csináljanak az öregemberrel, öljék meg és az éj leple alatt temessék el valahol, vagy hagyják életben, hátha juthat neki is valamilyen szerep a tervükben? Tudta, hogy hamarosan döntenie kell.

Baudelio a három tehetetlen test körül tevékenykedett — infúziós állványokat helyezett el körülöttük, amelyekre folyadékokkal teli műanyag zacskókat erősített. Egy zöld térítővel letakart asztalra már kikészítette műszereit és a különböző altatószereket tartalmazó csomag okát. Bár tudta, hogy néhány intravénás katéteren kívül másra nemigen lesz szüksége, megvolt az a szokása, hogy a legképtelenebb helyzetekre számítva más műszereket is a keze ügyébe helyezzen. Az előkészületekben Socorro segített neki — a Medellín-kartellhez és a Fényes Ösvényhez egyaránt kötődő fiatal nő az Egyesült Államokban töltött évek alatt ápolónői szakképesítést szerzett.

Socorrónak tarkóján kontyba csavart, koromfekete haja, kecses, karcsú alakja, olajbarna bőre volt, és olyan vonásai, amelyeket mindenki szépnek talált volna, ha arcán nem ül állandó szomorúság. Bármit bíztak rá, mindent elvégzett és soha nem kérte, hogy kedvezzenek neki csak azért, mert nő. Ritkán szólt és soha nem tudta senki, valójában mi is jár a fejében. A csoport férfitagjai közül többen is megpróbáltak közeledni hozzá, de meglehetősen durva szavakkal visszautasította őket.

Miguel magában csak úgy nevezte: a „kifürkészhetetlen”. Tisztában volt kettős kötődésével és azzal, hogy a Sendero Luminoso ragaszkodott a nő részvételéhez az emberrablásban. Semmi oka nem volt rá, hogy bizalmatlan legyen vele szemben, de néha megfordult a fejében, vajon a

hosszú egyesült államokbeli tartózkodás nem ingatta-e meg a fiatal nő övéi iránti hűségét.

Erre a kérdésre maga Socorro sem tudott volna egészen határozott választ adni.

Világéletében forradalmárnak tartotta magát, s törekvéseit előbb az M—19 kolumbiai gerillái között, majd a Medellín-kartellben és a Sendero Luminosóban igyekezett érvényesíteni. Csak arra vágyott, hogy a hitvány kolumbiai és perui uralkodó osztály tagjai pusztuljanak és boldogan rész vett volna lemészárlásukban is. Arra nevelték, hogy az amerikai hatalmi szervezetet ugyanolyan gonosznak tekintse, mint a dél-amerikai országokét. Három évet töltött azonban az Egyesült Államokban, s bár jó előre felkészült rá, hogy ellenségesen fogadják és megvetik, mindenki kedvesen, barátságosan bánt vele. Egyre nehezebbnek találta hát, hogy utálja és ellenségének tekintse az országot és lakóit.

Most is mindent megtett, hogy gyűlölje a három foglyot, de nem nagyon ment neki. Dühös volt magára, hisz tudta, hogy egy forradalmárnak kíméletlennek kell lennie ellenségeivel szemben.

Biztosra vette, ha egyszer kijut ebből a zavarba ejtő, gondolatait összekuszáló országból, akkor ismét szilárd lesz, visszatér belé az engesztelhetetlen gyűlölet.

— Mondja el, mit csinál — szólt Baudeliónak a szoba túlsó végében egy hintaszékben ülő Miguel. Hanghordozásán érződött, hogy kérése inkább parancs.

— Sietnem kell, mert a Midazolam hatása rövidesen elmúlik. Propofolt, intravénás altatót kell majd beadnom. Az hosszabb ideig hat és jobban megfelel a célnak.

Az előkészületek közben Baudelio visszaváltozott azzá a jól felkészült altatóorvossá, aki azelőtt volt. Ugyanaz történt vele, mint nem sokkal az emberrablás előtt, amikor egy kis időre visszanyerte rég elvesztett önérzetét. Ám sem akkor, sem most nem zavarta, hogy tudását aljas célok szolgálatába állítja, orvoshoz méltatlanul, cselekszik.

— A Propofol nagyon trükkös szer — folytatta. — Az optimális adag egyénenként változik, ha túl sok kerül belőle a vérbe, a páciens könnyen belepusztulhat. Ezért előbb próbaadagot kell beadni, és alaposan meg kell figyelni a hatását.

— Biztos benne, hogy képes megbirkózni a feladattal? — kérdezte Miguel.

— Ha kétségei vannak, nyugodtan rábízhatja valaki másra — válaszolta gúnyosan Baudelio.

Miguel erre nem válaszolt, mire az orvos folytatta a megkezdett előadást: — Mivel szállítás közben öntudatlan állapotban lesznek, meg kell bizonyosodnunk róla, hogy nem kerül étel vagy folyadék a nyelőcsövükbe.

Ezért egy ideig éheztetnünk kell őket. Hogy ki ne száradjanak, infúzióban adom be nekik a szükséges folyadékot, két nap múlva pedig — ha jól emlékszem, ennyi időt ígért—nyugodtan berakhatjuk őket azokba — a fejével a fal felé intett, ahol egy kisebb és egy nagyobb, selyemmel bélelt, masszív koporsó állt. Cirádás tetejüket leemelték és melléjük támasztották.

A koporsókról Baudeliónak eszébe jutott valami. Angus Sloane-ra mutatott és megkérdezte: — Őt is felkészítsem?

— Van megfelelő felszerelése, hogy ellássa, ha magunkkal visszük? — kérdezett vissza Miguel.

— Természetesen. Megvan minden, bármi történjék is. Szükség lenne azonban még egy... — pillantása visszatért a falnál álló koporsókra.

— Ezt említenie som kellett volna — torkollta le türelmetlenül Miguel.

A megjegyzés ezzel együtt elgondolkoztatta. A Medellín-kartell és a Sendero Luminoso utasítása úgy szólt, hogy rabolják el az asszonyt és a gyereket, és amilyen gyorsan csak lehet, szállítsák őket Peruba. Ehhez kellettek a koporsók, s már megvolt a megfelelő történet is, amivel elejét lehetett venni, hogy az amerikai vámhatóságok alaposabban megvizsgálják őket. Az értékes foglyokért cserébe a Sendero Luminoso később ismertetendő követeléseinek teljesítését kívánják. Azt viszont maga sem tudta, hogy Crawford Sloane apjának kezükre jutását nyereségnek, vagy az adott pillanatban csupán szükségtelen kockázatnak, felesleges tehernek tekintse-e.

Ha módjában áll, Miguel megkérdezte volna megbízóit. Az egyetlen megbízható kommunikációs csatornához azonban pillanatnyilag nem juthatott hozzá, a rádiótelefon-hívásnak viszont illetéktelenek is könnyen nyomára bukkanhattak. A csoport tagjainak is jó előre a lelkűkre kötötte, hogy rádiótelefonon csak a kocsik, vagy a kocsik és a rejtekhely között szabad kapcsolatot teremteniük, külső számot kizárólag nyilvános állomásról hívhatnak.

A döntést tehát egyedül kellett meghoznia, azt is figyelembe véve, hogy még egy koporsó beszerzése újabb kockázatot jelent. Vajon megéri-e?

Úgy döntött, hogy igen. Biztos volt benne, hogy a Sendero Luminoso követelésének ismertetése után az egyik túszt meg kell majd ölni, hogy a holttestet megtalálva a címzettek komolyan vegyék az emberrablók fenyegetését. Angus Sloane kiválóan alkalmas lesz arra, hogy elsőként

feláldozzák, az asszonyt vagy a gyereket csak akkor végzik ki, ha álláspontjukat még nyomatékosabbá akarják tenni. A harmadik fogoly tehát ebből a szempontból tiszta nyereség.

— Az öreg is jól jön — szólt Baudeliónak, miután magában lezárta a kérdést.

Az orvos bólintott. Látszólagos nyugalma ellenére feszélyezte Miguel jelenléte. Az előző este ugyanis elkövetett valamit, amiről már tudta, hogy nagy hiba volt, s talán az egész csoport biztonságát kockára tette vele. Egyedül tartózkodott a házban, hirtelen rátört a magány, s a rádiótelefonon felhívta Perut. Egy asszonnyal beszélt, lompos élettársával és egyetlen barátjával, akinek részeg társasága rettenetesen hiányzott neki.

A hívás miatti idegesség volt az oka, hogy figyelmetlenné vált és lassan reagált, amikor meg kellett birkóznia a hirtelen támadt veszélyhelyzettel.

Jessicának a larchmonti szupermarket előtti küzdelem alatt mindössze egy-két perce volt, hogy az első megdöbbenésből felocsúdva megértse, mi történik vele és a többiekkel. Még az után is harcolt, hogy a száját betömték, tudta, hogy ismeretlen támadóik Nickyt is elfogták, Angust pedig kegyetlenül leütötték. Néhány másodperccel később hatni kezdett az erős nyugtató, sötétség borult rá és elveszítette az eszméletét.

Lassan ébredezett, kezdtek visszatérni az emlékei. Igaz, hogy csak tompán, de hangokat hallott, mozogni, beszélni is megpróbált, de még egyikre sem volt képes. Megpróbálta kinyitni a szemét — ez nem sikerült.

Úgy érezte, mintha egy feneketlen kútban feküdne tehetetlenül.

Idővel a hangok tisztábbak lettek, és a larchmonti események emléke is élesebbé vált.

Végre ki tudta nyitni a szemét.

Baudelio, Socorro és Miguel éppen másfelé nézett; egyikük sem vette észre, hogy magához tért.

Jessica érezte, hogy visszatér belé az élet, de fogalma sem volt róla, miért nem tudja megmozdítani a kénét és a lábát Beletelt egy kis időbe, míg a fejét elfordítva meglátta, hogy végtagjait kikötözték, egy kórházi ágyon fekszik.

A másik irányba nézett, s a látványtól megfagyott ereiben a vér.

Egy másik ágyon, ugyanúgy megkötözve, mint ő, Nicky feküdt, mögötte Angus, a falnál pedig — nem! Ez lehetetlen! — két nyitott koporsó. Nyilván neki és Nickynek szánták őket.

Rémült sikoly szakadt fel a torkából, vadul rángatni kezdte kötelékeit, s tébolyult erőfeszítéssel sikerült szabaddá tennie a bal karját.

A kiáltásra a három terrorista hátrapördült. Baudelio, bár rögtön cselekednie kellett volna, néhány pillanatig csak állt rémülten, s ezzel értékes időt vesztett.

Kötelékeivel harcolva Jessica kiszabadított bal kezével elkeseredetten kutatott valami fegyver után, amivel megvédhetné magát és Nickyt. Ott állt mellette az orvosi műszerekkel teli asztal, ujjai egy késszerű tárgyon állapodtak meg. Egy szike volt az.

Baudelio végre összeszedte magát és odaugrott, hogy Socorro segítségével ismét megkötözze. Jessica azonban gyorsabb volt. Kétségbeesetten, vadul hadonászott az éles pengével és sikerült is megvágnia előbb Baudelio arcát, majd Socorro kezét.

Baudelio a fájdalomról tudomást sem véve megpróbálta elkapni az asszony karját. Miguel is odaugrott, ököllel durván Jessica arcába vágott és az orvos segítségére sietett. Kettejüknek végre sikerült megkötözniük.

Miguel elvette tőle a szikét, Jessica pedig zokogva, tehetetlenül hanyatlott vissza az ágyra.

Nickynél is múlófélben volt a kábítószer hatása, s a kiabálást, anyja zokogását hallva, a gyerek a vártnál is hamarabb tért magához. Kiabálni kezdett, de bármily vadul dobálta magát, neki nem sikerült megszabadulnia kötelékeitől.

Angus, akit menyénél és unokájánál később kábítottak el, meg sem moccant.

Teljes volt a felfordulás, ám Baudelio és Socorro tudta, hogy először magukat kell ellátniuk. Socorro sebesülése volt az enyhébb. A lány maga bekötözte és leragasztotta sebét, s aztán Baudeliót vette kezelésbe. Vastag gézpárnát tett az arcára, leragasztotta, de hamarosan azon is átütött a vér.

Az orvos végre magához tért megdöbbenéséből, s köszönetképpen bólintott. — Segítsen — mondta a fiatal nőnek.

Socorro még szorosabbra húzta Jessica bal karján a gézcsíkot, Baudelio pedig azonnal megtalálva az eret, beadta neki az odakészített Propofolt. Az asszony sikoltozva, testét dobálva próbált küzdeni a kábítószer hatása ellen, de szeme hamarosan lecsukódott, ismét elvesztette az eszméletét.

Baudelio és Socorro Nickynek is újabb adag nyugtatót adott, s a fiú pár másodperc múlva öntudatát vesztve, némán zuhant hátra.

Mielőtt még magához tért és újabb bajt okozott volna, Angus is megkapta a maga adagját.

Miguel ezalatt mogorván járkált körülöttük, s csak miután végeztek a dolgukkal, robbant ki belőle a düh: — Agyalágyult barom! — üvöltött

villámló szemekkel Baudelióra. — *Pinche cabrón!* Mindent elronthatott volna! Tudja egyáltalán, mit tett?

— Igen, tudom — válaszolta az orvos. Arcán, a kötés alól, vékony csíkban szivárgott a vér. — Rosszul ítéltem meg a helyzetet. Ígérem, ez többször nem fordul elő.

Miguel szó nélkül, dühösen kiviharzott a szobából.

Távozása után Baudelio kis tükröt vett elő, hogy megnézze a sebét. Rögtön látta, hogy élete végéig viselni fogja az arcán végigfutó vágás nyomát A seb csúnyán szétnyílt, feltétlenül össze kellett varrni. Tisztában volt vele, hogy nem mehet kórházba, vagy egy másik orvoshoz, önmagát kell ellátnia, bármilyen fájdalmas lesz is. Socorro majd segít neki.

Orvostanhallgató korában Baudelio is megtanulta, hogyan kell összevarrni a kisebb sebeket, később, altatóorvosként pedig számtalanszor látta, hogyan végzik ezt a munkát a sebészek. A Medellín-kartell szolgálatában maga is elvégzett már néhány ilyen műveletet.

Gyengének érezte magát, leült és megkérte Socorrót, hozza oda az orvosi táskáját. Sebvarró tűt, selyemfonalat és a helyi érzéstelenítéshez Lidocaint vett elő.

Elmagyarázta a lánynak, mit fognak csinálni. Socorro a szokásos *Sí!* vagy *Está bien!* válaszokon kívül ezúttal sem beszélt sokat.

A műtét csaknem két órán át tartott és a helyi érzéstelenítés ellenére rendkívül fájdalmas volt. Baudelio többször is közel járt az ájuláshoz. Keze remegni kezdett, s az öltések egyenetlenre sikerültek. Nehezítette munkáját az is, hogy tükörben kellett dolgoznia. Utasításait követve Socorro mindent a kezébe adott, s kétszer is elkapta, mielőtt ájultan esett volna le a székről. Végül sikerült befejeznie, és bár a varráson látta, hogy a sebhely csúnyább lesz, mint kezdetben gondolta, biztos volt benne, hogy a vágás begyógyul.

Miután tisztában volt azzal, hogy az akció neheze még hátravan és szüksége lesz az erejére, Baudelio bevett kétszáz milligramm Seconalt és lefeküdt aludni.

3.

A Port Credit-i lakás nappalijában Harry Partridge 11.50 körül az egyik buffalói adóra, a CBA helyi állomására kapcsolta a televíziót. Az Ontario-tó túlsó partján, mintegy kilencven kilométerre lévő Buffalo összes tévéállomásának adását kiválóan lehetett fogni Toronto környékén.

Vivien már elment, s mint mondta, csak valamikor a délután közepe táján fog hazajönni.

Partridge remélte, hogy a déli hírekből megtudja a Muskegon Airlines gépével történt szerencsétlenség legújabb fejleményeit. így aztán 11.55-

kor, amikor az adást a rendkívüli közlemény miatt félbeszakították, a készülék előtt ült.

Másokhoz hasonlóan, ő is megdöbbent és elrémült. Igaz lenne, vagy csak valami elképesztő félreértésről van szó? Sajnos, tisztában volt vele, hogy a CBA News nem adta volna ki a közleményt, ha nem győződött volna meg száz százalékig a hír valódiságáról.

Miközben Don Ketteringet nézte, mély megrendüléssel gondolt Jessicára és együtt érző sajnálattal Crawford Sloane-ra.

Anélkül, hogy pontosabban átgondolta volna, tisztában volt vele, hogy alig megkezdett szabadságának vége.

Meg sem lepődött, amikor negyven-ötven perccel később felhívták és megkérték, hogy a lehető leghamarabb jelentkezzék New Yorkban, a CBA News központjában. Az lepte meg csupán, hogy maga Crawford Sloane telefonált.

Partridge érezte a hangján, hogy alig bír uralkodni magán. — Rettenetesen nagy szükségem van rád, Harry — mondta a férfi rövid bevezető után. — Les és Chuck különleges csoportot akar felállítani. Kettős feladata lesz: a napi tudósításokon kívül önálló kutatást is kell végeznie. Megkérdezték tőlem, ki vezesse a csapatot, és én azt mondtam, egyedül te vagy rá alkalmas. Partridge érezte, hogy ismeretségük hosszú ideje alatt soha nem kerültek annyira közel egymáshoz, mint ebben a pillanatban. — Tarts ki, Crawf. A legkorábbi géppel érkezem — válaszolta.

— Köszönöm, Harry. Van valaki, akivel feltétlenül együtt akarsz dolgozni?

— Igen. Kerítsétek elő Rita Abramst, valahol Minnesotában van, és Minh Van Canh-t.

— Megtaláljuk őket. Más?

— Szükségem van Teddy Cooperre is, Londonból — adta meg néhány másodpercnyi gondolkodás után a választ Partridge.

— Cooperre? — Sloane hangján érződött, hogy nem tudja, kiről van szó, de aztán eszébe jutott: — Az ottani irodánk adatgyűjtője, ugye?

— Pontosan.

Teddy Cooper, a huszonöt éves vidám londoni srác az angol sznobok által mélységesen megvetett állami egyetemek egyikén végzett. Partridge véleménye szerint zseniálisan értett hozzá, hogyan kell az egyszerű adatgyűjtést bonyolult detektívmunkává fejleszteni, és a megszerzett információkból a leghelytállóbb következtetéseket levonni.

Partridge európai kiküldetése idején bukkant rá Cooperre, aki abban az időben beosztott könyvtárosként dolgozott a BBC-nél. Megbízta néhány feladattal, az eredmény pedig valósággal lenyűgöző volt. Miután Londonba helyezték, nagyobb fizetést és jobb szakmai kilátásokat ígérve, azonnal alkalmazta Coopert a CBA tudósítói irodájában.

— Megkapod — válaszolta Sloane. — A következő Concorde-dal már jön is.

— Ha képesnek érzed magad, szeretném, ha válaszolnál néhány kérdésre, hogy legyen min gondolkoznom útközben.

— Hát persze. Mondd csak!

Partridge szinte ugyanazokat a kérdéseket tette fel, mint Havelock FBI-ügynök, Kapott Sloane fenyegetéseket? Van-e valakivel igazán komoly ellentéte? Tapasztalt valami szokatlant? Van-e valami elképzelése arról, kik követhették el?

Kérdései logikusak voltak, de mindegyikre tágadó választ kapott.

— Eszedbe jut-e bármi, akár a leglényegtelenebb apróság is, amelyről annak idején szinte tudomást sem vettél, de köze lehet ahhoz, ami történt?

— Nem, semmi — válaszolta Sloane. — Azért még gondolkozom, hátha beugrik valami.

A beszélgetést befejezve Partridge gyorsan végzett a csomagolással. Már Sloane hívása előtt hozzálátott, hogy ismét bepakolja csupán egy órával korábban kiürített bőröndjét.

Felhívta az Air Canada irodáját és helyet foglaltatott a torontói Pearson nemzetközi repülőtérről 14.45-kor induló járatra, amely 16 órakor ér a New Yorki La Guardiára. Taxit is rendelt.

Irt egy üzenetet Viviennek. Tudta, hogy az asszony csalódott lesz hirtelen távozása miatt. Ő is az volt. Az üzenettel együtt hagyott egy tekintélyes összegről kiállított csekket is, a lakás tatarozásának költségeire.

A kaputelefon hangos búgása figyelmeztette, hogy a taxi megérkezett. A lakásból távoztában megakadt a pillantása a kisasztalon heverő koncertjegyeken. Oly sok, a múltban fel nem használt színházjegyhez, fölöslegesnek bizonyult meghívóhoz hasonlóan ezek is bekerülnek a tévétudósítók zaklatott életét bemutató képzeletbeli gyűjteménybe, gondolta szomorúan, és becsukta maga mögött az ajtót.

Az Air Canada Boeing 727-esén csupán turistaosztály volt, de kevesen utaztak a gépen, így kényelmesen el tudott helyezkedni, egyedül foglalt el egy egész sort. Megígérte Sloane-nak, hogy útközben az emberrabláson gondolkodik, és megtervezi, milyen irányba kezdje meg a CBA News

csoportja a kutatást. A rendelkezésére álló adatok azonban bosszantóan hiányosak voltak, ezért egy idő után fel is adta, és vodka-tonicját kortyolgatva hagyta, hogy gondolatai más irányba kalandozónak.

Jessicára és magára gondolt.

A Vietnam óta eltelt évek alatt hozzászokott, hogy Jessicát a múlthoz tartozónak tekintse, olyannak, akit egykor szeretett, de már nem igazán fontos és mindenképpen elérhetetlen számára. Érezte persze, hogy ez csupán erőszakkal magára kényszerített fegyelem, védekezés a mindennél jobban utált önsajnálat ellen.

Most azonban, miután Jessica veszélybe került, bevallotta magának, hogy az asszony még mindig ugyanolyan fontos számára, mint azokban a régi időkben. Nézz szembe a tényekkel! Még mindig szereted, mondta magának. Nem távoli emlék, hanem nagyon is élő, hús-vér ember.

Harry Partridge tudta, hogy Jessica iránti szerelme a társaságtól kapott megbízatást leszámítva is az asszony felkutatására fogja űzni, még ha ezt az érzelmét mélyen magába is zárja.

Hűtlen lennék?, vetődött fel benne a nevetségesnek tűnő kérdés. Kihez? Természetesen Gemmához, aki már évek óta halott.

Drága Gemma! Reggel, miközben azon gondolkodott, hogy szinte képtelen sírni, majdnem engedte, hogy elhatalmasodjanak rajta az érzelmek. Akkor erőszakkal elfojtotta őket. de Gemma emléke most ismét feltámadt. Soha nem is fog megszabadulni tőle.

Vietnam és más nehéz megbízatások után a CBA News állandó tudósítóként Rómába küldte Partridge-ot. Csaknem öt évet töltött a városban.

A római kiküldetés minden televíziós társaság munkatársai körében igazi főnyereménynek számított. Az olasz fővárosban az életszínvonal magas volt, a létfenntartási költségek a világ más nagyvárosaival összehasonlítva alacsonyak, s bár a New Yorki központban uralkodó feszült munkatempó a tudósítót is elkerülhetetlenül befolyásolta, számára mégis a helyi könnyed, sokkal szabadabb életritmus volt a meghatározó.

Azon kívül, hogy az ország életéről beszámolt, Partridge tevékenységi körébe tartozott a Vatikán is. Többször ült a pápai repülőgépen, elkísérte II. János Pált számos kőrútjára.

Egy ilyen pápai utazás alkalmával ismerkedett meg Gemmával.

Partridge mindig mosolygott, valahányszor a kívülállóktól azt hallotta, hogy egy pápai utazás méltóságteljes unalomban, az önmegtartóztatás

szigorú szabályai szerint zajlik. Valójában szó sem volt ilyesmiről, sőt, ami a Szentatya gépének végében kialakított sajtószekciót illeti, épp az ellenkezője volt igaz. A tudósítók, élvezve a korlátlan mennyiségben és ingyen rendelkezésükre álló italokat, vidám társasági életet éltek, sőt, a hosszú éjszakai utazások számos flört elindítói is lettek; Valamelyik tudósító egyszer úgy jellemezte a pápai repülőgépet, mint amelynek — Dante túlvilágához hasonlóan — megvannak a pokoltól a mennyországig terjedő, jól elkülönülő körei. (A pápai utakra nem tartottak ugyan fenn külön-repülőgépet, ám minden utazáson egyforma volt az éppen használt gép belső elrendezése.)

Minden úton tágas kabint alakítottak ki a gép orrában a pápa számára. Egy heverő, s két-három kényelmes fotel állt benne.

Az első kabin mögötti részben kaptak helyet a legfontosabb kísérők — a vatikáni külügyekért felelős államtitkár, más bíborosok, a pápa orvosa, titkára és személyi komornyikja. Egy újabb válaszfal mögött a püspökök és az alacsonyabb rangú papok foglaltak helyet. A repülőgép típusától függően, valahol az elülső kabinok között egy tágas, üres teret hagytak azoknak az ajándékoknak a tárolására, amelyeket a pápa utazásának különböző állomásain kapott.

Az utolsó kabin volt az egyházfőt kísérő újságíróké. Az ülések elrendezését tekintve turistaosztály, de a kiszolgálás minőségét, a jobbnál jobb ételek és italok mennyiségét, az utaskísérők számát figyelembe véve a legkiválóbb első osztály. Az újságírók bőkezű ajándékot is kaptak az utaztatást lebonyolító légitársaságtól, amely legtöbbször az Alitalia volt. A tekintélyükre, nemzetközi hírükre érzékeny cégek kiváló reklámlehetőséget láttak a sok tudósító jelenlétében.

Ami a tudósítógárdát illeti, az általában a szakma megszokott keresztmetszetét nyújtotta — lap-, rádió-és televízió-tudósítókból, valamint az utóbbiak műszaki személyzetéből álló nemzetközi társaság jött össze ezeken a gépeken. Normális érdeklődésű, normális adag szkepticizmussal megáldott, tekintély tiszt életre és illemtudó viselkedésre nem igazán hajlamos emberek.

Egyetlen televíziós társaság se vallotta be ugyan nyíltan, de mindegyik ügyelt rá, hogy vallási témákról, például egy pápai utazásról olyan emberek adjanak tudósítást, akik a hit kérdésében legalábbis kételkedőek voltak. Mindegyik tartott tőle, hogy émelygősre sikeredik a tudósítás, ha mélyen vallásos munkatársat küld ki. Az egészséges szkepticizmus a megbízatás szempontjából előnynek számított, és Harry Partridge tökéletesen megfelelt ennek az igénynek.

1987-ben, hét évvel az után, hogy saját tapasztalatait szerezte, Partridge nagy élvezettel hallgatta Judd Rose-nak, az ABC tudósítójának beszámolóját II. János Pál Los Angeles-i látogatásáról. Rose mesterien egyensúlyozott a komoly tudósítás és a téma jelentőségét megkérdőjelező, könnyed, szkeptikus hangvétel között.

„A látogatás a sztárparádéhoz hozzászokott film-főváros, Hollywood számára is igazi csemegének bizonyult. Pompája felülmúlta egy királyi esküvőét, s jobban eksztázisba hozta az embereket, mint a baseball szuperkupa döntője. János Pálnak ragyogó érzéke van hozzá, hogy kihasználja az űrkorszak technológiája biztosította képi megjelenítő erőt, és a televízió hálával viszonozza ezt a pápai gesztust.

A Szentatya minden lépése gondosan kitervelt, mesterien megrendezett. Gyakran szól másokhoz, de hozzá csak ritkán lehet szólni. A riporterek számára csupán az utazások alatt adódik alkalom arra, hogy néhány kérdést tegyenek fel neki... A tömegkommunikáció érdeklődése ezzel együtt óriási. A pápai utazás hatalmas show-műsorrá vált, mint a Live Aid koncert, és akadnak is katolikusok, akik felteszik maguknak a kérdési: Mi a különbség a kettő között?

A teológia és a technológia hatalmas erejű szövetségét kihasználva János Pál több emberhez juttatja el üzenetét, mint előtte bármelyik katolikus egyházfő. A világ tágra nyílt szemekkel nézi a nagy igehirdetőt, de az igazi kérdés az, vajon hányan hallják meg, amit mond.”

Rose-nak tökéletesen igaza volt abban, hogy a pápának csupán a repülőgép fedélzetén lehetett feltenni néhány rövid kérdést. S ha nem lett volna egy ilyen röpke, néhány mondatos beszélgetés, akkor vele és Gemmával sem történik meg, ami megtörtént...

Az eset János Pál pápa egyik hosszabb utazása idején történt. Az egyházfő az Alitalia egyik DC-10-esén csaknem tucatnyi közép-amerikai és karibi államot keresett fel. Éjszaka utaztak, s kora hajnalban, mintegy két órával a tervezett leszállás előtt a Szentatya váratlanul megjelent a gép végében utazó újságírók között. Egyszerű, hétköznapi öltözéke volt rajta — fehér reverenda, kerek papi sapka, barna papucscipő.

Elgondolkodva megállt Harry Partridge ülése mellett. A kabinban tartózkodó operatőrök rögtön bekapcsolták a kameráikra rögzített lámpákat, s elindultak a riportermagnók.

Partridge felállt, s bízva benne, hogy a beszélgetésből kikerekedhet egy tudósítás, udvariasan megkérdezte: — Jól aludt, Szentatyám?

— Nagyon keveset — válaszolta mosolyogva a pápa;

— Nagyon keveset — ismételte meg értetlenül Partridge. — Nagyon kevés ideig?

A pápa erre a kérdésre már nem válaszolt, csupán a fejét rázta meg. János Pál több nyelvet is kiválóan beszélt ugyan, de az angolban elég gyakran hibázott. Partridge olaszul is kérdezhette volna, hisz ragyogóan ismerte a nyelvet, de azt akarta, hogy a pápa válaszait a CBA nézői is értsék.

Az első sikertelen kísérlet ellenére úgy döntött, mégis megpróbál kicsikarni egy hírértékű kijelentést. Néhány héttel korábban ellentmondásos hírek kaptak lábra egy esetleges szovjetunióbeli pápai látogatásról. Megkérdezte hát: — Szentséged látogatást kíván tenni Oroszországban?

Ezúttal tisztán érthető igen volt a válasz, s a pápa még hozzáfűzte: — A lengyelek és az oroszok egyaránt rabszolgák. Ők az én népem.

Mielőtt bárki újabb kérdést tehetett volna fel, megfordult és visszavonult a kabinjába.

A riporterek egymás szavába vágva, hangosan vitatkoztak a hallottakon, még a reggeli felszolgálására készülő utaskísérők is abbahagyták a munkát és a beszélgetésre füleltek.

— Hallottátok, hogy azt mondta: rabszolgák? — kérdezte valaki a tudósítók közül.

Partridge kérdőn pillantott operatőrére és hangtechnikusára, mire ők szinte egyszerre bólintottak. — Felvettük — mondta a technikus.

Valaki visszapörgette és lejátszotta a pápa válaszáról készült magnófelvételt és mindannyian tisztán hallották a „rabszolgák” szót.

— Szlávokat akart mondani, hisz ő maga is szláv, csak összekeverte a hasonló hangzású slavot és slave-et — bizonygatta az egyik brit újságíró. — Az egésznek csak így van értelme.

— Attól sztori a sztori, hogy rabszolgákat mondott — torkolta le egy másik kolléga.

Partridge tisztában volt vele, hogy az illetőnek igaza van. Ha a pápa kijelentését benne hagyják a tudósításban, az világszerte óriási érdeklődést és vitát robbant ki. Még nemzetközi bonyodalom is származhat az ügyből, vádak és tiltakozó jegyzékek röpdöshetnek a Kreml, Varsó és a Vatikán között, és az eset tönkreteheti a pápa egész, diadalmasnak ígérkező körútját.

Partridge a gépen utazó tudósítók idősebbjéhez tartozott, s tapasztaltságának köszönhetően komoly tekintélye volt társai körében. Ezúttal is többen felé fordultak, várták, miként reagál a történtekre.

Pillanatok alatt kellett döntenie. Tisztában volt vele, hogy olyan lehetőségről van szó, amely ritkán adódik egy-egy pápai utazás során, és nagyon valószínű, hogy ezúttal sem lesz még egy ilyen. A megnyilatkozás szenzációereje azt követelte, hogy használja fel az anyagot, de elemi tisztességérzete, az újságírói etikába vetett hite mást diktált.

— Szlávokat akart mondani — jelentette ki tisztán érthetően, hogy mindenki hallja. — Ez teljesen nyilvánvaló. Nem fogom használni a felvételt.

A vitát ezzel mintha elvágták volna. Senki sem fogadkozott, nem tett ígéretet, de mint később kiderült, egyetlen tudósító sem adta le a pápa szavait.

Mindenki visszatért a helyére, az utaskísérők is folytatták munkájukat.

Hamarosan megkezdődött a felszolgálás, és Partridge reggelije mellett a tálcán volt valami, amit rajta kívül senki más nem kapott — apró üvegvázában egy szál rózsa.

A fiatal utaskísérőre nézett, aki elegánsan szabott barna-zöld kosztümjében a tálcát elébe helyezte. Többször is megakadt már a szeme a lányon, akit társnői Gemmának szólítottak, de most, hogy ott állt mellette, furcsa zavarodottságot érzett, alig bírt megszólalni.

Később, különösen a legszörnyűbb magány pillanataiban, többször is eszébe jutott Gemma, amint ott állt mellette huszonhárom évének elbűvölő szépségével, hosszú, csillogó barna hajával, villogó barna tekintetével, életörömöt sugárzó arcával.

Zavartan mutatott a rózsára, amit — mint később megtudta — a lány egyenesen a pápa szalonjából csent el, és megkérdezte: — Ezt miért kaptam?

Gemma elmosolyodott és lágy olasz akcentussal válaszolt:

— Azért, mert maga jó és kedves ember. Szeretem magát

— Én is szeretem magát — vágta rá Partridge, és rögtön érezte, mennyire banális, a helyzethez nem illő a válasz.

Bármilyen suta volt is a felelet, Gemma iránti hosszan tartó, szenvedélyes szerelme abban a pillanatban kezdődött.

Az emlékek áradata csak nem sokkal a New Yorki leszállás előtt apadt el. Partridge elsőként hagyta el a gépet, kézipoggyászával gyorsan

kiverekedte magát a repülőtérről, s taxival rögtön a CBA News székházába vitette magát.

Egyenesen Chuck Insen irodájába ment, de ott senkit nem talált. — Szevasz, Harry! — szólt utána a Patkóból az egyik gyártásvezető. — Crawf sajtóértekezletet tart és Chuck is ott van. Az egészet felveszik, később megnézheted.

Már éppen indult kifelé, mikor a kolléga még utána szólt: — Ja, ha még nem mondták volna. Crawf ma estére kiszállt. Te vezeted a híradót.

4.

Aznap este a hackensacki búvóhelyen Miguel egy folyamatosan híreket közvetítő adóra állította rádióját, s a csoport több tagjával együtt végignézte valamennyi nagy hálózat híradóját. Mindegyik beszámolt a Sloane-család tagjainak elrablásáról.

A hatalmas érdeklődés és a rengeteg találgatás ellenére nyilvánvaló volt, hogy egyelőre semmit sem tudónak az emberrablók kilétéről és szándékairól. Nem ismerték a hatóságok a menekülési útvonalat és azt sem, hol lehetnek az emberrablók és foglyaik. Néhány riport arra az álláspontra helyezkedett, hogy valószínűleg már mérföldekre járnak New Yorktól. Más tudósítások bemutatták, ahogy gyanúsnak tűnő járműveket tartóztatnak fel távoli vidékeken, Ohióban, Virginiában és a kanadai határ közelében felállított úttorlaszoknál. A rendőrség több bűnözőt is őrizetbe vett, de egyiknek sem volt köze az emberrabláshoz.

A Nissan mikrobusz leírását még mindig körözték, tehát a Carlos által White Plainsben fagyott kocsit még nem találták meg. Carlos már órákkal korábban biztonságban megérkezett Hackensackbe.

Miguel és a többiek érezhetően megnyugodtak, bár tudták, hogy Észak-Amerika összes rendőre utánuk kutat. A veszélyre való tekintettel Miguel megszervezte az őrszolgálatot. Beretta géppisztollyal a vállán éppen Luis és Julio járőrözött odakint, ügyelve arra, hogy mindig a nagy ház és a környező épületek takarásában maradjanak.

Miguel tisztában volt vele, hogy ha a rendőrség rábukkan búvóhelyükre és megrohamozza, akkor egyiküknek sincs esélye arra, hogy élve szabaduljon. Utasítása erre az esetre egyértelmű és világos volt: egyetlen fogoly sem maradhat életben.

A különböző hírműsorok közül Miguel a CBA esti országos híradóját nézte a legnagyobb érdeklődéssel. Mulattatta, hogy nem Crawford Sloane vezeti a műsort; egy Partridge nevű pasas helyettesítette, akiről rémlett neki, hogy már látta valamikor. Sloane azért mégis szerepelt —

meginterjúvolták és részleteket közvetítettek délután tartott sajtóértekezletéről is.

A sajtókonferenciát a CBA hírszerkesztőségétől néhány háztömbnyire, a társaság egy másik épületében tartották és rengetegen vettek részt rajta. Minden szék foglalt volt, sok újságíró végigállta az értekezletet.

Ezúttal elmaradt a szokásos bemutatás és Crawford Sloane egy rövid nyilatkozattal nyitotta meg a tájékoztatót. Elmondta, mennyire lesújtották a történtek, kérte a sajtót és a közvéleményt, adjon meg minden információt, amely segíthet kideríteni, kik és hova vitték a feleségét, a fiát és az apját. Bejelentette, hogy a CBA-nél külön telefonközpont várja a hívásokat.

— Elárasztanak benneteket a legvadabb hülyeségekkel — kiabált közbe valaki.

—Akkor is megpróbáljuk — válaszolta Sloane. — Szükségünk van hiteles információra és valamikor valakitől biztosan kapunk ilyet.

Sloane-nak nyilatkozata közben kétszer is rövid szünetet kellett tartania, hogy összeszedje magát, a kollégák mindkét alkalommal együtt érzően, néma csöndben várták, amíg erői gyűjt a folytatáshoz. Másnap a Los Angeles Times azt írta, hogy „méltóságteljesen és nagy önuralommal viselte el a tragédiát”.

Nyilatkozatát befejezve közölte, hogy kész válaszolni a kollégák kérdéseire.

Ezek eleinte inkább az együttérzést kifejező rövid nyilatkozatok voltak, de aztán elkerülhetetlenül jöttek az érzékenységre nem tekintő, keményen megfogalmazott kérdések is.

— Lehetségesnek tartja, hogy — amint arra néhányan már gondoltak is — a családja külföldi terroristák fogságában van? — kérdezte az Associated Press tudósítónője.

— Egyelőre még találgatni is túl korai — rázta meg a fejét Sloane.

— Kibújik a válasz alól. Azt kérdeztem, lehetségesnek tartja-e — erősködött a kolléganő.

— Igen, lehetségesnek tartom — felelte Sloane.

— Mit érez ezzel kapcsolatban? — tette fel az örökké visszatérő ostoba kérdést az egyik tévéállomás tudósítója.

Néhányan a fejükhöz kaptak és már Sloane nyelvén is ott volt a válasz: hát mi a fenét erezhetnék, de meggondolta magát és komolyan válaszolt. — Természetesen reménykedem, hogy nem ez történt.

A CNN egy ősz hajú munkatársa, aki valamikor a CBA-nél dolgozott, Sloane könyvével a kezében állt fel: — Változatlanul hiszed, hogy — mint

itt írod — „a túszokat elveszettnek kell tekinteni”, változatlanul az a véleményed, hogy szó sem lehet „közvetlen vagy közvetett váltságdíjról”?

Sloane várta a kérdést, ezért rögtön válaszolt is rá: — Nem hiszem, hogy a helyemben bárki képes volna objektíven válaszolni erre.

— Ne beszélj mellé, Crawf — figyelmeztette a CNN-es. — Ha a helyemben volnál, te sem érnéd be ennyivel. Másképp teszem fel a kérdést: Nem bánod-e, hogy leírtad ezeket a mondatokat?

— Szeretném, ha nem vádként szegeznék nekem őket — válaszolta Sloane.

— Nem vádként hangzottak el, és ön még mindig nem válaszolt a kérdésre — vetette közbe valaki.

Kellemetlen magas hangján közbevisített az ABC egyik magazinműsorának riporternője is: — Biztosan tisztában van vele, hogy az elveszettnek tekintendő amerikai túszokról tett kijelentése komoly ellenérzéseket váltott ki azoknak a családoknak a körében, amelyeknek rokonait még mindig fogva tartják a Közel-Keleten. Jobban együtt érez most ezekkel a családokkal, mint eddig?

— Mindig is együtt éreztem velük, de most talán jobban átérzem ezeknek az embereknek a kínjait — felelte Sloane.

— Azt akarja ezzel mondani, hogy helytelen volt, amit leírt?

— Nem, nem ezt akarom mondani — hangzott az alig hallható felelet.

— Tehát ha az emberrablók váltságdíj-követeléssel állnak elő, továbbra is elutasító lesz a válasza?

Sloane tehetetlenül tárta szét a karját: — Ön azt akarja, hogy találgatásokba bocsátkozzam olyasvalamiről, ami még meg sem történt. Erre nem vagyok hajlandó.

Egy cseppet sem tetszett neki, ahogyan a dolgok alakultak, de magában kénytelen volt elismerni, hogy a múltban ő is sokszor úgy lépett fel a sajtóértekezleteken, mint valami vizsgálóbíró.

A Newsday tudósítójának kérdése valamelyest könnyített a helyzetén: — Keveset tudunk a fiáról, Nicholasról, Mr. Sloane.

— Ennek az az oka, hogy családi életünket igyekszünk távol tartani a nyilvánosságtól. A feleségem határozottan ragaszkodik ehhez.

— Sajnos, ennek immár vége — figyelmeztette a riporter. — Azt hallottam, hogy Nicholas tehetséges zenész és egy napon még koncertező zongoraművész is lehet belőle. Igaz ez?

— A fiunk szereti, mindig is szerette a zenét és a tanárai szerint korához képest egészen jól játszik. Azt viszont, hogy zongoraművész, vagy valami más lesz belőle, majd az idő dönti el.

Leslie Chippingham úgy érezte, hogy a kérdések kezdenek ellaposodni, fölállt és berekesztette a sajtóértekezletet.

Sloane-t rögtön körülvették a kollégák, hogy kezet rázzanak vele és együttérzésükről biztosítsák. Megköszönte vigasztaló szavaikat és amilyen gyorsan csak tudott, kisurrant a teremből.

Miguel, miután az összes híradót megnézte, kikapcsolta a televíziót, s megpróbálta rendezni a hallottakat.

Először is megtudta, hogy sem a Medellín-kartellt, sem a Sendero Luminosót nem gyanúsítják az emberrablásban való részvétellel. Legalább ilyen kellemes hír volt számára, hogy sem róla, sem hat társáról nem sikerült személyleírást szereznie a rendőrségnek. Akkor ugyanis egészen biztosan közzé is tették volna.

Mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy tervezett lépése nem is olyan veszélyes, mint első pillanatban gondolta.

Pénzre volt szüksége, ezért telefonálnia kellett, hogy másnapra megbeszéljen egy találkozót az ENSZ székházában, vagy annak közelében.

A szükséges pénz bejuttatása az Egyesült Államokba kezdettől fogva problémát okozott. A vállalkozást pénzelő Sendero Luminosónak, a Fényes ösvénynek, hatalmas összegek álltak ugyan rendelkezésére, de csupán Peruban. Komoly feladat volt a perui valutatörvények kijátszása, a megfelelő összegek eljuttatása New Yorkba.

A feladatot végül is sikerült zseniálisan megoldani egy terrorista-szimpatizáns, a limai bankvilág egyik magas beosztású tisztviselője segítségével. Az illető New Yorki segítőtársa egy diplomata volt, Peru ENSZ-nagykövetének egyik vezető munkatársa.

A Sendero Luminoso és a Medellín-kartell összesen 750 ezer dollárt szánt a New Yorki hadműveletekre. Ebből fedezték a csoport tagjainak költségeit, vásárolták meg a járműveket, az orvosi felszerelést, a koporsókat, a fegyvereket, ebből bérelték a hackensacki búvóhelyet, fizették a Kis-Kolumbiában, Queensben lakó segítőiket, a pénz átjuttatását végző limai és New Yorki embereiket. Ehhez az összeghez jött a túszok elszállítására szánt magánrepülőgép bérleti díja.

A New Yorkban elköltött összegeket csaknem teljes egészében készpénzben kapta meg Miguel az ENSZ-ben dolgozó beépített emberük segítségével.

A Sendero Luminoso által rendelkezésére bocsátott pénzt a limai bankár 50 ezer dolláros tételekben amerikai valutára váltotta, s átutalta az ENSZ-székház közelében, a Dag Hammarskjöld Plazán lévő bankba, ahol a perui

ENSZ-képviselet különleges alszámláján helyezték el. Ennek létesítéséről csupán José Antonio Salaverry, a perui ENSZ-képviselő közvetlen munkatársa és Helga Efferen, a bank igazgatóhelyettese tudott. A bankárnő személyesen ellenőrizte a számla vezetését, kiutalások pedig csak Salaverry aláírása ellenében történhettek.

José Antonio Salaverry is titkos támogatója volt a Sendero Luminosónak, bár az átutalásnál fontosabb feladatot nem bíztak rá. Helga Efferen rendszeresen együtt hált a kettős életet élő diplomatával, és a felső tízezer tagjaiként mindketten számolatlanul szórták a pénzt. Fizetésük erre természetesen nem volt elegendő, ezért igencsak jól jött számukra az az összeg, amit a titkos bankügyletek lebonyolításáért kaptak.

Valahányszor Miguelnek pénzre volt szüksége, csak fel kellett hívnia Salaverryt, és bemondania az összeget. Egy vagy két nappal későbbre találkozót beszéltek meg, rendszerint az ENSZ-székházban, néha máshol, Salaverry felvette a pénzt, Miguel pedig szépen elsétált a degeszre tömött táskával.

Miguelt csupán egyetlen dolog aggasztotta. Salaverrynek elvben nem lett volna szabad tudnia a pénz rendeltetéséről és a csoport tartózkodási helyéről, egy alkalommal mégis elfecsegte, hogy többé-kevésbé ismeri az akció tervét. Ez azt jelentette, hogy Peruból fontos információk szivárogtak ki, s bár Miguel egyelőre semmit sem tehetett, kezdett óvatosabban bánni José Antonio Salaverryvel.

Mikor gondolataiban a pénzig jutott, szeme a rádiótelefonra tévedt, és egy pillanatig kísértést érzett, hogy használja is, de tudta, hogy nem lehet, kénytelen lesz nyilvános helyről telefonálni. Nyolcháznyival távolabb, egy út menti bisztróban volt egy telefon, amelyet már korábban is használt. Az órájára pillantott.

19.10 volt. Ha egy kis szerencséje van, otthon találja Salaverryt a Manhattan szívében lévő elegáns lakásában.

Felöltőt vett és gyors léptekkel elindult a bisztró felé. Közben többször óvatosan körülkémlelt, nem lát-e valami szokatlant, de a környék ugyanolyan elhagyatott volt, mint máskor.

Útközben ismét eszébe jutott a sajtóértekezlet. Miguel érdeklődését fölkeltette Sloane könyve, abból is elsősorban a váltságdíj megtagadására és a túszok elveszett emberekként való kezelésére vonatkozó kitételek. Korábban nem tudott a könyvről, és biztos volt benne, hogy sem a Medellín-kartellnek, sem a Sendero Luminosónak nem volt tudomása róla. Persze, ha ismerik, akkor sem valószínű, hogy megváltoztatják a Sloane család tagjainak elrablására vonatkozó tervet; más az, amit az ember a

nyilvánosság számára ír, és megint más, amit cselekszik vagy belül érez. Egyébként az egésznek már semmi jelentősége nem volt.

Érdekesebb ennél, ami a Sloane kölyök zenei tehetségéről, esetleges művészi pályafutásáról elhangzott, állapította meg magában, és anélkül, hogy pontosan tudta volna, miként lehet majd felhasználni ezt az információt, gondosan elraktározta az agyában.

A bisztróban csupán néhány ember lézengett. Miguel egyenesen a helyiség végében lévő telefonhoz lépett, és feltárcsázta a számot, amelyet fejből tudott. Három csöngés után Salaverry felvette a kagylót. — Allo — mondta erős spanyol akcentussal.

Miguel ujjával háromszor megkopogtatta a mikrofont, hogy jelezze, ő az, s csak utána szólt bele halkan: — Holnap reggel, ötven doboz. — Egy „doboz” ezer dollárt jelentett.

Hallotta, hogy a vonal másik végén a diplomata mély lélegzetet vett. Mikor ismét megszólalt, hangja rémültnek tűnt: — *Estás loco?* Hogy jutott eszébe, hogy ma este telefonáljon? Hol van? Nem tudják lenyomozni a hívást?

— Mit gondol, *pendejo* vagyok én? — válaszolt gúnyosan Miguel. Biztos volt benne, hogy Salaverry kapcsolatba hozta őt a nap szenzációjával, ezért veszélyes lesz találkoznia a diplomatával. Más választása azonban nem volt. Kellett a pénz, hogy beszerezzen még néhány dolgot, többek között egy koporsót Angus Sloane számára. Tudta, hogy a New Yorki számlán még jelentős összeg van, és meg akarta tömni a zsebét, mielőtt elhagyja az országot. Azzal is tisztában volt, hogy José Antonio Salaverry sem csupán a közvetítésért járó díjat emelte le magának a számláról.

— Holnap reggel nem találkozhatunk — mondta Salaverry. — Túl rövid az idő, hogy megszerezzem a pénzt. Ne higgye ....

— *Cállate!* Ne rabolja az időmet!— vágott közbe Miguel, s bár olyan dühösen markolta a kagylót, hogy ujjai elfehéredtek, változatlanul normális hangon beszélt, nehogy felhívja magára a bisztróban tartózkodók figyelmét. — Parancsot kapott, nem kérést! Szerezze meg a pénzt, minél előbb! Déltájban a szokásos módon felkeresem. Ne feledje, milyen dühösek tudnak lenni közös barátaink, és milyen messzire elér a kezük.

— Nem, nem! A világért sem kell őket háborgatni — Salaverry hangja hirtelen meghunyászkodóvá vált. Tisztában volt vele, mi történik azzal, aki kihívja maga ellen a Medellín-kartell haragját. — Mindent megteszek.

— Ajánlom is! Holnap találkozunk — válaszolta Miguel.

A három elkábított túszt a hackensacki búvóhelyen Socorro őrizte. Baudelio utasításainak megfelelően az éjszaka folyamán újabb adag Propofolt adott be nekik, figyelte életfunkcióikat és sűrűn jegyzetelt. Kora hajnalban az orvos felébredt, ellenőrizte feljegyzéseit, elismerően bólintott és elküldte a nőt aludni.

Az éberen alvó Miguel is korán felkelt, hogy megnézze a tévében a reggeli híradókat. Az emberrablásról szóló beszámolók még mindig első helyen szerepeltek, de nem volt bennük semmi új információ.

Nem sokkal később figyelmeztette Luist, hogy tizenegy órakor a halottaskocsival bemennek Manhattanbe.

A halottaskocsi, egy jó állapotban lévő, használtan vásárolt Cadillac volt a csoport hatodik járműve, amelyet eddig csak kétszer vettek igénybe. Egyszerűen csak *el angel negro*nak, fekete angyalnak nevezték. A kocsiszekrény padozatát rózsafával burkolták, a mennyezetet és az oldalfalakat sötétkék; bársonnyal vonták be, a koporsó mozgatását beépített görgők tették egyszerűbbé.

Miguel eredetileg úgy tervezte, hagy már csak egyszer, a repülőtér felé fogják használni, de most mégis igénybe kellett vennie. Ez volt a legbiztonságosabb járművük. A személygépkocsikat és a teherautót már túl sokszor használták, lehetséges, hogy a rendőrség már körözi is őket.

Az idő rosszra fordult; az ég elsötétedett, időről időre heves szélrohamok szaggatták a lezúduló eső függönyét.

Luis tekervényes utat választott, többször is irányt változtatott, s kétszer meg is állt, hogy ellenőrizzék, nem követik-e őket. Óvatosan vezetett, mert az úttest erősen csúszós volt, és a sebesen járó ablaktörlő ellenére is csak kis távolságot lehetett belátni. A Hudson folyó New Jersey-i partján lementek egészen Weehawkenig, majd a Lincoln-alagúton át 11.45-kor megérkeztek Manhattanbe.

Miguel és Luis sötét ruhát, fekete nyakkendőt viselt, ahogy az egy halottaskocsi személyzetéhez illik.

Az alagútból kijutva a Negyvenedik utcán keletnek indultak. A zuhogó eső miatt a járművek nagyon összetorlódtak, csupán araszolva lehetett haladni. Miguel a rosszkedvűen baktató gyalogosokat bámulta.

Mulattatta a gondolat, hogy egy halottaskocsiban szeli át New York belvárosát. A jármű élesen kirítt környezetéből, messziről felhívta magára a figyelmet, éppen ezzel nyújtott biztonságot számukra. Az egyik kereszteződésnél egy közlekedési rendőr még a forgalmat is leállította és szabad utat biztosított nekik.

Miguel azt is megfigyelte, hogy a járókelők többsége a halottaskocsi láttán elfordította a fejét. Korábban is tapasztalta már ezt, most elgondolkodott, vajon mi zavarja őket? A halál, az elmúlás gondolata? Ö soha nem félt a haláltól, bár siettetni sem akarta különösebben.

Bármi okozta is az emberek furcsa viselkedését, mindenképpen jól jött számukra. Valószínűleg egyetlen gyalogosnak sem fordult meg a fejében, hogy a karnyújtásnyira lévő halottaskocsiban két országszerte körözött bűnöző, az utóbbi napok legnagyobb szenzációjának számító bűncselekmény elkövetője tartózkodik.

Miguelnek biztonságot kölcsönzött a gondolat, hogy nem is gyanítják kilétüket.

Balra kanyarodtak és a Harmadik sugárúton északnak indultak. Nem sokkal a Negyvennegyedik utca előtt Luis az úttest szélére húzódott és Miguel kiszállt a kocsiból. Gallérját felhajtva, gyalog vágott át az ENSZ székházáig hátralévő két háztömbnyi úton. Bármilyen biztonságos volt is a halottaskocsi, a székházhoz mégsem érkezhetett azon. Luisnak azt az utasítást adta, hogy az utcákon cirkálva egy óra múlva térjen vissza arra a pontra, ahol kirakta. Ha Miguel addigra nem lesz ott, Luis félóránként kísérelje meg ismét felvenni.

A Negyvennegyedik utca sarkán egy utcai árustól vett egy esernyőt, de az erős szélben nem tudta kézben tartani, így hamarosan össze is csukta. Néhány perccel később az Első sugárutat átszelve, megérkezett az ENSZ épületének fehér márványborítású bejáratához. Az eső miatt az épület előtti zászlórudak csupaszon árválkodtak. Elhaladt a delegátusoknak fenntartott kapu előtt és egy oldalbejárathoz ment, ahol a látogatókat szokták beengedni az épületbe. Üres kézzel érkezett, s így hamar túljutott az ellenőrzésen, ahol az őrök mindenkinek a táskáját kinyitották és átvizsgálták.

A nagy előcsarnokban sokszínű, soknemzetiségű tömeg hullámzott. Az egyik fotelben csúcsos bolíviai kalapot viselő nő üldögélt sztoikus nyugalommal. Mellette egy néger kisfiú játszott prémes játékbáránnyával. Nem messze tőlük barázdált arcú, idős férfi ült, afgán turbánnal a fején. Két szakállas izraeli kiterített papírlapok fölött vitatkozott. A fehér bőrű amerikai és brit turisták élesen kiríttak a különböző árnyalatú színes bőrűek közül.

Miguel egyenesen az előcsarnok túlsó végében lévő „Idegenvezetés” feliratú pulthoz ment, amely mellett diplomatatáskával a kezében, már várta José Antonio Salaverry.

Olyan, akár egy menyét, gondolta Miguel a diplomata sovány, beesett arcára, ritkuló hajára, vékony bajuszára pillantva. A máskor magabiztos perui ezúttal meglehetősen idegesnek látszott.

Alig észrevehetően bólintottak egymásnak, majd Salaverry az egyik információs pulthoz vezette Miguelt, ahol — delegátusi jogával élve — kiállíttatott neki egy belépőt. Természetesen hamis névre.

Végighaladtak egy oszlopos folyosón, amelynek üvegfalán át látszott az épületet övező park, azon túl pedig az East River. Lifttel mentek az első emeletre, az Indonéz Csarnokba, ahová csak a diplomaták és vendégeik léphettek be.

A nagy, elegáns termet, ahol külföldi államfők is gyakran megfordultak, több kiemelkedő műalkotás díszítette, köztük a mekkai Kába-kő bejáratának függönye. Az arannyal és ezüsttel átszőtt fekete kelmét Szaúd-Arábia ajándékozta a világszervezetnek. A sötétzöld szőnyegen fehér bőrkerevetek és fotelok álltak, úgy rendezték el őket, hogy a hatalmas helyiségben megbeszélésre összegyűlő kisebb csoportok ne zavarják egymást. Miguel és Salaverry két félreeső fotelben foglalt helyet.

— Figyelmeztettem, hogy veszélyes idejönnie — kezdte Salaverry dühös nyugtalanságot sugárzó arccal. — Mi értelme növelni a kockázatot?

— Miért kockázatos, hogy idejöttem? — kérdezte nyugodt hangon Miguel. Ki akarta deríteni, mennyit tud ez a puhány.

— Maga őrült! Nagyon jól tudja, miért. A televízió, a lapok tele vannak az emberrablásról szóló hírekkel. Az FBI és a rendőrség teljes erővel maga után nyomoz — Salaverry idegesen nyelt egyet. — Mikor mennek... mikor takarodnak el az országból?

— Miért érdekli ez magát? Számít ez magának valamit?

— Számít bizony. Helga magánkívül van az idegességtől, és én is.

A fecsegő féleszű tehát elmondta annak a szajhának, amit tud. A biztonsági rendszeren ütött rés még szélesebb lett, ezt feltétlenül meg kell szüntetni. Salaverry anélkül, hogy tudta volna, aláírta a barátnője és saját maga halálos ítéletét.

— Mielőtt válaszolnék, adja ide a pénzt — mondta Miguel.

Salaverry egy ragasztószalaggal megerősített, degeszre tömött borítékot vett elő a diplomatatáskából és átnyújtotta. Miguel lehúzta róla a szalagot, megvizsgálta a tartalmát, s ismét lezárta a borítékot.

— Meg sem számolja? — kötekedett Salaverry.

— Nem meri megkockáztatni, hogy becsapjon — vonta meg a vállát Miguel. Rövid szünetet tartott, s csak aztán folytatta: — Szóval, azt akarja tudni, hogy mikor hagyjuk el az országot?

— Igen, azt.

— Hol lesznek ma este a barátnőjével?

— A lakásomon. Nincs mulatnivaló kedvünk. Miguel már járt Salaverrynél, emlékezett a címre.

— Ne is menjen sehová — mondta neki. — Nem tudok telefonálni, majd később megtudja, miért, de a küldöncömtől megkapja az információt. Plato néven fog jelentkezni. Ha ezt a nevet hallja, nyugodtan ajtót nyithat.

Salaverry lelkesen bólogatott, látszott rajta, hogy megnyugodott.

— Egyébként ezt tekintse ellenszolgáltatásnak azért, hogy ilyen gyorsan megszerezte a pénzt — fűzte hozzá Miguel és a borítékra ütött.

— Köszönöm. Remélem, nem gondolja, hogy fölöslegesen ...

— Nem gondolom. Maradjon ma este otthon. — Természetesen.

Az ENSZ-székházból kilépve Miguel átkelt az Első sugárúton, belépett a United Nations Plaza Hotelbe, s egyenesen az előcsarnok újságosstandja melletti nyilvános telefonhoz sietett.

Fejből tárcsázta a queensi számot, és a Kis-Kolumbiában egy erődszerű házban hamarosan fel is vették a kagylót. Miguel röviden beszélt, nevet nem is említett, csak bemondta a nyilvános telefon számát, visszaakasztotta helyére a kagylót.

Türelmesen várakozott, s a készülék hét perc múlva megszólalt. A hívó közölte, hogy egy másik nyilvános állomásról beszél, s a beszélgetést sem lenyomozni, sem lehallgatni nem lehet.

Miguel előadta, mit kíván, a vonal másik végéről pedig biztosították róla, hogy igénye minden további nélkül kielégíthető. Gyorsan megkötötték az egyezséget, megállapodtak a hatezer dolláros fizetségben is. Miguel megadta Salaverry címét, s közölte, hogy Plato néven kell jelentkezni. A munkát még aznap éjjel el kell végezni, s úgy kell elrendezni, mintha öngyilkosság történt volna.

A vonal másik végén megígérték, hogy utasításait a legpontosabban végre fogják hajtani.

Nem egészen egy órával az után, hogy elindult, Miguel visszatért a Harmadik sugárúton megbeszélt találkozóhelyre, s néhány perccel később Luis is ott volt a halottaskocsival.

— Most pedig a temetkezési vállalkozóhoz! Akinél már korábban is voltunk. Emlékszel még rá? — kérdezte Miguel, becsapva maga után az ajtót.

Luis bólintott, s hamarosan keletnek fordult, a Queensboro-híd felé.

5.

Uborkaszezonban egy tévétársaság hírszerkesztőség olyan, mint egy szunnyadó óriás.

A gépezet kapacitása távolról sincs kihasználva, tehetséges, nagy munkabírású emberek tömege ilyenkor szinte csak lődörög, „takarékra állítja” magát. Mégsem fölöslegesek, hisz szükség van arra, hogy készenlétben álljanak, s belevessék magukat a munkába, ha — mint az újságírók mondják — felpörögnek az események.

Péntek reggel, egy nappal a Sloane család tagjainak elrablása után éppen ez történt. A Harry Partridge vezette különleges csoport, benne Rita Abrams rangidős gyártásvezetővel, összegyűlt a CBA News székházában.

Rita késő éjjel érkezett meg Minnesotából, reggel nyolckor már bent volt a szerkesztőségben. Hamarosan csatlakozott hozzá Harry Partridge is, aki az éjszakái az Inter-Continental Hotelben, egy luxus kategóriájú szobában töltötte, amelyet a társaság foglaltatott számára.

— Van valami újság? — kérdezte Partridge, mellőzte a köszönést és az egyéb fölösleges formaságokat.

— Egész tömeg gyűlt össze Crawf házánál — válaszolta Rita.

— Miféle tömeg?

A csoport tanácskozótermében voltak, s Rita egy forgószékben ringatta magát. Vakációjának rövidsége ellenére kipihentnek látszott, teli energiával. Nem változott csipkelődő stílusa sem, amit kollégáinak többsége hozzáillőnek tartott.

— Manapság mindenki megőrül a vágytól, hogy az életben egyszer megérintsen egy műsorvezetőt. Miután megtudták a címet, Crawf rajongói elözönlötték Larchmontot. Százával, de az is lehet, hogy ezrével érkeznek. A rendőrség alig tud megbirkózni velük, s már elkezdték felállítani az úttorlaszokat — magyarázta.

— Van kint forgatócsoportunk?

— Hát persze. Egész éjjel ott táboroztak. Megmondtam nekik, hogy el ne mozduljanak a helyükről, míg Crawf el nem indul munkába. Akkor kiküldők egy másik stábot váltásként.

Partridge helyeslően bólintott.

— Nagyon valószínű, hogy az emberrablók elhagyták Larchmontot, ott már semmi nem fog történni — folytatta Rita. — Mégis jobb, ha bebiztosítjuk magunkat, és néhány napig ott csellengünk, hátha beüt valami. Persze csak akkor, ha nincs más elképzelésed.

— Egyelőre nincs. Egyébként tudod, hogy szabad kezet kaptunk a stáb összeállításában? — kérdezte Partridge.

— Az éjszaka megmondták. Indulásként három gyártásvezetőt kértem, Norman Jaegert, Iris Everlyt és Kari Owenst. Hamarosan itt lesznek.

— Jó választás — Partridge mindhármójukat közelről ismerte, tudta róluk, hogy a CBA News legkiválóbbjai közé tartoznak.

— Majd elfelejtettem, kiválasztottam az irodákat is. Akarod látni a magadét?

Rita végigvezette Partridge-ot öt egymásba nyíló szobán. A hírszerkesztőség állandó mozgásban van, az események diktálta átmeneti megbízatások születnek és szűnnek meg, így nem okozott különösebb gondot, hogy külön szobákat bocsássanak a csoport rendelkezésére.

Partridge és Rita külön irodát kapott. Két másik szobán osztozott a három gyártásvezető, az operatőrök, a technikusok, valamint a kisegítő személyzet tagjai, akik közül néhányan már meg is érkeztek. Partridge és Rita üdvözölte őket, majd visszatért az ötödik, legnagyobb szobába, a tanácsterembe, hogy folytassa a tervezést.

— Minél előbb tartani akarok egy értekezletet, amelyen mindenki részt vesz — mondta Partridge. — Elosztjuk a feladatokat, és rögtön hozzá is látunk, hogy elkészítsük az anyagot az esti adás számára.

Rita az órájára pillantott: 8.45 volt.

— Tíz órára tűzöm ki — mondta. — Most viszont szeretnék többet tudni arról, mi is történik Larchmontban,

— Évek óta itt élek, de ehhez foghatót még sohasem láttam — mondta a larchmonti rendőrség őrmestere Havelock FBI-ügynőknek, aki nemrég lépett ki a házból, hogy szemügyre vegye az egybegyűlt tömeget. Az emberek napnyugta óta folyamatosan érkeztek, s ellepték a ház előtti járdát. Néhol az úttestet is elfoglalták, a rendőrök kevés sikerrel próbálták arrébb terelni őket, hogy biztosítsák a forgalmat. Otis Havelock a házban töltötte az éjszakát, s amiatt aggódott, hogy Sloane-t, aki éppen munkába készülődött, otthonából kilépve megrohamozza a tömeg.

A kertkapunál televíziós forgatócsoportok tagjai és egyéb újdondászok tolongtak. Mihelyt megjelent, a kamerák rögtön Havelockra szegeződtek és egymást érték az odakiabált kérdések.

— Jelentkeztek az emberrablók?

— Hogy tartja magát Mr. Sloane?

— Beszélhetünk Crawforddal?

— Ki maga?

Válasz helyett Havelock csak a fejét rázta.

A riporterek háta mögött a tömeg nyugodtnak tűnt, bár a morajlás kissé felerősödött, amikor az emberek meglátták az FBI-ügynököt.

— Nem tudják kiüríteni az utcát? — kérdezte Havelock a rendőrt.

— Megpróbáljuk. A főnök kiadta az utasítást, hogy állítsunk fel úttorlaszokat. Eltereljük a forgalmat, a gyalogosok közül csak azokat engedjük be, akik az utcában laknak, szóval: megpróbáljuk elküldeni ezeket. Legalább egy órába fog telni. A főnök nem akarja, hogy bárkinek a legkisebb bántódása essék, különösen nem a kamerák előtt.

— Van valami elképzelésük, honnan jött ez a rengeteg ember?

— Beszéltem néhánnyal — válaszolta az őrmester. — A többségük nem larchmonti. Gondolom, látták a tévét és szeretnének egy pillantást vetni Mr. Sloane-ra. A környező utcák tele vannak a kocsijaikkal.

Közben eleredt az eső, de a kíváncsiskodókat ez sem tántorította el. Kinyitották esernyőiket, vagy egyszerűen a fejükre húzták a felöltőjüket.

Havelock visszatért a házba a fáradtnak, elcsigázottnak látszó Sloane-hoz.

— Két, különleges jelzés nélküli FBI-os kocsival megyünk. A másodikba szálljon, húzódjon le a hátsó ülésen, meglépünk, amilyen gyorsan csak lehet — közölte vele.

— Nem lehet — válaszolta Sloane. — Újságírók vannak odakint; én is közéjük tartozom, és nem iszkolhatok el előlük.

— Lehet, hogy van ott valaki azok közül is, akik elrabolták a családját — Havelock hangja megkeményedett. — Ki tudja, mit forgatnak a fejükben. Az is lehet, hogy rálőnek magára. Ne őrüljön meg, Mr. Sloane, s azt se feledje, hogy én vagyok felelős a biztonságáért.

Nagy nehezen megállapodtak, hogy behívják a riportereket a hallba egy rögtönzött sajtóértekezletre. Az újságírók elárasztották a helyiséget, ki érdeklődve, ki leplezetlen irigységgel nézett körül a pazarul berendezett házban. A kérdések és válaszok nagyjából megegyeztek az előző napiakkal, az egyetlen új információ csupán az volt, hogy az emberrablók az éjszaka folyamán nem adtak hírt magukról.

— Mást nem tudok mondani — zárta le a kérdéseket Sloane. — Egyszerűen semmi hír nincs. Én szeretném a legjobban, ha lenne.

Havelock végig jelen volt és éberen figyelt, de nem avatkozott bele a beszélgetésbe. A riporterek, ahogy jöttek, el is távoztak, többségükön látszott az elégedetlenség, mert nem jutottak újabb információhoz.

— Most pedig, Mr. Sloane, szeretném, ha úgy távoznánk, ahogy mondtam — szólalt meg a különleges ügynök, és Sloane, vonakodva bár, de beleegyezett.

Bármilyen jó is volt azonban a terv, a végrehajtásba előre nem látható, szerencsétlen hiba csúszott.

Crawford Sloane olyan gyorsan szállt be az FBI kocsijába, hogy a tömegből csupán néhányan vették észre. Rögtön figyelmeztették a körülöttük állókat, és a hír futótűzként terjedt: Sloane a második kocsiban van. Ugyanabban a kocsiban, a hátsó ülésen utazott Havelock és egy másik FBI-ügynök is, Sloane pedig közöttük kucorgott a padlón, kényelmetlenül térdelve. A volánnál egy harmadik FBI-ügynök ült.

Az első kocsiba is két FBI-os szállt, s mihelyt utasaik beszálltak, azonnal el is indultak.

Miután értesültek Sloane távozásáról, a hátsó sorokban állók előrenyomultak, arra kényszerítve az elől tartózkodókat, hogy a járdáról lelépjenek az úttestre. Az események ettől kezdve hihetetlenül felpörögtek.

A két autó, szorosan egymás nyomában, nagy sebességgel hajtott ki az utcára. Egy rendőrnek rövid időre sikerült megtisztítania az utat előtte, de amikor a szemközti járdán tülekedők a bámészkodók egy részét leszorították az úttestre, az elöl haladó kocsi sofőrje kénytelen volt hirtelen beletaposni a fékbe.

Más körülmények között az autó biztosan meg is állt volna, ám a még mindig szemerkélő esőtől síkos úttesten nem sikerült a fékezés. A fékcsikorgást koppanások követték, és a kocsi utat tört magának a bámészkodók között

A második autóban ülők — a padlón térdeplő, s ezért semmit sem látó Sloane kivételével — rémülten kapaszkodtak meg, várva az újabb ütközést. A tömeg azonnal szétrebbent előttük, az emberek fejvesztetten menekültek a biztonságos járdára, s Havelock nyomban ki is adta az utasítást a sofőrnek: — Hajtson tovább! — Később majd arra fog hivatkozni, gondolta, hogy minden pillanatok alatt történt, hirtelen nem is tudta felmérni a helyzetet, és orvtámadásra gyanakodott.

Crawford Sloane, sejtve, hogy valami előre nem látott esemény történt, fölemelte a fejét, hogy kinézzen a kocsiból. Az autóra szegeződő kamerák rögtön premier plánba fogták az arcát, s rajta is maradtak, míg a jármű ki nem került a látószögükből. A nézőknek, akik később a különböző híradókban látták a felvételeket, fogalmuk sem volt, hogy Sloane könyörögve kérte Havelockot, térjenek vissza. Az FBI-ügynök azonban hajthatatlan volt: — Ott a rendőrség. Ők majd elvégzik, amit kell.

A larchmonti rendőrök szerencsére urai voltak a helyzetnek, és hamarosan megérkeztek a mentőautók is. Nyolcan sérültek meg — ketten súlyosan, hatan megúszták kisebb zúzódásokkal, karcolásokkal. Ami a két súlyos sérültet illeti, egy férfinak a karja és néhány bordája törött el, egy fiatal nőnek viszont olyan csúnyán összeroncsolódott a lába, hogy amputálni kellett,

A baleset más körülmények között nem keltett volna különösebb feltűnést. Így viszont országos nyilvánosságot kapott, és többen Crawford Sloane-t vádolták azért, hogy bekövetkezett.

Teddy Cooper, a CBA News londoni irodájának dokumentátora, mint megígérték, még aznap reggel megérkezett a Concorde-dal. A repülőtérről egyenesen az akciócsoporthoz ment, előbb jelentkezett Harry Partridge-nál, majd Ritánál. Hármasban léptek be a tanácsterembe, ahol már gyülekeztek a csoport többi tagjai.

Cooper találkozott Crawford Sloane-nal is, aki még mindig nem tért magához a Larchmontban történtek miatti megrázkódtatásból.

A cérnavékony Cooperből sugárzott az energia és a magabiztosság. A divatosnál hosszabbra növesztett, egyenes szálú haja sápadt, kamaszosan pattanásos arcot keretezett. Mindössze huszonöt éves volt, de még ennél is fiatalabbnak látszott. Londonban született, ott is nőtt fel, de többször járt már az Államokban, és elég jól ismerte New Yorkot.

Sloane-nal találkozva határozottan kijelentette: — Sajnálattal hallottam, mi történt a családjával, uram, de ne csüggedjen, most már itt vagyok. Nyomára bukkanok azoknak a csirkefogóknak. Értek hozzá.

Sloane Partridge-ra nézett és csak a tekintetével kérdezte: — Biztos vagy benne, hogy pont őrá van szükségünk?

— A szerénység soha nem tartozott Teddy erényei közé — szólt szárazon Partridge. — Kap némi fogódzót tőlünk, aztán meglátjuk, mire jut.

Az elhangzottak szemmel láthatólag a legkevésbé sem zavarták Coopert. Partridge-hoz fordult: — Először is tudni akarok minden tényt, Harry. Valaki írja le őket, hogy beprogramozzam magamba. Aztán látni akarom a helyszínt és beszélnem kell minden lehetséges szemtanúval. Mindegyikkel, kivétel nélkül. Különben soha nem áll össze a kép. Ha egyáltalán lehetséges, én meg fogom csinálni.

— Intézd, ahogy akarod — válaszolta Partridge, visszaemlékezve néhány korábbi alkalomra, amikor munkában látta Coopert. — Te vezeted a kutatást és kapsz hozzá két segítőtársat is.

A segítségül szánt két fiatalt, egy férfit és egy nőt a CBA más részlegeitől kölcsönözték, már ők is ott voltak a tanácsteremben. Partridge rögtön be is mutatta egymásnak a három embert.

— Jó iskola lesz számotokra, gyerekek, hogy velem dolgozhattok — mondta Cooper, miközben kezet fogott velük. — Azért nem kell berezelni, nem adok a formaságokra. Szólítsatok egyszerűen csak excellenciás uramnak, és persze minden reggel tisztességesen jelentkezzetek le. Ja, a tisztelgésről meg ne feledkezzetek!

Jövendő munkatársainak láthatóan tetszett Cooper stílusa, és hármasban rögtön oda is léptek a terem egyik falát elfoglaló, az ismert eseményeket időrendben feltüntető táblázathoz. A nyomozó újságírásban, s így ennél az esetnél is, az első lépés, hogy minden tényt pontos időrendben rögzítenek. A szemközti falon egy másik nagyméretű, „vegyes” feliratú tábla függött. Erre kerültek a bizonytalan értesülések, pletykák, találgatások, általában azok az események, amelyeknek az időpontja lényegtelen vagy ismeretlen volt. Ezek az információk néha kiteljesedtek és átkerültek az időrendi táblázatba.

A tábláknak kettős funkciója volt: egyrészt tájékoztatták a csoport tagjait minden fejleményről, másrészt kiindulási pontul szolgáltak a rendszeres ötletrohamokhoz és sokszor új elképzeléseket is inspiráltak.

Pontosan tíz órakor Rita Abrams emelt hangon véget vetett a teremben morajló beszélgetésnek: — Úgy látom, mindenki itt van. Kezdjünk hozzá!

Az asztalfőn ült, mellette Harry Partridge. Leslie Chippingham is részt vett a megbeszélésen, s néha diszkréten összevillant a szemük Ritával.

Crawford Sloane az asztal túlsó végén foglalt helyet. Egyelőre nem akart belefolyni a beszélgetésbe, már előre figyelmeztette Partridge-ot: — Teljesen tehetetlennek érzem magam. Semmi hasznomat sem vennétek.

Ott volt a három gyártásvezető is, akiket Rita választott ki. Norman Jaeger, a legidősebb, a CBA régi munkatársa volt. Pályafutása során a hírkészítés minden fázisában dolgozott már. A halk szavú, élénk fantáziájú, széleskörűen tájékozott férfi a társaság egyik legismertebb műsorának, a Hírháttér című magazinnak a gyártásvezetője volt. A tény, hogy átengedték, bizonyította: az akciócsoportnak kivételes jelentőséget tulajdonítanak a cég vezetői.

Jaeger mellett a húszas évei közepén járó Iris Everly ült, a hírszerkesztőség gyorsan emelkedő, fényes csillaga. A filigrán, csinos lány a Columbia Egyetem újságíró fakultásán végzett, és úgy vágott az esze,

mint a borotva. A legbonyolultabb feladatokat is villámgyorsan, hallatlan eltökéltséggel oldotta meg.

Karl Owens, a harmadik gyártásvezető, olyan volt, mint egy igásló. Tekintélyét azzal szerezte, hogy szenvedélyesen vetette rá magát az eseményekre, és kitartása sokszor járt eredménnyel olyankor is, amikor kollégái, reménytelennek ítélve a dolgot, már feladták. Harmincas éveit taposta, nem volt olyan élénk fantáziája, mint Jaegernek vagy Iris Everlynek, de szilárdan építeni lehetett megbízhatóságára és fölényes szakmai tudására.

A többi széket az esti országos híradó egyik hírszerkesztője, Minh Van Canh, a vezető operatőr és a csoport titkárnője foglalta el.

— Gondolom, mindenki tudja, miért vagyunk itt — nyitotta meg az értekezletet Rita. — Először néhány szervezési kérdésről szólnék, aztán Harry elmondja, milyen szempontokat kell figyelembe vennünk.

Rövid szünetet tartott, majd az asztal túlsó végén ülő Sloane-hoz fordult: — Crawf, nem azért jöttünk össze, hogy megható beszédeket tartsunk. Azt hiszem, egyikünk sem lenne rá képes, és neked is jókora terhet kell cipelned, nincs rá szükség, hogy növeljük. Azt azonban szeretném mindannyiunk nevében megmondani, hogy — érted, a családodért és azért is, mert ez mindannyiunk számára fontos — minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni.

Sloane kétszer is némán bólintott, mielőtt elcsukló hangon köszönetet mondott volna.

— Ettől kezdve — folytatta Rita — két szinten végezzük a munkát. Hosszú távon és a napi jelentések szintjén. A hosszú távú programért te vagy a felelős, Norm — fordult a legidősebb gyártásvezetőhöz.

— Oké — bólintott a férfi beleegyezően.

— Iris, tied a napi meló, kezdheted is mindjárt a mai tudósítással. Azonnal meg is beszélhetjük.

— Rendben — válaszolt határozott hangon Iris Everly. — Először is szükségem van a felvételre arról a hajcihőről, ami ma reggel zajlott Crawf háza előtt.

Sloane szinte esdeklő pillantást vetett Irisra, de a lány nem vette észre.

— Megkapod — válaszolta Rita. — A szalag már úton van.

A harmadik gyártásvezetőhöz, Owenshez fordult:— Karl, te az igényeknek megfelelően a két csoport között ingázol. Én pedig szoros kapcsolatot tartok mindhármótokkal.

A következő utasítást Cooper kapta: — Teddy, ha jól értettem, ki akar menni Larchmontba.

Cooper vigyorogva válaszolt: — Igen, asszonyom. Szeretnék kicsit körbeszaglászni, mint a híres Sherlock mester. — Tekintetét körbejártatva, a többiek kedvéért még hozzáfűzte: — Ebben különösen nagy vagyok.

— Teddy — szólalt meg most először Partridge. — Az itt jelenlévők mind különösen nagyok. Azért vannak itt.

— Akkor otthon fogom érezni magam — válaszolta Cooper, akit szemmel láthatólag egy cseppet sem zavart a megjegyzés.

— Miután itt végeztünk — folytatta Rita —, Minh két forgatócsoporttal kimegy Larchmontba. Maga elkíséri őket és beszél Bert Fisherrel, a helyi adónk külsősével. Már megállapodtam vele, hogy várja magát. Tegnap Fisher adta le elsőként az anyagot. Körbeviszi magát és összehozza mindenkivel, akivel csak beszélni akar.

— Pompás! Hátha fogunk valamit az öreg halásszal — válaszolt Cooper, kihasználva az alkalmat, hogy szójátékot gyárthat Fisher nevéből.

— Én ezt az angolt megfojtom, még mielőtt végeznénk a melóval — súgta oda Norm Jaeger Karl Owensnek.

— Minh — fordult Iris Everly az operatőrhöz. — Beszéljünk, mielőtt elindulnál Larchmontba.

Minh beleegyezően bólintott. Arca ezúttal is kifürkészhetetlen volt, mint mindig.

— Ennyit a legsürgősebb teendőkről. Most pedig a szerkesztési kérdések. Harry, tied a szó — fejezte be Rita az eligazítást.

— Véleményem szerint első feladatunk az, hogy többet tudjunk meg az emberrablókról — kezdett bele Partridge. — Kicsodák? Honnan jöttek? Mi a céljuk? Lehetséges, hogy nagyon hamar tőlük tudjuk meg mindezt, de nem várhatunk addig sem. Egyelőre fogalmam sincs, hogyan kaphatunk választ ezekre a kérdésekre. Mindenki alaposan gondolja át az eddig ismert tényeket és minden menet közben kapott információt. Tanulmányozzátok a táblázatot, jegyezzétek meg a részleteket. Aztán próbáljuk meg egyénenként és közösen is összerakni a részleteket, egybevetni őket korábbi tapasztalatokkal, hátha kijön belőle valami.

A csoport tagjai feszült figyelemmel hallgatták szavait.

— Egy dolgot biztosra vehettek — folytatta Partridge. — Az emberrablók valahol feltétlenül nyomot hagytak maguk után. Mindenki hagy nyomokat maga után, bármilyen gondosan is próbálja eltakarítani őket. A gond csak az, hogy meg is kell találni. — Jaegerre nézett: — A te feladatod lesz, Norman, hogy elsősorban erre összpontosíts.

— Értem — bólintott Jaeger.

— Most pedig a rövid távú munkáról. Iris, tudom, hogy gondolkodtál már a ma esti adásról. Hogyan akarod összeállítani az anyagot?

— Ha nem jön be valami fontos új hír, például nem jelentkeznek az emberrablók, akkor először ezt mondjuk el, aztán valószínűleg bemutatjuk, mi történt ma reggel Crawf házánál. Mivel ez lesz az első nap az esemény óta, visszatérhetünk a tegnap történtekre. Ismét átnéztem a tegnapi adást, hát bizony, eléggé össze lett csapva. Ma estére készíthetünk egy sokkal feszesebb anyagot. Szeretnék meginterjúvolni néhány larchmonti szemtanút is — Iris a jegyzetfüzetébe nézett —, különösen az öreg hölgyet, Priscilla Rheát. Mintha csak arra született volna, hogy képernyőre kerüljön. Neki és másoknak is eszébe juthat valami új,

— Mi van a visszhanggal? Például a washingtonival? — kérdezett közbe Jaeger.

— Jött néhány mondat, ha jól tudom, az elnöktől — válaszolta Partridge. — Ha lesz rá időnk, lehet csinálni néhány utcai interjút is.

— A Capitoliumról semmi?

— Talán holnap, de az is lehet, hogy soha. Minden képviselő és szenátor törvényhozási kérdésekkel van elfoglalva — felelt Partridge, és Irisra nézett, hogy folytassa.

— Befejezésként pedig adunk valamilyen elemzést, például interjút egy emberrablási kérdésekben járatos szaktekintéllyel — fejezte be a lány.

— Van valami konkrét elképzelésed? — kérdezte Partridge.

— Egyelőre nincs.

— Én ismerek egy ilyen fickót — jelentkezett Karl Owens. — Ralph Salernónak hívják, rendőr volt New Yorkban. Most Naplesben él, Floridában. Mindenfelé előadást tart rendőriskolásoknak és több könyvet is írt. Sokat tud az emberrablásokról. Láttam egyszer egy ilyen műsorban és nagyon profi volt.

— Próbáld fölhajtani — mondta Iris és Partridge-ra nézett, aki beleegyezően bólintott.

— Karl, van egy helyi adónk Naples körzetében — szólt közbe Les Chippingham. — Ha gondolod, vedd őket is igénybe. Persze lehet, hogy egyszerűbb lesz, ha Salernót egyenesen Miamiba viteted.

— Bárhogy döntesz is, mindenképp rendelj műholdas összeköttetést, hogy Harry el tudja készíteni az interjút — figyelmeztette Iris.

— Majd meglátom — válaszolta Owens és felírt valamit a jegyzettömbjébe.

Még tizenöt percig tárgyaltak, aztán Rita az asztalra csapott: — Ennyi elég is, kezdődhet a munka.

Az ilyen esetekre szokták azt mondani, hogy vihar egy pohár vízben.

Harry Partridge elhatározta, interjút készít Crawford Sloane-nal. Biztos volt benne, hogy Sloane, mint a legtöbb, bonyolult ügybe keveredett ember, többet tud, mint amit magában feldolgozott, és kitartó, célzott kérdezéssel újabb tényeket lehet kihozni belőle. A műsorvezető bele is egyezett, hogy leüljenek beszélgetni.

Mikor az értekezlet után a tanácsteremben Partridge emlékeztette Sloane-t a megállapodásra, a hátuk mögül váratlanul megszólalt egy hang: — Ha nincs ellenükre, szeretnék itt maradni és végighallgatni a beszélgetést. Hátha megtudok valami újat.

Meglepetten fordultak hátra és szembetalálták magukat Otis Havelock különleges ügynökkel, aki rögtön megjelent, amint a megbeszélés véget ért.

— Bizony ellenemre van — válaszolta Partridge.

— Szóval maga az a bizonyos Mr. FBI? — mérte végig Havelockot Rita Abrams.

— A Miss America párjára gondol? — kérdezte elbűvölő mosollyal Havelock. — Tartok tőle, hogy a kollégáim nem értenének egyet önnel.

— Arra gondolok, hogy magának egyáltalán nem kellene itt lennie — vette elejét a további élcelődésnek Rita. — Ezen a helyen az itt dolgozókon kívül senki nem tartózkodhat.

Havelock meglepődést színlelt: — Hozzá tartozik a munkámhoz, hogy állandó védelmet nyújtsak Mr. Sloane-nak. Ha jól tudom, maguk az emberrablás ügyében nyomoznak. Igazam van?

— Igen.

— Akkor ugyanaz a dolgunk: megtalálni Mr. Sloane családját. Bármit kiderítenek tehát — Havelock az időrendi táblázat felé intett —, arról az FBI-nak is tudnia kell.

Többen is voltak még a szobában, köztük Leslie Chippingham, de mindannyian hallgatásba burkolóztak, és megint Rita volt az, aki vállalta a szóvivő szerepét: — Ha üzletről van szó, ám legyen. Mit szólna hozzá, ha máris kiküldenék egy tudósítót az FBI New Yorki irodájába, hogy nézze át az összes bejelentést, ami magukhoz érkezett?

— Tartok tőle, hogy ez lehetetlen — rázta meg a fejét Havelock. — Vannak köztük bizalmas anyagok is.

— Pontosan erre gondoltam én is — hangzott a lakonikus válasz.

— Nézzék, emberek — Havelock érezte a növekvő feszültséget, ezért megpróbálta visszafogni magát. — Nem vagyok benne biztos, hogy

pontosan értik-e, bűnténnyel van dolguk. Bárki bármit megtud, köteles továbbadni, jelen esetben az FBI-nak. Aki ezt elmulasztja, az törvénysértést követ el.

Ritának soha nem volt erénye a türelem, ismét ő ragadta magához a szót: — Az isten szerelmére, vegye már észre, hogy nem vagyunk gyerekek! Többször is végeztünk már nyomozást és mindig tudtuk, mi a kötelességünk.

— Ha nem tudná, Mr. Havelock, többször is dolgoztam már szoros együttműködésben az FBI-jal — sietett a segítségére Partridge. — Azt tapasztaltam, hogy a maguk emberei örömmel bezsebelnek bármilyen információt, amihez csak hozzá tudnak jutni, de nem adnak értük cserébe semmit.

— Az FBI-nak nem tartozik a kötelességei közé, hogy információkat szolgáltasson — csapott le utolsó mondatára Havelock. — Kormányzati szerv vagyunk, mögöttünk áll az elnök és a Kongresszus teljes tekintélye. Maguk pedig arra készülnek, hogy versenyre keljenek velünk. Hadd figyelmeztessem magukat, hogy aki információk visszatartásával hátráltatja a hivatalos nyomozást, az valószínűleg súlyos vádakkal lesz kénytelen szembenézni.

Chippingham érezte, hogy ideje közbeavatkoznia.

— Biztosíthatom, Mr. Havelock, hogy nem tartozunk a törvénysértők közé — kezdte a hírszolgálat elnöke. — Ugyanakkor jogunkban áll nyomozást végezni, és meg kell mondanom, hogy sokszor eredményesebbek vagyunk, mint amit ön „hivatalos nyomozásnak” nevez.

— Amiről itt tulajdonképpen szó van, azt úgy nevezik, hogy az újságíró előjoga — folytatta Chippingham. — Elismerem, hogy ezen a téren vannak bizonyos vitás kérdések, de az kétségtelen, hogy egy riporternek jogában áll nyomoznia, megvédeni adatközlőit, hacsak a bíróság másképp nem dönt. Megértheti tehát, hogy szabadságunk korlátozásának tekintenénk, ha rögtön minden információt ki kellene adnunk, ami csak beérkezik hozzánk. Éppen ezért, miközben nagyon örülünk a jelenlétének, kérem, vegye tudomásul, hogy jogköre korlátozott, és van egy határ — a tanácsterem ajtajára mutatott —, amelyet nem léphet át.

— Rendben van — válaszolta Havelock. — Remélem, megértik, hogy mindezt nem fogadhatom el első hallásra és kénytelen leszek megbeszélni a Hivatallal.

— Tökéletesen megértjük. Egészen biztosan meg fogják erősíteni, hogy jogunkban áll így cselekedni.

Chippingham azt már hozzá sem tette, hogy a CBA, a többi hírszolgáltatással foglalkozó intézményhez hasonlóan, maga dönti el, mit és mikor közöljön, még ha ez néha sérti is az FBI érdekeit. Tudta, hogy a hírszerkesztőségben dolgozók többsége egyetért ezzel. Ami pedig a következményeket illeti, azokkal majd akkor foglalkoznak, ha itt az ideje.

Miután Havelock kiment telefonálni, Chippingham Ritához fordult: — Hívd fel a gondnokot, kérj tőle néhány kulcsot ezekhez az irodákhoz és tartsd zárva őket.

Partridge Sloane-nal együtt bevonult az irodájába, bekapcsolta a magnetofont és elkezdődött az interjú. A tudósító eleinte a már ismert dolgokat járta körül, kissé kibővítve a korábbi kérdéseket ismételte meg, és nem is jutottak semmire. Partridge végül megkérdezte: — Crawf, fel tudsz idézni bármit, a leghalványabb emléket is, aminek köze lehet a dologhoz? Történt veled olyasmi, amin egy pillanatig elgondolkodtál, aztán rögtön el is felejtetted?

— Ezt már tegnap is kérdezted — tűnődött el Sloane. A műsorvezető Partridge-dzsal szembeni magatartása az utolsó huszonnégy órában számottevően megváltozott. Egyrészt barátságosabb lett vele, másrészt nem is tartott már tőle annyira, mint korábban, kész volt teljesen ráhagyatkozni, amit azelőtt soha nem tett. Néha már-már alázatosan viselkedett, mintha úgy vélné, egyedül Partridge szerezheti vissza Jessicat, Nickyt és az apját.

— Tudom, hogy kérdeztem, viszont te azt válaszoltad, hogy majd gondolkodsz rajta — felelte Partridge;

— Nos, az éjjel megpróbáltam végiggondolni a dolgokat, és lehet, hogy tényleg volt valami, bár egyáltalán nem vagyok biztos benne. Az egész csak egy nagyon halvány gyanú — Sloane nehezen formálta a szavakat. Mindig zavarták a bizonytalan gondolatok.

— Folytasd — sürgette Partridge.

— Mielőtt a dolog megtörtént volna, azt hiszem, volt egy olyan érzésem, hogy követnek. Persze lehet, hogy csak azért gondolom így, mert mint kiderült, megfigyelés alatt tartották a házat...

— Hagyd most ezt. Maradjunk annál, hogy úgy érezted, követnek. Mikor és hol?

— Az a baj, hogy nem tudom. Ha nem parancsolsz rám, hogy emlékezzek vissza valami szokatlan dologra, talán eszembe sem jut.

— Komolyan gondolod, hogy csak úgy kitaláltad? Sloane jól megrágta a kérdést, mielőtt válaszolt volna: — Nem, mégsem kitalálás.

— Akkor mondj erről még valamit.

— Néha, miközben hazafelé tartottam, az volt az érzésem, hogy követnek. Nagyon bizonytalanul ugyan, de felmerült bennem, hogy itt, a székházban is figyel valaki, valaki, akinek semmi keresnivalója nem lenne itt.

— Mikor merült fel benned a gyanú?

— Egy hónapja? — Sloane tehetetlenül széttárta a karját: — Képtelen vagyok eldönteni, nem csupán képzelődöm-e. Különben is, mit segíthet ez?

— Nem tudom — vallotta be Partridge. — Mindenesetre megbeszélem a többiekkel.

Később legépelte a Sloane-nal folytatott beszélgetés tartalmát és a lapot kitűzte a bizonytalan értesüléseket tartalmazó táblára. Visszament a szobájába és ráült a telefonra.

Maga elé tette kis „kék könyvét”, benne azoknak a világ különböző részein élő ismerőseinek a számával, akik valaha segítettek neki, s esetleg hasznosak lehetnek még számára a jövőben. Felírta persze a noteszbe azoknak a címét és telefonszámát is, akiknek ő segített különböző információkkal. A hírek után rohangászó tudósítók világa jórészt ilyen kölcsönös szívességeken nyugszik. Tisztában volt vele, hogy a listáján szereplők többségének imponál: egy televíziós tudósító keresi őket.

Előző éjszaka már átnézte a noteszt és kiválogatta azokat, akiket fel kell hívnia. Szerepelt a felsorolásban az igazságügy-minisztérium, a Fehér Ház, a külügyminisztérium, a CIA, a Bevándorlási Hivatal, a kongresszus, több külföldi nagykövetség, a New Yorki rendőr-főkapitányság, a kanadai főállamügyészség több munkatársa, egy valódi bűntényeket feldolgozó krimi író és egy ügyvéd, akinek kliensei a szervezett alvilágból kerültek ki.

Valamennyi hívásnál ügyelt, hogy ne vágjon rögtön a dolgok közepébe. — Itt Harry Partridge. Régen nem beszélgettünk már — kezdte a legtöbb esetben. — Csak azért hívtam, mert kíváncsi vagyok, hogy megy a sora. — A csevegés a feleségek vagy éppen férjek, szeretők, gyerekek utáni érdeklődéssel folytatódott — Partridge az ő neveiket is gondosan nyilvántartotta —, s csak utána következett a lényeg: — Most éppen a Sloane ügyön dolgozom. Nem hallott valami szóbeszédet, nincs valami ötlete?

Néhányszor ennél konkrétabban fogalmazott: Nem hallott valamit, ki követhette el? Gondolja, hogy terroristák lehettek, s ha igen, honnan valók? Nincs valami pletykája, akár a leghajmeresztőbb? Megkérhetem, hogy szaglásszon kicsit, és hívjon vissza, ha megtud valamit?

Megszokott módszer volt ez, csak nagyon fárasztó és mindig erős kitartást követelt. Néha eredménnyel járt, sokszor teljesen

eredménytelennek bizonyult. Ezúttal a hívások nem hajtottak semmi konkrét hasznot, bár mint később megállapította magában, a szervezett bűnözők ügyvédjével folytatott beszélgetés egészen ígéretesnek tűnt.

Partridge egy évvel korábban szívességet tett neki —- legalábbis az ügyvéd így gondolta. Az illetőnek a lánya egyetemista társaival Venezuelában járt és részt vett egy zajos kábítószeres orgián, amit rögtön felkapott az amerikai sajtó. Nyolc egyetemista volt jelen, kettő közülük meghalt. A CBA News caracasi kapcsolatain keresztül szert tett a helyszínt és a diákok — köztük az ügyvéd lánya — letartóztatását ábrázoló felvételekre, Partridge pedig, aki éppen Argentínában tartózkodott, északra repült, hogy beszámoljon a történtekről.

New Yorkban a lány apja valahogy tudomást szerzett a riportról, és lázas nyomozás után sikerült telefonon utolérnie Partridge-ot. Könyörgött, ne említse a lánya nevét, ne használja a róla készült felvételeket, hisz sohasem keveredett még ilyesmibe, az ország nyilvánossága előtti megszégyenülés tönkreteheti egy életre.

Partridge addigra már látta a felvételeket, utána nyomozott a lánynak is, és elhatározta, hogy nem tesz róla említést. Az apjának persze ezt nem mondta meg, csupán annyit ígért, hogy minden tőle telhetőt megtesz.

Miután a CBA adásában lementek a riportok, és említés sem történt bennük a lányról, az ügyvéd küldött Partridge-nak egy ezer dollárról kiállított csekket, amit a tudósító udvarias levél kíséretében visszaküldött, és azóta nem beszéltek egymással.

— Tudom, hogy adósa vagyok önnek, és most szüksége lenne valamire — vágott közbe nyíltan az ügyvéd, miután meghallgatta Partridge csevegve előadott bevezetőjét. — Bökje ki, miről van szó.

Partridge elmondta.

— Csak a televízióból hallottam az esetről — hangzott a válasz. — Biztos vagyok benne, hogy egyik ügyfelemnek sincs hozzá semmi köze. Ilyesmire nem vállalkoznának. Persze néha meghallanak valamit, amit mások nem. A következő néhány napban megkérdezek pár figurát és ha megtudok valamit, visszahívom.

Partridge biztos volt benne, hogy meg is teszi.

Egyórás telefonálgatás után, mikor már a listáján szereplő nevek felét kipipálta, szünetet tartott és bement a tanácsterembe, hogy igyék egy kávét. Szobájába visszatérve elhatározta, hogy mielőtt folytatná a hívásokat, teljesíti a híradósok kötelező napi penzumát — átnézi a New York Timest és a Washington Postot. A televíziós hírszerkesztőségekbe becsöppenő alkalmi látogatókat mindig meglepi, milyen sok példányt látnak szanaszét

heverni ebből a két lapból. Általában nem tudják, hogy bármilyen fontos szerepe van is a hírközlésben a televíziónak, szakmai körökben elterjedt és kiirthatatlan vélemény szerint egy esemény csak akkor válik igazán hírré, ha a Times vagy a Post is lehozza.

Chuck Insen harsány hangja riasztotta fel az olvasásból: — Itt a ma esti műsorterv, Harry — lépett a szobába az ügyeletes szerkesztő. — Olyan döntés született, hogy meg kell osztani a műsorvezetést. Tied a ló egyik fele.

— Melyik? Az eleje vagy a fara?

— Ki tudja azt? — vigyorodott el Insen. — Mától kezdve egyébként te vezetsz fel mindent, ami a Sloane-üggyel kapcsolatos. Ez lesz az indító hírünk, hacsak az elnök másképp nem dönt. A műsor további részét Crawf vezeti, mint mindig. Nem akarjuk, hogy néhány gazfickó azt higgye, a CBA úgy táncol, ahogy ők fütyülnek.

— Részemről oké — válaszolta Partridge. — Gondolom, Crawfnak sincs ellene kifogása.

— Az ő ötlete volt. Mint a királyok általában, ő sem szeret hosszabb időre leszállni a trónról. Egyébként sem lenne belőle semmi haszna, ha hosszabb időre lekerülne a képernyőről. Ja, még valami — rögtön a hírek után Crawf mond néhány keresetlen szót, megköszönve az együtt érző üzeneteket és az egyéb törődést,

— Keresetlent?

— Még szép. Három slapaj már dolgozik is rajta. Partridge képtelen volt megállni, hogy el ne mosolyodjon; — Úgy tűnik, most minden rendben közöttetek.

— Hallgatólagos fegyverszünetet kötöttünk — bólintott Insen.

— És aztán?

— Majd meglátjuk.

6.

Csaknem egy hónappal korábban, nem sokkal az Egyesült Államokba érkezése után Miguel elindult:, hogy beszerezze a két koporsót, amelyekben a túszokat Peruba szállíthatják. A tervet már korábban kidolgozták, és azt hitte, hogy a koporsókat könnyen és gyorsan megvásárolhatja. Rá kellett azonban jönnie, hogy ez nem is olyan egyszerű.

Egy brooklyni temetkezési vállalkozót keresett fel, mert nem akart csupán Queens Kis-Kolumbia körzetében, akkori búvóhelye környékén tevékenykedni. A ház, amelyet keresett, a Prospect Park közelében volt — elegáns, „Field’s” feliratú fehér épület, tágas parkolóval.

A vastag, nehéz tölgyfa ajtón belépve tágas hallba ért. A padlót aranymintás bézsszínű szőnyeg borította, a sarkokban kerámiaedényekbe ültetett növények álltak, a falakat békés tájképeket ábrázoló festmények díszítették. Egy középkorú, dekoratív megjelenésű férfi sietett üdvözlésére. Fekete zakót viselt, gomblyukában fehér szegfűvel, fekete-szürke csíkos nadrágot, fehér inget és sötétszürke nyakkendőt.

— Jó reggelt, uram — köszönt a szabómesterség két lábon járó reklámja. — A nevem Field. Miben lehetek szolgálatára?

Miguel előre kigondolta, mit fog válaszolni a kérdésre: — Idős szüleim vannak, akik szeretnének néhány dolgot elrendezni elkerülhetetlen ... nos, távozásukkal kapcsolatban.

Field szinte észrevétlen apró biccentéssel tolmácsolta egyetértését és együttérzését. — Tökéletesen megértem, uram. Élete alkonyán sok idős ember szeretne megbizonyosodni róla, mi vár rá.

— Pontosan. Ami pedig a szüleimet illeti, ők…

— Bocsásson meg, uram. Talán kényelmesebb lenne, ha méltóztatna befáradni az irodámba.

— Nagyon kedves. Köszönöm — nyugtázta Miguel a meghívást.

Field előrement, s valószínűleg céltudatosan több termen is átvezette Miguelt. A szobákat szalonszerűen, kanapékkal és karosszékekkel rendezték be, s mindegyikben ott állt egy-egy aranyozott, gazdagon kárpitozott belsejű, nyitott koporsó. Néhány bemutatóteremben látogatókkal is találkoztak, de a többségük üres volt.

A vállalkozó irodája egy hosszú folyosó végén húzódott meg szerényen. Falain bekeretezett oklevelek lógtak, akárcsak egy többdiplomás orvos rendelőjében, azzal az apró eltéréssel, hogy az egyik (bíborszínű bársonyszalaggal díszített) oklevél a porhüvelyek megszépítése, a másik pedig a balzsamozás terén szerzett kiváló érdemeket ismerte el.

Field udvariasan hellyel kínálta Miguelt, majd megkérdezte: — Megtudhatnám a nevét, uram?

— Novack.

— Nos, Mr. Novack, kezdjük talán a legáltalánosabb kérdéssel. A kedves szülei, vagy esetleg ön, kiválasztották és megvásárolták-e már a sírhelyet?

— Még nem.

— Akkor először is e tekintetben kell intézkednünk. Igyekeznünk kell, mert egyre nehezebb sírhelyet szerezni, különösen olyat, amely megfelel az ember ízlésének. Mindezt persze csak akkor, ha nem hamvasztást óhajtanak.

Türelmetlenségét legyűrve Miguel szomorúan megcsóválta a fejét. — Nem. Amiről beszélni akartam önnel, az...

— Ebben az esetben viszont hadd kérdezzem meg, milyen vallásúak a kedves szülei. Milyen szertartást óhajtanak? Van ugyanis néhány eldöntendő kérdés, s talán nem ártana, ha tanulmányozná ajánlatunkat.

Egy szétnyitható, elegáns étlaphoz hasonló prospektust nyújtott át Miguelnek. A legváltozatosabb szolgáltatások szerepeltek benne, mint például; a holttest mosdatása, fertőtlenítése, kozmetikázása — 250 dollár; különböző vallási szertartások — 100 dollár. Az 5900 dollárba kerülő „teljes, hagyományos temetési szertartásban” többek között benne foglaltatott egy 30 dolláros kereszt is, amelyet az elhunyt kezébe helyeztek. A koporsóért külön kellett fizetni, s az ára felmehetett egészen 20 600 dollárig.

— Azért jöttem, hogy a koporsóról tárgyaljunk — mondta Miguel.

— Tökéletesen értem — állt fel a karosszékéből Field. — Megkérhetem, hogy fáradjon velem?

Ezúttal egy vörös szőnyeggel borított, alagsori bemutatóterembe vezette vendégét, s rögtön a 20 600 dolláros koporsóhoz lépett: — Ez a legkiválóbb árunk. Különleges acélból készült és az örökkévalóságig tart. — A rézveretes, üveg zárólapos, levendulaszín bársonnyal bélelt koporsó valóban mestermunkának tűnt.

— Talán valamivel egyszerűbb is megtenné — figyelmeztette Miguel.

Hosszas vizsgálódás után megállapodtak két koporsónál. A nagyobbik 2300, a kisebbik 1900 dollárba került.

— Törékeny, apró termetű asszony az anyám — magyarázta Miguel, s magában még hozzáfűzte: körülbelül akkora, mint egy tizenegy éves gyerek.

A vendég figyelmét felkeltette néhány nagyon egyszerű, mindenféle díszítés nélküli, gyalulatlan faláda. Field elmagyarázta, hogy azok az egyszerűséghez ragaszkodó ortodox zsidók számára készültek. A koporsók aljába két-két lyukat fúrtak, hogy „ami porból vétetett, az porrá is változhassék”. Megkérdezte Migueltől, nem zsidó-e, a tagadó válasz hallatán bizalmasan a füléhez hajolt: — Hogy őszinte legyek, én a magam részéről nem ilyesfajta nyugalmat kívánnék a szeretteimnek.

— Azt javaslom, hogy először is essünk túl az egyéb kérdéseken — javasolta Field az irodába visszatérve.

— Mindenekelőtt talán a sírhelyről kellene beszélnünk.

— Ezt nyugodtan mellőzhetjük — válaszolta Miguel.

— Semmi mást nem akarok, csupán két koporsót vásárolni és magammal vinni őket.

— Ez lehetetlen. — Field arcáról lerítt, hogy a hallottak mélységes megdöbbenést váltottak ki belőle.

— Miért?

— Nem így szokták intézni ezeket a dolgokat.

— Hadd magyarázzam meg — kezdte Miguel, érezte, hogy nem is olyan egyszerű, amire vállalkozott. — A szüleim mindössze azt akarják, hogy vásároljak számukra két koporsót, hogy mindennap láthassák, Ily módon könnyebben meg tudnak barátkozni az elmúlás gondolatával.

Field arcára kiült a mélységes csalódottság: — Tartok tőle, hogy ezt nem tudjuk megoldani. Mi — hogy úgy mondjam — komplett „csomagokat” értékesítünk. A kedves szülei nyugodtan eljöhetnek hozzánk és megtekinthetik leendő nyughelyüket, amelynek azonban nálunk kell maradnia mindaddig, amíg szükség nem lesz rá.

— Nem tudná.,.

— Nem, uram. Sajnos nem.

Miguel megérezte, hogy a kereskedőben lelohadt az érdeklődés és kezd feltámadni a különös vásárlóval szembeni gyanakvás.

— Hát rendben. Megbeszélem a dolgot a szüleimmel és lehet, hogy újból felkeresem — sietett enyhíteni a temetkezési vállalkozó növekvő bizalmatlanságát.

Field kikísérte vendégét, akinek persze esze ágában sem volt visszatérni. Érezte, hogy már így is túlságosan bevéste magát vendéglátója emlékezetébe.

Másnap még két környékbeli temetkezési vállalkozót keresett fel, de már ügyelt arra, hogy rövidebbre fogja a mondandóját, mint az első alkalommal, Fieldnél. A válasz azonban ugyanaz volt. Komplett szolgáltatás nélkül egyik vállalkozó sem volt hajlandó koporsót eladni neki.

Ekkor jutott arra a következtetésre Miguel, hogy kár volt eltávolodni búvóhelyétől, visszatért Queensbe, kis-kolumbiai kapcsolataihoz. Néhány nap múlva ismerősei azt tanácsolták, keressen fel egy szerényebb temetkezési vállalatot Astoriában, a Jackson-magaslatok környékén. A vállalkozót Alberto Godoynak hívták.

Godoy üzlete Fieldéhez képest körülbelül olyan volt, mint egy szatócsüzlet a Tiffany ékszeráruházhoz viszonyítva. Ugyanilyen mértékben tért el egymástól a két cég vásárlóközönsége is.

Maga Godoy hájas, kopasz, elhanyagolt külsejű, nikotintól barna ujjú ember volt, az is látszott rajta, hogy erősen iszik. Fekete zakóból és szürke csíkos nadrágból álló egyenruháján zsírpecsétek éktelenkedtek; hangja érdes, nikotintól rekedt volt. A koszos irodájában a tárgyalás alatt, egyikről a másikra gyújtva, három cigarettát is elszívott.

— A nevem Novack és a barátaim tanácsolták, hogy önhöz forduljak — kezdte Miguel.

— Tudom — bólintott Godoy.

— Idős szüleim vannak...

— Valóban? — szakította félbe a temetkezési vállalkozó, de Miguel nem hagyta magát kizökkenteni szerepéből. Elismételte az egész történetet, amit Godoy a legcsekélyebb érdeklődés nélkül, kétkedve hallgatott Végig.

— Hogy fizet? — kérdezte, amikor látogatója befejezte.

— Készpénzben — hangzott a válasz.

Godoy felállt, s előrement, hogy mutassa az utat.

— Erre parancsoljon — mondta, és a hangja sokkal barátságosabb lett, mint eleinte.

Kollégáihoz hasonlóan ő is az alagsorba vezette a vendégét, hogy bemutassa kollekcióját. Kiállítóterme ugyanolyan kopott volt, mint ő maga, és a választék is szegényes. Miguel gyorsan kiválasztott két megfelelőnek tűnő koporsót — egy nagyobbat és egy kisebbet.

— A normálméretű háromezer, a gyereknek való pedig kétezer-ötszáz dollár — közölte Godoy.

Gyerekről ugyan szó sem esett eddig, Miguel azonban megjegyzés nélkül hagyta az igazsághoz veszélyesen közel álló elszólást. Szó nélkül kifizette az 5500 dollárt, bár biztos volt benne, hogy a szokásos árnak legalább a kétszerese. Százdollárosokkal fizetett, Godoy kért még 454 dollárt kommunális adó fejében. Miguel ezt is ellenvetés nélkül leszámolta, bár gyanította, hogy New York város költségvetése ebből egy centet sem fog látni.

A koporsókat Godoy irányításával felrakták a General Motors teherautóra, elvitték Miguel búvóhelyére, ahonnan később átszállították őket a hackensacki átmeneti főhadiszállásra.

Most pedig, egy hónappal később Miguel ismét úton volt Alberto Godoyhoz, hogy beszerezzen egy újabb koporsót.

Nem szívesen tért vissza, mert tisztában volt a kockázattal. Még fülében csengett Godoy elejtett megjegyzése arról, hogy a második koporsó egy gyermek számára lesz. Szerette volna tudni, vajon Godoy talált-e

összefüggést egy nő és egy gyerek előző napi elrablása és a néhány héttel korábbi koporsóvásárlás között. Nem tűnt ugyan valószínűnek, de Miguel éppen azzal vált az egyik legsikeresebb terroristává, hogy minden lehetőséget alaposan mérlegelt. Mégis, mivel úgy döntött, hogy a harmadik foglyot is Peruba viszi, kénytelen volt vállalni a kockázatot.

Alig több mint egy óra telt el, hogy kilépett az ENSZ-székházból, amikor Miguel szólt Luisnak, hogy állítsa le a kocsit a Godoy Temetkezési Vállalattól egy háztömbnyire. Kinyitotta esernyőjét és gyalog tette meg a hátralévő utat a zuhogó esőben.

Ezúttal egy portásnőbe ütközött. Az asszony beszólt a főnökének, hogy látogatója érkezett, majd az irodába vezette Miguelt.

— Szóval ismét maga az. A barátai nem értesítettek, hogy újból felkeres — szólalt meg gyanakvóan Godoy a sűrű füstfelhő mögül.

— Senki nem tudott róla, hogy ide készülök.

— Mit kíván? — bármennyire fontosnak is tartotta Godoy az üzletet, érezni lehetett a hangján, hogy most már fenntartásai vannak Miguellel szemben.

— Egy idős barátom megkért, hogy tegyek neki egy szívességet. Látta a szüleim számára vásárolt koporsókat, tetszik neki az ötlet és megkérdezte, nem tudnék-e...

— Hagyja ezt — vágott közbe a temetkezési vállalkozó és az íróasztala mellett álló ódivatú köpőcsészébe sercintett. — Ne vesztegessük az időnket süket dumával. Mondja meg, mit akar!

— Egy koporsót. Ugyanúgy fizetek, mint az előzőekért.

— Nézze, uram! Én üzletember vagyok — Godoy összehúzott szemhéjai mögül gyanakvó tekintettel méregette Miguelt. — Néha tartozom a barátainak, és az is előfordul, hogy ők lesznek adósaim. Az egyetlen dolog, ami érdekel, hogy nem teszem-e ki magam felesleges kellemetlenségnek.

— Nem lesz semmiféle kellemetlensége, ha hajlandó együttműködni — Miguel szándékosan fenyegető hangot ütött meg, aminek meg is lett a hatása.

— Rendben van, megkapja — válaszolta Godoy az előbbinél sokkal szelídebb hangon. — Legutóbbi találkozásunk óta azonban jelentősen megnőttek az árak. A felnőtt számára készült modell négyezerbe kerül.

Miguel szó nélkül elővette a José Antonio Salaverrytől kapott borítékot, és elkezdte leszámolni a százdollárosokat. — És még kétszáz az adó fejében — mondta Godoy, átvéve a pénzt.

Miguel azonban már becsukta a borítékot, s csak ennyit mondott: — Maga és New York városa is elmehet az anyjába! Kocsival vagyok, vitesse ki a koporsót.

Godoy meglepődött, látva a raktár melletti rakodórámpához kanyarodó halottaskocsit. Emlékezett rá, hogy a két előző koporsót közönséges teherautóval szállították el. Látogatóját változatlanul gyanúsnak találva, megjegyezte a kocsi New Yorki rendszámát, s irodájába visszatérve fel is írta, bár maga sem tudta pontosan, miért. A jegyzetlapot berakta egy fiókba, és rögtön el is feledkezett róla.

Sejtette ugyan, hogy olyasmibe keveredett, amiről jobb lenne nem tudnia, Godoy mégis elégedetten rakta be irodai széfjébe a látogatójától kapott négyezer dollárt. Az első két koporsóért kapott pénz egy része is ott volt még, s a temetkezési vállalkozó nemhogy kommunális adót nem akart fizetni, de még a jövedelemadó-bevallásba sem szándékozott beírni ezeket az összegeket. Gyerekjáték lesz elintéznie, hogy a három koporsónak az üzleti nyilvántartásában nyoma se maradjon, gondolta, és ettől úgy felvidult, hogy rögtön levonult a közeli bárba egy italra.

Ivócimborái kitörő örömmel fogadták, s nem sokkal később a három Jack Daniel’s whiskytől megoldódott nyelvvel Godoy már arról beszélt a társaságnak, hogy egy balfácán nemrég két koporsót vásárolt tőle a szülei számára, mert az öregek — legalábbis a pasas elmondása szerint — meg akarnak barátkozni velük, ma pedig visszajött még egyért, mintha csak karosszéket vagy seprűt vásárolt volna.

A többiek dőltek a röhögéstől, mire ő azt is elmesélte, hogy jól becsapta a hülyéjét, mert háromszoros árat számított fel a koporsókért. Az egyik haver lelkesen éljenezni kezdett, Godoy pedig, akinek addigra már összes aggodalma elszállt, a jól sikerült üzlet örömére újabb kört rendelt.

A bárban üldögélők között volt egy, az Egyesült Államokban letelepedett kolumbiai is, aki abból élt, hogy cikkeket írogatott egy Queensben megjelenő, huszadrangú spanyol nyelvű hetilapnak. Hallotta a temetkezési vállalkozó előadását és egy ceruzacsonkkal — rögtön spanyolra fordítva — fel is jegyezte a történetet egy boríték hátára. Remélte, hogy talán fel tudja használni a sztorit következő heti cikkéhez.

7.

A CBA News székházában lázas munkával telt a nap, különösen a Sloane család elrablásán dolgozó csoport számára.

A világban több fontos esemény is történt, de változatlanul az emberrablás volt az esti országos híradó vezető anyaga.

Öt és fél percet szántak rá. példátlanul hosszú időt ahhoz képest, hogy máskor tizenöt másodpercért is a legádázabb küzdelmek folytak. A csoport minden energiáját a tudósítás összeállítására fordította, a hosszabb távú tervezésre szinte nem is maradt idejük.

Az adást Harry Partridge bevezetője nyitotta meg:

— Feszült várakozásban eltelt harminchat óra után még mindig nincs hír a CBA műsorvezetőjének családjáról. Crawford Sloane feleségét, fiát és apját tegnap reggel rabolták el Larchmontban. Mrs. Jessica Sloane, a tizenegy éves Nicholas és Mr. Angus Sloane tartózkodási helye továbbra is ismeretlen.

A nevek elhangzásakor egymás után mindhármuk fényképe megjelent Partridge válla fölött.

— Nem ismeretes az emberrablók személyazonossága, célja és hovatartozása sem.

Itt egy gyors vágás következett és Crawford Sloane aggódó arca töltötte be a képernyőt. — Bárkik legyenek, és bárhol tartózkodjanak is, könyörgök, jelentkezzenek! Adjanak hírt magukról! — hallatszott a műsorvezető esdeklő hangja.

A kamera ezután az FBI székházát, a washingtoni J. Edgar Hoover épületet mutatta, miközben ismét Partridge beszélt: — A nyomozást végző FBI mindeddig semmiféle információt sem volt hajlandó...

Röviddel később megjelent a képernyőn a Szövetségi Nyomozóiroda sajtóközpontja és egy szóvivő, aki kijelentette: — Egyelőre nem lenne értelme bármilyen nyilatkozatot tennünk.

Aztán ismét Partridge: — FBI-tisztségviselők magánbeszélgetések során beismerték, hogy nem sikerült előbbre jutniuk.

— A történtek a legmagasabb szinten is aggodalmat és felháborodást váltottak ki...

A képen az elnök látszott, amint a Fehér Ház sajtótermében kijelenti: — Ilyen rémségeknek nincs helyük Amerikában. A bűnözőket el kell fogni és méltóképp megbüntetni.

Partridge: — ...az egyszerű emberek is...

Egy védősisakot viselő, fekete bőrű pittsburgh-i acélmunkás beszélt izzadságtól fénylő arccal a kohó mellett: — Mélységesen felháborít, hogy ilyesmi megtörténhet ebben az országban.

Topekai házának jól felszerelt konyhájában a fehér háziasszony: — Képtelen vagyok megérteni, miért nem számítottak rá, hogy ilyesmi bekövetkezhet, és miért nem tettek óvintézkedéseket. Minden

együttérzésem Crawfordé — a sarokban álló tévékészülék felé intett: — Ebben a házban ő családtagnak számít.

Egy kaliforniai iskola osztálytermében ülő, szelíd hangú ázsiai lány: — Aggódom Nicholas Sloane-ért. Elrablását becstelenségnek tartom.

A nap folyamán a CBA és a műsorait átvevő helyi tévéállomások forgatócsoportjai bejárták az egész országot, hogy rögzítsék a közvélemény hangját. Ötvenkét felvételt készítettek, azokból került végül ez a három adásba.

A kamera most Sloane larchmonti házát mutatta. Hosszan pásztázta az esőben várakozó tömeget, majd elidőzött egy-egy ember arcán.

— Részben a közvélemény rendkívüli érdeklődése miatt ma reggel újabb szerencsétlen eset történt — hallatszott Partridge hangja.

A műsorvezető szövege alatt hallani lehetett a természetes zajokat is, majd feltűnt a két különleges jelzés nélküli FBI-os kocsi. Látszott, amint a körülállók megpróbálnak bepillantani az elöl haladó járműbe... a gyors fékezés, a megcsúszó kocsi, az első rémült kiáltások ... a fejveszetten szétspriccelő emberek... egy közelkép Crawford Sloane rémült arcáról… a gyorsan tovahajtó második kocsi fara.

Szerkesztés közben többen vitatták, bele kell-e venni az adásba a Sloane-ról készült felvételt és a távolodó gépkocsi képét. — Nagyon rossz benyomást kelt — ellenkezett maga Sloane is.

Iris Everly azonban, aki Bob Watsonnal, a CBA egyik legjobb vágószerkesztőjével az egész napot végigdolgozta, hogy összeállítsa az anyagot, ragaszkodott a két részlethez, és végül ő nyert. — Akár tetszik Crawfnak, akár nem, ezeknek hírértékük van, nekünk pedig objektívnek kell maradnunk. Különben is, ez az egyetlen igazi esemény tegnap óta — mondta, Rita és Partridge is egyetértett vele.

Az összeállítás mesterien szerkesztett kanyarral visszatért az előző napi eseményekre is. Újból feltűnt a képernyőn Priscilla Rhea, az idős, törékeny nyugdíjas tanárnő, amint fölelevéniti Jessica, Nicky és Angus Sloane brutális elrablásának eseményeit.

Minh Van Canh ezúttal is mestere volt a kamerának. Egészen ráközelített Miss Rhea arcára, megmutatva nemcsak a kor szántotta mély barázdákat, hanem az értelmet, az erős akaratot tükröző vonásokat is. Ügyesen válogatta meg kérdéseit, s elérte velük, hogy az idős hölgy

teljesen megnyíljon. Bevett szokás volt, hogy a tudósító nélkül dolgozó tapasztalt operatőrök maguk tegyenek fel kérdéseket a tudósítás szereplőjének. Ezeket a kérdéseket később letörölték a szalagról, s a riportból egyszemélyes beszédet kerekítettek.

Miután beszámolt a parkolóban történt dulakodásról és a Nissan elindulásáról, Miss Rhea megemelt hangon az emberrablókról beszélt: — Brutális emberek voltak, vadállatok, kíméletlenek!

Aztán a larchmonti rendőrség főnöke következett és megerősítette, hogy lényegében nem léptek előbbre a nyomozásban és az emberrablók sem jelentkeztek.

A helyszíni felvételek után jött az interjú, amelyet Ralph Salerno kriminológussal készítettek. Salerno egy miami, Harry Partridge pedig a New Yorki stúdióban ült, műholdas összeköttetéssel csinálták meg a felvételt. Karl Owens ötlete kiválónak bizonyult, a tekintélyt sugárzó Salerno értelmesen és komoly szakértelemmel válaszolt a kérdésekre. Mély benyomást tett Rita Abramsra, aki meg is állapodott vele, hogy az ügy lezárásáig a CBA rendelkezésére áll. Pata legalább négy megjelenést garantált neki, és minden egyes nyilatkozatért 1000 dollárt.

A televíziós társaságok általában nem fizetnek az interjúkért — hisz ki tudja, igaz-e, ami elhangzik bennük —, ám a szakértőknek tiszteletdíj jár.

— A nyomozás előrehaladása minden sikeresen végrehajtott emberrablás után attól függ, mikor adnak magukról élet jelt az emberrablók — jelentette ki Ralph Salerno. — Amíg ez meg nem történik, addig a kutatás rendszerint egy helyben topog.

— Az emberrablási ügyek felderítésében az FBI igen sikeresnek mondható — válaszolta Partridge közbevetett kérdésére. — Eddig az esetek kilencvenkét százalékát megoldotta. Ám ha gondosan megvizsgálja, kiket és hogyan fogtak el, rájön, hogy a megoldás mindig az emberrablók jelentkezése után született meg, a letartóztatásra a velük folytatott tárgyalások idején vagy a váltságdíj átadásakor került sor.

— Az ön véleménye szerint tehát nem számíthatunk különösebb fejleményre mindaddig, amíg az emberrablók hírt nem adnak magukról? — kérdezte Partridge.

— Így van — hangzott Salerno válasza.

Az összeállítást Margot Lloyd-Masonnek, a CBA elnökének nyilatkozata zárta.

Leslie Chippingham ötlete volt, hogy Margot-t is vegyék be az adásba. Előző nap, rögtön az adás megszakítása és a rendkívüli közlemény beolvasása után felhívta és beszámolt neki a történtekről, és ugyanezt tette reggel is. Az elnöknő együtt érzően reagált a hírre. Az első beszélgetés után rögtön felhívta Crawford Sloane-t, és kifejezte reményét, hogy a műsorvezető családját sikerül hamar megtalálni. A hírszerkesztőség elnökével beszélve persze nem állta meg, hogy ne említsen két kifogást.

— Többek között azért is fordulhatnak elő ilyen dolgok, mert a televíziós társaságok — nagyon helytelenül — engedték, hogy a műsorvezetők jelentőségüknél nagyobb hírnévre tegyenek szert, s a közönség már-már isteneknek tekintse őket.

Nem fejtette ki bővebben, hogyan kellene a társaságoknak — ha egyáltalán akarnák — ellenőrizniük a közvélemény értékalkotását, Chippingham pedig nem látta értelmét, hogy erről vitába bonyolódjék.

A másik megjegyzés a különleges akciócsoportra vonatkozott: — Nem akarom, hogy bárki, és ez magára is vonatkozik, elkezdjen vadul költekezni. Bármit tesznek is, a hírszolgálat költségvetési keretei között keli maradniuk — szögezte le Margot Lloyd-Mason.

— Nem hiszem, hogy ez sikerülni fog — tett ellenvetést Chippingham.

— Akkor tekintse ezt a leghatározottabb utasításnak. Előzetes hozzájárulásom nélkül semmit sem tehetnek, amivel túllépnék a költségvetést. Világos?

Vér vagy jég van ennek a nőnek az ereiben, latolgatta Chippingham, de megpróbált meggyőző érvet találni a várható költségnövekedés indoklására: — Világos, Margot, de hadd emlékeztessem, hogy tegnap óta nagyon megugrott az esti híradó nézettségi mutatója, s ez valószínűleg így lesz mindaddig, amíg az ügy véget nem ér.

Chippingham, azon kívül, hogy helyesnek tartotta a társaság elnökének híradóbeli szereplését, remélte, hogy Margot ennek hatására elnézőbben reagál majd a kiadások elkerülhetetlen növekedésére.

Lloyd-Mason meggyőzően, tekintélyt sugárzóan mondta el a mások által megírt, de általa szerkesztett szöveget:

— A Társaság és anyavállalatunk, a Globanic Industries minden alkalmazottja nevében szólok, amikor kijelentem, hogy minden rendelkezésünkre álló eszközt a Sloane család felkutatásának szolgálatába állítunk. Számunkra ez a szó legszorosabb értelmében vett családi ügy — nyilatkozta Margot.

— Mélységesen elítéljük a történteket. Felszólítjuk a bűnüldöző szerveket, tegyenek meg mindent, hogy a bűnözőket utolérje az

igazságszolgáltatás sújtó keze. Reméljük, hogy barátunk és kollégánk, Crawford Sloane a legrövidebb időn belül ismét együtt lehet feleségével, fiával és apjával.

Az eredeti szövegben a Globanic Industriest meg sem említették. A vázlatot átnézve az elnöknő rögtön beiktatta a vállalat nevét is, de Chippingham megpróbálta lebeszélni róla: — Azt tanácsolom, ne tegyük. A CBA önálló, egy kis darab Amerikát megtestesítő társaságként vonult be a köztudatba. A Globanic említés se csak ront ezen a képen anélkül, hogy bárkinek is hasznot hajtana.

— Maga is úgy tesz, mintha a CBA valami koronaékszer, egy mindenkitől független intézmény lenne — torkolta le Lloyd-Mason. — Vegye tudomásul, hogy nem az. A Globanic-nél inkább kellemetlen kelléknek tekintik az egészséges testen. A vállalat neve marad. Ha valamit húzni akar, vegye ki azt, hogy Sloane „barátunk és kollégánk”. Függetlenül attól, hogy mi történt vele, még a torkomon talál akadni a mondat.

— Mi volna, ha egyezséget kötnénk? — kérdezte komoran Chippingham. — Elfogadom a Globanic-ot, ha — legalább az adás erejéig — a barátja lesz Crawford Sloane-nak.

Margot rövid hallgatás után váratlanul felnevetett:

— A fenébe is! Rendben.

Harry Partridge-ot a legkevésbé sem lepte meg, hogy bármilyen lázas munkával is telt az első nap, semmivel sem jutottak előbbre. Voltak már hasonló megbízatásai és tudta, hogy az ilyen csoportok minden tagjának legalább egy nap kell, amíg megismerkedik az új feladatával. Tisztában volt azzal is, hogy nem szabad halogatni a hosszabb távú kutatási terv kidolgozását.

— Mit szólnál egy munkavacsorához? — kérdezte Ritától valamikor délután.

A gyártásvezető rögtön nyúlt is a telefonért, hogy asztalt rendeljen a hat vezető munkatárs — Partridge, ő maga, Jeager, Iris, Owens és Cooper — számára. A tévések kedvenc helyét, a Nyugati Hatvanhatodik utcán, a Lincoln Center közelében lévő Shun Lee West éttermet választotta. — Ne zavarjanak a rendeléssel. Adjon valami finomat és egy félreeső asztalt, ahol nyugodtan beszélgethetünk — mondta Andy Yeungnak. az üzletvezetőnek, aki érdeklődött, mit kívánnak fogyasztani.

Az emberrablásról szóló ötperces összeállítás után reklám következett, ezalatt Partridge és Crawford Sloane helyet cserélt a műsorvezetői székben.

— Köszönöm, Harry, mindent köszönök — mondta elérzékenyülve Sloane és megszorította Partridge kezét.

— Este még összejövünk néhányan és megpróbálunk kisütni valamit.

— Tudom, és nagyon hálás vagyok nektek — mondta Sloane, és elfoglalta a helyét a kamera előtt.

Gyorsan átlapozta a papírokat, amelyeket az asszisztens rakott elé. Partridge döbbenten nézte kollégáját. Sloane arcán a smink sem tudta elfedni a gyötrelmes másfél nap nyomait. Arca beesett, szeme alatt vöröses táskák. Amikor senki sem látta, valószínűleg sírt, gondolta Partridge.

— Minden rendben? — kérdezte súgva. — Biztos, hogy végig tudod csinálni?

Sloane bólintott: — Ne higgyék a gazemberek, hogy megadom magam.

— Még tizenöt másodperc — szólt be a rendező.

Partridge kiment a stúdióból, és kintről egy monitoron nézte az adást mindaddig, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy Sloane képes végigvezetni a műsort. Aztán hívott egy taxit és a Shun Lee Westbe vitette magát.

Az étterem végében, egy viszonylag csendes sarokasztalnál kaptak helyet.

Partridge már a leves közben kifaggatta Coopert. A fiatal angol a nap nagy részét Larchmontban töltötte, és mindenkivel — köztük a helyi rendőrökkel is — beszélt, akinek tudomása volt az emberrablásról. Csak késő délután tért vissza a csoport főhadiszállására.

— Teddy, halljam, mik a benyomásaid, s van-e valami ötleted, honnan induljunk el?

Cooper félretolta a leveses csészét, megtörölte a száját és elővett egy gyűrött jegyzetfüzetet: — Nézzük akkor a benyomásokat — kezdte lapozgatni a sűrűn teleírt oldalakat.

— Először is, kétségtelenül profi munka volt. Akik elkövették, értették a dolgukat, olyan gonddal tervezték meg az akciót, mint egy vasúti menetrendet, és nem követtek el hibát. Ügyeltek, hogy ne hagyjanak nyomot. Másodszor: rengeteg pénzük van.

— Honnan tudja? — kérdezte Norman Jaeger.

— Reméltem, hogy meg fogja kérdezni — Cooper vigyorogva végigjártatta szemét a társaságon. — Először is, minden jel arra mutat,

hogy hosszú időn át megfigyelés alatt tartották a házat. Ugye hallották, hogy a szomszédok különböző személygépkocsikat, egy vagy két alkalommal pedig teherautókat láttak Sloane-ék háza közelében, és azt hitték, hogy a bennük ülőket Sloane védelmére rendelték ki? Öten is említették ezt, közülük néggyel beszéltem. Mindannyian azt állítják, hogy körülbelül három hete, talán egy hónapja tűntek fel ezek a kocsik. Aztán ott van Crawford kijelentése arról, hogy úgy érezte, követik.

Cooper most egyenesen Partridge-hoz címezte szavait: — Harry, olvastam a táblára írt feljegyzésedet, s az az érzésem, Mr. Sloane-nak igaza volt. Valóban követték. Erre vonatkozólag van egy elméletem.

Megérkeztek az újabb fogások és rövid szünetet tartottak, hogy élvezhessék a remek ízeket. Végül Rita törte meg a csendet: — Mi van azzal az elmélettel, Teddy?

— Hát szóval: Mr. Sloane ismert tévésztár. Hozzászokott, hogy mindenki ismeri, mindenhol megbámulják, bárhova megy is. Sokszor talán zavarja is a nagy népszerűség. Öntudatlanul védekezik ellene, szándékosan nem vesz tudomást róla, hogy vadidegenek is rámerednek, utána fordulnak az utcán. Ezért nem tudatosult benne, hogy követik, amiben egyébként biztos vagyok, mert tökéletesen egybevág azzal az elméletünkkel, hogy figyelték a családot.

— Ha ez igaz is, mire jutunk vele? — kérdezte Kari Owens.

— Segít képet alkotni az emberrablókról — válaszolta Partridge. — Folytasd, Teddy!

— Az emberrablóknak tehát elég pénzük volt ahhoz, hogy hosszú időn át folytassák a megfigyelést. Sokba kerülhettek a járművek is. Több személygépkocsi, egy vagy két teherautó, na meg a tegnapi Nissan mikrobusz — egész kis szállítási vállalat. Ráadásul volt ezekben a kocsikban valami furcsa.

Cooper belelapozott a jegyzetfüzetbe: — A larchmonti rendőrök megengedték, hogy megnézzem a kocsikról szóló jelentéseket, és figyelemre méltó dologra bukkantam.

— Az ember általában nem nagyon jegyez meg egy véletlenül látott autót, de a színére rendszerint később is emlékszik. A szemtanúk nyolc különböző színt említettek, és feltettem magamban a kérdést: lehetséges volna, hogy az emberrablóknak nyolc különböző gépkocsijuk volt?

— Elképzelhető. Nyugodtan bérelhettek annyit — szólt közbe Iris Everly.

Cooper csak a fejét rázta: — Igazi profik nem, azok túl óvatosak. Tudják, hogy aki gépkocsit bérel, annak a személyazonossága a

jogosítvány vagy a hitelkártya alapján könnyen megállapítható. A bérelt kocsi rendszámát is megjegyezheti valaki, ami lenyomozható a nyilvántartásban.

— Van tehát egy másik elmélete, igaz? — kérdezte Iris.

— Pontosan. Véleményem szerint lehetett vagy három kocsijuk, és hetente átfestették őket, hogy csökkentsék a felismerés veszélyét. Be is jött volna, amire számítottak, ha az átfestés során nem követnek el egy ostoba hibát.

Két tálban megérkezett a pekingi kacsa. A többiek evőpálcikáikkal rögtön nekiestek. Cooper azonban folytatta: — Ugorjunk csak vissza egy kicsit. Volt egy larchmonti, aki a többieknél alaposabban szemügyre vette a kocsikat, s többet is megjegyzett róluk. Az illető gépkocsi-biztosítással foglalkozik, ismeri a különböző márkákat és modelleket.

— Mindez nagyon érdekes, kedves brit barátom — szakította félbe Jaeger —, de ha meg akarja kóstolni ezt a csodálatos kacsát, akkor jobb, ha minél előbb hozzálát, különben mindet felfaljuk.

Cooper megfogadta a tanácsot. Gyorsan magába tömött néhány falatot, aztán folytatta: — Ez a biztosítós fickó megfigyelte a kocsikat, de mindössze három márkát említett — egy Ford Tempót, egy Chevrolet Celebrityt és egy Plymouth Reliantet. Mindhárom idei modell volt, és a színüket is megadta.

— Miből gondolod hát, hogy átfestették őket? — kérdezte Partridge.

— A külsősötök, Bert Fisher, ma délután felhívott a kedvemért néhány gépkocsi-kereskedőt — magyarázta Cooper. — Kiderült, hogy a szemtanúk által említett színek között vannak olyanok, amilyeneket nem használtak ezeknél a modelleknél. A biztosítós például azt mondta, hogy egy sárga Ford Tempót látott, de az idén nem készült ilyen. Ugyanez érvényes a kék Plymouth Reliantre is. Volt, aki zöld kocsiról beszélt, pedig a három modell közül egyikből sem gyártottak zöldet.

— Lehet, hogy igaza van — szólt elgondolkozva Owens. — Egy kocsival még csak előfordulhatott, hogy baleset érte és átfestették, de egyszerre hárommal már nem.

— És még valami. A festőműhelyben rendszerint a gyártó cég által használt színeket alkalmazzák, hacsak nincs valakinek külön kívánsága — figyelmeztette őket Jaeger.

— Nem valószínű, hogy ilyet kértek volna, ha valóban olyan óvatosak, mint Teddy mondja — vélte Iris. — Ezzel könnyen felhívhatták volna magukra a figyelmet.

— Mindebből az következik, hogy a banda, az éppen használatos színekkel nem sokat törődve, vagy talán mert nem is tudott róluk, maga végezte el az átfestést — foglalta össze az elhangzottakat Cooper.

— Kezdünk túlságosan is vad feltételezésekbe bocsátkozni — csóválta meg a fejét Partridge.

— Miért lenne az? — tiltakozott Rita. — Hadd emlékeztesselek arra. amit Teddy korábban mondott. Akiket keresünk, azoknak egész kis gépkocsiparkjuk van legalább három személygépkocsi, egy vagy két teherautó és a Nissan, öt kocsit már ismerünk. Logikus, ha feltételezzük, hogy megfelelő nagyságú garázsban együtt tartották a kocsikat. Mibe került akkora helyet választani, hogy egy kis festőműhely is elférjen benne?

— Egy hadműveleti központra gondolsz? — kérdezte Jaeger. Aztán Teddyhez fordult, s hangjában már nyoma sem volt a gúnynak: — Erre akart kilyukadni?

— Igen — bólintott Cooper. — Eltalálta.

Újabb tálat hoztak, rajta gyömbérrel és mogyoróhagymával ízesített, hirtelen sütött rákkal. A társaság az elhangzottakon gondolkodva, csendesen falatozott.

— Hadműveleti központ az akció résztvevőinek és a járműveknek — vette fel a beszélgetés fonalát kis idő múlva Rita. — Az öreg hölgy beszámolójából tudjuk, hogy négyen vagy öten hajtották végre az emberrablást. Nem úgy lett volna logikus, hogy mindannyian ugyanonnan indulnak el, és együtt is térnek vissza?

— És oda vihették a túszokat is — fűzte hozzá Jaeger.

— Ha mindez így van, akkor a következő kérdés, hogy hol van ez a bázis? — lépett tovább Partridge.

— Ezt természetesen nem tudjuk — mondta Cooper —, de egy kis fejtöréssel kitalálhatjuk, miféle hely lehet, és milyen messze volt vagy van Larchmonttól.

— Gondolom, már törte is rajta a fejét — szólt mosolyogva a helyzetet szemmel láthatóan élvező Iris.

— Hát, ha már megkérdezte... — kezdte Cooper elgondolkodó ábrázattal.

— Ne játszd meg magad, Teddy — szólt rá élesen Partridge. — Gyorsan a lényegre!

Cooper egy cseppet sem zavartatta magát, folytatta, ahogy elkezdte: — Megpróbáltam az emberrablók fejével gondolkodni, és föltettem

magamnak a kérdést: az akciót követően, miután megszereztem, amit akartam, mire van leginkább szükségem?

— Miféle kérdés ez? — vágott közbe türelmetlenül Rita. — Biztonságban lenni az üldözőktől, eltűnni, amilyen gyorsan csak lehet és jól elrejtőzni.

— Tökéletes! — pattintott az ujjával Cooper. — És hol lehetnének nagyobb biztonságban, mint a saját bázisukon?

— Azt akarja mondani, hogy a támaszpont nem lehet messze? — kérdezte Owens.

— A következő az elképzelésem. A támaszpontnak elég messzire kell lennie Larchmonttól, mert a környéken maradni veszélyes volna számukra. Nem lehet azonban túl messze sem. Az emberrablóknak tisztában kellett lenniük azzal, hogy a legrövidebb időn belül, esetleg percek alatt megtörténik a riasztás és a rendőrség mindenütt őket fogja keresni. Ezért pontosan ki kellett számítaniuk, mennyi idő alatt tudják elérni a búvóhelyet.

— A helyükben maga mennyi idővel számolt volna? — kérdezte Rita.

— Mondjuk fél órával. Már ez is nagy kockázatot jelent, de ennyi időre szükségük volt, hogy elég messzire jussanak.

Owens számolgatni kezdett: — Az utak forgalmát figyelembe véve... ez... körülbelül negyven kilométert jelent.

— Pontosan ennyit saccoltam én is — mondta Cooper. — A zsebébe nyúlt, előhúzta New York környékének összehajtogatott térképét és kiterítette az asztalon. Vastag vonallal egy kör volt rajta, Larchmonttal a középpontban. — Negyven kilométer sugarú kör. Valahol ebben a körzetben kell lenniük.

8.

Péntek este 20.40-kor, miközben Partridge-ék a Shun Lee Westben vacsoráztak, a perui diplomata, José Antonio Salaverry manhattani lakásában megszólalt a csengő, jelezve, hogy látogató érkezett.

A lakás a Negyvennyolcadik utcában volt, a Park Avenue közelében, egy huszonnégy emeletes épületben. A hallban állandóan tartózkodott ugyan portás, ám a vendégek rendszerint maguk szóltak fel a kaputelefonon, s a lakók nyitották ki nekik egy gombnyomással a bejárati ajtót.

Azóta, hogy reggel találkozott Miguellel az ENSZ-székházban, Salaverry egyfolytában ideges volt. Türelmetlenül várta a hírt, hogy a Medellín-kartell és a Sendero Luminoso csoportja épségben kijutott az

országból. Távozásuk véget vet az ijesztő ügyhöz fűződő kapcsolatának is, amelyet az előző nap óta képtelen kiverni a fejéből.

A kandalló elé telepedve barátnőjével, Helga Efferennel már több mint egy órája egymás után itta a gin-tonicokat. Egyiküknek sem volt kedve ennivalót készíteni, vagy legalább telefonon vacsorát rendelni. Az ital ellazította ugyan a testüket, de nyugtalanságukat nem űzte el.

Furcsa párt alkottak — Salaverry apró, menyétszerű kis ember, Helgára pedig talán a „termetes” kifejezés illett a legjobban. Erős csontú, telt idomú, hatalmas mellű, természetes szőke hajú nő volt. Szépnek egyáltalán nem lehetett mondani. Volt az arcában valami durva és kellemetlen, csípős modora is riasztóan hatott a férfiak többségére. Salaverryre azonban nem. Első, a bankban lezajlott találkozásuk óta vonzódott Helgához. Talán az nyűgözte le, hogy rokonlelket vélt felfedezni benne, s valószínűleg megsejtette a nő rejtett, de erős szexualitását is.

Megérzése nem csalt. Egyformán gyakorlatiasak, önzők és pénzéhesek voltak, ami pedig nemi kapcsolatukat illeti, a könnyen eksztázisba jövő Helga izgalma tetőfokán szinte magába szívta a férfit. Ez tetszett Salaverrynek. Szerette azt is, hogy Helga hangosan kiabált, sőt üvöltött a kéjtől, erősítve benne az önnön férfiasságába vetett hitet.

Aznap este a szeretkezés sem hozott örömet nekik. Vadul egymásnak estek, remélve, hogy ha csak időlegesen is, sikerül elűzni maguktól a nyugtalanító gondolatokat. Hamar rá kellett azonban jönniük, hogy hiába reménykedtek, fel is hagytak vele.

Tisztában voltak azzal, hogy fontos dolgokat tudnak egy szenzációs, az egész közvéleményt foglalkoztató bűnesetről, amelynek áldozatait és tetteseit az ország csaknem minden bűnüldöző szerve hajszolja. S nem csupán tudnak a dologról, hanem részt is vettek a banda pénzelésében.

José Antoniót és Helgát a legkevésbé sem érdekelte az áldozatok sorsa, csupán saját biztonságuk miatt aggódtak. Salaverry tudta, ha fény derül az ügyre, diplomáciai mentessége sem óvja meg a legkellemetlenebb következményektől — az ENSZ-ből és az Egyesült Államokból történő kiutasítástól, karrierje derékba törésétől, Peruba visszatérve pedig a Sendero Luminoso elkerülhetetlen bosszújától. Helgának szembe kellett néznie azzal, hogy hosszú börtönbüntetésre ítélik, mert megvesztegetésért titkos átutalásokat hajtott végre a bankjában.

Éppen ezek a gondolatok jártak az asszony fejében, amikor a csengő megszólalt, s Salaverry a kandalló előtti szőnyegről felpattanva, izgatottan a kaputelefonhoz sietett.

— Ki az? — kérdezte.

— Plato vagyok — hallatszott az élettelen, torz géphang.

— Ő az — szólt hátra megkönnyebbülten Salaverry Helgának.

— Jöjjön fel — mondta a látogatónak, s megnyomta a bejárati ajtót nyitó gombot.

Tizenhét emelettel lejjebb a férfi benyomta a vastagon üvegezett, nehéz ajtót, s belépett a haliba. Átlagos termetű, barna bőrű, sovány arcú ember volt, mélyen ülő, fürkész szemekkel és olajos feketén csillogó hajjal. Az ilyenre mondják azt, hogy kortalan típus — harmincöt és ötvenöt között akármennyi lehetett. Kigombolt viharkabátot, alatta szolid barna öltönyt viselt.

Az egyenruhás portás látta, amint a kaputelefonon beszélt, és készséggel megmutatta, merre vannak a liftek. A barnaöltönyös tudomást sem vett a három másik személyről, akivel együtt szállt be a felvonóba. Megnyomta a tizenhetedik emelet gombját, és csak állt kifejezéstelen tekintettel, mereven maga elé bámulva. Útitársai közben sorra kiszálltak.

A tizenhetedikre érve megjegyezte, hogy még három lakás van az emeleten, s a tűzlépcső a lifttől jobbra nyílik. Nem arra akart távozni, de a vérében volt, hogy rögtön felmérje az összes lehetséges menekülési útvonalat. Alig nyomta meg a keresett lakás csengőgombját, az ajtó kinyílt.

— Mr. Salaverry? — kérdezte a férfi. Lágy hangja volt, latinos akcentussal beszélt.

— Igen. Fáradjon beljebb! Szabad a kabátját?

— Köszönöm. Nem maradok sokáig — a látogató gyorsan körbejártatta tekintetét és meglátta Helgát. — Ez a nő a bankár?

A kérdés udvariatlanul hangzott, de Salaverry rögtön válaszolt: — Igen, Miss Efferen. S szabad az ön nevét?

— Maradjunk annyiban, hogy Plato — felelte a látogató, és fejével a kandalló felé bökött. — Bemehetnénk oda?

— Természetesen. — Salaverry észrevette, hogy a férfi nem húzta le a kesztyűjét, de rögtön napirendre is tért fölötte — kóros tisztaságmániája lehet, vagy valami kellemetlen sérülése.

A szobába lépve az idegen kurtán biccentett Helgának és megkérdezte: — Van itt még valaki?

Salaverry megrázta a fejét: — Egyedül vagyunk. Nyugodtan beszélhet.

— Üzenetet hoztam — mondta a férfi és benyúlt a kabátzsebébe. Amikor kihúzta, kezében egy 9 milliméteres, hangtompítós Browning volt.

Az este folyamán elfogyasztott szesz hatására Salaverry mozdulatai lelassultak, bár ha rögtön reagál, akkor sem tudott volna menekülni az elől, ami bekövetkezett. A perui döbbenten állt, s mielőtt mozdulhatott volna, a

látogató a homlokához illesztette a csövet és meghúzta a ravaszt. Salaverry döbbent arccal, csodálkozástól tágra nyitott szájjal zuhant el a padlón.

A golyó bemeneti nyílása egészen kicsi volt — pörkölt szélű, apró piros lyuk. A perui tarkóján azonban nagy seb tátongott, s csontszilánkok, agyszövet és vér keveréke fröccsent a szőnyegre. A barnaöltönyös egyetlen pillantással meggyőződött róla, hogy a homlokseb körül jól látszik a fegyver torkolattüze okozta égés, s a hullára már ügyet sem vetve, a nő felé fordult.

Helgát egy pillanatra megbénította a rémület, de első megdöbbenése múltán sikoltozni kezdett és menekülni akart.

Elkésett. A férfi egyetlen golyót eresztett a koponyájába, s ő is holtan zuhant a szőnyegre, amely felitta sűrűn kiömlő vérét.

A bérgyilkos, akit Miguel Kis-Kolumbiában fogadott fel, állt és hallgatott. A Browning csövére erősített hangtompító elfojtotta ugyan a dörrenéseket, de meg akart bizonyosodni róla, hogy senki nem figyelt fel erre a zajra. Ha bármilyen gyanús neszt észlel, rögtön távozik. Semmi nem törte meg azonban a csendet, ő pedig hozzálátott, hogy elvégezze, amivel még megbízták.

Először is lecsavarta a hangtompítót, zsebre rakta, a pisztolyt pedig átmenetileg Salaverry holtteste mellé tette. Kabátja zsebéből kis festékszóró sprayt vett elő, s keresztben a szoba falára nagy fekete betűkkel felírta: *CORNUDO.*

Salaverryhez visszatérve hagyta, hogy a festékből néhány csepp a holttest kezére hulljon, majd rászorította a halott markát a flakonra, hogy rajta maradjanak az ujjlenyomatok. A tartályt egy dohányzóasztalra rakta, a pisztolyt pedig a hulla kezébe tette, ismét csak jól rászorítva az ujjakat. Úgy helyezte el a holttestet, hogy tartásából arra lehessen következtetni, Salaverry főbe lőtte magát.

Az asszony holttestével semmit sem csinált, otthagyta, ahová zuhant.

A bérgyilkos ezután egy levélpapírt húzott elő a zsebéből, amelyen a következő szöveg állt:

„Nem hitt nekem, amikor figyelmeztettem, hogy ez egy önhöz méltatlan, nimfomániás szajha. Ön azt hiszi, hogy a nő szereti, pedig semmibe veszi. Megbízott benne, kulcsot adott neki a lakásához, s ő ezt arra használta fel, hogy más férfiakkal szeretkezzen. Bizonyságul itt vannak a fényképek. Nemcsak felvitte a férfit az ön lakásába, de még azt is megengedte szeretőjének, hogy fényképeket csináljon róla. Beteges hajlama arra

készteti, hogy gyűjtse magáról az ilyen képeket. Biztos vagyok benne, hogy egy igazi férfi nem tűrheti el ezt az aljasságot.

Egykori (és őszinte) barátja.”

A bérgyilkos a nappaliból átment Salaverry hálószobájába. Gombóccá gyűrte a levélpapírt, és bedobta a papírkosárba. A rendőrség biztosan át fogja kutatni a lakást, és megtalálja a levelet. Nagy valószínűséggel elkönyvelik majd, hogy írójának kilétét csak Salaverry tudta, amíg még élt.

Újabb borítékot vett elő, benne néhány megperzselt szélű fekete-fehér fényképdarabbal. A háló melletti fürdőszobába ment és bedobta őket a vécébe.

A papírdarabok túl kicsik voltak ahhoz, hogy bármit fel lehetett volna ismerni rajtuk, ahhoz azonban elegendőek, hogy a rendőrség feltételezze: Salaverry a levél kézhezvétele után meggyújtotta, majd lehúzta a vécén a fényképeket, s ezekből maradt fenn néhány megperzselt szélű darabka. Megbizonyosodván róla, hogy imádott Helgája megcsalja, féltékenységi rohamában végzett az asszonnyal.

Elkeseredésében, patetikus üzenetként festette a falra azt is, minek tartja magát. (Ha a nyomozást végző rendőrök nem tudnak spanyolul, valaki majd csak felvilágosítja őket, hogy a szó azt jelenti: felszarvazott.) A merénylő még arra is ügyelt, hogy a felirat elég artisztikus legyen, ahogyan egy érzelmeiben megcsalt, heves vérmérsékletű latin szeretőhöz illik.

A végkövetkeztetés: elkeseredésében, és mivel tettének következményeivel nem kívánt szembenézni, Salaverry végzett magával. A gyakorlott szem számára erről fog tanúskodni a homlokán látható pörzsölés.

A bérgyilkos még egyszer körülnézett a nappaliban, majd csendben távozott. Tizenöt percnél is kevesebbet töltött az épületben. Pár háztömbnyivel arrébb lehúzta a kesztyűjét és bedobta egy utcai szemetesládába.

8.

— Gondolod, hogy Coopernek igaza lesz? — kérdezte Norman Jaeger.

— Nem lepne meg — válaszolta Partridge. — Máskor is előfordult már.

Este fél tizenegy múlt, a Central Park közelében, a Broadway-n baktattak déli irányban. Negyedórája ért véget a vacsora, nem sokkal az után, hogy Cooper megállapította: az emberrablók búvóhelye a Larchmont körüli, negyven kilométer sugarú körzetben van. Első megállapítását egy második is követte.

Az volt a véleménye, hogy az emberrablók áldozataikkal együtt visszavonultak bázisukra, és ott várják, hogy a kezdeti lázas kutatás alábbhagyjon, az ország-utókról eltűnjenek a torlaszok, ami hamarosan be is következik. Akkor egy távolabbi helyre vonulnak majd, talán az Államokban, de az is lehet, hogy külföldön.

A többiek figyelmesen hallgatták Cooper okfejtését. Véleményüket Rita Abrams foglalta össze: — Ez is hangzik olyan meggyőzően, mint az eddigiek.

— Hatalmas, sűrűn lakott körzetről van szó, amit egy hadsereggel sem lehet rendesen átkutatni — figyelmeztette őket Kari Owens, és hogy piszkálja egy kicsit Coopert, még hozzáfűzte: — Feltéve persze, hogy nincs valami újabb briliáns ötlete.

— Pillanatnyilag nincs — válaszolta Cooper. — Szükségem van egy jó alvásra, és reggel lehet, hogy előállók — ahogyan ön fogalmazta — valami újabb briliáns ötlettel.

Itt hagyták abba a beszélgetést, s bár szombat következett, Partridge reggel 10 órára tűzte ki az újabb megbeszélést. A többiek taxit fogtak, ők pedig Jaegerrel, élvezve a kellemes estét, gyalog indultak szállodájukba.

— Honnan akasztottad le ezt a fickót? — kérdezte Jaeger.

Partridge elmesélte, hogy a BBC-nél bukkant rá, megtetszett neki, ahogyan dolgozik, és átvitte magához a CBA-hez.

— 1984-ben dolgozott nekünk először, amikor a Vörös-tengert aknákkal ülepítették be — folytatta a történetet. — Sok hajó felrobbant és elsüllyedt, de senkinek fogalma sem volt róla, ki rakta le az aknákat. Emlékszel?

— Hát persze — válaszolta Jaeger. — Irán és Líbia volt az első számú gyanúsított, de senki nem tudott semmi pontosat. Az aknákat hajóról telepíthették, de senki nem tudta, kié a hajó és mi a neve.

— Teddy rávetette magát az ügyre és napokat töltött a Lloyds biztosító irattárában, ellenőrizve a hajók mozgásáról vezetett nyilvántartásukat — mesélte tovább Partridge. — Abból a feltételezésből indult ki, hogy bárki rakta is le az aknákat, át kellett kelnie a Szuezi-csatornán. Kiírta hát magának az összes olyan hajó nevét, amely nem sokkal a szerencsétlenségsorozat kezdete előtt ment át a csatornán. Gondolhatod, hogy rettentő hosszú listát kapott.

— Tovább kutatott a nyilvántartásban, felderítette minden egyes hajó mozgását kikötőről kikötőre, majd az útvonalat összevetette az aknák okozta katasztrófák dátumával. Hosszú, idegőrlő munka után közölte, hogy a hajó neve Ghat. Minden olyan kikötőben megfordult, amelynek

környékén más hajókat baleset ért, s rendszerint egy vagy két nappal a szerencsétlenség előtt. Olyan volt, mint a gyilkos, amelyiknek még füstöl a kezében a pisztoly. És Teddy rá is bizonyította a bűnösségét. Líbiai hajó volt, és miután már tudtuk a nevét, nem volt nehéz megtalálni a Kadhafi elleni bizonyítékokat — fejezte be a történetet Partridge.

— Emlékszem, mindenki mást lekköröztünk a sztorival. Azt viszont nem tudtam, hogyan született a tudósítás — vallotta be Jaeger.

— Rendszerint így van ez — húzta el a száját Partridge. — Mi, tudósítók vágjuk zsebre az elismerést azért is, amit te, Teddy és más dokumentátorok végeznek.

— Én nem panaszkodom — mondta Jaeger, és hangján érezni lehetett, hogy komolyan is gondolja. — Megmondom őszintén, Harry, nem cserélnék veled, különösen ebben a korban nem. — Eltűnődött, aztán folytatta: — Cooper még gyerek, és akik körülöttünk vannak, többségükben azok is gyerekek. Ez az egész munka kezd az ő ügyükké válni. Megvan hozzá az energiájuk és az eszük is. Veled nem fordul elő néha, hogy öregnek érzed magad?

— Csak az utóbbi időben, de egyre gyakrabban — vágott egy grimaszt Partridge.

Elérték a Columbus Circle-t. Balra tőlük a kihalt Central Park sötétlett. Előttük a nyugati Ötvenkilencedik utca, s azon túl Középső Manhattan harsány fényei. A nagy forgalomban óvatosan keltek át a bonyolult kereszteződésen.

— Elég sok változást megértünk mi már a szakmában, és ha egy kis szerencsénk van, lesz még részünk néhányban — folytatta Jaeger, miután elérték a biztonságos járdát.

— Mire számítasz? — kérdezte Partridge.

Jaeger elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna. — Először is arról, mire nem számítok. A tévétársaságok hírszolgálata a borúlátó jóslatok ellenére sem fog eltűnni, sőt, különösebben nem is változik. Lehet, hogy a CNN még jobban előretör, de nem baj, van számára hely. Minden országban óriási igény van a hírek iránt, nagyobb, mint bármikor.

— Ez a tévének köszönhető.

— Pontosan. A tévé ugyanazt jelenti a huszadik században, mint a nyomtatás feltalálása a középkorban. Sőt, minden hibája ellenére, a televíziós hírszolgáltatás arra ösztönzi az embereket, hogy még többet tudjanak. Ennek köszönhetik megerősödésüket a napilapok is.

— Nem hiszem, hogy különösebb hálát éreznének irántunk — tett egy ellenvetést Partridge.

— Lehet, hogy nem hálásak, de figyelnek ránk. Don Hewitt a CBS-től kiszúrta, hogy a New York Times-nál négyszer annyi ember figyeli a televíziót, mint ahány tudósítójuk a belföldi eseményekkel foglalkozik. S a cikkeik jó része rólunk, a híradókról és készítőikről szól. — De fordítsuk meg a dolgot — Jaeger egészen belemelegedett. — Mikor volt utoljára olyan fontos hír a Timesban, amit a televízió átvett? Ugyanez érvényes az egész nyomtatott sajtóra. Melyik hát a fontosabb?

— A színek ragadják meg az emberek figyelmét.

— A színek — vetette rá magát a szóra Jaeger. — A televízió ezen a területen is nagy változást hozott. A napilapok lassan kezdenek olyan tarkák lenni, mint a képernyő — nézd csak meg az USA Today-t. Meglásd, Harry, megéljük még, hogy a New York Times címoldala négyszínnyomással készül. A közönség egyszerűen ki fogja követelni, és a jó öreg szürke Times-nak be kell adnia a derekát.

— Nagyon lelkes patrióta vagy ma este — vetette közbe Partridge. — Mire számítasz még?

— Arra, hogy a heti hírmagazinok eltűnnek. Már ma is korukat túlélt dinoszauruszok. Mire a Time és a Newsweek eljut az előfizetőkhöz, a bennük szereplő hírek többsége hét- vagy tíznapos, és kit érdekelnek manapság a régi dolgok. Egyébként, ahogy hallom, a hirdetők is egyre gyakrabban teszik fel ezt a kérdést.

Elérték a nyugati Ötvenhetedik utcán lévő Parker-Meridient, ahol Jaeger lakott. Partridge otthonosabbnak találta és ezért jobban is szerette a keleti Negyvennyolcadik utcán lévő Inter-Continentalt.

— Vén csatalovak vagyunk mi már, Harry — mondta Jaeger búcsúzóul. — Hát akkor, holnap reggel.

Kezet ráztak és jó éjszakát kívántak egymásnak.

Fél órával később Partridge ágyban volt és a szálloda felé menet vásárolt újságokat lapozgatta. Hamarosan félre is dobta őket, mert a betűk kezdtek elhomályosulni előtte. Majd átnézi a reggeli kiadásokat, azokban frissebb híreket talál, gondolta, és leoltotta a villanyt.

Bármilyen fáradt volt is, képtelen volt elaludni. Túl sok minden történt vele az elmúlt harminchat órában. Agyában kavarogtak az események, ötletek, megbízások, átszőve Jessica emlékével, összekeveredett a múlt és a jelen . .. feltámadtak rég elfeledettnek hitt dolgok . . .

Hol lehet most Jessica? Igaza volt Teddynek, ami a negyven kilométer sugarú kört illeti? Van rá esély, hogy ő, Harry, mint valami fénylő páncélt

viselő középkori király, sikeres keresztes hadjáratot vezetve, megtalálja és kiszabadítsa egykori szerelmét?

Hagyd ezt a hülyeséget! Próbálj meg pihenni és semmire sem gondolni, vagy ha már mindenképpen jár az agyad, hát gondolj valami másra.

A más természetesen Gemma volt... élete második nagy szerelme.

Előző nap, Torontóból jövet, eszébe jutott az az utazás a pápával az Alitalia DC—10-esének fedélzetén... A sajtórészleg és a Szentatyával folytatott beszélgetés... a rózsa, amit Gemmától kapott... szerelmük kezdete.

Meg sem próbált erőszakot tenni gondolatain, mint korábban oly hosszú ideig, s emlékeiben visszakanyarodott oda, ahol előző nap abbahagyta.

A Közép-Amerikán és a karibi térségen át vezető pápai körút hosszú és fárasztó volt, a pápa egyik legnagyobb vállalkozása. A programban nyolc ország szerepelt és hosszú, gyakran éjszakai repülőutak.

Partridge már első beszélgetésük alatt érezte, hogy jó volna közelebbről megismerni Gemmát, de tudósítói munkája erre kevés alkalmat hagyott. Találkozásaik rövidsége ellenére egyre jobban bevésődtek egymás tudatába, és repülés közben, ha akadt néhány szabad perce, a lány mindig mellé ült. Nem telt bele sok idő, már egymás kezét fogták. Aztán egy alkalommal, távozása előtt a lány áthajolt hozzá és szájon csókolta.

Addig is erősen vágyott már a lány után, ezután csak még jobban kívánta.

Minden alkalmat kihasználtak a beszélgetésre, s lassan kezdték megismerni egymás korábbi életét,

Gemmának két nővére volt, Toscanában született, Firenzétől nem messze, egy kis hegyvidéki üdülővárosban, Vallombrosában. — Tudod, Harry *caro*, nem az a fajta divatos hely, ahová a gazdagok járnak, de nagyon szép — magyarázta.

Elmesélte, hogy Vallombrosa az olasz középosztály körében a legkedveltebb, ők árasztják el nyaranta. Körülbelül egy mérföldnyire van tőle Il Paradisino, ahol egyszer John Milton is megfordult, és a legenda szerint ott kapott ihletet az Elveszett paradicsomhoz.

Gemma apja tehetséges festő volt, szépen keresett olajképek és freskók restaurálásával és gyakran dolgozott Firenzében. Zenetanár anyja tartotta össze a családot, s felnőtt lánya életében is komoly szerepet játszott.

Gemma harmadik éve dolgozott az Alitaliánál.

— Szerettem volna világot látni, és nem volt rá más lehetőségem — mesélte.

— És sok mindent láttál? — kérdezte Partridge.

— Nem annyit, amennyit szerettem volna, s kezdek belefáradni, hogy *cameriera del cielo* legyek.

— Sokkal több vagy. mint valami felhők között járó pincérnő — nevetett Partridge. — Sok emberrel találkozhattál. — Enyhe féltékenységgel a hangjában megkérdezte: — Sok férfival?

— Többnyire olyanokkal, akikkel nem szeretnék a repülőgépen kívül találkozni — vonta meg a vállát a lány.

— És másmilyenek nem voltak?

Gemma arcán megjelent a rá annyira jellemző, édes mosoly: — Senki, aki annyira tetszett volna, mint te.

Egyszerű, természetesen hangzó kijelentés volt, és a foglalkozása miatt eleve mindenben kételkedő Partridge már kezdett is azon gondolkodni, nem túl naiv és hiszékeny-e, ha elhiszi, amit a lány mond. De miért ne hinnék neki, gondolta, amikor ugyanúgy érzek, mint ő? Jessica óta egyetlen nő sem volt még akkora hatással rám, mint Gemma.

Érezte, hogy mindkettőjük számára túl hamar véget ér az út. Nagyon rövid idő volt már hátra. A végén elbúcsúznak, és talán soha többé nem látják egymást.

Meglehet, hogy a múló idő visszahozhatatlansága okozta, egy éjszaka, amikor a kabinban már csak az őrlámpa világított, s a kollégák többsége aludt, Gemma bebújt Partridge takarója alá, és ott az ülésen szeretkeztek. Cseppet sem zavarta őket, hogy szűk a hely, az az éjszaka élete egyik legcsodálatosabb emlékeként maradt meg Partridge-ban.

Alighogy szétváltak — visszaemlékezve, hogy Jessicát éppen a határozatlansága miatt veszítette el, súgva megkérdezte a lányt: — Hozzám jössz feleségül, Gemma?

— Ó, *caro mio*, hát persze — súgta vissza Gemma.

Reggel leszálltak a panamavárosi Tocumen repülőtéren. A pápa méltóságteljesen lelépkedett a lépcsőn, enyhén színpadias gesztussal térdre borult és az operatőrök, újságírók, fotóriporterek hada előtt megcsókolta a betont.

Partridge még a leszállás előtt megkérte gyártásvezetőjét és operatőrét, hogy a következő pár óra pápai programjáról készítsék el nélküle a tudósítást. Később majd csatlakozik hozzájuk, szalagra mondja a szöveget, és segít megszerkeszteni az anyagot az esti országos híradó számára. Lesz rá idejük elég, mert Panamában nem használják a nyári időszámítást, csak két órával járnak New York után.

Kollégái rettentően kíváncsiak voltak, mégsem kérdeztek tőle semmit. Partridge tudta, hogy kapcsolatuk Gemmával nem maradhat titok a többiek előtt.

Á gépen odament a New York Times tudósítójához is, aki akkor éppen Graham Broderick volt, és megkérdezte, nem adná-e kölcsön neki az aznapi eseményekről készített jegyzeteit. Brodericket meglepte a kérés, de beleegyezett. Újságírók között gyakoriak az ilyen ügyletek, soha senki nem tudja előre, mikor lesz szüksége a másik segítségére.

A többiek kiszálltak, Partridge pedig hátra maradt. Valamilyen ürüggyel Gemmának is sikerült elszabadulnia, hamarosan csatlakozott hozzá és együtt hagyták el a gépet. A lányon az Alitalia utaskísérőinek egyenruhája volt, s már kezdte magyarázni, hogy nem volt alkalma átöltözni, de Partridge félbeszakította: — Olyannak szeretlek, amilyen vagy.

Gemma szembefordult vele és komoly arccal megkérdezte: — Igazán, Harry?

Partridge lassan, nagyon lassan bólintott: — Igazán.

Mélyen egymás szemébe néztek, s amit ott tükröződni láttak, mindkettőjüket bizonyossággal töltötte el.

A repülőtér főépületében néhány percre magára hagyta Gemmát. Az egyik utazási iroda kirendeltségére ment, s gyors egymásutánban több kérdést is feltett a pult mögött unatkozó pörsenéses arcú fiatalembernek. A kelletlen hivatalnok azt tanácsolta, hogy a senorával együtt menjenek a Plaza de Franciára, a Las Bóvedasba, ott megtalálják a *Juzgado Municipalt.*

Taxin mentek az óvárosba. A francia csatornaépítők, köztük a híres-hírhedt Ferdinand de Lesseps emlékét hirdető, gall kakassal koronázott obeliszk aljában szálltak ki a kocsiból.

Mintegy húsz perccel később, egy vastag falú, egykor börtöncellának használt szobában a méltósága jelvényeivel ékesített *juez* Harry Partridge-ot és Gemma Baccellit férj-feleséggé nyilvánította. Az ötperces szertartás után közönséges pamut *guayaberát* viselő bíró aláírt egy házassági szerződést. Huszonöt dollárba került, és Partridge még húsz—húsz dollárt adott a két, tanúnak vállalkozó gyorsírónak.

Figyelmeztették őket, hogy a házasságkötést csak akkor kell bejegyeztetniük, ha később válás céljából Panamavárosba szándékoznak visszatérni.

— Bejegyeztetjük, de nem jövünk vissza — jelentette ki Partridge.

Az ünnepélyesnek egyáltalán nem nevezhető szertartás végén a juez *„Que vivan los novios!”* felkiáltással sok boldogságot kívánt nekik.

Érezhető volt a hangján, hogy már maga sem tudja, hány párnak mondta el ugyanezt.

Gemma egyetlen ellenvetés nélkül beleegyezett a polgári esküvőbe, és Partridge-ban később is többször felmerült, hogyan tudta ezt összeegyeztetni mély vallásos meggyőződésével. Hívő katolikus családban született, tanulmányait is magától értetődő módon, egyházi iskolában kezdte. Valahányszor erről kérdezte, Gemma mély meggyőződéssel azt válaszolta, hogy Isten megérti. Akárcsak az olaszok többsége, ő is gyakorlatiasan viszonyult a valláshoz. Partridge maga sem tudta már, kitől hallotta, hogy az olaszok szent meggyőződése szerint Isten is olasznak született.

A házasság híre természetesen villámgyorsan elterjedt a pápai különgép fedélzetén. Alig szálltak fel Panamavárosból, az újságírók hatalmas ünneplést csaptak, rengeteg pezsgővel, tömény italokkal, kaviárral. Amennyire munkájuk engedte, az utaskísérők is csatlakoztak hozzájuk és a nap hátralévő részére szabadságolták Gemmát. Még a gép kapitánya is otthagyta a kabinját egy kis időre és hátrament gratulálni.

A vidám hangulat, a sűrű jókívánságok ellenére Partridge érezte, hogy sokan erősen kételkednek házasságuk tartósságában, de látta a férfiak szemében az irigységet is.

Az egyházi személyek közül senki sem vett részt a kis ünnepségen, s Partridge az út egész hátralévő részében érezte a papok rosszallását. Az újságírók hiába érdeklődtek, nem sikerült megtudniuk, hogy a pápát értesítették-e a történtekről. Az viszont tény, hogy ezen az utazáson a Szentatya többször nem jelent meg az újságírók szalonjában.

Partridge és Gemma rövid együttléteik alatt a jövőjüket tervezgették.

A New Yorki szállodai szobában Gemma emléke csak nagyon lassan, fájdalmasan enyészett el. A múltat végül felváltotta a jelen, s Harry Partridge kimerültén mély álomba zuhant.

10.

Miguelt szombaton reggel 7.30-kor telefonon keresték. A csoport hat rádiótelefonja közül egyet mindig az emeleten lévő szobájában tartott. A különleges hívásokra szánt készülék számát csak néhány ember ismerte.

A hívó az utasításoknak megfelelően egy nyilvános állomásról telefonált, hogy a beszélgetést ne lehessen lenyomozni. Miguel már egy órája várta, hogy jelentkezzen, s az első csörrenésre felkapta a kagylót. — *Sí?*

— *Tiempo?* — kérdezte a telefonáló, ahogy azt előre megbeszélték, s Miguel rögtön válaszolt: — *Relámpago.*

Több variációban is megállapodtak. Ha az időjárásra vonatkozó kérdésre „égzengés” helyett „villámlás” lett volna a válasz, az azt jelenti, hogy a csoportnak valamilyen oknál fogva még huszonnégy órára van szüksége. A „relámpágo” viszont azt jelentette: Indulásra készek vagyunk. Nevezze meg a helyet és az időpontot.

A türelmetlenül várt üzenet így hangzott: — *Sombrero profundo sur* kétezer.

A „sombrero” a nem egészen egy mérföldnyire lévő Teterboro repülőteret, a „profundo sur” a repülőtér déli kapuját, a kétezer pedig 20.00 órát jelentett, amikor a csoportnak a foglyokkal együtt fel kell szállnia egy Kolumbiában bejegyzett Learjet 55LR típusú gépre. Miguel már értesült róla, hogy az 55-ös nagyobb és tágasabb, mint a jól ismert 20-as és 30-as Learjet, az LR pedig azt jelezte, hogy a gép nagy távolságot képes megtenni egyetlen feltöltéssel.

— *Lo comprendo* — nyugtázta az üzenetet és helyéire tette a kagylót.

A telefonáló egy diplomata volt, Kolumbia New Yorki főkonzulátusának egyik munkatársa. Többször is közvetített már Miguelnek üzenetet. A perui és a kolumbiai nagykövetségen szép számmal akadtak Sendero Luminoso szimpatizánsok, vagy éppen a Medellín-kartell fizetési listáján szereplő emberek, akik rendszeresen folyósított jelentős összegekért készséggel teljesítették megbízóik utasításait.

A hívás után Miguel végigjárta a házat és tájékoztatta a többieket is az indulásról. Az előkészületeket már megkezdték, s a csoport minden tagja pontosan tisztában volt feladataival. A koporsóba zárt foglyokat Miguelnek, Baudeliónak, Socorrónak és Rafaelnek kellett elkísérnie a gépen. Julio az Egyesült Államokban marad, folytatja korábbi munkáját, s a Medellín-kartell „alvó ügynökeként” várja, hogy újabb megbízást kapjon. Carlos és Luis a következő néhány napban szép csendben elhagyja az országot, külön-külön repülnek Kolumbiába.

Juliónak, Carlosnak és Luisnak azonban lesz még egy feladata a Learjet távozása után: meg kell szabadulniuk a csoport járműveitől.

Miguel sokat gondolkodott, mit csináljanak a hackensacki búvóhellyel. Felmerült benne, hogy a járművekkel együtt fel kellene gyújtani az egészet. A fából készült régi épületek, különösen, ha egy kis gázolajjal is meglocsolják őket, pillanatok alatt porig égnek.

A tűz azonban feltűnést kelt, s a hamut átkutatva a rendőrség esetleg valamilyen nyomra bukkanhat. Távozásuk után ez persze már nem sokat

számít, de miért könnyítsék meg az amerikai hatóságok dolgát. Az ötletet elvetette.

Ha egyszerűen csak elhagyják a birtokot, akkor valószínűleg hetekig nem fogják felfedezni, hogy ott volt a búvóhelyük. Ehhez azonban el kell tüntetni a járműveket — elvinni őket jó messzire és egyszerűen otthagyni. Ebben is volt kockázat persze, különösen a gépkocsikat vezetők számára, de Miguel nem találta olyan nagynak, hogy ne ezt a megoldást válassza.

A többieket körbejárva először Rafaelhez ment. — Tizenkilenc negyvenkor indulunk — mondta neki.

A festőműhelynek használt egyik melléképületben voltak. A csoport kövér ezermestere szótlanul bólintott, s előző napi munkájának eredményét nézegette. A Superbread feliratú fehér GMC teherautó eltűnt, s átadta helyét egy koromfekete gépkocsinak, amelynek oldalán diszkrét aranybetűk hirdették: Serene Temetkezési Vállalat.

A kocsi átfestésére Miguel adott utasítást, s ő is elégedett volt az eredménnyel. — *Bien hecho!* Kár, hogy csak egyszer fogjuk használni — mondta Rafaelnek.

A nagydarab, durva arcú férfi boldog mosollyal nyugtázta az elismerést. Furcsa, hogy ez az ember, aki örül, ha másoknak szenvedést, fájdalmat okozhat, néha olyan, mint egy dicséretre szomjas gyerek, gondolta Miguel.

A kocsi New Jersey-i rendszámtáblájára mutatott és megkérdezte: — Ez új?

— Az utolsó készletből való, még nem használtuk — bólintott Rafael. — A többit is lecseréltem.

Mindegyik járműnek olyan rendszámtáblája volt tehát, amit az akció során egyszer sem használtak még. Így biztonságosabban szabadulhattak meg tőlük.

Miguel kilépett az udvarra, ahol Julio és Luis néhány fa közelében éppen egy gödröt ásott. A talaj nedves volt az előző napi esőtől, s a munka csak lassan haladt. Julio hosszú késével éppen egy gyökeret próbált elvágni. Miguelt meglátva szünetet tartott és megtörülte verejtékező arcát.

— *Pinche árbol!* Rohadt egy munka! Bivalynak való, nem embernek — mondta.

Miguel már-már visszavágott, de meggondolta magát. Julio arca bíborvörösben lángolt, látszott rajta, hogy rettenetesen dühös és kész nekimenni bárkinek.

— Pihenjetek — mondta neki. — Van még idő, 19.40-kor indulunk.

Bolondság lett volna az utolsó néhány órában összezördülni. A lényeg, hogy ássák ki a gödröt, ahol eltemetik a rádiótelefonokat és a Baudelio számára feleslegessé vált orvosi felszerelést.

Tudta, hogy a készülékek elásása nem a legjobb megoldás, és legszívesebben víz alá süllyesztette volna őket. Tavakban és folyókban nem is volt hiány a környéken, de szinte semmi esélyük nem volt rá, hogy észrevétlenül végre tudják hajtani a műveletet.

Később, ha a gödröt betemették, Julio és Luis avart szór rá, hogy a nyomokat eltüntessék.

Miguel útja ezután Carloshoz vezetett, aki egy másik melléképületben papírokat égetett egy kis vaskályhában. Az okos, iskolázott fiatalember a maga szervezte egyhónapos megfigyelés dokumentumait, a Sloane-ék házába érkezőkről készített fényképeket semmisítette meg.

Szemmel láthatóan megkönnyebbült, hallva, hogy este indulnak. — *Que bueno!* — mondta.

Miguel tisztában volt vele, hogy az utolsó negyvennyolc óra feszültsége mindenkit kimerített, de fiatalsága miatt Carlost talán még a többieknél is jobban megviselte. Ennek ellenére a fiú keményen tartotta magát, és Miguel érezte, hogy talán nem is olyan hosszú idő múlva félelmet keltő vezető személyisége lesz a terroristák világának.

A kályha mellett kis kupacban Carlos korábban viselt ruhái hevertek. Úgy tervezték, hogy Miguellel és Baudelióval együtt fekete ruhát öltenek, és az esetleges hivatalos vizsgálat idejére gyászoló családtagoknak adják ki magukat. Minden egyéb holmijukat hátrahagyják.

— Ezeket ne égesd el, túl nagy lesz tőlük a füst — mutatott a ruhákra. — Nézd át a zsebeket, végy ki belőlük mindent, szedd ki a márkajelzéseket és ásd el őket. — A gödör felé intett: — Szólj a többieknek is.

— Rendben — mondta Carlos és újabb lapokat rakott a tűzre. — Virágokra lesz szükségünk.

— Virágokra?

— A koporsóra, amit a halottaskocsiban viszünk, s esetleg a másik kettőre is. Egy gyászoló család biztosan elhelyezne virágokat.

Miguel érezte, hogy Carlosnak igaza van. Erre nem is gondolt, amikor megtervezte útjukat Hackensackből a Teterboro repülőtérre, ahonnan a Learjettel a floridai Opa Locka repülőterére mennek, hogy onnan már Peruba repüljenek.

Eredetileg csak két eszméletlen tússzal kellett számolni, és Miguel két fordulót tervezett a búvóhely és a Teterboro repülőtér között a

halottaskocsival. A koporsókat háromszorra elszállítani túl nagy kockázattal járt volna, s ezért új tervet eszelt ki.

Úgy döntött, hogy az egyik koporsót — Baudelio majd megmondja, melyiket — a halottaskocsival viszik a repülőtérre, a másik kettőt pedig a Serene Temetkezési Vállalat teherautója szállítja a géphez.

Tudta, hogy a Learjet 55LR csomagterében elfér két koporsó. A harmadikat kicsit nehéz lesz beszorítani, de meg lehet oldani.

Ésszerűnek érezte Carlos javaslatát — a virágok hitelesíteni fogják a történetet, amikor Teterborón átesnék a biztonsági ellenőrzésen. Lehet, hogy rendőrökkel is találkoznak, tekintettel az emberrablás miatti riasztásra, s egészen biztosan kérdéseket tesznek fel a koporsókkal kapcsolatban. Egyszóval, Teterborón elég meleg lesz a helyzet. Opa Lockán, bár ott lépnek ki az Egyesült Államok területéről, már nem számított semmiféle problémára.

Úgy döntött, hogy érdemes vállalni a kisebb kockázatot, ha ezzel elejét lehet venni a későbbi nagyobb veszélynek. — Rendben van, menj el virágért — bólintott.

— Elviszem az egyik kocsit — mondta Carlos. — Óvatos leszek.

— Menj a Plymouth-szal.

A kocsit sötétkékre festették át.

Carlos után Baudeliót kereste meg. Socorróval együtt a ház második emeletén lévő tágas szobában talált rá. A helyiség olyan volt, mint egy kórterem, s Baudelio is inkább emlékeztetett páciensre, mint orvosra — arcának jobb felén, ahol dulakodás közben Jessica csúnyán megsebezte, vastag kötést viselt.

Az ösztövér, egészségtelenül sápadt férfi mindig is idősebbnek látszott a koránál, de most a szokottnál is pocsékabbul nézett ki. Arca, mint a meszelt fal, és láthatóan nehezére esett a mozgás. Ennek ellenére folytatta az előkészületeket, határozottan kijelentve, hogy 19.40-re készen lesznek.

Miguel érdeklődésére elmondta, hogy másfél napos kísérletezgetéssel bemérte, mekkora adag Propofolt kell beadni a három fogolynak, hogy meghatározott időre öntudatlanná váljanak. Ezt feltétlenül tudni kellett; mert miután berakták őket a koporsókba, hosszú ideig senki sem lesz mellettük.

Mire elindultak, addigra ötvenhatodik órája éheznek majd. Ennyi elegendő, hogy biztonságosan lehessen őket szállítani. A legváratlanabb eseményre is fel kell persze készülni. Ezért lélegeztető csövet dugnak a torkukba és oldalukra fordítva helyezik őket a koporsóba. Előtte annyi infúziót kapnak, hogy az utazás közben ne száradjanak ki.

Miguel végignézett az öntudatlanul heverő három testen. Arcuk békés volt, mintha nyugodtan aludnának. Szép teste van az asszonynak, gondolta. Később, ha alkalma lesz, majd kipróbálja, mit tud az ágyban. Az öreg katona méltóságteljes arccal aludt, a fiú arca viszont beesettnek tűnt. Az éheztetéstől valószínűleg legyengült, de nem számít. Az a lényeg, hogy életben maradjon, és épségben megérkezzék Peruba, ahogy azt a Sendero Luminosónak megígérte. Mindhárman sápadtak voltak, de egyenletesen lélegeztek. Miguel elégedett volt a látvánnyal.

A három koporsó bakokra állítva a fal mellett sorakozott. Rafael Baudelio irányításával alig látható lyukakat fúrt beléjük, hogy a levegő bejuthasson.

— Mi ez? — kérdezte a koporsók mellett egy üvegtartályban álló fehér kristályokra mutatva.

— Granulátum — válaszolta Baudelio. — A koporsókban szétszórva semlegesíti a kilélegzett szén-dioxidot. Berakunk egy kívülről irányítható oxigénfejlesztőt is.

— Mi van még? — kérdezte Miguel, s arra gondolt, hogy az előttük álló nehéz órákban mindannyiuk sorsa Baudelio szakértelmétől függ.

— Mondja el maga. Úgyis együtt csináljuk — fordult az exorvos Socorróhoz.

A lány a tőle megszokott, kifürkészhetetlen arccal hallgatta a beszélgetést. Miguelnek változatlanul fenntartásai voltak az elkötelezettségét illetően, de ránézve rögtön el is felejtkezett erről, lenyűgözte a lány ingerlő teste, érzéki mozgása, az egész lényéből áradó szexualitás. Mintha csak olvasott volna gondolataiban, Socorro csúfondáros hangon számolt be a további teendőkről:

— Ha rájuk jön a vizelési inger, még öntudatlan állapotban is megmozdulhatnak és zajt csaphatnak. Ezért mielőtt ezeket lezárnánk — a koporsókra mutatott —, katétereket vezetünk beléjük, vagyis műanyag csöveket a két férfi farkába és a nő bukszájába. *Entiendes?*

— Tudom, mi az a katéterezés — válaszolta a durva szóhasználattól ingerülten Miguel. Már majdnem a száján volt, hogy az ő apja is orvos, de idejében észbe kapott. A nő vonzereje elgyengítette, és majdnem leleplezte magát, amit pedig sohasem tett.

— Ha úgy adódik, képes lesz sírni? — kérdezte Socorrót.

A terv értelmében a lány is a koporsót kísérő gyászolók közé tartozott.

— Sí.

— Rakok majd egy-egy borsszemet a szemhéjai alá. Na meg magamnak is — szólt közbe Baudelio feltámadó szakmai büszkeséggel. — Amíg ki

nem veszem, ömleni fog a szemünkből a könny. Ha akarja, magának is megcsinálom.

— Majd meglátjuk — válaszolta Miguel.

A feladatok felsorolását Baudelio fejezte be: — Mind a három koporsóba teszünk egy kis EKG-készüléket, ami ellenőrzi a légzést és az altatás mélységét. Meg tudom oldani, hogy kívülről is leolvashassam őket. A Propofol infúziót is be tudjuk adni kívülről.

Miguel érezte, hogyha korábban hibázott is, Baudelio tudja, mit csinál. Socorro is értette a dolgát.

Nem maradt más hátra, mint türelmesen várni az estét. Úgy érezte, hogy az idő ólomlábakon baktat.

11.

A különleges csoportnak szombaton reggel 10 órára a CBA News központjába összehívott értekezlete alig kezdődött meg, már véget is ért.

Az asztalfőn ülő Harry Partridge még csak bevezetőjénél tartott, amikor megszólalt a hangosbeszélő és beolvastak egy közleményt, amit mindannyian feszült figyelemmel hallgattak végig:

— Itt Richardson a hírforgalmazástól. A UPI éppen most adta le a következőt:

„White Plains, New York. — Néhány perccel ezelőtt felrobbant egy mikrobusz, amelyet feltehetően Crawford Sloane családjának csütörtöki elrablása során használtak. Legalább három ember meghalt, többen megsebesültek. A rendőrség már úton volt, hogy megvizsgálja a járművet, amikor a busz a belvárosi bevásárlóközpont parkolóházában felrobbant. A hétvégi bevásárlásra való tekintettel az épületben nagy volt a forgalom. Az épület erősen megrongálódott. A tűzoltók, a baleseti mentőosztagok és a mentők nagy erőkkel vonultak ki a helyszínre. Az eset — egy szemtanú beszámolója szerint — olyan volt, mint »egy bejrúti rémálom«.”

A hírügynökségi jelentésnek még csak a felét olvasták fel, amikor már mindenki talpon volt a tanácsteremben. Alig némult el a hangosbeszélő, Partridge már rohant is ki a szobából, az egy emelettel lejjebb lévő telexterembe. Rita Abrams szorosan ott lihegett a nyomában

A szombat délelőtt a lazítás időszaka volt a hírszerkesztőségben. A munkatársak többsége otthon töltötte a hétvégét, s az ügyeletesek — bár néha komoly nyomás nehezedett rájuk — élvezték a főnökség távollétét. A bent lévők ruházata is lezserebb volt a megszokottnál, sokan viseltek farmert, s a férfiak nem kötöttek nyakkendőt.

A nagy hírszerkesztőségi terem szokatlanul csendes volt, az asztaloknak alig egyharmadánál ült valaki. A hírforgalmazás ügyeletese, Orv

Richardson egyben a belpolitikai szerkesztő feladatait is ellátta. A törekvő, tehetséges fiatalember nemrég került a központba az egyik regionális irodából, s bár örült a felelős beosztásnak, a White Plainsből kapott nagyon fontos hír kissé felidegesítette. Félt, hogy elront valamit, ám megnyugodott, mikor látta, hogy az egyik legjobb tudósító, Harry Partridge, s nyomában Abrams, a tapasztalt gyártásvezető becsörtet a terembe.

Partridge gyorsan kerített egy másolatot a UPI-jelentésből, majd leült egy képernyő elé, hogy elolvassa a hír folytatását, Rita pedig Richardsonhoz fordult: — Rögtön be kell olvasni. Ki állíthatja le az adást?

— Hagytak itt egy számot — mondta Richardson, s gyorsan felhívta a CBA News ügyeletesként otthontartózkodó alelnökét. Elmondta neki, mi történt, s engedélyt kért rá, hogy a hírt az adást megszakítva beolvashassák. — Rendben. Mehet — válaszolta az alelnök.

Megismétlődött ugyanaz, ami csütörtökön történt, csupán az ismertetendő szöveg és a szereplők voltak mások. Partridge a hírolvasó stúdióba ment, Rita átvette az ügyeletes szerkesztő feladatkörét, s az épület másik részéből hamarosan befutott a sürgős hír miatt riasztott rendező is.

A UPI-hír — négy perccel beérkezése után — már el is hangzott a CBA-n. — A többi nagy társaság, amelyeknek adásait az ellenőrző terem monitorjain figyelték, csupán néhány másodperccel maradt el mögöttük.

Harry Partridge ezúttal is igazi profinak bizonyult. Nem volt már idő, hogy átgépeljék és súgógépre vigyék a szöveget, így hát egyszerűen megjegyezte a tartalmát, s kicsit átfogalmazva, hogy még hatásosabb legyen, saját szavaival adta elő.

A rendkívüli közlemény mindössze két percet vett igénybe. Csupán a hír állt rendelkezésükre, viszonylag kevés részletet tudtak, és nem voltak helyszíni felvételeik. Ezért míg Partridge beszélt, a háta mögötti ernyőre a Sloane családról, a larchmonti házról és az emberrablás színhelyéről készült, gyorsan összeszedett állóképeket vetítették ki. Partridge megígérte a nézőknek, hogy a CBA szombat esti országos híradójában már képes beszámolót láthatnak a White Plainsben történtekről.

Mihelyt a kamerák tetején lévő vörös jelzőlámpa kialudt, rögtön felhívta Ritát: — Kimegyek White Plainsbe. Intézkednél?

— Már megtörtént. Iris, Minh és én veled megyünk. Iris csinál egy összeállítást, veled pedig felvesszük a tudósításhoz a képet. A hangot később is alámondhatod. A sofőr már vár.

White Plains újabbkori történelme egészen 1661-ig nyúlik vissza. Eredeti lakói a szivanoj indiánok voltak, akik Quarropas néven emlegették. A 18. században fontos volt vasércbányája és jelentős közlekedési csomóponttá is vált. 1776-ban, a függetlenségi háború idején a közeli Chatterton Hillen vívott csata után Washington tábornok ugyan még kénytelen volt visszavonulni, de három hónappal később a gyarmat kongresszusa már a városban mondta ki a függetlenséget és New York állam megalakulását. Voltak White Plains történetében más, jó és rossz események is, de olyan véres tragédia egy sem, amilyet a Medellín-kartcll és a Sendero Luminoso emberei idéztek elő a belvárosi bevásárlóközpont parkolójában.

Mint később kiderült, az események szinte megállíthatatlanul követték egymást.

Előző éjszaka a körútját végző őr felírta az otthagyott gépkocsik rendszámát és márkáját — megszokott dolog volt ez, így kívánták elejét venni, hogy fölösleges vitába bonyolódjanak a parkoló cédulájukat néha „elvesztő”, s csupán egynapi parkolást bevalló gépkocsi-tulajdonosokkal.

A New Yorki rendszámú Nissanban nem talált semmi feltűnőt. Gyakran előfordult, hogy valamelyik kocsit egy hétre vagy annál hosszabb időre is otthagyták. Másnap éjjel azonban egy figyelmesebb és éberebb őr volt szolgálatban, s gyanút fogott, vajon nem ez a Sloane család elrablása kapcsán körözött Nissan?

Írt is egy feljegyzést a főnökének, aki, miután elolvasta, rögtön értesítette a White Plains-i rendőrséget, A rendőrségi nyilvántartás szerint ez 9.50-kor történt.

Az ügyeletes megígérte, hogy kiküld egy járőrkocsit, de a garázsfőnök úgy döntött, nem várja meg a rendőröket. A Nissanhoz ment, s egy nagy karikára fűzve magával vitte évek hosszú során át összegyűjtött kulcsait. Büszke volt rá, hogy kevés olyan lezárt kocsi van, amelyet készlete valamelyik darabjával ne tudna kinyitni.

Mindez akkor történt, amikor már megindult a bevásárlók szokásos szombat délelőtti rohama. Pillanatok alatt meglett a kulcs, amelyik illett a Nissan zárjába, s a garázsfőnök kinyitotta a kocsi ajtaját. Ez volt élete utolsó tette.

A hatalmas robbanás a mikrobusz alatt és felett áttörte az épület födémjét, s a lángoló, Összeroncsolódott gépkocsik az alsóbb szintekre zuhantak. A bevásárlóközpont főépületének szerkezete is roncsolódott, s szinte valamennyi ablaka és üvegajtaja kitört. Gépkocsi- és épületdarabok röpültek a levegőbe, és hullottak a környező forgalmas utcákra.

A hatás leírhatatlan volt. A hatalmas detonáció után a gyorsan terjedő tűz és az aláhulló tárgyak zaját leszámítva szinte halálos csend honolt, hogy aztán néhány másodperc múlva bábeli hangzavar támadjon. Rémült kiállások, hisztérikus segélykérések keveredtek összefüggéstelen parancsszavakkal, azután hamarosan mindent túlüvöltött a minden irányból közeledő különleges járművek vad szirénázása.

Meglepő módon a szerencsétlenségnek viszonylag kevés áldozata volt. A garázsfőnökön kívül, akit a robbanás teljesen széttépett, ketten haltak bele súlyos sérüléseikbe, és négy ember sebesült meg életveszélyesen. összesen huszonkét embert, köztük fél tucat gyereket szállítottak kórházba.

A UPI hírében szereplő, Bejrútra vonatkozó utalás végső soron megállta a helyét.

Később sokat vitatkoztak azon, vajon el lehetett volna-e kerülni a robbanást, ha a garázsmester megvárja a rendőröket? A rendőrség azt állította, hogy igen, mert kihívták volna az FBI-t, amelynek tapasztalt szakértői a gépkocsit megvizsgálva felfedezték és hatástalanították volna a robbanószerkezetet. Sokan kétkedve fogadták ezt az érvelést, s szentül hitték, hogy a rendőrök mindenképpen felnyitották volna a mikrobuszt. Az értelmetlen vita aztán néhány nap múlva magától elült.

Egy dolog azonban nyilvánvalóvá vált. A Nissant valóban a Sloane család elrablói használták a robbanás előtt két nappal. Larchmont közelsége, a kocsi csütörtöki elhelyezése a parkolóban, ami a feljegyzésekből egyértelműen kiderült, továbbá az a tény, hogy robbanószerkezetet helyeztek el benne, mind ezt támasztotta alá. Az erősen megrongálódott rendszámról az ellenőrzés gyorsan kiderítette, hogy 1983-ban egy Oldsmobile sedanhoz adták ki. A tulajdonosnak a hivatalos iratokban szereplő neve, címe és biztosításának dátuma kitaláltnak bizonyult. Az illető készpénzben fizette a bejegyzést és a biztosítás díját, így sikerült megőriznie inkognitóját.

Mindebből nyilvánvalóvá vált, hogy az Oldsmobile-t felesleges keresni. Valószínűleg ócskavas-telepre küldték, rendszámát azonban további használatra megtartották. A rendszámtábla ezért nem szerepelt egyetlen rendőrségi köröző-listán sem.

Nem okozott fejtörést az a körülmény sem, hogy bár egy larchmonti szemtanú New Jersey-i rendszámot viselő Nissanról beszélt, a White Plains-i parkolóházban hagyottnak New Yorki rendszáma volt. Egy nyomozó elmagyarázta, hogy a bűnözők a bűncselekmény elkövetése után rendszerint azonnal lecserélik a gépkocsi rendszámát.

A White Plains-i rendőrség főnöke a robbanás helyszínén újságíróknak nyilatkozva kijelentette: — Nyilvánvaló, hogy mindez elszánt terroristák műve.

Mikor a kört tágítva az egyik tudósító rákérdezett, vajon külföldi terroristák rabolhatták-e a Sloane család tagjait, a rendőrfőnök közölte: — Ilyesmi még nem fordult elő a praxisomban, de könnyen elképzelhető.

— A ma esti adásban induljunk ki a külföldi terroristákra vonatkozó feltételezésből — mondta Harry Partridge Ritának és Iris Everlynek, mikor értesültek a rendőrfőnök nyilatkozatáról.

A CBA csapata — a forgatószemélyzet egy Jeep Wagoneeren, Partridge, Rita, Iris és Teddy Cooper pedig egy Chevrolet sedanon — lélegzetelállító iramban, harminc perc alatt tette meg Manhattan központjából a negyven kilométeres utat. Az összesereglett kollégákhoz és az egyre növekvő számú bámészkodókhoz hasonlóan, ők is a rendőrkordonon kívül álltak. Minh Van Canh és O'Hara már elkezdte a forgatást. A hangtechnikus rögzítette az utca zaját, az operatőr pedig felvételeket készített a súlyosan megrongálódott épületről, a sebesültek mentéséről, az itt-ott még lángoló, összeroncsolódott járművekről. Sikerült elkapniuk és kazettára rögzíteniük a rendőrfőnök rögtönzött sajtóértekezletét is.

Miután a helyzetet felmérte, Partridge maga mellé vette Minht és O'Harát, és villáminterjúkat készítettek a mentésben részt vevőkkel, valamint a robbanás néhány szemtanújával. Egy gyártásvezető közreműködésével ezt a forgatószemélyzet is elvégezhette volna, de Partridge szeretett a dolgok sűrűjében lenni, részt venni az anyag elkészítésének minden fázisában.

Egy vérbeli tudósító számára, bármilyen jól ismerje is egy adott esemény hátterét, elengedhetetlen a személyes részvétel. Partridge mintegy negyvenkét órája dolgozott már az emberrablási ügyön, de még egyetlen elemével sem került közvetlen kapcsolatba. Voltak pillanatok, amikor úgy érezte, mintha ketrecbe zárták volna, s csupán egy íróasztal, egy telefon és egy szövegszerkesztő képernyője kötné össze a külvilággal. Bármily keserű is, hogy egy rettenetes tragédiának köszönhette, mégis óriási szüksége volt már a White Plains-i kiruccanásra. Tudta, hogy Rita ugyanígy érez.

Alighogy eszébe jutott, gyorsan meg is kereste a gyártásvezetőt és megkérdezte: — Beszélt már valaki Crawffal?

— Épp most hívtam a lakásán — válaszolta Rita. — Ide akart jönni, de lebeszéltem róla. Egyrészt megtámadhatják útközben, másrészt semmi szükség rá, hogy lássa, mire képesek azok a gazemberek.

— A képeket úgyis látni fogja.

— Akarja is. Mire visszaérünk, Lesszel együtt vár bennünket a szerkesztőségben. Itt van, amit eddig forgattunk — Rita több videokazettát is szorongatott a hóna alatt. — Mi akár mehetünk is, Iris és Minh elvégzi, amit még kell.

— Rendben — bólintott Partridge. — Csak egy percet adj még.

A parkolóház harmadik emeletén voltak. Partridge otthagyta Ritát, és az egyik épségben maradt sarokba vonult. Látta maga alatt a White Plains-i utcák forgalmát, a távolban a New Englandbe vezető autópályát s mögötte Westchester megye zöld hegyeit. Igyekezett megfeledkezni a körülötte uralkodó káoszról.

Szüksége volt egy kis nyugalomra, hogy megpróbáljon választ találni a számára ebben a pillanatban legfontosabb kérdésre: vállalta ugyan, hogy valamilyen módon megtalálja és esetleg ki is szabadítja Jessicát, a fiát és Crawford apját, de vajon van-e esélye, akár a legcsekélyebb is, a sikerre. A körülményeket józanul mérlegelve arra a megállapításra kellett jutnia, hogy nincs.

Átgondolta, hogy mi történt White Plainsben, hogy mire szánhatják el még magukat az emberrablók, és csupán kínzó kérdései gyarapodtak. Szembe lehet-e szállni az ilyen kérlelhetetlen kegyetlenséggel? Miután a terroristakapcsolat szinte egyértelművé vált, van-e olyan civilizált erő. amely felülkerekedhet ilyen gonosz ellenségen? És ha van is. nem üres hősködés-e azt hinnie, hogy egy fegyvertelen riporter sikert arathat ott. ahol a rendőrség, a kormányintézmények, a hírszerzés és a hadsereg nemegyszer kudarcot vall?

Ez nem az a nyílt, szemtől szemben vívott küzdelem, amely perverz módon vagy sem, de lázba hozta és felgyújtotta a képzeletét. Ez egy mocskos, alattomos szembekötősdi az ismeretlen ellenséggel az ártatlan áldozatok életéért . . .

És mégis. Megteheti-e, hogy a csoport visszahívását javasolja? Álljon félre és hárítsa másra a felelősséget?

Neszt hallott és hátrafordult. Rita állt mögötte. — Segíthetek? — kérdezte.

— Nem volt még ehhez fogható esetünk, amikor nemcsak az számít, hogy miről számolunk be, hanem az is, mit teszünk — válaszolta.

— Tudom. Azon gondolkodtál, hogy kiszállsz, hagyod, hadd csinálja az, aki úgy érzi, van hozzá elég ereje?

Nem ez volt az első, hogy Rita kitalálta a gondolatait. — Igen — válaszolta.

— Ne add fel, Harry! Ha megteszed, akkor ezt nem tudja megcsinálni senki.

12.

Partridge, Rita és Teddy Cooper együtt ment vissza Manhattanbe. Partridge a sofőr mellett, Teddy és Rita pedig hátul ült, már nem hajszolták annyira a kocsit, mint a belvárosból jövet. Cooper, aki csak az utolsó pillanatban döntötte el, hogy szintén kimegy White Plains be, végig a háttérben maradt, és csak szemlélődött. A visszaúton is magába zárkózottan ült, látszott rajta, hogy valamin erősen töri a fejét. Eleinte Partridge-nak és Ritának sem volt kedve beszélgetni. A baljós esemény járt az eszükben. Hiába találkoztak már többször is a terrorizmus különböző megnyilvánulásaival külföldön, a tény, hogy most egy amerikai elővárosban ütötte fel a fejét, mélyen megrázta őket. A barbarizmus elérte és bemocskolta megszokott környezetüket, amely ha nem is volt nyugodt, de legalább ésszerű elvek alapján élte mindennapi életét. Féltek, hogy ezeknek az elveknek a széttöredezése gyors és visszafordíthatatlan folyamattá válik.

Már jókora utat megtettek, mikor Partridge hátrafordult és végre megtörte a csendet: — A britek azt hitték, hogy külföldről nem törhet be hozzájuk a terrorizmus. de tévedtek. Nálunk is sokan hittek ebben.

— Kezdettől fogva nem volt igazuk — válaszolta Rita. — Ez elkerülhetetlen volt. Nem az volt a kérdés, hagy megtörténik-e, hanem az, mikor.

A White Plains-i rendőrfőnökhöz hasonlóan ők is csaknem teljesen biztosak voltak benne, hogy a Sloane család tagjait külföldi terroristák rabolták el.

— Kik lehetnek azok az átkozottak?! — csapott öklével a tenyerébe Partridge. — Ezt kell megfejtenünk. Kik voltak?

Rita meg mert volna rá esküdni, hogy Harry egyszer s mindenkorra elvetette a megbízatás lemondásának gondolatát.

— Logikus, ha először a Közép-Keletre gondolunk, Iránra, Libanonra vagy Líbiára — válaszolta. — Ott a Hezbollah, az Amal, a síiták, az Iszlám Dzsihad, a PFSZ, meg amit akarsz.

— Először én is erre gondoltam — ismerte el Partridge. — Aztán megkérdeztem magamtól, miért tennék? Miért jönnének el ilyen messzire,

miért vállalnának ekkora kockázatot, mikor odahaza sokkal könnyebb célpontokat is találnak?

— Talán azért, hogy félelmet keltsenek, hogy bebizonyítsák, a „Nagy Sátán” sehol sincs biztonságban többé.

— Lehet, hogy igazad van — bólintott Partridge és Cooperra nézett: — Mit gondolsz, Teddy, számításba vehetjük az IRA-t?

— Nem hiszem. Az a szemét banda bárhol bármire képes ugyan, de nem az Államokban. Még mindig az őrült amerikai írek pénzelik őket, és ha itt is bajt kevernek, rögtön lemondhatnak a fedezetről.

— Van más ötleted?

— Ami a közel-keleti bandákat illeti, egyetértek veled. Talán valahol délen kellene keresgélni.

— Latin-Amerika — vágta rá Rita. — Elképzelhetőnek tűnik. Nicaragua a legvalószínűbb, de számításba jöhet Honduras, Mexikó és esetleg Kolumbia is.

Folytatták még egy ideig a találgatást, de egy lépéssel sem jutottak előbbre. Partridge végül nem állta meg, s rászólt Teddyre: — Tudom, hogy forgatsz valamit abban a csavaros eszedben. Nem árulnád el nekünk is?

— Az az érzésem — szólt lassan, elgondolkozva Cooper —, hogy elhagyták az országot.

— Az emberrablók?

— Igen. És magukkal vitték Mr. Sloane családját. Ami ma reggel odakint történt — a fejével White Plains irányába intett —, azt jelzésnek szánták, hogy tudjuk, miféle emberek, mire képesek. Hogy emlékeztető legyen mindazoknak, akiknek később esetleg dolguk akad velük.

— Na, várj csak! Hagyd, hogy megrágjam, mire gondoltál — szakította félbe Partridge. — Szerinted felmérték, hogy körülbelül mikor találják meg a mikrobuszt, és úgy intézték, hogy a robbanás csak a távozásuk után következzen be?

— Ez a leglogikusabb magyarázat.

— De csak találgatás — ellenkezett Partridge. — Könnyen előfordulhat, hogy tévedsz.

— Több ez, mint találgatás — rázta meg a fejét Cooper. — Nevezd elméleti következtetésnek, ami könnyen igaznak bizonyulhat.

— Rendben, tegyük fel, hogy igaza van — szólt közbe Rita. — Mi következik ebből?

— Az, hogy el kell döntenünk: költséget nem kímélve folytatjuk-e a kutatást a búvóhelyük után, ami esetleg már üres lesz, mire megtaláljuk.

— Mi értelme volna keresni, ha úgyis csak hűlt helyüket találjuk?

— Az, hogy — mint Harry mondta tegnap — mindenki hagy valamilyen nyomot. Bármilyen körültekintők legyenek is, ők sem kivételek.

Már Manhattan közelében jártak. A Major Deegan gyorsforgalmi úton a Harmadik sugárúti híd felé közeledtek, s a sofőr lassított a megnövekedett forgalomban. Partridge a kocsi ablakán kinézve gyorsan tájékozódott, mielőtt folytatta volna a beszélgetést.

— Tegnap este azt mondtad, megpróbálsz kitalálni valamit, hogyan lehetne rábukkanni a banda támaszpontjára — emlékeztette Coopert. — Ez lenne az a költséges vállalkozás, amit említettél?

— Igen. S nemcsak költséges, hanem nagyon időigényes is.

— Hadd halljuk — biztatta Rita.

— Először is azt próbáltam kitalálni — kezdte Cooper jegyzetfüzetében lapozva —, miféle hely lehetett az, amelyik megfelelhetett a bandának. Olyan búvóhelyre volt szükségük, ahol el lehet rejteni legalább öt járművet, ki lehet alakítani egy festőműhelyt, és négy vagy öt ember nyugodtan élhet. Szükségük volt raktárra, egy megfelelő méretű szobára, hogy bezárhassák a három foglyot, és valami irodaszerűségre is, ahonnan irányíthatták az egész bonyolult műveletet. Szó sem lehetett tehát valami kisebb házról, s különösen nem olyanról, ahol a szomszédok láthatják, mi történik a közelükben.

— Oké, induljunk ki ebből — egyezett bele Partridge.

— Tehát milyen hely lehetett az? — tette fel még egyszer a kérdést Cooper. — Szerintem három lehetőség közül választhattak: vagy egy kisebb, használaton kívüli gyárépület, vagy egy raktár, vagy egy nagyobb ház melléképületekkel. Bármelyik volt is, magányosan kellett állnia, s mint már megállapodtunk, negyven kilométernél nem messzebb Larchmonttól.

— Maguk állapodtak meg benne — szólt közbe Rita. — Mi többiek csak elfogadtuk, mert semmi jobb nem jutott az eszünkbe.

— A gond csak az, hogy még ezen a negyven kilométer sugarú körön belül is legalább húszezer olyan épület lehet, amelyik megfelel a leírásnak — vitatkozott Partridge.

— Annyi nincs — rázta meg a fejét Cooper. — Tegnap este vacsora után még beszélgettünk egypáran, és arra a következtetésre jutottunk, hogy háromezernél nem lehet több.

— Épp elég, hogy képtelenség legyen megtalálni azt az egyet, amelyik nekünk kell.

— Mondtam, hogy időigényes lesz, de talán megoldható.

Partridge és Rita nem válaszolt, így hát Cooper folytatta:

— Gondolják át a következőt: bárhonnan érkezett is a banda, első dolga a támaszpont felállítása volt. Azzal kezdhették, hogy kiválasztottak egy megfelelőnek tűnő körzetet, s aztán úgy jártak el, mint mindenki tenné, ha nincs túl sok ideje — átnézték az újságok ingatlanhirdetéseit. Ez persze nem biztos, de jó esély van rá, hogy így történt.

— Esély igen, de az is lehetséges, hogy a segítőtársaik előbb érkeztek, és már készen várta őket a bázis.

— Ez igaz — vágta rá Cooper. — Ám ha az ember csak feltételezésekre hagyatkozhat, jobb azzal kezdeni, amelynek nyomán el is indulhat.

— Csak az ördög ügyvédjének szerepében akartam tetszelegni. Folytasd, Teddy!

— Tehát... Az első dolgunk, hogy minden lapban, a körzetiekben és a helyiekben is, három hónapra visszamenőleg átnézzük az ingatlanhirdetéseket, és kiválasztjuk azokat, amelyek Larchmont szóban forgó körzetére vonatkoznak. Azokra kell koncentrálnunk, amelyekben az ingatlan leírása megfelel az előbb elmondottaknak.

Rita mély lélegzetet vett: — Van róla fogalma, hány napi- és hetilapot jelent ez és hány embernek kell…

— Igazad van, de hadd fejezze be — szakította félbe Partridge.

— Fogalmam sincs, csak azt tudom, hogy rengeteg — vonta meg a vállát Cooper. — Felfogadhatunk azonban néhány ügyes srácot, hogy nézzék át őket. Állítólag van egy könyv... — a jegyzetfüzetébe lapozott, hogy megtalálja a nevet — ...megvan, a Szerkesztők és kiadók nemzetközi évkönyve, amelyben benne van minden nagy és kis lapnak a neve. Egy részüket akár eredetiben, akár mikrofilmen meg lehet találni a könyvtárakban, amelyik pedig nincs meg, annak el lehet menni a szerkesztőségébe, hogy átnézhessük a hirdetéseket. Sok ember kell majd hozzá és gyorsan kell csinálni, nehogy kihűljenek a nyomok.

— S gondolod, hogy három hónap... — szólt kétkedve Partridge, de Cooper nem engedte befejezni a mondatot.

— Nézd! Tudjuk, hogy körülbelül egy hónapon át tartották megfigyelés alatt Sloane-ékat, s mire elkezdték, már biztosan megvolt a támaszpontjuk. Három hónap tehát bőségesen elég lesz.

— És mi történik, ha megtaláljuk a hirdetést, ami pontosan olyan helyet ajánl, amilyet keresünk?

— Valószínűleg elég sok ilyen lesz. Sorrendbe kell rakni őket, és ráállítani az embereinket, hogy ellenőrizzék valamennyit. Először a hirdetés feladóját kell felhívni és kikérdezni, aztán a válaszoktól függően eldöntjük, melyiket nézzük meg közelebbről — magyarázta Cooper. — A

legtöbbről be fog bizonyosodni, hogy számításba sem jöhet, de biztosan akad majd néhány, amelyikkel érdemes lesz foglalkozni. A kutatásban én is részt akarok venni.

Csendben mérlegelték a hallottakat, aztán Partridge volt az, aki először döntésre jutott: — Gratulálok az eredeti ötlethez, Teddy, de magad mondtad, hogy ez nagyon hosszú időt vesz igénybe. Tökéletesen igazad van. Pillanatnyilag semmi esélyt sem látok rá, hogy sikerüljön.

— Őszintén szólva szerintem is a lehetetlenre akar vállalkozni — értett vele egyet Rita. — Először is borzalmasan sok lapról van szó, másodszor a segéderők foglalkoztatása egy vagyonba kerülne.

— Mr. Sloane családjának a visszaszerzése nem érné meg? — kérdezte Cooper.

— Hát persze hogy megérné. De azzal, amit maga javasol, még nem bukkannánk a nyomukra, csak néhány újabb információt szerezhetnénk, bár ez sem biztos.

— Ne folytassuk most, hisz úgysem tudunk dönteni — zárta le a vitát Partridge. — Akkora összegről van szó, hogy csak Les Chippingham határozhat. Ma még találkozunk vele, és akkor előadhatod neki az ötletedet, Teddy.

A két és fél perces összeállítás, amit Iris Everly az esti országos híradó számára készített, drámai, megrázó erejű, s ahogy szakmai körökben mondják, látványdús volt. Minh Van Canh, mint mindig, White Plainsben is művészien kezelte kameráját, Iris pedig a CBA News székházába visszatérve, Bob Watson vágószerkesztővel igazi kis televíziós drámát készített a leforgatott anyagból.

Partridge-dzsal hármasban bevonultak az egymás mellett sorakozó vágószobák egyikébe, és először átnézték valamennyi kazettát. Iris közben jegyzetelt, nagyjából lemérte a felhasználni kívánt részletek hosszát. Köztük volt az a képsor is, amelyik a robbanás helyszínére érkező FBI-munkatársakat ábrázolta. A csoport vezetője, amikor megkérdezték tőle, jött-e már valamilyen értesítés az emberrablóktól, komor arccal körbemutatott, és csak annyit mondott: — Ezen kívül semmi.

A többi felvételen a pusztítás képei és Partridge helyszíni interjúi szerepeltek.

— Azt hiszem, az égő gépkocsikkal és a lerombolt emeletekkel kezdhetnénk — mondta Iris az anyag átnézése után —, aztán jöhetnének a halottak és sebesültek elszállításáról készült képek.

Partridge egyetértett vele, így minden vita nélkül gyorsan összeállították a tudósítás tervét.

Ezután Partridge gyorsan szalagra mondta a tudósítását. Éppen csak belenézett hevenyészett jegyzeteibe, és már kezdte is: — Egy tragikus esemény ma végképp eloszlatott minden kételyt a tekintetben, hogy Crawford Sloane családjának elrablói a legelszántabb, véres kezű terroristák . ..

Aznap este nem kellett műsort vezetnie, visszaváltozott azzá, ami — tudósítóvá. A CBA szombat esti híradójának megvolt a maga állandó műsorvezetője — Teresa Toy, egy bájos és a nézők körében nagyon népszerű amerikai kínai. Teresa megbeszélte Partridge-dzsal és Irisszel, hogy nagy vonalakban milyen is lesz a tudósítás, s aztán — tudva, hogy két igazi profival van dolga — hagyta őket dolgozni.

Miután a hangfelvétel elkészült, Partridge is elment, hogy egyéb dolgai után nézzen. Irisnek és Watsonnak még három órájába került, hogy elkészítse a két és fél perces anyagot, elvégezze azt az idegölő, hatalmas felkészültséget igénylő munkát, amiről a végeredményt látó tévénézők többségének rendszerint fogalma sincs.

Bob Watsonról ránézésre senki sem gondolta volna, hogy képes a vágószerkesztő aprólékos, nagy türelmet igénylő munkájára. Nagydarab, majomszerű, vastag húsos ujjú férfi volt. Bar minden reggel borotválkozott, délutánonként már úgy nézett ki, mintha három napja növesztené a szőrzetét. Vastag, rettenetesen büdös szivarokat szívott, feldühítve mindazokat, akik kénytelenek voltak együtt dolgozni vele a szűk vágószobában. — Ha nem gyújthatok rá, nem forog az agyam — magyarázta mindenkinek, aki panaszkodott a sűrű füst miatt. Iris Everly, s még néhány gyártásvezető, szó nélkül tűrte a füstöt, csak hogy Watsonnal dolgozhasson.

A tévéhíradóba szánt kép- és hanganyagokat előzetesen már megszerkesztették a körzeti stúdiókban, a világ különböző részein lévő távoli tudósítói posztokon vagy éppen az események helyszínén, s nap közben folyamatosan betáplálták a központba.

Ilyen állapotban kerültek a vágószobák valamelyikébe, amelyek legfontosabb eszköze két, rendkívül pontos számlálóval felszerelt videokészülék volt. Több monitor is csatlakozott hozzájuk, a szobában körbefutó polcokon pedig ott sorakoztak az operatőröktől, a társaság és a hozzá csatlakozó állomások archívumaiból kapott kazetták.

A vágószerkesztő feladata volt, hogy a gyártásvezető közreműködésével a beérkezett anyagokból kiválasztott részeket a bal oldali berendezésről

átjátssza a jobb oldaliba helyezett kazettára, amely végül adásba került. A három másodpercesnél csak ritkán hosszabb részletek kiválogatása kiváló ítélőképességet, nagy türelmet és óraműveshez illő pontosságot kívánt.

Watson hozzákezdett az összetört gépkocsikat, a félig romba dőlt épületet ábrázoló bevezető képsor összeállításához. Egy levélosztályozó sebességével kapkodta le a polcról, rakta a gépbe a kazettákat és találta meg rajtuk a keresett részt. Ha elégedetlen volt a látottakkal, a gyorstekerővel előre-hátra pörgette a szalagot, s a cikázó képek közül tévedhetetlen biztonsággal választotta ki a neki legmegfelelőbbet. — Nem, ez itt nem jó — zsörtölődött, mikor már majdnem készen volt a tudósításnak ezzel a részével. — Van valahol egy más szögből készült felvétel, az kellene nekem. — Kazettát cserélt, s végül a harmadikon meg is találta a keresett részletet. — Indítsunk ezzel, aztán térjünk vissza az első képekre — mondta.

Iris egyetértett, és Watson elkezdte összejátszani az adásba kerülő szalagra a hangot és a képet. Első két próbálkozásával elégedetlen volt, gyorsan letörölte őket, harmadszorra végül úgy sikerült, ahogy szerette volna.

— Nézzük csak meg újból azt a Nissanról készült felvételt! — szólt Iris valamivel később. A képsor egy vadonatúj, üde vidéki tájon haladó mikrobuszt ábrázolt. — Idilli jelenet — kommentálta a felvételt a lány, -— Mit szólnál hozzá, ha beadnánk, és utána mutatnánk meg, ami a kocsiból a robbanás után maradt?

— Meg lehet csinálni — mondta Watson, s néhány próbálkozással sokkoló erejű képsort sikerült összeállítania a két felvételből.

— Csodálatos — mormolta Iris. A vágószerkesztő elégedetten hátradőlt, rövid szünetet tartva, miközben hatalmas füstjeiből eregetett. Pihenésre azonban nem volt idő, a munkát folytatni kellett, s ők összeszokott párosként ötleteikkel egymást hajtották előre. Igazi csapatmunka volt. amit végeztek,

A vágás az a kényes művelet, ahol szinte korlátlan lehetőségek nyílnak a hamisításra, a munkát végzők előítéleteinek érvényre juttatására. Mi sem könnyebb, mint egy választáson induló jelöltet bemutatni, amint szívből kacag az otthontalanok keservein, mikor pedig a valóságban könnyeit törölgette. Megvan a technikája annak is, hogy valakinek a szavait idegen képsorral párosítják, amiről csak a vágószerkesztő és a gyártásvezető tud. Mikor ilyesmire készülnek, az anyagért felelős tudósítót rendszerint valamilyen ürüggyel kiküldik a vágószobából. Az illető persze megsejtheti, hogy mi történt, de a sejtés még nem azonos a tudással.

Hivatalosan ezt persze tiltják, de azért minden nagy társaságnál előfordul.

Iris egy alkalommal megkérdezte Bob Watsontól, hogy a szerkesztői munkában engedi-e érvényre jutni mindenki által ismert, erősen szocialistabarát politikai érzelmeit? — Választások idején igen — válaszolta a férfi. — Persze csak akkor, ha úgy látom, hogy nem lesz nagy balhé belőle. Nem nehéz valakit angyalian jónak, ördögien rossznak vagy éppen nevetségesnek bemutatni, ha a gyártásvezető is benne van a dologban.

— Meg ne próbáld velem, mert istentelen balhét csapok — figyelmeztette Iris.

Watson kezét homlokához kapva tisztelgett.

— Menj csak egy kicsit előre — ajánlotta Iris egy újabb White Plainsi felvétel átnézésekor. — Igen, ez az — mondta elégedetten a keresett résznél, de rögtön fel is csattant: — Ó, a fenébe azzal a figyelmetlen hülyével! — Egy rosszul helyezkedő fotóriporter feje lógott be a képbe, tönkretéve az egész felvételt. Újabb emlékeztető arról, milyen kegyetlen, néha test test elleni küzdelmet vívnak egymással a képben dolgozók, akiknek a múló pillanatot kell megörökíteniük.

Egy helyen, akárhogy ügyeskedtek is, nem illeszkedett egymáshoz pontosan a kép és a szöveg. — Szólni kellene Harrynak. hogy változtasson a mondókáján — javasolta Watson.

— Majd később. Először legyünk készen az anyaggal — hajtotta tovább Iris.

Watsont dühítette, hogy a képsorok többségét három másodpercnyire kell rövidítenie. — Hallottad, hogy a brit tévések öt másodperces snitteket csinálnak? Úgy jobban lehet szerkeszteni, s a hangot is könnyebb a képhez illeszteni — kérdezte a lányt.

— Valaki mondta egyszer.

— Nálunk meg csak elvétve engedhet meg magának egy öt másodperces egybefüggő részt az ember, mert különben húszmillió seggfej rögtön elunja magát és másik csatornára kapcsol.

Rövid kávészünetet tartottak, Watson újabb szivarra gyújtott, Iris pedig megkérdezte: — Hogyan kerültél ebbe az egészbe?

— Egy szót sem fogsz elhinni, ha elmesélem — nevetett a vágószerkesztő.

— Azért csak próbáld meg.

— Miamiban laktam és éjszakai portás voltam egy helyi adónál. A hírszerkesztőség éjszakai ügyeletese, egy fiatal srác látta, hogy érdekel a

dolog és megmutatta, hogyan kell kezelni a vágógépet. Ez még abban az időben volt, amikor filmet használtak és nem kazettát. Attól kezdve igyekeztem minél hamarabb szabadulni a munkából, hajnali háromkor vagy négykor bevettem magam a vágószobába, és az előző napi, kidobásra szánt anyagokon gyakoroltam, újabb tudósításokat állítottam össze. Egy idő után egészen jól ment.

— És aztán?

— Még portás voltam, amikor Miamiban súlyos faji zavargások törtek ki. Éjszaka történt, minden a feje tetejére állt, a feketék városrészében, Liberty Cityben gyújtogatások voltak. Minden munkatársat riasztottak, de néhányan nem értek be időre. Rettentő nagy szükség lett volna még egy vágószerkesztőre.

— És te jelentkeztél — találta ki Iris a történet folytatását.

— Először senki nem hitte, hogy képes leszek megcsinálni, de mert nagy bajban voltak, engedték, hadd próbálkozzam. Az anyagom rögtön adásba ment, átjátszottak a nagy hálózatoknak, azok pedig másnap többször is leadták. Tíz órán át dolgoztam, aztán jött az állomás igazgatója és kirúgott.

— Kirúgott?

— Mint portást. Kijelentette, hogy lógok, elhanyagolom a munkámat. — Watson elnevette magát. — Aztán felvett, mint vágószerkesztőt. Azóta nem is jártam arrafelé.

— Jó sztori — mondta Iris. — Ha egyszer megírom az emlékirataimat, fel fogom használni.

Nem sokkal később javaslatukra Partridge ismét beült hozzájuk, változtatott a tudósítás szövegén, hogy Watson tökéletesen össze tudja illeszteni az anyagot. Rögtön utána kimentek a CBA News épülete elé az utcára, és felvették a tudósító záró mondatait.

Attól kezdve, hogy White Plainsből visszatértek, Partridge egyfolytában azon gondolkodott, mit is mondjon. Ha egy szokványos tudósításról van szó, egyszerűen összefoglalja a történteket. Ezúttal viszont, éppen Crawford Sloane miatt, ezt nem tehette meg. Tudta, hogy eltervezett mondatainak egyike-másika csak tovább növelné kollégája fájdalmát. Nehezen megoldható dilemma előtt állt — enyhítsen rajtuk, vagy maradjon meg szenvtelen tudósítónak, akinek csak egy dolog a fontos, az objektivitás?

A megoldás végül szinte magától jött. A CBA News épülete előtt állva, a kíváncsi járókelők gyűrűjében villámgyorsan papírra vetette

mondanivalója lényegét, még egyszer átfutotta, aztán rögtön a kamera elé állt.

— A White Plainsban ma bekövetkezett tragédia a legrosszabb hír barátom és kollégám, Crawford Sloane számára is. Ami történt, nem hagy kétséget a felől, hogy felesége, fia és édesapja kegyetlen, irgalmat nem ismerő bűnözők kezébe került, akikről még mindig nem tudni, honnan érkeztek. Annyi azonban már biztos, hogy bármi legyen is a céljuk, elérése érdekében semmitől sem riadnak vissza.

— A White Plains-i bűntény időzítésével kapcsolatban sokakban felmerül a kérdés: az Egyesült Államokban vannak-e még az elrablottak, vagy egy távoli, egyelőre ismeretlen helyre szállították őket?

— Harry Partridge, CBA News, New York.

13.

Teddy Cooper tévedett. Az emberrablók és áldozataik még nem hagyták el az Egyesült Államokat — igaz, ez már csak órák kérdése volt.

Szombaton délután a Hackensackben megbúvó csoport tagjaiban szinte elviselhetetlenné fokozódott a feszültség. Az izgalmat a reggel White Plainsben történtekről beszámoló rádiós és televíziós híradások váltották ki.

Miguel is nyugtalan volt, idegesen válaszolgatott társai kérdéseire, sőt, néha le is hordta, aki érdeklődni merészelt. Amikor Carlos, az öt kolumbiai legszelídebbike azt merte mondani, hogy a pokolgép berakása a Nissanba *„una idea imbecil”* volt, Miguel tőrt rántott. De erőt vet magán, és rögtön el is rakta a kést.

Tulajdonképpen maga is tisztában volt vele, hogy a mikrobusz felrobbantásával súlyos hibát követtek el. Komoly figyelmeztetésnek szánták akkorra, amikor már elhagyták az országot. De csak akkorra.

Miguel biztosra vette, hogy a füstüveg ablakaitól megfosztott, lecserélt rendszámtáblájú Nissan négy-öt napig, vagy talán még hosszabb ideig nem szúr szemet senkinek sem White Plainsben. Be kellett látnia, hogy tévedett. A robbanás ismét teljes készültségbe helyezte a rendőrségei épp akkor, amikor már úgy tűnt, hogy szép csendben távozhatnak az Egyesült Államokból.

Sem Miguelt, sem a többieket nem érdekelték az áldozatok, sőt, más körülmények között még szórakoztatta is volna őket a robbanás keltette nagy felzúdulás. Most is csupán az nyugtalanította őket, hogy ezzel maguk is nagyobb veszélybe kerültek.

Vajon a rendőrség ismét úttorlaszokat állít fel az utakon, miután — a csütörtöki lapjelentések szerint — már csökkentették a számukat? Ha igen,

akkor egy vagy több ellenőrzésen át kell esniük, amíg elérik a Teterboro repülőteret. És mi lesz a repülőtéren? Vajon megerősítik az ellenőrzést? Ha négyüknek a túszokkal együtt sikerül is simán elrepülniük a Learjettel, mi vár rájuk Floridában, Opa Lockában? Mekkora veszéllyel kell ott szembenézniük?

Ezekre a kérdésekre egyikük sem tudott válaszolni, még Miguel sem. Egyetlen dolgot tudtak biztosan, azt, hogy menniük kell; a távozásukat segítő gépezet már mozgásba lendült, ezt nem lehetett leállítani.

Bekövetkezett az is. ami az adott körülmények között szinte elkerülhetetlen volt. A több mint egy hónapon keresztül összezárt, a legminimálisabb külső kapcsolatokkal rendelkező emberek közötti személyi ellenszenvek szinte a gyűlölködésig fajultak.

A legvisszataszítóbbnak mindannyian Rafaelnek azt a szokását találták, hogy állandóan köpködött, még az étkezőasztalnál is. Carlos egy ebéd közben ezen annyira felháborodott, hogy ráordított Rafaelre: *un bruto odioso!* Rafael dühösen felugrott, a falhoz lökte Carlost és ököllel esett neki. A fiút csak Miguel közbelépése óvta meg a súlyosabb következménytől. Rafael ezután sem változtatott undorító szokásán, Carlosban pedig fortyogott a düh.

Luis és Julio szintén hajba kapott. Egy héttel az indulás előtt kártya közben Julio azzal vádolta társát, hogy csal. Ökölharcuk döntetlenül végződött, ám attól kezdve jóformán szóba sem álltak egymással.

Ellentéteket szült Socorro jelenléte is. A lány, bár korábban mindenkinek a közeledését visszautasította, az utolsó éjszakát Carlosszal töltötte. Szeretkezésüket a többiek is hallották és irigykedtek, Rafaelt pedig, aki a leginkább szerette volna megkapni Socorrót, vad féltékenység kerítette hatalmába. Tett is egy újabb durva ajánlatot a lánynak az elutazás reggelén, de az hasonlóan durva stílusban visszavágott: — Ha a *vergádat* belém akarod mártani, elébb tanulj meg rendesen viselkedni.

A helyzetet csak bonyolította, hogy Miguel is erősen kívánta Socorrót. Tisztában volt azonban azzal, hogy a csoport vezetőjeként nem vehet részt a többiek versengésében.

Észrevette, hogy a vezető szerepnek is megvannak a maga kellemetlen hatásai. Borotválkozó tükrében nézegetve az arcát, feltűnt neki, hogy már nem az az észrevehetetlen, a környezetébe beolvadó átlagember, aki korábban volt. Egyre kevésbé hasonlított az ártatlan kishivatalnokra, ami korábban természetes álcázásként szolgált számára. A múló idő és a ránehezedő felelősség megtette hatását, s egyre inkább annak látszott, aki valójában volt — tapasztalt, határozott parancsnoknak.

És minden parancsnok követ el hibákat, gondolta az indulás délelőttjén. White Plainst egyértelműen a saját tévedésének tartotta.

Különböző okokból tehát, de végül is mindannyian megkönnyebbüléssel fogadták, hogy közeledik az indulás perce, elkezdhetik az előkészületeket.

Eldöntötték, hogy a halottaskocsit Julio, a Serene Temetkezési Vállalat feliratú teherautót pedig Luis vezeti. Mindkét jármű készen állt az indulásra.

A halottaskocsira egyetlen koporsót tettek, amelyben a gyógyszerektől elkábítva Jessica feküdt. A szintén öntudatlan Angust és Nicholast a teherautón szállították. Carlos mindegyik koporsó tetejére fehér krizantémból és rózsaszín szegfűből összeállított virágfüzért helyezett. Érdekes módon a koporsók és a virágok látványa lecsendesítette, szelídebbé tette a csoport tagjait, kezdtek úgy viselkedni, mintha valóban gyászolnának.

Egyedül Baudelióra nem ragadt rá az általános hangulat, ő változatlan figyelemmel rendezgette felszerelését, tudva, hogy a vállalkozás sikere az elkövetkező néhány órában jórészt az ő hozzáértésétől függ. Ha bármelyik fogoly magához tér, mocorogni, esetleg kiabálni kezd, miközben tartanak a repülőtéri formaságok, mindannyian elvesztek.

Ha a koporsók csak egy kicsit is gyanússá válnak valamelyik hivatalnok számára és felnyittatják őket, az ő tervük is ugyanúgy kudarcot vall, mint azoké, akiket 1984-ben Nagy-Britanniában, a stanstedi repülőtéren kaptak el. Akkor egy dr. Umaru Dikko nevű nigériait raboltak el, és elkábítva egy faládában megpróbálták kicsempészni Lagosba. A brit repülőtéri munkások erős orvosságszagot jelentettek, a vámtisztviselők pedig ragaszkodtak hozzá, hogy a koporsót kinyissák. Az áldozatot öntudatlan állapotban ugyan, de élve megtalálták.

Miguel és Baudelio egyaránt tudott az 1934-es esetről és egyikük sem óhajtotta, hogy megismétlődjön.

Röviddel az indulás előtt lélegzetelállítóan csinosan megjelent Socorro. Sima fekete ruha és hozzáillő, keskeny paszpóllal díszített kosztümkabát volt rajta. Feltűzött haját tokkalap alá bújtatta, arany fülbevalót és vékony aranyláncot viselt. Megfogadta Baudelio tanácsát, mindkét alsó szemhéja alá egy-egy borsszemet rakott, s ettől megállíthatatlanul ömlöttek a könnyei. Rafael, bár eleinte tiltakozott, Miguel utasítására szintén megkapta a maga két borsszemét, és hamarosan ő is zokogott, mint a záporeső.

Rafael, Miguel és Baudelio is fekete öltönyt vett, ahogy gyászolókhoz illik. Rafael és Socorro arra készült, hogy eljátssza egy súlyos autóbaleset áldozatává vált, temetésre hazaszállítandó kolumbiai nő bátyjának és nővérének szerepét. Ha kérdezik, a legkisebb koporsóban szerencsétlen unokaöccsük, a nő kisfia fekszik, aki szintén a baleset áldozata lett, a harmadik holttest pedig egy idős, távoli rokoné, aki elkísérte az utazásra az asszonyt és kisfiát.

Baudelio a gyászoló család tagja, Miguel pedig egy közeli barát lesz.

A történetet gondosan összeválogatott tárgyi bizonyítékok támasztották alá — hamis halotti bizonyítványok Pennsylvania államból, ahol az állítólagos baleset történt, fényképfelvételek a szerencsétlenségről; még a Philadelphia Inquirerből származó újságkivágásokat is hamisítottak. A beszerzett dokumentumok között volt egy-egy új útlevél Miguel, Rafael, Socorro és Baudelio számára, s két tartalék halotti bizonyítvány, amelyek közül az egyiket Angus számára kívánták igénybe venni. Az okmányok több mint húszezer dollárba kerültek, és Miguel egyik Kis-Kolumbiában lakó embere szerezte be őket.

A történet úgy szólt, s a hamis újságkivágások is ezt támasztották alá, hogy a három holttest a felismerhetetlenségig összeroncsolódott és megégett. Miguel ezzel is csökkenteni kívánta annak a veszélyét, hogy kinyissák a koporsókat.

A halottaskocsi és a teherautó beindított motorral várakozott, mögöttük a Plymouth Reliant, a volánnál Carlosszal. Azt az utasítást kapta, hogy kissé lemaradva kövesse a másik két járművet, készen arra, hogy közbeavatkozzék, ha valami baj történik. Baudelio kivételével valamennyien fegyvert viseltek.

Tervük az volt, hogy egyenesen a repülőtérre hajtanak, ami nem tart tovább, mint tíz, legfeljebb tizenöt perc.

Az udvaron várakoztak. Miguel az órájára nézett — 19.35 volt. — Indulás! — adta ki az utasítást.

Egyedül ment vissza, hogy még egyszer ellenőrizze a házat és a melléképületeket. Elégedett volt, hogy nem maradt utánuk szembetűnő nyom. Egyvalami aggasztotta egy kicsit: azon a helyen, ahol a rádiótelefonokat és a többi felszerelést elásták, az éles szemű megfigyelő észrevehette, hogy megbolygatták a talajt. Julio és Luis ugyan mindent elkövetett, hogy az avart szétterítve eltüntesse az ásás nyomait, de a művelet nem sikerült tökéletesen. Miguel remélte, hogy nem származik belőle különösebb baj, egyébként sem volt már idő arra, hogy bármit is tegyenek.

Beszállt a halottaskocsi vezetőfülkéjébe, aztán indulást vezényelt Juliónak. Jobbra tőlük, a sötét égbolt alján már csak egy halvány csík jelezte a lenyugvó napot, amikor elindultak Teterboróba.

Luis látta meg először a rendőrségi gépkocsik lámpáit, s halkan káromkodva belelépett a fékbe. Rögtön utána Miguel is észrevette a nyugtalanító fényeket, s gyorsan hátrafordult, hátha el tudnak még menekülni.

Már elhagyták a Passaic gyorsforgalmi utat, s a 17. országos főúton délnek tartottak. Mindkét irányban sűrű volt a forgalom. Köztük és a rendőrautók között nem volt visszakanyarodó sáv, a pályaelválasztó korlát pedig minden visszafordulási kísérletet reménytelenné tett.

Miguelnek kiütközött az izzadság a halántékán, de erőt vett magán és rászólt Luisra: — Hajts tovább. — Aztán hátranézett, hogy meggyőződjön róla, ott van-e a nyomukban a teherautó. Ott kellett lennie valahol Carlosnak is a Plymouthban, bár őt nem lehetett látni.

Közelebb érve már azt is ki tudták venni, hogy néhány rendőr a jobb oldali sávokba tereli a forgalmat. Két sáv között egy hordozható őrbódészerű alkalmatosság állt, mellette rendőrök beszélgettek a beálló kocsik vezetőivel. Az út szélén több rendőrautó is állt, villogó lámpákkal.

— Maradjatok nyugton. Majd én beszélek — szólt rá Miguel a többiekre.

Tíz percen át araszolgattak előre, s még mindig nem tudták pontosan kivenni, mi is történik a kocsisor elején. Sötét volt már és a sok színes fény zavarta a látást. Annyit mindenesetre láttak, hogy a kocsik egy részét továbbengedték, néhány autót viszont félreállítottak és alaposabban megvizsgáltak a rendőrök.

Miguel az órájára nézett — 20.00 óra volt. Képtelenség, hogy elérjék a Learjetet.

Míg a többieket nyugtatgatta, Miguel egyre idegesebb lett. Eddig minden simán ment, s most véget ér a küldetésük? Tudta, ha választania kell a letartóztatás és a rendőrséggel vívandó halálos végű tűzpárbaj között, akkor az utóbbi mellett fog dönteni. Alig látott rá esélyt, hogy megússzák az ellenőrzést. Azt nem tudta csak hirtelen eldönteni, hogy azonnal támadjanak, vagy maradjanak veszteg és mindent egy lapra feltéve reménykedjenek, hogy mégis átcsúsznak.

— Minket keresnek a rohadtak — morogta Luis. Benyúlt a zakója belső zsebébe, s a térdére fektetett egy Walther P38-as pisztolyt.

— Dugd el — parancsolt rá Miguel. Luis egy újságot borított a fegyverre.

Miguel érezte, hogy a közöttük ülő Socorro megborzong. Karjára tette a kezét, s a lány megnyugodott, de nem nézett rá, mereven bámulta a kocsi felé közeledő rendőrt.

Az egyenruhás lassan haladt végig a kocsisor mentén, s néha megállt, hogy válaszoljon az izgatott vezetők kérdéseire. Már csak néhány méterre volt tőlük, s Miguel úgy döntött, hogy magához ragadja a kezdeményezést.

Leeresztette a kocsi ablakát és kiszólt: — Uram, lenne szíves megmondani, mi ez?

A fiatal tiszt — a zubbonyára erősített fém plakett tanúsága szerint Quiles volt a neve — közelebb lépett.

— Egyszerű alkoholellenőrzés, uram. Tudja, a közlekedés biztonsága érdekében — válaszolta erőltetettnek tűnő mosollyal az arcán.

Miguel nem hitt neki,

A rendőr, csak hogy mondjon még valamit, hozzáfűzte: — Remélem, nem valami nagy ivászatról jönnek.

Humorosnak szánt idétlen megjegyzés volt, de Miguel rögtön felismerte a helyzetben rejlő lehetőséget és haladéktalanul ki is használta. Megsemmisítő pillantást vetett Quilesra, és jéghideg hangon kijelentette: — Ha ezt viccnek szánta, uram, akkor ez rendkívül rossz ízlésre vall.

— Nagyon sajnálom... — kezdte bocsánatkérő hangon a rendőr, de Miguel, mintha meg sem hallotta volna, folytatta:

— A mellettem ülő hölgy a nővérével látogatóba érkezett az önök országába, s a nővére itt fekszik mögöttünk egy koporsóban. Tragikus baleset áldozata lett két másik személlyel együtt, akiknek holttestét az utánunk jövő teherautó szállítja. Repülőgéppel visszük őket haza, hogy tisztességgel eltemessük őket. Teterborón vár ránk a gép, s az ön viccelődése legalább olyan kellemetlen számunkra, mint a késés.

Míg ezt előadta, Socorro úgy fordult, hogy a rendőr láthassa az arcán végigömlő könnyeket.

— Ismét csak azt mondhatom, hogy végtelenül sajnálom, uram és hölgyem — válaszolta bűnbánóan Quiles. — Véletlenül csúszott ki a számon. Elnézésüket kérem.

— Elfogadjuk a bocsánatkérést, tiszt úr — egyezett bele méltóságteljesen Miguel. — Nem tudna segíteni nekünk abban, hogy mielőbb folytathassuk utunkat?

— Kis türelmüket kérem — mondta a rendőr, s már ment is vissza a kocsisor elejére, hogy megtanácskozza a dolgot a főnökével. Látták, hogy

a parancsnok figyelmesen végighallgatja, bólint, s a fiatalember már indul is vissza hozzájuk.

— Mindannyian idegesek vagyunk, uram — kezdett ismét magyarázkodni a kocsihoz lépve, majd halkabbra fogta a hangját: — Az igazság az, hogy ez csak álcázás. Az emberrablókat keressük. Hallották, mit csináltak ma White Plainsben?

— Igen, borzalmas — válaszolt szomorúan Miguel. Az előttük álló gépkocsi elindult, kis szabad helyet hagyva számukra a manőverezéshez.

— Álljanak ki a bal oldali sávba, uram. Lassan hajtsanak utánam a korlátig, s aztán folytathatják útjukat. És még egyszer elnézésüket kérem — mondta a rendőr és a mögöttük jövőket visszatartva kiállította őket a sorból. Miguel visszanézett, de a Plymouth Reliantet sehol nem látta. Na, nem baj, Carlos majd vigyáz magára.

Quiles rendőr elvezette őket az őrbódéig, intett, hogy mehetnek, s vigyázzba vágva magát, feszesen tisztelgett a két tovagördülő kocsinak.

A fedő sztori tehát sikerrel kiállta az első próbát, állapította meg magában Miguel. Vajon Teterborón is ugyanilyen használhatónak bizonyul?

Míg Hackensackben rejtőzködtek, Miguel kétszer is járt a repülőtéren, hogy felmérje a terepet.

A kizárólag magángépek által használt Teterboró forgalmas hely volt, huszonnégy óra alatt általában a négyszázat is elérte a fel- és leszállások száma. Körülbelül száz gép számára szolgált állandó bázisul, ezeknek a repülőtér északnyugati végében jelölték ki az állandó tartózkodási helyét. Ott volt az az épület is, amelyben hat, a repülőgépek kiszolgálását végző vállalat kirendeltsége székelt. Mindegyiknek megvolt a maga biztonsági szolgálata és külön bejárata a repülőtér területére.

A hat teterborói vállalat közül a Brunswick Aviation volt a legnagyobb. Miguel javaslatára a Kolumbiából érkező Learjet 55LR is ennek a szolgálatait vette igénybe.

Egyik látogatása alkalmával Miguel egy magángép tulajdonosának adta ki magát, így találkozott nemcsak a Brunswick, hanem két másik vállalat kirendeltségének vezetőjével is. Megtudta tőlük, hogy a gépek ki- és berakodására használt területet nem egyenletesen használják ki, vannak a repülőtéren kevésbé forgalmas, ritkábban használt részek is. A főépület előtti terület volt a legkedveltebb, s ezért a legforgalmasabb is. A helybeliek Asztalnak keresztelték el.

Frissen megszerzett ismereteinek birtokában a Kolumbia New Yorki főkonzulátusán dolgozó kapcsolata segítségével Miguel megüzente Bogotába, hogy a Lear jet a repülőtér déli végében, a kapu közelében kérjen tartózkodási helyet. Reggel pedig, utoljára használva a rádiótelefont, felhívta a Brunswick Aviation kirendeltségét és megkérte őket, hogy 19.45 és 20.15 között hagyják nyitva számára a déli kaput.

A repülőtéren folytatott beszélgetések során meggyőződött róla, hogy az ilyen kérés távolról sem ritka és szokatlan. A magángépek tulajdonosainak gyakran akadt olyan dolguk, amelyről jobb szerették, ha mások nem tudnak, a repülőtér dolgozói pedig kellően diszkrétek voltak. Az egyik kiszolgáló vállalat főnöke el is mesélt Miguelnek egy marijuana szállítmánnyal történt esetet.

Egy alkalommal észrevette, hogy az egyik magángépről gyanús csomagokat raknak át egy kis teherautóra. Telefonált a rendőrségre és a kábítószeres osztag rögtön le is tartóztatta a csempészeket. Később hallotta, hogy a Teterborót rendszeresen használó repülőgép tulajdonosa így panaszkodott, amikor bevitték a rendőrségre: — Azt hittem, hogy ez egy diszkrét, biztonságos repülőtér.

A halottaskocsi és a teherautó elérte Teterborót, s Miguel a déli kapuhoz irányította Luist. A biztonsági ellenőrzést ott sem kerülhették el, de arra számított, hogy nem lesz olyan szigorú, mint a főkapunál.

Azután, hogy a rendőrségi ellenőrzést megúszták, mindannyian ideges hallgatásba burkolóztak, de a repülőteret elérve oldódott bennük a feszültség.

— Nagyszerűen viselkedtél — szólt Socorro Miguelhez.

— Úgy bizony! — fűzte hozzá Luis.

— Ne örüljetek, még nem vagyunk túl mindenen — figyelmeztette őket Miguel.

A kerítéshez érve megnézte az óráját — 20.25 volt, máris fél órát késtek. Tíz perce letelt az az idő is, ameddig nyitva hagyták számukra a déli kaput.

Sejtése beigazolódott — a kaput lelakatolva találták, mögötte nem volt egyetlen lélek sem, csak a sötétség. — *Mierda!* — Miguel dühösen a műszerfalra vágott öklével.

Luis kiszállt, hogy megvizsgálja a zárat és Rafael is csatlakozott hozzá. Kis ideig nézegették, majd visszasétáltak a halottaskocsihoz. — Egyetlen lövéssel szét tudnám vágni — mondta Luis Miguelnek.

Ő csak a fejét rázta és azon gondolkodott, miért nem várta őket a Learjet egyik pilótája sem. A sötétben több gép körvonalai is felsejlettek a

kerítésen túl, de egyikben sem volt bekapcsolva a világítás és mozgásnak sem tapasztalták semmi jelét. Nem érkezett volna meg a gép? Bármi történt is, kénytelenek lesznek a Brunswick Aviation által rendszeresen használt bejáratot igénybe venni.

— Szálljatok vissza, aztán gyerünk! — szólt Luisnak és Rafaelnek.

Alig fordultak vissza a déli kaputól, megjelent mögöttük a Plymouth Reliant. Carlos is épségben túljutott hát az ellenőrzésen. Utánuk sietett, hogy kövesse őket egészen a repülőtér bejáratáig, s megvárja, amíg a halottaskocsi és a teherautó visszatér.

Elérték a Brunswick által használt épület melletti kaput. A gyalogosoknak fenntartott kis ajtóban egyenruhás őr állt, mellette pedig egy magas, kopaszodó, civil ruhás férfi. Nyomozó lenne? Miguel gyomra görcsbe rándult az idegességtói.

Luis leeresztette az ablakot, a civilruhás pedig előrelépett és beszólt a kocsiba: — Senor Pizzarónak hoztak valamit?

Az előre megbeszélt kérdés hallatán Miguel megnyugodott, s már mondta is a betanult választ: — A küldemény szállításra kész, minden papír rendben van.

— Underhillnek hívnak, én leszek a pilótájuk — bólintott az ötvenes évei elején járó férfi. Erős amerikai akcentussal beszélt: — Nagyon elkéstek.

— Volt egy kis gondunk.

— Ne fárasszanak vele. Már beadtam az útvonaltervet. Gyerünk, siessenek — mondta a pilóta és megkerülte a kocsit, hogy a másik oldalról beszálljon. Közben intett az őrnek, s az szélesre tárta előttük a kaput.

Biztonsági ellenőrzésről, rendőrségi szemléről ezúttal szó sem volt. Miguel egy cseppet sem bánta, hogy gondosan kidolgozott történetükre ezúttal nem lesz szükség.

Szűk volt a hely a fülkében négy ember számára, de valahogy csak sikerült becsukniuk az ajtót. A pilóta útmutatását követve Luis a kék jelzőfényekkel megvilágított gurulópályán elindult a repülőtér déli része felé. A teherautó szorosan ott volt a halottaskocsi nyomában.

Több repülőgép bukkant fel előttük, köztük a legnagyobb volt a Learjet 55LR. Árnyékában egy alakot vettek észre.

— Ez Faulkner, a másodpilóta — mondta Underhill.

A gép bal oldalán már nyitva volt az ajtó, a nyílásból lépcső ereszkedett le a betonra. A másodpilóta gyorsan beszállt és bekapcsolta a belső világítást.

Luis hátratolatott, s ügyelve rá, hogy elég helyet hagyjon a többieknek a koporsó leemeléséhez, odaállt a kocsival a Learjet ajtajához. Amikor mindannyian kiszálltak, Underhill megkérdezte: — Hány élő repül?

— Négy — válaszolta Miguel.

— Szükségem lesz a nevükre az úti okmányokhoz. A halottak neve is kell. Ezt leszámítva Faulknerrel együtt semmit sem akarunk tudni magukról és arról sem, miben utaznak. Csupán egy megbízást teljesítünk, máshoz semmi közünk.

Miguel beleegyezően bólintott. Csöppnyi kétsége sem volt afelől, hogy a két pilóta ezért az éjszakai útért igen szép summát fog kapni. A Latin-Amerika és az Egyesült Államok közötti légi útvonalakon sok olyan, amerikaiakból és más nemzetiségűekből álló repülőszemélyzet közlekedik, amelynek tagjai a törvényszegéstől sem riadnak vissza, hajlandók komoly kockázatot vállalni a nagy pénz reményében. Ami ezt a kettőt illeti, Miguelt a legkevésbé sem érdekelte, hogy megpróbálják távol tartani magukat utasaiktól. Ez sem fogja megóvni őket persze, ha meggyűlik a bajuk a rendőrséggel.

A másodpilóta vezényletével Rafael, Julio, Luis és Miguel berakta a gépbe Jessica koporsóját. Vigyázniuk kellett, mert a bejáratnál szűk volt a hely, alig bírtak megfordulni a ládával. A gépből eltávolították a jobb oldali üléssort, helyére a ládák rögzítésére szolgáló hevederek kerültek.

Míg az első koporsót berakták, a halottaskocsi helyet cserélt a teherautóval. Miután a másik két koporsó is a helyére került, Miguel, Baudelio, Socorró es Rafael rögtön beszállt, az ajtót becsukták. Senki sem vesztegette az időt búcsúzkodással. Miközben elhelyezkedett az ülésen, Miguel látta, hogy a két gépkocsi már messze jár.

A másodpilóta még egyszer ellenőrizte a hevedereket, Underhill közben már indított is, s felbúgtak a gép motorjai. Faulkner elfoglalta helyét a pilótafülkében, megkapták a toronytól a felszállási engedélyt, és már gurultak is a kifutópálya felé.

Baudelio az ülésből kihajolva ellenőrző műszereket kapcsolt a két koporsóra. Még akkor is dolgozott, amikor a Learjet elrugaszkodott a betontól, és gyorsan emelkedve elindult Florida irányába.

A hátramaradottaknak még volt egy kis dolguk.

A halottaskocsi, nyomában a Plymouth-szal, a tizenöt kilométerre nyugatra lévő Patersonba tartott, a teherautó pedig egy másik közeli településre. Luis a halottaskocsival a kisváros egyetlen temetkezési

vállalatához hajtott, a slusszkulcsot is a helyén hagyva gyorsan átült a Plymouth-ba, s már mentek is tovább.

A temetkezési vállalkozó reggel viaskodhat majd a lelkiismeretével, hogy felhívja-e a rendőrséget, vagy fogadja el égből hullott ajándékként az értékes új halottaskocsit. Bármelyik megoldás mellett dönt is, Carlos, Luis és a többiek addigra már messze járnak.

Patersonból Carlos és Luis a tíz kilométerre északra lévő Ridgewoodba ment, ahol Julio már várta őket. A teherautótól megszabadult, egy éjszaka zárva tartó használtautó-kereskedés előtt hagyta. A csaknem új járművet ott is valószínűleg örömmel fogadják majd és nem tesznek róla bejelentést.

Hármasban még utoljára visszatértek Hackensackbe, ahol Julio a Chevrolet Celebritybe, Luis pedig a Ford Tempóba szállt át — hárman háromfelé indultak.

Az volt a feladatuk, hogy egymástól nagy távolságra elhagyják a járműveket. Az ajtót nyitva, az indítókulcsot pedig a helyén kellett hagyniuk, hátha akad valaki, aki ellopja a kocsit, jócskán megnehezítve, hogy kapcsolatba hozzák a Sloane család elrablásával.

14.

Harry Partridge és csoportjának tagjai a tragikus White Plains-i események után csupán a CBA esti országos híradójának első kiadása után találkoztak ismét. 19.10 volt, a körülményekbe beletörődve mindannyian lemondták összes, szombat estére tervezett programjukat. Gyakran mondják, hogy a tévéhíradósok rendszertelen munkabeosztásuknak, az otthonuktól való gyakori távollétnek és a megtervezhető társasági élet hiányának köszönhetően az egyik legmagasabb válási arányt felmutató foglalkoztatási csoportot alkotják.

Harry Partridge ismét elfoglalta helyét az asztalfőn és végigjártatta a tekintetét a többieken — Ritán, Norman Jaegeren, Iris Everlyn, Karl Owensen, Teddy Cooperen. Legtöbbjükről lerítt a fáradtság. Ezúttal még Iris sem volt olyan, mintha skatulyából húzták volna ki: haja kócos volt, reggel még patyolatfehér blúzát tintafoltok pettyezték. Jaeger ingujjra vetkőzött és székét hátradöntve az asztalra rakta a lábát.

A tanácsterem is csatatér benyomását keltette — a papírkosarakat degeszre tömték, a hamutartók tele voltak csikkekkel, mindenfelé üres kávéscsészék, a padlón újságok hevertek szerteszét. Megvolt az ára, hogy a termet, ha nem voltak ott, lezárva tartották: a takarítók sem tudtak bejutni. Rita emlékezetébe is véste, hogy ha befejezték, rendbe kell hozatnia a helyiséget hétfő reggelre.

Az időrendi táblázaton és a bizonytalan értesüléseket feltüntető táblán számottevően megszaporodtak a feljegyzések. A White Plains-i eseményekről szóló összegzést Partridge éppen a megbeszélés előtt gépelte le és szögezte ki. Az emberrablók kilétéről és foglyaik feltételezhető tartózkodási helyéről azonban még semmi sem szerepelt egyik tablón sem.

— Ki kezdi? — kérdezte Partridge.

Jaeger jelentkezett elsőnek. Lábát már levette az asztalról és közelebb húzódott a székével.

— Halljuk, Norm!

Az öreg, tapasztalt gyártásvezető a tőle megszokott halk, tanáros hanghordozással kezdte: — A nap jó részét azzal töltöttem, hogy körbetelefonáltam Európát és a Közel-Keletet. Beszéltem az irodavezetőinkkel, tudósítóinkkal, külsőseinkkel és megkérdeztem tőlük, nincs-e valami új, szokatlan értesülésük terrorista körökből? Nem tapasztaltak-e váratlan mozgást? Nem veszett-e nyoma az utóbbi időben néhány terroristának vagy esetleg csoportnak? Ha igen, lehetséges-e, hogy az Egyesült Államokba jöttek? És így tovább.

Kis szünetet tartva belelapozott jegyzeteibe, majd folytatta: — Kaptam néhány meg nem erősíthető értesülést. Bejrútból például egy hónappal ezelőtt eltűnt a Hezbollah egyik csoportja, és azóta sincs róluk megbízható hír. Egyes hírek szerint Törökországban vannak, hogy újabb támadást készítsenek elő a zsidók ellen, sőt, azt is megerősítették Ankarából, hogy a török rendőrség nyomoz utánuk. Bizonyíték azonban nincs. Tulajdonképpen bárhol lehetnek.

— A FARL — a Libanoni Fegyveres Forradalmi Frakciók — állítólag szintén mozgósította az embereit, de három, egymástól független jelentés — az egyik Párizsból — úgy szól, hogy Franciaországban vannak. Cáfolhatatlan bizonyítók persze erre sincs. Abu Nidal eltűnt Szíriából és feltehetően Olaszországban tartózkodik, ahol attól tartanak, hogy az Iszlám Dzsihaddal és a Vörös Brigádokkal valami újabb véres akcióra készül. — Jaeger tehetetlenül széttárta a karját: — Mindez azonban csak találgatás, bár a forrásaim mindeddig megbízhatóaknak bizonyultak.

Leslie Chippingham, majd egy pillanattal később Crawford Sloane lépett a tanácsterembe. Jaeger kis szünetet tartott, míg elhelyezkedtek, csak azután folytatta. Partridge közben megállapította magában, hogy Sloane sápadtabb és nyúzottabb, mint előző nap volt.

— Sikerült hírt szerezni egyéb, a terroristák körében tapasztalható mozgásokról is — folytatta Jaeger. — Ezeknek a részleteivel most nem traktállak benneteket. A lényeg az, hogy mindegyik a Közép-Keletre és

Európára vonatkozik. Talán ennél is fontosabb: akikkel beszéltem, nem hiszik, hogy terroristák indultak volna az Egyesült Államokba vagy Kanadába. Nagyobb csoportról szerintük szó sem lehet. Ha egy ilyen társaság útra kel, annak mindig elterjed a híre. Mindenkit megkértem, hogy tartsa nyitva a szemét és a fülét, s ha valamit megtud, azonnal értesítsen bennünket.

— Köszönöm. Norm — nyugtázta a beszámolót Partridge, és Kari Owenhez fordult: — Ha jól tudom, te dél felé szimatoltál. Volt valami eredménye?

— Semmi konkrétum — a fiatal gyártásvezetőnek nem volt szüksége arra, hogy a jegyzetfüzetében keresgéljen. A rá jellemző módszerességgel minden beszélgetése lényegét leírta egy kis kártyára, és a kartonokat időrendi sorrendbe szedte.

— Ugyanolyan forrásokat hívtam fel, mint Norm és hasonló kérdéseket tettem fel nekik. Managuával, San Salvadorral, Havannával, La Pazzal. Buenos Airesszel, Tegucigalpával, Limával, Santiagóval, Bogotával, Brasiliával és Mexikóvárossal beszéltem. Mint mindig, mostanában is tapasztaltak terroristatevékenységet ezekben a városokban, s vannak hírek a terroristák országok közötti mozgásáról is. Semmi nem merült fel azonban, aminek köze lehetne a mi esetünkhöz. Egyetlen dolgot hallottam, ami esetleg érdekes lehet. Megpróbálok utána járni . . .

— Mondd el — kérte Partridge. — Az se baj. ha csupán találgatás.

— Kolumbiából jött a hír. Egy Ulises Rodriguez nevű fickóról van szó.

— Hírhedt terrorista — szólt közbe Rita. — Latin-Amerika Abu Nidaljaként is szokták emlegetni.

— Így igaz — bólintott Owens. — Kolumbiában állítólag rengeteg emberrablásban volt benne. Nálunk nem sokat beszélnek erről, pedig nagyon gyakori a dolog arrafelé. Szóval, három hónappal ezelőtt Rodriguez állítólag Bogotában volt, aztán egyszerűen eltűnt. Akik értenek hozzá, azt mondják, hogy biztosan valami akcióban vesz részt. Egyesek szerint Londonba ment. Tény, hogy június óta senki sem látta.

Owens a kártyáiba pillantott: — Még valami. Próba szerencse alapon felhívtam egy washingtoni ismerősömet, aki a Bevándorlási Hivatalnál dolgozik, és megemlítettem neki Rodriguez nevét. Az illető később visszahívott és elmondta, hogy körülbelül három hónapja — ez az az időszak, amikor Rodrigueznek nyoma veszett — a CIA figyelmeztette a hivatalt, hogy az illető Miamin keresztül esetleg megpróbál bejutni az Államokba. Országos körözést adtak ki ellene, s a Bevándorlási Hivatal

miami részlegénél teljes készültséget rendeltek el, de Rodriguez nem bukkant fel.

— Észrevétlenül is bejuthatott az Államokba — vetette közbe Iris Everly.

— Lehetséges. Talán más útvonalat választott. Londonból, ha igaz a hír, hogy ott járt, bárhová mehetett. Még valamit róla: Rodriquez Berkeleyben angolt hallgatott, és akcentus nélkül, pontosabban tökéletes amerikai akcentussal beszéli a nyelvet.

— Ez kezd érdekes lenni. Van még valami? — kérdezte Rita.

— Egy apróság — bólintott Owens.

Az asztal körül ülők feszülten figyeltek. Partridge-nak eszébe jutott, hogy talán csak az újságírók tudják igazán, mennyi értesülést lehet szerezni megfelelő kapcsolatokon keresztül.

— Nos, ami az apróságot illeti, Rodriguez az 1972-es évfolyamon végzett Berkeleyben — folytatta Owens.

— Van róla fénykép? — kérdezte Partridge.

Owens tagadólag rázta a fejét: — Érdeklődtem a Bevándorlási Hivatalnál, s azt mondták, hogy senkinek, még a CIA-nek sincs róla képe. Rodriguez nagyon óvatos volt. Mégis, e tekintetben szerencsésnek mondhatjuk magunkat.

— Az isten szerelmére, Karl! — csattant fel Rita. — Mondd már, miről van szó, ne csinálj belőle folytatásos krimit!

Owens elégedetten mosolygott. Bevett szokása volt, hogy minél jobban felcsigázza beszélgetőpartnerei érdeklődését, s ezen sem Rita, sem mások kedvéért nem kívánt változtatni, ezúttal sem.

— Miután ennyit sikerült megtudnom Rodriguezről, felhívtam a San Franciscó-i irodánkat, s megkértem őket, küldjenek ki valakit Berkeleybe. Rád hivatkoztam, Les — fordult Chippinghamhez. — Azt mondtam, hogy ennek a melónak elsőbbséget adtál.

Az elnök jóváhagyólag bólintott.

— Fiona Gowant küldték ki, aki szintén Berkeley-ben végzett, és jól kiismeri magát ott — folytatta Owens. — Fionának szerencséje volt, sikerült találnia valakit az angol tanszéken, aki emlékezett a 72-es évfolyamra és Rodriguezre.

— Kiváló — mondta Rita, érezhető türelmetlenséggel a hangjában.

— Kiderült, hogy ez a Rodriguez magányos farkas, nem voltak barátai. A pasas még arra is emlékezett, hogy szinte rettegett a kamerától, soha nem engedte lefényképezni magát. A Daily Cal, az egyetemi lap egyszer a többi külföldi hallgatóéval együtt le akarta közölni az ő képét is, de

elküldte őket. A srácok nem vették komolyan a visszautasítást, s az egyik hallgató, aki tehetségesen rajzolt, tudta nélkül készített Rodriguezről egy szénrajzot. Amikor megmutatták neki, Rodriguez magánkívül volt a dühtől. Aztán megnyugodott és szokatlanul nagy összegért megvette a portrét. Arról viszont nem tudott, hogy a társa közben készített néhány másolatot és szétosztogatta a barátainak.

— Azok a másolatok ... — szólt közbe Partridge.

— Hadd fejezzem be, Harry — hárította el a sürgetést Owens. — Fiona visszament San Franciscóba, s az egész délutánt telefonálgatással töltötte. Komoly munka volt, hisz 1972-ben háromszáznyolcvannyolcan végeztek Berkeleyben angol szakon. Sikerült néhány nevet és telefonszámot előbányásznia. Épp most, a megbeszélés előtt hívott fel, és közölte, hogy megtalálta az egyik képet. Holnapra megszerzi, a San Franciscó-i iroda pedig rögtön továbbítja nekünk.

A beszámolót izgatott moraj fogadta.

— Ragyogó munka volt — szólt Chippingham. — Köszönd meg Fionának a nevemben is.

— Vigyázzunk, el ne galoppírozzuk magunkat — figyelmeztette a többieket Owens. — Amiről eddig tudunk, az csupán egypár véletlen egybeesés és csak feltételezés, hogy Rodrigueznek esetleg köze lehet az emberrabláshoz. Ráadásul az a rajz húsz éve készült.

— Az emberek húsz év alatt sem változnak olyan sokat — mondta Partridge. — Körbe kell mutogatni a képet Larchmontban, hátha eszébe jut valakinek, hogy látta-e azt az embert. Más?

— Jelentkezett a washingtoni iroda — vette át a szót Rita. — Azt mondják, az FBI egyelőre semmire sem jutott. Az emberei dolgoznak ugyan White Plainsben a Nissan maradványain, de nem sok reményt fűznek hozzá, hogy bármilyen nyomra bukkanjanak. Mint Salerno mondta a pénteki adásban, emberrablási ügyekben az FBI rendszerint kénytelen megvárni, amíg a bűnözők maguk jelentkeznek.

Partridge az asztal túlsó végén ülő Sloane-ra nézett: — Sajnálom, Crawf, de úgy tűnik, egyelőre ez minden.

— Leszámítva Teddy ötletét — figyelmeztette Rita.

— Miféle ötletet? Még nem hallottam róla — kapott a szón Sloane.

— Jobb, ha ő maga mondja el — fordult Partridge a fiatal angolhoz, akit ezúttal is igen elégedetté tett, hogy annyian lesik a szavát.

— Arról van szó, Mr. Sloane, hogy esetleg meg lehetne találni az emberrablók búvóhelyét, bár meggyőződésem, hogy már olajra léptek.

— Mi hasznunk belőle, ha már úgyis elmentek? — kérdezi e Chippingham.

— Ne törődj most ezzel — vágóit közbe türelmetlenül Sloane. — Hadd halljam az ötletet.

Közbeszólása ellenére Cooper először Chippingham kérdésére válaszolt: — A nyomok, uram. Minden ember hagy hátra valamilyen nyomot, ami elárulja, kicsoda, honnan jött, és talán még azt is, hova távozott.

Cooper ezután elismételte mindazt, amit korábban Partridge-nak és Ritának elmondott. Leírta, hogyan képzeli el az emberrablók rejtekhelyét, szólt arról, hogy a bázist valószínűleg hirdetés alapján választották ki, ismertette a Larchmont környékén megjelenő lapok hirdetési rovatainak átnézésére vonatkozó tervét, a vállalkozó fiatalok által könyvtárakban és szerkesztőségekben végzendő munkát, a számba jöhető helyszínek felderítését...

— Komoly vállalkozás, elismerem — fejezte be a beszámolót.

— Egyelőre ne lovalja bele magát túlságosan — figyelmeztette Chippingham, akinek a terv ismertetése közben fokozatosan elborult az arca, különösen a szerződéses munkatársak foglalkoztatására vonatkozó javaslattól riadt meg. — Hány emberről lenne szó?

— Végeztem egy kis számítást — vette át a szót Rita. — A szóban forgó körzetben százhatvan napi- és hetilap jelenik meg. A könyvtárak csupán néhányat raknak le közülük, így főleg a szerkesztőségekben és a kiadóknál kell elvégezni a munkát. Három hónap átnézése és kijegyzetelése hatalmas feladat, de ha úgy döntünk, hogy érdemes megcsinálni, akkor gyorsan végezni kell vele ...

— Válaszolna valaki a kérdésemre? — szakította félbe türelmetlenül Chippingham. — Hány emberre van szükség?

— Szerintem úgy hatvanra — válaszolta Rita. — S kellenek még olyanok, akik összefogják a munkát.

— Harry, te ezt komolyan gondolod? — fordult Chippingham Partridge-hoz. Hangjában kimondatlanul is benne volt: nem lehetsz ekkora őrült.

Partridge nem válaszolt rögtön. Osztotta Chippingham kételyeit. White Plainsből visszafelé jövet a kocsiban alaposan átgondolta a dolgot, s hajmeresztőnek találta Teddy ötletét. Véleménye azóta sem változott. Ezzel együtt úgy döntött, hogy a legbolondabb vállalkozás is jobb, mintha semmit sem tesznek.

— Igen, Les — válaszolta végül. — Ezt ajánlom. Az a véleményem, hogy mindent meg kell próbálnunk. Egyelőre nem úgy néz ki. hogy bőviben vagyunk a jobbnál jobb ötleteknek.

Chippinghamet elkedvetlenítette a válasz, rettegett a gondolattól, hogy hatvan embert kell szerződtetni, és esetleg több héten át fizetni utazási és egyéb költségeit. Tudta, hogy az ilyen vállalkozás óriási pénzbe kerül. Persze régebben, amikor a költségek még semmit sem számítottak, egy percig sem habozott volna vele. Most azonban eszébe jutottak Margot Lloyd-Mason szavai a kutatócsoport költségeiről: Nem akarom, hogy bárki is vadul elkezdjen költekezni. A költségvetést kizárólag az én előzetes hozzájárulásommal léphetik túl.

Senki sem kívánja jobban nála, hogy nyomára bukkanjanak Jessicának, Sloane fiának és az öregnek, és kész megvívni Margot-val is a költségek ügyében. Ám ha harcol, akkor azt olyasmiért teszi, amiben igazán hisz, és nem ilyen hülyeségekért, mint amit ez az arrogáns angol előadott.

— Harry, ezt kénytelen vagyok megvétózni, legalábbis egyelőre — mondta Partridge-nak. — Egyszerűen nem hiszem, hogy az eredmények igazolnák az óriási erőfeszítést. — Míg beszélt, az járt a fejében, hogy a többiek gyávának tartanák, ha csak sejtenék is, mit gondolt az előbb Margot-val kapcsolatban. Igen, megvannak a maga problémái, amelyekről a többiek semmit sem tudnak. Még az állása is könnyen veszélybe kerülhet.

— Les, szeretném … — kezdte Jaeger, de Crawford Sloane közbevágott: — Hagyd rám, Norm! — Jaeger elhallgatott s a műsorvezető éles hangon az elnökhöz fordult: — Mikor arról beszéltél, Les, hogy az eredmények esetleg nem igazolják az erőfeszítést, akkor ugye nem arra gondoltál, figyelembe kell venni a költségeket. De itt nem erről van szó, hanem arról, hogy nem jó az ötlet.

— Tudsz helyette jobbat? — Pillanatnyilag nem.

— Akkor pedig szeretnék egyenes választ kapni a kérdésemre — folytatta jeges hangon Sloane. — Margot Lloyd-Mason zárlatot rendelt el a költségekre?

Chippingham kezdte kényelmetlenül érezni magát: — Beszéltünk a kiadásokról. Ennyi az egész — válaszolta, s még hozzáfűzte: — Válthatnánk néhány szót négyszemközt?

— Nem — üvöltötte Sloane a helyéről felugorva. — Az a szívtelen némber nem érdemel semmiféle tapintatot. Válaszoltál a kérdésemre. Befagyasztotta a költségeket.

— Ennek semmiféle jelentősége nincs. Ha valami olyasmit akartok, ami tényleg megéri, egyszerűen felhívom a Stonehenge-et...

Sloane-t nem lehetett megállítani: — Sajtóértekezletet hívok össze. Most rögtön, ma estére! Világgá kürtölöm, hogy amíg a családom isten tudja, hol szenved, addig a mi gazdag társaságunk a számlakönyveket bújja, a költségvetési kiadásokat mérlegeli, a centeket számolgatja...

— Senki sem számolgatja a centeket! — tiltakozott Chippingham. — Crawf, semmi szükség erre. Sajnálom a dolgot.

— És mi az úristent kezdjünk a sajnálatoddal?

Az asztalnál ülők alig hittek a fülüknek: a programjukra költségzárlatot rendeltek el, s ami még hihetetlenebb, akad, aki elfogadhatónak tartja, hogy ne próbáljanak meg minden lehetségest.

Legalább ilyen hihetetlen volt számukra, hogy a CBA így bánjon egyik legnevesebb munkatársával, egy közismert műsorvezetővel. Elhangzott Margot Lloyd-Mason neve, de mindannyian tudták, hogy a Globanic Industries keze van a dologban.

A tiltakozás legkézenfekvőbb módját választva, Norman Jaeger is felpattant a helyéről: — Harry szerint meg kell próbálnunk, hátha beválik Teddy ötlete. Egyetértek vele — mondta halkan.

— Én is — csatlakozott Karl Owens.

— Vegyetek hozzá engem is — fűzte hozzá Iris Everly.

Ritát egy pillanatra elbizonytalanította a gondolat, hogy mi lesz Chippinghammel, de elszánta magát: — Én is veletek tartok.

— Rendben, rendben, elég volt a színielőadásból — adta be a derekát Chippingham. Rájött, hogy rosszul ítélte meg a helyzetet, és magában Margot-t átkozva megbékélt a gondolattal, hogy az ügyből mindenképpen ő kerül ki vesztesen. — Megadom magam. Lehet, hogy tévedtem. Nekivágunk. Crawf.

Azt azonban eldöntötte, hogy nem kér engedélyt Margot-tól. Pontosan tudta, mi lenne a válasza. Inkább vállalja a veszélyt, hogy a saját szakállára engedélyezze a kiadásokat.

Szokásos gyakorlatiasságával, hogy a feszült hangulatot feloldja, ismét Rita vette át a szót: — Ha tényleg bele akarunk vágni, akkor nem vesztegethetjük az időt. Hétfőn el kell kezdeni a kutatást. Honnan vesszük hozzá az embereket?

— Felhívjuk Arthur bácsit — válaszolta Chippingham. — Ma este beszélek vele, megkérem, jöjjön be holnap és kezdje meg a toborzást.

— Jó ötlet — mondta megenyhülten Crawford Sloane.

— Ki az ördög az az Arthur bácsi? — kérdezte Teddy a mellette ülő Jaegertől.

— Maga még nem találkozott Arthur bácsival? — lepődött meg a gyártásvezető. — Akkor, fiatal barátom, holnap nem mindennapi élményben lesz része.

— Az italt én fizetem — jelentette ki Chippingham, s magában még hozzáfűzte: vezeklésként, hogy elfelejtsétek a történteket.

Sfuzzinál voltak, a tévések egyik kedvenc helyén, a Lincoln Center közelében. Az étterem és a bár, mint szombat esténként általában, ezúttal is zsúfolt volt, de még sikerült elcsípniük egy asztalt és néhány pótszéket.

Chippingham a megbeszélés valamennyi résztvevőjét meghívta, köztük Sloane-t is. de a műsorvezető kimentette magát. Inkább hazament Larchmontba elmaradhatatlan FBI-os kísérőjével. Otis Havelockkal. Tudta ugyan, hogy nem sokat fog aludni, várja, hátha jelentkeznek az emberrablók.

Miután mindenki megkapta az italát, a feszültség kissé felengedett, és Partridge Chippinghamhez fordult: — Les, azt hiszem, valamit meg kell mondanom. Úgy általában sem igen vágyom a beosztásodra, de ebben a pillanatban, azt hiszem, senki nincs közöttünk, aki képes lenne rá, vagy jobban csinálná azt a zsonglőrködést, azt az egyensúlyozást az ellentétes érdekek között, amire rákényszerülsz.

Chippingham hálásan nézett a tudósítóra. Nagyon becsülte Partridge-ot. örült az elismerésnek, a gesztusnak, hogy figyelmeztesse a többieket: ne gondolják, hogy egy vezető számára mindig minden olyan egyértelmű, hogy a döntés egyszerű elhatározás kérdése.

— Harry, méltányolom a munkamódszeredet, tudom, hogy általában hamar ráérzel a helyzetre. Ezúttal is így volt? — kérdezte az elnök.

— Azt hiszem, igen — válaszolta Partridge és Teddy Cooperre nézett. — Teddy szerint a madárkáink kirepültek az országból, és először én is erre a következtetésre jutottam. Az ösztönöm viszont azt súgja, hogy hamarosan történik valami, amiből többet megtudhatunk az emberrablókról.

— Mikor lesz az?

— Pontosan nem tudom. De bármikor történik is, bárhová vezetnek is a szálak, az első akarok lenni, aki a nyomukba ered.

— Az leszel. És megígérem, hogy minden támogatást megkapsz, amire szükséged lesz.

— Hallottátok ezt? Jól jegyezzétek meg! — figyelmeztette Partridge nevetve a többieket.

— Naná, hogy megjegyezzük! — szólt vissza Jaeger. — Les, ha kell, majd emlékeztetünk is, mit mondtál.

— Nem lesz rá szükség — rázta meg a fejét Chippingham.

Míg a többiek beszélgettek, Rita úgy tett, mintha keresne valamit a táskájában. Valójában levelet írt, és mikor befejezte, diszkréten, hogy a többiek észre ne vegyék, Chippingham kezébe csúsztatta az asztal alatt.

A férfi várt, míg a többiek figyelme másra terelődik, s akkor megnézte az üzenetet: Nincs kedved valami máshoz? Tűnjünk el innen.

15.

Rita lakására mentek, a nyugati Hetvenkettedik utcába, ami taxival csak egy ugrásnyira volt Sfuzzitól, Chippingham távolabb, a nyolcvanas számozású utcák környékén lakott azóta, hogy Stasia elindította a válópert. A lakás New Yorki viszonylatban kicsinek és elég szerénynek számított, nemigen dicsekedhetett vele. Hiányzott neki az elegáns Sutton Place-i lakás, ahol egy évtizeden át élt, de ezt Stasia ügyvédei tiltott területté nyilvánították a számára.

Egyébként is szerettek volna minél előbb kettesben maradni. Vadul járt a kezük a taxiban, míg Chippingham oda nem súgta Ritának: — Szétrobbanok, ha nem hagyod abba, aztán hónapokig várhatsz, míg ismét használható állapotba jutok.

— Nem hiszem — nevetett a nő, de azért rögtön visszavonult.

Egy újságkioszknál Chippingham szólt a sofőrnek, hogy álljon meg egy pillanatra. Kiszállt, s hamarosan a New York Times, a Daily News és a Washington Post vaskos vasárnapi számaival tért vissza.

— Most már legalább tudom, hova helyezzem magam a kedvteléseid listáján — jegyezte meg Rita. — Azért remélem, nem akarod elolvasni őket, mielőtt...

— Csak később. Sokkal később — nyugtatta meg mosolyogva a férfi.

Chippinghamnek beszélgetés közben is az járt a fejében, vajon képes lesz-e valaha is felnőtté válni, már ami a nőket illeti. Mindaddig valószínűleg nem, amíg az örökös vágy le nem lohad benne. Tisztában volt vele, hogy sokan szívesen elfogadnák férfierejét, amely — bár csupán néhány hónap volt hátra ötvenedik születésnapjáig — mit sem csökkent huszonéves kora óta. A nők iránti állandó sóvárgásának is megvoltak azonban a hátulütői.

Rita, mint mindig, most is felizgatta és tudta, hogy gyönyörűséges élvezetben lesz része, ám azzal is tisztában volt, hogy egy-két órával

később ismét felteszi magának a kérdést: vajon megérte? Sokszor elgondolkodott már rajta, érdemes volt-e vágyainak engedve elveszíteni a feleségét, akit valóban szeretett, és veszélybe sodorni egész karrierjét? Mert az is bizonytalanná vált, mint azt legutóbbi találkozásukkor Margot Lloyd-Masontól megtudta.

Miért tette mégis? Részben azért, mert képtelen volt kihasználatlanul hagyni az újságírók világában sorozatosan kínálkozó alkalmakat. Izgatta a kihívás, a partner meghódítása és végül a fizikai beteljesedés. Gyönyört adni és kapni egyformán fontos volt számára.

Volt egy gondosan őrzött notesze, amelybe csak számára érthető kóddal feljegyezte minden kapcsolatát, az összes nőt, akit meghódított, akik közül néhányat igazán szeretett.

Rita neve százhuszonhetedikként került nemrég a noteszbe. Chippingham magának sem vallotta be, hogy a kis könyv olyan, mint valami trófeagyűjtemény.

A szolidabb életet élő emberek talán túlzásnak, sőt hihetetlennek tartották volna a 127-es számot. A televíziósok, vagy más, mozgalmas életet élők, például színészek, írók. képzőművészek számára viszont nem volt benne semmi megdöbbentő.

Gyanította, hogy Stasiának fogalma sincs róla, hányszor lépett már félre, sőt gyakran fel is tette magának a kérdést: megmenthető-e még a házasságuk? Szerette volna, ha igennel válaszolhat a kérdésre, de tisztában volt vele, hogy elkésett. Stasiában túl sok keserűség és sérelem halmozódott fel. Néhány hete írt neki egy levelet. Az asszony ügyvédje válaszolt, figyelmeztette, hogy többé ne is próbáljon kapcsolatba lépni ügyfelével, csak rajta keresztül.

Na, nem baj. Ezt a játszmát elveszítette, de ez mit sem von le a Ritával töltendő egy-két óra gyönyörűségéből.

Rita is kettejük kapcsolatán gondolkozott, bár számára ez nem okozott annyi problémát. Soha nem volt férjnél, nem akadt olyan férfira, akihez hajlandó lett volna örökre hozzákötni magát. Ami Lesszel kialakult viszonyukat illeti, tisztában volt vele, hogy ennek nincs nagy jövője. Elég hosszú ideje ismerte és figyelte már a férfit ahhoz, hogy tudja, képtelen a hűségre. Azzal a módszerességgel váltogatta a barátnőit, ahogy mások a fehérneműjüket. Ez sem változtatott viszont azon, hogy ez a hatalmas, erős test a lélegzetelállító, fantasztikus örömöket volt képes nyújtani. A vágy, hogy mielőbb ismét része legyen ezekben, minden gondolatot kisöpört agyából, a kapuban türelmetlenül várta, hogy Les kifizesse a taxit.

Alig zárta be Rita a lakás ajtaját, már egymás karjában voltak és csókolóztak. A hálószoba felé menet Les ledobta a zakóját, megoldotta a nyakkendőjét és kezdte kigombolni az ingét.

A hálószoba illett gazdája egyéniségéhez — ésszerűen, mégis kényelmesen volt berendezve, kellemes, megnyugtató pasztellszínek uralták. Rita türelmetlenül összemarkolta az ágytakarót, ledobta egy fotelbe, s ruháit szanaszét szórva, sietve vetkőzni kezdett. Mosolygó szemét le nem vette Lesről, aki már ruhátlanul, vággyal teli tekintettel állt előtte. A látvány ezúttal is lázba hozta a férfit.

Rita még harmincas évei elején, az első ősz szálak megjelenése után festetni kezdte gesztenyebarna haját. Később, mikor tudósítóból gyártásvezető lett, hagyta, hogy a természet győzedelmeskedjen, s haja most ellenállhatatlanul vonzó keveréke volt a sötétbarnának és az ezüstnek. Alakja is teltebb lett, korábbi hatvan kilójához felszedett még ötöt.

— Vedd úgy, hogy a korábbi lélegzetelállító Afrodité megnyugtató Vénusszá változott — mondta Lesnek, amikor a férfi először látta meztelenül.

— Én Vénuszt választom — hangzott a válasz. Százhetvenöt centiméteres magasságával még így is

nagyon csinos volt — dereka karcsú, csípője telt, mellei erősek és ruganyosak.

Ahogy tekintete végigfutott a férfin, meggyőződött róla, hogy minden további biztatás felesleges. Les lassan hozzálépett, megcsókolta a homlokát, a szemét, a száját, lágyan tenyerébe fogta a mellét, majd egyiket a másik után, szájába vette mindkét bimbóját, amelyek az érintéstől rögtön megkeményedtek.

Mélyeket lélegezve, érezve testében a szétáradó gyönyört, Rita a férfi hímvesszőjéért nyúlt, s lassan, pihekönnyű érintéssel simogatni kezdte. Érezte, hogy az kőkeménnyé merevedik, hallotta a férfi gyönyörtől elfúló lélegzését.

Chippingham szelíden az ágyra fektette, kutató ujjai bejárták a nő lázban égő teste minden zugát, s mikor már egyikük sem volt képes tovább várni, lágyan beléhatolt. A kezdeti apró nyögések után Rita szinte önkívületben kiáltozva jutott el a gyönyör csúcsára.

Ernyedten, boldog kielégültségben hevert az ágyon, csak lassan tért magához. Szeretkezéseik mindig olyan gyöngédek, tökéletesek voltak, hogy többször is föltette magának a kérdést: minden nő ezt érezte-e vajon Lesszel? Gyanította, hogy igen. Olyan hozzáértéssel bánt a női testtel,

hogy mindig az extázis csúcsára juttatta Ritát — s valószínűleg a többieket is. A partnerének okozott gyönyör számára is meghozta az örömöt. Csak akkor engedte el magát, mikor érezte, hogy Rita eljutott a legteljesebb kielégülésig.

Némán, az élvezettől kábán hevertek az ágyon.

— Leslie Chippingham — szólalt meg végül Rita. — Mondták már neked, hogy te vagy a világon a legcsodálatosabb szerető?

— A szerelem költészet, a költészethez pedig múzsa kell. Az én múzsám te vagy — nevetett a férfi és megcsókolta.

— Jól forgatod a szavakat is. Talán megpróbálkozhatnál az újságírással — mosolygott Rita.

Nem sokkal később elaludtak, majd felébredve ismét szeretkeztek.

Mikor az erő végképp elszállt belőlük, elővették ai előző este vásárolt vasárnapi lapokat. Les a Timesszal, Rita pedig a Posttal kezdte.

Természetesen mindketten az emberrablás legújabb fejleményeiről szóló tudósításokat olvasták először, amelyek részletesen beszámoltak a hatalmas erejű White Plains-i robbanásról. Rita szakmai büszkeségének hízelgett, hogy a CBA News szombaton este nem mulasztott el semmi fontosat, mindenről beszámolt, amiről a lapok írtak. Az újságok persze hosszabban tálalták az eseményt, több visszhangot ismertettek, de írásaik lényege ugyanaz volt, mint az ő összeállításuké.

Az emberrablás híre után a fontosabb bel- és külföldi eseményekről szóló beszámolókat nézték át, amelyekkel az utóbbi napokban a megszokottnál kevesebbet törődtek. Egyikük sem olvasta, s még csak rá se pillantott a Post egyik belső oldalán eldugott egyhasábos rövid tudósításra.

EGY FÉLTÉKENY ENSZ-DIPLOMATA MEGÖLTE SZERETŐJÉT ÉS ÖNMAGÁT

José Antonio Salaverry ENSZ-diplomatát és barátnőjét, Helga Efferent szombaton holtan találták Salaverry Negyvennyolcadik utcai lakásán, ahol a rendőrség véleménye szerint féltékenységi dráma játszódott le.

Salaverry Peru ENSZ-képviseletén dolgozott, az amerikai állampolgár, egykor libanoni emigráns Efferen pedig az American—Amazonas Bank kirendeltségén a Dag Hammarskjöld Plazán.

A tetemekre szombaton hajnalban a ház éjszakai portása bukkant rá. Mindkettőjükkel pisztolylövések végeztek, és az orvosi vizsgálat előző este 20 és 23 óra közé teszi a halál beálltát. A rendőrség döntő bizonyítékokra bukkant, amelyek arra utalnak, hogy Salaverry rájött: Efferen rendszeresen

más férfiakkal szeretkezik a lakásában. A felháborodott szerető előbb az asszonnyal, majd önmagával végzett.

16.

A Lear jet 55LR egy sirály eleganciájával ereszkedett alá az éjszakai égből az Opa Lockai repülőtér 18. leszállópályájára. A repülőtér épületén túl látszottak Nagy-Miami csillogó fényei, amelyek hajnali derengést varázsoltak az égboltra.

Az utastér ablakán kinéző Miguelnek egy csepp örömöt nem okozott a színpompás látvány. Remélte, hogy hamarosan maga mögött hagyhatja Amerika fényeit és mindazt, amit e fények jelentettek számára. Az órájára pillantott — 23.18 volt. Alig több mint két és negyed óra alatt tették meg az utat Teterboróból.

Az előtte lévő ülésről Rafael lenyűgözve bámulta a színpompás látványt. Socorro félálomban szendergett mellette.

Miguel Baudelióra nézett, aki műszereivel még mindig a három koporsó mellett ténykedett. Bólintott, jelezve, hogy minden rendben van, Miguel gondolatai pedig visszatértek a néhány perce váratlanul felmerült problémához.

Leszállás előtt előrement a pilótafülkébe és megkérdezte: — Mennyi időre van szükségük a formaságok elintézéséhez?

— Fél óránál nem tart tovább — válaszolta Underhill, a pilóta. — Tankolnunk kell és benyújtani az útvonaltervet — kis szünetet tartott, s még hozzáfűzte: — Persze, ha a vámosok kíváncsiskodnak, akkor elhúzódhat a dolog.

— Itt nincs vámvizsgálat — csattant fel Miguel.

— Rendszerint nincs. A kimenő gépeket nem szokták megnézni. Nemrég hallottam viszont, hogy alkalmi ellenőrzéseket tartanak, néha még éjszaka is — magyarázta a kapitány. Igyekezett közömbös hangot megütni, de szavaiból kiérezhető volt, hogy ideges.

Miguelt meglepte az információ. Opa Lockát éppen azért választották, mert saját ismeretei és a Medellín-kartell információi szerint ott nem sokat törődtek az országból kilépők vámolásával

Teterboróhoz hasonlóan ezt a repülőteret is kizárólag magángépek használták. A külföldről érkezők miatt volt ugyan vámhivatala, de az csak egy kis lakókocsiban berendezett iroda, egy-két fős személyzettel. Nem is várt el tőlük senki olyan alapos vizsgálatokat, mint a nagy nemzetközi repülőtereken, például Miamiban, New Yorkban, Los Angelesben, San Franciscóban működő népes stáboktól. Rendszerint két vámtiszt teljesített szolgálatot Opa Lockán, hétköznapokon 11-től 9-ig, vasárnap pedig 10-től

18 óráig. A Learjét éppen azért indult este, hogy mire Opa Lockára érnek, a vámhivatal már bezárjon.

— Ha a vámosok még itt vannak, akkor hallják az irányítótoronnyal folytatott beszélgetésünket — közölte Underhill. — Aztán majd kiderül, érdekeljük-e őket vagy sem.

Miguel tudta, semmit nem tehet azon kívül, hogy visszaül a helyére és vár. Megpróbálta számba venni a lehetőségeket.

Ha át kell esniük a vámvizsgálatokon, ami távolról sem biztos, sztorijukat minden bizonnyal be fogják venni. Az országúti ellenőrzésnél már meggyőződött róla, hogy Socorro, Rafael és Baudelio megfelelően játssza a szerepét. Baudeliónak másodpercek is elegendők lesznek arra, hogy elcsomagolja a koporsókhoz erősített ellenőrző műszereit. Nem is a fedőtörténettel és a szerepjátszók képességeivel volt probléma, hanem a vámtisztviselőknek előírt szabályokkal holttestek szállítása esetén.

Miguel már kívülről tudta a hivatalos előírásokat. Ezek pontosan megszabták, milyen okmányokra van szükség — halotti bizonyítványra, az Egészségügyi Minisztérium által kiadott szállítási engedélyre és a célország hivatalos szerveinek befogadó nyilatkozatára. A halott útlevele nem kellett, előírták viszont — s ez okozta az igazi nehézséget —, hogy a vámtisztviselő nyittassa ki a koporsót és vizsgálja meg a tartalmát.

Miguel előrelátóan beszerezte az összes dokumentumot. Hamisítványok voltak ugyan, de igen jó minőségűek. A történetet hitelesítendő ott voltak még az országúti balesetről készült fényképek és a hamisított újságkivágások, amelyek arról szóltak, hogy a holttestek a felismerhetetlenségig összeégtek.

Ha tehát vámtisztviselőbe botlanak, a papírokkal nem lesz semmi baj. De vajon kérni fogja-e, hogy nyissák ki a koporsókat? A balesetről szóló beszámolók után vajon lesz-e kedve hozzá, hogy megnézze a tetemeket?

Miguel érezte, miként fokozódik benne a feszültség, miközben a gép lágyan földet ért és a repülőtér egyes hangárja felé gurult.

Wally Amsler vámfelügyelő ezerszer is elátkozta már magában azt a pihent agyú washingtoni bürokratát, aki a „kiléptetési műveletet” kiagyalta. Bárki volt is az, ilyenkor már biztosan alszik, ellentétben vele, akinek ezen az isten háta mögötti repülőtéren kell ücsörögnie. Fél tizenkettő volt, és még két órája volt hátra a szolgálatból.

Amsler alapvetően vidám és barátságos természetű ember volt, nem szeretett zsörtölődni. Csupán azokkal szemben tudott határozott és kíméletlen lenni, akik valamilyen módon áthágták a törvényt. Általában

szerette a munkáját, bár az éjszakai szolgálatot soha nem kedvelte, s igyekezett is elkerülni, ha csak egy mód volt rá. Egy héttel korábban azonban elkapta az influenza és még mindig nem érezte jól magát. Az este is volt egy pillanat, amikor már-már beteget jelentett, de aztán úgy döntött, hogy csak kihúzza a munkaidő végéig. Az utóbbi időben még valami zavarta — a szolgálaton belül elfoglalt helye.

Több mint húsz éve végezte lelkiismeretesen a munkáját, mégsem jutott abba a beosztásba, amely nem sokkal ötvenéves kora előtt szerinte már megillette volna. Lényegében alacsony rangú beosztott volt, GS-9 kategóriába tartozó felügyelő. Sok, nála fiatalabb és jóval kevesebb tapasztalattal rendelkező kollégája már főfelügyelővé lépett elő, elérve a GS-11-es kategóriát, akinek ő köteles volt engedelmeskedni.

Sokáig bízott benne, hogy egy szép napon ő is főfelügyelő lesz, de ma már el kellett ismernie, hogy esélyei egyre halványabbak. Hát igazság ez? Távolról sem volt biztos benne. Jól végezte a munkáját, a szolgálatot mindig fölébe helyezte magánügyeinek. Ugyanakkor soha nem könyökölt azért, hogy főnök legyen és nem csinált látványos dolgokat. Talán ez volt a baj. Persze a GS-9-es kategória sem rossz, a fizetés is megteszi. Meghosszabbított munkaidőben, heti hat napot dolgozva évi 50 ezer dollárt keresett, így tizenöt év múlva a nyugdíja is elég szép lesz.

A fizetés és a nyugdíj azonban még nem minden. Szeretett volna valami olyasmit csinálni, amivel — ha csak a maga szerény módján is — emlékezetessé tehetné a nevét. Úgy érezte, ezt ki is érdemelte. A „kiléptetés művelettel megbízva, késő éjszaka az Opa Lockai repülőtéren azonban erre nem számíthatott.

A műveletet az Egyesült Államokból más országokba tartó repülőgépek ellenőrzésére dolgozták ki. Mindet nem lehetett megvizsgálni, a vámszerveknek nem volt hozzá elég emberük, ezért alkalmazták a szúrópróba módszerét. Ennek a lényege az volt, hogy előzetes bejelentés nélkül megérkezett a találomra kiválasztott repülőtérre egy-két vámtisztviselő, és néhány órán keresztül ellenőrizte a külföldre tartó, többnyire magántulajdonban lévő gépeket. Az akciót gyakran éjszaka hajtották végre.

Hivatalosan illegális kivitelre szánt, magas műszaki színvonalat képviselő amerikai termékeket kerestek, nem hivatalosan viszont, a megengedettnél nagyobb mennyiségű valutára, főleg a kábítószer-kereskedelemből származó pénzekre vadásztak. Természetes, hogy nem hivatalosan, mivel a negyedik alkotmánymódosítás értelmében alapos

gyanú nélkül a vámszervek nem kutathattak pénz után. Azt viszont nem lehetett megakadályozni, hogy a vizsgálat során ilyesmit is felfedezzenek.

A „kiléptetés művelet” néha hozott is eredményeket, sőt, nemegyszer szenzációsakat. Amsler gyakorlatában viszont még nem fordult elő ilyesmi, ezért sem rajongott különösebben a megbízatásért. Két kollégájával együtt most is Opa Lockán kell ülnie, bár a külföldre irányuló forgalom a szokásosnál is gyérebb, és nem valószínű, hogy az éjszaka folyamán sűrűbbé válna.

A néhány indulásra készülődő gép egyike egy Learjet volt, amely néhány perce érkezett Teterboróról, és Kolumbiába, Bogotába tartott. Amsler kelletlenül összeszedte a holmiját és elindult az egyes hangár felé, hogy megvizsgálja a gép szállítmányát.

Dél-Florida kisvárosaival ellentétben Opa Locka nem volt valami vonzó hely. Nevét a szeminol indiánok szavából kapta, ami magas, poros dombot jelent. A városhoz csatlakozó repülőtér forgalmas volt ugyan, de csak kevés épület állt rajta, és körülötte a poros, köves táj sivatag benyomását keltette.

Ebben a sivatagban az egyes hangár valóságos oázisnak számított.

Modern, elegáns fehér épület volt, csak egy része valóban hangár, a többi a gépeket, az utasokat és a pilótákat kiszolgáló létesítményeknek adott otthont. Hetven ember dolgozott benne, ők takarították ki és töltötték fel élelmiszerrel az érkező gépeket, végezték el a kisebb javításokat, teljesítettek szolgálatot a váróban, a mosdókban, az audiovizuális berendezéssel, telefaxszal, telexszel és másológépekkel felszerelt konferencia-központban.

Hasonló létesítmények álltak rendelkezésére a repülőgépek hajózó személyzetének is, valamint egy tágas útvonal ellenőrző részleg. Ebben a szekcióban lépett oda Wally Amsler vámfelügyelő Underhillhez, a Learjet pilótájához, aki éppen az időjárási adatokat tartalmazó térképet tanulmányozta.

— Jó estét, kapitány — köszöntötte. — Ugye ön repül Bogotába?

Underhill felnézett a térképből, s egy cseppet sem lepődött meg az egyenruha láttán: — Így igaz.

Az útvonalterv, s így válasza is merő hazugság volt. A Learjet valójában az Andokban, Sión közelében létesített földes leszállópályára készült és leszállás nélkül kívánta megtenni az utat. Underhill utasítása — s vele a komoly fizetség ígérete — viszont arra szólt, hogy Bogotát jelölje meg célállomásként. Ennek egyébként alig volt jelentősége. Nem sokkal a

felszállás után kikerül az amerikai légi irányítás hatóköréből, s attól kezdve oda megy, ahova akar, senki sem törődik vele.

— Ha nem bánja, szeretném megnézni a gépét és az utasait — mondta Amsler.

Underhill bánta ugyan, de jobbnak látta, ha erről nem tesz említést. Csak abban bízott, hogy fura utasai nem keltenek gyanút a vámtisztviselőben, gyorsan kiállítja a papírokat és útjukra engedi őket. Nem az utasokért aggódott, hanem amiatt, hogy belekeveredhet valami balhéba.

Denis Underhill érezte, hogy valami szokatlan, valami illegális van azokban a koporsókban. Lehet, hogy nem is halottakat, hanem csempészárut tartalmaznak, vagy ha tényleg holttestek vannak bennük, akkor valamilyen kolumbiai—perui gengszterháború áldozatainak hullái, akiket az amerikai hatóságok elől menekítenek. Egy pillanatra sem hitte el a mesét, amit Bogotában próbáltak beadni neki, hogy egy közúti baleset áldozatait és a gyászoló család tagjait kell hazaszállítania. Ha igaz volna, akkor mire való ez a fenő nagy titokzatosság? Ráadásul egészen biztos volt benne, hogy a Learjet fedélzetén tartózkodók közül legalább kettőnél fegyver van. Szembetűnő volt az is, mennyire szeretnék elkerülni a vámvizsgálatot.

A Lear jet ugyan nem Underhillé volt, hanem egy gazdag kolumbiai vállalkozóé, és Kolumbiában is jegyezték be, de ő vezette és jelentős részesedést húzott a gép használatával szerzett profitból is. Munkáltatója tisztában volt vele, hogy néha gyanús, vagy éppen egyértelműen illegális fuvarokra is használja a gépet, de bízott benne, hogy Underhill képes megbirkózni a felmerülő problémákkal, őt és cégét nem sodorja veszélybe.

Nem akarván csalódást okozni neki, Underhill úgy döntött, hogy rögtön előáll a közlekedési baleset áldozatairól szóló mesével. Ezzel talán előre tisztázhatja magát és gépét az esetleges későbbi vádak alól.

— Szomorú eset ez — kezdett bele a Bogotában hallott történetbe, amit — bár ő ezt sem tudta — tökéletesen alátámasztottak a Miguelnél lévő papírok.

— Menjünk, kapitány — mondta Amsler, miután egyetlen megjegyzés nélkül, türelmesen meghallgatta a mesét.

Amsler ismerte az Underhillhez hasonló embereket, s a sztori egy pillanatra sem hatotta meg. Szerencselovagnak nézte a pilótát, aki megfelelő összeg fejében bármilyen szállítmányt bárhová elvisz, ám ha bajba kerül, megjátssza a becsapott, ártatlan balekot. A felügyelő szerint

ezek az emberek túl gyakran ússzak meg büntetlenül a nyilvánvaló törvénysértéseket.

Megkeresték a Learjet 55LR-t az egyes hangárban. A gép ajtaja nyitva volt, Underhill bevezette Amslert az utaskabinba. — Hölgyem és uraim, az Egyesült Államok vámhivatalának munkatársa — jelentette a bent ülőknek.

A megállás óta eltelt tizenöt percben, mialatt Underhill az útvonalengedélyt intézte, Faulkner pedig a gép feltöltésére felügyelt, Miguelnek komoly megbeszélése volt négy társával.

Figyelmeztette őket, hogy esetleg vámvizsgálaton kell átesniük, ezért ügyesen játsszák a szerepüket. Kissé izgatottak voltak valamennyien, de megígérték, hogy nem lesz semmi baj. Socorro újabb borsszemeket rakott mindkét alsó szemhéja alá, a szeme abban a pillanatban megtelt könnyel. Rafael ezúttal lemondott a sírásról, Miguel nem is vitatkozott vele. Baudelio, miután meggyőződött róla, hogy páciensei élnek, de mély kábulatban vannak és még legalább egy óráig mozdulatlanok lesznek, leszerelte műszereit a koporsókról.

Miguel ellentmondást nem tűrő hangon közölte, hogy ő viszi a szót, a többieknek csak annyi a feladatuk, hogy reagálásaikkal igyekezzenek minél hihetőbbé tenni az általa elmondottakat.

A vámtisztviselő megjelenése tehát nem érte felkészületlenül őket.

— Jó estét — Amsler ugyanazon az udvarias hangon kezdte, amelyet Underhilllel szemben használt. Szeme közben villámgyorsan körbejárt a szűk kabinban, felmérte az egyik oldalon elhelyezett koporsókat és a másik oldalon lévő utasokat.

— Jó estét, uram — válaszolta Miguel, aki állva fogadta a belépőket. A dokumentumokat már előkészítette, s először az útleveleket adta át a vámtisztnek.

Amsler elvette ugyan, de nem nézte meg őket. Helyette megkérdezte: — Hová utaznak és milyen célból?

Már látta az útvonaltervet és Underhill is beszámolt az út céljáról, de a vámosoknak és a Bevándorlási Hivatal tisztviselőinek a módszeréhez hozzá tartozik, hogy beszéltessék klienseiket. A beszédmód, az izgatottság apró jelei gyakran többet elárulnak, mint a válaszok konkrét tartalma.

— Egy valaha boldog család tagjainak tragikus útja ez, felügyelő úr — válaszolta Miguel.

— Önnek mi a neve, uram?

— Pedro Palacios. Nem tartozom a szerencsétlen családhoz, a barátjuk vagyok, aki azért jött, hogy szükség esetén segítsen. — Miguel újabb álnevet használt. Kolumbiai útlevele és benne a fénykép valódi volt, de a név, a bejegyzések, köztük az Egyesült Államokba érkezést tanúsító néhány napos pecsét ügyes hamisítvány. — A barátaim megkértek, hogy beszéljek én a nevükben, mert nem tudnak jól angolul — fűzte hozzá magyarázatképpen.

Amsler kikereste Miguel útlevelét, s gyorsan összehasonlította a fényképet az előtte álló férfival. — Ön nagyon jól beszél angolul, senor Palacios.

Miguel villámgyorsan döntött, s a legtökéletesebb nyugalommal válaszolt: — Tanulmányaim egy részét Berkeleyben végeztem, nagyon megszerettem az önök országát. Ha nem ilyen szomorú okból tértem volna vissza, most nagyon boldognak is erezném magamat.

Amsler ellenőrizte a többi útlevelet is, majd Socorróhoz fordult: — Asszonyom, megértette, miről beszélünk?

A lány felemelte könnyáztatta arcát. Szíve hevesen vert, miközben dadogva, folyékony angolságát szándékosan eltorzítva válaszolt a kérdésre: — Igen... egy kicsit.

— Meséljen ezekről — szólt Amsler ismét Miguel-nek, s a koporsók felé intett.

— Itt vannak a szükséges dokumentumok...

— Majd később megnézem őket. Előbb önt szeretném hallani.

— Szörnyű baleset volt — kezdte elcsukló hangon Miguel. — A hölgy nővére a kisfiával s a család egy idősebb férfitagjával pihenni érkezett az Egyesült Államokba. Kocsival indultak tovább Philadelphiából, amikor… amikor egy teherautó a választóvonalat átlépve frontálisan beléjük hajtott. Borzalmas... mindannyian azonnal meghaltak. A sűrű forgalomban nyolc gépkocsi rohant egymásba, mások is életüket vesztették. Az összeroncsolódott járművek lángra lobbantak és a testek… Jézus isten, a holttestek…

A holttestek említésére Socorro hangosan zokogni kezdett. Rafael arcát kezébe temette, válla meg-meg-rázkódott. Miguel kénytelen volt magában nyugtázni, hogy ez a megoldás meggyőzőbb, mint a könnyek. Baudelio csak ült és szomorú arccal bámult maga elé.

Beszéd közben Miguel igyekezett felmérni a vámtisztviselőt. A férfi azonban ki fürkészhetetlennek bizonyult, csak állt némán, kifejezéstelen arccal. Miguel ismét feléje nyújtotta a dokumentumokat: — Mindez le van itt írva. Kérem, nagyon kérem, olvassa el maga.

Amsler ezúttal elvette a papírokat és beléjük lapozott. A halotti bizonyítványok rendben lévőnek tűntek, ugyanúgy az elszállításukra vonatkozó engedély és a kolumbiai befogadó nyilatkozat. Átfutotta az újságkivágásokat, s mikor azt olvasta, hogy „a holttestek a felismerhetetlenségig összeégtek”, felkavarodott a gyomra. A fényképekre csak egy pillantást vetett, annyi is bőven elég volt neki. Eszébe jutott, hogy néhány órával korábban kis híján beteget jelentett. Mi a fenéért nem tette meg? Rosszullét környékezte már a gondolatra is, hogy teljesítenie kell a kötelességét.

A vámtisztviselőt figyelő Miguelnek fogalma sem volt róla, hogy a másik férfi is aggódik, bár más okból, mint ő.

Wally Amsler elhitte, amit hallott. A dokumentumok rendben voltak, a többi papírt is meggyőzőnek találta és elhitte, hogy azt a mélységes megrendülést és gyászt, amelynek szemtanúja volt, senki sem képes színlelni. Tisztes családapa lévén együtt érzett ezekkel az emberekkel és szerette volna minél előbb útjukra bocsátani őket. Sajnos azonban az előírások értelmében a koporsókat fel kellett nyitni, és ettől rosszul érezte magát.

Wally ugyanis nem volt képes elviselni a halottak látványát, jeges rémülettel töltötte el a gondolat, hogy meg kell néznie a borzalmas állapotban lévő holttesteket.

Életre szóló undort váltott ki belőle, hogy nyolcéves korában kénytelen volt megcsókolni nyitott koporsóban fekvő halott nagyanyját. Kiabált és ellenkezett, de a felnőttek nem engedtek, s a viaszos, élettelen bőr érintésének emléke úgy beléivódott, hogy ha csak tehette, elkerülte a halottak látványát. Felnőttként megtanulta, hogy ezt a beteges irtózást nekrofóbiának nevezik. Nem érdekelték az orvosi elméletek, egyetlen vágya volt csupán, hogy ne kerüljön holttest közelébe.

Hosszú szolgálati ideje alatt mindössze egyszer fordult elő, hogy meg kellett néznie egy halottat. Egyedül volt éjszakai ügyeletes, mikor a tengerentúlról meghozták egy amerikai állampolgár holttestét. A kísérő iratok szerint az elhunyt súlya hetvenöt kiló, volt, ám a koporsó százötven kilogrammot nyomott. Még ha kétrétegű biztonsági tartályról volt is szó, a súlykülönbség túl nagynak tűnt, s Amsler nem szívesen ugyan, de utasítást adott a kinyitására. Az eredmény borzalmas volt.

A férfi az útlevél kiállítása óta eltelt időben rettenetesen meghízott, de ami igazán szörnyű volt, a holttest a nem megfelelő konzerválás miatt oszlásnak indult és elviselhetetlen bűzt árasztott. Amsler csak inteni tudott, hogy gyorsan csukják vissza a koporsót, aztán kirohant a helyiségből és

hevesen öklendezni kezdett. Az eset után még napokig kutyául érezte magát, s az emlék, amely sosem múlt el teljesen, most visszatért.

Félelménél is erősebb volt azonban kötelességérzete. — Igazán sajnálom, de az előírások megkövetelik, hogy a koporsókat felnyissák — mondta Miguelnek.

Miguel ettől a lehetőségtől tartott a legjobban. Tett még egy kísérletet, hogy meggyőzze a vámtisztet: — Kérem, uram! Esedezem! Olyan nagy fájdalom ért bennünket! Amerika barátai vagyunk. Legyen irgalmas és tegyen kivételt!

Spanyolra váltva Socorróhoz fordult: — *El hombre quiere abrir los ataúdes.*

Szavaira rémült jajveszékelés volt a válasz: — *Ay, no! Madre de Diós, no!*

Rafael is csatlakozott a lányhoz: — *Le suplicamos, senor. En el nombre de decencia, por favor, no! No lo haga!*

Anélkül, hogy minden szót értett volna, Amsler felfogta a mondanivalójuk értelmét. — Kérem, mondja meg a barátainak, hogy nem én találtam ki az előírásokat — szólt Miguelnek. — Számomra is kellemetlenek, de köteles vagyok megtartani őket.

Miguel érezte, hogy nincs értelme tovább folytatni a színjátékot. Egy szempillantás alatt döntött.

Az idióta vámos mit sem sejtve folytatta: — A koporsókat le kell emelni a gépről, s valami nyugodtabb helyre vinni őket. A kapitány majd intézkedik. Itt az egyes hangárban talál segítséget.

Miguel ezt semmiképp sem akarta. A koporsók nem kerülhetnek le a gépről. Tudta, hogy nem maradt más lehetősége, csak a fegyverhasználat. Nem azért jutottak el idáig, hogy egy vámos *„cabrón”* miatt megbukjanak. Vagy még itt a gépen megöli a fickót, vagy túszként magukkal viszik Peruba, s ott végeznek vele. A következő néhány másodpercben mindez eldől. A pilótákat is valószínűleg fegyverrel kell majd kényszeríteni, különben a következményektől való félelmükben megtagadják a felszállást. Kezét zakója alá, a 9 milliméteres Makarov agyára csúsztatta, s kibiztosította a pisztolyt. Rafaelre nézett, s az alig észrevehetően bólintott. Socorro a kézitáskája után nyúlt.

— Nem, a koporsók itt maradnak — mondta Miguel, s arrébb lépve elállta a kijáratot a vámtiszt, és a pilóták elől. Keze szorosan rákulcsolódott a fegyverre. Most!

Ebben a pillanatban megszólalt egy ismeretlen hang: — Százhetvenkettes, jelentkezz! Itt a központ!

Mindenki megrettent, kivéve Wally Amslert, aki megszokta, hogy az övére csatolt hordozható adóvevő a legváratlanabb pillanatokban szólal meg. Anélkül, hogy a rá leselkedő veszélyből bármit is észrevett volna, szájához emelte a mikrofont: — Központ, itt a százhetvenkettes.

— Százhetvenkettes, a kétszázhatvannyolcas kéri, hogy hagyd félbe a munkát és azonnal hívd fel telefonon, a 467-24-24-es számon. Ne használj, ismétlem, ne használj rádiót — válaszolt az ismeretlen férfihang.

— Itt a százhetven kettes. Vettem. — Amslernek meg kellett erőltetnie magát, hogy a hangjából ne érződjön ki, mennyire megkönnyebbült. Az utolsó pillanatban, mielőtt a koporsókat kirakták volna, elfogadható mentsége akadt — egy parancs, amelynek köteles volt engedelmeskedni. A kétszázhatvannyolc a miami körzet parancsnokának kódszáma volt, s az ő esetében az utasítást, hogy „azonnal”, szó szerint kellett érteni. Amsler ismerte a megadott telefonszámot is — a Miami Nemzetközi Repülőtér teherárураktáráé volt.

Az üzenet valószínűleg azt jelentette, hogy információt kaptak egy csempészárut szállító gépről — a vámosok legtöbb nagy fogása ilyen füleseknek köszönhetően születik —, s Amslerre is szükség van a vizsgálathoz. Azért nem használhatja a rádiót, nehogy kiszivárogjon az értesülés. Gyorsan találnia kell egy telefonfülkét.

— Hívatott a főnököm, senor Palacios — fordult Miguelhez. — Kiállítom a papírjaikat és mehetnek.

Míg a papírmunkával bajlódott, Amsler nem érzékelte, mennyire megkönnyebbültek nemcsak az utasok, hanem a pilóták is. Underhill és Miguel egymást méregette. A pilóta megérezte, hogy hamarosan előkerülnek a fegyverek, és most azon gondolkodott, ne követelje-e utasaitól, hogy felszállás előtt adják át neki őket. Aztán mégis úgy döntött, hogy jobb, ha nem szól. Így is volt már elég bonyodalom. Fő. hogy mehetnek.

Néhány perccel később, miközben az egyes hangár belseje felé futott, Amsler hallotta, hogy becsapódik a gép ajtaja és felbúgnak a hajtóművek. Örült, hogy megúszta a kellemetlen közjátékot, és kíváncsian várta, mi lehet a nemzetközi repülőtéren. Lehet, hogy most jött el a nagy fogás, amire már oly régen vár?

A Lear jet 55LR az Egyesült Államok légteréből kikerülve a perui Sión felé tartva egyre feljebb és feljebb emelkedett az éjszakai égen.

III. RÉSZ

1.

Arthur Nalesworth, akit mindenki csak Arthur bácsiként emlegetett, fiatalabb éveiben a CBA News legnagyobb cápái közé tartozott. Pályafutásának három évtizede alatt vezető posztok egész sorát töltötte be. Volt külföldi hírszolgálatért felelős elnökhelyettes, ügyeletes szerkesztő az esti országos híradónál és az egész hírszerkesztőség első elnökhelyettese. Mint előtte és utána oly sokaknak, egyszer neki is leáldozott a szerencsecsillaga, és ötvenhat éves korában félreállították. Két lehetőséget ajánlottak föl neki: vagy nyugdíjba vonul, vagy kap egy kisebb, jelentéktelenebb beosztást.

A legtöbb ember ezzel az alternatívával szembekerülve már csak büszkeségből is a nyugdíjazást választotta volna. Az önteltségtől mentes és mindig is furcsa nézeteket valló Arthur Nalesworth azonban úgy döntött, hogy marad, bármilyen feladatot elvállal. A társaság erre egyáltalán nem számított, így kénytelen volt gyorsan valamilyen állást találni neki. Jobb ötletük hirtelen nem lévén, főnökei közölték vele, hogy alelnök lesz.

Arthur bácsi később különböző beszélgetések során többször elmondta: — Háromfajta alelnökünk van. A dolgozó alelnök becsületes munkát végez, megszolgálja a fizetését. A bürokrata alelnöknek semmi köze ugyan a műsorok készítéséhez, de arra jó, hogy a főnökei bűnbakot csináljanak belőle, ha valami nem jól sül el. Vannak végül a „jobb híján alelnökök”, akikre legfeljebb az irodaszerek felhasználása tartozik, ezek közé tartozom én is.

Aztán ha egy kis bátorítást kapott, folytatta: — Aki ebben a szakmában elér valamit, annak arra a napra is fel kell készülnie — és sajnos a többség ezt elmulasztja —, amikor már nem számit fontos embernek.

A csúcson is tisztában kell lenni azzal, hogy az embert bármikor felválthatják valakivel, aki fiatalabb, s talán jobb is nála. Persze... — s itt Arthur bácsi kedvenc idézete következett Tennyson Ulysseséből arról, hogy az ember a legreménytelenebb helyzetben is tehet valami nemeset, hasznosat.

Csillogó karrierje végeztével Arthur bácsi mindenki legnagyobb meglepetésére szintén megtalálta azt a területet, ahol hasznossá teheti magát. Az állásért folyamodó fiatalokkal kezdett foglalkozni.

Akik a televíziónál vezető beosztásban dolgoznak, hozzászoktak már, hogy a legkülönbözőbb emberek — barátok, rokonok, üzlettársak, politikusok, a belgyógyászuk, a fogorvosuk és a szemészük, a tőzsdeügynökük, alkalmi ismerőseik, a lista a végtelenségig folytatható — állandóan ugyanazt a kérdést szegezik nekik: — Nem tudná bevinni a

tévéhez a fiamat (a lányomat, az unokaöcsémet, az unokámat, a tanítványomat, egy kedves ismerősömet stb. stb.)?

Vannak napok, különösen az egyetemi diplomaosztás idején, amikor fiatal emberek egész légiója rohamozza meg a televíziót. Az ajánlások egy részét persze félre lehet söpörni, de sajnos nem mindet. Nehéz nemet mondani egy sok hirdetést feladó nagyvállalat vezetőjének, egy fontos fehér házi vagy törvényhozási kapcsolatokkal rendelkező washingtoni személyiségnek, egy-egy értékes hírforrásnak és még nagyon sok más embernek.

Arthur bácsi színrelépése előtt a CBA vezetői a kívánatosnál jóval több időt töltöttek azzal, hogy egymást körbehívogatva üres állások után nézzenek, aztán megpróbálják kibékíteni a fontos embereket, akiknek a fiát, a lányát stb. egyszerűen képtelenek voltak elhelyezni.

Ez az időszak azonban elmúlt. Arthur Nalesworth munkaköre — amelyet a CBA News vezetői szorult helyzetükben alakítottak ki —- mentesítette őket ezektől a gondoktól.

Akinek közbenjárását kérték, ettől kezdve nyugodtan mondhatta: — Természetesen segítek. Van egy alelnökünk, akinek az a dolga, hogy a tehetséges fiatalokkal foglalkozzék. Hívja fel a gyerek, hivatkozzék rám.

A beszélgetésre mindig sor került, mert Arthur Nalesworth tenyérnyi, ablaktalan irodájában mindenkit hajlandó volt meghallgatni. Korábban soha annyi jelentkezővel nem beszélgettek még el a CBA Newsnál, és minden ilyen találkozó legalább egy órán át tartott. A legkülönbözőbb kérdések merültek fel, és az állásért folyamodók mindig jó érzésekkel távoztak, még ha nem is kaptak munkát. Nalesworth pedig alaposan megismerte sok fiatal személyiségét és képességeit.

A sok elbeszélgetés kezdetben mindenkit gúnyolódásra ingerelt, a minden álláskeresővel szívélyesen bánó, kedvesen megértő Nalesworth-ön pedig egyszer s mindenkorra rajta ragadt az „Arthur bácsi” elnevezés.

A kezdeti lenézést azonban szinte észrevétlenül felváltotta a növekvő tisztelet. Arthur bácsi tekintélyét emelte, amikor a leghatározottabban kiállt néhány olyan fiatal mellett, akik aztán a társasághoz bekerülve tehetségük révén villámgyorsan emelkedtek a ranglétrán. Nem sok idő telt bele, s már diplomával felérő rangot jelentett, ha valakit Arthur bácsi választott ki.

Az alelnök hatvanötödik évében járt, csupán öt hónapja volt hátra a nyugdíjig, és a hírszerkesztőség vezetői már eldöntötték, hogy mindenképpen maradásra bírják. Arthur Nalesworth ismét nélkülözhetetlenné vált.

Szeptember harmadik hetének vasárnapján tehát Arthur bácsi bement a szerkesztőségbe, hogy bekapcsolódjék a Jessica, Nicholas és Angus Sloane utáni nyomozásba. Partridge, Rita és Teddy Cooper már a csoport tanácstermében várta.

Az alelnök közepes termetű, zömök, széles vállú, angyalarcú, ősz hajú, elegánsan magabiztos férfi volt. A munkamegbeszélésre való tekintettel szokásos sötét öltönye helyett ezúttal barna Harris tweedzakót, borotvaélesre vasalt világosszürke nadrágot, pertlinyak-kendőt, és tükörfényesre pucolt, vastag műanyag talpú cipőt viselt.

Sztentori hanghordozással beszélt. Egyik kollégája egyszer megjegyezte: bármit mond is Arthur Nalesworth, az úgy hangzik, mint a kőtáblába vésett isteni parancsolat.

— Ha jól értettem, szükségetek lenne hatvanra a legtehetségesebb gyermekeim közül, feltéve, hogy ilyen rövid idő alatt elő tudok keríteni ennyit. Előtte persze nem ártana, ha pontosan elmondanátok, miről is van szó — kezdte Arthur bácsi a kölcsönös üdvözlések és bemutatkozás után.

— Majd Teddy elmagyarázza — mutatott Partridge Cooperre.

Arthur bácsi figyelmesen végighallgatta az emberrablók felkutatására tett eddigi kísérletek kudarcáról és az apróhirdetések átnézésére vonatkozó elképzelésekről szóló beszámolót.

— Tisztában vagyunk vele, milyen nagy és időigényes munka, de egyelőre nincs jobb ötletünk — fűzte hozzá Cooper előadásához Partridge.

— Tapasztalataim szerint, ha nincs nyom, amelyen rögtön el lehetne indulni, akkor az aprólékos kutatás hozza a legtöbb hasznot — válaszolta Nalesworth.

— Örülök uram, hogy ez a véleménye — helyeselt Cooper.

— Az ilyen munka jellemzője, hogy rendszerint nem találod meg azt, amit keresel, rábukkansz viszont egyébre, ami elindíthat egy másik irányban — magyarázta Arthur bácsi, aztán közvetlenül Cooperhez fordult: — Majd meglátja, fiatalember, hogy akiket felhívok, azok között van néhány nagyon tehetséges, dinamikus egyéniség. Hasonlóak magához.

Cooper elkísérte az öreget tenyérnyi irodájába. Arthur bácsi nevekkel teleírt lapokat és névjegyeket vett elő, beterítette velük az íróasztalt, aztán a telefonért nyúlt. Bár ugyanarról szóltak, mindegyik hívásban volt valami személyes, csupán közeli barátok beszélgetésére jellemző vonás.

— ... Ian, ugye azt mondta, hogy a legszerényebb megbízást is hajlandó vállalni, csak bekerüljön a szakmába? Nos, akadt itt valami… Nem, Bemard, nem tudom garantálni, hogy két hét után állandóra alkalmazzák, de miért ne próbálná meg?. .. Igaza van, Pamela, ez az ideiglenes megbízás

tényleg nem a világ teteje, de ne feledje, hogy a legnagyobbak is így kezdték .. . Igen, Howard, óránként öt dollár ötven cent valóban nem főnyeremény, ám ha magának a pénz számít, akkor felejtse el az újságírást és menjen a Wall Streetre . . . Megértem, Felix, hogy az időpont nem a legmegfelelőbb, de sajnos, sohasem az. Ha a tévéhíradónál akar dolgozni, akkor készüljön fel rá, hogy még a felesége születésnapi partijáról is el fogjak rángatni. .. Ne feledje, Erskine, ezután nyugodtan beírhatja a szakmai önéletrajzába, hogy egyedi megbízást teljesített a CBA számára.

Egy óra alatt Arthur bácsi tizenkét hívást bonyolított le. Hat személy biztosra, egy pedig feltételesen vállalta, hogy másnap jelentkezik munkára. Pillanatnyi szünetet sem tartva, türelmesen haladt tovább a listáján.

Többek között felhívta egy régi barátját, Kenneth K. Goldstein professzort, a Columbia Egyetem újságíró karának dékánját is, aki meghallva, miről van szó, a legsegítőkészebbnek mutatkozott. Megbeszélték, hogy egyetemi elfoglaltságuk miatt az alsóbb évfolyamos hallgatók szóba sem jöhetnek, de az alapvizsgáikon túljutott, szakdolgozatukat készítő hallgatók közül néhányan talán vállalkoznak a munkára. Számításba jöhetnek azok is, akik a végzés után még nem találtak állást.

— Összegyűjtők legalább egy tucatnyi nevet, s később visszahívlak — ígérte a dékán.

— Éljen a Columbia! — fejezte be a beszélgetést Arthur bácsi, s folytatta tovább a telefonálást.

Teddy Cooper közben visszatért a tanácsterembe, hogy összeállítsa a másnap jelentkezők munkaprogramját. Behívta a másik két dokumentátort is, és együtt nézték át a Szerkesztők és Kiadók Nemzetközi Évkönyvét, a helyi térképeket és telefonkönyveket, kiválasztva belőlük a felkeresendő könyvtárak és szerkesztőségek címét.

Cooper egy kis útmutatót is készített arról, milyen szempontból vizsgálják a mintegy százhatvan újság apróhirdetéseit három hónapra visszamenőleg.

A Larchmont negyven kilométeres körzetében ajánlott ingatlanok megítéléséhez a következő szempontokat írta elő:

— Nem túl népes, gyéren lakott környéken legyen. Akiket keresünk, azoknak nyugodt helyre volt szükségük, ahol nem keltenek feltűnést. Forgalmas, sűrűn lakott környéken lévő ingatlanok eleve számításba, sem jöhetnek.

— A legígéretesebbnek egy használaton kívüli kisebb gyárépület, raktárház vagy nagyobb lakóház tűnik. Ha lakóházról van szó, legyen régi építésű, rossz állapotban lévő, amely iránt nem túl nagy a kereslet.

Külön előny, ha vannak melléképületei, amelyekben elfér néhány jármű és be lehet rendezni bennük egy autófényező műhelyt. Könnyen elképzelhető, hogy egy elhagyatott farmról lesz szó. A leírásnak megfelelő egyéb ingatlanok is megvizsgálandók.

— A ház beosztása tegye lehetővé négy-öt ember állandó ott lakását és esetleg további személyek elhelyezését. Elképzelhető, hogy a bérlők belső átalakítást végeztek, így a hirdetésben szereplő szobaszám nem meghatározó. („További személyek elhelyezésén” Cooper a túszok bezárását értette, de ezt nem fejtette ki az útmutatóban.)

— Olyan ingatlant keresünk, amely nem felel meg normális üzleti tevékenység vagy lakás céljára. Különleges figyelmet kell fordítani a hosszabb időn át megjelenő, majd hirtelen eltűnő hirdetésekre. A többszöri hirdetés jelezheti, hogy az ingatlanra nem volt igény, azután hirtelen mégis kivette valaki.

— A bérleti díj vagy esetleg eladási ár nem fontos. A keresett személyek számára a költségek valószínűleg nem számítottak.

Úgy döntött, hogy ennyi elég is lesz. Csupán útmutatást akart adni, és nem fantáziát bénító szigorú előírásokat. Személyesen is találkozni kívánt Arthur bácsi gyámolítottjaival és megkérte Ritát, találjon nekik megfelelő helyet a beszélgetésre.

Nem sokkal dél után Cooper összefutott az öreggel a CBA News büféjében. Arthur bácsi tonhalas szendvicset és egy pohár tejet vett, ő pedig aszpikos hússalátát, valami nehezen meghatározható, kanárisárga süteményt és — nem kis viszolygással — egy csésze filteres teát.

Vasárnap lévén kicsi volt a forgalom, rögtön találtak maguknak asztalt. Helyet foglaltak és nem sokkal később Cooper az öreghez fordult: — Szerettem volna megkérdezni, uram ...

— Üdítő az ön brit udvariassága — szakította félbe Arthur bácsi. — Ne feledje azonban, hogy a nagy egyenlőség országában van, ahol a közrendűek a királyt is „Joe”-nak, vagy „Hé, te”-nek szólítják, és levélcímzésben is egyre kevesebb ember használja azt a szót, hogy uram. Engem is válogatás nélkül mindenki a keresztnevemen szólít.

— Rendben, Arthur — Cooper feszélyezetten ugyan, de engedett a felszólításnak. — Azt szerettem volna megkérdezni, mi a véleménye a tévéhíradóról, összehasonlítva...

— ...azokkal az időkkel, amikor még én is számítottam valakinek? Nos, a válaszom valószínűleg meg fogja lepni. A mait sokkal jobbnak tartom. Akik készítik, jobbak a régieknél, beleértve magamat is. A hírgyártás az a műfaj, amely egyre jobb és jobb lesz.

— Sok embernek nem ez a véleménye — Cooper nem is titkolta csodálkozását.

— Ez azért van, kedves Teddym, mert sokan gyógyíthatatlan nosztalgiában szenvednek. Szellemi beöntésre lenne szükségük. A legjobb módszer rá, ha az ember felkeresi itt New Yorkban a Sajtómúzeumot — én is ezt tettem nemrég — és megnéz néhányat a régebbi adások közül, mondjuk, a hatvanas évekből. A maiakkal összehasonlítva a legtöbb amatőrmunkának tűnik, s nem csupán technikailag, hanem mélységét, tartalmát illetően is.

— Sokan, akik nem szeretnek bennünket, azt mondják, nem tisztelünk senkit és semmit,

— Tipikus érve azoknak, akiknek valami titkolnivalójuk van.

Cooper szólni sem bírt az álmélkodástól. de nem is kellett, mert Arthur bácsi rendíthetetlenül folytatta:

— Az újságírói munka javulásának egyik jele, hogy kevesebb nyilvánosságra tartozó ügy marad rejtve, leleplezik azokat, akik visszaélnek a társadalom bizalmával. Ennek árát természetesen a közhivatalt vállaló rendes emberek is megfizetik — megszűnik magánéletük sérthetetlensége. A társadalom azonban nyer az ügyön.

— Tehát nem hiszi, hogy a régi riporterek jobbak voltak, mint a maiak?

— Nemcsak hogy jobbak nem voltak, de hiányzott belőlük az a rámenősség. a hatalom képviselőivel szembeni kiállás és kérlelhetetlen igazságkutató szenvedély, ami ma egy első osztályú újságírót jellemez. Saját koruk mércéje szerint persze a régiek is jók voltak, sőt, néhányan egyenesen kiválóak. Ám még őket is zavarba hozná az az áhítatos tisztelet, amely ma a szakmát körüllengi.

— Áhítatos tisztelet? — kérdezte értetlenül Cooper.

— Hát persze. Nem tudta, hogy önnön fontosságuktól eltelt kollégáink úgy tekintenek a szakmára, mint valami vallásra? Hetet-havat összehordunk, úgy tekintünk a hírre, mint a legszentebb kincsre, a múltról szólva nagyképűen a „televízió aranykoráról” beszélünk, és szinte szentté avatjuk sztár-újságíróinkat. A CBS-nél például megteremtették Szent Ed Murrow-t. Ed persze kiemelkedő újságíró volt, de neki is megvoltak a maga gyengéi, amelyekről nem szól a legenda. A CBS szentté fogja avatni Cronkite-ot is, csak ehhez előbb szegény Walternek meg kell halnia. Élő

személy nem bírja el az ilyen mértékű imádat terhét. És ez még csak a CBS, a legrégibb országos hálózat. A fiatalabb társaságok is ki fogják termelni azokat, akiket vallásos áhítattal lehet tisztelni. Az ABC szentje minden bizonnyal Arledge lesz. Végül is Roone-nak talán mindenki másnál nagyobb szerepe van abban, hogy a tévéhíradók ma olyanok, amilyenek.

— Felvillanyozó volt, hogy megismerhettem a nézeteit, kedves Teddy — emelkedett fel helyéről Arthur bácsi. — Most azonban vissza kell térnem életünk mindenütt jelen lévő, meghatározó kellékéhez, a telefonhoz.

Este Arthur bácsi közölte, hogy „legjobb és legtehetségesebb” gyerekei közül ötvennyolc hétfőn reggel munkára jelentkezik.

2.

Vasárnap hajnalban a Learjet 55LR elérte Peru gyéren lakott, őserdővel borított körzetét, s éppen San Martin tartomány fölött járt. A gép fedélzetén Jessica, Nicholas és Angus Sloane még mindig mély kábulatban feküdt koporsójában.

Helyi idő szerint 4.15 volt. Öt és negyed órája indultak Opa Lockából és közeledtek úti céljukhoz, az Andok lábainál, Sión közelében lévő leszállópályához.

A fedélzeti műszerek kijelzőinek derengő fényében a két pilóta előredőlve kémlelte a sötét tájat. A tengerszint fölött 1050 méter, az alattuk elterülő dzsungeltól számítva azonban csak 300 méter magasságban voltak. A távolban csupán sejteni lehetett a magas hegylánc körvonalait.

Tizennyolc perce tértek le a nemzetközi légi folyosóról, s a légi irányítók hullámhosszáról átkapcsoltak a GNS—500 VLF navigációs rendszerre, amely a pilóták szavajárása szerint olyan pontos, hogy még „a légy fenekén a pattanást” is meg lehet találni vele. Tudták, hogy a leszállópályáról fényjeleket is kell majd kapniuk. Csökkentették a motorok sebességét, de még mindig csaknem 600 kilométerrel repültek.

A másodpilóta pillantotta meg először a fehér jelzőfényt. Háromszor villant fel, s aztán kialudt, de addigra Faulkner már tett egy fordulatot a géppel és nyílegyenesen vezette arra, ahol a fényt meglátta.

Underhill kapitány egy másodperccel később vette észre a jelzést, s már nyúlt is a mikrofonért, hogy a megbeszélt frekvencián leadja a kódolt rádióüzenetet: — *Atención, amigos de Huallaga. Este es el avion „La Dorada”. Les traemos el embarque Pizarro.*

A jelszóban már akkor megállapodtak, amikor megbízói kibérelték a gépet. Rögtön jött is rá a válasz: — *Somos sus amigos de la tierra. Les estamos esperando. „La Dorada” , se puede aterrizar. No hay viento.*

A leszállási engedélynek örültek, annak viszont már kevésbé, hogy odalent szélcsend van, s nem segíti őket a légmozgás a nehéz 55LR lefékezésében. Alighogy Underhill igazolta a vételt, alattuk ismét kigyulladt és szabályos időközökben villogni kezdett a fehér irányfény. Nem sokkal később a pálya két oldalán kigyulladtak a leszállást segítő tarka lámpasorok is. Underhill korábbi két útjának tapasztalatai alapján biztos volt benne, hogy a rádióadót és a jelzőlámpákat külön erre az alkalomra hozták, valahonnan messzebbről. A leszállópályát gyakran használták a kábítószert szállító gépek, és a kartellek nem sajnálták a pénzt, hogy minden alkalommal biztosítsák a legkorszerűbb felszerelést.

— Add át, majd én leviszem — mondta a kapitány és átvette a másodpilótától a gép irányítását.

Háromszáz méter magasságban áthúzott a pálya fölött, s a halvány derengésben megpróbálta felmérni a körülményeket. Tudta, hogy a keskeny sáv mindkét oldalán sűrű a növényzet, s ezért a lehető legpontosabban kell végrehajtani a leszállást. Éles fordulatot csinált, és elindult visszafelé, hogy egy utolsó kanyarral rávezesse a gépet az irtásra. Faulkner az utolsó ellenőrzéseket végezte, majd parancsnoka utasítására kiengedte a kerekeket.

Underhill bekapcsolta a reflektorokat és 200 kilométerre csökkentette a sebességet. Jobb szerette volna, ha nappal szállhat le, de már nem volt annyi üzemanyaguk, hogy a magasban körözzenek, amíg a nap hat óra körül föl nem kel. A süllyedés szögét először nem jól választotta meg, de idejében sikerült korrigálnia, így pontosan a pálya kezdeténél értek földet. Sebesen száguldottak végig az egyenetlen talajon, s már-már úgy tűnt, begurulnak az őserdő fái közé, amikor néhány méternyire az irtás végétől sikerült lefékezni a gépet.

— Ez szép volt — állapította meg Faulkner. Nem nagyon szerette az önző, másokkal nem törődő, többnyire zárkózott, mogorva parancsnokot, de azt elismerte, hogy ragyogó pilóta.

Underhill megfordult a géppel, s elindult vissza, a pálya eleje felé. Néhány méternyit tehettek meg, amikor teherautót és körülötte mozgó alakokat vettek észre. Mögöttük sebtében összeácsolt kalyiba, körülötte fémhordókkal.

— Ott az üzemanyagunk — szólt Underhill a társának. — Azok a fickók majd segítenek átpumpálni. Gyorsan csináljátok, mert el akarok

tűnni innen, mihelyst ki világosodik. — A kolumbiai fővárosba, Bogotába kellett még menniük, de a hátralévő út már csak kényelmes sétarepülésnek számított.

Underhill tudta, hogy a senki földjén tartózkodnak, amelyért rendszeres harcot vív egymással a Sendero Luminoso, a perui hadsereg és a kormányzat terroristaellenes rendőri alakulatai. Tisztában volt mindhárom szervezet brutalitásával, és egyiknek a vendégszeretetét sem kívánta volna hosszabb ideig élvezni. Utasaikat azonban még ki kellett rakniuk. Intett Faulknernek, s ő az ülésről hátranyúlva, kinyitotta a pilótafülke és az utastér közötti ajtót.

Miguel, Socorro, Rafael és Baudelio igencsak megkönnyebbült, amikor az éjszakai repülés és a kockázatos leszállás után ismét szilárd talajt érzett a lába alatt. A felszabadult érzés azonban csak átmeneti volt, hiszen megbízatásuk még nem ért véget. Baudelio tudta, hogy a koporsókat hamarosan kinyitják, s pácienseinek — változatlanul így gondolt rájuk — a saját lábukra kell állniuk. Csökkentette hát a műszerei segítségével kívülről adagolt nyugtató mennyiségét.

Néhány perccel a földet érés után a Learjet megállt, a hajtóművek dübörgése megszűnt, s Faulkner kinyitotta a gép oldalán lévő ajtót. Fojtóan meleg és páradús levegő árasztotta el a kabint.

A fogadásukra érkezettek megkülönböztetett figyelemmel vették körül a gépből kiszálló Miguelt és Socorrót. A férfi parancsnoki rangjának, a lány a Sendero Luminosóhoz fűződő kapcsolatának köszönhette a tiszteletteljes bánásmódot.

Nyolcan fogadták őket. A hajnali derengésben is látszott barna bőrük, marcona vonásaik, zömök, erőteljes paraszti alkatuk. A legfiatalabb volt közöttük a főnök. Előrelépett, bemutatkozott — Gustavónak hívták —, és Miguelhez fordult: — *Tenemos ordenes de ayudarle cuando lo necesite, senor.*

Gustavo közölte, hogy kész teljesíteni a parancsnok utasításait, majd udvarias főhajtással köszöntötte Socorrót: — *Senora, la destinacion de sus prisióneros será Nueva Esperanza. El viaje será noventa kilometros, la mayor parte por el rio. El barco está listo.*

Underhill a pilótafülkéből kiszállva még elkapta az utolsó néhány mondatot. — Miféle foglyokat kell hajón kilencven kilométernyire elszállítani? — kérdezte éles hangon.

Miguelt felbőszítette, hogy Underhill megtudta, Nueva Esperanzába tartanak. Egyébként is elege volt már a nagyképű pilótából. Még a fülében

csengett teterborói kifakadása késésük miatt, s néhány útközben tett, leplezetlenül ellenséges megjegyzése. Most, hogy ismét szilárd talajon állt, ahol az amerikainak semmilyen hatalma nem volt fölötte, megvetően szólt oda neki: — Ez nem tartozik magára.

— Bármi történik is a gépen, az rám tartozik — vágott vissza Underhill, s a koporsókra nézett. Az út elején határozottan kijelentette ugyan, hogy minél kevesebbet tud róluk, annál jobb, most azonban — inkább ösztönösen, semmint alapos megfontolásból — úgy döntött, hogy önvédelemből is jobb, ha minél többet megtud róluk. — Mi van bennük? — kérdezte.

Miguel mintha nem is hallotta volna a kérdést. — *Digale a los hombres que descarguen los ataudes ciudadosamente sin moverlos demasiado, y que los lleven adentro de la choza* — szólt Gustavónak.

— Nem! — vágott közbe ismét Underhill és a gép nyitott ajtaja elé állt. — Sehová nem viszik a ládákat, míg nem válaszolt a kérdésemre! — A hőségben patakokban ömlött végig az arcán az izzadtság.

Miguel biccentett egyet Gustavónak. Éles kattanások hallatszottak és Underhill máris hat darab kibiztosított Kalasnyikov géppisztollyal nézett szembe.

— Jól van, na, az istenit maguknak — visszakozott idegesen a pilóta. A fegyverekről ismét Miguelre röppent a tekintete: — Megértettem a választ. Engedjek, hogy feltöltsem a gépet és elhúzzam a csíkot.

— Takarodjék az ajtóból! — dörrent rá Miguel, figyelmen kívül hagyva a kérést. Underhill engedelmeskedett, a fegyverek csöve leereszkedett, s Gustavo emberei közül négyen felszálltak a gépre. Faulkner is velük ment, kioldozta a hevedereket, a peruiak pedig a bódéba cipelték a három koporsót. Baudelio és Socorro követte őket.

Másfél óra telt már el a landolás óta, s közben szinte teljesen ki világosodott. A Learjetet feltöltötték a fémhordókból, s Underhill elment megkeresni Miguelt, hogy közölje vele: indulnak.

Gustavótól megtudta, hogy mindannyian a kunyhóban vannak. Hallva a belülről kiszűrődő hangokat, a pilóta belökte a kalyiba félig nyitott ajtaját. Egy lépést tett előre, s a látványtól földbe gyökerezett a lába.

A bódé poros padlóján három alak ült. Hátukat a deszkafalnak vetették, fejük ernyedten lelógott, szájuk nyitva. Látszott rajtuk, hogy kábultak, de minden kétséget kizáróan éltek. A Learjetről leszedett koporsók közül kettőt melléjük állítottak, hogy el ne dőljenek. Kísérteties látványt nyújtottak a pislákoló lámpafényben.

Underhill rögtön tudta, hogy is ne tudta volna, kicsodák. Bármelyik repülőtéren járt is, naponta hallgatta az amerikai rádióadókat, olvasta az amerikai újságokat, s ha nem ezt tette volna, Kolumbiában akkor is értesül a híres amerikai televíziós műsorvezető családjának elrablásáról.

Jeges félelem kerítette hatalmába Denis Underhillt. Nem volt tiszta a lelkiismerete — a latin-amerikai charterjáratok pilótái mind így vannak —, de soha nem vett még részt ilyen súlyos bűncselekményben. Anélkül, hogy alaposabban átgondolta volna, rögtön tudta, hogy élete hátralévő részét börtönben töltheti, ha kitudódik a szerepe ezeknek az embereknek a külföldre juttatásában.

Érezte magán utasainak, a Teterboróról érkezett nőnek és három férfinak a tekintetét. Váratlan felbukkanása nyilván őket is zavarba ejtette.

A padlón félig öntudatlan állapotban heverő nő megmozdult. Lassan, erőlködve fölemelte a fejét, egyre tisztuló tekintettel nézte Underhillt, s némán mozgatta az ajkát. Másodpercek teltek el, mire nagy erőfeszítéssel ki tudta nyögni: — Segítsen... kérem, segítsen ... mondja meg... — tekintete ismét üvegessé vált és eszméletét vesztve előrebukott.

A bódé túlsó végéből Miguel lépett elő egy 9 milliméteres Makarov-pisztollyal a kezében. — Kifelé! — parancsolt rá a pilótára.

A fegyver csövét a hátába nyomva, a tisztás körüli bozótba kísérte Underhillt, s a legszenvtelenebb hangon közölte vele: — Most megölhetném, senki ügyet sem vetne rá.

A pilóta megremegett a gondolatra, de erőt vett magán, s amennyire csak tudta, megkeményítette a hangját: — Mindenképpen elintézett, maga gazember. Belerángatott egy emberrablásba. Sokkal többet már úgysem árthat. — Tekintete a pisztolyra siklott, látta, hogy ki van biztosítva. Megszokta már, hogy szembenézzen a veszéllyel, de most úgy érezte, ezt nem úszhatja meg. Ismerte az olyan gazembereket, mint Palacios, vagy bármi legyen is a neve. Tudta, hogy az ilyeneknek az emberélet semmit sem jelent, úgy puffantanak le bárkit, mint ahogy más a földre sercint. Abban reménykedett, hogy a fickó jól céloz, s halála gyors és fájdalommentes lesz... De miért nem lő már?... Bármilyen hideg fejjel vetett is számot sorsával néhány pillanattal korábban, hirtelen páni félelem fogta el. A hőségben patakokban folyt róla az izzadság, mégis rázta a hideg a rémülettől.

Váratlanul arra lett figyelmes, hogy a ravaszt már-már meghúzó férfi valamitől elbizonytalanodott.

Miguel valóban az esélyeket latolgatta. Ha megöli a pilótát, akkor a társával is végeznie kell, s a Learjet egyelőre nem tud felszállni. Ez a

bonyodalom nem hiányzott neki. Tisztában volt azzal is, hogy a gép kolumbiai tulajdonosának vannak barátai a Medellín-kartellben. Előfordulhat, hogy fellármázza őket...

Visszatolta a biztonsági reteszt, s vészt jósló hangon figyelmeztette Underhillt: — Talán csak képzelődött, mikor úgy gondolta, hogy lát valamit. Talán semmit sem látott az egész út során. ¦•;

A pilóta megértette, hogy valami ismeretlen oknál fogva kapott egy utolsó esélyt és gondolkodás nélkül válaszolt: — Igaza van. Semmit sem láttam.

— Takarodjék a gépével együtt és tartsa a száját — mordult rá ismét Miguel. — Ha fecseg, bárhol lesz is, megtalálom és megölöm. Világos?

— Világos — bólintott Underhill és elindult a repülőgép felé. Tudta, hogy ennél közelebb soha nem járt még a halálhoz.

A Learjet áttörte a dzsungelre telepedett hajnali párareteget, s gyorsan emelkedett a vakítóan kék ég felé. A nap szikrázó sugarai perzselő hőséget ígértek.

Underhill gondolatait kizárólag sorsának várható alakulása kötötte le. Faulkner nem látta a foglyokat, fogalma sincs róla, hogy emberrablásban vettek részt, és nem is szabad felvilágosítania róla, okoskodott. Ha nem tudja, hogy elrabolt embereket szállítottak a koporsókban, akkor később bármikor kész lesz megesküdni rá, hogy Underhill sem tudott róla.

Underhill szinte biztosra vette, hogy előbb-utóbb a nyomára bukkannak, ezért elhatározta, hogy a végsőkig kitart e verzió mellett. Fogalma sem volt róla, hogy a Sloane család elrabolt tagjait szállítja a gépen. Ezt fogja mondani.

Hisznek-e majd neki? Lehet, hogy nem, de az lényegtelen, gondolta visszatérő önbizalommal. Mindaddig nincs jelentősége, amíg nem akad valaki, aki állításának az ellenkezőjét bizonyítaná.

Eszébe jutott az asszony, aki megszólította. A híradósokat felidézve úgy rémlett neki, Jessicának hívják. Vajon emlékezni fog-e rá, hogy látta őt? Képes lesz-e azonosítani? Állapotából ítélve nem túl valószínű. Minél tovább gondolkodott rajta, annál valószínűtlenebbnek tűnt számára az is, hogy egyáltalán élve hagyja el a nő Perut.

Intett Faulknernek, hogy vegye át a gép irányítását, és önelégült mosollyal kényelmesen hátradőlt az ülésben. Meg sem fordult a fejében, hogy meg kellene próbálnia kimenteni a foglyokat, vagy jelenteni a hatóságoknak, kik és hol tartják fogva őket.

3.

Három napja sem tartott még a nyomozás és a CBA News kutatócsoportja máris komoly sikert könyvelhetett el.

Larchmontban felismerték és a Sloane család elrablóinak egyikeként azonosították Ulises Rodriguezt, a hírhedt kolumbiai terroristát.

Vasárnap reggel — mint előző nap megígérték — a CBA News központjába megérkezett annak a szénrajznak a másolata, amelyet húsz évvel korábban egyik egyetemista társa készített Rodriguezről. Kari Owens gyártásvezető, aki bogotái kapcsolatai és az amerikai Bevándorlási Hivatalnál dolgozó barátai segítségével fényt derített Rodriguez kilétére, személyesen vitte ki a portrét Larchmontba. Elkísérte a kirándulásra egy forgatócsoport és a társaság egyik New Yorki tudósítója is.

A kamera előtt Owens és a tudósító hat fényképet mutatott Priscilla Rheának, a nyugdíjas tanárnőnek, aki tanúja volt a Grand Union szupermarket parkolójában elkövetett emberrablásnak. Az egyik kép Rodriguezt, a többi öt pedig hozzá többé-kevésbé hasonló személyeket ábrázolt. Miss Rhea a leghatározottabban rögtön Rodriguezre mutatott.

— Ez volt az. Ez a férfi kiáltotta oda, hogy filmet forgatnak. A képen fiatalabb, de egészen biztosan o az. Bárhol felismerném — jelentette ki magabiztosan, s még hozzáfűzte: — Úgy vettem észre, hogy ő a parancsnok.

Harry Partridge, Rita Abrams, Kari Owens és Iris Everly vasárnap este megvitatta, mit kezdjenek a felfedezéssel. Owens, aki joggal volt büszke sikerére, sürgette, hogy az értesülést tegyék közzé a hétfő esti országos híradóban. Látva Partridge vonakodását, minden lehetséges érvet elősorolt, hogy meggyőzze főnökét:

— Harry, olyasmit tudunk, amit még senki. Mindenkit lekköröztünk. Ha holnap közzétesszük, bármennyire utálják is, de kénytelenek lesznek ránk hivatkozni, még a New York Times és a Washington Post is. Ha viszont visszatartjuk, a hír kiszivároghat és elveszítjük az elsőségünket. Te is nagyon jól tudod, hogy az emberek szeretnek fecsegni. Ott ez a Rhea nevű öregasszony Larchmontban. Kikotyoghatja bárkinek, s a hír pillanatok alatt elterjed. A mieink is bármikor elejthetnek néhány szót egy másik társaság emberei előtt.

— Egyetértek — sietett Owens segítségére Iris Everly. — Ha nem használhatom fel az információt a holnapi adásban, semmi újat sem tudok mondani.

Végül is úgy határoztak, hogy másnap kiadják az értesülést. Partridge — bár a többieknek nem szólt róla — elhatározta, hogy közli Crawford

Sloane-nal a hírt. Tudta, milyen állapotban van Crawf, és azt is, hogy a legbizonytalanabb fejlemény, az előrelépésnek még a látszata is megkönnyebbülést hozhat számára. Bármilyen késő volt is már — tíz felé járt az idő —, elhatározta, hogy személyesen keresi fel. Nem akart telefonálni, mert tudta, hogy az FBI lehallgatja a larchmonti házba érkező hívásokat, ő pedig egyelőre nem szándékozott megosztani az értesülést a Szövetségi Nyomozóirodával.

Kért egy hivatali kocsit és kivitette magát Larchmontba.

— Köszönöm, hogy elmondtad, Harry — mondta Crawford Sloane, miután Partridge befejezte a beszámolóját. — Bejelentitek a holnapi adásban?

— Még nem biztos — válaszolta Partridge és röviden felsorolta a hír közzététele mellett és ellen szóló érveket is. — Alszom még rá egyet.

Whiskyt kortyolgatva ültek a nappaliban, ahol Sloane négy napja még a feleségével és Nickyvel beszélgetett az esti adás után hazatérve. Érkezésekor az ügyeletes FBI-ügynök jól szemügyre vette Partridge-ot. Új fiú volt. Otis Havelockot helyettesítette, aki egy estét a családjával töltött. Sloane becsukta a nappali ajtaját, halkra fogták a hangjukat, így a kint üldögélő FBI-os semmit sem hallott.

— Bárhogy határozol is, támogatom a döntésedet — mondta Sloane. — Egyébként nem gondolod, hogy szét kellene nézni Kolumbiában?

— Egyelőre nem — rázta meg a fejét Partridge. — Rodriguez gyakran felbukkan Latin-Amerika országaiban, sőt, néha még Európában is. Pontosan be kell határolnunk, honnan indult ki az akció. Megyek, ismét ráülök a telefonra, és ezt teszik a többiek is.

Feltétlenül fel akarta hívni a szervezett bűnözők védelmével foglalkozó ügyvéd ismerősét, akivel pénteken már beszélt, és aki azóta sem hívta vissza. Az ösztöne azt súgta, hogy Rodrigueznek, ha valóban ő hajtotta végre az akciót, igénybe kellett vennie a szervezett amerikai alvilág segítségét.

Felállt, s már épp indulni akart, de Sloane a vállára tette a kezét, s visszatartotta: — Harry, barátom — mondta remegő hangon. — Meggyőződésem, hogy csak a te segítségeddel kaphatom vissza Jessicát, Nickyt és az apámat. — Kis szünetet tartott, de aztán folytatta: — Volt idő, amikor nem álltunk túl közel egymáshoz. Bocsásd meg, ha néha csúnyán viselkedtem. Azt akarom, hogy tudd, senkiben sem bízom jobban, mint tebenned.

Partridge válaszolni akart, de csak némán bólogatott, majd kezét Sloane vállára téve, nagy nehezen jó éjszakát kívánt és távozott.

— Hová, Mr. Partridge? — kérdezte a sofőr, mikor beszállt a kocsiba.

Csaknem éjfél volt már, és Partridge nagyon fáradtnak érezte magát. — Az Inter-Continentalba — válaszolta elcsigázottan.

Sloane búcsúzóul mondott szavai jártak az eszében. Pontosan tudta, milyen érzés elveszíteni valakit, akit az ember nagyon szeret. Valamikor régen ő is elveszítette Jessicát, bár az akkori körülményeket össze sem lehet hasonlítani Crawf rettenetes helyzetével. S aztán Gemma ...

Nem! Ma éjjel nem fog Gemmára gondolni. Oly sokszor jutott eszébe az utóbbi időben… talán a fáradtság tette... és az emlékek mindig fájdalmasak voltak.

Kényszerítette magát, hogy gondolatai visszatérjenek Crawfordhoz, aki nemcsak Jessica, hanem a fia. Nicholas elvesztése miatt is szenved. Partridge soha nem tudta meg, milyen érzés apának lenni, de sokszor tapasztalta, hogy egy gyerek elvesztése elviselhetetlen, talán a legelviselhetetlenebb minden veszteség közül. Gemmával ők is gyereket akartak... Drága Gemma! ...

Hasztalan próbálta kirekeszteni gondolataiból, s fel is hagyott a reménytelen próbálkozással. Míg a kocsi Manhattan felé tartva a kilométereket falta, lehunyt szemmel átadta magát az emlékezésnek.

Sietős panamavárosi egybekelésük után Partridge szentül vallotta, hogy a legszerényebb esküvői szertartás a legjobb, legtartósabb házasság előhírnöke, a zajos, nagy felhajtással járó ceremóniákat sokkal nagyobb valószínűséggel követi válás.

Készséggel elismerte persze, hogy ez csupán a saját tapasztalatain alapuló előítélet. Első házasságát még Kanadában kötötte, úgy, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Volt ott csillogó, hófehér menyasszonyi ruha, nyoszolyólányok, több száz vendég, templomi kórus (amihez jövendőbeli anyósa ragaszkodott) és többszöri főpróba, ami az igazi eseményt végül csaknem jelentéktelenné silányította. A házasság — ezt Partridge készséggel elismerte, hogy felerészt az ő hibájából — rosszul sikerült, s együttlétük, amelyről pedig ők is ünnepélyesen megfogadták, hogy addig tart, „míg a halál el nem választ”, egy évre rövidülve, kölcsönös megállapodás alapján a bíróságon ért véget.

Gemmával a pápai különjáraton kezdődött kapcsolatuk azonban egyre szorosabbá vált, az idő múlása csak növelte szerelmüket. Partridge soha nem érezte boldogabbnak magát.

Továbbra is Rómában dolgozott, ahol a külföldi újságírók — mint egy CBS-es kolléga megfogalmazta — úgy éltek, mint a királyok. Rögtön az

után, hogy visszatértek a pápai kőrútról, kivettek Gemmával egy nyolcszobás, háromerkélyes lakást egy XIV. századi palotában, félúton a Spanyol-lépcső és a Trevi-kút között. Abban az időben a televíziós társaságok még számolatlanul szórták a pénzt, s visszatérítették tudósítóiknak a maguk választotta lakás bérleti díját. Később karcsúsodtak a költségvetések, megjelentek a kiadásokat árgus szemekkel figyelő pénzügyi szakemberek, és a társaságok maguk látták el — a korábbinál sokkal szerényebb és olcsóbb — lakásokkal tudósítóikat.

Mikor először megnézték jövendő otthonukat, Gemma összecsapta a kezét: — Harry, *mio amore*, ez maga a mennyország, de én a hetedik mennyországgá teszem a számodra! — Ígéretét be is váltotta.

Megvolt benne az a csodálatos képesség, hogy jókedvét, örömét, életszeretetét a környezetére is átsugározza. Ráadásul csodálatos rendben tartotta a lakást és nagyszerűen főzött. Képtelen volt azonban a pénzzel bánni és a csekkfüzetet vezetni. Ha vásárolt valamit és csekkel fizetett, mindig elfelejtette feljegyezni a kiadást, így a folyószámlájukon mindig kevesebb pénz volt, mint gondolta. Ha nem feledkezett meg a számlavezetésről, akkor a számításaiba csúszott hiba — néha összeadott ott, ahol kivonnia kellett volna — így aztán állandóan nézeteltérései támadtak a bankkal.

— Harry, *tesoro*, a bankárokban nincs semmi megértés — panaszkodott egy alkalommal, miután az éppen ügyeletes banktisztviselő ismét szigorúan kioktatta: — Olyan ... hogy is mondják ezt angolul?

— Talán földhözragadtak? — kérdezte Partridge, aki remekül szórakozott az eseten.

— Ó, Harry, te olyan okos vagy! Igen, a bankárok földhözragadtak — szögezte le határozottan Gemma.

Partridge hamarosan rájött a megoldásra. Magára vállalta a háztartási kiadások nyilvántartását, mivel ez csupán csekély ellenszolgáltatás volt mindazért, amivel élete gazdagadott.

Akadt azonban egy másik probléma is, ami a pénzügyeknél óvatosabb kezelést igényelt. Gemma imádta az autót, volt is egy ütött-kopott Alfa Rómeója, s a legtöbb olaszhoz hasonlóan, úgy vezetett, mint egy elvadult démon. Előfordult, hogy az Alfa Rómeón, vagy az ő hivatali BMW-jén utazva Partridge rémülten becsukta a szemét mellette, várva az elkerülhetetlen katasztrófát, s amikor épségben kiszállt a kocsiból, úgy érezte, mintha újra született volna.

Négy ilyen sokkoló élmény után összeszedte a bátorságát és megkérdezte Gemmát, nem mondana-e le a vezetésről.

— Csak azért, mert annyira imádlak — bizonygatta. Ha távol vagyok tőled, állandóan rémeket látok, mindig az jár az eszemben, hogy bármi történhet a kocsival, s bajod esik, mire visszatérek.

— De Harry! Hisz tudod, milyen biztosan, *prudente* vezetek — tiltakozott Gemma értetlenül.

Partridge akkor nem erősködött tovább, de időről időre előhozta a témát, s arra hivatkozott, hogy Gemma ugyan nagyon biztosan vezet, de ő gyógyíthatatlanul ideges természet. Végül sikerült kicsikarnia egy feltételes ígéretet.

— *Mio amore*, esküszöm neked, mihelyt terhes leszek, rögtön abbahagyom a vezetést — jelentette ki Gemma.

Mindketten nagyon vágytak gyerek után. — Legalább hármat akarok — közölte Gemma rögtön a házasságkötés után és Partridge-nak nem volt semmi ellenvetése.

Egyelőre azonban tovább járt riportjaira és Gemma is folytatta munkáját stewardessként. Hamar rá kellett jönniük, hogy így ritkábban látják egymást, mint szeretnék. Sokszor előfordult, hogy Partridge alig érkezett haza. Gemma már indult is következő útjára, vagy éppen fordítva. Gemma úgy döntött, hogy mindkettőjük érdekében felmond.

Szerencséje volt. mert mikor távozási szándékát közölte, az Alitaliánál felajánlottak neki egy állandó római beosztást. Mindketten boldogok voltak, mert ettől kezdve többet lehettek együtt.

Szabadidejükben bejárták Rómát, s megmártóztak sok ezer éves múltjában. Partridge-ot meglepte, hogy felesége mennyi érdekes részletet tud a város történelméről.

— Augustus császár — tudod, Julius Caesar fogadott fia — először rabszolgákból szervezett tűzoltóosztagot — magyarázta egy alkalommal Gemma. — Egyszer azonban óriási tűz ütött ki, amit a rabszolgák képtelenek voltak eloltani, a császár ezután szabad emberekkel váltotta fel őket. Rájött, hogy a szabad emberek a maguk akaratából harcolnak a tűz ellen, nem csupán a kényszer hajtja őket.

— Ez igaz? — kérdezte hitetlenkedve Partridge, s mivel Gemma válaszként csak mosolygott, elhatározta, hogy utánanéz a dolognak. Megbizonyosodott róla, hogy a feleségének igaza volt, i. sz. 6-ban a tűzoltó rabszolgákat felváltották a szabad emberekből verbuvált csoportok. Később, amikor ENSZ-szimpóziumot tartottak Rómában a szabadság témájáról, s neki kellett tudósítania a tanácskozásról, fel is használta ezt egyik anyagában.

— Tudod, Harry, a Sixtusi kápolna, ahol az új pápákat megválasztják, IV. Sixtus pápáról kapta a nevét — mesélte egy másik alkalommal Gemma. — ő volt az, aki engedélyt adott a nyilvánosházak működtetésére Rómában, s több fia is volt, az egyik a saját húgától. Három fiából bíborost csinált.

Vagy: — A híres Spanyol-lépcsőnket, a Scala di Spagnát hibásan keresztelték el. Inkább Scala di Franciának kellett volna elnevezni. Franciák ötlete volt, hogy megépítsék, s végakaratában egy francia adományozta rá a pénzt. Véletlenül pont a spanyol nagykövetség mellé épült, de a spanyoloknak ezen kívül az égvilágon semmi közük sincs hozzá.

Ellátogattak Firenzébe, Velencébe és Pisába is. Éppen hazatérőben voltak Firenzéből, amikor Gemma többször is rosszul lett, s kénytelen volt kimenni a mosdóba. Partridge ijedten kérdezte, mi baja, de az asszony könnyedén elhárította az érdeklődést: — Ne aggódj. Biztosan megfeküdte valami a gyomromat.

Rómában már úgy tűnt, semmi baja sincs, s Partridge másnap a szokott időben el is ment dolgozni. Este hazatérve meglepődve látta, hogy Gemma nemcsak a vacsoráját készítette ki, hanem mellé egy kis tálcára az Alfa Romeo slusszkulcsát is. Kérdésére, hogy miért tette, az asszony mosolyogva válaszolt: — Amit megígért, azt tartsa is meg az ember.

Nem értette rögtön a választ, de aztán eszébe jutott Gemma fogadalma, hogy abbahagyja a vezetést, mihelyt terhes lesz.

Boldogan csókolta meg és szorította magához a feleségét, akit túláradó öröme könnyekre fakasztott.

Egy héttel később értesítést kapott a CBA Newstól. Közölték vele, hogy el kell hagynia Rómát, mert fontosabb megbízatást kap: irodavezető lesz Londonban.

Első gondolata az volt, hogy miképpen reagál majd a hírre Gemma. Aggodalma tökéletesen fölöslegesnek bizonyult.

— De hisz ez nagyszerű, Harry caro! — lelkendezett az asszony. — Imádom Londont. Jártam már ott, nagyszerűen fogjuk érezni magunkat.

— Megérkeztünk, Mr. Partridge — térítette magához az álmodozásból a sofőr hangja.

Azt hitte, csak egy pillanatra csukta be a szemét, de meglepve látta, hogy már Manhattanben, a Negyvennyolcadik utcán, az Inter-Continental Hotel előtt vannak. Megköszönte a gépkocsivezetőnek, hogy haza vitte, jó éjszakát kívánt és bement a szállodába.

A liftben az órájára pillantott — már hétfő volt, egy döntő fontosságúnak ígérkező hét kezdete.

4.

Jessica kétségbeesetten próbálta visszanyerni öntudatát és megérteni, mi történik körülötte. Igyekezete csak nagyon lassan hozott eredményt. Voltak tisztább pillanatai, amikor mozgó alakokat látott maga körül, fájdalmat, hányingert és kínzó szomjúságot érzett, miközben kétségbeesetten találgatta, mi lehet Nickyvel, de mindig visszatért a mindent elborító homály. Álom és ébrenlét határán ingadozva is sikerült azonban elraktároznia emlékezetében az öntudatra ébredés rövid pillanataiban szerzett benyomásokat. Tudta, hogy valamit lecsatoltak a karjáról, s azon a helyen, ahol korábban az ismeretlen dolog volt, erős fájdalmat érzett. Rémlett neki, hogy felkeltették valamilyen fekvőhelyről, s részben cipelték, részben magától tett néhány lépést. Érezte, hogy hátát valami keménynek támasztva, sima felületen ül.

A fájdalom és a tehetetlen rémület pillanataiban azon erőlködött, hogy visszanyerje öntudatát.

Tisztán élt emlékezetében egy ismeretlen férfi váratlanul felbukkant képe. Magas volt, erősen kopaszodó, s büszke tartású, magabiztos. Ezért is próbálta megszólítani és segítséget kérni tőle. Határozottan emlékezett rá, hogy a férfi mintha megrettent volna a hangjától, aztán elenyészett a kép. Visszatér-e még az ismeretlen, hogy segítsen rajta?... Istenem! Mi lesz vele?

Aztán az oszladozó homályban egy másik férfiarc hajolt föléje ... Állj! Ezt a halotthalvány arcot már látta valahol... Igen! Pár pillanattal ezelőtt egy éles tárggyal hadonászva megsebezte ezt az arcot, látta végigfolyni rajta a vért... De miért nem vérzik most? Hogy lehet az, hogy be van kötözve az arca?

Jessica nem is sejtette, milyen hosszú ideig volt öntudatlan állapotban.

Ez a férfi biztosan ellenség, gondolta, s felrémlett neki, hogy valamit csinált Nickyvel is. A feltámadó gyűlölet mozgásba hozta a karját. A kötéshez kapott, lerántotta, s körmével belemart az eleven húsba.

Baudelio üvöltve ugrott hátra. Arcához kapott, s ujjai vörösek lettek a felszakadt sebből kiömlő vértől. Átkozott némber! Ismét megsebezte az arcát. Eddig úgy bánt vele, mint orvos a betegével, de ennek most vége! őrjítő düh kerítette hatalmába, és öklével az asszony arcába vágott.

Egy pillanattal később, kizárólag szakmai megfontolásból, már sajnálta, amit tett. Szerette volna pontosan megfigyelni, hogyan térnek magukhoz a páciensei a mélyaltatásból. Eddig minden simán ment — érverésük

normális volt —, ám az a benyomása támadt, hogy a nő a többieknél gyorsabban nyeri vissza öntudatát. Sejtése bebizonyosodott.

Altatóorvosként szerzett tapasztalatai alapján tudta, hogy mindhármuknál lesznek utóhatások. A kezdeti zavartságot levertség, zsibbadás, heves fejfájás és egész biztosan erős hányinger fogja követni. Lényegében ugyanolyan tünetek, mint erős másnaposság esetén. Hamarosan meg kell itatni őket. de ételt mindaddig nem kaphatnak, míg útjuk következő állomására nem érnek.

Szólt is Socorrónak, hogy hozzon vizet. A lány bólintott és kiment. Baudelio tisztában volt vele, hogy a lakatlan, örökké nedvességtől csöpögő trópusi őserdőben nehéz ivóvizet szerezni. A környéken egymást érték a bővizű folyók és patakok, de mindegyik erősen szennyezett volt különböző vegyszerekkel — kénsavval, petróleummal és egyéb anyagokkal, amiket a kábítószer-kereskedők arra használtak, hogy a koka levelet koka pasztává. a kokain alapanyagává dolgozzák fel. Komoly malária- és tífuszveszély fenyegetett, még a legszegényebb parasztok is üdítőket, sört vagy forralt vizet ittak.

Miguel épp időben lépett a kunyhóba ahhoz, hogy lássa Baudelio és Jessica összecsapását és hallja a Socorrónak kiadott utasítást. — És hozz valami kötelet is, és kösd hátra a kezüket — szólt a lány után.

Baudeliónak is kiadta az utasítást: — Tegye mozgásképessé a foglyokat. Egy ideig teherautóval megyünk, de aztán a saját lábukon kell jönniük.

Jessica már csak színlelte az ájulást és tisztán hallotta a szavait.

Azzal, hogy arcul ütötte, Baudelio tulajdonképpen jót tett vele — végképp magához térítette, öntudatánál volt és kezdtek visszatérni az emlékei is, de még ösztönösen ájultnak tettette magát.

Pár pillanattal korábban pánikba esett, de megpróbálta legyűrni félelmét és igyekezett módszeresen gondolkodni, rájönni, hol lehet és hogyan került oda.

Lassan előjöttek az emlékek. Eszébe jutott a Grand Union szupermarket, az értesítés — ami biztos hazugság volt —, hogy Crawfordot baleset érte. Aztán a parkoló, a durva támadás ellene, Nicky ellen ...

Nicky! Mi történt vele? Megsérült? Hol van most?

Fel rémlett előtte, hogy lekötözve látta a fiát egy ágyon... és ott volt Angus is. Szegény Angus! Látta, miközben azzal a férfival harcolt, akinek megvágta az arcát . . . Vajon még mindig ott vannak? Valószínűleg nem. De ennél is fontosabb, hogy mi lehet Nickyvel? Szemét résnyire nyitva

lassan oldalra fordította a fejét. Hála istennek! Nicky ott volt mellette. Szeme meg-megrebbent és motyogott valamit.

És Angus? Angus is ott volt, Nicky másik oldalán. Szemét csukva tartotta, de látszott, hogy lélegzik.

Miért fogták el őket, tette fel magának a kérdést, de nem tudta a választ.

Egyelőre fontosabb volt számára, hogy hol lehetnek? Olajmécsessel megvilágított, félhomályos szobát látott. Miért nincs villany? Mindhárman a padlón ültek, és mintha bogarak mászkáltak volna körülöttük. Szinte elviselhetetlen, párás hőség volt, s ez gondolkodóba ejtette, hiszen ebben az évben szokatlanul hűvösnek bizonyult a szeptember, időjárás-változást pedig nem jeleztek.

Egészen biztosan más helyen vannak, mint ahol Nickyt és Angust lekötözve látta. De hogy kerültek ide? Elkábították volna őket? Eszébe jutott, hogy a Grand Union parkolójában, miután berángatták a gépkocsiba, gézpárnát szorítottak az arcára.

Abból, ami a kocsiban történt, már semmire sem emlékezett, tehát biztosan elkábították. Valószínűleg nemcsak őt. hanem a fiát és az apósát is. Mennyi ideig lehetett öntudatlan állapotban? Talán fél vagy legfeljebb egy óráig. Ha régebben történt volna, nem élne ilyen élénken emlékezetében a parkolóbeli jelenet.

Larchmonttól tehát nem lehetnek nagyon messze. Valahol New York, New Jersey vagy Connecticut államban vannak. Hangokat hallott:

— Csak tetteti magát a szuka — mondta Miguel.

— Tudom — válaszolta Baudelio. — Teljesen magához tért és azt hiszi, be tud csapni. Ki akarja hallgatni, mit beszélünk.

Miguel meglendítette a lábát és Jessica bordái közé rúgott: — Kelj fel, te némber! Indulunk!

Jessica az erős rúgástól összerándult. Tudva, hogy nincs értelme tovább a színlelésnek, fölemelte a fejét és kinyitotta a szemét. Fölismerte a fölötte álló férfiakat — az egyik az volt, akinek az arcát megvágta, a másikat pedig a gépkocsiban látta egy pillanatra. Torka kiszáradt, s rettenetesen nehezére esett a beszéd: — Ezt még megbánja. Elfogják és megbüntetik.

— Pofa be! — üvöltött rá Miguel és hasba rúgta. — Ezentúl csak akkor beszélsz, ha kérdeznek!

— Mi történt? Hol vagyunk? — hallotta Nickyt. Ugyanaz a tanácstalanság és rémület érződött a hangjából, amit ő élt át nem sokkal korábban.

A gyerek kérdésére Angus válaszolt szelíd hangon:

— Úgy tűnik, öregfiú, hogy néhány csirkefogó elrabolt bennünket. Szedd össze magad, ne izgulj! Apád biztosan kiszabadít.

Jessica, még mindig a rúgás okozta fájdalommal küszködve, lágy érintést érzett a karján: — Rendben vagy, anya?

Nicky aggódása könnyeket csalt a szemébe. Megfordult, hogy bátorítóan bólintson, de csak annyit látott, hogy egy újabb durva rúgástól ezúttal Nicky hanyatlik hátra. Miért bántják a gyereket? Mit vétett?

— Hallgass! A parancs rád is vonatkozik, hülye kölyke! — kiabált Miguel. — Jól jegyezd meg!

— Meg fogja jegyezni — szólalt meg Angus. Nehezére esett a beszéd, de szavaiból sütött a megvetés. — Ki felejtene el egy gazembert, aki csak ahhoz bátor, hogy egy tehetetlen nőt és egy gyereket rugdosson? — Míg beszélt, négykézlábra állva megpróbált fölegyenesedni.

— Hallgass, Angus! Hallgass! — suttogta Jessica.

Tisztában volt vele, hogy a kemény szavak csak ronthatnak a helyzetükön.

Angus láthatóan küszködött, hogy visszanyerje egyensúlyát. Miguel vastag botot vett fel a padlóról, hozzálépett és módszeres kegyetlenséggel ütni kezdte a fejét és a vállát. Az öregember visszazuhant, a husáng a szemébe vágott, s Angus felnyögött kínjában.

— Jól jegyezzétek meg a leckét! — dördült rájuk Miguel. — Pofa be!

— Készítse fel őket az útra! — adta ki ismét az utasítást Baudeliónak.

Socorro tért vissza, egyik kezében vesszőfonatú vizeskorsóval, másikban egy durva kötéllel.

— Előbb itassa meg őket — figyelmeztette Baudelio. — Persze, csak akkor, ha azt akarja, hogy életben maradjanak — tette hozzá ingerülten.

— Előbb a kezüket kösd hátra! — csattant fel Miguel. — Nem akarok több zűrt.

Dühösen kiviharzott a kunyhóból. Odakint már felkelt a nap, s a párás hőség egyre elviselhetetlenebbé vált.

Jessicának fogalma sem volt róla, hol lehetnek.

Nickyvel és Angusszal pár perce vezették ki őket a szabadba — hátranézve látta, hogy egy durván összeeszkábált kunyhóban voltak — s fellökdösték őket egy teherautó nyitott platójára. Körülöttük mindenféle zsákokat és ládákat látott. Hamarosan felszállt vagy fél tucat kopott, tarka ruhába öltözött férfi. Kinézetük alapján akár mezőgazdasági munkások is lehettek volna, ha nincs náluk fegyver. Egy ismerősnek tűnő férfi

társaságában megérkezett az az ember is, akit magában „Sebzettképűnek” nevezett el. Leültek, a kocsi hátsó zárólapját pedig a helyére csukták.

Jessica igyekezett a lehető legjobban megfigyelni a környezetet, de ez sem sok támpontot nyújtott neki. A kunyhón kívül más épületet nem látott, körülöttük sűrű erdő volt, s a poros dűlőút sem árult el semmit arról, hol vannak. A teherautóhoz menet eszébe jutott, hogy meg kellene nézni a kocsi rendszámát, de a leeresztett hátsó zárólap eltakarta a táblát, ha egyáltalán volt a járművön.

Miután ivott, jobban érezte magát. A kunyhóban Nickyt és Angust is megitatta egy szomorú arcú fiatal nő, akiről úgy sejtette, hogy már látta valahol — talán akkor, amikor a Sebzettképűvel dulakodott.

Reménykedve, hogy nő lévén talán megértőbb lesz vele, Jessica két korty között odasúgta neki: — Köszönöm a vizet. Nagyon kérem, mondja meg, hol vagyunk és miért?

A válasz váratlan és rendkívül durva volt. A nő lerakta a csészét és kétszer teljes erőből arcul ütötte. — Hallottad a parancsot! *Silencio!* Ha még egyszer megszólalsz, egy napig nem kapsz vizet! — sziszegte.

Nem próbálkozott többször, s csendben maradt Nicky és Angus is.

A nő most elöl ült, a vezető mellett, és ott volt az a férfi is. aki Jessicát és Nickyt megrúgta, Angust pedig kegyetlenül megverte. Jessica hallotta, hogy Miguelnek szólították és úgy sejtette, ő lehet a főnök.

A teherautó zötykölődött a hepehupás úton, a hőség pedig még elviselhetetlenebb volt, mint a kalyibában. Mindenkiről szakadt az izzadság. Hol lehetnek? Egyre valószínűtlenebbnek érezte, hogy valahol New York államban vagy a környékén. Az évnek ebben a szakaszában ott elképzelhetetlen ekkora hőség.

Eszébe jutott, hogy talán sokkal hosszabb időre kábították el őket. mint először gondolta. Nem fordulhatott elő, hogy önkívületi állapotban sokkal messzebb, sokkal délebbre, például Georgiába vagy Arkansasba vitték őket? Minél tovább figyelte a tájat, annál jobban emlékeztette ezeknek az államoknak az eldugott sarkaira, ahol még ilyenkor sem szokatlan a rendkívüli hőség. A gondolat csalódást okozott neki. mert ha tényleg ott vannak, akkor igen csekély a gyors szabadulás esélye.

Áruló jelek után kutatva kezdett jobban odafigyelni a fegyveresek beszélgetésére. Rájött, hogy spanyolul beszélnek, s bár a nyelvet nem tudta, néhány szót azért megértett.

— *…Maldito camion! Me hace dano en la espalda… Por qué no te acuestas encima de la mujer? Ella es una buena almohada ...* — Valaki durván felnevetelt. — *... No, esperaré hasta que termine el viaje. Entonces,*

ella debe tener cuidado!... Los Sinchis, esos cabrónes, torturaron a mi hermano antes de matarlo... El rio no puede llegar tan ponto como yo desearia que llegara. La Selva ve y oye todo...

Nemrég vándorolhattak be, gondolta Jessica. Az utóbbi időben nagyon megnőtt a spanyol ajkúak száma az Egyesült Államokban. Eszébe jutott a férfi, aki a larchmonti bevásárlóközpontban odament hozzá. Angolul beszélt ugyan, de spanyol akcentussal. Van-e valamilyen kapcsolat közte és ezek között? Nem tudta eldönteni.

Larchmontról viszont eszébe jutott Crawf. Mit élhet most át? Angus a kunyhóban azzal biztatta Nickyt, hogy az apja ki fogja szabadítani őket, Crawf már biztosan meg is mozgatott minden követ, hogy nyomukra bukkanjon. Befolyásos ember, akinek sok magas beosztású barátja van, s azok biztosan segítenek neki. De tudják-e, merre keressék őket? Valahogy meg kell tudnia, hol vannak, és értesítenie kell Crawfot.

Angus azt is említette, hogy elrabolták őket. Jessica ezt még nem gondolta át alaposabban, de most úgy vélte, hogy apósának igaza van. Mit akarhatnak? Pénzt? Általában azért szokták tenni, és nekik van pénzük, ha nem is annyi, mint egy nagy ipari cég vagy bank vezetőjének.

És Crawf tegnap este még arról beszélt, hogy esetleg elrabolhatják...

Nickyt figyelte aggódva. Azóta, hogy a teherautó elindult, a gyerek csak üggyel-bajjal tudott ülve maradni, mert hátrakötözött kezével nem volt képes támaszkodni. Egy zökkenőnél oldalra dőlt, s feje minden egyes rázkódásnál a kocsi platójához ütődött.

Jessica tehetetlenül nézte, már-már azon volt, hogy a tilalom ellenére segítséget kér a Sebzettképűtől mikor az egyik fegyveres is észrevette Nicky szenvedését és közelebb csúszott hozzá. Neki támasztotta a fiú hátát az egyik zsáknak, lábát pedig egy ládának vetette, hogy ülő helyzetben tudja tartani magát. Jessica tekintetével és egy apró mosollyal igyekezett köszönetet mondani a férfinak, aki alig észrevehető biccentéssel válaszolt. Apró gesztus volt ugyan, de valamelyest megnyugtatta, hogy olyan emberre akadt, akiben maradt még egy cseppnyi érzés.

A férfi ottmaradt Nicky mellett. Súgott neki valamit, s Jessicának úgy tűnt, hogy a gyerek, aki az iskolában nemrég kezdett el spanyolul tanulni, meg is értette. Az út alatt a férfi még kétszer mondott valamit a fiúnak.

Körülbelül húsz perce utaztak már, mikor az út hirtelen elfogyott, s a teherautó lefékezett. Leszállították őket a kocsiról, majd Miguel lépett hozzájuk és közölte: — Innen gyalog megyünk.

Gustavo és két másik fegyveres vezette a csoportot az alig észrevehető őserdei ösvényen. A környező bokrok és a magas fák mindent árnyékba

borítottak ugyan, de a hőség így is szinte elviselhetetlen volt. Sűrű rajokban döngtek körülöttük a rovarok.

A három fogoly néha közel került egymáshoz, s egy alkalommal Nicky odasúgta: — Egy folyóhoz megyünk, anya, s onnan hajóval visznek tovább.

— Attól a férfitól tudod? — kérdezte suttogva Jessica.

— Igen.

Nem sokkal később Angus szólalt meg, a fogai közt szűrte a szót: — Büszke vagyok rád, Nicky. Bátran viselkedtél.

Azóta, hogy a kunyhóból kilépett, Jessica először hallotta Angus hangját. Boldog volt, hogy sikerült összeszednie magát, de változatlan aggodalommal gondolt arra, hogyan fogja átvészelni apósa és fia a szörnyű kalandot. A menekülésen törte a fejét. Van-e valami esélyük? Mikor és milyen segítségre számíthatnak?

Nicky kivárta a kedvező alkalmat, hogy válaszolhasson Angusnak: — Te tanítottál rá, nagyapa, hogy nem szabad kimutatni a félelmünket.

Jessicának eszébe jutott, hogy reggeli közben egy német városnak — talán Schweinfurtnak hívták — a bombázásáról beszélgettek és Nicky most szinte szó szerint elismételte, amit akkor Angus mondott. Mikor volt az a reggeli?... Ma, tegnap, tegnapelőtt?... Hiába törte a fejét, képtelen volt megállapítani. Teljesen elvesztette az időérzékét.

— Hogy érzed magad, nagyapa? — kérdezte kis idő múlva Nicky.

— Ne aggódj, nem vagyok én olyan gyenge legény — nyugtatta meg Angus. Kis szünet után a menyéhez fordult: — Jessie, veled mi van?

Ki kellett várnia a kedvező alkalmat, hogy válaszolhasson: — Azon töröm a fejem, hol lehetünk? Georgiában, Arkansasban vagy máshol ?

Kérdésére Nicky adta meg a választ: — Külföldre hoztak bennünket, anya. Az az ember azt mondta, Peruban vagyunk.

5.

— Ma reggel még arra gondoltam, hogy megetetem magukat valami dumával arról, mi is a célja munkájuknak — fogott bele mondandójába Teddy Cooper egy jókora csapat figyelő tekintetű fiú és lány előtt. — Úgy éreztem, sikerült egészen jó kis történetet kigondolnom. Beszéltem azonban néhányukkal, s rájöttem, okosabbak annál, semhogy a legkörmönfontabb dumát is bevegyék. Az az érzésem, hogy tudnak titkot tartani és senkinek sem fogják elfecsegni, amit itt hallottak, viszont még odaadóbban végzik a munkájukat, ha megtudják az igazságot. Figyeljenek hát!

A címzettek megnőtt önbizalommal és feszült figyelemmel fogadták a bevezetőt.

Hétfő reggel, 9.30 volt. Az előző félórában hatvan fiú és lány — a nemek közötti megoszlás csaknem egyenlő volt — jelentkezett szerződéses munkára a CBA News központjában. Arthur bácsi a vasárnap estét is kitartó telefonálgatással töltötte, hogy összeszedje a csapatot. A hírszerkesztőségtől egy háztömbnyire, a CBA egyik épületében gyűltek össze, ahol csütörtökön Crawford Sloane sajtóértekezletét tartották.

Mindannyian húszas éveik elején jártak, és jó eredménnyel végezték el az egyetemet. Komoly karrierre vágytak, s valamennyien nagyon szerettek volna bekerülni a televízióhoz.

A csoport egyharmada fekete volt, egyikükre — Jonathan Monyra — Arthur bácsi külön is felhívta Cooper figyelmét: — Rábízhatja Jonathanra, hogy irányítsa a többieket — figyelmeztette. — A Columbia Egyetem újságíró szakán végzett, eddig pincérként dolgozott, mert pénzre van szüksége. Ha túl leszünk ezen a munkán, s maga is úgy gondolja, megpróbálhatjuk behozni a CBA-hez.

Mony, aki az elsők között jelent meg a gyülekezőn, úgy nézett ki, mint egy profi kosárlabdázó. Karcsú, izmos, magabiztos tekintetű fiú volt. Kellemes, lágy baritonján zsargon nélkül, tömör mondatokban beszélt.

— Segíthetek? — kérdezte Coopertől rögtön a bemutatkozás után. Teddynek egyből megtetszett a srác, és átadott neki egy köteggel azokból az űrlapokból, amelyeknek kitöltését a CBA minden belépőtől megköveteli. Mony villámgyorsan átfutotta a kérdéseket, s egy perc sem telt bele, már magyarázta is az újonnan érkezetteknek, hogyan válaszoljanak rájuk.

Nem sokkal később Cooper megkérte két telefonüzenet továbbítására. Mony semmit sem kérdezett, csak bólintott, és már ment is intézkedni. Néhány perc múlva visszatért és tömören közölte: — Minden rendben, Mr. Cooper. Mindkét válasz igen.

Ez tíz perccel azelőtt volt, hogy Teddy Cooper bevezetője végére érve kis szünetet tartott, felmérendő szavainak a hallgatóságra gyakorolt hatását.

— Az ügy, amin dolgozni fognak — folytatta —, valószínűleg mindnyájuk előtt ismert: Mrs. Crawford Sloane, Nicholas Sloane és Mr. Angus Sloane elrablása. Feladatuk rendkívül fontos — segíteniük kell a felkutatásukban. Megbeszélésünk után különböző szerkesztőségekbe és könyvtárakba mennek, és átnézik az utóbbi három hónap lapjait. Persze nemcsak olvasgatnak, hanem komoly nyomozómunkát végeznek — a

szempontokat majd később ismertetem —, amelynek eredményeként nyomára bukkanhatunk az emberrablóknak és foglyaiknak.

Érezte, hogy szavai megtették hatásukat. Érdeklődői tekintetek szegeződtek rá és halk zsongás kezdődött a teremben, de rögtön el is ült, mihelyt folytatta előadását: — Az eligazítás után csoportokra oszlanak, és majd megtudják, hova menjenek, mit csináljanak. Néhány szerkesztőséget reggel értesítettünk telefonon, már várják önöket. Némely helyen maguknak kell majd bemutatkozniuk, közölve, hogy a CBA-nek dolgoznak. Mielőtt elindulnak, mindenki megkapja a társaság igazolványát, őrizzék meg, egyszer még jó ajándék lesz az unokáiknak.

— Ami a közlekedést illeti: biztosítottunk néhány kocsit, amelyek kiinduló állomásukra viszik a csoportok tagjait. Ha valahol befejezték a munkát, a következő helyre már maguknak kell eljutniuk. Bármivel mennek is, a közlekedés költségeit a CBA állja,

— Nem kötelező minden munkanap végén visszajönniük, de telefonon jelentkezniük kell. A számokat maid megadjuk. Ha valami fontosra bukkannak, azonnal hívjanak.

Az előkészületeket, amelyekről beszámolt, két segédje és egy szerkesztőségi titkárnő segítségével vasárnap és hétfőn reggel végezte el Teddy Cooper. Míg az eligazítást tartotta, a többiek sorra hívták a helyi lapok szerkesztőségeit.

— Hát ennyit előételnek — zárta bevezetőjét. — Lássuk a főfogást! Mindjárt megkapják a pontos utasításokat ... Igen, már itt is vannak.

A magát közben önállósító Jonathan Mony tért vissza egy köteg gépelt, és az éjszaka folyamán sokszorosított, Cooper részletes utasításait tartalmazó papírral, rögtön el is kezdte szétosztani kollégáinak.

— A szerkesztőségekben a múlt hét csütörtökjétől kezdve három hónapra visszamenőleg, tehát június 14-ig kikérik az összes lappéldányt — folytatta Cooper. — Azokat az apróhirdetéseket nézik át, amelyekben kisebb gyárépületet, raktárházat vagy nagyobb lakóépületet kínálnak bérletre, esetleg eladásra. Azt, hogy közülük melyik jöhet számításba, pontosan leírtam az utasításokban. Mindjárt az első oldalon megtalálják.

Míg magyarázott, Teddy Cooper elégedetten állapította meg magában, hogy érdemes volt bevallani a srácoknak a kutatás valódi célját. Maga dönthette el, hogy mennyit mond el a kisegítőknek, de a megoldás, amit választott, jelentősen megkönnyítette a dolgát. Persze ebben is volt kockázat. A CBA News vállalkozásáról tudomást szerezhet valamelyik versenytárs, például egy másik tévétársaság, s nyilvánosságra hozhatja a hírt vagy maga is hasonló akciót indíthat. Cooper figyelmeztetni is akarta

embereit, hogy senkinek se beszéljenek a CBA-nek végzett munkájuk igazi céljáról. A társaságon végignézve biztos volt benne, hogy rászolgálnak a bizalomra.

Fél szemmel a bejárati ajtót figyelte. Jonathan Monyval ugyanis Harry Partridge-ot és Crawford Sloane-t hívatta fel, s megkérte őket. hogy ugorjának be hozzájuk. Nagyon Örült, hogy mindketten elfogadták a meghívást.

Együtt érkeztek. Cooper éppen az emberrablók búvóhelyére vonatkozó elképzeléseit ismertette, de hirtelen félbehagyta a mondatot és az ajtóra mutatott. Minden szem arra fordult, s a fiatalok halk morajjal fogadták a terembe lépő két neves újságírót.

Cooper illő tisztelettel eléjük ment. Szükségtelennek érezte, hogy bemutassa a hallgatóságnak az esti országos híradó műsorvezetőjét és a társaság vezető tudósítóját. Egyszerűen csak üdvözölte őket.

— Hello, Teddy. Mit kell tennem? — kérdezte Sloane.

— Semmi különöset, uram. Csupán szerettem volna, ha ezek a lányok és fiúk személyesen is találkoznak önnel.

— Mennyit mondott el nekik? — kérdezte Sloane halkan.

— Mindent. Gondoltam, sokkal lelkiismeretesebb munkát végeznek, ha tisztában vannak a feladat súlyával.

— Egyetértek — mondta Partridge.

— Részemről is rendben — bólintott Sloane. Nem lépett fel az előadói emelvényre, egyszerűen a széksorok elé állt. Arca komor volt — a jelenlévők közül nem is várta senki, hogy vidáman mosolyogjon —, és a hangja is komolyan csengett:

— Hölgyeim és uraim! Lehetséges, hogy az önök munkája hozzájárul a feleségem, fiam és édesapám biztonságos hazatéréséhez. Ha így lesz, személyesen fogok köszönetet mondani önöknek érte. Egyelőre engedjék meg, hogy elismerésemet fejezzem ki azért, hogy eljöttek, és sok sikert kívánjak munkájukhoz. Sok sikert mindannyiunk érdekében.

Többen felálltak, hogy kezet rázhassanak vele és együttérzésükről biztosítsák. Teddy Cooper észrevette, hogy egyikük-másikuk szemében könny csillog. Egy idő után Sloane búcsút intett a társaságnak és ugyanolyan szerényen, ahogy jött, távozzon. Partridge is befejezte a beszélgetést és követte.

Alig ért véget az újoncok eligazítása, kezek légiója emelkedett a magasba. Egy, a New Yorki Egyetem trikóját viselő fiatalember kérdezett elsőnek: — Tegyük fel, hogy valamelyikünk megtalálja a leírásnak

megfelelő ingatlanra vonatkozó hirdetést és betelefonál. Mi a következő lépés?

— Először is meg kell tudnunk, ki adta fel a hirdetést — magyarázta Cooper. — Rendszerint név is szokott szerepelni mellette, de ha csak postafiókszámot adtak meg, próbálják megtudni a szerkesztőségben, kié lehet. Ha vonakodnak megadni, akkor hívjanak, majd mi intézkedünk.

— És aztán?

— Felhívjuk a hirdetőt és felteszünk neki néhány kérdést. Ha telefonon nem érjük el, akkor személyesen keressük fel. Aztán, ha a nyom még mindig ígéretesnek tűnik, nagyon óvatosan megvizsgáljuk a hirdetésben szereplő ingatlant.

— Többes szám első személyt használt — divatos kosztümöt viselő, csinos lány volt a következő kérdező. — Önmagára és más nagyágyúkra gondolt, vagy mi is részt vehetünk a munka izgalmasabb részében?

Többen hangosan helyeseltek, és Teddy Cooper is elnevette magát.

— Először is, én csak egy kiságyú vagyok — válaszolta. — Azt azonban megígérhetem, hogy amennyire csak lehet, bevonjuk magukat a további munkába is. Szükségünk van a segítségükre. Nincs sok emberünk, így feltétlenül igénybe kell vennünk további szolgálataikat.

— Ha eljutunk odáig, lesz forgatócsoport is? —kérdezte egy kis vöröshajú.

— Azt akarja tudni, hogy szerepelhetnek-e a képernyőn?

— Nagyjából igen — válaszolta mosolyogva a lány.

— Ezt nem én döntöm el, de szerintem van rá esély.

Miután minden kérdésre válaszolt, Cooper elmondott valamit, amiről a stábértekezleten nem tett említést, de önmagában alaposan átgondolt:

— A hirdetéseket böngészve, lapozzák át az egész újságot, nem találnak-e valami szokatlant. Hogy pontosan mit, ne is kérdezzék, fogalmam sincs róla. Ne feledjék azonban, hogy az emberrablók egy hónapig, vagy talán kettőig is ebben a körzetben tartózkodtak. Bármilyen óvatosak voltak is, ennyi idő alatt nyomot hagyhattak maguk után, s ez az apróság talán bekerült valamelyik lapba.

— Ez elég bizonytalanul hangzik — szólt valaki. Teddy Cooper bólintott: — Nyugodtan tekintheti egy a tízezerhez az esélyt, hogy valami olyat csináltak, ami bekerült az újságba és körülbelül ugyanekkora a valószínűsége, hogy valamelyikük erre rá is bukkan. A kilátások tehát nem túl biztatóak, de ne feledjék, hogy valaki mindig nyer a lottón, még akkor is, ha az esély csupán egy a hétmillióhoz.

— Nem mondhatok mást, csak azt, hogy gondolkodjanak. Gondolkodjanak és gondolkodjanak! Olvassanak figyelmesen és ésszel! Használják a képzelőerejüket! Azért vannak itt, mert bízunk magukban, képességeikben. Bizonyítsák be, hogy igazunk volt. Igen, a legfőbb feladatuk annak a hirdetésnek a megtalálása, de igyekezzenek, hogy más se kerülje el a figyelmüket.

Alig fejezte be mondanivalóját Cooper, a fiúk és lányok — legnagyobb meglepetésére — szinte vezényszóra felálltak és megtapsolták.

Aznap reggel munkakezdéskor Harry Partridge első dolga az volt, hogy felhívja a bűnözők védelmével foglalkozó ügyvéd ismerősét. A fogadtatást túlzás lett volna szívélyesnek nevezni.

— Maga az? Már pénteken megmondtam, hogy feltűnés nélkül kell érdeklődnöm — az ügyvéd nagyon mogorván kezdte. — Két helyen már kérdezősködtem, de eredménytelenül. Semmi szükség rá, hogy állandóan a nyakamban lihegjen.

— Sajnálom, ha ... — kezdett volna mentegetőzni Partridge, de a másik nem is figyelt rá.

— Maguk újságírók egyszerűen képtelenek megérteni, hogy az ilyen ügyekben az ember a bőrét viszi vásárra. Az ügyfeleim megbíznak bennem, és én meg is akarom őrizni ezt a bizalmat. Pontosan tudom, hogy a legkevésbé sem érdeklik őket mások, így Crawford Sloane és a maga problémái sem, bármilyen súlyosak is.

— Tökéletesen megértem — szólt békülékeny hangon Partridge. — Itt azonban emberrablásról van szó és ...

— Hallgasson és figyeljen ide! Már az első alkalommal világosan megmondtam, hogy biztos vagyok benne: egyik ügyfelem sem követte el, sőt, még csak köze sem volt hozzá. Erre változatlanul mérget veszek. Elismertem azt is, hogy adósa vagyok magának, s megígértem, hogy megteszek minden tőlem telhetőt. Úgy kell azonban mozognom, mintha aknamezőn járnék, és meg kell győznöm azt, akivel beszélek, hogy neki is érdekében áll elmondani, ha hallott valamit.

— Nézze, nagyon sajnálom, ha ..,

Az ügyvéd nem hagyta kizökkenteni magát: — A lényeg, hogy nem lehet ajtóstul rontani a házba. Megértette?

— Meg — hagyta rá Partridge, elfojtva egy készülődő káromkodást.

— Adjon még néhány napot — váltott szelídebbre az ügyvéd. — Ne telefonáljon, majd én hívom.

A kagylót lerakva Partridge azon morfondírozott, hogy a személyes kapcsolatok ugyan nagyon fontosak, de nem feltétlenül kell szeretni a másikat.

Mielőtt bement volna a szerkesztőségbe, Partridge-nak el kellett döntenie, közöljék-e az esti országos híradóban, hogy Ulises Rodrigueznek, az ismert kolumbiai terroristának minden bizonnyal köze van a Sloane család elrablásához.

Arra az elhatározásra jutott, hogy az információt egyelőre tanácsosabb lesz visszatartani.

Miután találkozott Cooper csapatával, megkereste a csoport munkatársait, hogy tájékoztassa őket döntéséről. Kari Owenst és Iris Everlyt a tanácsteremben találta.

— Gondoljátok át a következőket — kezdett bele a magyarázatba. — Az egyetlen nyom, amelyen elindulhatunk, Rodriguez személye. Ő még nem tud erről, de ha bemondjuk a hírt, könnyen előfordulhat, hogy tudomást szerez róla.

— Számít ez valamit? — kérdezte kétkedve Owens.

— Szerintem igen. Minden jel arra vall, hogy Rodriguez egy időre fedezékbe vonult, és a hír hallatán csak még óvatosabbá válik. Ugye, mondanom sem kell, mennyire rontaná ez annak az esélyét, hogy a nyomára bukkanjunk.

— Értem én — válaszolta Iris —, de komolyan gondolod, hogy egy ilyen szenzációs hír, amiről máris legalább egy tucat ember tud, megőrizhető? Ne feledd, hogy minden társaság, lap és rádióadó a legjobb embereit állította rá a témára. Nem telik bele huszonnégy óra és mindegyik tudni fog róla.

Míg beszélgettek, Rita Abrams és Norman Jaeger lépett a terembe, de egyelőre nem szóltak bele a társalgásba.

— Lehet, hogy igazad van, ám ezt a kockázatot vállalnunk kell — válaszolta Partridge Irisnek. — Nem akarok nagy szavakat használni, de nem feledkezhetünk meg róla, hogy nem a hír a legszentebb dolog a világon. Ha emberéletek forognak kockán, a hírérték csak másodlagos lehet.

— Én sem szeretem a magasröptű dumát, de ebben egyetértek Harryvel — szólt közbe Jaeger.

— Van itt még valami — mondta Owens. — Az FBI. Bajba kerülhetünk, ha eltitkoljuk előle az információt.

— Ez is eszembe jutott — ismerte be Partridge. — Ennek ellenére meg kell próbálnunk. Ha bármelyikőtöknek kétségei lennének, emlékeztetlek rá benneteket, hogy én felelek a csoport munkájáért. Tapasztalatból tudjuk, hogy az FBI-nál nem maradnak titokban a hírek, más társaságok is értesülnek róla és oda az exkluzivitásunk.

— Visszatérve az eredeti kérdésre — szólt közbe Rita —, volt már precedens arra, amit tenni készülünk. Az ABC-nél is történt ilyesmi.

— Mondd el, mi volt — kérte Iris.

— Emlékeztek a TWA gépére, amit Bejrútban térítettek el 1985-ben?

A többiek bólintottak. Mindannyian emlékeztek még a világ figyelmét két héten át lekötő terrorista akcióra, amelynek során a TWA 847-es járatának egyik utasát, az amerikai haditengerészet könnyűbúvárát kegyetlenül lemészárolták. A nyolcvanas évek közepén, amikor az eset történt, Rita még az ABC-nél dolgozott,

— Csaknem a gépeltérítés kezdetétől tudtuk, hogy három civil ruhás amerikai katona tartózkodik a gépen — kezdett bele a történetbe. — Csak mi tudtuk ezt, és el kellett döntenünk, hogy felhasználjuk-e? Nem tettük meg, mert attól tartottunk, hogy a gépeltérítők is tudomást szereznek róla, s ez egyenlő lesz a három katona halálos ítéletével. A terroristák persze maguktól is megtudták, de mi, akik benne voltunk a dologban, szentül hisszük, hogy hozzájárultunk a másik kettő életben maradásához.

— Rendben, azt hiszem, meggyőztél — egyezett bele Iris. — Ha holnapig senki sem közli, azért térjünk vissza az ügyre.

— Elfogadható megoldásnak látszik — értett egyet Owens, s a megbeszélést ezzel be is rekesztették.

Az ügy fontosságára való tekintettel Partridge úgy döntött, hogy Les Chippinghamet és Chuck Insent is tájékoztatja arról, mire jutottak.

Az elnök az irodájában fogadta, s a döntésről értesülve csak megvonta a vállát: — Te vezeted a csoportot, Harry. Ha nem bíznánk meg az ítéleteidben, nem te lennél a főnök. Azért köszönöm, hogy elmondtad.

Az ügyeletes szerkesztőt szokott helyén, a Patkóban találta. Insen arca felderült, miután meghallotta a beszámolót: — Nagyon érdekes, Harry, remek munkát végeztetek. Induló hír lesz, persze csak akkor, ha azt mondod, mehet.

A két megnyugtató válasz után Partridge visszavonult a szobájába, telefonálni. Elővette a noteszét, s ezúttal nem hazai számokat hívott, hanem Kolumbiát, a vele szomszédos országokat — Venezuelát, Brazíliát, Ecuadort, Panamát és Perut —, valamint Nicaraguát. Mindegyik országban

járt már tudósítóként. Valamennyiben voltak ismerősei, akik szívességet tettek neki, s néhányuknak ő is segített már.

A megszokottól eltérően ezúttal egészen konkrét kérdésekkel fordult hozzájuk: hallott-e már az Ulises Rodriguez nevű terroristáról, és ha igen, van-e valamilyen elképzelése arról, hol van és mit csinál?

Karl Owens pénteken beszélt ugyan a maga latin-amerikai ismerőseivel, Partridge mégsem tartotta fölöslegesnek a telefonokat. A gyártásvezetőknek is, és a tudósítóknak is rendszerint megvannak a maguk külön forrásai, akiket nem szívesen adnak ki, ezért nem árt mindegyiket végigkérdezni.

Első kérdésére csaknem mindenkitől igenlő, a másodikra viszont tagadó választ kapott. Meggyőződött róla, hogy helytállóak Owens korábbi értesülései: Rodriguez három hónapja eltűnt, azóta senki sem látta. Érdekes választ kapott viszont egy régebbi kolumbiai barátjától, a bogotái rádió egyik tudósítójától:

— Bárhol legyen is, arra esküdni mernék, hogy nincs az országban — mondta az illető. — Kolumbiai, s ha a törvény számára elérhetetlen is, túl jól ismerik a hazájában, hogy nyomtalanul el tudjon tűnni. Szerintem valahol máshol kell lennie. — Partridge úgy érezte, hogy a kollégának igaza van.

Az ország, amelyikre leginkább gyanakodott, Nicaragua volt, ahol a sandinisták választási vereségük ellenére még mindig komoly erőt képviseltek és változatlanul ellenségesen viselkedtek az Egyesült Államokkal szemben. Nem lehetett valami közük az emberrabláshoz, nem remélnek-e tőle bizonyos előnyöket? Maga is érezte, hogy a kérdésnek nincs sok értelme, de egyelőre nem volt jobb ötlete. Néhány managuai hívással azonban meggyőződött róla, hogy Ulises Rodriguez nincs Nicaraguában, sőt, a közelmúltban nem is járt ott.

A következő lehetőség Peru volt. Partridge több számot is felhívott, s az egyik beszélgetés komolyan gondolkodóba ejtette.

Manuel León Seminario, az Escena című, Limában megjelenő képes hetilap tulajdonos-főszerkesztője régi ismerőse volt.

Alighogy megmondta a nevét, Seminario azonnal átvette a kagylót. Partridge szinte maga előtt látta a karcsú, energikus, kényes eleganciával öltözködő férfit. — Örülök, hogy hallom a hangját, kedves Harry. Hol van? Remélem, Limában — üdvözölte kifogástalan angolsággal Seminario. Megtudva, hogy New Yorkból hívja, érezhető csalódottsággal a hangjában folytatta: — Már azt reméltem, hogy holnap együtt

ebédelhetünk a La Pizzeriában. Biztosíthatom róla, hogy még mindig kiválóan főznek. Miért nem száll fel egy gépre, és ugrik le hozzánk?

— Kedvem az lenne hozzá, Manuel. Sajnos, egyelőre ki sem látszom egy fontos munkából — válaszolta Partridge és elmesélte, hogy a Sloane család elrablói után nyomoznak.

— Te jó isten! Gondolhattam volna, hogy ebből nem marad ki. Borzalmas ügy. Figyelemmel követjük, s e heti számunkban egész oldalas összeállítást közlünk róluk. Van valami újabb fejlemény?

— Van, s éppen ezért telefonálok — válaszolta Partridge. — Egyelőre azonban nem akarjuk nagydobra verni és szeretném, ha ez a beszélgetés köztünk maradna.

— Nos... — Seminario hangján érezhető volt, hogy nem akarja látatlanban elkötelezni magát — ... rendben, feltéve, hogy olyasmiről van szó, amiről eddig nem tudtunk.

— Azt hiszem, változatlanul megbízhatunk egymásban, Manuel. Az előbb említett feltétellel áll az alku? — kérdezte Partridge.

— Ezzel a feltétellel, igen.

— Okunk van feltételezni, hogy Ulises Rodriguez részt vett az emberrablásban.

A főszerkesztő csak néhány másodperces szünet után válaszolt: — Ijesztő, félelmetes név ez mifelénk, Harry.

— Miért?

— Úgy hírlik, hogy az illető Kolumbiából átjőve több emberrablást is végrehajtott már nálunk, itteni megbízásra. Talán tudja, hogy Peruban az emberrablás szinte mindennapossá vált. A leggyakoribb célpontok a sikeres üzletemberek és családtagjaik. Sokan már csak testőrök kíséretében merünk mászkálni és golyóbiztos gépkocsiban közlekedünk.

— Igen, hallottam már róla, de valahogy elengedtem a fülem mellett — ismerte el Partridge.

Seminario felsóhajtott: — Nem ön az egyetlen, barátom. A nyugati sajtó, hogy finoman fogalmazzak, meglehetősen mérsékelt figyelmet szentel Perunak. Ami az önök híradóit illeti, mintha a világon se volnánk.

Partridge kénytelen volt elismerni, hogy ebben van igazság. Neki is feltűnt, bár az okát nem tudta, hogy az Egyesült Államokban kevesebb figyelmet szentelnek Perunak, mint más országoknak. Mindezt azonban magában állapította meg, hangosan csak annyit kérdezett: — Nem hallott valamit arról, hogy Rodriguez esetleg Peruban van, vagy dolgozott ott a közelmúltban valakinek a megbízásából?

— Hát… nem.

— Jól hallottam, hogy nem volt egészen biztos a válaszban?

— Ami Rodriguezt illeti, biztos voltam benne. Nem hallottam róla semmit, Harry. Ha tudnék valamit, elmondanám.

— Hát akkor?

— Az a helyzet, hogy forradalmár köreinkben hetek óta síri csend uralkodik. Hosszabb ideje egyetlen komolyabb akció sem történt.

— És?

— Korábban is volt már erre példa, és a tapasztalatok azt mutatják, ha nagy a csönd, akkor valami komoly dolog van készülőben. A komoly ebben az esetben azt jelenti, hogy ijesztő és váratlan.

Seminario hirtelen ritmust váltott, s az elfoglalt főszerkesztő stílusában folytatta: — Végtelenül örülök, hogy felhívott, kedves Harry, boldog vagyok, hogy beszélgethettünk. Az Escena azonban sajnos nem szerkeszti meg önmagát, nekem most mennem kell. Mielőbb látogasson meg itt Limában. Ne feledje, a La Pizzeriába szóló meghívás változatlanul érvényes.

A nap folyamán Partridge-nak többször is eszébe jutottak a barátja szavai: Ha nagy a csönd, akkor valami komoly dolog van készülőben.

6.

Véletlen egybeesés folytán ugyanaznap, amikor Harry Partridge az Escena tulajdonos-főszerkesztőjével beszélt, Peru kérdése szerepelt a CBA tulajdonosa, a Globanic Industries szigorúan titkos, legfelsőbb vezetői értekezletén is. Az üzletpolitikai műhelynek nevezett háromnapos tanácskozást évente kétszer tartották meg Theodore Elliottnak, a vállalati csoport elnökének irányításával. Kizárólag a Globanic-ot alkotó, és leányvállalatok sokaságával rendelkező kilenc nagyvállalat elnökei vettek részt rajta. Legtitkosabb üzleti értesüléseiket cserélték ki, a világpiac szempontjából meghatározó jelentőségű terveket vitattak meg. Az értekezleteknek nem volt lefektetett napirendjük és soha nem készült róluk semmilyen feljegyzés. A legszigorúbb biztonsági intézkedések közepette tartották meg őket — az üléstermet például minden reggel átvizsgálták, nem csempésztek-e be lehallgató készüléket.

Minden résztvevő legalább fél tucat munkatárssal érkezett, akiknek az volt a feladatuk, hogy adatokkal, egyéb információkkal lássák el főnökeiket. A tanácskozás helyszínére azonban soha nem léphettek be.

A találkozó helyét nem túl gyakran változtatták. Ezúttal is, mint legtöbbször, a Bahamákon, Nassau közelében, a Fordly Cay Clubban gyűltek össze.

A Fordly Cay a világ egyik legzártabb, saját jachtkikötővel, golf- és teniszpályákkal, lágy fövenyes tengerparttal rendelkező magánklubja, amely néha megengedi, hogy különlegesen fontos emberek kisebb csoportjai üzleti megbeszélésre igénybe vegyék helyiségeit. Népesebb, a résztvevők körét tekintve kevésbé exkluzív tanácskozások azonban Fordly Cay esetében szóba se jöhetnek.

A klubtagsághoz rendkívül nehéz hozzájutni, sokan évek hosszú során át várják, hogy felvegyék őket. Theodore Elliott is két évet várt, és csak nemrég lett teljes jogú tag.

Az érkezőket azonban már otthonosan, házigazdaként köszöntötte, különösen kedves volt a tanácskozás szüneteiben rendezendő társasági összejövetelek, a tenisz, a golf, a vitorlázás kedvéért érkezett hitvesekhez. A megbeszéléseket egy kényelmesen berendezett könyvtárszobában tartották. A süppedő szőnyegen bőrrel kárpitozott, nádfonatú székek álltak, diszkréten megvilágított üvegtárlókban sportversenyek trófeái díszelegtek, s a ritkán használt kandalló fölül a klub alapítójának képmása tekintett le a kiválasztottak kis csoportjára.

Elliott a hely szellemének megfelelően fehér nadrágot és világoskék pólóinget viselt, mellén a klub címerével. Magas volt, karcsú, széles vállú, határozott arcvonásokkal. Hófehér haja eszébe juttatta a jelenlévőknek, hogy két éven belül az elnök nyugalomba vonul, s szinte biztos, hogy közülük kerül ki az utóda. Mivel az érintettek egy része már túl öreg volt ahhoz, hogy komolyan számításba jöhessen, lényegében csak három igazán esélyes jelölt maradt. Közéjük tartozott Margot Lloyd-Mason is.

Az asszony tisztában volt ezzel, ennek megfelelően tartotta meg beszámolóját is a CBA helyzetéről.

Szabatos mondatokban számolt be arról, hogy miután a Globanic Industries átvette a CBA rádió- és televízió-társaságot, szigorú pénzügyi ellenőrzést vezettek be, lefaragták a költségeket és elbocsátották a feleslegesnek bizonyult embereket. Ezeknek az intézkedéseknek köszönhető, hogy a társaság harmadik negyedévi profitja huszonkét százalékkal nagyobb lesz, mint az előző év azonos időszakában volt.

— Jó kezdet, de a jövőben még jobb eredményeket várunk — nyugtázta a beszámolót Theodore Elliott. A jelenlévők egyetértően bólogattak.

A megbeszélésre készülődve Margot gondosan válogatta össze öltözékét, sem túl nőiesnek nem akart látszani, sem az ebből fakadó előnyt nem kívánta elveszíteni. Választása egy nyersszínű szoknyára, s egy lágy barackszínű pulóverre esett. Ruhája jól kiemelte arányos termetét és a férfiak elismerő pillantásait látva érezte, hogy helyesen döntött.

Beszámolójában említést tett Crawford Sloane családjának elrablásáról is.

— Borzalmas. Reméljük, elkapják az emberrablókat — szúrta közbe DeWitt, egy keménykötésű oregoni, az International Forest Products elnöke. — Gondolom, a társaság műsorai iránt most még nagyobb az érdeklődés.

— Esti országos híradónk nézettségi indexe az utóbbi öt napban 9,2-ről 12, l-re nőtt — Margot elégedetten adott számot a kiváló eredményről. — Ez azt jelenti, hogy hatmillióval növekedett a nézőszám és szilárdan tartjuk az első helyünket. Sokkal nagyobb az érdeklődés a déli hírek után kezdődő játékműsorunk iránt is, a péntek esti Ben Largo show indexe pedig 22,5-ről 25,9-re emelkedett. Szponzoraink el vannak ragadtatva, és a jövő évre eladott hirdetések száma máris nagyon megugrott.

— A nézettség emelkedése azt jelenti, hogy az emberek nem váltanak át másik csatornára? — kérdezte valaki.

— A tapasztalatok azt mutatják, hogy aki megnézi egy társaság esti híradóját, az a következő kilencven percre, s néha hosszabb ideig is azon a csatornán marad. Eközben mások is átkapcsolhatnak az adásra — magyarázta Margot.

— Minden rosszban van tehát valami jó, mint a közmondás tartja — mondta mosolyogva DeWitt.

— Magunk között szólva egyetértek, de kérem, a nyilvánosság előtt azért ne idézzenek — mosolygott vissza Margot.

— Senki nem fog senkit idézni — figyelmeztette Theo Elliott. — Ami ezen a megbeszélésen elhangzik, az köztünk marad.

— Térjünk vissza a hirdetőkhöz, Margot — Leon Ironwood, a West World Aviation elnöke vette át a szót. A napbarnított, atlétatermetű kaliforniai Elliott lehetséges utódainak egyike volt. Vadászgépeket gyártó vállalata a legnagyobb hadiipari cégek közé tartozott. — Mi a helyzet a videopiacon? Hány háztartás rendelkezik ilyen berendezéssel?

— Körülbelül ötven százalékuk, és ez valóban okoz bizonyos problémákat. A műsorokat rögzítők többsége később, a visszanézéskor, átpörgeti a hirdetéseket, ez pedig jelentősen csökkenti azok hatékonyságát.

— Annál is inkább, mert a videotulajdonosok a lakosság pénzesebb, tehát komoly vásárlóerőt jelentő rétegeiből kerülnek ki — bólintott Ironwood. — Magam is így nézek televíziót.

— Sokan nyúlnak a hangkioldó gombhoz — fűzte hozzá valaki. — Én is ezt teszem, valahányszor hirdetés megy a tévében.

— Igen, ez is komoly és állandóan növekvő veszélyt jelent — ismerte el Margot. — Már régen találhattunk volna megoldást, ha nem csukjuk be készakarva a fülünket a rossz hírek hallatán. Ebben ráadásul szövetségeseink is akadtak — a hirdetési ügynökségek. Érdekük, hogy a nehézségekről ne essék szó, különben csökken a televíziós hirdetések száma és hatalmas profittól esnek el.

— Gondolom, a pénzügyi tervezésben mindezt számításba vették — mondta Elliott.

— Természetesen, Theo. Felkészültünk rá, hogy a nagy tévétársaságoknál feladott hirdetések száma vissza fog esni, ezért újabb bevételi források után néztünk. A CBA és mások is ezért kezdték el szép csendben felvásárolni a kábeltévéket. A nagy kereskedelmi hálózatoknak megvan hozzá a tőkéjük és a kábeltévék egy szép napon arra ébrednek, hogy kivétel nélkül az ő tulajdonukba mentek át. Közös beruházásokba kezdtünk a telefontársaságokkal is.

— Közös vállalkozásokba? — kérdezte értetlenül Ironwood.

— Mindjárt megmagyarázom. Talán nem tudják, de a földi hang- és képtovábbítás korszaka lejáróban van. Tíz, de legfeljebb tizenöt év, s már csak a műszaki múzeumban látnak régi típusú televíziós antennát. A hagyományos átjátszóállomásokat, mint gazdaságtalanokat, leszerelik.

— S marad a kábel és a parabolaantennák?

— Igen, de csak részben — Margot örült a lehetőségnek, hogy olyan témáról beszélhet, amit jól ismer, s egyben bebizonyíthatja üzleti előrelátását is. — Vegyék figyelembe, hogy a kábeltelevíziózás önmagában nem igazán életképes. Ahhoz, hogy fennmaradjanak, ezeknek a hálózatoknak össze kell fogniuk a telefontársaságokkal, amelyeknek a vonalai ma már csaknem minden lakásba eljutnak. Mi éppen ezt tesszük.

Látva a többiek helyeslő bólogatását, még magabiztosabban folytatta: — Az optikai kábeleknek köszönhetően már ma is egyesíthetők a telefon- és televíziós csatornák. A rendszert csupán üzembe kell helyezni. Nem kell hozzá más, csak hogy egy, a miénkhez hasonló nagy társaság átálljon a kábeles adásra. A bevételi lehetőségek óriásiak.

— Kormányzati rendeletek tiltják a telefontársaságok bekapcsolódását a műsorszórásba — vetette közbe Ironwood.

— A Kongresszus meg fogja változtatni ezeket a rendeleteket. Keményen dolgozunk rajta, a törvénytervezet már csaknem teljesen kész.

— És biztos benne, hogy a törvényhozás elfogadja?

— Minden oka megvan rá, hogy biztos legyen benne — nevette el magát Theo Elliott. — Gondolom, mindannyian olvasták a Mit

vásárolhatunk a kongresszusi pénzeken? című könyvet. Pontosan az olyan embereknek készült, mint mi vagyunk. Ki is a szerző?

— Philip Stern — válaszolt Margot.

— Igen. A Stern-féle recept szerint a Globanic Industries komoly összegekkel támogat minden, a minket érintő témákkal foglalkozó politikai akcióbizottságot. A kongresszusi szavazatokat már megvettük, csak fel kell használni őket. Ha Margot úgy érzi, hogy ideje megváltoztatni a rendeleteket, szól nekem és én intézkedem.

— Állítólag meg fogják szüntetni a politikai akcióbizottságokat — szólt közbe DeWitt.

— Mesebeszéd! — legyintett Elliott. — Egyébként, ha a nevét megváltoztatják is, a kongresszusiak megtalálják a módját, hogy pontosan azt tegyék, amit most.

Még egy ideig a televíziózás jövőjéről beszélgettek, de a Sloane család elrablásának kérdésére többé nem tértek vissza.

Késő délelőtt K. Phocis (Fossie) Xenosra, a Globanic Financial Services elnökére került sor, hogy tájékoztassa elképzeléseiről kollégáit.

A vállalkozás a kis irodák egész hálózatával rendelkező, vásárlási hitelek nyújtásával, baleset- és életbiztosítással foglalkozó Tri-Trade Financial Services társaságból nőtt ki. A Globanic három éve vásárolta fel a Tri-Trade-et, mivel Theo Elliott úgy ítélte meg, hogy fejlett hálózatával alkalmas egy nemzetközi befektetési vállalat kiépítésére. A cég élére Fossie Xenost állította, egy második generációs amerikai görögöt, aki Whartonban szerezte diplomáját és néhány mesterien végrehajtott vállalkozással hívta fel magára Elliott figyelmét.

Xenos egyik első dolga volt, hogy beszüntesse a szerény profitot hozó vásárlási hitelek nyújtását és bezárta a kis fióküzleteket. Szakított a biztosítási üzlettel is, amelyet a középszerhez tartozók kicsinyes időfecsérlésének tartott.

Nagyobb hasznot ígérő, de kockázatosabb, épp ezért érdekesebb értékpapír-műveletekbe kezdett. Hamarosan óriásira növelte a Global Financial profitját, ezzel együtt önmaga tekintélyét is. Ezért tartotta Margot Lloyd-Mason Fossie Xenost legveszélyesebb ellenlábasának a vállalati csoport elnöki tisztéért vívott küzdelemben.

A negyvenegy éves, kérlelhetetlenül célratörő üzletember megőrzött valami kisfiús modorából és jó pár évvel fiatalabbnak is látszott a koránál. Hanyag eleganciával öltözködött, s mivel szokása volt beszéd közben gyakran beletúrni a hajába, frizurája is rendszerint zilált volt. Kristálytiszta

logikával, nagy meggyőző erővel érvelt, és személyes varázsát csak fokozta szemének vidám csillogása, elbűvölő mosolya.

Fossie Xenos ezúttal egy átfogó, nagyon kényes és szigorúan titkos vállalkozásról számolt be, amely még kezdeti stádiumban tartott, de több milliárdos haszonnal kecsegtetett. Lényege az volt, hogy a Globanic a perui kormánnyal a színfalak mögött szorosan együttműködve, felvásárolja és egy óriási beruházás fejében leírja az ország adósságának jelentős részét.

Fossie röviden összefoglalta a terv lényegét:

— Perunak 16 milliárd dollár külföldi adóssága van, amelynek már a kamatterheit sem tudja vállalni, ezért a nemzetközi pénzvilág nem hajlandó újabb hiteleket nyújtani neki. A súlyos gazdasági válságba zuhant országnak óriási szüksége lenne rá, hogy visszaszerezze jó hírét és újabb kölcsönöket vehessen fel.

— A Globanic Financial Services dolláronként öt centért, összesen 225 millió dollárért felvásárolt 4.5 milliárd dollárnyi követelést, azaz Peru külföldi adósságainak több mint egynegyedét. Az eredeti hitelezők, többségükben amerikai bankok, boldogok voltak, hogy ha alacsony áron is, de megszabadulhattak beválthatatlannak látszó követeléseiktől. A Globanic közben kidolgozta annak a megállapodásnak a tervezetét, amelynek alapján leírhatókká válnak ezek az adósságok.

— Kereskedelmi, turisztikai és közmunkaügyi miniszterein keresztül értesítették a perui kormányt az egyedülálló lehetőségekről: dolláronként tíz centért, viszont saját gyenge nemzeti valutájában fizetve, Peru visszavásárolhatja a Globanic-től a 4,5 milliárd dolláros tartozást. Fossie szinte biztos volt benne, hogy a csábító lehetőséget nem mulasztják el, mivel így megőrizhetik az ország csekély keményvaluta-készleteit.

— A perui valuta elfogadását a Globanic három feltételhez kötötte. Nem kér pénzt, igényt tart viszont a perui kormány birtokában lévő két csodálatos üdülőterület maradéktalan tulajdonjogára. Az óriási lehetőségeket rejtő üdülőkörzeteket a Globanic Financial fogja fejleszteni és üzemeltetni. Az előzetes felmérések szerint az egyik, a perui partvidéken lévő terület a „csendes-óceáni Punta del Este”-vé építhető ki, az Andokban lévő körzet pedig kiindulópontja lehet a világ legvonzóbb turistalátványosságai közé tartozó Machu Picchuhoz és Cuzcóba szervezett utaknak.

— A hatalmas földterületek mellé a perui kormány biztosítékot ad arra nézve is, hogy a fejlesztést a Globanic szabadon, saját belátása szerint végezheti el. A Globanic ugyanakkor rengeteg munkaalkalmat teremt, s a fejlesztés során a helyiek által végzett munkákért keményvalutával fizet, ami igen előnyös a perui kormány számára.

— Az utolsó, szigorúan titokban tartandó feltétel, hogy a Globanic a valóságos értékénél huszonöt százalékkal kevesebbet fizet a két üdülőterületért.

— A Globanic több szempontból is nyerhet az üzleten: a felvásárolt követelést hétszeres áron adja el, s ezzel 225 millió dolláros haszonra tesz szert. Valódi árának háromnegyedéért két rendkívül értékes földterületet szerez. Végezetül pedig az óriási befektetések szervezésével csillagászati összegű profithoz jut.

Fossie azzal zárta beszámolóját, hogy hosszas és rendkívül kényes tárgyalások eredményeként a Globanic valamennyi kikötését teljesítették, a Globanic Financial és a perui kormány között néhány napja létrejött a megállapodás. A kis létszámú, ám annál nagyobb hatalmú társaság tapsorkánnal fogadta az előadást.

— Van valakinek kérdése? — járatta körül tekintetét a jelenlévőkön Theo Elliott.

— Említetted azt a három minisztert — kezdte Warren Graydon, az Empire Chemical Corporation-elnöke. — Mi a biztosíték rá, hogy betartják a szavukat?

— Erre a kérdésre hadd válaszoljak én — vágott elébe Xenosnak Elliott. — Nos, tettünk óvintézkedéseket. A részletekről azonban még ebben a körben sem kívánok beszélni.

A többiek mosolyogva bólogattak, nyugtázva, hogy megvesztegetés történt. A három miniszter ígéretet kapott rá, hogy az egyezmény aláírása pillanatában fejenként másfél millió dollárt helyeznek letétbe számukra svájci bankszámlákon. Ezenkívül bármikor szabadon használhatják a Londonban, Párizsban és Genfben rendelkezésükre bocsátandó luxuslakásokat, a hozzájuk kapcsolódó egyéb szolgáltatásokkal. A nagy nemzetközi társaságok, így a Globanic Industries gyakorlatában is bevett módszer ez a barátok jutalmazására.

— Mondjon valamit a perui belső helyzetről, Fossie — kérte Margot. — Úgy hallottam, hogy az utóbbi időben nemcsak az Andok térségében, hanem Limában és az ország más területein is megélénkült a gerillaszervezetek tevékenysége. Érdemes-e ilyen körülmények között üdülőtelepeket létesíteni? Lesz kedvük a turistáknak odautazni?

Margot tisztában volt vele, hogy veszélyes kötéltáncot jár. Egyrészt, mivel versenyben állnak, nem engedheti meg, hogy Fossie Xenos elgondolása megkérdőjelezetten maradjon. Ha a terv balul üt ki, hadd emlékezzenek csak á többiek, hogy neki már a kezdet kezdetén voltak fenntartásai. Másrészt, ha őt választják a Globanic Industries elnökévé, szüksége lesz Fossie barátságára, rendkívüli profitszerző képességére. Mindezt átgondolva, ügyelt rá, hogy kérdése ne legyen túlságosan kihívó.

Fossie, ha meg is sejtette a manővert, nem mutatta. Vidáman válaszolt: — Információim szerint mindössze pillanatnyi fellángolásról van szó és hosszú távon Peru a turizmus szempontjából vonzó, nyugodt, törvénytisztelő demokrácia lesz. Ezt támasztják alá az ország mélyen gyökerező demokratikus hagyományai is.

Margot nem tett több megjegyzést, de jól emlékezetébe véste, hogy Fossie-nak is van egy gyengéje, amelyet egyszer még kihasználhat. Ingatlanüzletekkel foglalkozóknál többször tapasztalta már, hogy a vonzó távoli célok sokszor vakká teszik az illetői a jelen problémáival szemben. Margot-nak meggyőződése volt, hogy a pszichológusok által a realitásérzék elvesztésének nevezett tünet mindazokra jellemző, akik szerint Peruban belátható időn belül véget ér a kormányzattal szembeni fegyveres ellenállás.

Tudta persze, hogy egy üdülőhely védelmét és üzemeltetését meg lehet oldani. Végül is egyre több olyan hely van a világon, ahol a vidám kikapcsolódás és az állandó veszély jól megfér egymással. Peru esetében azonban sokba fog kerülni és csak hosszú idő múlva fog eldőlni, merre billen a mérleg nyelve.

Theo Elliott nyilvánvalóan nem osztozott Margot aggályaiban. Kijelentette: — Ha nincs több kérdés, hadd mondjam még el a következőt. Amit Fossie előadott, azt én már egy ideje tudom, és két okom is volt rá, hogy most önöket is beavassa. Először is tisztában vagyok vele, hogy mindannyian tudnak titkot tartani. Másrészt nem akarom, hogy bárki megrontsa még mindig kényes és törékeny kapcsolatunkat a perui kormánnyal, és ezzel veszélyeztesse az évszázad üzletének induló vállalkozásunkat. — Körülnézett, én látva, hogy senki nem jelentkezik,

kiadta a parancsot: — Most pedig, hogy tudják, miről van szó, mehetünk ebédelni.

7.

Percekbe telt, míg Jessica felfogta, hogy amit Nickytől hallott, az igaz lehet, és valóban Peruban vannak.

Első gondolata az volt, hogy ez egyszerűen képtelenség. Nem volt annyi idejük, hogy külföldre vigyék őket.

Feltámadó emlékeit sorra véve azonban belátta, hogy nagyon is elképzelhető. Lehetséges, hogy sokkal hosszabb ideig voltak eszméletlenek, mint eleinte feltételezte.

Ám ha ez valóban Peru, akkor hogyan hozták ide őket?. Nem olyan könnyű három öntudatlan állapotban lévő embert kicsempészni...

S ekkor tisztán felvillant előtte egy addig elfeledett kép.

Amikor rövid időre magához tért, s elkeseredetten viaskodott a Sebezettképűvel, akkor... igen, akkor két üres koporsót pillantott meg, egy nagyobbat és egy kisebbet. Akkor biztos volt benne, hogy Nickyvel együtt meg akarják ölni.

Beléhasított a felismerés: azokban a koporsókban, halottként szállították ide őket. A gondolatot olyan rémisztőnek találta, hogy erőszakkal elűzte magától, és a jelenre koncentrált, bármilyen kilátástalannak tűnjék is az.

Hátrakötött kézzel vánszorogtak a magas fák alatt, a sűrű aljnövényzetben kanyargó ösvényen. A menet elején és végén fegyveresek haladtak, s ha bármelyik fogoly lassított, a hátul lévők hangos *Andale! Apaurense!* kiáltásoktól kísérve, puskatussal nógatták őket gyorsabb haladásra.

S az elviselhetetlen forróság! Szakadt róluk a verejték.

Jessica elsősorban fiáért és apósáért aggódott, bár maga is kimondhatatlanul szenvedett az erős fejfájástól, hányingertől, a körülöttük felhőként örvénylő rovarok miriádjaitól. Meddig tarthat még? Nicky szerint valami folyóhoz viszik őket. Remélte, hogy hamarosan megérkeznek.

Igen, Nicky értesülése igaz lehet, ez valóban a perui őserdő. Milyen kicsi az esélyük, hogy kiszabadítsák őket innen!

Talpuk alatt a talaj vizenyőssé vált és egyre nehezebben lépkedtek. Jessica hirtelen éles kiáltást, majd tompa puffanást hallott. Megfordulva látta, hogy Angus arccal a sárban hever.

Az öreg megpróbált lábra állni, de hátrakötözött keze miatt nem sikerült neki és visszazuhant a földre. A fegyveresek nevettek, egyikük előrelépett és már készült, hogy Angus hátába nyomja a puskája csövét.

— Nem, nem, nem! — sikoltotta Jessica és térdre vetette magát Angus mellett. Sikerült megőriznie egyensúlyát, nem dőlt el, de hátrakötözött csuklóval képtelen volt segíteni neki, hogy felállhasson. A fegyveres az első meglepődésből magához térve dühösen feléje mozdult, de Miguel éles kiáltása megállította, Miguel Socorro és Baudelio kíséretében a menet éléről jött hátra, hallva a furcsa hangokat.

Mielőtt bárki megszólalhatott volna, Jessica szenvedélyesen kifakadt: — Tisztában vagyunk vele, hogy foglyok vagyunk. Nem tudjuk ugyan, miért, de azt igen, hogy nem menekülhetünk. Ezt maguk is tudják. Miért kötik meg hát a kezünket? Úgy sem tudjuk használni semmire, csak arra, hogy megóvjuk magunkat az eleséstől. Nézzék meg, mi az eredménye, hogy megkötöztek! Legyen magukban irgalom! könyörgöm, oldozzanak ki bennünket!

Miguel most először elbizonytalanodott, különösen, miután Socorro odasúgta neki: — Ha valamelyikük eltöri a kezét vagy a lábát, vagy csak megvágja magát, a seb könnyen elfertőződhet. Nueva Esperanzában nincs olyan felszerelésünk, hogy megbirkózhassunk a fertőzéssel.

— Igaza van — erősítette meg Baudelio.

Miguel türelmetlenül legyintett, és mondott valamit spanyolul, mire előlépett ugyanaz a férfi, aki a teherautón Nickynek segített, s az övéből előhúzott késesei elvágta Jessica kötelét. Utána Nicky, végül Angus következett. Jessica és Nicky talpra segítették az öreget, és a menet folytatta útját.

Bármennyire hatalmába kerítette is a kilátástalan helyzetük miatti félelem, Jessica az elmúlt néhány percben több dolgot is megjegyzett. Először is azt, hogy Nueva Esperanzába tartanak, bár a név nem mondott semmit neki. Másodszor azt, hogy a férfit, aki barátságosnak mutatkozott Nickyvel szemben, Vincentének hívják — hallotta, hogy a nevén szólítják, miközben elvágta a kötelékeiket. Harmadszor pedig, hogy a nőnek, aki a kunyhóban megütötte, vannak bizonyos orvosi ismeretei. Ugyanígy Sebzettképűnek is. Valamelyikük orvos lehet, talán mindkettő.

Elraktározta magában a frissen szerzett információkat, hátha később még hasznukra válhatnak.

Néhány perccel később az ösvény egy újabb kanyarulatán túljutva, feltűnt előttük egy széles folyó.

Miguel még valamikor pályafutása kezdetén olvasta, hogy aki sikeres terroristává akar válni, annak meg kell szabadulnia az emberi érzelmektől, az akaratával szembeszállni készülőket rémületbe ejtve kell elérnie céljai

megvalósulását. A gyűlölet is fölösleges, hisz előfordulhat, hogy helytelen döntésekre sarkallja.

Terroristaként Miguel pontosan követte ezt az útmutatást, sőt kiegészítette még egy ponttal: a terrorista számára a veszély és a tett a legjobb ajzószer. Számára mindkettő valóságos szenvedéllyé vált.

Ezért érezte olyan terhesnek a továbbiakban rá váró feladatot.

Az előző négy hónapban, miközben Londonban járt, hogy megszervezze az Egyesült Államokba való belépéshez szükséges útleveleket, majd végrehajtotta az akciót, a veszély bizsergető érzése űzte-hajtotta, érezhette a siker ízét.

A perui őserdőben azonban sokkal kevesebb veszéllyel kellett szembenéznie. Előfordulhatott ugyan, hogy váratlanul feltűnnek az automata fegyvereikből kérdezés nélkül vadul tüzelő kormánykatonák, ám ezt leszámítva, kockázat szinte nem volt. Miguelnek egyelőre mégis maradnia kellett, mert a Sendero Luminoso ilyen megállapodást kötött a Medellín-kartellel. Hogy miért, nem tudta.

Azt sem tudta pontosan, miért kellett elrabolni a túszokat és mi fog történni velük. Tudta viszont, hogy szigorúan őriznie kell őket és sejtette, hogy neki ezért kell még maradnia. Minden másról az az őrült, holdkóros Abimael Guzmán, a Fényes Ösvény alapítója dönt, aki maoista megváltónak képzeli magát. Feltéve persze, hogy még életben van. Nem tudhatta biztosan, mivel időről időre hírek kaptak lábra Guzmán haláláról. Igaz, később mindig cáfolták is őket.

Miguel gyűlölte az őserdőt, vagy ahogy a peruiak hívják, a Selvát. Utálta a rothasztó, párás hőséget, a bezártság érzését, a mindent beborító, áthatolhatatlanul sűrű, burjánzó növényzetet, a rovarok állandó zsongását, a nesztelenül sikló és váratlanul felbukkanó kígyókat, utálta, hogy olyan végeláthatatlanul nagy. Az őserdő az úr Peru háromötödén, kétszer akkora területen, mint Kalifornia. S az ország lakosságának mindössze öt százaléka él ezen a vidéken.

Lakói gyakran emlegetik, hogy tulajdonképpen három különböző Peru van: a sűrűn lakott óceáni partvidék, nagyvárosaival, élénk kereskedelmével, kellemes strandjaival; az Andok Himalájáéval vetekedő, az inka birodalom fénykorának emlékeit őrző csúcsai; s végül az őserdő, az amazóniai Selva a maga vad, törzsekben élő indiánjaival. Miguel mindhárom Perut ismerte. Az első kettőt szerette, a harmadik iránti gyűlöletén viszont semmi sem tudott változtatni.

Gondolatai visszatértek a Sendero Luminosóhoz, a forradalom Fényes ösvényéhez, amely Peru marxista filozófusának, José Carlos

Mariáteguinak a műveiből kölcsönözte a nevét. Abimael Guzmán 1980-ban ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy kövesse Mariátegui útmutatását. „A világforradalom negyedik kardjává” nyilvánította magát, Marx, Lenin és Mao Ce-tung méltó utódjává. Minden más forradalmárt csupán silány utánzatnak tekintett, beleértve Lenin szovjet utódait és Kuba Castróját is.

A Sendero Luminoso gerillái hittek benne, hogy sikerül megdönteniük a perui kormányt és uralmuk alá hajtani az egész országot. Elismerték azonban, hogy ehhez idő kell, s a mozgalom évtizedekben, nem években számolta az idő múlását. A Sendero viszonylag rövid idő alatt nagy és erős szervezetté vált, és Miguel úgy számolt, hogy még az ő életében győzelmet arat.

Egyelőre viszont azt várta, hogy megérkezzék a foglyokra vonatkozó parancs. Sejtette, hogy Ayacuchóból jön majd, az Andok lábánál fekvő ősi városból, amelyet a Sendero már csaknem teljesen ellenőrzése alá vont. Nem mintha különösebben érdekelte volna, hol születik meg a döntés. Csak az volt fontos számára, hogy minél előbb eljusson hozzá.

Egyelőre viszont túl kell jutni a hajóúton. Miguel megállt a parton, s a Huallagát szemlélte. A hegyekből lemosott agyagtól sárgásbarnán hömpölygött előtte a folyó, hogy háromszáz mérfölddel távolabb beleömöljék a Maranónba, s együtt jussanak el a hatalmas Amazonasba. Évszázadokkal korábban bővizű folyóinak sokasága miatt a portugál felfedezők *O Rio Mar*nak, Folyamtengernek nevezték el ezt a vidéket.

A parthoz közelebb lépve két, fából készült, hosszú csónakot vett észre. Mindegyiknek az oldaláról propeller ereszkedett a vízbe. Gustavo, a fegyveresek parancsnoka hangos vezényszavakat kiabálva irányította a berakodást. A foglyokat az első bárkára vitette, s Miguel elégedetten látta, hogy két fegyverest állít őrségbe, nehogy váratlanul rajtuk üssenek a véletlenül arra tévedő kormánykatonák.

Gustavo hozzáértően intézkedett, s Miguel nem látott okot a beavatkozásra. Ha Nueva Esperanzába érnek, ismét átveszi a parancsnokságot.

A folyó látványa csak növelte Jessicában a reménytelen magárahagyatottság érzését. Olyannak tűnt számára, mint egy ismeretlen világba vezető út kezdete. Puskatussal lökdösték őket a térdig érő vízbe, s a bárkában rögtön rájuk parancsoltak, hogy üljenek le a csupasz fenékdeszkára. Hátukat nekivethették ugyan a merevítő keresztlécnek, de helyzetük ettől egy csöppet sem vált kényelmesebbé.

Jessica észrevette, hogy Nicky elsápad, s görcsbe rándul a teste. Néhány csepp nyálon kívül semmi nem jött ki belőle, de a hányinger csak nem akart elmúlni. Közelebb csúszott hozzá, átölelte és segítségért kutatva kétségbeesetten körülnézett.

Meglátta a Sebzettképűt, aki már éppen készült beszállni a bárkába, ám mielőtt megszólalhatott volna, a férfi ráparancsolt az állandóan körülöttük tartózkodó fiatal nőre: — Adjon még nekik vizet! Először a fiúnak!

Socorro egy kis csészét megtöltött vízzel, s odaadta Nickynek. A fiú mohón nyelte a folyadékot. Lassan megnyugodott, nem remegett tovább a teste. — Éhes vagyok — szólalt meg gyenge hangon.

— Itt nincs ennivaló — válaszolta Baudelio. — Várnod kell, majd később kapsz.

— Muszáj ennie, ha csak egy pár falatot is — tiltakozott Jessica.

Sebzettképű nem válaszolt. A vízre vonatkozó utasítása nyilvánvalóvá tette Jessica előtt, hogy kicsoda, és vádlón rákiáltott a férfira: — De hisz maga orvos!

— Magának ehhez semmi köze — hangzott a válasz.

— És ráadásul amerikai — fűzte hozzá Angus. — Hallgasd csak meg a kiejtését. — A néhány korty víztől visszanyerve erejét, Baudelióhoz fordult: — Igazam van, te aljas csirkefogó? Hát nincs benned semmi szégyenérzet?

Baudelio szó nélkül hátat fordított nekik és bemászott a másik bárkába.

— Kérem, éhes vagyok! — könyörgött Nicky, majd Jessicához fordult: — Anya, nagyon félek.

— Én is, drágám — vallotta be az anyja és szorosan magához ölelte.

A beszélgetést végighallgatva Socorro egy ideig viaskodott önmagával, majd benyúlt a válltáskájába és elővett egy tábla Cadbury csokoládét. Szó nélkül kibontotta, letört belőle hat kockát, s kettesével szétosztotta a foglyok között.

— Az enyémet adja a gyereknek — rázta meg a fejét Angus és nem nyúlt a csokoládéért.

Socorro dühösen morgott valamit, s hirtelen mozdulattal Jessica elé hajította az egész táblát. Rögtön el is fordult, és csatlakozott a második bárkában ülőkhöz.

Beszálltak a teherautón velük utazó fegyveresek is és a két csónak elindult. Jessica megfigyelte, hogy akik a bárkákkal várták őket, azoknál is fegyver van. Még a két kormányos is puskát tartott az ölében, látszott rajtuk, hogy bármely pillanatban használni is készek. Menekülésre — még ha tudták volna is, hova menjenek — semmi esélyük sem volt.

Az árral szemben, kínlódva haladó csónakban ülve Socorro átkozta magát azért, amit tett. Remélte, hogy senki nem vette észre. Egy forradalmár részéről ostoba, megbocsáthatatlan gyengeség jele a foglyoknak adni a Peruban nehezen beszerezhető, finom csokoládét.

Kemény belső küzdelmet vívott önmagával.

Még egy hét sem telt el azóta, hogy rádöbbent: jobb lesz óvakodnia a fölösleges, kártékony érzelmektől. Az emberrablás utáni estén történt ez, amikor az asszony, a fiú és az öreg öntudatlan állapotban feküdt az ágyon a hackensacki házban. Akkor és azóta is mindent elkövetett, hogy gyűlölje ezt a burzsoá söpredéket. A gyűlölet azonban nem jött magától, erőszakkal kellett felszítania, s ez megzavarta.

Reggel, a kunyhóban, amikor az asszony kérdezett valamit, miután Miguel csendet parancsolt, szándékosan ütötte meg olyan erősen. Azt akarta, hogy Miguel lássa és szilárdan higgyen kezelhetetlenségében. Később szégyellte tettét. Szégyellte magát! Mindenképpen meg kell szabadulnia ettől az érzéstől.

El kell felejtenie azokat a dolgokat, amelyeket szeretett — pontosabban, amelyekről elhitette magával, hogy szereti őket — az Egyesült Államokban töltött három év alatt. Gyűlölnie, gyűlölnie, gyűlölnie kell Amerikát! És ezeket a foglyokat is!

Később az egybefüggő, egyhangú zöld partvonalat figyelve elszunnyadt, s már csak arra ébredt, hogy a két bárka lassított, s a Huallaga egyik mellékágán haladnak. Remélte, hogy hamarosan elérik Nueva Esperanzát, ahol visszanyeri és meg is erősítheti forradalmi hitét.

Baudelio látta, hogy az elöl haladó csónak lelassít, s boldog volt, mert tudta, hogy az út vége az ő megbízatásának a végét is jelenti. Bízott benne, hogy hamarosan ismét Limában lehet. Megígérték neki, hogy rögtön mehet, mihelyt a foglyokat épségben eljuttatják a faluba.

Márpedig épek, egészségesek, csak a borzalmas párás hőség viselte meg őket.

Mintha csak gondolatai idézték volna elő, az ég gyorsan beborult, s perceken belül a lezúduló eső függönye takart el előlük mindent. Néhány perces út állt még előttük, de nem tehettek mást, mint ültek és tűrték a felhőszakadást.

Baudeliót nem érdekelte az eső, nem érdekelte már szinte semmi. Hidegen hagyta a sértés is, amit az öregember és Sloane felesége vágott a

fejéhez. Nem törődött vele, a páciensei iránti emberi érzés már sok-sok éve kiveszett belőle.

Ami igazán hiányzott neki, az egy ital, pontosabban jó néhány ital; le akart részegedni, mihelyt lehetősége adódik rá. Abban a pillanatban, hogy szétválnak az útjaik Miguellel, abbahagyja az alkohol elleni tabletták szedését és a sárga földig leissza magát.

A másik dolog, amire vágyott, Limában élő nője volt. Tudta, hogy az egykori prostituált mocskos, részeges némber, de ő volt az egyetlen, aki megmaradt neki. Kínzó magányossága késztette arra is, hogy a parancs ellenére egy hete felhívja rádiótelefonon a hackensacki búvóhelyről. Rettegett, hogy Miguel valahogy rájön a hívásra, de végül megúszta.

Ó, mennyire kívánta az italt!

A csokoládé, ha éhségüket nem is szüntette meg, valamit segített.

Jessica nem sokat gondolkodott rajta, miért hagyta ott nekik az egész táblát a szomorú arcú lány. Elkönyvelte magában, hogy a nő cselekedetei egyszerűen kiszámíthatatlanok, s hogy a csónakban ülő fegyveresek meg ne lássák, gyorsan a zsebébe dugta a csokoládét.

Mihelyt alkalma nyílt rá, a legnagyobb részét Nickynek adta, de maga is evett valamicskét, s Angusra is ráerőltetett néhány kockát. Fontos, figyelmeztette hangját lehalkítva, hogy mindannyian megőrizzék, ami az erejükből még megmaradt a nyitott teherautón való hosszú rázkódás, az őserdei menetelés és a fárasztó hajóút után.

Rájött, hogy Angus szakálla adhat választ arra a kérdésre, mennyi ideig lehettek öntudatlan állapotban. Korábban fel sem tűnt neki, csak a bárkában vette észre, hogy az apósa arcát borító ősz szőrszálak meglepően hosszúak. Miután figyelmeztette rá, Angus végighúzta állán a kezét és úgy becsülte, hogy négy-öt nap telhetett el utolsó borotválkozása óta.

Az adott körülmények között ez látszólag lényegtelennek tűnt, de Jessica ösztönösen igyekezett minél több információt összegyűjteni. Ezért is vett erőt magán, s maradt ébren a hajóút során.

Nem sok néznivaló akadt a partot sűrűn benövő, egybefüggő növényzeten kívül. A folyó széles ívű kanyarokat írt le, nem volt egyetlen hosszabb, egyenes szakasza sem. Néha a távolban apró csónakok tűntek fel, de egyik sem közeledett hozzájuk.

Teste az egész úton rettenetesen viszketett. Már a kunyhóban is érezte, amikor magához tért, hogy rovarok mászkálnak rajta. Bolhák voltak, amelyek végig az úton rettenetesen csípték. Nem vetkőzhetett le, hogy

megszabaduljon tőlük, s csak abban bízott, hogy ha megérkeznek, lesz alkalma megfürödni.

Már a kis mólóhoz közeledtek, mikor az eső, amilyen hirtelen jött, ugyanolyan hirtelen el is állt. A szétfoszló vízfüggöny mögül eléjük bukkanó látvány maradék reményüktől is megfosztotta őket.

A folyópartról induló sáros ösvény két oldalán körülbelül tucatnyi ház állt, néhányuk kartonlapokból és bádoglemezekből összetákolva. A legtöbbnek ablaka sem volt, de akadt kettő, amelyik elé verandaszerű építményt ragasztottak. Nádtetejükön több helyen is nagy lyukak tátongtak. A házak közötti térségen üres kartondobozok és szemét. Csenevész csirkék szaladgáltak szanaszét, s az út szélén döglegyektől hemzsegő kutyatetem hevert.

Talán ez csak a település széle és távolabb rendezettebb lesz, áltatták magukat, de csak néhány percig. A házakhoz közelebb érve látták, hogy mögöttük már semmi nincs, csak az őserdő áthatolhatatlan zöld fala.

Később megtudták, hogy Nueva Esperanza egy szegény kis halászfalu, amit a Sendero Luminoso időről időre felhasznál céljaira.

— *Váyanse a tierra! Muévanse! Apurense!* — kiabált rá a foglyokra Gustavo, s a kezével is jelezte, hogy szálljanak ki a csónakból. Elcsigázottan, a rájuk váró újabb szenvedésektől rettegve engedelmeskedtek.

Ami néhány perc múlva történt, az rosszabb volt, mint amit el tudtak képzelni.

Gustavo és négy fegyveres felkísérte őket a magas partra, egy, a többitől kicsit távolabb álló kunyhóba. Szemük csak lassan alkalmazkodott a félhomályhoz, s Jessica elborzadva felkiáltott:

— Nem! Istenem, nem! Nem zárhatnak be azokba a ketrecekbe, mint az állatokat! Kérem! Kérem, ne!

A szemközti falnál három bambusznádból készült, mintegy nyolc négyzetláb nagyságú ketrec állt. Oldalukat dróttal sűrűn befonták, hogy a bennük tartózkodók ne érintkezhessenek, és ne adhassanak át egymásnak semmit. Mindhárom ketrec ajtaján nehéz lakat lógott. Koszlott, vékony matraccal letakart ágy állt bennük, s egy bádogvödör, hogy abba végezzék szükségüket. A helyiséget orrfacsaró bűz töltötte be.

Gustavo megragadta Jessicát, s vasmarokkal szorítva, a ház bejáratától legtávolabb álló ketrechez lökdöste. — *Vete pára adentro!* — kiabált rá, s rögtön angolul is megismételte: — Ide menjen!

Nagyot taszítva rajta, a szemközti falnak lökte az asszonyt, s rázárta a ketrec ajtaját. Jessica hallotta, hogy Angus is küzdeni próbál, de legyűrték és mögötte is bezárult az ajtó. Nicky a középső ketrecbe került.

Elkeseredett zokogás rázta meg Jessicát, s lassan lecsúszott börtöne sarkába.

8.

A hatvan fiú és lány másfél hete bújta már az újságok hirdetési rovatait, hogy nyomára bukkanjon az emberrablók rejtekhelyének, de munkájuk semmilyen eredményt sem hozott, eközben más területeken sem sikerült előbbre lépni.

Az FBI, bár nem ismerte be. hogy nyomozása holtpontra jutott, semmi lényeges fejleményről sem tudott beszámolni. Állítólag a CIA-t is bevonták a kutatásba, de hírek onnan sem érkeztek.

Mindenki arra várt, hogy az emberrablók jelentkezzenek és közöljék feltételeiket, ám egyelőre semmilyen jelzés nem érkezett tőlük.

Az emberrablás változatlanul szerepelt a sajtóban, de lekerült a tévéhíradók éléről és az újságok is csak belső oldalaikon foglalkoztak vele néhány sorban.

A lanyhuló érdeklődés ellenére a legkülönbözőbb találgatások láttak napvilágot. Az újságírók közül egyre többen hajlottak arra a feltevésre, hogy az áldozatokat valahová külföldre csempészték. Pontosan senki sem tudta, hová, de a legtöbben a Közel-Keletre gondoltak.

Egyedül a CBA News tapogatózott más irányba. Miután az emberrablás résztvevőjeként vagy esetleg irányítójaként Ulises Rodriguezre, a hírhedt kolumbiai terroristára terelődött a gyanú, Harry Partridge akciócsoportja Latin-Amerikára összpontosította figyelmét. Konkrét ötletük azonban nem volt, hogy melyik országból indulhatott ki az akció.

Mindenki legnagyobb meglepetésére, Rodriguezről a CBA News munkatársain kívül senki sem szerzett tudomást. Valamennyien azt várták, hogy a nyomra hamarosan mások is rábukkannak, és a hír bekerül a tömegtájékoztatásba, ám egyelőre ez nem történt meg. Egyre nyugtalanabbá tette őket a tudat, hogy eltitkolják Rodriguezre vonatkozó ismereteiket az FBI elől.

A CBA mindenesetre más társaságoknál nagyobb figyelmet szentelt az eseménynek, s a rivális CBS-től kölcsönzött módszerrel igyekezett ébren tartani a nézők érdeklődését. Walter Cronkite, akkor még a CBS esti országos híradójának műsorvezetőjeként az 1979—81-es iráni túszválság idején minden este a következő szavakkal zárta beszámolóját: — Ez történt

hát .. .-án, az Iránban túszul ejtett amerikaiak fogságának ... -ik napján. (S mindezt 444 napon át volt kénytelen elmondani.)

Mint Barbara Matusow, a rádiós és televíziós hírközlés krónikása A híradó csillagai című könyvében megállapította, Cronkite „úgy vélte, a túszok annyira fontosak, hogy az ország figyelme egyetlen estére sem terelődhet el róluk”.

Az emberrablásról szóló híreket ismertető Harry Partridge is minden este azzal kezdte, hogy ,,a Crawford Sloane, a CBA News műsorvezetője feleségének, fiának és apjának brutális elrablása óta eltelt ... -ik napon ...”.

Les Chippingham és Chuck Insen beleegyezésével minden esti országos híradóban megemlítették az emberrablást, még ha az egyetlen mondanivaló az volt, hogy nem történt újabb fejlemény.

Szerdán reggel, tíz nappal a helyi lapok átvizsgálásának megkezdése után azonban olyasmi történt, ami ismét felpörgette az eseményeket a CBA News szerkesztőségében, s véget vetett az akciócsoport tagjait nyomasztó tétlenségnek.

Nem sokkal munkakezdés után Teddy Cooper, s a rá már korábban mély benyomást tett fiatal fekete, Jonathan Mony lépett Harry Partridge szobájába.

— Lehet, hogy találtunk valamit, Harry — kezdte már befelé jövet Cooper.

Partridge intett, hogy foglaljanak helyet.

— Jobb, ha Jonathan mondja el — mutatott Cooper Monyra. — Ki vele!

— Tegnap egy astoriai helyi lapnál jártam, Queensben, a Jackson-magaslatok környékén, Mr. Partridge — kezdte határozottan Mony. — Elvégeztem, amit kellett, de nem találtam semmit. A szerkesztőségből kifelé jövet viszont megakadt a szemem egy Semana nevű spanyol nyelvű hetilapon. Nem szerepel ugyan a listán, de úgy döntöttem, benézek hozzájuk.

— Beszél spanyolul?

— Elég jól — bólintott Mony. — Megkértem őket, hadd nézzem át az utolsó pár számot. Semmit sem találtam bennük, s már éppen el akartam jönni, mikor a kezembe nyomták a legfrissebb példányt. Hazavittem, s az éjjel átfutottam.

— Reggel pedig behozta nekem — vette át a szót Cooper. Előhúzta a zsebéből és kiterítette a lapot Partridge előtt. — Ez a cikk talán érdekelni fog. Jonathan már le is fordította.

Partridge belepillantott a lapba, majd elolvasta a legépelt fordítást:

„Gondolták volna, hogy akadnak emberek, akik úgy vásárolnak koporsókat, mint maguk vagy én sajtot a fűszeresnél? Márpedig van ilyen — kérdezzék csak meg Alberto Godoyt, a Godoy Temetkezési Vállalat tulajdonosát.

A fickó csak úgy besétált hozzá az utcáról és rögtön megvett két koporsót — egy normálméretűt és egy kisebbet. Közölte, hogy öreg édesanyjának és édesapjának lesznek. A kicsi a mamáé. Finom célzás, nem? »Anya, apa, készüljetek! Vége a dalnak«.

De várjanak, ez még nem minden. A múlt héten, vagyis hat héttel az első látogatás után a pasas ismét megjelent és közölte, hogy szüksége van még egy normálméretű koporsóra. Rögtön el is vitte és készpénzzel fizetett, akárcsak az első kettőért. Arról nem beszélt, hogy ez a harmadik kinek lesz. Kíváncsi vagyok, hogy érzi most magát a felesége? ...

Mások talán igen, Alberto Godoy azonban egy cseppet sem aggódik. Mint elmondta, türelmetlenül várja a további nagybani vásárlókat.”

— Még valamit, Harry — szólt Cooper, látva, hogy befejezte az olvasást. — Néhány perce felhívtuk a Semana szerkesztőségét, s szerencsénk volt. A pasas, aki a cikket írta, bent volt. Jonathan beszélt vele.

— Elmondta — vette át a szót Mony —, hogy a múlt héten pénteken írta a cikket. Egy bárban találkozott Godoyjal, aki épp aznap adta el a harmadik koporsót.

— Vagyis egy nappal az emberrablás után — egészítette ki Cooper.

— Állj! Maradjatok csendben, hadd gondolkodjak egy kicsit! — szakította félbe őket Partridge. Cooper és Mony rögtön elhallgatott.

Csak nyugalom, ne hagyd, hogy elragadjon a fantáziád, figyelmeztette magát Partridge. Az ötlet azonban tálcán kínálta magát: az első két koporsót hat héttel az emberrablás előtt, nem sokkal a Sloane család feltételezhetően egy hónapig tartó megfigyelését megelőzően vásárolták. Pontosan beleillett tehát abba a három hónapos időszakba, amelyet a csoport becslése szerint az akció kitervelésére és végrehajtására fordítottak. A koporsók mérete is tanúskodott: egy normálméretű és egy kisebb, amelyről ugyan azt mondták, hogy egy öregasszonynak lesz, de ugyanúgy megfelelhetett egy tizenegy éves fiúnak is.

S ott a harmadik, szintén normálméretű koporsó. Tény, hogy Angus, Crawf apja, váratlanul érkezett, csak előző nap értesítette a családot jöveteléről. Ha ők nem várták, akkor az emberrablók sem tudhattak róla,

hogy ott lesz. Nem volt más választásuk, magukkal kellett vinniük. Három túszt a tervezett kettő helyett.

Kérdés persze, hogy az emberrablók valóban előre betervezték-e a két koporsót? Tényleg az öregúrnak szánták a harmadikat, amit az emberrablás utáni napon adott el a temetkezési vállalkozó? Nem lehetséges, hogy mindez csupán véletlen egybeesés? Hát persze, hogy lehetséges. De az is lehet, hogy nem. . Partridge lassan fölemelte lehajtott fejét és csöndben figyelő munkatársaira nézett

— Felmerül néhány kérdés, ugye? — kérdezte Cooper.

— Gondolod, hogy ...

— Azt gondolom, hogy valószínűleg megfejtettük, miként csempészték ki Mrs. Sloane-t és a többieket az országból.

— Koporsóban? Gondolod, hogy megölték őket? Cooper a fejét ingatta: — Nem, csak elkábították. Volt már példa ilyesmire.

Partridge-nek ugyanezek a gondolatok kavarogtak a fejében,

— Mi legyen a következő lépés, Mr. Partridge? — kérdezte izgatottan Mony.

— Mihelyt lehet, kikérdezzük a temetkezési vállalkozót ... — Partridge a fordítást tartalmazó lapra nézett, amin ott szerepelt a temetkezési vállalat címe is —, Godoy. Ezt majd magam csinálom.

— Szeretnék önnel menni.

— Vidd magaddal, Harry. Szerintem rászolgált — biztatta Cooper.

— Szerintem is. Szép munka volt, Jonathan — mosolygott Monyra Partridge.

A fiatalember arca sugárzott az örömtől.

Partridge úgy döntött, hogy azonnal indulnak és operatőrt is visznek magukkal. — Azt hiszem. Minh Van Canh a tanácsteremben van — mondta Coopernek. — Szólj neki, hogy szedje össze a holmiját és jöjjön azonnal.

Cooper már ment is. Partridge pedig felhívta a szállítási csoportot és kért egy kocsit.

Kifelé tartva, a hírszerkesztőségi nagyteremben belebotlottak Don Ketteringbe, a közgazdasági tudósítóba. Rögtön az esemény után. amikor az adást megszakították, ő volt az, aki a képernyőről bejelentette az emberrablást.

— Van valami újság, Harry? — állította meg őket. Méretre szabott, makulátlan barna öltönyében, gondosan nyírt bajuszával Kettering, mint mindig, most is úgy nézett ki, mint egy sikeres üzletember.

Partridge siettében már-már odavetett egy semmitmondó választ, de ösztöne megálljt parancsolt neki. Becsülte Ketteringet, nemcsak szakterülete kiváló ismerőjének, hanem első osztályú riporternek is tartotta. Valami azt súgta neki, hogy olyan területre készül, amelyen Kettering ismeretei még nagy hasznára lehetnek.

— Történt egy apróság, Don — válaszolt Partridge. — Sok dolgod van?

— Nem túlságosan. A Wall Street ma csendes. Segíthetek?

— Azt hiszem, igen. Gyere velünk, útközben elmondom, miről van szó.

— Beszólok a Patkóba, hogy ne keressenek — nyúlt Kettering a legközelebbi telefon után. — Várjatok meg odalent!

Alig egy perccel az után, hogy Partridge, Mony és Minh Van Canh kilépett az épületből, a társaság egyik Jeep Wagoneerja kanyarodott a székház elé. Partridge előre, a kameráját mindig az ölében utaztató Minh Van Canh és Mony pedig hátúira szállt be. Alig csapták be maguk mögött az ajtót, megérkezett Don Kettering is, és beszállt melléjük harmadiknak.

— Queensbe megyünk — szólt Partridge a sofőrnek, s a magával hozott lapról elolvasta a Godoy Temetkezési Vállalat címét. A kocsi gyors hátraarcot csinált és elindult a Queensboro híd felé.

— Olvasd el. Ennyit sikerült megtudni, s az jutott az eszünkbe... — Partridge hátrafordult, s odaadta Ketteringnek a Semanában megjelent cikk fordítását.

Húsz perccel később a lepusztult, füstös irodában voltak, és farkasszemet néztek az íróasztalnál ülő hájas, kopasz temetkezési vállalkozóval. Harry Partridge, Don Kettering és Jonathan Mony a portásnő kérdéseit meg sem hallva, egyszerűen besétáltak Alberto Godoy irodájába.

Partridge azt mondta Minh Van Canh-nak, hogy egyelőre maradjon a Jeep Wagoneerban. Ha képet kell csinálni, majd behívják. Miután a többiek bementek, Van Canh a kocsiból ki se szállva csinált néhány felvételt az épületről.

Elmaradhatatlan cigarettájával a szája sarkában, a temetkezési vállalkozó gyanakvóan méregette vendégeit. A trió addigra már felmérte a lerobbant épületet, s Godoy alkoholtól püffedt arcából, pecsétes hajából ítélve arra a megállapításra jutott, hogy a vállalkozás nem tartozik a szigorú szabályok szerint vezetettek közé.

— Mr. Godoy, mint már a hölgynek is mondtam odakint, a CBA Newstől jöttünk — kezdte Partridge.

Godoyban kezdett feltámadni az érdeklődés: — Nem magát láttam valamelyik nap, amint a Fehér Házból beszélt?

— Az John Cohran volt, ő az NBC-nek dolgozik. A nézők néha összetévesztenek bennünket. Az én nevem Harry Partridge.

— Megvan! Maga foglalkozik az emberrablási üggyel — csapott a térdére Godoy.

— Igen, és részben ezért is vagyunk itt. Megengedi, hogy leüljünk?

A temetkezési vállalkozó az íróasztala előtt álló székekre mutatott, s ők helyet foglaltak.

Partridge előhúzta a zsebéből a Semana legújabb számát és Godoy elé tartotta: — Megkérdezhetem, hogy olvasta-e ezt?

Godoy csak beleolvasott a cikkbe, s arca rögtön elborult: — Szemét csirkefogó! Nem volt joga leírni, amit kihallgatott. Nem neki szólt.

— Tehát látta már ezt a lapot és tudja, mi van benne?

— Persze hogy tudom. És?

— Nagyon hálásak lennénk, ha válaszolna néhány kérdésünkre, Mr. Godoy. Hogy hívták azt az embert, aki megvette a koporsókat? Hogy nézett ki? Le tudná írni nekünk?

— Ez az én magánügyem — rázta meg a fejét a temetkezési vállalkozó.

— Higgye el, nagyon fontos volna, hogy megtudjuk

— Partridge igyekezett nyugodt, barátságos hangot megütni. — Lehet, hogy köze van az előbb említett emberrabláshoz.

— El sem tudom képzelni, mi köze lehetne hozzá — makacsolta meg magát Godoy. — Egyébként is, ez magánügy. Most pedig, ha nem haragszanak...

— Mi a helyzet a koporsók árával, Godoy? Megmondaná, mennyit kért értük? — szegezte neki a kérdést Don Kettering.

A vállalkozó arca elvörösödött a dühtől: — Nem beszéltem elég érthetően? Törődjenek a maguk dolgával.

— Éppen azt csináljuk — válaszolta Kettering. — A következő dolgunk például az lesz, hogy elmegyünk a New York városi adóhivatalhoz. Itt a cikkben az áll — mutatott a Semanára —, hogy mindhárom koporsóért készpénzzel fizettek. Biztos vagyok benne, hogy maga pontosan elkönyvelte a vételárat és befizette utána a forgalmi adót, amit nyilvántartásba is vettek a vásárló nevével együtt. — Partridge-hoz fordult: — Harry, miért nem hagyjuk itt ezt az együttműködésre képtelen urat és megyünk rögtön az adó-nyilvántartóba?

— Hé! Várjanak! Várjanak egy percet! — kiáltott rájuk Godoy a hallottaktól sápadtan.

— Igen? — fordult vissza ártatlan arccal Kettering.

— Lehet...

— Lehet, hogy le sem jelentette, be sem fizette a forgalmi adót, bár egészen biztosan felszámította — üvöltötte Kettering az íróasztal fölött egészen közel hajolva a temetkezési vállalkozó arcába. Partridge most látta először munka közben a közgazdasági tudósítót és áldotta az eszét, hogy magával hozta.

— Jól figyeljen rám, Godoy — folytatta Kettering. — A nagy tévétársaságok, így a miénk is, sok kellemetlenséget tud ám okozni bárkinek. Ha kell, ki fogjuk használni a lehetőségeinket, mivel egy szörnyű bűntényről, egy család elrablásáról van szó. Gyors válaszokra van szükségünk, s ha segít, mi is segítünk magának azzal, hogy nem beszélünk a forgalmi adóról, amit egészen biztosan eltitkolt az Adóhivatal elől. Azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom, hogy a jövedelemadó-bevallásában sincs feltüntetve a bevétele. Ha nem kapunk magától becsületes válaszokat, akkor még ma a nyakára szabadítjuk az FBI-t, a New Yorki rendőrséget, s az összes adóhatóságot. Választhat. Velünk tárgyal vagy velük?

Godoy néhány másodpercig elkeseredetten harapdálta a szája szélét, végül beadta a derekát: — Válaszolok a kérdéseikre.

— Te jössz, Harry — fordult Partridge-hoz Kettering.

— Mr. Godoy, ki vásárolta meg a koporsókat?

— Novack néven mutatkozott be, de nem hittem neki.

— Valószínűleg igaza is volt. Tud róla még valamit? ...

— Semmit.

— Mutatok magának egy képet — nyúlt a zsebébe Partridge. — Kíváncsi vagyok, mi a véleménye róla. — Elővette az Ulises Rodriguezről húsz éve készült szénrajz fénymásolatát.

Godoy a képre pillantott és gondolkodás nélkül kijelentette: — Ő az, Novack. Most öregebb, mint itt a képen ...

— Igen, tudjuk. Tökéletesen biztos benne?

— Tökéletesen. Kétszer láttam. Ott ült, ahol most maguk.

Partridge jóleső elégedettséget érzett. Az akciócsoport megint mások előtt új nyomra bukkant. Sikerült rátalálniuk a koporsók és az emberrablás közötti kapcsolatra.

— Mondja el, miről tárgyaltak ezzel a Novackkal — fordult ismét Godoyhoz. — Kezdjük az elejéről. Kérdéseivel igyekezett lehetőség szerint mindent kiszedni a temetkezési vállalkozóból. A végére érve be kellett látnia, hogy nem sokra jutott. Ulises Rodriguez gondosan ügyelt rá, hogy ne hagyjon maga után nyomot.

— Van még valami ötleted, Don? — kérdezte Ketteringtől.

— Akad egy-kettő — válaszolta a közgazdasági tudósító, és ismét kezelésbe vette Godoyt: — Térjünk vissza a pénzre, amit Novacktól kapott. Ha jól emlékszem, azt mondta, hogy a két alkalommal összesen mintegy tízezer dollárt fizetett, többnyire százasokban. Igazam van?

— Igen.

— Volt bennük valami különös?

— Mi különös lehet a pénzben azon kívül, hogy pénz? — nézett rá értetlenül Godoy.

— Új bankjegyek voltak?

A temetkezési vállalkozó rövid gondolkodás után válaszolt: — Akadt közte olyan is, de a többség használt volt.

— Mi történt a pénzzel?

— Elment. Feléltem, vásároltam, kifizettem néhány számlát. Manapság gyorsan megy a pénz — vonta meg a vállát Godoy.

Jonathan Mony a beszélgetés alatt egy pillanatra sem vette le a szemét a temetkezési vállalkozóról. Esküdni mert volna rá, hogy Godoy a korábbinál is idegesebb lett, mikor a pénzre terelődött a szó. Jegyzettömbjéért nyúlt és rövid üzenetet írt Ketteringnek: hazudik. A pénz egy része még megvan. Nem meri bevallani, mert még mindig retteg a forgalmi és a jövedelemadó miatt.

A közgazdasági tudósító elolvasta a kezébe csúsztatott cetlit, bólintott és visszaadta Monynak. Hangját szelídre fogva, s székében kissé megemelkedve, mintha már menni készülne, megkérdezte Godoyt: — Emlékszik még valamire, ami esetleg hasznos lehet számunkra? — Mintha a válasz már nem is lenne fontos, felállt és az ajtó felé fordult.

— Semmire — felelte Godoy, megnyugodva, hogy vége a kellemetlen beszélgetésnek.

Kettering villámgyorsan megpördült, dühödt arccal az íróasztalhoz ugrott, s Godoy vállát megragadva, egészen közel húzta magához: — Maga átkozott hazudozó! — kiáltott rá. — Annak a pénznek egy része még mindig megvan. Ha nekünk nem akarja megmutatni, hát majd meglátjuk, el meri-e dugni az Adóhivatal elől. Megígértem, hogy nem szólunk nekik, ha segít nekünk. Mivel hazudott, vegye úgy, hogy az ígéret nem érvényes.

Visszalökte székébe a vállalkozót, zsebnoteszt vett elő és a telefon után nyúlt:

— Nem! — kiáltott rá kétségbeesetten Godoy, s elrántotta előle a telefont. Kapkodva szedte a levegőt, a felindulástól nehezére esett a beszéd: — Maga csirkefogó! Rendben van, megmutatom.

— Figyelmeztetem, ha még egyszer megpróbál átverni ... — dörrent rá Kettering.

Godoy felállt, elmozdította a széke mögött függő oklevelet, és kinyitotta az alatta lévő kis széfet.

Néhány perccel később a többiektől körül állva Kettering a Godoytól átvett csaknem 4000 dollárt vizsgálgatta. Alaposan megnézte a bankjegyek mindkét oldalát, s az átnézett pénzt három csomóba gyűjtötte az íróasztalon — két kisebbe és egy nagyobbá. A nagyobb csomagot végül Godoyhoz tolta, s a két kisebbre mutatott:

— Ezeket magunkkal visszük. Adunk róla egy elismervényt a CBA News nevében. Ha akarja, feljegyezheti a bankjegyek számát, s Mr. Partridge-dzsal mindketten aláírjuk. Garantálom, hogy negyvennyolc órán belül visszakapja a pénzt, és nem zaklatjuk több kérdéssel.

— Azt hiszem, ez elfogadható — egyezett bele Godoy.

Kettering intett Partridge-nak és Monynak, hogy hajoljanak közelebb a két kisebb pénzkupachoz. Mindkettőben százdollárosok voltak.

— Az üzletemberek egy része nem szereti a százdollárosokat, mert fél, hogy hamisak — fogott bele a magyarázatba. — Védekezésként gyakran feljegyzik a bankjegyre, kitől kapták. Ha például kocsit béreltek és százdollárossal fizettek, a Hertznél, de máshol is minden egyes bankjegyre felírják a bérleti szerződés számát, hogy később megtaláljanak benneteket, ha a pénz hamisnak bizonyul. A bankpénztárosok közül is sokan feljegyzik a százdollárosra a betevő nevét vagy a számlaszámát.

— Magam is láttam már ilyet a százasokon és soha nem értettem, mi az — mondta Partridge.

— Én bezzeg még soha — húzta el a száját Mony. — Ilyen papírok nem kerülnek a magamfajta kezébe.

— Maradj a tévénél, kisfiam, s akkor majd megismered őket — nevetett Kettering, s folytatta az előadást: — A bankjegyek megjelölése természetesen törvénysértésnek számít, bár nagyon ritkán fordul elő, ha egyáltalán előfordul, hogy bárkit is felelősségre vonjanak érte. Az első csoportba azokat gyűjtöttem, amelyeken szám, a másodikba pedig azokat, amelyeken név szerepel. Ha gondolod, Harry, megmutatom a számozottakat néhány bankos barátomnak, hátha ismerős lesz nekik valamelyik. A neveknek pedig utánanézhetünk a telefonkönyvben, s megpróbálhatjuk megtalálni azokat, akiknek megfordultak a kezükben ezek a százdollárosok.

— Azt hiszem, sejtem, mire gondolsz, de azért jobb volna, ha elmondanád, mit keresünk — kérte Partridge.

— Egy bankot, Harry, egy bankot. Bármilyen információhoz jutunk is, az különböző bankokhoz vezet bennünket, amelyekben valamikor megfordult a pénz. Az is lehet, hogy éppen egy bankban írták rá a számot vagy a nevet. Ha mázlink van, kiderülhet, hogy az egész összeget egyetlen bankban fizették ki.

— Igen. Az emberrablóknak, akik a koporsót vették rajta Mr. Godoynál — vágott közbe Mony.

— Pontosan — bólintott Kettering. — Sziszifuszi munka lesz, de ha bejön, megtudhatjuk, melyik banktól szerezték a pénzt az emberrablók. Talán folyószámlájuk is volt. Ha ezt megtudtuk, akkor elindulhatsz valamerre, Harry.

— Ez óriási, Don! — lelkendezett Partridge. — Az aprólékos nyomozás eddig csak sikereket hozott.

A Semana cikkére nézve, amely elvezette őket a temetkezési vállalkozóhoz, eszébe jutottak Arthur bácsinak a kutatás kezdetén mondott szavai: az ilyen munka jellemzője, hogy rendszerint nem találod meg azt, amit kerestél, viszont rábukkansz valami egyébre, ami elindíthat egy másik irányba.

9.

Alberto Godoy irodájában fölengedett a feszültség.

Miután követelőző látogatóinak igényeit kielégítette, s ezzel elhárította feje felől a veszedelmet, a temetkezési vállalkozó megnyugodott. Végül is semmi törvénybe ütközőt nem tett azzal, hogy eladta a három koporsót Novacknak, vagy bármi legyen is a neve, nyugtatta meg magát. Miből gondolhatta volna, hogy azokat az átkozott koporsókat egy bűncselekményhez használják fel? Na persze, gyanús volt neki Novack mindkét alkalommal és egy szót sem hitt el a meséjéből, de próbálja ezt bárki is rábizonyítani. Lehetetlen, senki sem lesz rá képes.

Mindössze két dolgon csúszhat el. A városnak járó forgalmi adón, amit felszámolt ugyan, de nem jelentett be és a jövedelemadón, ami sajnálatos módon nem jelent meg a számlakönyveiben. Ha a Szövetségi Adóhivatal kiszagolná a könyvelési csalást, tizenhétféle vádat kreálna belőle pillanatok alatt. Ezek a tévés trógerek viszont megígérték, hogy egyik svindliről sem tesznek említést, és valószínűleg állni is fogják a szavukat. Hallott már róla, hogy a híradósok néha ilyen módszerekkel szerzik be az információikat. Tulajdonképpen még tetszett is neki, ahogyan dolgoztak. Az viszont hétszentség, hogy rögtön lakatot tesz a szájára, ha még egyszer meglátja maga körül azt a patkányt a Semanától.

— Ha ad egy üres papírt, megírom az átvételi elismervényt — szólt Don Kettering az asztalon maradt két kisebb pénzcsomóra mutatva. Godoy kihúzta az egyik kacatokkal teli íróasztalfiókot és kivett egy vonalazott papírt. Már éppen tolta volna vissza a fiókot, amikor megakadt a szeme egy jegyzetlapon. Több mint egy hete rakta oda, azóta teljesen megfeledkezett róla.

— Hé, várjanak csak! Van itt valami! Amikor Novack másodszor itt járt...

— Akkor mi történt? — kérdezte türelmetlenül Partridge.

— Már mondtam ugye, hogy egy Cadillac halottaskocsival jött, amit egy másik pasas vezetett? Azzal vitték el a koporsókat.

— Igen, ezt már említette.

— Itt a halottaskocsi rendszáma — húzta elő Godoy a jegyzetlapot. — Felírtam, beraktam a fiókba, aztán teljesen megfeledkeztem róla.

— Miért csinálta? — kérdezte Kettering.

— Talán megérzésből — vonta meg a vállát. — Számít ez?

— Nem — bólintott Partridge — a lényeg, hogy megvan. Köszönjük és ellenőrizni fogjuk.

Összehajtogatta és zsebre rakta a lapot. Nem sok reményt fűzött hozzá, hogy jutnak vele valamire. Emlékezett rá, hogy a White Plainsben felrobbant Nissan mikrobusz rendszáma is hamis volt és semmi támpontot nem adott a további nyomozáshoz. Utána kell persze nézni, nem szabad eleve kizárni egyetlen lehetőséget sem.

Az elkészítendő anyagokon kezdte törni a fejét. Tisztában volt vele, hogy hamarosan, valószínűleg már a következő néhány napban nyilvánosságra kell hozni egy részét annak, amit már eddig megtudtak, beleértve Ulises Rodriguez szerepét is az emberrablásban. A CBA-n belül is megvannak a titoktartás korlátai, s bár eddig szerencséjük volt, bármelyik pillanatban kiszivároghatnak a hírek. Különben is, az a dolguk, hogy információval lássák el a közvéleményt. Jóleső izgalommal gondolt arra, hogy elsőként számolhat be a nyomozásban elért jelentős előrehaladásról, s már formálgatta is magában tudósításának mondatait.

— Mr. Godoy — fordult hirtelen a temetkezési vállalkozóhoz. — Talán nem a legszelídebben viselkedtünk, maga azonban nagyon segítőkész volt. Mit szólna hozzá, ha szalagra vennénk, amit eddig elmondott?

Godoy csábítónak találta a lehetőséget, hogy szerepelhet a televízióban, s mindjárt egy nagy országos hálózat műsorában. Már csaknem rábólintott, mikor belevágott a felismerés, hogy a nyilvánosság előtti szerepléssel

kellemetlen, köztük a különböző adókra vonatkozó kérdéseknek teheti ki magát. — Köszönöm, de inkább lemondok róla — rázta meg a fejét.

Mintha csak a gondolataiban olvasott volna, Partridge folytatta a rábeszélést: — Ha nem akarja, nem áruljuk el a nevét, sőt, az arcát sem mutatjuk. A háta mögé állítjuk a reflektorokat, s akkor a nézők csak a sziluettjét látják. A hangját is el tudjuk változtatni.

— Úgy eltorzítjuk, hogy a saját felesége sem fog ráismerni — biztatta Kettering is. — Egyezzen bele, Godoy, nem veszíthet semmit. Kint vár az operatőrünk, aki remekül érti a szakmáját. Ezzel is segíthet elkapni az emberrablókat.

— Hát... — már csak egy hajszálon múlott, hogy a vállalkozó beadja a derekát. — Megígérik, hogy bizalmasan kezelik a dolgot és nem árulnak el senkinek?

— Megígérem — mondta Partridge.

— Én is — toldotta meg Kettering.

— Rám is számíthat — nyugtatta meg Mony. Kettering és Partridge összenézett. Tudták, hogy az ígéret, amelyet meg is fognak tartani, mert ezt követeli az újságíró-becsület, később még bajba sodorhatja őket. Az FBI és mások is követelhetik, hogy mondják meg, ki volt az az árnyék, aki a történetet előadta. Nem baj, a társaság ügyvédei majd elintézik az ügyet; előfordult már ilyen eset korábban is.

Partridge-nak eszébe jutott az az eset, amikor az NBC 1986-ban egy nagy visszhangot kiváltó interjút készített Mohammed Abu Abbasszal, az ismert palesztin terroristával. Később sokan elítélték az NBC-t nemcsak az interjú leadásáért, hanem azért is, mert ígéretéhez híven nem fedte fel, hol készült. A bírálókhoz néhány újságíró is csatlakozott, bár valószínűleg csak szakmai irigységből. Élesen kikelt az interjút készítő stáb ellen a külügyminisztérium egyik szóvivője, az igazságügy-minisztérium pedig azzal fenyegetőzött, hogy vizsgálatot indíttat. Végül azonban semmi sem történt. (George Shultz akkori külügyminiszter, mikor megkérdezték, csupán annyit mondott: — Hiszek a sajtószabadságban.)

Tény, és ezzel mindenki tisztában van, hogy a nagy televíziós társaságok sok szempontból önmaguk bírái. Kevés olyan kormányhivatal vagy politikus akad, aki vállalja, hogy jogi vitába bonyolódjék velük. A szabad világban az újságírás alapja a tényfeltárás, a tudósítói szabadság és önállóság. Ezek persze nem mindig érvényesülnek. A szabály alól a kelleténél több kivétel akad, hiszen az újságírók is emberek. Ám ha valaki nyíltan szembeszáll ezekkel az elvekkel, akkor biztosra veheti, hogy vesztesnek nyilvánítják.

Míg Harry Partridge ezen elmélkedett, Minh Van Canh berendezkedett a Godoyjal készítendő videofelvételre.

Partridge felajánlotta Ketteringnek, hogy készítse el ő az interjút. Látta rajta, hogy szeretne továbbra is részt venni a nyomozásban. Meg is értette, hisz Crawf sorsát mindenki szívén viselte a hírszerkesztőségben. Azért sem bánta, hogy újabb taggal gyarapszik a csoport, mert szeretett volna már egy kicsit szabadabban lélegezni, hogy elintézhessen néhány dolgot.

Elhatározta, hogy mihelyt el tud szabadulni, rögtön elmegy Bogotába. Elfogadta ugyan kolumbiai rádióriporter barátjának a véleményét, hogy Ulises Rodriguez nincs az országban, de úgy vélte, ideje, hogy személyesen is körül szaglásszék Latin-Amerikában, és kézenfekvő volt, hogy a nyomozást Kolumbiában kezdje.

Minh Van Canh szólt, hogy felkészült, kezdhetik.

Mikor behívták, s körülnézett, Minh rögtön eldöntötte, hogy az interjút az alagsorban fogja felvenni, ahol Godoy a koporsóit kiállította. Úgy helyezte el a reflektorokat, hogy csak a temetkezési vállalkozó mögötti falat világítsák meg, s a nyilatkozó arca sötétben maradjon. Ügyelt azonban rá, hogy a hátsó falról visszaverődő fényben Godoy mellett élesen kirajzolódjék az egyik koporsó sötét tömege. Megdöbbentő volt a képi hatás.

Hangtechnikust ezúttal nem hozott magával Minh. Betacam kamerát használt, amely a félhüvelykes szalagra együtt rögzíti a hangot és a képet. Beállított egy apró monitort is, amelyen Godoy ugyanazt láthatta, amit ő a kamerával. Többször is tapasztalta már, hogy ettől az interjúalanyok rendszerint megnyugszanak.

A temetkezési vállalkozó nemcsak hogy nyugodt volt, de élvezte is a helyzetet. — Maguk aztán értik a dolgukat — szólt oda vidáman a kamera látószögén kívül ülő Ketteringnek.

A közgazdasági tudósító, akinek már megvoltak a maga elképzelései az interjú lefolyásáról, jegyzeteiből felpillantva barátságosan biccentett. Úgy tervezte, hogy a bevezető szöveget majd később kamerába mondja, s Minh vezényszavára rögtön belekezdett az interjúba.

— Mi volt a benyomása, amikor először meglátta a férfit, akiről ma már tudja, hogy az Ulises Rodriguez nevű terrorista?

— Semmi különös. Hétköznapi embernek tűnt — Godoy eldöntötte magában, hogy sötétbe burkolózva sem fogja elismerni, hogy gyanúsnak találta Novack-Rodriguezt.

— Nem találta furcsának, hogy miután két koporsót eladott neki, visszajött és vett egy harmadikat is?

— Miért lett volna furcsa? — vonta meg a vállát az árny. — Ilyen az üzlet.

— Miért lett volna furcsa, mondja ön — ismételte meg kétkedő hangon Kettering Godoy szavait. — Hát nem különös módja ez a vásárlásnak?

— Lehet. .. így is mondhatnánk ...

— Temetkezési vállalkozóként ön rendszerint teljes temetések lebonyolításával foglalkozik, nem igaz?

— Igen. Általában igen.

— Mondhatjuk tehát, hogy mielőtt azt a két ügyletet lebonyolította volna a terrorista Rodriguezzel, soha nem adott még el ilyen módon koporsót? — Kettering csak találgatott, de remélte, hogy Godoy nem jön rá, s a kamera előtt nem fog hazudni.

— Tulajdonképpen igen — motyogta a temetkezési vállalkozó. Az interjú nem úgy alakult, ahogyan szerette volna. A félhomályban megpróbált figyelmeztető pillantást vetni Ketteringre, de az újságíró nem hagyta magát eltéríteni céljától.

— Más szóval a válasz nem. Még nem adott el ilyen módon koporsókat.

— Úgy éreztem, semmi közöm hozzá, mire kellenek neki — emelte fel a hangját Godoy.

— Eszébe jutott-e, hogy kapcsolatba kellene lépnie a hatóságokkal — például a rendőrséggel — és figyelmeztetni őket, hogy: nézzék, fiúk, furcsa dolgot kértek tőlem, olyasmit, amit még soha, s arra gondoltam, hogy esetleg utána akarnak nézni annak az embernek. Felmerült önben ez a gondolat?

— Nem volt rá okom.

— Azért, mert egyáltalán nem gyanakodott?

— Igen.

— Ha valóban nem gyanakodott, akkor Rodriguez második látogatása után miért írta fel a koporsók szállítására használt halottaskocsi rendszámát és miért őrizte meg mindmáig? — támadt neki szigorúan Kettering,

— Hát ide figyeljen! — csattant fel Godoy. — Azért, mert valamit bizalmasan elmondtam magának, azért még ...

— Pontosítanom kell, vállalkozó úr — vágott vissza Kettering. — Maga egy szóval sem említette, hogy bizalmas közlésről van szó.

— De annak szántam ...

— Ez igen lényeges különbség. Talán feledékenységből, de azt sem nevezte bizalmasan kezelendő információnak, amikor az interjú előtt elmondta, hogy a három koporsóért csaknem tízezer dollárt kért. Nem túl magas ár ez azokért a ládákért?

— A férfi, aki megvásárolta őket, nem panaszkodott. Miért izgatja hát magát?

— Talán jó oka volt rá, hogy ne alkudozzék — Kettering hangja most már kérlelhetetlenül vádlón csengett.— Nem azért kért ilyen rendkívül magas árat, mert pontosan tudta, hogy a férfi, akit az első pillanattól fogva gyanúsnak talált, úgyis ki fogja fizetni? Nem arra használta fel a körülményeket, hogy külön haszonra tegyen szert. ..

— Elég! Nem hallgatom tovább ezt a mocskolódást. Befejeztük! Felejtsék el az egészet! — pattant fel dühösen Godoy, s a mikrofon zsinórját maga után húzva előrelépett. Ezzel közelebb került a kamerához, s fény is vetült az arcára, Minh pedig reflexszerűen csinált róla egy premier plánt. Jó, hogy megvan, gondolta az operatőr. Később majd eldöntjük, hogy felhasználjuk-e vagy sem.

— Maga gazember — támadt Ketteringre Godoy.

— Na, nem mintha én olyan nagyon kedvelném magát — válaszolta az újságíró.

— Ide figyeljen — fordult most Godoy Partridge-hoz. — Visszavonom a beleegyezésemet. Nem használhatják fel, ami benne van — mutatott a Betacamra. — Megértette?

— Természetesen értettem, amit mondott — válaszolt Partridge. — Azt viszont nem garantálhatom, hogy nem fogjuk felhasználni az anyagot. Erről majd a társaság dönt.

— Takarodjanak innen! — üvöltötte Godoy, teljesen feleslegesen, hiszen a stáb már anélkül is szedelőzködött és indult kifelé.

Útban Queensből a belváros felé Don Kettering bejelentette: — Ha Manhattanbe érünk, kiszállok. Rögtön el akarom kezdeni a nyomozást a megjelölt pénz után. A Lexington sugárúton van egy iroda, ahonnan lebonyolíthatok néhány telefont.

— Nem kísérhetném el? — kérdezte Jonathan Mony, majd Partridge-ra nézve magyarázatképpen hozzáfűzte: — Szeretném látni, hogyan végződik, amit reggel elkezdtünk.

— Részemről oké — válaszolt Kettering. — Ha Harry beleegyezik, mutatok néhány fogást, amit később még hasznosíthat.

Partridge-nak nem volt ellenvetése, s a Queensboro hídon átjutva szétváltak. A Jeep Wagoneer folytatja útját a CBA News székháza felé, Kettering és Mony pedig leintett egy taxit, s a Lexington sugár-útra vitette magát, egy tőzsdeügynökségre a Summit Hotel közelébe.

Az utcáról rögtön egy tágas terembe értek, ahol vagy kéttucatnyian figyelték a mennyezet alá erősített nagy tablón futó tőzsdei árfolyamokat. A világoszöld falú, sötétzöld padlószőnyeges helyiségben zöld és narancs kárpitozású székek sorakoztak, s a bennük ülők villámgyorsan jegyezték írótömbjeikre a gyorsan változó árakat. Nem mindenkit kötött le azonban az üzlet. Néhányan újságot olvastak, mások halkan beszélgettek, sőt, olyan is akadt, aki a sarokba húzott széken elnyúlva éppen aludt.

A terem egyik fala mentén személyi számítógépek sorakoztak, s telefonok, fölöttük a felirattal: CSAK EMELJE LE A KAGYLÓT, S MÁR TÁRGYALHAT IS. Több telefon is foglalt volt, s bár az alkuszok igyekeztek visszafogni a hangjukat, a beszélgetések foszlányai mégis elértek a körülöttük lévőkhöz. — ... kétezret vett? Adja el. ... ötszázat vehet tizennyolcért? ... Rendben, 15,25-nél álljon le ...

A terem végében, a belső irodákhoz vezető ajtók előtt ülő felügyelő észrevette a két újságírót. Mosolyogva intett Ketteringnek, és máris az asztalán álló egyik telefonért nyúlt.

— Jól nézzen körül — figyelmeztette Kettering Monyt. — A kereskedésnek ez a fajtája hamarosan történelemmé válik. Ez az egyik utolsó ügynökség. A többségük úgy eltűnt, mint a zugkimérések az alkoholtilalom feloldása után.

— A tőzsdei kereskedelemnek nincs még vége.

— Ez igaz, de az ügynökök rájöttek, hogy ezek az irodák nem kifizetődőek. Sokan puszta kíváncsiságból vagy csak pihenni térnek be ide. Télen a hajléktalanok is behúzódnak a jó melegre, s tőlük nem sok jutalékra számíthatnak az alkuszok.

— Miért nem csinál egy szép, nosztalgikus riportot, mielőtt az utolsó is eltűnik? — kérdezte Mony.

— Isteni ötlet, fiatal barátom — nézett rá nem is titkolt csodálkozással Kettering. — Csak azt nem tudom, miért nem nekem jutott eszembe. A jövő héten meg is beszélem a Patkóban.

A teremfelügyelő mögött kinyílt egy ajtó. Bozontos szemöldökű, testes férfi jött ki az irodájából, és melegen üdvözölte Ketteringet: — Don, de örülök, hogy látlak! Régen jártál errefelé. Mi persze változatlanul nézzük a tudósításaidat. Segíthetünk valamiben?

— Köszönöm, Kevin — Kettering Monyra mutatott: — Fiatal kollégám, Jonathan, azt szeretné tudni, melyik részvényből kell vásárolnia, hogy holnapra megnégyszerezhesse a pénzét. Ha ezt megmondod, akkor már csak egy íróasztalra és egy telefonra van szükségem, amit fél óráig nyugodtan használhatok.

— Az íróasztal és a telefon nem probléma. Gyertek hátra és használd az enyémet. Onnan nyugodtabban beszélhetsz. Ami a másik dolgot illeti, sajnálom, Jonathan, de a kristálygömbünket nagyjavításra vitték. Ha visszakapjuk, rögtön válaszolok a kérdésére.

Kevin Fane — Mony az ajtón lévő tábláról olvasta le a nevét — bevezette vendégeit az irodájába. A kényelmesen berendezett kis szobában mahagóni íróasztal, két bőrfotel, s külön állványon az elmaradhatatlan személyi számítógép állt.

— Foglaljatok helyet és érezzétek otthon magatokat. Megyek és hozok kávét meg valami szendvicset — mondta Fane, s becsukta maga mögött az ajtót.

— Kevin és én egyetemista korunkban nyaranta együtt dolgoztunk alkuszként a New Yorki értéktőzsdén — magyarázta Kettering. — Azóta is tartjuk a kapcsolatot. Akar egy szakmai jó tanácsot?

— Hát, persze — bólintott Mony.

— Tudósítóként, mert gondolom, az akar lenni, mindig ügyeljen rá, hogy sok kapcsolata legyen, és ne csak magas helyeken, hanem alacsonyabb szinteken is. Ne feledkezzék meg róla, hogy rendszeresen felfrissítse őket, mint most is tesszük. Sok információt szerezhet így, néha egészen különlegeseket is. Jegyezze meg, hogy az emberek általában szívesen segítenek a tévériportereknek; ha mással nem, hát azzal, hogy átengedik nekik a telefonjukat. Úgy érzik, hogy ezzel közelebb kerülnek hozzánk, és bármilyen furcsa, még hálásak is érte.

Míg beszélt, Kettering előhúzta zsebéből az Alberto Godoytól elhozott százdollárosokat és kiterítette őket az asztalon. Egy fiókból üres lapot vett elő, hogy legyen mire jegyzetelnie.

— Először azokkal próbálunk szerencsét, amelyeken valamilyen név szerepel. Később, ha kell, majd elővesszük azokat is, amelyeken csak szám van — magyarázta. Kiemelt a halomból egy bankjegyet és hangosan olvasni kezdte: — James W. Mortell. Ez a százas valamikor megfordult a kezében. Nézzük, megtalálja-e a nevét a manhattani telefonkönyvben?

Monynak nem kellett sokáig keresgélnie: — Itt van mondta, s lassan, tagoltan olvasni kezdte a telefonszámot.

Kettering rögtön tárcsázott, s két csöngetés után kellemes női hang szólt bele a kagylóba: — Mortell víz-és gázszerelő.

— Jó reggelt kívánok! Beszélhetnék Mr. Mortell-lel?

— Dolgozik. A felesége vagyok, segíthetek valamiben? — Nem egyszerűen kellemes, hanem bájos és fiatal is a hangja, állapította meg Kettering.

— Köszönöm, Mrs. Mortell. Don Kettering vagyok, a CBA News közgazdasági tudósítója.

Rövid hallgatás után, elbizonytalanodott hangon jött a válasz: — Ez valami tréfa?

— Nem tréfa, asszonyom — Kettering könnyed, megnyerő stílust vett fel. — A CBA-nél egy kis nyomozásba kezdtünk, s Mr. Mortell esetleg segíthetne nekünk. De talán ön is lenne olyan kedves . . .

— Ön valóban Don Kettering. Megismerem a hangját. Miben tudnánk mi segíteni? — Lágy nevetés: — Persze, ha csőtörésről van szó . . .

— Szerencsére nem, de ha előfordul, rögtön tudni fogom, kihez forduljak. Egy százdolláros miatt telefonálok, amelyiken szerepel az ön férjének a neve.

— Remélem, semmi rosszat nem tettünk!

— A világért sem, asszonyom — nyugtatta meg elbűvölő hangon Kettering. — Pusztán arról van szó, hogy a jelek szerint ez a százdolláros megfordult az ön férjének a kezében, és szeretném megtudni, kinek adta tovább.

— Vannak megrendelőink, akik készpénzben fizetnek — válaszolta a nő elgondolkozva. — Néha százdollárost is kapunk, s kérdezősködés nélkül elfogadjuk.

— Miért is tennének másként?

— Aztán a bankban, amikor ezeket a nagy címleteket beadjuk, a pénztáros néha felírja rá a nevünket. Azt hiszem, ezt nem lenne szabad, de van, aki megteszi. — Kis szünetet tartott. — Egyszer megkérdeztem az egyiket, miért? Azt válaszolta, olyan sok a százdolláros és muszáj elővigyázatosnak lenniük.

— Értem. Pontosan erre gondoltam én is — Kettering beszéd közben feltartott hüvelykujjával jelezte Monynak, hogy sínen van. — Mrs. Mortell, nem haragszik, ha megkérdezem a bankjuk nevét?

— Miért haragudnék? A Citibank — mondta a nő, s megadta az egyik belvárosi fióküzlet címét.

— Nagyon köszönöm. Mindössze ezt szerettem volna tudni.

— Egy pillanat, Mr. Kettering! Kérdezhetek valamit?

— Természetesen.

— Lesz ebből valamilyen tudósítás? Ha igen, hogyan tudhatom meg, mikor?

— Nagyon egyszerűen, Mrs. Mortell, ön olyan kedvesen segített, hogy ígérem, az adás napján személyesen fogom felhívni.

Alig tette le a kagylót Kettering, Jonathan Mony megszólalt: — Reméltem, hogy tanulhatok valamit, és nem is csalódtam,

— Mit tanult?

— Azt, hogyan szerezhet az ember újabb barátokat. Kettering válaszul csupán elmosolyodott. Az járt az eszében, hogy Mortell asszony hangja nemcsak bájos volt, hanem kacér is. Elhatározta, hogy nem telefonál, hanem személyesen keresi fel, s megnézi magának. Gyorsan fel is írta a címet — a közelben laktak, a belvárosban. Lehet persze, hogy csalódni fog. A hang csalóka, és előfordulhat, hogy a nő sokkal öregebb, mint gondolja. Megtörténhet, hogy valami tramplival találja szemben magát, bár ösztöne azt súgta, nem így lesz. Jonathan idővel azt is megtanulja majd, hogy a televíziózásnak van egy járulékos haszna. Gyakran teremt romantikus helyzeteket, amelyekből — ha éppen van hozzá kedve az embernek — könnyen lehetnek kellemes kalandok.

— Próbáljuk meg most ezt — húzott elő egy újabb százdollárost. — A név: Nicolini testvérek.

A szám egy Harmadik sugárúti pékségé volt. A hívásra válaszoló férfi gyanakvóan viselkedett, az első két kérdés után már-már lerakta a kagylót, ám Kettering makacs udvariassággal rávette, ne tegye. Végül tőle is sikerült megkapni a bankja nevét: a Dag Hammarksjöld Plazán lévő American—Amazonas Bank volt az.

A következő két százdollároson szereplő nevek nem voltak benne a manhattani telefonkönyvben.

Az ötödik bankjegy egy férfiruhaüzlet segítőkész tulajdonosához vezette őket. Megtudták tőle, hogy a Bank Leuminál van folyószámlája, a Harmadik sugárút és a Hatvanhetedik utca sarkán lévő fiókban.

Ismét olyan név következett, amely nem szerepelt a telefonkönyvben, majd Kettering egy bizalmatlanul és elutasítóan viselkedő nővel akadt össze. Belátva, hogy nem tud zöld ágra vergődni vele, a riporter fel is hagyott a próbálkozással.

Az ötödik hívás egy East End sugárúti lakásban csengett ki, egy nyolcvanhat éves aggastyánnál. Az öreg túl gyenge volt már ahhoz, hogy a telefonba beszéljen, egy ápolónő közvetítésével válaszolt a kérdésekre, de agya még tökéletesen tisztán működött. Elmondta, hogy a fia, több éjszakai mulató tulajdonosa, gyakran meglátogatja és rendszeresen hagy nála pénzt, köztük százdollárosokat is. Ö rögtön befizetteti egy bankszámlára, amit öreg napjaira tartalékol. Ja igen, a folyószámla az American—Amazonas Bankban van, a Dag Hammarskjöld Plazán.

A központi pályaudvar közelében lévő halászvendéglővel folytatott beszélgetés meglehetősen hosszúra nyúlt. Az alkalmazottak egymásnak adták a kagylót, mert egyiknek sem volt mersze válaszolni a riporternek. Végre előkerült a tulajdonos és meghallgatva a kérdést, hadarva, érezhető sietséggel a hangjában válaszolt: — Tulajdonképpen miért ne mondhatnám meg. Cserében viszont remélem, megemlít bennünket a tudósításban. A bank azon az átkozott, kimondhatatlan nevű téren van, a Dag Hammarskjöldön, vagy hogy hívják. Az American—Amazonas.

A kagylót lerakva Kettering elégedetten szedte össze a szétteregetett százdollárosokat: — Telitalálat. Nincs szükség több telefonra, megvan a válasz — szólt Monynak.

Látva a fiatalember értetlen arcát, bővebben is kifejtette: — Gondolkodjon csak! Nem lehet véletlen, hogy ötből hárman ugyanazt a bankot nevezték meg. A Citibanknál és a Leuminál korábban megjelölt százasok is valószínűleg ugyanoda, az American—Amazonasba vándoroltak.

— És onnan kerültek Novack-Rodriguezhez, aki kifizette velük a koporsókat Godoynak — csillant fel Jonathan szeme.

— Pontosan — Kettering hangja megkeményedett: — Lemerném fogadni, hogy ebben a bankban volt, s talán még ott is van azoknak a rohadt emberrablóknak a számlája.

— A következő lépés tehát a Dag Hammarskjöld Plaza — vágta rá Mony.

Kettering, székét hátralökve felpattant: — Hát mi más lehetne? Gyerünk!

10.

Don Ketteringnek olyan érzése volt, mintha az American—Amazonas Bankban számítottak volna az érkezésére.

Meghallva, hogy az igazgató után érdeklődik, egy idősebb titkárnő lépett hozzá: — Vannak nála, Mr. Kettering, de beszólok neki, hogy ön kíván vele beszélni. Biztos vagyok benne, hogy nem fogja sokáig megvárakoztatni önöket.

Kettering alaposan körülnézett a helyiségben. A bank egy öreg téglaépület földszintjén volt, a tér északi végében. A többi New Yorki bankhoz képest meglehetősen kicsinek tűnt. Egyszerű szürke palával borított portálja nem tett mélyebb benyomást a belépőre, de belső tere ízlésesen volt kialakítva. A hasonló helyiségekben megszokott mozaiklapok helyett a padlót piros, bordó és narancssárga mintázatú

padlószőnyeg borította. A falra szemmagasságban kifüggesztett aranybetűs felirat tanúsága szerint Brazíliában, az Amazonas vidékén szőtték.

Elrendezése hagyományos volt — az egyik fal mentén sorakoztak a pénztárablakok, szemben velük pedig három magasabb beosztású tisztviselő íróasztalai —, ám a belső kiképzéshez a legdrágább faanyagokat használták fel. A bejárattal szemközti falat, ahol az üzletfelek a legjobban láthatták, hatalmas, lenyűgöző üvegmozaik borította — lobogó sörénnyel vágtató lovak egyenruhás fegyveresekkel teli kocsikat vontattak rajta. Nyilván a felszabadító háború egyik epizódját ábrázolta.

Kettering éppen a mozaikban gyönyörködött, amikor az idős titkárnő visszatért: — Mr. Armando várja önöket. Fáradjanak utánam, kérem!

Beléptek egy üvegfalú irodába, ahonnan jól át lehetett tekinteni az egész termet. Az igazgató felállt, hogy üdvözölje őket. Az íróasztalán álló névtábláról könnyen le tudták olvasni a nevét: Emiliano W. Armando, Jr.

— Nagyon örülök, hogy találkoztunk, Mr. Kettering. Gyakran látom a televízióban és rajongok a tudósításaiért. De gondolom, ezt oly sokszor hallja, hogy már unja is — kezdte a bankár.

— A dicséret mindig jólesik — Kettering kezet fogott vele, és Monyt is bemutatta. Az igazgató hellyel kínálta őket. Szemben velük élénk kék és sárga színekből szőtt falikárpit lógott, hasonló témájú, mint a kinti teremben látott mozaik.

Kettering nézte a férfi ráncoktól barázdált, fáradt arcát, ritkás ősz haját, bozontos szemöldökét. Armando ideges fürgeséggel mozgott, s úgy egészében az őt körülvevő világgal békétlen, öreg terrierre emlékeztette Ketteringet. A tudósító, maga sem tudta, miért, ösztönös szimpátiát érzett a férfi iránt.

A bankár hátradőlt székében és nagyot sóhajtott. — Szinte biztosra vettem, hogy ön vagy valamelyik kollégája hamarosan felkeres bennünket. Szomorú, zavaros időket élünk itt a bankban, mint tudja.

A riporter érezte, hogy résen kell lennie. A bankár feltételezi, hogy tud valamit, amiről pedig fogalma sincs. Óvatosan válaszolt: — Hát igen, sajnos előfordulnak nehéz napok az ember életében.

— Hadd kérdezzem meg, ha nem haragszik, honnan értesült róla?

Kettering már-már rákérdezett, miről kellett volna értesülnie, de még idejében visszafogta magát. Barátságos mosollyal az arcán válaszolt: — Tudja, nekünk híradósoknak elég sok hírforrásunk van, csak nem mindig fedjük fel őket. — Észrevette, hogy Mony, bár igyekszik a lehető legközömbösebb arcot vágni, feszült figyelemmel követi a beszélgetést.

Hát igen. A fiatalember ma többet tanul a riportermesterségből, mint egyetemi évei alatt összesen.

— Feltételeztem, hogy a Post jelentése keltette fel az érdeklődését. Valóban sok kérdés maradt megválaszolatlanul — morfondírozott Armando.

— Valószínűleg olvastam azt is, már magam sem tudom — ráncolta össze a homlokát Kettering. — Nincs véletlenül önnél az a szám?

— Dehogynem — Armando kihúzta az íróasztal fiókját és elővett egy műanyag tokba rakott újságkivágást. A cikk címe nagybetűkkel hirdette:

EGY FÉLTÉKENY ENSZ-DIPLOMATA MEGÖLTE SZERETŐJÉT ÉS ÖNMAGÁT.

Kettering gyorsan átfutotta a Washington Post tíz nappal korábbi vasárnapi számából kivágott, Helga Efferenről, az American—Amazonas Bank alkalmazottjáról és José Antonio Salaverry perui ENSZ-diplomatáról szóló cikket, s megértette, mitől kedvetlenedett el annyira az igazgató. Csak azt nem tudta még, milyen kapcsolat van a szerelmi dráma és saját küldetése között.

Átadta az újságkivágást Monynak, és Armandohoz fordulva rögtönzésre szánta el magát: — Megválaszolatlan kérdéseket említett, ugye?

Az igazgató bólintott: — Az újságban a rendőrségi verzió szerepel. Én a magam részéről nem hiszek benne.

— Megmondaná, miért? — biztatta Kettering. Elhatározta, hogy végére jár az ügynek.

— Sokkal bonyolultabb annál, semhogy ilyen egyszerű magyarázattal el lehessen intézni.

— Nyilván jól ismerte az asszonyt, hiszen önöknél dolgozott. Ismerte Salaverryt is?

— Igen, ismertem. Sajnos.

— Megmagyarázná ezt?

Armandón látszott, hogy viaskodik önmagával, de aztán belekezdett. — Őszinte leszek önhöz, Mr. Kettering. Meggyőződésem, hogy amit az utóbbi tíz napban megtudtunk, úgysem marad titokban, az ön riportjai pedig mindig tárgyilagosak. Vannak azonban bizonyos kötelezettségeim a bankommal szemben, amely nagy hálózattal rendelkező, tekintélyes cég Latin-Amerikában. Tudna várni egy vagy két napot, hogy megbeszéljem a dolgot a főnökeimmel?

Kettering ösztöne azt súgta, hogy fontos nyomra bukkant, igenis van kapcsolat a két dolog között. Fejével határozott nemet intett: — Sajnos nincs rá mód, hogy várjunk. A helyzet kritikus, emberéletek forognak kockán. — Elhatározta, hogy valamit felfed a kártyáiból.

— Mr. Armando, a CBA-nél jó okunk van feltételezni, hogy az ön bankja valamilyen módon kapcsolatba került Mrs. Crawford Sloane-nak és a család másik két tagjának két héttel ezelőtti elrablásával. Biztosan hallott az esetről. Nyilván Ön is logikusnak tartja a kérdést: van-e köze ennek a másik ügynek — Efferen és Salaverry halálának — az emberrabláshoz?

Armando korábban még csak kényelmetlenül érezte magát, de Kettering kérdése hallatán teljesén összeomlott. Előregörnyedt, arcát tenyerébe temette, s csak hosszú szünet után válaszolt.

— Igen, lehetséges — suttogta összetörtén. — Most már értem. Nem csupán lehetséges, hanem nagyon is valószínű. Tudom, hogy önző vagyok, de már csak néhány hónapom van hátra a nyugdíjig, és most csak az jár az eszemben, miért nem tudott mindez később megtörténni, amikor már nem vagyok itt?

— Megértem önt — válaszolta együtt érzően, türelmetlenségét legyűrve Kettering. — Változtatni azonban nem tud a helyzeten. Itt vagyunk, nyakig benne. Nyilván mindkettőnknek más és más információi vannak, de talán előbbre juthatunk, ha kicseréljük őket.

— Igaza van — adta meg magát Armando. — Honnan kezdjük?

— Hadd mondjam el először én, amit tudok. Komoly összeg, legalább tízezer dollárnyi, de az is lehet, hogy jóval több készpénz jutott el az önök bankjának közvetítésével az emberrablókhoz.

— Ha összeadjuk, amiről külön-külön tudunk, ennél valószínűleg jóval nagyobb összeg jön ki — bólintott szomorúan a bankigazgató. Rövid szünetet tartott, majd nem titkolt nyugtalansággal a hangjában megkérdezte:

— Ha segítek tisztázni néhány részletet, feltétlenül meg kell említenie tudósításában a nevemet?

— Valószínűleg nem. Végül is a háttér-információ forrását nem szoktuk felfedni. Ha kívánja, így fogom kezelni az ön által elmondottakat.

— Nagyon hálás lennék, ha ezt tenné — Armando összeszedte a gondolatait és belekezdett a történetbe:

— Bankunk több ENSZ-képviselet számláját kezeli. Nincs értelme, hogy a részletekkel untassam, elég, ha csak annyit mondok, hogy számos országgal szoros kapcsolatban állunk. Ezért is vagyunk ilyen közel az ENSZ székházához. A képviseletek általában egy diplomatát bíznak meg,

hogy intézze a számlájukkal kapcsolatos műveleteket. Ezek közé tartozott Mr. Salaverry is.

— Ő kezelte a perui ENSZ-képviselet folyószámláját?

— Mondjuk úgy, hogy a képviselet egyik számláját. Neki volt kiutalási és pénzfelvételi joga, és fogalmam sincs róla, hányan tudtak rajta kívül ennek a számlának a létezéséről. Tudja, minden ENSZ-képviseletnek több számlája is van, köztük olyanok, amelyeket különleges célokra tartanak fenn.

— Értem. Maradjunk most ennél az egynél.

— Nos, az utóbbi néhány hónapban jelentős átutalások érkeztek a számlára és felettébb nagy összegű kifizetések történtek róla. Minden a legszabályosabban történt, a bank semmiben sem tért el a megszokott gyakorlattól, kivéve egy dolgot.

— S mi volt az?

— Miss Efferen, akinek igazgatóhelyettesként ennél sokkal komolyabb feladatköre volt, személyesen vezette a számlát, és a pillanatnyi mérlegről senkinek sem adott felvilágosítást.

— Más szóval titokban tartotta, honnan érkeznek a befizetések?

— Pontosan — bólintott Armando.

— És ki vett fel pénzt a számláról ?

— Az aláírásokból ítélve kizárólag José Antonio Salaverry. Más aláírást nem találtunk a számlakönyvben. A kifizetések mindig készpénzben történtek.

— Térjünk vissza egy pillanatra a korábbiakhoz — kérte Kettering. — Beszélgetésünk elején azt mondta, nem hiszi el a rendőrség verzióját Efferen és Salaverry halálának körülményeiről. Miért?

— Elkezdtem utánajárni a dolgoknak, s az a benyomásom támadt, hogy Salaverry másoknak dolgozott. A betétek elhelyezői követhették el a gyilkosságot, majd megpróbálták öngyilkosságnak feltüntetni. Most, hogy megemlítette a Sloane család elrablását, már egészen biztos vagyok benne.

Bármilyen fáradtnak, törődöttnek látszik is a kis ember, az esze vág, mint a borotva, állapította meg magában Kettering. Látva, hogy Mony türelmetlenül izeg-mozog, odaszólt a fiatalembernek: — Ha van kérdése, tegye csak fel nyugodtan, Jonathan!

— Megmondaná, Mr. Armando, mi lehet az oka ön szerint, hogy azt a két embert megölték? — kérdezte a fotelben izgatottan előredőlve Mony.

— Valószínűleg sokat tudtak.

— Például az emberrablók nevét?

— Annak alapján, amit Mr. Kettering elmondott, ez is könnyen elképzelhető.

— Térjünk vissza a Salaverry által ellenőrzött számla forrására. Tudja már, honnan érkeztek a befizetések?

Az igazgató láthatóan elbizonytalanodott: — Hétfő óta többször is tárgyaltam a perui ENSZ-képviselet munkatársaival, akik magánnyomozásba kezdtek. Feltétlen titoktartás kötelezettsége mellett mondták el, amit megtudtak...

— Megállapodtunk, hogy az ön nevét nem említjük — szólt közbe Kettering. — Nyugodtan elmondhatja, kitől származott a pénz.

— Hadd kérdezzek valamit, Mr. Kettering. — Armandóból mély sóhaj szakadt fel. — Hallott már egy Sendero Luminoso nevű szervezetről?

— A Fényes ösvényről? — kérdezte izgatottan Mony.

— Igen, hallottam — válaszolta komoran Kettering.

— Nem vagyunk ugyan biztosak benne, de valószínűleg ők küldték a pénzt arra a számlára — mondta a bankigazgató.

Miután Ketteringet és Monyt a Queensboro híd manhattani oldalán kirakták a kocsiból, Harry Partridge és Minh Van Canh beugrott egy korai ebédre a Wolf gyorsbüfébe a nyugati Ötvenhetedik utca és a Hatodik sugárút sarkán. Meleg szendvicseket vettek, s míg fogyasztották, Partridge Minh arcát fürkészte. Az operatőr egész nap a szokásosnál is hallgatagabb volt, látszott rajta, hogy gondolatai valahol messze kalandoznak, bár ettől még ugyanolyan remekül végezte a munkáját, mint máskor.

— Foglalkoztat valami, öregfiú? — kérdezte hosszú hallgatás után a tudósító.

— Néhány dolog — válaszolta a rá jellemző tömörséggel Minh. Partridge ismerte annyira, hogy tudja, nincs értelme noszogatni. Majd elmondja, ha úgy érzi, itt az ideje.

Addig is, míg elszánja magát, Partridge elmesélte neki, hogy Kolumbiába akar repülni, talán már a következő nap. Egyelőre nem tudja, visz-e magával valakit; majd megbeszélik a dolgot Ritával. Ha úgy döntenek, hogy akár holnap, akár később, legyen vele operatőr, akkor szeretné, ha Minh lenne az.

Partridge-ot végighallgatva, Van Canh elgondolkozott, s csak aztán válaszolt: — Rendben van, Harry, érted és Crawfért ezt még megcsinálom. De ez lesz az utolsó munkám, az utolsó kalandom.

— Abba akarod hagyni? — döbbent meg partridge.

— Megígértem a családomnak. Az éjszaka hosszan beszélgettünk. A feleségem szeretné, ha többet lennék otthon. Szükségük van rám a gyerekeknek és az üzletnek is. Ha visszajöttünk, kilépek.

— Olyan váratlan ez az egész! — Partridge még mindig nem ocsúdott fel a meglepetésből.

Van Canh halványan elmosolyodott: — Váratlanabb, mint egy éjjel háromkor jövő telefon, hogy rögtön indulj el Sri Lankába vagy Gdanskba?

— Megértelek, de rettenetesen fogsz hiányozni. Nélküled nem lesz ugyanaz a munka — Partridge szomorúan csóválta a fejét. Minh Van Canh döntése tulajdonképpen nem is lepte meg. A CBA Newsnak dolgozva, az operatőr veszélyes helyzetek tucatjait élte át Vietnamban. A háború végén sikerült feljuttatnia a feleségét és két gyerekét egy Saigonból menekülőket szállító helikopterre, de még közben is filmezett, nagyszerű képeket csinált a társaság számára.

A következő években a Van Canh család alkalmazkodott az amerikai életformához; A gyerekek keményen tanultak, jó eredményeket értek el az iskolában, az egyetemen is. Partridge ismerte őket, csodálta, sőt, néha irigyelte is összetartásukat. Eközben nagyon szerényen éltek, Minh megspórolta és üzletbe fektette a CBA-től kapott komoly fizetését. A kollégák között el is terjedt a híre, hogy megtakarításainak köszönhetően minden bizonnyal milliomossá vált.

Ezt Partridge is könnyen el tudta képzelni. Az utóbbi öt évben Minh a New Yorki elővároskában több kis fotószaküzletet megvett, bolthálózattá kapcsolta össze őket, ás felesége, Thanh közreműködésével jelentősen kibővítette vállalkozását.

Megértette, azt is, hogy Minh-nek elege lett a sok utazgatásból, a hosszú távollétekből. Volt már része épp elég kockázatban, beleértve a Harry Partridge-dzsal teljesített megbízatásokat is.

— Az üzletet említetted. Hogy megy? — kérdezte Partridge.

— Nagyon jól — eresztett meg egy tőle szokatlan széles mosolyt Minh. — Kinőtte magát, Thanh többé nem képes egyedül megbirkózni vele.

— Nagyon örülök. Jobban senki nem érdemli meg nálatok. Remélem, néha azért találkozunk.

— Ebben biztos lehetsz, Harry. A mi házunkban a te neved mindig az első helyen fog állni a megbecsült vendégek listáján — válaszolta Mihn.

Ebéd után, miután Van Canh-tól elvált, Partridge bement egy sportboltba, s vett néhány vastag zoknit, egy túrabakancsot és egy elemes kézireflektort. Úgy számított, hogy hamarosan szüksége lesz rájuk. A délután közepe felé járt már az idő, amikor visszatért a CBA-be.

Az akciócsoport tanácsterme előtt elhaladtában Rita utána szólt: — Egy pasas próbál mindenáron elérni. Reggel óta már háromszor telefonált. Nem hagyta meg a nevét, de azt mondta, életbevágóan fontos, hogy még ma beszéljen veled. Mondtam neki, hogy előbb-utóbb visszajössz.

— Kösz. Meg kellene beszélnünk valamit. Úgy döntöttem, hogy Bogotába megyek . ..

Sietős lépteket hallva Partridge félbehagyta a mondatot és Ritával együtt hátrafordult. Don Kettering és Jonathan Mony érkezett lélekszakadva.

— Harry! Rita! — Ketteringnek elfúlt a hangja a nagy sietségtől. — Azt hiszem, megvannak!

— Menjünk a szobámba — javasolta Rita, látva, hogy mások is vannak körülöttük, s érdeklődve figyelnek.

Tizenkét percbe telt, míg Kettering, Mony közbeszólásaitól tarkítva elmondta, mire jutottak. Megmutatta a Salaverry—Efferen gyilkosságról szóló New York Post cikkről Armando bankigazgatótól kapott másolatot is.

— Gondolod, hogy előbb a két halálesetnek kellene utánanézni? — kérdezte Rita, miután átfutotta a cikket.

— Azt is lehet, bár előfordulhat, hogy csupán véletlen egybeesés — válaszolta a közgazdasági tudósító. — Ami igazán fontos, az a perui kapcsolat.

— Egyetértek. Annál is inkább, mivel Peru neve már korábban is felmerült — csatlakozott Ketteringhez Partridge. — Eszébe jutott két nappal korábbi beszélgetése Manuel León Seminarióval, a limai Escena tulajdonos-főszerkesztőjével. Tőle hallotta, hogy Peruban szinte mindennapossá váltak az emberrablások.

— Rendben, megvan a perui kapcsolat. Ebből még mindig nem következik, kivitték-e őket az országból —: ellenkezett Rita.

— Nem felejtettem el — válaszolta Partridge. — Don, van még valami?

— Igen — bólintott Kettering. — Mielőtt eljöttünk volna a bankból, rábeszéltem az igazgatót, hogy adjon interjút a híradónak. Lehet, hogy még ma felvesszük. Tisztában van vele, hogy a bank tulajdonosai ezért esetleg a fejét veszik, de rendes öreg pasas és hajlandó vállalni a kockázatot. Ha nines ellenvetésed, Harry, megcsinálnám magam a riportot.

— Hát persze. Különben is tied a sztori — bólintott Partridge, majd rögtön Ritához fordult: — Felejtsd el, amit Bogotáról mondtam. Limába akarok menni, most azonnal.

— És mennyit, s mikor fogunk adásba tenni?

— Mindent, amit tudunk és hamarosan. Hogy pontosan mikor, azt majd Lesszel és Chuckkal eldöntjük. Mindenesetre jó volna, ha lenne nyugodt huszonnégy órám Peruban, mielőtt a kollégák hada megjelenik. Rögtön odavágtat mindenki, mihelyt leadjuk, amit megtudtunk.

— Egyelőre tehát csak összeállítjuk az anyagot — folytatta Partridge. — Hívj össze mindenkit! Tartunk egy megbeszélést — az órájára pillantott — mondjuk, ötkor.

— Igenis — tisztelgett mosolyogva Rita. Élvezte, hogy ismét felpörögtek az események.

Megcsördült asztalán a telefon. Felvette, majd a mikrofont kezével letakarva odaszólt Partridge-nak: — Az a pasas . . . aki egész nap keresett.

— Itt Harry Partridge — vette át a kagylót a tudósító.

— Ki ne ejtse a nevem a beszélgetés során. Világos? — a telefonáló elváltoztatta a hangját, de Partridge megismerte a szervezett bűnözők ügyeivel foglalkozó ügyvédet.

— Világos.

— Tudja, ki vagyok? — Tudom.

— Utcai fülkéből telefonálok, hogy ne lehessen lenyomozni a hívást. Még valamit. Ha valaha is megemlíti, hogy amit most mondok, azt tőlem hallotta, a nyilvánosság előtt hazugnak nevezem magát és mindent letagadok. Ez is világos?

— Igen.

— Nagy kockázatot vállaltam, hogy megszerezzem az információt, s ha néhányan értesülnének erről a beszélgetésről, az az életembe kerülne. Vegye hát úgy, hogy ezzel letudom a magával szembeni tartozásomat. Megértette?

— Tökéletesen.

A többiek némán álltak és feszülten figyelték az érthetetlen beszélgetést.

— Néhány kliensemnek vannak latin-amerikai kapcsolatai — folytatta az ügyvéd. Kábítószeres kapcsolatai, állapította meg magában Partridge.

— Mint már mondtam, ezek az emberek sohasem vállalkoznának olyasmire, aminek az ügyében nyomoz, viszont hallanak ezt-azt.

— Ezt is megértettem.

— Nos, amit most mondok, az színigaz. Kezeskedem érte. Az áldozatokat a múlt szombaton repülőgéppel ki vitték az Egyesült Államokból és Peruban tartják fogva őket. Megértette?

— Meg — vágta rá Partridge. — Kérdezhetek valamit?

— Nem.

— Szükségem van egy névre — fogta könyörgőre Partridge. — Ki rabolta el, ki tartja fogva őket?

— Viszontlátásra.

— Várjon, kérem, várjon! Rendben van, nem kérem magától, hogy elárulja. Csak egyetlen dolgot tegyen meg. Mondok egy nevet, s ha tévedek, jelezze valamilyen módon. Ha igazam van, ne mondjon semmit. Megteszi?

— Csak gyorsan — válaszolt rövid gondolkodás után az ügyvéd.

— Sendero Luminoso.

Halk kattanás volt a válasz. Az ügyvéd letette.

11.

Azóta, hogy Peruba érkezésük után a leszállópálya melletti kunyhóban magához tért, Jessica érezte, hogy mindhármukban neki kell tartania a lelket. Tudta, hogy csak úgy élhetik túl a megpróbáltatásokat, ha lelkileg nem omlanak össze. Ha megadják magukat sorsuknak, az könnyen a pusztuláshoz vezethet.

Angus bármilyen bátor is, már túl öreg és gyenge ahhoz, hogy magára vállalja a vezető szerepét. Biztosan segít majd, de néha neki is szüksége lehet rá, hogy merítsen Jessica erejéből. Nickynek mindenképpen létfontosságú, hogy érezze anyja erejét.

Ha túljutnak ezen a szörnyűségen — és Jessica más lehetőséget nem volt hajlandó számításba venni —, a történtek akkor is kitörölhetetlen nyomot hagynak Nickyben. Bármi várjon is rájuk, igyekeznie kell ezt a hatást a lehető legkisebbre csökkenteni. Mindenáron erősíteni fogja Nickyben, s ha kell, Angusban a hitet, hogy a legfontosabb önbecsülésük és méltóságuk megőrzése.

Azt is tudta már, hogyan. New Yorkban részt vett egy tanfolyamon, amelyet barátainak egy része egyszerűen ostobaságnak tartott. Tulajdonképpen azért ment el rá, mert Crawfordnak — bár neki lett volna igazán szüksége rá — nem volt elég ideje. Jessica úgy gondolta, ha ő nem képes rá, akkor valakinek a családból feltétlenül el kell végeznie helyette.

Áldott legyen a neve Wade dandártábornoknak! Á fárasztó gyakorlatokat végezve, vagy az előadásait hallgatva nem hittem, hogy egyszer még szükségem lesz arra, amire megtanított, gondolta.

Cedric Wade dandártábornok őrmesterként szolgált a koreai háborúban, majd a brit hadsereg elitalakulatának, az SAS-nak a tagja lett. Nyugalomba vonulása után New Yorkba költözött, és kis létszámú csoportoknak önvédelmi tanfolyamokat kezdett vezetni. Rövid idő alatt hatalmas

tekintélyre tett szert, olykor előfordult, hogy az amerikai hadsereg is küldött hozzá hallgatókat.

1951-ben az észak-koreaiak fogságba ejtették Wade őrmestert. Kilenc és fél hónapig tartották magánzárkában, egy körülbelül tíz négyzetláb nagyságú, földbe vájt lyukban. Börtönét csupán egy vasrács zárta le, s nem volt hová bújnia az eső és a perzselő nap elől. A kilenc és fél hónap alatt egyetlenegyszer sem engedték ki, őreivel alig érintkezett, nem volt olvasnivalója, és nem látott mást, csak az eget a rácson túl.

Jessica még mindig szinte szó szerint fel tudta idézni szavait fogsága körülményeiről: „Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy lelkileg akarnak megtörni. Elhatároztam, hogy szembeszállók velük, ha belepusztulok is, nem engedem, hogy megfosszanak önbecsülésemtől, emberi tartásomtól.”

A tábornok mindent megtett, hogy valamilyen rendszert vigyen az életébe. Először a verem mind a négy sarkának meghatározta a funkcióját. Bármilyen szörnyű volt is, más lehetősége nem lévén, az egyik szegletet vécének kellett kineveznie. A legalacsonyabban fekvőt választotta. „A bűz eleinte elviselhetetlen volt, de aztán hozzászoktam, mert tudtam, hogy mást nem tehetek.”

A szemközti sarokban fogyasztotta el azt, amit ételként eléje vetettek. A harmadik sarokban aludt, a negyediket pedig arra használta, hogy a földre kuporodva meditáljon. A verem közepén naponta háromszor tornagyakorlatokat és helybenfutást végzett. „Úgy gondoltam, kondícióm fenntartása is segít megőrizni emberi voltamat, méltóságomat.”

Inni kapott ugyan, de tisztálkodásra külön nem adtak vizet. Ezért adagjának egy kis részét mindig félretette, hogy megmosakodhasson. „Nem volt könnyű. Néha rettenetesen szerettem volna meginni az egészet, de legyűrtem a kísértést. Így mindig tisztán tudtam tartani magam. Aki embernek akarja érezni magát, annak feltétlenül szüksége van erre.”

Kilenc hónappal fogságba esése után egyik őrének figyelmetlenségét kihasználva, Wade őrmester megszökött. Három nappal később újra elfogták és visszavitték a verembe. Két hét múlva azonban az amerikai csapatok lerohanták az észak-koreaiak állásait és kiszabadították. Sok barátra tett szert akkor, ez is oka volt annak, hogy később áttelepült az Egyesült Államokba.

Wade tábornok a fegyver nélküli közelharc módszereire is megtanította hallgatóit. Megmutatta nekik, hogy egy apró termetű, nem túl erős ember is ártalmatlanná tudja tenni fegyveres támadóját, kellő felkészültség birtokában puszta kézzel is képes bárkit megvakítani, eltörni a kezét, lábát

vagy a nyakát. Jessica szorgalmas diáknak bizonyult és mindent elsajátított, amit csak lehetett.

Azóta, hogy Peruba érkeztek, már többször is alkalmazhatta volna tudását, de visszatartotta magát, mert tudta, ha támad, azzal könnyen mindhármuk vesztét okozhatja. Remélte azonban, hogy egyszer eljön a pillanat, amikor ezek az ismeretek döntőnek bizonyulhatnak.

Nueva Esperanzában azonban nem adódott ilyen alkalom, s egyelőre még a lehetősége sem látszott felmerülni.

Miután durván belökdösték őket ketreceikbe, mindhármukat a kilátástalanság érzése kerítette hátalmába. Jessica hamar erőt vett magán, nem engedte, hogy eluralkodjék rajta a kétségbeesés.

Tíz perc sem telhetett el azóta, hogy rájuk zárták az ajtót, s halkan megszólalt: — Hallasz engem, Nicky?

— Igen, anya — jött néhány pillanat múlva az elkeseredett válasz, s Nicky odacsúszott a ketreceiket elválasztó sűrű szövésű drótháló hoz. Szemük már hozzászokott a félhomályhoz, s ha megérinteni nem is tudták, legalább látták egymást.

— Minden rendben? — kérdezte Jessica. — Azt hiszem, igen — válaszolta vékony, remegő hangon a fiú. — Nem akarok itt lenni.

— Én sem, drágám, de ki kell tartanunk. Csak arra gondolj, hogy apád és még sokan mások kutatnak utánunk — Jessica remélte, hogy hangja elég magabiztosan cseng.

— Hallak, Jessie. És téged is, Nicky — szólalt meg gyenge hangon Angus. — Bízzatok benne, hogy mindannyian kikerülünk innen, és akkor ki is fogunk kerülni.

— Próbálj meg pihenni, Angus — Jessica tudta, hogy apósát nagyon megviselte a Migueltől elszenvedett kegyetlen verés, a fárasztó gyalogút a dzsungelén át, a hajóút és a ketrecbe zárásuk előtt vívott küzdelem.

Lépések hangzottak, s a viskó távolabbi, sötét szögletéből előlépett a kísérő fegyveresek egyike. Testes, bajszos férfi volt, s mint később megtudták, Ramónnak hívták. Kalasnyikov géppisztolyát Jessicára fogta és rámordult: *Silencio!*

Az asszony már éppen tiltakozni akart, de még idejében meghallotta Angus figyelmeztetését: — Jessie, ne! — Elhallgatott, s a többiek sem szóltak egy szót sem. Ramón várt pár pillanatig, aztán fegyverét leengedve visszatért a sarokba állított székéhez.

Egy pillanatra sem hagyták őket magukra, s az őrök négyóránként váltották egymást.

Azt tapasztalták, hogy az őrök nem egyformán szigorúak. A legszelídebb volt köztük Vincente, az a férfi, aki segített Nickynek a teherautón, s Miguel parancsára elvágta csuklójukon a köteleket. Tőle annyit beszélhettek, amennyit csak akartak, csupán arra kellett ügyelniük, hogy ne legyenek túl hangosak. Ramón volt a legszigorúbb, ő teljes némaságot követelt, a többiek pedig valahol kettejük között helyezkedtek el.

A beszélgetésre nyíló alkalmakat kihasználva Jessica elmesélte Nickynek és Angusnak, mit tanult Wade tábornok tanfolyamán, s különösen részletesen számolt be arról, hogyan sikerült túlélnie Wade-nak a szörnyű fogságot. Nickynek nagyon tetszett a történet — egy kis változatosságot jelentett számára az egyhangú bezártságban. A mozgékony, értelmes fiú nehezen viselte a tétlenséget, és napjában többször is megkérdezte: — Szerinted mit csinál most apa?

Jessica mindig megpróbált valami meggyőzőt kitalálni. — Apád rengeteg embert ismer, talán nincs is olyan, aki ne segítene neki, ha kéri. Biztos vagyok benne, hogy beszélt az elnökkel, aki egy csomó embert küldhet a keresésünkre — mondta egy alkalommal.

Még ha igaz lett volna is, amit mond, Jessica akkor is nagyon utálta a hencegést. Most azonban semmi más nem számított neki, csak az, hogy Nickyt jobb kedvre derítse.

Őt is és Angust is arra biztatta, hogy kövessék Wade tábornok példáját. Ha valamelyikük a vécének odatett vödröt használta, a másik kettő elfordult, hogy ne hozza zavarba és nem tettek megjegyzést az olykor már-már elviselhetetlen bűzre sem. Jessica ötletére a második napon mindhárman elkezdtek tornázni is.

Pár nap alatt kialakult valamiféle napirendjük. Napjában háromszor hoztak nekik ételt — többnyire valami undorító, maniókából, rizsből és tésztából főzött pépet. Az első napon Nicky fuldokolni kezdett tőle, Jessica is majdnem kihányta, de éhségük végül erősebbnek bizonyult undoruknál, és legyűrték. Nagyjából kétnaponta egy indián nő elvitte és kiborította az ürülékkel telt vödröket. Ha kimosta őket, akkor is csak nagyon felületesen. Mikor visszahozta, ugyanúgy bűzlöttek, mint korábban. Inni üdítő italos üvegekben kaptak; néha bögrét is adtak és vizet ahhoz, hogy kiöblítsék, mielőtt isznak belőle. Az őrök kezükkel mutogatva figyelmeztették őket, hogy az öblítésre szánt, zavaros, barnás vizet ne igyák meg.

Nicky viszonylag jól viselte a körülményeket, s anyja számára ez volt a legfontosabb. Jessica New Yorkban egy ideig szociális gondozóként dolgozott. A hátrányos helyzetű családokban megfigyelte, hogy a gyerekek

sokszor jobban alkalmazkodnak a körülményekhez, mint a felnőttek. Nem tudta eldönteni, azért-e, mert a felnőtteknél kevésbé hajlamosak arra, hogy megoldhatatlannak tűnő kérdésekkel kínozzák magukat, vagy azért-e, mert nehéz élethelyzetekkel szembekerülve szellemileg hamar felnőtté válnak. Bármi volt is az oka, Nicky szemmel láthatólag jó megbirkózott helyzetével.

Őreikkel is megpróbált szóba elegyedni. Bár igen gyengén beszélt spanyolul, meg tudta értetni magát, ha partnere elég türelmesnek bizonyult. Az őrök közül Vincente volt a legnyugodtabb és Nicky elég sokat megtudott tőle.

Ő mondta el, hogy „a doktor” — nyilván az a férfi, akit Jessica magában Sebzettképűnek nevezett el — hazakészül Limába. Itt marad viszont az „ápolónő”, a mindig komoly arcú lány, akit, mint megtudták, Socorrónak hívnak.

Megpróbált rájönni, mitől van az, hogy Vincente más, sokkal kedvesebb, mint a többiek. Jessica figyelmeztette Nickyt és Angust: — Nem arról van szó, hogy más, mint a többiek. Ne feledjétek, hogy Vincente is azok közé tartozik, akik idehoztak bennünket. Talán csak kevésbé durvult el, mint a társai, ezért tűnik úgy, hogy megértő és kedves.

Ezzel kapcsolatban lett volna még mondanivalója, de úgy vélte, jobb, ha elrakja későbbre. Számított rá, hogy az előttük álló, csüggesztő unalommal teli napokban jól jön majd, ha lesz miről beszélgetni. Ezért csak annyit mondott: — Ha már ilyen, hát használjuk ki, amennyire csak lehet.

Jessica biztatására Nicky megkérdezte Vincentétől, hogy kiengedik-e őket a ketrecekből a szabadba? Vincente csak a fejét rázta, bár ebből még nem volt világos, hogy tagadó választ akar-e adni, vagy csupán a kérdést nem értette. Jessica arra is rá akarta venni, hogy juttasson el egy üzenetet Socorrónak, mondja meg neki, hogy a foglyok látni akarják. Nicky minden tőle telhetőt megtett, hogy rábeszélje, de Vincente ezúttal is csak a fejét rázta.

Jessicát meglepte, hogy fia ennyire előrehaladt a spanyolban, hiszen Nickyék csupán néhány hónapja kezdték tanulni a nyelvet. Mikor ezt megemlítette neki, a gyerek elmondta, hogy volt két kubai emigráns osztálytársa, akik a szünetekben az udvaron spanyolul beszéltek egymással. — Aki jól odafigyelt, az megtanulhatott néhány dolgot... — Nicky hirtelen elhallgatott, csak rövid gondolkodás után folytatta. — Tudom, hogy nem fog neked tetszeni, anya, de ismerték az összes csúnya szót, s azokra is megtanítottak.

Angus eddig csendben hallgatta a beszélgetést, de most közbeszólt: — Káromkodásokat is tanultál?

— Igen, nagyapa.

— Meg tudnál tanítani rájuk, hogy ha kell, megmondhassam ezeknek a véleményemet.

— Anya esetleg...

— Mondjad csak, Nicky — biztatta Jessica. — Nem zavar. — Boldog volt, hallva, hogy Nicky elneveti magát.

— Rendben, nagyapa. Ha valami egészen csúnyát akarsz mondani, akkor... — Nicky a rácshoz mentés halkan súgott valamit Angusnak.

Jessica örült, hogy akadt még valami, amivel el tudják ütni az időt.

Vincente mégis átadhatta az üzenetet, mert Socorro meglátogatta őket.

A nyitott ajtón beáradó fény élesen kirajzolta karcsú alakját. Jessica meg sem várta, hogy beljebb menjen, rögtön elkezdte: — Tudjuk, hogy ápolónő, Socorro. Ezért szólt, hogy vegyék le rólunk a kötelet, s ezért adott nekünk csokoládét.

— Csak kisegítő nővér vagyok — válaszolta Socorro és beljebb lépett.

— A különbség most lényegtelen — mondta Jessica. — Ha a doktor elmegy, maga lesz az egyetlen, aki ért valamit az orvosláshoz.

— Ne akarjon hízelegni, semmi értelme. Találkozni akartak velem. Miért?

— Azért, mert már megmutatta, hogy életben akar tartani bennünket, sőt, azt akarja, hogy egészségesek maradjunk. Ez azonban nem fog sikerülni, ha nem engednek ki innen, hogy egy kis friss levegőt szívjunk.

— Ott kell maradniuk. Ők nem akarják, hogy lássák magukat.

— Miért nem? És kik azok az ők?

— Ez nem tartozik magára, és nincs is joga kérdéseket feltenni.

— Anya vagyok. Jogom van hozzá, hogy törődjem a gyerekemmel és az apósommal is. Öreg, mégis brutálisan bántak vele.

— Megérdemelte. Túl sokat beszélt. És maga is. Ösztöne azt súgta Jessicának, hogy minden ridegsége ellenére Socorro ellenállása gyengül. Megpróbálkozott egy bókkal:— Kiválóan beszél angolul. Hosszú ideig élhetett Amerikában.

— Ez nem tartozik ... — kezdte volna Socorro, de félbehagyta a mondatot és megvonta a vállát. — Három évig. Gyűlöltem. Undorító, korrupt ország.

— Nem hiszem, hogy ezt komolyan gondolja — válaszolta szelíden Jessica. — Szerintem jól bántak magával, s most nehezére esik, hogy gyűlöljön bennünket.

— Gondoljon, amit akar — kiáltott rá Socorro, és hátat fordítva kifelé indult. Az ajtóban azonban megállt és visszanézett: — Majd csinálok valamit, hogy több legyen itt a levegő. — Halványan elmosolyodott: — Az őröknek is szükségük van rá.

Másnap reggel két férfi érkezett szerszámokkal és a ketrecekkel szemközti falba nyílásokat vágtak. Rögtön megszűnt a félhomály, s már nemcsak az őrt, hanem a sűrű drótháló keresztül egymást is tisztán látták. A levegő szabadabban áramlott, s ha a bűz nem is szűnt meg a viskóban, sokkal enyhébb lett.

Jessica győzelemnek tekintette, annak a jelét látta benne, hogy Socorro a rideg felszín alatt nem olyan ellenséges velük, mint amilyennek mutatni akarja. Ezt a gyenge pontját később talán jobban ki lehet használni.

Jessica nem tudta, hogy az apró győzelmet még nagy tragédiák fogják követni, és az egyik már készülőben is van.

12.

Hat nappal az után, hogy megérkeztek Nueva Esperanzába, Miguel több írásos utasítást is kapott Ayacuchóból a Sendero Luminosótól. Egy teherautó hozta őket, két nap alatt téve meg a 800 kilométeres utat a hegyeken és a dzsungelén át. Az üzeneteken kívül különleges felszerelést is kapott.

A legfontosabb utasítás úgy szólt, hogy készítsen videofelvételt a nőről. Megadták a szöveget is, amit szó szerint, egyetlen vesszőnyi változtatás nélkül fel kell olvasnia. A kazetta elkészítéséért személyesen Miguelt tették felelőssé.

Egy másik utasítás megerősítette, hogy Baudelio megbízatása véget ért. A teherautón vissza kellett mennie Ayacuchóba, ahonnan Limába repül tovább. A teherautó néhány nap múlva visszatér Nueva Esperanzába, hogy utánpótlást hozzon és elvigye a kész videofelvételt.

Miguel számított ugyan rá, mégis elégedetlenül fogadta a hírt, hogy Baudelio visszatér Limába. Aggasztotta, hogy az orvos olyan sokat tud. Abban is biztos volt, hogy hamarosan újból inni kezd, attól pedig fecsegni fog. Baudelio, ha szabadon mászkál, veszélyes lehet nemcsak társaira, hanem őrá nézve is.

Más körülmények között egyszerűen elvitte volna magával egy erdei sétára, amelyről soha nem tért volna vissza. Tisztában volt azonban azzal, hogy a Sendero Luminoso vigyáz az embereire és bosszút áll azon, aki bármelyiküket bármilyen okból megöli.

Ezért inkább más megoldást választott. írt egy határozott hangú, bizalmas üzenetet, kifejtve benne, mekkora veszélyt jelenthet a jövőben az

orvos. Biztos volt benne, hogy az üzenet kézhezvétele után a szervezet gyorsan fog dönteni, és afelől sem voltak kétségei, hogyan.

Egy korábbi aggodalma mindenesetre megszűnt. Az utasítások egyike úgy szólt, hogy „újabb parancsig vigyázzon a három túsz életére és egészségére”. A „három túsz” kifejezés azt jelezte, hogy a Sendero parancsnoksága értesült az öregember tervben nem szereplő elrablásáról és utólag jóváhagyta Miguel döntését.

Megvizsgálta a felvételhez küldött felszerelést. Kapott egy Sony Camcordert a megfelelő kazettákkal, egy kameraállványt, nagy fényerejű lámpákat és egy benzinmotoros, 110 voltos áramfejlesztőt. Mindegyiket ismerte, használta már őket korábbi akciók során, mikor túszokról kellett videofelvételeket készíteni.

Tudta, hogy segítségre, és igen szigorú intézkedésre lesz szüksége, ha engedelmességre akarja kényszeríteni az asszonyt. Gustavót és Ramónt választotta. Tapasztalta, hogy szigorúan bánnak a foglyokkal, és feltételezte róluk, hogy nem lesznek finnyásak, bármilyen parancsot is kell végrehajtaniuk.

Úgy döntött, hogy a videofelvételt másnap reggel készítik el.

Reggel, mikor már elég világos volt, Jessica munkához látott.

Elrablásukat követően — mint magukhoz térve észrevették — mindhármuk zsebeit csaknem teljesen kiürítették, s természetesen eltűnt Jessica kézitáskája is. Megmaradt viszont a fésűje, s Angus farzsebében sem találták meg a kis noteszt. Nicky a zakójában rábukkant egy ceruzára, amely lyukas belső zsebéből csúszott a bélés alá. Jessica tanácsára a noteszt és a ceruzát elrejtették, hátha hasznát tudják még venni.

Előző nap Jessicának végre sikerült rábeszélnie Vincentét, hogy vegye át Angustól és Nickytől, s adja át neki a kis füzetet és ceruzát.

Le akart rajzolni mindenkit, akivel elrablásuk óta találkoztak, még mielőtt elfelejtené az arcokat. Tehetséges amatőrnek számított és biztos volt benne, hogy olyan rajzokat készít, amelyek segítségével — ha egyáltalán módja lesz rá — később azonosítani lehet az emberrablás részeseit.

Az első, még az előző nap elkezdett rajz azt a magas, kopaszodó, tekintélyt parancsoló kinézetű férfit ábrázolta, akit „a sötét kalyibában látott, amikor magához tért. Ha nem is volt egészen öntudatánál, arra emlékezett, hogy segítségért könyörgött hozzá, s bár a férfi pontosan megértette, mit akar, mégsem tett semmit.

Ki lehetett az? Miért volt ott? Biztosan volt valami szerepe az elrablásukban, ha egyszer a viskóban tartózkodott. Maga sem tudta, miért, de Jessica biztos volt benne, hogy amerikai. Akár az, akár nem, remélte, hogy egy napon a rajz alapján sikerül a nyomára bukkanni.

Hamar befejezte a munkát — a noteszlapon ott volt Denis Underhillnek, a Learjet pilótájának jól felismerhető portréja.

Közeledő lépéseket hallott. Kitépte a rajzot, gyorsan összehajtotta és a melltartójába dugta, a noteszt és a ceruzát pedig becsúsztatta a vékony matrac alá.

Miguel, Gustavo és Ramón lépett a kunyhóba. Jessica rögtön felismerte a náluk lévő tárgyakat.

— Ó, nem! — kiáltott oda Miguelnek. — Ne is vesztegessék az idejüket. Nem fogunk részt venni semmiféle felvételben.

Miguel nem válaszolt. Állványra rakta a Camcordert, bekapcsolta a reflektorokat. A nyitott ajtón behallatszott az épület előtt pöfögő generátor hangja. A lámpák bevilágítottak a ketrecek előtti térségbe, a kamerával szembe egy üres széket állítottak.

Miguel minden sietség nélkül Jessica ketrecéhez lépett és vészt jósló nyugalommal megszólalt: — Pontosan azt fogod tenni, amit mondok, te szuka. — Három teleírt papírlapot tartott elé: — Ezt kell elmondanod. Pontosan ezt, egyetlen szó változtatás nélkül.

Jessica elvette a szöveget, gyorsan átfutotta, majd összetépte a lapokat és kiszórta a ketrec elé: — Megmondtam már, hogy nem.

Miguel elfordult tőle és odaszólt Gustavónak: — Hozd a kölyköt.

Bármilyen sziklaszilárd volt is Jessica elhatározása, az utasítást hallva megremegett.

Gustavo kinyitotta Nicky ketrecének ajtaját, belépett, egyik kezével a fiú vállát ragadta meg, másikkal a karját tekerte hátra, s maga előtt tolva az anyja ketrece elé vitte, Nicky, bár látszott rajta, hogy nagyon fáj a karja, egy szót sem szólt.

— Mit akarnak vele csinálni? — kérdezte Jessica. Jeges rémület kerítette hatalmába.

Senki sem válaszolt.

Ramón az ajtó mellől elhozta az őrök székét. Gustavo lelökte rá Nickyt, s hozzákötözték a kezét a szék támlájához. Mielőtt a kötelet körbetekerték volna rajta, Gustavo kigombolta és széthúzta a mellén az inget. Ramón cigarettára gyújtott.

Megsejtve, hogy mi fog következni, Jessica sírva könyörgött Miguelnek: — Várjanak! Elsiettem a dolgot. Kérem, várjanak, beszéljük meg!

Miguel lehajolt és felszedett a padlóról néhányat a papírdarabok közül. Az asszony elé tartotta őket: — Három oldal volt. Számítottam rá, hogy valami ostobaságot fog csinálni, s csak egy másolatot adtam. A hármas számot maga választotta — mondta.

Három ujját feltartva odaszólt Ramónnak: — *Quémelo bien...trés veces.*

Ramón erősen megszívta a cigarettát, hogy parazsa fényesen felizzon, majd egy gyors mozdulattal Nicky lecsupaszított melléhez nyomta. A fiúban a meglepetéstől egy pillanatra bennrekedt a hang, de aztán hatalmasat sikoltott.

Jessica magánkívül volt. Vadul, összefüggéstelenül sikoltozott, zokogva könyörgött Miguelnek, hogy hagyják abba, bármit megtesz, csak ne kínozzák a fiát: — Bármit! Bármit, csak mondják meg, mit tegyek! Hagyják abba! Ne tegyék!

Angus ketrece falát rázta, s felháborodottan üvöltött: — Aljas disznók! Állatok maguk, nem emberek!

Ramón nyugodtan, halvány mosollyal a szája szögletében várt néhány másodpercet, majd gyors egymásutánban többször megszívta a cigarettát, ismét felizzította a parazsat, s másodszor is Nicky mellének nyomta. A gyerek velőtrázóan sikoltott, s Ramón harmadszor is hozzáértette a cigarettát. A kunyhóban már érezni lehetett az égett hús bűzét.

Miguel némán, közömbös arccal nézte végig a kínzást. Megvárta, míg a zaj kissé alábbhagy, s ismét Jessicához fordult: — Leül a kamera elé és elmondja, amit kell. Táblára is felírattam a szöveget, majd maga elé tartják, hogy el ne tévessze. Megértette?

— Igen, megértettem — válaszolta Jessica még mindig magánkívül.

Elcsukló hangját hallva Miguel odaszólt Gustavónak: — Adjatok neki vizet!

— Nem... Nickyvel törődjenek — próbált tiltakozni Jessica. — A sebek... Socorro majd tudja...

— Pofa be! — üvöltött rá Miguel. — Ha ellenkezik; a kölyök fogja megszenvedni. Ott marad, ahol van, maga pedig teljesíti a parancsot! — A nyöszörgő Nickyre nézett: — Te is elhallgass! — Ramónnak kiadta az utasítást: — Tartsd kéznél a cigarettát!

— *Sí, jefe* — bólintott Ramon, s egy erős szívással ismét felizzította a parazsat

Jessica behunyta a szemét. Keserűen vádolta magát makacsságáért, amivel ezt a szörnyűséget előidézte. Nicky, ha felnő, egy napon tán megbocsátja neki. Hogy megvédje a további szenvedéstől, pontosan teljesítenie kell a parancsot. Váratlan ötlete támadt.

Még odahaza Larchmontban, az elrablásuk előtti este Crawffal arról beszélgettek, hogy aki emberrablók fogságába kerül, az is továbbíthat apró üzeneteket övéinek. Crawf akkor arra gondolt, hogy egyszer őt rabolják el, maga kerül ilyen helyzetbe. Egyikükben sem merült fel, hogy éppen Jessicával és Nickyvel történik meg. Mit is mondott Crawf, milyen jelekről beszélt?

Emlékező tehetsége mindig is jó volt, s most is sikerült felidéznie a beszélgetést: Ha megnyalom az ajkamat, az azt jelenti, hogy ,,akaratom ellenére cselekszem. Ne higgyetek semmit abból, amit mondok" … Ha megvakarom vagy megérintem a jobb fülemet, akkor ,,elrablóim szervezettek és jól felfegyverzettek" … Ugyanez a bal fülemmel: „Az óvintézkedéseik gyengék. Meg lehet próbálkozni egy támadással". Crawf említette, hogy vannak más jelzések is, de ezekről nem beszélt bővebben. Be kell hát érnie ezekkel.

Gustavo kinyitotta a ketrece ajtaját, s intett neki, hogy jöjjön.

Nickyhez akart rohanni, de látva Miguel arcát és á Ramón kezében parázsló cigarettát, erőt vett magáru A gyerekre nézett, s látta, hogy Nicky megértette, miért nem megy oda hozzá az anyja. Hagyta, hogy Gustavo a Camcorder elé állított székhez vezesse, és engedelmesen megitta a kezébe adott bögre vizet.

A szöveget, amit el kellett ismételnie, nagy betűkkel két táblára írták fel. Gustavo tartotta őket a felvevőgép mellett. Miguel a kamera mögé lépett, s belenézett a keresőbe. — Ha intek, kezdheti — figyelmeztette Jessicát. Állított még egy kicsit az optikán, aztán megadta a jelet.

— Mindhármunkkal jól és tisztességesen bánnak — kezdte Jessica. Megpróbált erőt venni magán, hogy ne remegjen a hangja. — Elmagyarázták, s most már értjük, miért kényszerültek arra, hogy elraboljanak bennünket. Azt is megtudtuk, hogy amerikai barátaink könnyen elérhetik szabadulásunkat. Csupán arra van szükség,..

— Állj! — csattant fel dühösen Miguel. — Rohadt némber! Olyan érzéketlenül mondja, mintha egy mosodai számlát olvasna. Azt akarja tán jelezni, hogy kényszerítették ...

— Hát nem kényszerítettek? — alig csúszott ki a száján a kérdés, Jessica már bánta is meggondolatlanságát.

Miguel intett Ramónnak, s ő ismét Nicky mellének nyomta a parázsló cigarettát.

Jessica félőrülten sikoltozott: — Ne! Ne csinálják! Mindent megteszek!... ígérem... Ahogy akarják!

Miguel újabb kazettát rakott a gépbe, és intett, hogy üljön vissza a helyére. Ismét ivott néhány kortyot, s erőt véve magán, elölről kezdte.

Igyekezett minél meggyőzőbb hangon beszélni: — Csupán arra van szükség, hogy gyorsan és pontosan kövessék a felvételhez mellékelt utasításokat.

Az „utasításokat" szót kiejtve Jessica megnyalta az ajkát. Tudta, hogy nagy kockázatot vállal, de remélte, hogy a jelzés nem fog feltűnni Miguelnek. Nem tévedett. Győzelemittasan folytatta a szöveget, remélve, hogy Crawf és a többiek észreveszik, nem önszántából mondja, amit mond.

— ... ám ha nem engedelmeskednek az utasításoknak, soha többé nem látnak bennünket. Könyörgöm, ne engedjék ...

Mi lehet azokban az utasításokban? A váltságdíj összege talán? Tudta, hogy csak Nickynek okozna vele újabb szenvedést, ha megkérdezné. Különben is, már nem sok ideje maradt, s még el kell döntenie, milyen jelzést adjon. A jobb vagy a bal fülcimpáját vakarja-e meg?

Őreik fegyvert viselnek ugyan, de nem tűnnek túl fegyelmezettnek. Az őrszemek éjszaka néha elalszanak: többször is hallotta a hortyogásukat. Gyorsan határozott és megvakarta a bal fülcimpáját. Sikerült! Senki sem vette észre! Megnyugodva fejezte be a szöveget:

— Várunk, számítunk önökre, s bízunk benne, hogy megfelelően válaszolnak...

A szöveg végére érve megkönnyebbülten hunyta le a szemét, Miguel pedig elégedett mosollyal kikapcsolta a lámpákat.

Egy óra is eltelt, mire Socorro megjelent. Egy órán át szenvedett még Nicky, mérhetetlen fájdalmat okozva ezzel Jessicának és Angusnak, akik ketrecükbe zárva tehetetlenül hallgatták nyögéseit. Jessica hol szavakkal, hol kézmozdulatokkal könyörgött az őrnek, hogy engedje át Nickyhez. A férfi, bár nem beszélt angolul, nyilván megértette, mit akar, de csak a fejét rázta, s annyit mondott: — *No se permite.*

Jessica magát vádolta. — Drága kisfiam, rettenetesen bánom — suttogta Nickynek. — Ha tudtam volna, mit tesznek veled, rögtön beleegyeztem volna a felvételbe. Ha csak sejtettem volna...

Nicky erőt vett fájdalmán, s megpróbálta vigasztalni az anyját: — Ne aggódj, anya. Nem a te hibád volt.

— Senki sem gondolhatta, hogy ezek az akasztófáravalók ilyesmire vetemednek — szólt ki ketrecéből Angus. — Nagyon fáj, öregfiú?

— Eléggé — válaszolt remegő hangon Nicky.

— Hívja ide Socorrót! A nővért! — könyörgött Jessica az őrnek. — Érti, mit mondok? Socorrót!

A férfi tudomást sem vett róla. Székén ülve egy képregényt lapozgatott, s fel sem nézett belőle.

Végre, anélkül, hogy bárki hívta volna, megérkezett Socorro.

— Kérem, segítsen Nickyn! — esdekelt az asszony. — A barátai összeégették!

— Biztosan megérdemelte. — A lány kinyittatta az őrrel a ketrec ajtaját és belépett a fiúhoz. A négy égésnyomot meglátva, halkan felsikoltott, hátat fordított és elindult kifelé.

— Visszajön? — szólt utána Jessica.

A lány ránézett, s már-már úgy látszott, ismét odavág valami durvaságot, de végül csak biccentett és kiment a kunyhóból. Néhány perccel később edénnyel, vizeskorsóval és kötszerrel a kezében tért vissza.

Jessica arcát a drótháló hoz szorítva nézte, amint a lány óvatosan lemossa Nicky mellét. A fiú minden érintésre megremegett, de nem kiabált. Socorro felitatta róla a nedvességet és leragasztotta a sebeket.

— Köszönöm. Nagyon gondosan csinálta. — szólt neki Jessica. — Megkérdezhetem ...

— Másodfokú égési sebek, be fognak gyógyulni. Néhány nap múlva leszedem a kötést.

— Tudna adni neki valamit a fájdalom ellen?

— Ez nem kórház. Tűrnie kell. — Socorro komoly arccal, szigorúan rászólt Nickyre: — Feküdj nyugodtan. Holnap már kevésbé fog fájni.

Jessica megpróbált a lelkére beszélni a lánynak: — Kérem, engedje meg, hogy mellette legyek. Még csak tizenegy éves és szüksége van az anyjára. Hadd legyünk együtt, ha csak néhány órára is!

— Megkérdeztem Miguelt, azt mondta, nem lehet — válaszolta Socorro és rögtön ki is ment.

A távozását követő csendet pár perc múlva Angus hangja törte meg: — Bárcsak tehetnék valamit, Nicky. Igazságtalan az élet. Olyasmiért szenvedtél, amiről nem tehetsz.

Beletelt néhány másodperc, amíg a gyerek válaszolt: — Nagyapa!

— Tessék.

— Kérhetek valamit?

— Csak mondjad, mit csináljak?

— Mesélj azokról a régi dalokról! Ha tudod, énekeld is el valamelyiket!

Angus szemét elöntötték a könnyek. Megértette a kérést, nem volt szüksége bővebb magyarázatra.

Nickyt minden rettenetesen érdekelte, ami a zenével kapcsolatos. Nyaranta, Sloane-ék Johnstown közelében lévő tóparti házában nagyapa és unokája gyakran üldögéltek együtt, a második világháború idején divatban volt dalokat hallgatva. Nicky képtelen volt megunni a történeteit, ezért Angus most igyekezett a lehető legpontosabban felidézni korábbi szavait.

— Tudod, Nicky, nekünk repülősöknek egész kis gyűjteményünk volt hetvennyolcas fordulatszámú lemezekből — kezdte. — Régen nem gyártanak már normál lemezeket, te talán nem is tudod, hogy néznek ki...

— Egyszer láttam. Az egyik barátom apjának van néhány.

Angus elmosolyodott. Nicky is szóról szóra megismételte, ami néhány hónappal korábban egy beszélgetésük során már elhangzott közöttük.

— Támaszpontról támaszpontra hurcoltuk őket. Rettentő könnyen törtek és mindenki nagyon vigyázott a magáéra. Pihenő alatt állandóan szólt nálunk a zene. A nagy zenekarok — Benny Goodman, Tommy Dorsey, Glenn Miller együttese. És az énekesek is, milyen fiatalok voltak még — Frank Sinatra, Ray Eberle, Dick Haymes. Néha együtt énekeltünk velük.

— Énekeld el az egyiket, nagyapa!

— Nem hiszem, hogy sikerül. Nincs már hangom.

— Próbáld meg, Angus — kérte Jessica is. — Ha ismerem, segítek.

Angusnak nem kellett sokat gondolkodnia rajta, hamar eszébe jutott, melyik dal tetszett a legjobban a régiek közül Nickynek. Óvatosan, halkan kezdte, hátha az őr rájuk támad, mert megszegték a hallgatásra vonatkozó parancsot. A perui azonban ügyet sem vetett rájuk. Ült a helyén és lapozgatta a képregényt.

Valamikor nagyon kellemes hangját az idő már érdesre koptatta, de a dal szövegére még mindig pontosan emlékezett...

Csak rád emlékezem, Hol egykor jártam veled.
Emléked örökké bennem él.

Pár taktus után előbb Jessica csatlakozott hozzá, majd felcsendült Nicky tiszta gyerektenorja is:

Itt a bár, hol ültünk, te meg én,
A parkban most is körhinta száll,
S szelíden bólogatnak a fák...

A dal nemcsak Angust röpítette vissza fiatalságába, hanem Jessicát is jobb kedvre hangolta, s néhány percre Nickyvel is feledtette kínzó fájdalmát.

13.

Miután Harry Partridge bejelentette, hogy másnap reggel Peruba kíván utazni, a CBA News akciócsoportja lázas tevékenységbe kezdett.

Mivel Partridge úgy döntött, hogy az elutazása utáni napon kezdik közölni mindazt, amit sikerült kideríteniük az emberrablás körülményeiről, gyorsan össze kellett állítani a következő három nap adástervét.

Elhatározták, hogy még éjszaka felveszik Partridge-dzsal a péntek esti híradóba szánt anyagot. Ebben adják közre a Perura és a Sendero Luminosóra vonatkozó információt, beszámolnak Ulises Rodriguez, alias Miguelről, az Alberto Godoytól beszerzett koporsókról, az American—Amazonas Bank közvetítő szerepéről, José Antonio Salaverry és Helga Efferen meggyilkolásáról.

Mielőtt munkához láttak volna, Harry Partridge még beszélni akart Crawford Sloane-nal. Úgy érezte, Sloane-nak kell értesülnie elsőként minden új fejleményről.

Tizenhárom nap telt el az emberrablás óta, s Sloane ezalatt megállás nélkül dolgozott, bár néha úgy tűnt, csupán az időt akarja elütni a szerkesztőségben, gondolatai egészen máshol járnak. Irodájába lépve Partridge úgy látta, még a szokásosnál is nyúzottabb és elcsigázottabb, s a ráncok is tovább mélyültek az arcán. Éppen egy hírszerkesztővel és egy gyártásvezetővel tárgyalt.

— Engem keresel, Harry? — nézett Partridge-ra, Látva, hogy a tudósító bólint, megkérte a másik kettőt: — Nem haragszanak, ha most abbahagyjuk? Majd később befejezzük a munkát.

Miután hellyel kínálta Partridge-ot, aggódva kérdezte: — Komolynak látszol. Valami rossz hír?

— Sajnos, igen. Megállapítottuk, hogy kicsempészték őket az országból. Peruban vannak.

Sloane kétségbeesetten görnyedt az asztalra. — Tulajdonképpen ettől rettegtem. Tudjátok, kik rabolták el őket?

— Minden jel arra mutat, hogy a Sendero Luminoso.

— Jézusom! Ne, csak azok a fanatikusok ne!

— Reggel Limába utazom, Crawf.

— Veled megyek.

Partridge megrázta a fejét: — Te is tudod, hogy nem lehet. Semmi értelme, és a társaság sem engedélyezné.

Sloane nagyot sóhajtott, de nem vitatkozott. — Sejtjük már, mit akarnak azok a sakálok? —kérdezte.

— Még nem, de biztos vagyok benne, hogy hamarosan megtudjuk. — Partridge kis szünet után folytatta: — Délután ötre hívtam össze a stábértekezletet. Gondoltam, szólok, hátha ott akarsz lenni. Utána este és éjszaka elkészítjük az anyagot. — Elmondta, amit reggel óta sikerült kinyomozni.

— Köszönöm, hogy szóltál. Ott leszek az értekezleten. — Látva, hogy Partridge indulni készül, Sloane megkérdezte: — Nagyon sietsz?

Partridge-nak még sok dolga volt, ideje pedig kevés, de érezte, hogy Sloane nagyon szeretné, ha maradna.

— Gondolom, ezen a néhány percen már nem múlik — válaszolta.

Sloane zavarban volt, nehezen találta a szavakat. — Magam sem tudom, hogy fogjak hozzá, sőt azt sem, hogy egyáltalán hozzáfogjak-e. Tudod, ilyen válságos helyzetben sok minden eszébe jut az embernek. — Partridge nem szólt, kíváncsian várta, hová akar kilyukadni. — Tudod, Harry, eszembe jutott, vajon most hogyan érzel Jessica iránt. Végül is évekkel ezelőtt nagyon közel álltatok egymáshoz.

Hát erről van szó?! Még ennyi év után is foglalkoztatja a gondolat? Partridge, megérezve a pillanat jelentőségét, nagyon óvatosan válogatta meg szavait:

— Igen, aggódom Jessicáért, azért is, mert — ahogy te fogalmaztál — évekkel ezelőtt nagyon közel álltunk egymáshoz. Ám főleg azért aggódom érte, mert a barátom felesége. Bármi volt is közöttünk, annak abban a pillanatban vége szakadt, amikor feleségül vetted.

— Tudod, ha nincs ez most, talán meg se kérdeztem volna. Igaz, régebben sokat gondolkodtam rajta — mondta Sloane maga elé révedve.

— Tudom, Crawf. Volt idő, amikor magam akartam szóba hozni. Meg akartam mondani, hogy semmi ellenérzés nincs bennem irántad sem azért, mert feleségül vetted Jessicát, sem azért, mert műsorvezető lettél. Hogyan haragudhatnék? Mégsem mondtam, mert úgy éreztem, nem hinnél nekem.

— Talán igazad is van — Sloane kis szünetet tartott, kereste a szavakat. — Nem sokat számít, de szeretném, ha tudnád, hogy most elhiszem.

Partridge felállt. Minden fontosat elmondtak egymásnak, s neki még sok dolga volt. Az ajtóból visszafordult: — Mindent megteszek Limában, ami csak erőmből telik, Crawf. Mindent.

Sloane irodájában feltűnt Partridge-nak, hogy nincs ott a műsorvezetőt már egy hete árnyékként követő Otis Havelock FBI-ügynök. Betért a

Patkóba, tájékoztatta Chuck Insent a munkaértekezletről, és megkérdezte tőle, hová tűnt az ügynök?

— Néha előkerül — válaszolta az ügyeletes szerkesztő. — Van egy olyan gyanúm, hogy más irányban nyomoz.

— Mit gondolsz, bejön ma?

— Fogalmam sincs róla.

Partridge jobb szerette volna, ha az FBI-os aznap már nem bukkan föl a szerkesztőségben, így sokkal könnyebben titokban tarthatták a legújabb fejleményeket és az ő elutazását. Pénteken, miután egy korai híradóban bejelentik, hogy a CBA az esti adásban szenzációs új híreket közöl, úgyis meg kell birkózniuk az FBI rohamával. Az esti országos híradóig valahogy majd csak kihúzzák. Ő mindenesetre akkor már Peruban lesz, így másra vár a kellemetlen feladat, hogy elhárítsa a Szövetségi Nyomozóiroda érdeklődését.

Mindenesetre nem árt, ha jó előre kigondolják, mit mondjanak az FBI-osoknak, ha nagyon követelőzni kezdenek a következő két napban.

Az öt órára kitűzött megbeszélésre sokan gyűltek össze. Crawford Sloane-on kívül megjelent Les Chippingham és Chuck Insen is, bár ő csak negyedórát maradt, mert közeledett az esti országos híradó adásideje. Helyét egy másik szerkesztő foglalta el. Az asztalfőn Partridge ült, jobbján Rita Abrams. Iris Everly néhány percet késett — be kellett fejeznie az emberrablásról szóló, a legújabb fejleményekből azonban még semmit sem tartalmazó összeállítást az esti adáshoz. Teddy Cooper az apróhirdetések után — egyelőre sikertelenül — kutató csoporttól érkezett. Ott volt

Minh Van Canh, Norman Jaeger és Karl Owens, s új arcként Don Kettering és Jonathan Mony, akit gyorsan bemutattak azoknak, akik még nem találkoztak vele.

Partridge összefoglalta a napközben történteket, bejelentette, hogy reggel utazik Peruba, és közölte azt is, hogy amit megtudtak, azt mind közzéteszik a péntek esti híradóban.

— Mindennel egyetértek, amit mondtál, Harry. Mit szólnál hozzá, ha csinálnánk péntek estére egy egyórás külön összeállítást is — szólt közbe Les Chippingham. — össze lehetne foglalni benne mindazt, amit eddig elmondtunk az emberrablásról, beleértve a legújabb fejleményeket is.

Szavaira egyetértő moraj volt a válasz.

— Ha emlékeztek még, kilenckor kezdődne egy politikai show-műsorunk — folytatta Chippingham. — Azt elhagyhatjuk, betehetjük a helyére az összefoglalót, ha van egy órára elegendő anyagunk.

— Még több is — nyugtatta meg Rita Abrams. Nem sokkal korábban nézte meg Don Kettering Alberto Godoyjal és Emiliano Armandóval készített interjúját. Mindkettő valósággal lázba hozta.

A vetítés után Partridge-dzsal és Ketteringgel hosszan vitatkoztak arról, hogy tiszteletben kell-e tartaniuk a temetkezési vállalkozó inkognitóját. Mikor le akarta állítani az interjút. Godoy magától lépett be a kamera látószögébe és mutatta meg az arcát. Nagy volt a kísértés, hogy benne hagyják az anyagban, hisz tudták, hogy sok kellemetlenségük lesz abból, ha eltitkolják Godoy kilétét. Másrészt azonban kötötte őket a megállapodásuk a vállalkozóval.

Az etikai kérdést végül azzal zárták le, hogy Godoy erős felindulásban cselekedett, nem szándékosan mutatta meg az arcát, így kötelesek tiszteletben tartani eredeti kívánságát. Hogy később senki ne változtathassa meg döntésüket, Partridge saját maga törölte le a kazettáról azt a részt, amelyen jól kivehető volt a temetkezési vállalkozó arca. Tisztában volt vele, hogy ez egyelőre nem tekinthető a nyomozás szándékos hátráltatásának, bár később, miután az adás megvolt és a vizsgálat beindul, már valószínűleg annak számítana.

A tanácsteremben lévők tudták, hogy az egyórás adásidő megszerzése nem okoz gondot. Az idő úgyis az övék volt, a programváltozást nem kellett előre megbeszélni a programigazgatósággal. Péntek esténként Norman Jaeger Hírháttér című magazinműsora ment, amelyet a gyártásvezető csak a Sloane-ügy befejezéséig, átmenetileg adott át másnak. Chippingham már azt is eldöntötte magában, hogy Margot Lloyd-Masont sem értesíti rögtön. Majd csak pénteken este, közvetlenül adás előtt.

Partridge bejelentette azt is, hogy Minh Van Canh és Ken O’Hara. a hangtechnikus, akivel a Fort Worth-i eset idején együtt dolgoztak, elkísérik őt Peruba.

Rita figyelmeztette Chippinghamet: — Les, a programszervezés már lekötött Harrynak és a többieknek egy Learjetet. Reggel hatkor indulnak Teterboróról. Már csak a te jóváhagyásodra van szükség.

— Biztos vagy benne ... — a növekvő költségekre gondolva Chippingham azzal akarta folytatni, hogy nem lehetne-e egy menetrend szerinti járatot találni, de Crawford Sloane rászegeződő tekintetét látva inkább nem mondta. Kurtán biccentett: — Engedélyezem.

Eldöntötték, hogy a péntek esti híradóba és az egyórás különadásba kerülő anyag elkészítését Rita felügyeli, az első közvetlen szerkesztési munkáit Iris, a másodikét pedig Norman Jaeger és Kari Owens végzi.

Pénteken éjjel Rita követi Partridge-ot és a többieket Limába, otthoni feladatait pedig Jaeger veszi át.

Partridge, aki korábban már mindezt megbeszélte Chippinghammel, bejelentette, hogy távolléte alatt a New Yorkban maradó stábot Don Kettering vezeti. A közgazdasági tudósító feladatait arra az időre egy fiatal munkatárs veszi át.

Külön is felhívta munkatársai figyelmét arra, hogy sem az esti híradó, sem az egyórás különadás nem tartalmazhat még csak utalást sem arra, hogy Peruba utazott. Csalni persze nem kell, de ha sikerül olyan benyomást kelteniük, hogy mindkét műsorban élőben szerepel, az csak külön szerencse.

A többi társaságot és az írott sajtót persze csak rövid időre tudják megtéveszteni, de minden perc, amivel megelőzi Peruban a kollégák hadát, aranyat ér. Partridge tudta, hogy kutatása nagyobb sikerrel járhat, ha nem rajzik körülötte csapatostul a többi újságíró.

Eljutottak hát a biztonság kérdéséhez.

Les Chippingham nyomatékosan figyelmeztetett mindenkit, hogy az éjszaka és a következő két napban tervezett dolgokról senkinek, még egyéb anyagokon dolgozó hírszerkesztőségi munkatársaknak sem szabad beszélni. A családjuknak vagy más társaságoknál dolgozó ismerőseiknek pedig végképp nem említhetik, mire készül a CBA. — Ez nem kérés, hanem a leghatározottabb utasítás — szögezte le végül.

Elhatároztak egyéb intézkedéseket is.

A következő két napra őröket állítanak a stúdió elé, ahol a két adás készül, akik szigorú utasítást kapnak, hogy csak azokat engedjék be, akiknek a neve szerepel a Ritától kapott listán. A stúdióból kimenő vonalat kiiktatják, nehogy valaki egy monitoron megfigyelhesse, mi zajlik odabent.

Megállapodtak, hogy a titoktartást csak pénteken reggel enyhítik. Napközben többször is adnak műsor-ajánlatot, jelezve a nézőknek, hogy az esti országos híradóban, s nem sokkal utána, az egyórás politikai magazinban fontos új információkat szerezhetnek az emberrablásról. Egyszerű udvariassági gesztusként napközben a többi társaságot, kábeltévé-állomást és a nagy lapokat is értesítik erről.

— Van még valami, vagy hozzákezdhetünk a munkához? — próbálta lezárni a megbeszélést Partridge.

— Még egy dolog — mondta Rita, s Chippinghamhez fordult: — Les, szükségem van a jóváhagyásodra még egy Learjethez, pénteken estére. Harry után megyek, viszem magammal a felszerelést és vágószerkesztőnek Bob Watsont. Ja, és persze pénz is kell.

Szavait döbbent csend fogadta, a manővertől még Crawford Sloane komor arca is felderült. Ritának végső soron igaza volt abban, hogy a nagyméretű vágófelszerelést menetrend szerinti járaton nem, csak magángépen lehetett elszállítani, s a nagy összegű készpénzzel is jobb, ha elkerülik a repülőterek forgatagát. Bár nem említette, legalább ötvenezer dollárt akart magával vinni. Keményvaluta nélkül moccanni sem lehet egy olyan országban, mint Peru, ahol a helyi pénznek szinte semmi értéke nincs, dollárért viszont mindent meg lehet kapni.

Chippingham majd szétrobbant a dühtől. Intim viszonyukat sem tartotta elegendő indoknak arra, hogy Rita így csőbe húzza.

— Rendben, foglald le a gépet — adta be a derekát rövid gondolkodás után.

Néhány perccel a megbeszélés után Partridge már egy szerkesztőgépnél ült és a péntek esti híradóban elhangzó műsorvezetői szöveget írta:

„Érdekfeszítő új részleteket tudtunk meg Crawford Sloane, a CBA News műsorvezetője családjának tizenöt nappal ezelőtt történt elrablásáról. A CBA munkatársai által végzett kutatás eredményei alátámasztani látszanak, hogy Sloane feleségét, fiát és édesapját Peruba csempészték, ahol a Sendero Luminoso, azaz a Fényes Ösvény nevű maoista gerillaszervezet tartja őket fogva, amely évek óta Peru jelentős részét terrorizálja.

Az emberrablás indítéka egyelőre nem ismeretes.

Azt már tudjuk, hogy az emberrablókat egy ENSZ-diplomata látta el pénzzel egy New Yorki bankszámláról.

Mint oly sok minden, a mi beszámolónk is a pénzzel kezdődik tehát. Hallgassák meg Don Ketteringet, a CBA közgazdasági tudósítóját!

Partridge gyorsan átfutotta a szöveget, de közben már az újabb adások bevezetőjén törte a fejét. Mindet el akarta készíteni, mielőtt hajnali ötkor elindul a Teterboro repülőtérre.

IV. RÉSZ

1.

Sűrűn zuhogott az eső és még mindig sötét volt, amikor a keleti parti nyári időszámítás szerint hat óra előtt néhány perccel a Learjet 36A felszállt a New Jersey-i Teterboro repülőtérről és fedélzetén Harry Partridge-dzsal, Minh Van Canh-nyal és Ken O’Harával elindult Bogotába, Kolumbia fővárosába.

Bogotában üzemanyagot kellett felvenniük. Ezzel együtt úgy számították, hogy a Peruban egész évben érvényben lévő keleti parti normál időszámítás szerint 13.30-kor Limában lesznek.

Partridge és kollégái egyenesen a CBA News székházából érkeztek a repülőtérre. Partridge éjszaka szakított magának egy fél órát, hogy a szállodába elrohanva gyorsan összepakoljon. Kijelentkezéssel sem vesztegette az idejét, tudta, hogy valaki majd elintézi helyette reggel.

Megkérte a CBA News utazásszervezőit, hogy valami hálóhelyet is készítsenek számukra a gép fedélzetén, és örömmel látta, hogy kérésének — mint mindig — ezúttal is eleget tettek. Az utastér jobb oldalán egymással szemben álló két ülés háttámláját leengedték, matraccal, lepedővel és takaróval kényelmes ággyá alakították át. A másik oldalon is ki lehetett alakítani egy hálóhelyet, de ezt már Minh-re és O'Harára bízta. Nem volt olyan fárasztó éjszakájuk, mint neki.

Mire a gép elérte az utazómagasságot, Partridge már aludt. Amikor háromórányi mély álom után felébredt, a kabinban már derengett — valaki lejjebb húzta ugyan az ablakok rolóit, de alattuk elég fény jött be ahhoz, hogy tájékozódni tudjon. Minh és O'Hara is aludt szemközti foteljében.

Megnézte az óráját — 9 órát mutatott. Limában ezek szerint reggel 8 óra van. Úgy számította, hogy még körülbelül két óra lehet hátra a bogotái leszállásig. A hajtóművek halkan duruzsoltak, a gép simán, rázkódás nélkül repült a szép tiszta időben.

Kényelmesen elnyújtózott és behunyta a szemét, de nem tudott újból elaludni. Vagy a háromórás alvás volt elég, vagy túl sok dolog történt vele az utóbbi időben ahhoz, hogy nyugodni tudjon. Korábban tapasztalta már, hogy stresszhelyzetekben kevés alvással is beéri. Márpedig ez igazán stresszhelyzet, vagy hamarosan azzá válik. Kellemes borzongást érzett, mint izgalmas vállalkozásai előtt általában.

Mindig vágyott az izgalomra, ezért érezte jól magát Vietnamban, s később is, a világ legkülönbözőbb helyein dúló háborús konfliktusokban. Ezért nevezték társai televíziós zsargonban Mr. Bumm-bummnak, amit egy cseppet sem bánt.

Igaz, amíg együtt voltak Gemmával, szándékosan kerülte a veszélyes helyzeteket, a háborúkat. Boldog volt és élvezte az életet. Túl szépnek találta ahhoz, hogy ostoba módon kockára tegye, örült, hogy kollégái ezért egy szóval sem rótták meg. Mindenki tisztában volt vele, hogy éppen elég puskaport szagolt már. Főnökei is óvták és nem küldték veszélyes helyekre.

Aztán ennek is vége szakadt. Gemma távozásával megszűnt a védelem, s ismét járta a frontokat. Ehhez értett a legjobban, s az életveszéllyel sem törődött. Tulajdonképpen ezért van most itt, a Lear jet fedélzetén is.

Mióta ez a munka elkezdődött, egyre többet gondolt Gemmára. Rögtön az emberrablás után, Torontóból jövet eszébe jutott a pápai DC—10-esen tett utazás, találkozásuk, a pápával folytatott beszélgetése, s a rózsa, amit a reggeli mellé kapott Gemmától.

Egy nap múlva — vagy talán két nappal később — a szállodaszobában felidézte szerelmük kezdetét.,. a hirtelen leánykérést... a panamavárosi óvárosban lezajlott gyors esketési ceremóniát, a *juez*t, aki férj-feleséggé nyilvánította őket.

Alig egy hete, amikor Crawford Sloane-tól jövet Larchmontból Manhattanbe tartott, újraélte boldog római napjaikat, látta maga előtt Gemma mosolygó arcát, eszébe jutott reménytelen harca a pontos egyenleget soha nem mutató csekk-könyvvel, az állandó aggódás érte, amikor kocsival ment el, aztán a hír, hogy gyermeket vár, áthelyezése Londonba ...

S most, a nyugalom perceiben ismét Gemma töltötte be a gondolatait. Nem harcolt ellene, mint korábban, hagyta, hogy ismét átélje rövid közös életük pillanatait.

Londonban nagyszerűen érezték magukat.

Átvették Partridge elődjének kellemes St. John’s Woodi bútorozott lakását, amelyet Gemma pillanatok alatt a saját képére formált. A lakásban mindig volt friss virág, a falakat Rómából hozott képekkel díszítette, a porcelánvázákat a Kensingtonon vette, és a hangulatot egy csodálatos kis bronzszoborral, egy akkor még ismeretlen fiatal művész alkotásával tette teljessé.

Partridge jól érezte magát a CBA News londoni irodájában. Többnyire Nagy-Britanniában dolgozott, de néha átruccant a kontinensre — Franciaországba, Hollandiába, Dániába és Svédországba — is, bár soha nem töltött hosszabb időt távol otthonától. Ha elfoglaltsága engedte, Gemmával együtt bejárták Londont, együtt fedezték fel történelmét, s furcsaságait. Együtt barangolták be szűk, Dickens óta változatlan utcáit.

Ezeknek az utcáknak a labirintusában Gemma sohasem volt képes kiigazodni; állandóan eltévedt. Amikor Partridge figyelmeztette rá, hogy Róma sem kevésbé bonyolult hely, határozottan megrázta a fejét: — Harry *caro*, nem véletlenül nevezik örök Városnak. Rómában az ember mindig eljut valahová. London viszont játszik veled, mint macska az egérrel, soha

nem tudod, melyik részén bukkansz ki. De nem baj, én nagyon élvezem. Olyan, mint egy érdekes játék.

A forgalom is megijesztette Gemmát. A National Gallery lépcsőjén állva, a taxik, személygépkocsik és emeletes buszok Trafalgar Square-i kavargását nézve megütközve mondta a férjének: — Drágám, ez rettenetesen veszélyes. Mindegyik rossz irányban hajt. — Képtelen volt hozzászokni a balra tarts szabályához, s nem is volt kedve volánhoz ülni. Ha Partridge éppen nem ért rá, akkor inkább gyalogolt, földalattival vagy taxival ment.

Nemcsak a National Galleryt, a többi képtárat is bejárták, élvezték a Buckingham-palota előtti őrségváltást, az öreg vöröstéglás házak látványát.

Egy alkalommal idegenvezetőt béreltek, akinek élvezettel hallgatták beszámolóját a tizennyolc terhességét kihordó Anna királynőről, az Új-Zéland Házban, az egykori Carlton Szállóban konyhai kifutófiúként dolgozó Ho Si Minh-ről. Gemmának rettenetesen tetszettek ezek a történetek és gyorsan fel is jegyezte őket a noteszébe, amelyet mindig magával hordott.

Kedvenc vasárnapi időtöltéseik közé tartozott, hogy a Marble Arch közelében felkeressék a Speaker’s Cornert, ahol — mint Partridge megfogalmazta — „önjelölt prófétáik, nagyszájú hencegők és holdkóros fantaszták egyforma eséllyel léphetnek a közönség elé”.

— Mi ebben a furcsa, Harry? — kérdezte egy alkalommal Gemma, miután meghallgatták a szónokot. — Sokszor azok a beszédek se jobbak, amelyekről te olyan komolyan tudósítasz a tévében. Egyszer igazán megtehetnéd, hogy a Speaker’s Cornerről küldesz anyagot.

Partridge hamarosan fel is vetette az ötletet New Yorkban, s rögtön megkapta a jóváhagyást. Záró anyag lett belőle egy péntek esti híradóban, és hatalmas sikert aratott vele.

Ellátogattak a Brown’s Hotelbe is, amelyet Lord Byron inasa alapított, és ahol még mindig ugyanúgy szolgálták fel a délutáni teát, valamint vele az elmaradhatatlan szendvicset, süteményt, eperdzsemet és Devonshire-pudingot mint száz évvel korábban. — Igazi szertartás — lelkendezett Gemma. — Olyan, mint az Úrvacsora. csak sokkal finomabb.

Bármit csináltak, minden közös programjukban örömüket lelték. Gemma hasa pedig szépen gömbölyödött, ami újabb boldogságot ígért mindkettőjük számára.

Terhességének hetedik hónapjában járt, amikor Partridge-nak Párizsba kellett utaznia. A CBA News ottani irodája emberhiánnyal küszködött, s őt bízták meg, hogy beszámoljon azokról a francia vádakról, amelyeket a

francia ellenállás második világháborús szerepét kritikusan — s állítólag helytelenül — értékelő amerikai film váltott ki. El is készítette az anyagot, s műholdon átjátszottak New Yorknak. Másnak nem mondta ugyan, de nem tartotta olyan fontosnak a témát, hogy bekerüljön az esti országos híradóba, igaza is lett. A riportot végül is nem vették bele az adásba.

Már indult volna a párizsi irodából a repülőtérre, amikor telefonhoz hívták: — Londonból keresnek. Zeke van a vonalban — mondta a kollégája.

Zeke, azaz Ezekiel Thomson a londoni tudósítói iroda vezetője volt. A hatalmas termetű, mindig komoly, szigorú férfit kollégáinak többsége érzéketlen emberként könyvelte el magában. Partridge-nak rögtön feltűnt, hogy ezúttal nyoma sincs Zeke megszokott nyugalmának, szenvtelen stílusának.

— Harry, soha nem volt még ilyen nehéz dolgom … — kezdte elcsukló hangon. — ... Nem is tudom, hogy mondjam, arról van szó ...

Dadogva, a szavakat keresve, mégis sikerült elmondania: Gemma meghalt. A Knightsbridge-on egy forgalmas kereszteződésben akart átmenni az utcán és a szemtanúk beszámolója szerint a járdáról lelépve előbb balra nézett, nem jobbra … Drága, aranyos, hebehurgya Gemma, aki meg volt győződve róla, hogy Angliában mindenki az utca rossz oldalán hajt, és aki képtelen volt megszokni, hogy az úttestre lépve nem abba az irányba kell néznie, mint otthon... Egy jobbról érkező teherautó gázolta el. A szemtanúk szerint a sofőr tökéletesen vétlen volt, a kocsit már nem lehetett megállítani.

Gyerekük, egy kisfiú — mint Partridge később az orvosoktól megtudta — az ütközés pillanatában szintén meghalt.

Visszatért Londonba, száraz szemmel intézte él a formaságokat, s csak mikor már mindenen túl volt és egyedül maradt a lakásban, akkor tört ki belőle a zokogás. Napokra bezárkózott, senkivel sem volt hajlandó találkozni, kisírta magából az összes könnyet, ami az évek során felhalmozódott benne.

Gemmát siratta és a walesi gyerekeket, akiknek holttestét a szeme előtt ásták ki az aberfani meddőhányó alól. Elsiratta az afrikai éhezőket, akik sokan a szeme előtt haltak meg a felvétel után, miközben ő jegyzeteit írta a noteszébe. Elsiratta mindazokat a szerencsétleneket, akikkel tudósítói pályafutása során a világ legszörnyűbb helyeit járva találkozott, és akikért korábban könnyet sem ejtett, mert dolgoznia kellett; újságíró volt, akinek semmi sem fontosabb, mint az, hogy időben elkészüljön a tudósításával.

Eszébe jutottak pszichiáter barátnőjének szavai: — Raktározod, mélyen magadba rejted érzéseidet, de egy nap betelik a pohár, előtörnek belőled, s akkor sírni fogsz. Ó, istenem, hogy fogsz sírni!

Egy idő után azonban elapadtak a könnyek, s össze kellett szednie magát, újra be kellett rendeznie az életét. A CBA News komoly segítségére volt ebben. Elhalmozták feladatokkal, egyik megbízatás a másikat érte és nem volt rá ideje, hogy elmerüljön fájdalmába. Alig telt bele egy kis idő, és bárhol robbant ki véres konfliktus a világban, Harry Partridge feltűnt a helyszínen. Komoly kockázatokat vállalt, de soha nem esett baja, mindig épen került ki a legszörnyűbb helyzetekből is. Közben pedig múltak a hónapok, az évek.

Egy idő után már képes volt rá, hogy hosszabb ideig ne gondoljon Gemmára. Aztán előfordultak időszakok — mint ez az emberrablás óta eltelt két hét —, amikor emléke minden korábbinál élénkebben támadt fel benne.

Gemma halála óta azonban egyszer sem fordult elő, hogy sírt volna.

A Lear jet fedélzetén csukott szemmel elheverve végül csak elnyomta az álom. A jelen és a múlt emlékei összekeveredtek... Gemma és Jessica egy személlyé vált... Gemma—Jessica… Jessica—Gemma... bármilyen nehéz legyen is, vissza fogja hozni... még nem tudja, hogyan, de megmenti.

Amikor felébredt, a gép már megkezdte a leszállást Bogotában.

2.

Limára ugyanolyan ellentétek jellemzők, mint az egész gazdasági és politikai válságoktól és konfliktusoktól szaggatott országra, állapította meg magában Partridge.

A szélesen elterpeszkedő főváros negyedeiben egymás mellett volt a szembeszökő gazdagság és a legelképesztőbb nyomor, a kettő között csupán a kölcsönös gyűlölet és félelem alkotott összekötő hidat. A város legjobb telkein emelkedő, csodálatos kertektől övezett gyönyörű házak mellett ott voltak a nyomor fenyegető bugyrai, a *barriadák.*

A kartonból és bádoglemezekből összetákolt viskókban élő nincstelenekből áradt a gyűlölet, s Partridge-nak már korábbi látogatásai alatt meggyőződésévé vált: Peruban érlelődik a forradalom. Most pedig, alig egy nappal érkezése után, már úgy érezte, bármelyik pillanatban kitörhet egy fegyveres felkelés.

Gépük helyi idő szerint 13.40-kor szállt le a Jorge Chávez repülőtéren. Fernandez Pabur, a CBA állandó limai megbízottja fogadta őket.

A sorban állókat megkerülve átjuttatta őket a vámon — Partridge-nak úgy tűnt, hogy a művelet közben kisebb összegek cserélnek gazdát —, s az épületből kilépve odaintette a bejárattól nem messze parkoló Ford mikrobuszt.

Fernandez köpcös, barna bőrű, energikus férfi volt, harmincas évei közepén járhatott. Húsos ajkát szétnyitva, pár másodpercenként kivillantotta ragyogó fogsorát. Azt hitte, lefegyverzően mosolyog, pedig inkább csak farkasvigyor volt az, ami az arcára kiült. Partridge-ot ez a legkevésbé sem zavarta. Kedvelte Fernándezt, akivel már többször is dolgoztak együtt, mert a perui mindig pontosan tudta, mire van szüksége a New Yorkból érkező tudósítónak, és azt elő is teremtette neki.

Ezúttal például egy kényelmes apartmant Partridge-nak, az ötcsillagos mirafloresi Cesar's Hotelben és egy-egy kellemes szobát Minh Van Canh-nak és Ken O'Harának.

Míg Partridge lezuhanyozott és átöltözött a szállodában. Fernandez telefonon már meg is beszélte számára az első találkozót. Egy régi ismerősét hívta fel, Sergio Hurtadót, a Radio Andes egyik hírolvasó szerkesztőjét.

Egy óra sem telt el a leszállás óta. s Partridge már ott ült kollégája stúdiónak és irodának egyaránt használt kis szobájában.

— Sajnos, csupa rossz hírekről számolhatok be, Harry — válaszolta a kérdésére Sergio. — Ebben az országban egyszerűen megszűnt a törvény. A demokráciát már díszletként sem használják, egyszerűen nem létezik. Minden szempontból tönkrementünk. A politikai indítékú tömeggyilkosságok mindennaposak; az elnök tábora halálosztagokat tart fenn; emberek tűnnek el sorozatban, nyomtalanul. Soha nem álltunk még ilyen közel egy szörnyű vérfürdőhöz. Szeretném, ha tévednék, de sajnos, nem hiszem.

Bármilyen groteszk volt is Sergio külseje, szavai ezúttal is meggyőzően hatottak Partridge-ra. Tudta, hogy kollégája az egyik legnagyobb tömegbefolyással rendelkező újságíró Peruban, ahol változatlanul csak a rádiónak van igazi közönsége, mivel a televízió megmaradt a nagyvárosokban élő kevesek kiváltságának.

Sergio széke panaszosán reccsent a hatalmas ember legkisebb mozdulatára is. A püffedt arcban a szemek helyén csupán két keskeny rés sötétlett. Az újságíró agya azonban friss volt, és semmit sem veszített a Harvardon csiszolt tökéletes angolságából sem. Rendszeresen gyakorolhatta, hiszen a Peruba látogató amerikai kollégák gyakran felkeresték tanácsokért.

Megállapodtak benne, hogy másnap estig bizalmasan kezelik az egymástól kapott információt. Partridge részletesen, pontos időrendben elsorolta, amit a Sloane család tagjainak elrablásáról tudott, majd megkérdezte: — Mit tanácsol, Sergio? Hallott valamit, ami esetleg a segítségemre lehetne?

— Semmit sem hallottam, és ez nem is meglepő — rázta meg a fejét a szerkesztő. — A Sendero ért hozzá, hogyan kell titkot tartani. Amelyik embere fecseg, az az életével lakol. Az életben maradás vágya komoly ösztönző erő. Megpróbálok azonban utánanézni a dolognak. Sok helyen vannak informátoraim.

— Köszönöm.

— Ami pedig a holnap esti adását illeti, bekérem műholdon és magam is felhasználom. Na, nem mintha szűkében lennék a véres témának. Ez az ország politikailag, pénzügyileg és minden szempontból a végét járja.

— Ellentmondásos híreket kaptunk a Sendero Luminosóról. Valóban megerősödött?

— Napról napra erősebb és napról napra nagyobb területet ellenőriz az országban. Ezért olyan nehéz, sőt, talán lehetetlen a feladat, amire vállalkozott. Ha a túszokat valóban ide hozták, ezer és egy hely van, ahol elrejthették őket. Mindenesetre örülök, hogy először engem keresett fel, mert így legalább szolgálhatok egy jó tanáccsal.

— Mi lenne az?

— Meg se próbáljon hivatalos segítséget kérni. A hadsereget és a rendőrséget ellenségként kerülje, mert tökéletesen megbízhatatlanná váltak, ha egyáltalán lehetett bízni bennük bármikor is. Ha a gyilkosságokat vagy emberek megcsonkítását nézzük, semmivel sem jobbak, mint a Sendero.

— Konkrét példákat is tud?

— Rengeteget. Majd mesélek egyet-kettőt, ha akarja.

Partridge-nak már az járt az eszében, milyen anyagokat küldjön az esti híradó számára. Elindulása előtt megállapodtak, hogy szombaton, miután Rita Abrams és Bob Watson megérkezett a felszereléssel, összeállítanak egy tudósítást a hétfői adás számára. Remélte, hogy fel tudja használni benne mindazt, amit Sergio Hurtado mesélt, s amit még másoktól fog hallani.

— Említette, hogy a demokrácia egyszerűen nem létezik. Ez csak szónokias kijelentés volt, vagy valóban így is van? — kérdezte.

— Tökéletesen igaz, sőt. Ebben az országban az emberek többségének a mindennapok szempontjából tökéletesen közömbös, létezik-e demokrácia, vagy sem.

— Kemény szavak ezek, Sergio.

— De csak a maguk számára, Harry, önök, amerikaiak, azt hiszik, hogy a demokrácia minden bajt ellensúlyoz. Olyan gyógyszernek tartják, amit naponta háromszor rendszeresen be kell venni. Azt hiszik, mivel a maguk szempontjából ez jó, jónak kell lennie a világ más részein is. Naivul elfelejtik, hogy a demokrácia csak akkor működőképes, ha az emberek többségének van valami védelmeznivalója. Latin-Amerikában azonban nem ez a helyzet. Erre persze megkérdezheti, miért?

— Rendben. Szóval, miért?

— A világ legsúlyosabb helyzetben lévő térségeiben, így a mi országunkban is, két csoportra oszthatók az emberek: a megfelelő képzettséggel, ennek megfelelően kellő befolyással rendelkezőkre, valamint a kilátástalan nyomorban tengődő nincstelenekre — fogott bele a magyarázatba Hurtado. — Az első csoport tagjai tudják, mi a családtervezés és élnek is vele, míg a másodikba tartozók úgy szaporodnak, mint a legyek, s olyan időzített demográfiai bombát hoznak létre, amely pusztulással fenyegeti az első kategóriát. — Széles mozdulattal körbemutatott: Csak lépjen ki az utcára, s meggyőződik róla, hogy igazam van.

— És van megoldás? — kérdezte Partridge.

— Az Egyesült Államok tudna megoldást nyújtani.

Nem azzal, hogy pénzt és fegyvereket szállít, hanem úgy, hogy Kennedy Békehadtestének mintájára a születésszabályozási módszereket oktató csoportokkal árasztja el a világot. Tudom, ez több nemzedéknyi időt venne igénybe, de a népesség növekedési ütemének megfékezése végül megmenthetné a világot.

— Nem felejtkezik el valamiről? — próbált ellenvetést tenni Partridge.

— Ha a katolikus egyházra gondol, hadd emlékeztessem rá, hogy magam is hívő vagyok. Barátaim — többnyire biztos egzisztenciával és megfelelő jövedelemmel rendelkező, iskolázott emberek — szintén katolikusok. Furcsa módon mindegyiküknek kis családja van. Feltettem magamnak a kérdést: elfojtották volna nemi vágyukat? A férjeket és a feleségeket is ismerem, s biztos vagyok benne, hogy nem. Ehelyett, és ezt néhányan nyíltan ki is mondják közülük, figyelmen kívül hagyták az egyháznak a születésszabályozással kapcsolatos dogmáit, amelyeket végső

soron mégiscsak emberek alkottak. Amerikai segítséggel ezeknek a dogmáknak az ellenzői egyre erősebbé válhatnának.

— Ez a téma megér egy misét. Hajlandó lenne a kamera előtt is elismételni ezt, amiről most beszéltünk? — kérdezte Partridge.

— Nos, kedves Harrym, miért ne? A legértékesebb, amit Amerikától kaptam, talán a szólásszabadság iránti vágyam — válaszolta a szerkesztő. — Az adásaimban is szabadon elmondom a véleményemet bár magam sem tudom, meddig tehetem még. Sem a kormány, sem a Sendero Luminoso nem szereti, amit mondok, és mindkettőnek van éppen elég fegyvere. Persze senki sem örökéletű. Szóval, elmondom a kamerába is.

Partridge-nak ismét el kellett ismernie, hogy a puhány, kövér testben elveihez hű, szilárd, bátor lélek lakozik.

Még mielőtt Peruba ért volna. Partridge arra a megállapításra jutott, hogy csupán egyetlen módon találhatja meg Sloane elrabolt családját. Ugyanúgy kell eljárnia, mint a tudósítói megbízatások esetén általában — fel kell keresnie régi ismerőseit, új kapcsolatokat kell kiépítenie, hírek után kell szaglásznia, el kell utaznia mindenhova,, ahova csak tud, kérdeznie, állandóan kérdeznie kell, és közben reménykedni, hogy olyan információt kap, amely elvezeti Jessicáékhoz.

Az igazán nagy kérdés persze az, miként szabadíthatja ki őket. Ezzel azonban ráér foglalkozni akkor, amikor már rájuk bukkant.

Számított rá, hogy kemény, fárasztó, idegölő munkának néz elébe, hacsak valami váratlan fordulat be nem következik.

Tudósítói rutinjának engedve, másodikként az Entel Perut, a nemzeti rádió- és televízió-társaságot kereste fel, Lima központjában. Mindenképpen be kellett néznie hozzájuk, hisz tőlük akarják továbbítani anyagaikat, a műholdas adásokat is, New Yorkba.

Fernandez Pabur már jó előre felvette a kapcsolatot Victor Velascóval, az Entel örökké rohanó, mindig nagyon elfoglalt nemzetközi igazgatójával. A negyvenes éveiben járó, de már erősen őszülő, mindig rettentő gondterhelt arcot vágó férfin látszott, hogy Partride-dzsal beszélgetve már újabb elintéznivalóján töri a fejét.

— Nehéz volt helyet találni, de végül is sikerült egy szobát biztosítanunk a szerkesztőjük és felszerelése számára — mondta. — Bekapcsoltunk két telefonvonalat is. Szükségük lesz még megfelelő belépőkre . ..

Partridge tisztában volt vele, hogy Peruban és a hozzá hasonló országokban, ahol a politikusok és a katonai vezetők csak ahhoz értenek,

hogy páváskodjanak és jól megszedjék magukat, a Velascóhoz hasonló alacsony beosztású, lelkiismeretes, de kórosan túlterhelt és rosszul fizetett menedzsereknek köszönhető az ország működőképessége. A zsebébe nyúlt és diszkréten átadta a férfinak a szállodai szobában előkészített, ezer dollárt tartalmazó borítékot.

— Csekély köszönet a fáradozásáért, Senor Velasco. Ha megengedi, még felkeressük, mielőtt elutazunk — mondta az igazgatónak.

Velasco meglepett arcot vágott, s Partridge már-már azt hitte, hogy visszautasítja az ajándékot. A papíron átsejlő amerikai pénzt meglátva azonban zsebre rakta a borítékot és bólintott.

— Köszönöm. Ha segíthetnék még valamiben ...

— Egész biztosan segíthet — válaszolta Partridge. — Ez az egyetlen dolog, amiben nem kételkedem.

— Hol csavargott ilyen sokáig, Harry? — kérdezte Manuel León Seminario, amikor Partridge, nem sokkal délután öt óra után, az Enteltől visszatérve, végre felhívta. — A beszélgetésünk óta egyfolytában várom, hogy jelentkezzék.

— Volt még egypár elintéznivalóm New Yorkban. — Partridge-nak eszébe jutott az Escena tulajdonos-főszerkesztőjével tíz nappal korábban folytatott beszélgetése. A perui kapcsolat akkor még csak sejtés volt. — Mit szólna hozzá, Manuel, ha ma este együtt vacsoráznánk?

— Nagyszerű. Ezek szerint este nyolckor a La Pizzeriában a helyem, hogy vendégül lássam bizonyos Harry Partridge urat.

20.15 volt, a *piscó*t, a peruiak kedvenc koktélját kortyolgatták. A La Pizzeria hagyományos étterem és a gyorsbüfé furcsa keverékét alkotta, ahol gyakran feltűntek a limai társaság ismert alakjai.

A karcsú, gondosan nyírt kecskeszakállat viselő magazintulajdonos ezúttal is úgy nézett ki, mintha egy férfidivatlapból lépett volna elő. Elegáns Brioni öltönyt és divatos Cartier szemüveget viselt. Lába mellé egy drága, puha bőrből készült táskát rakott a padlóra.

Partridge már beszámolt róla, hogy miért érkezett Peruba, s végül hozzáfűzte: — Hallom, elég rosszra fordultak itt a dolgok.

— Így igaz — sóhajtott Seminario. — Bár, ami azt illeti, a mi életünk mindig is tele volt ellentmondásokkal. Mi, limaiak, a túlélés igazi mesterei vagyunk. Ezt próbálom bemutatni a címlapjaimon is. — A táskájába nyúlt és elővett két lapot. — Ezeket nézze meg. Az egyik az e heti címlap, a másik a jövő heti terve. A kettő együtt, azt hiszem, elég sokat mond.

Partridge először a már megjelent lapot nézte meg. A felvétel egy belvárosi épület lapos tetején készült. Mindenféle törmelék —

nyilvánvalóan egy robbanás nyomai. A kép közepén hátán fekvő halott nő. Fiatal és szép arcában nem tett kárt a robbanás. Hasa azonban eltűnt, csupán véres massza maradt belőle. Bármenynyire is hozzászokott a háborús jelenetek látványához, Partridge megborzongott és gyorsan letette az újságot.

— A történet elolvasását megspórolhatja, Harry — mondta Seminario. — Az épülettel szemközt, az utca túloldalán nagy üzleti találkozót rendeztek, s a Sendero Luminoso — a nő a szervezet tagja volt — úgy döntött, hogy felrobbantja a gyűlést. A résztvevők szerencséjére, és a nő pechjére, házi készítésű, ügyetlenül összetákolt gránátot akartak használni, amely felrobbant, mielőtt a nő kilőhette volna.

Partridge még egy pillantást vetett a képre, mielőtt megkérdezte volna: — A Sendero, ugye, egyre aktívabb Limában?

— De még mennyire! Az emberei szabadon mászkálnak, s ez a kudarcba fulladt eset a kivételek közé tartozik. A legtöbbször sikerül nekik. De nézze csak meg a jövő heti címoldalt is — tolta Partridge elé a lapot.

A címlapfotót csak egy hajszál választotta el attól, hogy pornográfnak lehessen nevezni. Csaknem teljesen meztelen, karcsú, tizenkilenc év körüli lányt ábrázolt. Nyakát hátra feszítve, szőke haját kezével a feje tetejére tornyozva, résnyire nyitott szájjal, csukott szemmel, szétterpesztett combokkal támaszkodott egy selyempárnának.

— Az élet nem áll meg, s mindig két oldala van, még Peruban is — mondta mintegy a képet kommentálva a szerkesztő. — Rendeljük meg a vacsorát, s aztán megbeszéljük, mit tehetek azért, hogy ne toporogjon egy helyben.

A kiszolgálás tökéletes volt, az olasz étel csodálatos. A vacsora vége felé Seminario elégedetten hátradőlve, visszatért a Partridge-ot leginkább érdeklő témára:

— Azt tudnia kell, hogy a Sendero Luminoso már valószínűleg értesült a jöveteléről. A kémei mindenütt megtalálhatók. Ha mégsem, akkor is hamarosan tudni fognak magáról, legkésőbb a holnap esti adás után, amit az itteni tévéállomások is biztosan át fognak venni. Mindenekelőtt tehát testőrre lesz szüksége, különösen akkor, ha éjszaka is ki akar mozdulni a szállodából.

— Azt hiszem, már van is testőröm — mosolyodott el Partridge.

Fernandez Pabur ragaszkodott hozzá, hogy személyesen vigye el az étterembe. A Fordba beszállva, Partridge egy ismeretlen férfival találta szembe magát, aki úgy nézett ki. mint egy nehézsúlyú bokszoló. Zakóján dudor jelezte, hogy pisztoly van nála. Az étteremnél először az ismeretlen

szállt ki, s Fernándezzel együtt ők csak akkor követték, amikor intett, hogy mehetnek. Anélkül, hogy Partridge megkérdezte volna, Fernandez figyelmeztette: — Idekint várunk, míg befejezi a vacsorát.

— Nagyszerű — jelentette ki Seminario, miután Partridge mindezt elmesélte neki. — Úgy látom, az embere érti a dolgát. Önnek is van fegyvere?

Partridge nemet intett.

— Jobb, ha szerez. Sokan hordunk állandóan fegyvert. És még valami: ne menjen Ayacuchóba, mert az a Sendero egyik központja. Ha beteszi a lábát a városba, rögtön értesülnek róla, és ez egyenlő az öngyilkossággal.

— Attól függ, hogyan alakulnak a dolgok. Lehet, hogy mégis oda kell mennem.

— Ha kiderül, hogy ott tartják fogva a barátait? Abban az esetben gondoskodjék róla, hogy villámgyorsan, váratlanul érkezzen, és ugyanúgy távozzék is. Ez csak úgy oldható meg, ha bérel egy repülőgépet. Van néhány pilóta, aki elvállalja az ilyen feladatot, ha jól megfizetik.

Mire a beszélgetés végére jutottak, a vacsorázók többsége eltávozott az étteremből és a személyzet záráshoz készülődött.

Fernandez és a testőr még mindig a bejáratnál őrködött.

A Fordban, útban a szálloda felé, Partridge megkérdezte Fernándeztől: — Tudna szerezni nekem egy pisztolyt?

— Természetesen. Milyet óhajt? — érdeklődött a perui.

Partridge egy pillanatra elgondolkodott. Munkája során meglehetősen jól megismerte a különböző típusokat és kezelni is tudta őket. — Egy 9 milliméteres Browningot hangtompítóval — válaszolta.

— Holnapra meglesz. Apropó holnap. Mik a tervei?

— Ugyanaz, mint mára. Találkozom néhány emberrel. — S utána még többel, mindaddig, amíg biztos nyomra nem bukkanok, fűzte hozzá, de már csak magában.

3.

A péntek lázas munkával telt el New Yorkban, a CB A központjában. Mindenki előre tudta ugyan a dolgát, mégis, mint mindig, ezúttal is akadtak váratlan fejlemények.

Az adás most is reggel hatkor kezdődött, a Hajnali Újsággal. A műsor egyik legfőbb feladata volt, hogy felhívja a nézők figyelmét a nap legérdekesebb adásaira. A figyelemfelkeltést Partridge vállalta magára, ezért még Peruba utazása előtt kamerába mondta a szöveget:

Ma este, a CBA országos híradójában exkluzív összeállítást láthatnak a Sloane család elrablásának legújabb fejleményeiről.

Keleti parti idő szerint este kilenckor, a középső időszámítás szerint hétkor, egyórás rendkívüli hírmagazinban számolunk be a témáról.

Ne mulassza el a ma esti országos híradót és egyórás hírmagazinunkat.

Magától értetődőnek tűnt. hogy az esti híradásokról Partridge tájékoztassa a nézőket, hiszen addig is ő foglalkozott az emberrablással kapcsolatos hírekkel. Hajnali megjelenése ugyanakkor azt a látszatot keltette, hogy az Egyesült Államokban van, pedig már tizennyolc órája Peruban tartózkodott.

Les Chippingham még a Nyolcvankettedik utcában lévő lakásában, reggeli közben nézte az adást. Nagyon sietett, mert tudta, hogy napközben rengeteg dolog vár rá. A konyhaablakon kinézve látta, hogy szolgálati kocsija már ott áll a ház előtt. Eszébe jutott első találkozása Margot Lloyd-Masonnel, a figyelmeztetés, hogy szolgálati kocsi helyett használjon inkább taxit. Ezt az utasítást figyelmen kívül hagyta. Tisztában volt azonban azzal, hogy nem feledkezhet meg másik kötelességéről, hogy amint beér a szerkesztőségbe, rögtön fel kell hívnia az elnöknőt, aki valószínűleg szintén hallotta az esti műsorról szóló bejelentést

Chippingham azonban tévedett, mert még ennyi idő sem állt rendelkezésére. Alig szállt be a kocsiba, a sofőr rögtön a kezébe nyomta a rádiótelefont.

— Miféle új fejleményekről van szó, és miért nem értesítettek? — hallotta Margot türelmetlen hangját.

— Hirtelen történt a dolog. Rögtön fel akartam hívni, mihelyt beérek az irodámba.

— A közönséget viszont már értesítették. Nekem miért kell várnom?

— Margot, a nézők még semmit sem tudnak, csak este értesülnek az eseményekről. Magát viszont rögtön tájékoztatom, amint az íróasztalom közelébe jutok. Innen nem, mert csak a jóisten tudja, hányan hallgatnak most bennünket.

Margot nem válaszolt rögtön, Chippingham csupán dühös szuszogását hallotta. — Rögtön hívjon fel, mihelyt beér — zárta le végül a beszélgetést az elnöknő.

— Azt fogom tenni.

Tizenöt perc sem telt belé, s már hívta is Lloyd-Masont: — Sok mindent el kell mondanom.

— Halljam.

— Először is, a mi szempontunkból minden a legragyogóbban alakul. Legjobb embereink néhány olyan értesülés birtokába jutottak, amelyeknek köszönhetően ma este a CBA történetének legnagyobb nézettségi mutatóját érheti el. Crawf szempontjából sajnos már távolról sem ilyen jók a családjáról kapott hírek.

— Hol vannak?

— Peruban. A Sendero Luminoso tartja fogságban őket.

— Peruban?! Egészen biztos ebben?

— Mint már mondtam, a legtapasztaltabb embereink dolgoznak a témán, köztük Harry Partridge, a nyomok pedig egészen meggyőzőek. Nekem semmi kétségem sincs, és biztos vagyok benne, hogy magának sem lesz — válaszolta Chippingham, s közben azon gondolkodott, miért reagált olyan riadtan Margot arra a hírre, hogy Sloane-ékat Peruba vitték.

— Partridge-dzsal akarok beszélni! — követelte éles hangon az elnöknő.

— Sajnálom, ez lehetetlen. Tegnap óta Peruban van.

A hétfő esti híradóhoz várunk tőle friss beszámolót.

— Miért kellett ennyire sietniük?

— Ez ilyen szakma. Margot. Mi mindig így dolgozunk — Chippinghamet mulattatta a kérdés és a Margot hangjából kicsendülő bizonytalanság. Hirtelen ötlettel megkérdezte: — Mikor Perut említettem, mintha meglepődött volna. Megkérdezhetem, miért?

Lloyd-Mason hallgatott egy ideig, s csak aztán válaszolt: — A Globanic Industries éppen most készít elő egy komoly üzletet. Hatalmas a tét, fontos, hogy megmaradjon a jó kapcsolatunk a perui kormánnyal.

— Hadd emlékeztessem rá, hogy a CBA Newsnek nincs semmilyen: sem jó, sem rossz kapcsolata a perui kormánnyal és egyetlen ország kormányával sem.

— A CBA a Globanic-é — válaszolt ingerülten Margot. — Ha a Globanic-nek kapcsolatai vannak Peruval, akkor a CBA-nek is. Mikor érti már meg végre ezt az egyszerű összefüggést?

Chippingham a legszívesebben rávágta volna, hogy soha, de erőt vett magán. — Ezzel együtt hírközlő szerv vagyunk és az a dolgunk, hogy úgy számoljunk be az eseményekről, ahogyan megtörténtek — próbált tiltakozni. — Különben sem Peruról akarunk beszélni, nem a perui kormány, hanem a Sendero Luminoso rabolta el a műsorvezetőnk családját. S még valamit! Amint ma esti beszámolónk elhangzik, mindenki — a tévétársaságok, a rádiósok, az írott sajtó — Peruba rohan és ráveti magát a sztorira.

Míg beszélt, Chippinghamnek végig ott dörömbölt az agyában a kérdés: Álmodom, vagy ez a beszélgetés tényleg valóság? S ha igen, akkor nevessek vagy sírjak?

— Folyamatos tájékoztatást kérek. Ha bármilyen változás vagy Peruval kapcsolatos új fejlemény történik, azonnal értesítsen. Ne csak másnap — zárta le Margot a beszélgetést.

A Stonehenge-ben lévő elegáns irodájában Margot Lloyd-Mason Chippingham beszámolóját követően hosszan elgondolkodott. Tőle szokatlan módon hirtelenjében nem tudta, mit tegyen. Hívja fel Theo Elliottot, a Globanic elnökét, vagy ne? Még fülében csengtek Theónak a Fordly Cay Clubban Peruval kapcsolatban mondott figyelmeztető szavai: „Nem akarom, hogy bárki megrontsa még mindig nagyon kényes és törékeny kapcsolatunkat a perui kormánnyal, s ezzel veszélyeztesse az évszázad üzletének induló vállalkozást.” Végül úgy döntött, hogy értesítenie kell az elnököt. Jobb, ha tőle értesül a fejleményekről, és nem az esti tévéadásból.

Elliott meglepően nyugodtan fogadta a bejelentést.

— Nos, ha valóban a Fényes Ösvény követte el az emberrablást, a hírt nem lehet eltussolni — válaszolta, miután türelmesen végighallgatta Margot-t. — Azt sem szabad azonban elfelejteni, hogy a perui kormány semmiképpen sem rángatható bele az ügybe, hiszen halálos ellenségei a Fényes ösvénynek. Gondoskodjék róla, hogy ez nyilvánvalóvá váljon az adásból.

— Intézkedem — vágta rá rögtön Margot.

— Tulajdonképpen még ennél is tovább mehetnének. A CBA megragadhatná az alkalmat, hogy a történtek kapcsán kedvező képet fessen a perui kormányról.

— Mire gondol? — kérdezte meglepődve az elnök-nő.

— Nos, Limában nyilván mindent megtesznek majd, hogy a rendőrség, s ha kell, a katonaság bevetésévei megtalálják és kiszabadítsák az elrabolt amerikai állampolgárokat. Ezek az erőfeszítések megérdemlik, hogy megfelelő nyilvánosságot kapjanak hírműsorainkban — közölte Elliott. — Ebben az esetben felhívhatom Castaneda elnököt, s elmondhatom neki, mi mindent megtettünk kormányzatának jó híre érdekében. Így elősegíthetjük, hogy mielőbb létrejöjjön a végleges megállapodás a Globanic Financial és Peru között.

Ettől a javaslattól még Margot is megriadt: — Theo, nem vagyok meggyőződve róla, hogy ilyen messzire mehetnénk.

— Pedig biztos lehet benne! Tudom, most arra gondol, hogy ez a hírek manipulálása. Nos, valóban, de ilyen fontos ügyben nem riadhatunk vissza tőle. — A Globanic elnöke ellentmondást nem tűrő hangon folytatta: — Végül is a miénk az az átkozott tévétársaság, nem? Akkor éljünk is tulajdonosi jogainkkal. Emlékeztesse rá az embereit, hogy éles piaci versenyt vívó, profitérdekelt vállalkozástól kapják csekélynek egyáltalán nem mondható fizetésüket, tehát részei a rendszernek. Ha nem tetszik, nyugodtan kiléphetnek.

— Rendben, Theo — válaszolta Lloyd-Mason. Az elnököt hallgatva el is döntötte magában, mik lesznek a következő lépései.

Először is felhívja Chippinghamet, és figyelmezteti, hogy a CBA Newsnak hangsúlyoznia kell a perui kormány ártatlanságát az emberrablásban. Utána személyesen veszi fel a kapcsolatot a külügyminisztériummal, megkéri őket, haladéktalanul gyakoroljanak nyomást a perui kormányra, hogy a rendőrség, ha kell, a katonaság bevetésével tegyen meg mindent a Sloane család tagjainak kiszabadítása érdekében. Végül pedig a CBA, s ezen belül a CBA News részletes beszámolókat közöl a limai kormány együttműködési készségéről, a túszok kiszabadítása érdekében tett konkrét lépéseiről.

Biztos volt benne, hogy ez nem megy majd nehézségek nélkül, lesznek komoly vitái is, de egy dologban nem kételkedett: Theo Elliotthoz fűződő kapcsolata és a Globanic iránti lojalitása minden más szempontnál fontosabb.

Les Chippingham kezdte megszokni Margot kiszámíthatatlanságát; már meg sem lepődött, hogy nem sokkal a beszélgetésük után újból őt hívja. A műsorszerkesztés befolyásolására tett nyilvánvaló kísérlet azonban gondolkodóba ejtette. Tisztában volt azzal, hogy minden tévétársaságnál előfordul ilyesmi, de azt is tudta, hogy nem a legfontosabb hírek esetében. Szerencsére itt olyan kérdésről volt szó, amelyben egyetértettek.

— Mindannyian tudjuk, hogy a perui kormánynak semmi köze az emberrabláshoz — válaszolta a hírszerkesztőség elnöke. — Biztos vagyok benne, hogy ma esti műsoraink ezt a nyilvánvaló tényt jelezni fogják.

— A jelzés nem elég. Egyértelmű, határozott megfogalmazást akarok!

Chippingham elbizonytalanodott. Tudta, hogy keményen ki kell állnia a hírszerkesztőség szakmai függetlenségének védelmében, de képtelen volt elszakítani magát Margot Lloyd-Masonhoz fűződő kényes viszonyától. — Meg kell néznem a kéziratokat — válaszolta. — Tizenöt perc múlva visszahívom.

— Rendben, de egy perccel sem később.

Chippingham tíz perc múlva telefonált: — Azt hiszem, ezzel meg lesz elégedve. — Hallgassa meg, milyen kommentárt írt Harry Partridge, még Peruba indulása előtt: „A perui kormány és a Sendero Luminoso már évek óta esküdt ellenségei egymásnak, mindkét fél a másik megsemmisítésére törekszik. Castaneda elnök kijelentette: a Sendero működése Peru puszta létét sodorja veszélybe. Ez a szervezet olyan, mint az ország szívének szegezett tőr.” Az utolsó két mondat egyenes idézet az elnöktől. Külön felvételünk is van róla. Azt hiszem, Harry olvasott a maga gondolataiban, Margot. Remélem, meg van elégedve — fejezte be megkönnyebbülten Chippingham.

— Így tényleg rendben lesz. Olvassa fel még egyszer, de lassan, hogy le tudjam írni — válaszolta az elnöknő.

A beszélgetés után Margot behívta a titkárnőjét és egy feljegyzést diktált Theo Elliottnak:

Theo!

Megbeszélésünk alapján a következő kommentár fog elhangzani a ma esti országos híradóban:

A perui kormány és a Sendero Luminoso már évek óta esküdt ellenségei egymásnak, mindkét fél a másik megsemmisítésére törekszik. Castaneda elnök kijelentette: a Sendero működése Peru puszta létezését sodorja veszélybe. Ez a szervezet olyan, mint az ország szívének szegezett tőr.

Beraknak egy filmrészletet és az utolsó két mondat Castaneda elnök szájából fog elhangzani.

Köszönöm a komoly segítséget jelentő javaslatot.

Margot Lloyd-Mason

A feljegyzést küldönc vitte a Globanic Industries székházába, Margot pedig felhívta Washingtont és személyesen a külügyminisztert kérte.

Pénteken egész nap csörögtek a telefonok a CBA News szerkesztőségében. Tévétársaságok, rádióállomások, lapok munkatársai próbálták megtudni a CBA-nél dolgozó ismerőseiktől, mi az a fontos hír, amellyel már reggel óta csigázzák a nézők és a kollégák érdeklődését. A beavatottak szűk körének és a műsorkészítésre használt gépek levédésének köszönhetően a hír mégsem szivárgott ki.

Alig hangzottak el az emberrablás új fejleményeiről szóló bejelentések a 18.30-as esti országos híradóban, a világ legtöbb hírközlő szerve átvette

őket, a CBA Newst jelölve meg forrásként. A többi tévétársaságnál ugyanakkor elhangzottak az ilyen esetekben szinte elkerülhetetlen kérdések: Hogyan maradhattunk le erről? Mit mulasztottunk el? Miért nem néztetek ennek utána? Senkinek sem jutott eszébe, hogy odatelefonáljon? Mit tegyünk, hogy ilyesmi máskor ne forduljon elő?

A tévétársaságok sietve átszerkesztették hírműsoraikat, a másnap reggelre tervezett lapok kidobták címoldalaikat és vártak. A hírközlő eszközök ezzel egy-időben riasztották perui megbízottaikat, tudósítóik és műszaki személyzetük sietve indult Limába, hogy az események nyomába eredjen.

Még tartott az általános felfordulás, amikor újabb fontos fejlemény történt.

Az akciócsoportot ideiglenesen vezető Don Kettering nem sokkal tíz óra előtt, az egyórás rendkívüli hírmagazin vége felé értesült a dologról. Még a stúdióban volt, ahol — a technikának köszönhetően a nézők legalábbis így látták — Harry Partridge-dzsal felváltva vezette az adást. Partridge képét felvételről adták be.

Norman Jaeger hívta fel, aki átvette az ügyeletes gyártásvezető feladatkörét, mivel Rita Abrams már a Teterboro repülőtérre tartott, hogy egy óra múlva elrepüljön Limába.

— Don, mihelyt befejezzük, sürgős stábértekezletet kell tartanunk — mondta Jaeger.

— Történt valami?

— De még mennyire! Les most szólt, hogy a Stonehenge-ben megkapták az emberrablók követelését és vele egy videofelvételt Jessica Sloane-ról,

4.

Először a Jessicáról készült felvételt nézték meg.

Péntek este volt, 22.30. A CBA News kis vetítőtermében, amelyet a társaság magas beosztású vezetői számára tartottak fenn, tíz ember gyűlt össze: Les Chippingham, Crawford Sloane, Don Kettering, Norman Jaeger, Karl Owens, Iris Everly, Margot Lloyd-Mason, Tom Nortandra ügyvezető alelnök, Irwin Bracebridge, a CBA Broadcast Group elnöke és Otis Havelock különleges FBI-ügynök.

A társaság összetétele véletlenszerűen alakult így. Néhány órával korábban, 19.30 körül egy küldönc kisméretű csomagot adott le a Stonehenge portáján a CBA társaság elnökének címezve. A rutinszerű biztonsági ellenőrzés után a csomagot felküldték Margot Lloyd-Mason titkárságára, ahol normális körülmények között hétfő reggelig

kibontatlanul hevert volna. Úgy alakult azonban, hogy a Margot-éval szomszédos irodában dolgozó Nortandra sokáig bent maradt, s vele két titkárnője is. Az egyik lány felfigyelt a csomagra és felbontotta. Azonnal rájött, hogy a küldemény rendkívül fontos, ezért értesítette a főnökét, aki rögtön telefonált a Waldorf Astoria Szállóba, ahol Margot a francia elnök tiszteletére adott díszvacsorán vett részt.

Margot azonnal a Stonehenge-be rohant, ahol Nortandrával és az időközben szintén riasztott Bracebridge-dzsel megnézték a videofelvételt és elolvasták a hozzá csatolt üzenetet. Azonnal telefonáltak a hírszerkesztőségbe és sürgős értekezletet hívtak össze a CBA News székházába.

A megbeszélés kezdete előtt néhány perccel Bracebridge — egykor maga is a hírszerkesztőség elnöke — félrehívta Crawford Sloane-t: — Crawf, tudom, hogy ez kemény megpróbáltatás lesz számodra — mondta neki. — Van néhány dolog a felvételen, amit jobb szeretnék elfelejteni. Ha úgy érzed, hogy szeretnéd először egyedül végignézni, csak szólj, és kimegyünk. Mindenki megértő lesz.

Crawford Sloane Larchmontból jött vissza Otis Havelockkal, aki éppen nála volt, amikor telefonáltak a szerkesztőségből. Az ajánlatot meghallgatva, megrázta a fejét: — Köszönöm, Irwin. Veletek együtt nézem végig!

— Rendben, kezdhetjük! — szólt a gépkezelőnek a parancsnokságot átvéve Don Kettering.

A teremben kialudt a világítás. A nagy vetítővásznon pár másodperc múlva megjelentek a film elejét jelző fehér villanások, s bár kép még nem volt. rögtön követte őket a hang is — néhány velőtrázó sikoly. A jelenlevők megdermedtek. — Jézusom! Ez Nicky — nyögte Crawford Sloane.

Ahogyan kezdődött, ugyanolyan váratlanul véget is ért a kiáltozás és megjelent a képen Jessica Sloane. Barna háttér, nyilván valamilyen fal előtt ült, csak az arca és a válla látszott. Komolyan nézett a kamerába, és akik ismerték, látták, hogy rettenetesen kimerült és ideges. Hangján érződött, hogy mindenáron nyugalmat akar erőltetni magára.

— Mindhármunkkal jól és tisztességesen bánnak — kezdte Jessica. — Elmagyarázták, s most már értjük, miért kényszerültek arra, hogy elraboljanak bennünket. Azt is megtudtuk, hogy amerikai barátaink könnyen elérhetik szabadulásunkat. Csupán arra van szükség, hogy gyorsan és pontosan kövessék a felvételhez mellékelt utasításokat. Ám, ha nem engedelmeskednek ... — Crawford Sloane elkínzottan felhördült — ...

az utasításoknak, soha többé nem látnak bennünket. Könyörgöm, ne engedjék...

— Nézzék — suttogta ismét Sloane.

— Várunk, számítunk önökre, s bízunk benne, hogy megfelelően válaszolnak — fejeződött be az üzenet.

Síri csöndben figyelték még néhány másodpercig Jessica kifejezéstelen, merev, a semmibe bámuló tekintetét, aztán a felvétel véget ért, és a vetítőben kigyulladtak a lámpák.

— Végigtekertük az egész szalagot, semmi más nincs rajta — szólalt meg elsőként Irwin Bracebridge. — A sikoltásokat, amik az elején hallhatók, valószínűleg egy másik felvételről vették át. Ha lassításban, jó alaposan megnézik a filmet, láthatják, hogy van benne egy vágás. Valószínűleg ott illesztették össze a két felvételt.

— Miért tették volna? — kérdezte valaki.

— Talán azért, hogy megijesszenek bennünket. S ez tulajdonképpen sikerült is, nem? — kérdezte Bracebridge.

Halk, egyetértő moraj volt a válasz.

— Crawf, biztos vagy benne, hogy az a hang Nickyé volt? — fordult Sloane-hoz Chippingham.

— Tökéletesen — felelte a halottsápadt Sloane. — Jessica két jelzést is adott.

— Miféle jelzést? — Chippingham nem értette a dolgot.

— Megnyalta az ajkát, ami azt jelenti, hogy akarata ellenére cselekedett és egy szót se higgyünk el abból, amit mondott.

— Ezt ügyesen csinálta — ismerte el Bracebridge, s a többiek is helyeseltek.

— Épp az elrablásuk előtti este beszélgettünk ezekről a dolgokról — folytatta Sloane. — Arra gondoltam, hogy esetleg nekem kell majd ilyen jelzéseket használnom... az élet sajnos másképp hozta. Jessica biztosan megjegyezte, miről volt szó akkor.

— És mit közölt még? — érdeklődött Chippingham.

— Álljunk csak meg! — szólt közbe élesen Havelock, az FBI-ügynök. — Bármit tudott is meg, Mr. Sloane, egyelőre ne mondja el senkinek. Minél kevesebben tudják, annál jobb. Később majd beszélgetünk négyszemközt.

— Én is szeretnék ott lenni! — csattant fel Norm Jaeger. — Az akciócsoport eddig is elég jól meg tudta őrizni a titkokat. — Kis szünetet tartott, s gúnyosan hozzáfűzte: — És megszerezni is.

— Az igazgatónknak, azt hiszem, lesz is egypár szava arról, hogy eltitkolták előlünk az értesüléseiket — nézett rá az FBI-ügynök.

— Csak az időnket vesztegetjük ezzel — vágott közbe türelmetlenül Iris Everly. — Mrs. Sloane valamiféle utasításokról beszélt. Megkaptuk őket? — Bár a legfiatalabb volt a jelenlévők között, Iris felszabadultan, természetesen viselkedett a társaság legfőbb vezetőinek társaságában. Reggeltől estig keményen dolgozott a rendkívüli hírmagazinon, nagyon fáradt volt ugyan, de az agya ugyanúgy vágott, mint máskor.

Margot, akin még mindig az az Oscar de la Benta tervezte levendulaszínű sifon estélyi köpeny volt, amelyet a francia köztársasági elnök tiszteletére vett fel, néhány összetűzött lapot adott át Nortandrának. — Itt vannak. Azt hiszem, a legjobb, ha felolvassa.

Az ügyvezető alelnök olvasószemüveget vett föl és közelebb húzódott az egyik lámpához. Nortandra üzleti ügyekkel foglalkozó ügyvédként működött, mielőtt elvállalta volna a társaság ügyvezetői tisztségét. Tárgyalótermekben csiszolt, tekintélyt sugárzó hangon kezdte: — Ennek a dokumentumnak, vagy nevezzük inkább gyalázkodó szenny irománynak, az a címe, hogy „Eljött a fényes nap”. Minden kommentár, megjegyzés nélkül olvasom fel, úgy, ahogyan itt áll.

A legfényesebb forradalmak történetében is előfordulnak időszakok, amikor az őket vezető és inspiráló személyek arra kényszerülnek, hogy hallgassanak, tűrjenek, s ha kell, szörnyű körülmények között, de mindig bizakodva, egy jobb jövő reményében, életüket áldozzák. Jönnek azonban más idők, amikor az elnyomott, kizsákmányolt többség lerázza magáról az imperializmus rémuralmának láncát, s a kapitalista burzsoá osztály tagjait eléri kikerülhetetlen végzetük, a megérdemelt pusztulás.

A Sendero Luminoso számára véget ért a hallgatás, a türelem és a tűrés időszaka, a Fényes ösvény elvetet a fényes naphoz, s mi rendíthetetlenül haladunk ezen az úton.

A magukat a világ urainak tekintő szuperhatalmak, miközben békevágyukról szónokolnak, valójában katasztrófával fenyegető összecsapást készítenek elő az egyaránt világhegemóniára törő imperialista és szociálimperialista erők között, újabb szenvedéseket akarnak zúdítani a rabszolgasorba döntött, megalázott tömegekre. Ha engedjük, hogy továbbra is szabadon garázdálkodjanak, hamarosan néhány hatalmi őrületbe esett pénzgyáros fogja ellenőrizni és saját érdekében kihasználni a világot.

A kitörésre kész vulkánhoz hasonlóan azonban mindenhol érlelődik a forradalom. Vezetője a Párt — a Sendero Luminoso — lesz, amely rendelkezik az ehhez szükséges tudással és tapasztalatokkal. Befolyása egyre növekszik világszerte.

Eljött az idő, hogy még jobban megértessük és megismertessük magunkat az emberekkel.

A hallgatóikra és nézőikre hazugságok özönét zúdító kapitalista-imperialista tömegtájékoztató eszközök, amelyek mindenben engedelmeskednek az őket kezükben tartó pénzeszsákok parancsainak, éveken keresztül figyelmen kívül hagyták, vagy meghamisítva tálalták a Sendero Luminoso hősies küzdelmét.

Ennek véget kell vetni. Ezért vannak birtokunkban a kapitalista túszok.

Az amerikai CBA televíziónak ezennel megparancsoljuk :

Egy: A követelésünk kézhezvételét követő második hétfőtől számítva öt napra, azaz egy teljes munkahétre szüntesse be a CBA Országos Esti Híradójának és az ehhez kapcsolódó hálózati adásoknak a közvetítését.

Kettő: Az elmaradt adás helyett a CBA-hez öt videokazettán eljuttatott műsorunkat közvetítse. A program címe: Világforradalom: A Sendero Luminoso megmutatja az utat.

Három: A Sendero Luminoso műsorait hirdetések nem szakíthatják félbe.

Négy: Sem a CBA, sem más televíziós társaság nem tehet kísérletet arra, hogy kiderítse, honnan érkeztek a kazetták, amelyek közül az elsőt jövő hét csütörtökén kapják meg. Az ezt követő négy napon megkapják a további adások anyagát is. Amennyiben kísérletet tesznek származási helyük kiderítésére, azonnal kivégezzük a Peruban fogva tartott túszok egyikét. Minden további értelmetlen próbálkozás hasonló következményeket von maga után.

Öt: Feltételeinkről nem bocsátkozunk semmiféle tárgyalásba.

Amennyiben a CBA és a dokumentumban említett más társaságok feltétel nélkül teljesítik követeléseinket, a három túsz négy nappal a Sendero Luminoso ötödik műsorának leadása után visszanyeri szabadságát. Amennyiben utasításainknak nem engedelmeskednek, soha többé nem látják őket és a holttestüket sem találják meg.

— És van itt még egy megjegyzés — fűzte hozzá Nortandra. — Ezt külön papírra írták.

Az „Eljött a fényes nap” című felhívás szövegét és a túszul ejtett nővel készített videofelvételt más tévétársaságoknak és az írott sajtónak is elküldtük.

— Ennyi — fejezte be a felolvasást Nortandra. — Aláírás nincs, de a videofelvétel, azt hiszem, hihetővé teszi az elhangzottakat.

Szavait néma csönd fogadta, senki sem akart elsőként megszólalni. Néhány szempár a foteljében magába roskadtan ülő Crawford Sloane-ra szegeződött, mások — átérezve fájdalmát — maguk elé bámultak.

Les Chippingham volt az, aki végül elszánta magát, s megtörte a csendet. — Most már legalább tudjuk. Eddig állandóan azon törtük a fejünket, mit akarhatnak ezek az emberek. Azt hittük, pénzt követelnek, de most kiderült, hogy ennél sokkal többet.

— Sokkal, de sokkal többet — erősítette meg Bracebridge. — Pénzben persze kifejezhetetlen, de azt hiszem, nem is ez a legfőbb kérdés.

— Mint már az elején jeleztem — vette vissza a szót Nortandra —, ennek az egésznek, különösen, ami a zsargont illeti, nincs túl sok értelme.

— Az ésszerűség nem tartozik a forradalmak alapvető vonásai közé — kapcsolódott be a beszélgetésbe Norm Jaeger. — Ez azonban nem ok arra, hogy ne vegyük őket komolyan. Ne felejtsék az iráni leckét. — A falon függő órára nézett, ami éppen 22.55-öt mutatott, és Chippinghamhez fordult: — Félbeszakítsuk az adást, Les? Ha elég gyorsak vagyunk, pontban órakor meg tudjuk csinálni, s még bevághatunk egy részt a Mrs. Sloane-nal készült felvételből is. Ha igaz, hogy a többi társaságnak is megküldték az anyagot, akkor bármelyik pillanatban előállhatnak vele.

— Csak tegyék — válaszolta a hírszerkesztőség elnöke. — Olyan fejlemény történt, ami már közvetlenül a mi bőrünkre megy, nem siethetjük el a dolgokat. Éjfélkor majd kiadunk egy közleményt. Van tehát egy óránk, hogy átgondoljuk, hogyan kezeljük a dolgot, s ami még fontosabb, milyen választ adjunk, ha egyáltalán válaszolunk a követelésre.

— Ami a választ illeti, az nem lehet kétséges — szólt Margot Lloyd-Mason. — Teljesen nyilvánvaló, hogy ezeket a nevetséges feltételeket nem fogadhatjuk el. Nem vehetjük ki az adásból egy teljes hétre az esti országos híradónkat.

— Ezt azonban nem kell bejelentenünk, legalábbis nem az elején — figyelmeztette Nortrandra. — Mondhatnánk valami olyasmit, hogy a követeléseket alaposan tanulmányozzuk, és később nyilatkozatot teszünk közzé.

— Már megbocsásson — szólt Jaeger —, de ezzel senkit sem tudunk megtéveszteni, legkevésbé a Sendero Luminosót. Hosszú időn át foglalkoztam velük, határozottan állíthatom, hogy nem hülyék. Sőt. Nagyon is megvan a magukhoz való eszük. Az üzenetükből ítélve alaposan megfigyelték a műsorrendünket. Tudják, hogy az esti országos híradónak két mutációja van, s azt is, hogy szombaton és vasárnap visszaesik a nézettsége.

— Mit javasol hát?

— Azt, hogy bízzák a dolgot a hírszerkesztőségre. Az ügy nagyon bonyolult, itt senki sem viselkedhet úgy, mint elefánt a porcelánboltban, a követelések nem intézhetők el egy kézlegyintéssel, mondván, hogy nevetségesek. A CBA News minden más részlegénél jobban fel vagyunk készülve az ilyen esetekre, jobban ismerjük a terepet... — Jaeger megértette Chippingham apró jelzését és hirtelen abbahagyta.

— Egyetértek Normannel — vette át a szót a hírszerkesztőség elnöke — s mivel engem érint a legközvetlenebbül, én is azt mondom, hogy a hírszerkesztőségre kell bízni a választ. Megvannak a szükséges információink, mi ismerjük igazán a témát és már Peruban tartózkodik Harry Partridge, az egyik legjobb tudósítónk, akivel feltétlenül konzultálni kell ez ügyben.

— Konzultáljanak és törjék a fejüket, ha nagyon akarják — szólalt meg Margot, akit nagyon feldühített Norman utalása a nevetséges feltételekről tett kijelentésére. — Ez azonban mindannyiunk ügye, és a társaság legfelsőbb szintjén hozott döntést igényel.

— Nem, a szentségit! Nem! — ugrott fel dühösen Crawford Sloane, s minden szem rögtön feléje fordult. Arckifejezéséből ítélve rettenetes indulatok tomboltak benne. Hangja remegett és néha el is csuklott az izgalomtól:

— A vállalatvezetést hagyjuk ki ebből! Normannek igaza van, óvatosan kell eljárni. A cég vezetésének nincs elegendő ismerete és tapasztalata ahhoz, hogy megítélje a híreket. Hogy ez mivel jár, azt már tapasztalhattuk. A legfelsőbb szintű döntés egyébként már meg is született, mindannyian hallhattuk: nem fogadhatjuk el ezeket a feltételeket, nem vehetjük ki az adásból egy teljes hétre az esti országos híradót. Miért kell ezt bizonygatni? Hát nem vagyunk vele tisztában mindannyian, beleértve magamat is? Ha pedig mégis bizonyságot akar, Mrs. Lloyd-Mason, hát akkor most kijelentem: tudom, hogy nem zárhatjuk be és nem adhatjuk át egy hétre a Senderónak a CBA Newst. Egyetértek ezzel, és elfogadom, Isten engem úgy segéljen! Itt vannak rá a tanúim.

Sloane rövid szünetet tartott, megpróbált úrrá lenni indulatain, mielőtt folytatta volna: — Azt viszont megtehetjük, hogy a szakértelmünket felhasználva megpróbálunk időt nyerni. Erre most van a legnagyobb szükség. Időre és arra, hogy kihasználjuk Harry Partridge perui jelenlétét. Talán ő az egyetlen, aki még vissza tudja szerezni a családomat.

Sloane befejezte, de továbbra is állva maradt. Mielőtt bárki válaszolhatott volna, Bracebridge, a hírszerkesztőségi elnökből lett vállalati vezető megpróbálkozott a békítéssel: — Nehéz, érzelmekkel és feszültséggel teli pillanatok ezek. Tökéletesen érthető, hogy mindenki elveszti a türelmét. Olyan kijelentések hangzottak itt el, amelyeket udvariasabban is meg lehetett volna fogalmazni. — Az elnöknőre nézett: — Ezzel együtt, Margot, úgy gondolom, hogy az elhangzottakat érdemes figyelembe venni, szem előtt tartva természetesen, hogy — mint azt Crawf is megfogalmazta — az ön döntése végleges és azt mindenki elfogadja. Gondolom, e felől semmi kétség.

Margot rövid gondolkodás után élt a tekintélye megőrzésére felkínált lehetőséggel: — Egyetértünk. Ezen az alapon szabadon dönthet az átmeneti taktikai lépésekről — mondta Chippinghamnek.

— Köszönöm — nyugtázta Les. — Megengedi, hogy még egy dolgot tisztázzak?

— Mi legyen az?

— A végső döntés, amelyben most megállapodtunk, szigorúan köztünk marad.

— Részemről rendben. Mindenesetre nem árt, ha a többieket is megkérdezi.

— Beleegyeztek? — fordult Chippingham az egybegyűltekhez, s míg azok sorban, egymás után bólintottak, Margot szó nélkül elhagyta a vetítőt.

Chippingham 23.25-kor tért vissza az irodájába és öt perccel később megkapta a Reuter limai jelentését a Sendero Luminosónak a CBA-vel szemben támasztott követeléseiről. Nem sokkal később az AP már egy terjedelmesebb beszámolóval jelentkezett, ami tartalmazta az Eljött a fényes nap című dokumentum teljes szövegét.

A következő negyedórában az ABC, az NBC és a CBS is részleteket közvetített a Jessica Sloane-nal készített videofelvételből. A folyamatosan híreket közvetítő CNN-nek még csak meg sem kellett szakítania adását, anélkül is megelőzte a többi nagy társaságot. Chippingham ennek ellenére kitartott eredeti elhatározása mellett, hogy nem szakítják meg az adást,

hanem majd éjfélkor beolvasnak egy gondosan megszerkesztett rövid kommünikét.

23.45-kor a Patkóba ment, amely a váratlan fejlemény miatt a késői órában is úgy zúgott még, mint egy méhkas. Norm Jaeger ügyeletes gyártásvezetőként a készülő adásokat szervezte. Iris Everly az egyik vágószobában a Jessicáról kapott felvételen és a kísérő anyagokon dolgozott. Az éjféli hírműsort vezető Don Kettering, miközben sminkelték, az elmondandó szöveget olvasta és néhány utolsó módosítást végzett rajta.

— Csak bemondjuk a hírt, említést sem téve a CBA válaszáról — szólt oda Jaeger Chippinghamnek. — Később bőven lesz időnk beszélni róla, bármi legyen is az. Egyébként már mindenhonnan telefonáltak, még a Timestól és a Posttól is, és a CBA válasza felől érdeklődtek. Megmondtuk nekik, hogy egyelőre nincs ilyen, most dolgozunk rajta.

— Rendben — bólintott Chippingham.

— Karlnak van egy ötlete, hogy milyen választ adhatnánk — intett Jaeger az asztal túlsó oldalán ülő Karl Owens felé.

— Hadd halljam!

A fiatal gyártásvezető, akinek makacs kitartása Ulises Rodriguez azonosításában egyszer már eredményt hozott, a zsebébe nyúlt, s elővette jegyzetelésre használt kis kartonlapjai egyikét.

— A Sendero Luminoso üzenetében az szerepelt, hogy az esti országos híradó helyett közvetítendő műsort a CBA öt kazettán kapja meg. az elsőt a jövő héten, csütörtökön. Ellentétben a Mrs. Sloane-nal készült felvétellel, ezeket a kazettákat már csak hozzánk juttatják el — kezdte.

— Tudom — válaszolt türelmetlenül Chippingham.

Jaeger jól szórakozott. Ismerte kollégáját és tudta, hogy semmi sem tudja kizökkenteni a maga választotta nyugodt, megfontolt ritmusból.

— Azt javaslom tehát — folytatta Owens —, hogy jövő hét keddjéig semmilyen módon ne reagáljunk.

Hétfőn, fenntartandó az érdeklődést, be lehetne jelenteni, hogy másnap nyilatkozatot teszünk. A nyilatkozat pedig így hangzana: a csütörtökre ígért első szalag megérkeztéig semmiféle reagálásra ne számítsanak a részünkről. Válaszunkat a kazetta kézhezvétele után tesszük közzé.

— S mit nyerünk ezzel?

— Időt, egészen csütörtökig, hat teljes napot. Aztán megkapjuk a Senderótól a kazettát...

— Igen. És akkor mit csinálunk? — Chippingham még mindig nem tudta, hova akar kilyukadni Owens.

— Berakjuk egy páncélszekrénybe, ahol senki sem férhet hozzá, aztán — az adást váratlanul megszakítva, minél nagyobb felhajtást csinálva — bejelentjük, hogy a kazetta megérkezett, de sajnos hibás, lejátszhatatlan. Feltehetően szállítás közben sérült meg, tartalmának nagy része megsemmisült. Megpróbáltuk átjátszani és megmenteni az anyagot, de sajnos nem sikerült. A közleményt, miután beolvastuk, eljuttatjuk a lapokhoz és a kábeltévés hálózatokhoz is, hogy minél többen ismételjék és biztosan eljusson a Sendero Luminosóhoz.

— Kezdem sejteni, mit akarsz elérni, de azért csak mondd tovább — csillant fel Chippingham szeme.

— A Sendero nem fogja tudni, hazudunk-e, vagy sem. Legfeljebb sejtheti, hogy igen, de nem lesz benne biztos, ezért talán küld egy újabb kazettát, ami ismét több napot vesz igénybe...

— ... mi pedig semmiképpen sem kezdhetjük el az anyagaik közvetítését a megjelölt napon — fejezte be a mondatot Chippingham.

— Pontosan erről van szó.

— Ha Karl elgondolása beválik, s miért ne válna be, újabb értékes napokat nyerhetünk. Mi a véleményed, Les? — érdeklődött Jaeger.

— Nagyszerű ötlet, örülök, hogy a technikai részletkérdések megoldását ránk bízták — válaszolta Chippingham.

A Sendero Luminoso követelése és a Jessicával készített videofelvétel egész hétvégén a televíziós hírműsorok élén szerepelt. A CBA-nél egymást érték az érdeklődő telefonok. Mindenki valamilyen reagálást várt, lehetőleg hivatalos nyilatkozatot. Valamennyi érdeklődőt a CBA Newshoz irányították, miután a CBA összes vezető munkatársát figyelmeztették, hogy semmiféle információt ne adjanak a reagálást illetően, még háttér-tájékoztató formájában sem.

A CBA Newsnál három, külön e célra berendelt titkárnő fogadta a hívásokat. Valamennyi kérdésre azt válaszolták, a CBA-nek nincs közlendője a hírrel kapcsolatban, s nem is tudják megmondani, mikorra várható a reagálás.

A CBA hallgatása másokat persze nem akadályozott meg abban, hogy kifejtsék véleményüket. A legtöbben úgy vélték, hogy a társaságnak ki kell tartania, nem szabad elfogadnia a terroristák követelését.

Meglepően sokan voltak viszont, akik állították, hogy a túszokért cserébe igazán nem nagy ár a Sendero Luminoso kérésének teljesítése.

— Hát nem értik ezek a hígagyúak, hogy itt elvekről van szó? — dühöngött Norm Jaeger néhány hír hallatán. — Képtelenek felfogni, hogy

ha precedenst teremtünk, akkor világszerte minden holdkóros gazembert arra ösztönzünk, hogy televíziósokat raboljon el?

A nagy kereskedelmi hálózatok vasárnap délelőtti talkshow-i: a Szemben a nemzettel, a Találkozás a sajtóval, az Egy hét David Brinkley-vel, szintén behatóan foglalkoztak a témával és idéztek Crawford Sloane A kamera és az igazság című könyvéből. Szó szerint citálták azt a részt, hogy „a túszokat. .. elveszett embereknek kell tekinteni ... szó sem lehet alkudozásról, közvetlen vagy közvetett váltságdíjról!”

Mindazok, akik a CBA-nél megfogadták Les Chippinghamnek, hogy a Sendero Luminoso feltételeinek visszautasítására vonatkozó végleges döntést titokban tartják, betartották ígéretüket. Egyedül Margot Lloyd-Mason szegte meg a megállapodást azzal, hogy vasárnap felhívta Theodore Elliottot és beszámolt neki a történtekről.

Margot-nak meggyőződése volt, hogy helyesen járt el, amikor tájékoztatta a Globanic elnökét az eseményekről. Akár igaza volt azonban, akár nem, lépésének következménye a hírek veszélyes kiszivárogtatása lett.

5.

A Globanic Industries World központja Manhattantől mintegy harminc mérföldre, Pleasantville-ben volt, egy nagy park közepén álló udvarházszerű épületegyüttesben. Azért választották ezt a helyet, hogy a legfőbb döntéshozó központ távol legyen a város pénzügyi és ipari negyedeiben működő, a napi rutin állandó nyomásának kitett részlegektől, s nyugodtan tudja alakítani a vállalatcsoport általános politikáját. A Globanic Financial például, amely éppen a perui üzleten dolgozott, a Manhattanben lévő Világkereskedelmi Központ három emeletét foglalta el.

A Globanic tagvállalatainak tevékenységével kapcsolatos legfontosabb kérdések azonban mind eljutottak a központba. Tudta ezt Glen Dawson, a Baltimore Star tehetséges fiatal riportere is, aki hétfőn délelőtt 10-re azért ment ki Pleasantville-be, hogy a palládium-piacról készítsen interjút a Globanic főszámvevőjével. Az értékes fémről az utóbbi időben sokat írtak a lapok, a Globanic egyik tagvállalatának pedig nagy palladium- és platinabányái voltak Brazíliában, Minas Gerais államban, ahol az egyre terjedő sztrájkok kezdték komolyan fenyegetni a kitermelést.

Dawson egy elegáns előcsarnokban várakozott, ahonnan a Globanic magas beosztású vezetőinek, köztük az elnöknek az irodái is nyíltak. Süppedő fotelben ülve várta, hogy a főszámvevő fogadja, amikor az egyik ajtón beszélgetésbe merülve két férfi lépett ki. Theodore Elliottot, akinek fényképét már sokszor látta a lapokban, Dawson rögtön megismerte. A

másik férfi is ismerősnek tűnt neki, de hirtelenjében nem jött rá, ki az. Éppen ő beszélt, folytatva az odabent megkezdett beszélgetést:

— ... hallottam a CBA-ről. Az a fenyegetés, amit a perui lázadóktól kaptak, elég bonyolulttá teszi a helyzetüket.

— Bizonyos szempontból igen — bólintott a Globanic elnöke. — Menjen csak, elkísérem a liftig. A döntést, bár még nem jelentették be, meghoztuk. Nem engedjük, hogy néhány őrült komcsi úgy rángasson bennünket, ahogyan akar.

— A CBA tehát nem veszi le műsorról az esti országos híradót?

— Szó sincs róla! A Fényes ösvény szalagjait nem mutatják be...

A távolodó hangok elhalkultak.

Glenn Dawson tollat rántott elő, s a magazinra, amellyel eddig az arcát takarta el, pontosan felírta a hallottakat. Izgatott volt. mert tudta, hogy olyan információ birtokába jutott, amelyet újságírók hada hajszol sikertelenül szombat éjjel óta.

— Mr. Dawson — szólt az előcsarnokban ülő titkárnő. — Mr. Licata várja.

— Az az úr, aki az előbb Mr. Elliottal ment itt … — lépett kedvesen mosolyogva az asztalhoz Dawson. — Biztos vagyok benne, hogy ismerem, de egyszerűen nem ugrik be a neve.

A lányon látszott, hogy nem szívesen válaszol a kérdésre, de egy újabb lefegyverző mosoly megtette hatását.

— Mr. Alden Rhodes volt, a külügyi államtitkár — felelte a titkárnő.

— Hát, persze! Hogy is nem jutott eszembe?! Dawson egyszer egy képviselőházi meghallgatásról szóló televíziós közvetítésben látta a gazdasági kérdésekkel foglalkozó államtitkárt.

A főszámvevővel készített interjú mintha soha nem akart volna véget érni, bár Dawson igyekezett gyorsan letudni a feladatot. A palladium kérdése már tulajdonképpen nem is érdekelte. Törekvő fiatalember volt, aki a széles közönséget érdeklő témákról akart írni, s tudta, hogy rendkívül értékes információ birtokába jutott. A főszámvevő azonban nem hagyta siettetni magát, részletes előadást tartott a palládium-kereskedelem múltjáról és a jövőjéről. Átmeneti kellemetlenségnek nevezte a brazíliai sztrájkokat, amelyek nem befolyásolják számottevően a piacot. Dawson ezzel végre megtudta, amiért küldték, majd a lapzártára hivatkozva gyorsan elmenekült.

Az irodából kilépve rögtön az órájára nézett. Látta, hogy van még elég ideje visszamenni a Baltimore Star manhattani irodájába, megírni mindkét anyagot, s elérni velük a lap délutáni kiadását. A Saw Mill River

Parkwayről a 87. országos főútra kanyarodva elindult délnek, s míg a kocsi falta a kilométereket, már fogalmazta is magában szenzációs tudósításának mondatait.

A Rockefeller Plazán lévő tudósítói irodába visszatérve Glen Dawson rögtön leült az egyik képernyős szövegszerkesztő géphez, s először a palládiumról szóló anyagot írta meg. Végül is ezért küldték ki, a feladatot becsülettel teljesítenie kellett.

Örömmel kezdett a második cikk megírásához. Tudta, hogy ez is szűkebb pátriájához, a gazdasági rovathoz fog kerülni, de biztos volt benne, hogy nem marad ott sokáig.

Ujjai villámgyorsan szántották a billentyűket, s a bevezetővel pillanatok alatt el is készült.

Dawson pontosan tudta, milyen etikai kérdések vetődhetnek fel készülő anyagával kapcsolatban. Az információ nyilvánosságra hozása növelheti-e a Peruban fogva tartottakra leselkedő veszélyt? Vagy még pontosabban: lesz-e bántódásuk a Sloane család tagjainak amiatt, hogy nyilvánosságra hozza a CBA társaság egyelőre titokban tartott döntését a Sendero Luminoso követeléseinek visszautasításáról?

A kérdés úgy is felvetődhet, hogy értesülhet-e az olvasóközönség valamiről, amit egy riporter megtudott, függetlenül az információ megszerzésének körülményeitől?

Dawson ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy ezekre a kérdésekre nem neki kell megadnia a választ. Tudta, hogy a játéknak, amelynek ő is részese, meg vannak a szabályai és mindenkinek ki van jelölve a szerepe.

A riporternek az a kötelessége, hogy bármi érdekeset megtud, azt megírja. Ha fontos információ birtokába jut, nem hallgathatja el és nem módosíthatja, hanem a legteljesebb és legpontosabb jelentést kell írnia róla, s rendelkezésére bocsátania alkalmazójának.

Az ő cikke is egy szerkesztő kezébe kerül majd, s a szerkesztőnek vagy szerkesztőknek kell dönteniük az etikai kérdésekben.

Dawson sejtette, hogy Baltimore-ban már el is kezdődött a fejtörés, mivel az övével szinkronba kapcsolt ottani képernyős szövegszerkesztőn már megjelent a szöveg.

A cikket befejezve megnyomta a sornyomtató gombját. Mielőtt azonban a másolatért nyúlhatott volna, egy másik kéz megelőzte és letépte az anyagot.

Sandy Sefton, az irodavezető volt az, aki néhány másodpercre lépett a szobába. A nyugdíj előtt álló, tapasztalt újságíró és Dawson között jó

kapcsolat alakult ki. A cikket olvasva az irodavezető elismerően füttyentett.

— Nagy fogás — mondta. — Pontosan feljegyezted, amit Elliott mondott?

— Abban a pillanatban — válaszolta Dawson és megmutatta a magazin szélére írt jegyzeteket.

— Nagyszerű! Beszéltél azzal a másik pasassal, Alden Rhodesszal?

Dawson csak a fejét rázta.

— Baltimore biztosan beszélni akar majd vele. — Alig ejtette ki a száján a mondatot Sefton, megszólalt az egyik telefon. — Mibe fogadunk, hogy ezek már ők?

Igaza is volt. Hallgatta egy ideig, amit a hívó mondott, majd elégedetten megkérdezte: — A fiú tehát a címoldalra kerül, igaz? — Vigyorogva nyújtotta át a kagylót Dawsonnak: — Frazer az.

J. Allardyce Frazer az ügyeletes szerkesztő volt. Nem vesztegette az idejét, határozott hangon rögtön a tárgyra tért: — Ugye nem beszélt személyesen Theodore Elliott-tal?

— Nem, Mr. Frazer — válaszolta Dawson.

— Hívja fel! Mutatkozzék be és kérdezze meg, akar-e nyilatkozni? Ha visszautasítja, azt is jelezze, és próbáljon megerősítést szerezni Alden Rhodestől. Tudja, mit kell kérdeznie tőle?

— Azt hiszem, igen.

— Akkor adja még Sandyt.

Az irodavezető Dawsonra kacsintott és átvette a kagylót. — Láttam Glenn feljegyzését — mondta rövid hallgatás után. — Ott a helyszínen rögtön felírta Elliott szavait. Teljesen egyértelmű a dolog, a tévedés esélye kizárva.

A beszélgetést befejezve a fiatal riporterhez fordult: — Etikai kérdésekről vitáznak. Hívd fel Elliottot, én pedig megpróbálom utolérni Rhodest. Még nem érhetett vissza Washingtonba.

Dawson hívására a Globanic-nél egy női hang válaszolt. A riporter bemutatkozott és Theodore Elliottot kérte.

— Mr. Elliott e pillanatban foglalt — válaszolta a kellemes hang. — Mrs. Kessler vagyok. Segíthetek valamiben?

— Talán — felelte Dawson és elmagyarázta, milyen ügyben keresi az elnököt.

Az eddig szolgálatkész hang érezhetően rideggé vált. — Maradjon a vonalban — mondta.

Percek teltek el, s Dawson már-már azon volt, hogy a kagylót letéve újból tárcsázzon, amikor a nő ismét megszólalt. Hangja most már jéghideg volt: — Mr. Elliott válasza az, hogy bármit hallott is, az bizalmas közlésnek számít és nem hozható nyilvánosságra.

— Nézze. Riporter vagyok, és ha hallok valamit, amit nem személyesen nekem mondtak el bizalmasan, akkor azt jogomban áll felhasználni.

— Mr. Dawson. Nem látom értelmét, hogy folytassuk ezt a beszélgetést.

— Csak egy pillanatig várjon még, kérem. Mr. Elliott cáfolja, hogy mondta volna azokat a szavakat, amelyeket felolvastam önnek?

— Az előbb elmondottakon kívül Mr. Elliottnak nincs további közlendője.

Akárcsak a korábbiakat, Dawson ezt a kérdést és feleletet is gyorsan följegyezte.

— Mrs. Kessler, megkérdezhetném a keresztnevét?

— Nos... miért is ne? Diana.

Dawson mosolyogva felírta. A titkárnő nyilván úgy döntött, hogy ha már megjelenik a neve az újságban, akkor jobb, ha a teljes nevét írják ki. Már éppen meg akarta köszönni a választ, amikor hallotta a halk kattanást — a nő letette a kagylót.

Az irodavezető ugyanabban a pillanatban kis papír cetlit csúsztatott eléje: — Rhodes hivatali kocsiján a La Guardia repülőtér felé tart. Itt a kocsitelefon száma.

Dawson ismét a kagylóért nyúlt. Alig csörrent egyet a készülék, egy férfihang szólt bele.

— Mr. Alden Rhodest kérem — mondta Dawson.

— Én vagyok az — válaszolta az államtitkár.

Míg bemutatkozott, a riporter észrevette, hogy Sandy Sefton egy másik készülékről hallgatja a beszélgetést.

— Mr. Rhodes, a lapom szeretné tudni, van-e valami hozzáfűznivalója Mr. Theodore Elliottnak ahhoz a kijelentéséhez, hogy a CBA vissza kívánja utasítani a Sendero Luminoso követelését. Mi a véleménye Mr. Elliott megjegyzéséről, miszerint „nem engedjük, hogy néhány őrült komcsi úgy rángasson bennünket, ahogy akar”?

— Ezt Theo Elliott mondta magának? — kérdezett vissza megütközve az államtitkár.

— Személyesen hallottam a kijelentését, Mr. Rhodes — tért ki az egyenes válasz elől Dawson.

— Azt hittem, bizalmasan akarja kezelni az ügyet. —- Rövid szünet. — Várjon csak! Nem maga ült ott az előtérben, amikor kijöttünk az irodából?

— De igen.

— Dawson, maga engem csőbe húzott. Ragaszkodom ahhoz, hogy ez a beszélgetés ne jelenjen meg a lapban.

— Mr. Rhodes. Mielőtt elkezdtük volna, én bemutatkoztam, s ön egy szóval sem jelezte, hogy amit elmond, az bizalmas jellegű közlés.

— Bassza meg, Dawson! — dühöngött az államtitkár.

— Ez utóbbi kijelentését természetesen nem fogom idézni, uram. Erre érvényes a titoktartási kötelezettség.

Az irodavezető széles vigyorral az arcán, feltartott hüvelykujjai jelezte egyetértését.

Baltimore-ban nem sokáig vitatkoztak az etikai kérdésekről, hisz minden tömegkommunikációs eszköz számára csábító, ha másoknál előbb számolhat be egy hírről. Előfordulhatnak persze esetek — és ez is azok közé tartozott —, amikor néhány kérdésre választ kell adni, mielőtt a sztorit nyilvánosságra hozzák. A Baltimore Starnál az ügyeletes szerkesztő és a belpolitikai rovatvezető ezt egymás között intézte el.

KÉRDÉS: Veszélyezteti-e a túszokat a CBA döntésének nyilvánosságra hozása? VÁLASZ: A túszok már így is veszélyben vannak. Senki nem tudja megmondani, milyen újabb, eddig ismeretlen veszély leselkedhetne még rájuk. KÉRDÉS: Megölnek-e valakit a hír nyilvánosságra hozatala miatt? VÁLASZ: Nem valószínű, hiszen egy halott túsz semmit sem ér. KÉRDÉS: Mivel a CBA egy-két napon belül úgyis nyilvánosságra hozza döntését, számít-e valamit a korábbi kiszivárogtatás? VÁLASZ: Nem túl sokat, sőt, talán semmit.

KÉRDÉS: Tekintettel arra, hogy Theo Elliott szándékosan elárulta a CBA döntését, amelyről minden bizonnyal már többen is tudnak, lehet-e rá számítani, hogy az továbbra is titok marad? VÁLASZ: Szinte biztos, hogy nem.

— Etikai probléma tehát nincs. Az anyagot lehozzuk — foglalta össze a beszélgetés végén mindkettőjük véleményét az ügyeletes szerkesztő.

A cikk nagybetűs szalagcím alatt, a Baltimore Star délutáni kiadásának első oldalán jelent meg:

A CBA NEMET MOND
A SLOANE CSALÁD ELRABLÓINAK

A CBA határozott nemmel fog válaszolni a Sloane család elrablóinak arra a követelésére, hogy öt napra vegye ki az adásból az esti országos

híradót és helyette a Sendero Luminoso nevű perui maoista lázadó csoport propagandaanyagát tartalmazó videokazettát játssza le.

A Sendero Luminosot azaz a Fényes ösvény, elismerte, hogy Peruban — közelebbről meg nem határozott helyen — tartja fogva az elrablottakat.

Theodore Elliott, a Globanic Industriesnak, a CBA anyavállalatának elnöke ma kijelentette: nem engedjük, hogy néhány őrült komcsi úgy rángasson bennünket, ahogy akar.

A New York állambeli Pleasantville-ban, a Globanic központjában lezajlott beszélgetésen azt is kijelentette, hogy a Fényes ösvény szalagjait nem mutatják be.

A Star riportere jelen volt, amikor Elliott erről beszélt

Alden Rhodes, a gazdasági ügyekért felelős külügyi államtitkár, aki Mr. Elliott társaságában tartózkodott, amikor az idézett kijelentések elhangzottak, a Star kérdésére nem volt hajlandó kommentárt fűzni az esethez, azt azonban közölte: „Azt hittem, bizalmasan akarja kezelni az ügyet”.

Ma a késő délelőtti órákban sikertelenül próbáltuk elérni Mr. Elliottot, hogy újabb információkat szerezzünk tőle.

„Mr. Elliott e pillanatban foglalt” — válaszolta a Star érdeklődésére Mrs. Diana Kessler, a Globanic elnökének titkárnője. Ismételt kérdésünkre Mrs. Kessler azt válaszolta, hogy „Mr. Elliottnak nincs további közlendője”.

A cikk ennél persze jóval hosszabb volt, főbb vonalakban ismertette a hír hátterét, az emberrablás főbb eseményeit.

A nyomdai kefelevonatok alapján dolgozó távirati irodák még a Baltimore Star utcára kerülését megelőzően ismertették a hírt. Este, a Starra hivatkozva valamennyi rádió- és televízióállomás beszámolt róla, köztük a CBA is, amelynek munkatársai körében általános elkeseredést váltott ki a döntés.

Másnap reggel Peruban, ahol szintén nagy volt az érdeklődés az emberrablás iránt, az összes újság, rádió- és tévéállomás beszámolt a kiszivárgott hírről, külön is hangsúlyozva azt a minősítést — *„grupo de communistas locos*” —, amellyel Theodore Elliott a Sendero Luminosót illette.

6.

— Szeretem Vincentét — jelentette ki Nicky. — ő a barátunk.

— Én is azt hiszem — válaszolta a szomszédos ketrecből Angus. Mocskos matracán feküdt és azzal ütötte el az időt, hogy a falon mászkáló két nagy bogarat nézegette.

— Hát ne higgyétek! Egyikőtök se! — csattant fel Jessica. — Ostoba és naiv dolog bárkit is szeretni közülük.

Alig mondta ki, szerette volna máris visszaszívni a mondatot. Nem akart durva lenni.

— Sajnálom — folytatta szelídebb hangon. — Rosszul fogalmaztam, nem egészen úgy értettem.

A tizenöt napos bezártság mindhármuk idegeit megviselte, és kezdte kiölni belőlük a reménykedést. Jessica igyekezett, hogy legalább az elkeseredéstől megóvja fiát és apósát, ha igazán nem is tud lelket önteni beléjük. Gondoskodott róla, hogy naponta tornázzanak, s maga vezényelte a gyakorlatokat. Bármit tett is azonban, a bezártság, az egyhangúság és az egyedüllét elkerülhetetlenül éreztette hatását.

A gusztustalan, szinte ehetetlen ételnek is szerepe volt abban, hogy fizikai tartalékaik kezdtek kimerülni. Végezetül pedig, bajaik betetőzéseként mosdatlanok voltak, bűzlöttek, a nagy hőségben átizzadt ruháik nedvesen tapadtak a testükre.

Oktatója, Wade dandártábornok persze még többet szenvedett és jóval hosszabb ideig Koreában, földbe ásott börtönében, emlékeztette magát Jessica, de rögtön hozzá is tette, hogy Cedric Wade kivételes személyiség, aki a hazáját szolgálta egy háborúban. Őket azonban nem nyílt harcban fogták el, a hazaszeretet sem nyújtott számukra fogódzót, hogy erejüket összeszedve megpróbálják megőrizni fizikai és lelki állóképességüket. Ártatlan civilek voltak, akiket. . . tulajdonképpen miért is rabolták el őket? Jessica még mindig nem tudta a választ.

Wade tábornok emléke, Nicky megjegyzése és Angus helyeslése azonban eszébe juttatott valamit, amiről még Wade-től hallott a tanfolyamon. Úgy érezte, ideje elmesélni.

— Angus, Nicky, hallottatok már a Stockholm-szindrómáról? — kérdezte halkan, nehogy feldühítse az éppen szolgálatban lévő őrt.

— Azt hiszem igen, bár nem vagyok benne biztos — válaszolta Angus.

— Nicky?

— Én nem, anya. Mi az?

Többé-kevésbé kiismerték már az őröket, s Jessica tudta, hogy aki szolgálatban van, beszél angolul. A férfi azonban nem figyelt rájuk, mélyen beletemetkezett egy képregénybe.

— Figyelj, elmondom — válaszolta a fiának Jessica.

Szinte látta maga előtt Wade tábornokot, amint előadást tart kis csoportjuknak: — Csaknem minden emberrablási; túszejtési akció során előfordul, hogy a fogságban lévők egy idő után megkedvelik a terroristákat. Néha egészen odáig fajul a dolog, hogy barátaiknak tekintik őket, a megmentésükre küldött rendőröket pedig ellenségnek. Ezt nevezik Stockholm-szindrómának.

Jessica később egy lexikonban meg is találta az elnevezést, s utána olvasott, mert szerette volna megtudni, honnan ez a furcsa elnevezés.

Emlékezetében kutatva igyekezett minél pontosabban elmesélni Nickynek és Angusnak a történetet.

Stockholmban, a svéd fővárosban történt 1973. augusztus 23-án.

A délelőtti órákban a Norrmalmstorgon, a belváros egyik terén Jan-Erik Olsson harminckét éves, szökésben lévő bűnöző belépett Stockholm egyik legnagyobb bankjába, a Sveriges Kreditbankenbe. Karjára vetett felöltője alól géppisztolyt kapott elő, a plafonba eresztett egy sorozatot és ezzel elkezdődött a hat napig tartó dráma.

Az események egyetlen résztvevője sem sejtette még akkor, hogy ami velük történik, azt később éveken vagy talán évszázadokon keresztül úgy fogják nevezni, hogy Stockholm-szindróma, a szakkifejezés ugyanolyan ismertté válik, mint a császármetszés, a kóros étvágytalanság, vagy az Alzheimer-kór megjelölés.

Olsson és társa, a huszonhat éves Clark Olofsson túszul ejtette a bank négy alkalmazottját — három nőt és egy férfit. Fogságukba került a harmincegy éves, csinos szőke Birgitta Lundblad, a huszonhárom éves, talpraesett, fekete hajú Kristin Ehnmark, a huszonegy éves, alacsony, félénk Elisabeth Oldgren és a huszonöt éves, magas, izmos, nőtlen Sven Safström, A következő hat nap jelentős részét a hat ember egy páncélkamrába bezárva töltötte. A két bűnöző onnan ismertette telefonon követelését — a túszokért cserébe hárommillió koronát (710 ezer amerikai dollárt) követeltek készpénzben, valamint két pisztolyt és egy gépkocsit a meneküléshez.

A túszok szörnyű dolgokon mentek keresztül. Nyakukra hurkolt kötéllel kellett állniuk a falnál, ügyelve, nehogy összeessenek, mert akkor a kötél megfojtotta volna őket. Többször fegyvert fogtak rájuk, azt hitték, rögtön kivégzik őket. ötven órán keresztül egy falatot sem kaptak enni. Vécé gyanánt műanyag szemetes zacskókat kellett használniuk. Félelmüket még csak fokozta a bezártság okozta klausztrofóbia.

Ennek ellenére valami furcsa, meghitt viszony alakult ki a foglyok és rabtartóik között. Egy alkalommal Birgittának lehetősége lett volna rá, hogy elmeneküljön, de mégsem tette. Kristinnek sikerült üzenetet kijuttatnia a megmentésükre kirendelt rendőröknek, de később erről azt nyilatkozta: „Árulónak éreztem magam”. Sven, a férfi azt mondta, hogy a banditák „kedvesek” voltak, amivel Elisabeth egyetértett.

A stockholmi rendőrségnek azt kellett tapasztalnia, hogy akiket ki akarnak menteni a bűnözők fogságából, azok ellenségesen viselkednek velük szemben. Kristin telefonon közölte, hogy megbízik a banditákban. „Azt akarom, hogy engedjenek bennünket velük együtt elmenni... Nagyon kedvesek” — jelentette ki. Olssonról szólva azt mondta, hogy „megvéd minket a rendőrségtől”. Mikor azt válaszolták, hogy „a rendőrség nem fogja bántani magukat”, Kristin közölte: „Nem hiszem”.

Később kiderült, hogy Kristin és Olofsson, a fiatalabbik bűnöző gyakran üldögéltek egymás kezét fogva. „Clark gyöngéd volt hozzám” — mondta a lány az egyik nyomozónak. A túszok kiszabadulása után, miközben hordágyon a mentőkocsi felé vitték, Kristin még visszakiáltott Olofssonnak: — „Találkozunk még, Clark”.

A páncélkamrát átvizsgáló rendőrségi technikusok spermanyomokra bukkantak. Az egy hétig tartó kihallgatások után az egyik nő, bár tagadta, hogy szexuális kapcsolat lett volna közöttük, annyit elismert, hogy egy éjszaka, míg a többiek aludtak, segített Olssonnak maszturbálni. A nyomozók kétkedve fogadták ugyan vallomását, de úgy döntöttek, hogy nem feszegetik tovább az ügyet.

A kiszabadult túszok az őket megvizsgáló orvosoknak a rendőrökről csak, mint ellenségről beszéltek, és állították, hogy a bűnözőknek köszönhetik életüket. Elisabeth azzal vádolta az egyik orvost, hogy „agymosást” akar végezni nála, el akarja feledtetni vele Olssont és Olofssont.

Csaknem egy évvel a túszdráma után, 1974-ben Brigitta meglátogatta a börtönben Olofssont és fél órán át beszélgetett vele.

Az orvosok később kijelentették, hogy a túszok reakciói jellemzőek minden „túlélési szituációba” kerülő emberre. Anna Freudra hivatkoztak, aki ,,az agresszorral való azonosulásként” jellemezte ezt a jelenséget. A svéd bankban lejátszódott dráma után azonban újabb, könnyebben megjegyezhető elnevezést kapott: Stockholm-szindróma.

— Ez piszokul érdekes volt, anya — lelkendezett Nicky.

— Soha nem hallottam még erről, Jessie — ismerte el Angus.

— Tudsz még ehhez hasonlót? — kérdezte Nicky. Jessica boldog volt, hogy sikerült felkeltenie a gyerek érdeklődését: — Néhány dolgot még igen.

— Két tanácsom van az önök számára — idézte fel emlékezetében Wade dandártábornoknak az önvédelmi tanfolyamon mondott szavait. — Először is, ha fogságba esnek, túszul ejtik magukat, soha ne feledkezzenek meg a Stockholm-szindrómáról. Másodszor: Ellenségeinket szeretni a legostobább, legértelmetlenebb melléfogás. Arra se vesztegessék azonban az idejüket, hogy gyűlöljék őket, mivel a gyűlölet nagyon fárasztó, idegőrlő érzelem. Egyszerűen csak ügyeljenek arra, hogy soha ne bízzanak meg bennük, egy pillanatra se szűnjenek meg ellenségnek tekinteni őket.

Jessica megismételte Wade tanácsait, majd repülőgép-eltérítési esetekről mesélt, amikor a túszul ejtett, súlyos fizikai és lelki szenvedésnek kitett utasokban baráti érzések alakulnak ki a gépeltérítőkkel szemben. Ez történt 1985-ben a TWA 847-es járatán is, amikor az utasok együtt éreztek a síita gépeltérítőkkel és átvették azok propagandaszólamait.

Nemrég pedig, mesélte Jessica, egy Közel-Keleten szabadult túsz a Stockholm-szindrómát jól példázva, üzenetet vitt elrablóitól a pápához és az Egyesült Államok elnökéhez. A sajtó sokat foglalkozott az esettel. Az üzenet tartalmát nem hozták ugyan nyilvánosságra, annyit azonban közöltek, hogy teljesen banális és értelmetlen volt.

Ennél is nyilvánvalóbbak voltak a Stockholm-szindróma tünetei Patricia Hearst esetében. Az 1975-ben letartóztatott és a következő évben az elrablói társaságában elkövetett állítólagos bűncselekményekért börtönbüntetésre ítélt lánynak az volt a szerencsétlensége, hogy akkor még nem ismerték elég széles körben a Stockholm-szindrómát, és viselkedése nem számíthatott megértésre. A Jessicáék tanfolyamán előadást tartó neves amerikai ügyvéd kijelentette: — Jogi és erkölcsi értelemben a Patty Hearst ellen hozott ítélet egyenértékűnek tekinthető az 1692-es salemi boszorkányperrel. Mai ismereteink birtokában, és azt is figyelembe véve, hogy Carter elnök pénzbírságra változtatta a börtönbüntetést, nyugodtan kijelenthetjük, hogy szégyen lenne országunkra nézve, ha a Patricia Hearst elleni vádakat nem nyilvánítanák semmisnek.

— Azt akarod tehát mondani, Jessica, hogy ne bízzunk Vincentében, mert az ellenségünk? — kérdezte Angus.

— Ha nem volna az, akkor nyugodtan kisétálhatnánk innen — figyelmeztette Jessica.

— Amit pedig nem tehetünk. — Angus, hangját kissé felemelve, a szomszédos ketrec felé fordult: — Hallottad, Nicky? Anyádnak igaza van.

A gyerek szótlanul bólintott.

Számára talán még a miénknél is kegyetlenebb megpróbáltatásokkal jár a fogság, hisz a szükségesnél hamarabb kénytelen megismerni az emberi gonoszság természetét, gondolta Jessica.

A Sloane család elrablásának hírei, mint minden hír Peruban, rádión jutott el az ország legtávolabbi részeibe.

Az első olyan híradás, amely Perut és a Sendero Luminosót kapcsolatba hozta az emberrablással, szombaton hangzott el, egy nappal a CBA esti országos híradójában szereplő beszámoló után. A perui tömegtájékoztatási eszközök korábban is beszámoltak ugyan az eseményről, de komolyabb figyelmet csak azután szenteltek neki, hogy az ország neve is felmerült vele kapcsolatban. A hírek legfőbb terjesztője természetesen a rádió volt.

Ayacuchóban. az Andok lábánál fekvő városban és Nueva Esperanzában, az őserdei faluban kedden, egy nappal a Baltimore Star hírének megjelenése után szintén a rádióból értesültek arról, hogy Theodore Elliott visszautasította az emberrablók követelését és becsmérlőén nyilatkozott a Sendero Luminosóról. Ayacuchóban a Sendero vezetői, Nueva Esperanzában pedig Ulises Rodriguez alias Miguel nevű terrorista hallgatta a híradást.

Nem sokkal később Miguel és a Sendero vezetői rövid telefonbeszélgetést folytattak. Sem a hívó, sem a hívott fél nem mutatkozott be, hisz tisztában voltak vele, hogy a korszerűtlen, az ellenőrzésükön kívül álló területeken áthaladó telefonvonalat akár a hadsereg, akár a rendőrség lehallgathatja. Ezért csupán ártatlannak tűnő, jelzésszerű mondatokat váltottak.

Egyetértettek abban, hogy haladéktalanul tenni kell valamit, amiből a CBA amerikai tévétársaságnál megértik, hogy nem tehetetlen tökfilkókkal állnak szemben. Felmerült a lehetőség, hogy meg kellene ölni az egyik túszt és otthagyni a holttestét Limában, hogy hamarosan megtalálják. Miguel, bár egyetértett azzal, hogy ez hatékony megoldás lenne, javasolta, hogy a későbbiekben felhasználandó tőkeként egyelőre őrizzék meg a túszokat. Hackensackben szerzett ismereteit felidézve, más lépést javasolt. Olyat, amiről biztosan tudta, hogy elég elrettentő lesz a másik fél, a New Yorkiak számára.

Rövid idő alatt sikerült meggyőznie tárgyalópartnereit, s azok megígérték, hogy egy terepjárót, vagy egy teherautót rögtön útnak indítanak Ayacuchóból Nueva Esperanzába a küldeményért.

Miguel késlekedés nélkül hozzá is látott a terv végrehajtásához. Először Socorróért küldött.

Jessica, Nicky és Angus értetlenül nézte a ketreceik előtt felsorakozó csoportot — Miguelt, Socorrót, Gustavót, Ramónt és az egyik őrt. Tisztában voltak vele, hogy valami készül, s aggodalommal várták, mi lesz az.

Jessica eltökélte magában, hogy bármit kívánnak is tőle, készséggel végrehajtja. Hat nap telt el a videofelvétel óta, amikor az ő ellenállása miatt Nickyt oly kegyetlenül összeégették. Azóta Socorró naponta benézett hozzájuk és ellátta a sebeket, amelyek szépen gyógyultak és már nem okoztak fájdalmat a fiúnak. Jessica még mindig vádolta magát a szenvedéséért és elhatározta, ha csak egy módja lesz rá; megóvja a további kínzástól.

Látva, hogy fogva tartóik Nicky ketrecéhez lépnek, s rá és Angusra ügyet sem vetve, sorban bemennek, rémülten felkiáltott: — Mit akarnak? Könyörgöm, ne bántsák! Eleget szenvedett már! Engem kínozzanak, ne őt!

— Pofa be! — üvöltött rá Socorro. — Úgyse tudja megakadályozni!

— Mit?! — Jessica magánkívül volt. Látta, hogy Miguel egy fából készült, összecsukható asztalkát állít fel Nicky ketrecében, Gustavo és az őr pedig megragadja a gyereket, s szorosan tartja, hogy mozdulni se tudjon. —Ez aljasság! Engedjék el! — kiáltott rájuk ismét.

Jessicáról tudomást sem véve, Socorro Nickyhez fordult: — Le fogják vágni két ujjadat.

A már egyébként is halálra vált fiú vadul dobálni kezdte magát, de nem tudott szabadulni az erős férfikezek szorításából.

— Mindenképpen meg fog történni, semmit sem tehetsz ellene— folytatta Socorro. — Ha rángatod magad, csak még jobban fog fájni, maradj hát nyugodtan.

A figyelmeztetést meg se hallva, Nicky tovább sikoltozott és rángatta magát, de képtelen volt kiszabadítani a kezét.

— Nem! Az ujjait nem! — üvöltötte magából kikelve Jessica. — Hát nem értik? Zongorázik, s ha az ujjait levágják ...

— Tudom — vágott közbe Miguel. Szája szögletében apró mosoly bujkált. — A férje nyilatkozta a televízióban. Ha megkapja a két ujját, elátkozza önmagát, s azt kívánja, bár soha ne tette volna.

Angus elkeseredetten rázta ketrece rácsait: — Az enyémeket vágják le! Hát nem mindegy maguknak?! Ne tegyék tönkre egy egész életre!

Miguel dühtől eltorzult arccal vágott vissza: — Mit számít egy burzsoá kölyök két ujja, amikor évente hatvanezer, ötévesnél fiatalabb perui gyerek hal meg?!

— De mi amerikaiak vagyunk! Nem vagyunk felelősek érte — tiltakozott Angus.

— Igenis, felelősek! A kapitalista rendszer, a maguk kizsákmányoló, romlott és mindent megrontó rendszere a bűnös . ..

A gyermekekre vonatkozó adatot Abimael Guzmántól, a Sendero Luminoso alapítójától kölcsönözte Miguel. A hatvan-ezres számot kissé túlzottnak találta ugyan, de tisztában volt vele, hogy Peru azok közé az országok közé tartozik, ahol a legtöbb gyermek hal meg vészes alultápláltság következtében.

Míg ők vitatkoztak, Gustavo közelebb húzta a kapálózó gyerekhez a kis asztalt. Egyik karjával erősen magához szorította Nickyt, a másikkal pedig az asztalra feszítette jobb kezének mutatóujját. Ramón a derekán lógó tokból széles pengéjű kést vett elő, kipróbálta az élét. Az eredménnyel elégedetten a fiú második ujjpercéhez illesztette, s bal kezével villámgyorsan rávágott a tompa felére. Éles reccsenés hallatszott, Nickyből elkínzott üvöltés szakadt fel, s vér spriccelt a körülállókra. A mutatóujj vége nem vált le teljesen, s Ramónnak újabb vágással kellett befejeznie a munkát. Nicky az ájulás határán, szívet tépően kiáltozott.

Vérben úszott az asztal, s vér szennyezte Ramón és Gustavo kezét is. A két férfi tudomást sem vett róla. Másodikként Nicky jobb kezének kisujját feszítették az asztalra, s Ramón ezúttal ügyesebb volt — egyetlen csapással sikerült levágnia.

Socorro az ujjak levágott darabjait azon mód véresen egy műanyag zacskóba tette és átadta Miguelnek. A lány sápadt volt, ajkát erősen összeszorította, egyetlen gyors pillantást vetett az arcát kezébe temető, zokogástól rázkódó Jessicára.

A halottsápadt, éppen csak eszméletén lévő Nicky lerogyott az ágyára, sikoltozása hörgéssé halkult. Miguel, Ramón és az őr már indult is kifelé a ketrecből, Socorro azonban visszatartotta Gustavót. — *Agarra el chico. Sientalo* — mondta neki.

Gustavo felültette Nickyt és szilárdan fogta, míg Socorro, hogy a fertőzésnek elejét vegye, egy edényben előre odakészített meleg szappanos vízzel lemosta az ujjcsonkokat. A víz sötétpiros lett a kiömlő vértől. A lány ezután vastag gézpárnákat tett a sebre és szorosan betekerte a fiú kezét. A vér a kötésen is átütött.

Nicky sokkos állapotban, remegő testtel tűrte, hogy azt tegyék vele. amit akarnak.

Miguel még mindig a kunyhóban volt. Jessica ketrece rácsaiba kapaszkodva esdekelt hozzá: — Kérem, engedjen a fiamhoz! Kérem, kérem, kérem!

Miguel megrázta a fejét és megvetően vetette oda: — Ne ajnározza azt a kölyköt. Hagyja, hadd legyen férfi.

— Már most is inkább férfi, mint maga lesz bármikor — a kiáltás Angustól jött. Ketrece ajtajánál állt, keményen szembenézett Miguellel és odavágta neki, amit néhány napja Nickytől tanult: — Maga... *Maldito hijo de puta!*

Tisztában volt a káromkodás jelentésével. Nicky kubai pajtásaitól tanulta és a nagyapjának is elmondta, hogy egy latin-amerikai számára az elképzelhető legnagyobb sértés, ha az anyját szidják.

Miguel lassan, nagyon lassan megfordult, engesztelhetetlen gyűlölettől szikrázó tekintetét Angusra szegezve, néhány pillanatig mozdulatlanná dermedve állt, majd kisietett a kunyhóból.

Gustavo éppen jókor lépett ki Nicky ketrecéből ahhoz, hogy hallja Angus szavait és lássa Miguel reakcióját. Megcsóválta a fejét és rossz angolsággal odaszólt: — Öregember, te csinálsz nagy hiba. Ő nem felejt.

Ahogy múlt az idő, Jessicát egyre jobban aggasztotta Nicky idegállapota. Megpróbálta legalább szavakkal megnyugtatni, szólongatta, de választ nem kapott. Nicky fel-felnyögve többnyire mozdulatlanul feküdt az ágyán, de néha vadul dobálta magát és sikoltozott. Jessica biztos volt benne, hogy ez az átélt szörnyű izgalom hatása. A fiú szeme nyitva volt, de tekintete üres, arca kifejezéstelen.

Anyja sírva könyörgött neki: — Csak egy szót, Nicky, drágám! Csak egy szót! Kérlek, mondj valamit, bármit! — A gyerek nem válaszolt, és Jessica úgy érezte, beleőrül. A fiához akart rohanni, hogy átölelje, vigasztalja, valahogyan enyhítse a fájdalmát, de a rácsok nem engedték. Már-már a hisztéria határán, némán lehanyatlott az ágyára, és ömlöttek a könnyei.

Hamar összeszedte magát, ismét szólongatni kezdte a gyereket. Angus is csatlakozott hozzá, de kísérletük ugyanolyan eredménytelen maradt, mint a korábbi próbálkozás.

Az egyik őr ételt hozott. Nicky erről sem vett tudomást. Jessica, hogy az éhségtől le ne gyengüljön, magába erőltetett néhány falatot, aztán félretolta a tálat.

Beesteledett, s megtörtént az őrségváltás. Ezúttal Vincente került szolgálatba. Odakint lassan elültek a zajok, s amikor már nem hallatszott más nesz, csak a rovarok dongása, Socorro lépett a kunyhóba. Nickyhez ment, kerozinlámpáját lerakta az ágy mellé, gyöngéden felültette a fiút és hozzálátott, hogy lecserélje a kezéről a kötést. Nickynek mintha már nem lettek volna olyan nagy fájdalmai, teste is egyre ritkábban rándult görcsbe.

— Socorro, kérem — szólt halkan Jessica.

A lány megperdült, ujját a szájára téve csendre intette. Jessica engedelmeskedett.

A kötést kicserélve Socorro kijött Nicky ketrecéből, de nem zárta be maga mögött az ajtót. Ehelyett Jessica börtönéhez lépett, s kinyitotta az ajtaját. Ujjával ismét jelezve, hogy maradjon csendben, magához intette az asszonyt, s Nicky ketrecének ajtajára mutatott,

— Vissza kell mennie, mielőtt kivilágosodik — suttogta. Fejével Vincente felé intett: — Majd ő szól, mikor.

Jessica már lendült is, hogy a fiához rohanjon, de mozdulata félbemaradt. Megfordult, Socorróhoz lépett, s önmaga számára is érthetetlen, megmagyarázhatatlan módon arcon csókolta a lányt. Egy pillanattal később már Nickynél volt, s bekötözött kezére ügyelve szorosan magához ölelte a fiát.

— Ó, anya — sóhajtotta a gyerek.

Egymásba kapaszkodtak, s Nicky egy-két percen belül már aludt is.

7.

A CBA News szerződéses munkatársai már csaknem befejezték az apróhirdetések vizsgálatát.

Két héttel korábban, amikor a kutatást elkezdték, még fontos volt, hogy megtalálják az emberrablók Egyesült Államokban használt támaszpontját. Remélték, ha a túszokat nem is találják meg, legalább ötletet kapnak arra vonatkozólag, merre vihették őket.

Miután kiderült, hogy a Sloane család tagjait Peruba csempészték, a kutatás sokat vesztett a jelentőségéből. A televíziósok szempontjából azért még mindig volt értelme — a rejtekhely bemutatása számíthatott a nézők érdeklődésére. Annak azonban, hogy a vizsgálat a nyomozás során hasznosítható eredménnyel jár, egyre csökkent az esélye.

Az erőfeszítések azonban mégsem vesztek kárba, hisz Jonathan Mony a helyi lapokban búvárkodva jutott el a Semanához, a spanyol nyelvű hetilaphoz, amelynek információja elvezette őket Alberto Godoyhoz. Godoytól értesültek a koporsók eladásáról, s az ő beszámolója alapján tudták azonosítani az emberrablók irányítóját, Ulises Rodriguezt, a hírhedt

terroristát. Godoyt megszorongatva kapták az információt, ami elvezetett az American—Amazonas Bankhoz, José Antonio Salaverry ENSZ-diplomata és szeretője, Helga Efferen meggyilkolásához és a perui kapcsolathoz.

Ezek az eredmények már elegendőek voltak ahhoz, hogy a kutatásra fordított energiát ne tekintsék kárba veszett fáradtságnak.

De van-e esély arra, hogy a további kutatás bármi újat eredményezzen?

A CBA News akciócsoportjának vezetését átvevő Don Kettering úgy vélte, nincs. Egyetértett vele Norman Jaeger, a gyártásvezetők főnöke is, sőt, Teddy Cooper, a vizsgálat kezdeményezője sem látta okát a kutatás folytatásának.

A kérdést a kedd délelőtti stábértekezleten beszélték meg.

Három nap telt már el azóta, hogy a péntek esti országos híradóban és a rendkívüli hírmagazinban közzétették mindazt, amit a CBA News az emberrablás körülményeiről, végrehajtóiról, az áldozatok Peruba hurcolásáról megtudott. Aznap este bejátszották a Jessica Sloane-ról kapott videofelvételt és ismertették a Sendero Luminoso követeléseit is.

Nyilvánosságot kapott már Theodore Elliott kijelentése is, s világszerte megtudták azt, aminek legalább csütörtökig titokban kellett volna maradnia. A CBA Newsnál senki sem bírálta a Baltimore Start. Tisztában voltak vele, hogy a lap riportere és szerkesztői csak azt tették, amit hasonló körülmények között minden más tömegtájékoztató eszköz — beleértve a CBA-t is — munkatársai tettek volna.

Theodore Elliott sem bocsánatot nem kért a történtekért, sem magyarázatot nem adott.

Rita Abrams és Bob Watson vágószerkesztő szombaton csatlakozott Peruban Harry Partridge-hoz, Minh Van Canh-hoz és Ken O'Hara hangtechnikushoz. Első közös riportjukat hétfőn továbbították Limából műholdon, s az anyag a CBA esti országos híradójának élén szerepelt.

Partridge a gazdaság, a jog és a közrend szempontjából egyaránt vészes gyorsasággal romló perui helyzetről beszélt. Mondanivalóját alátámasztották a rádiós Sergio Hurtado és az Escena tulajdonos-főszerkesztője, Manuel León Seminario szavai, valamint a rendőrséggel harcba bocsátkozó, élelmiszerboltot kifosztó, dühös csőcselékről készült felvételek.

Hurtado szavai szerint „ez valamikor egy ígéretekkel teli, demokratikus ország volt. Ma azonban már a kegyetlen önpusztításnak ugyanazt az útját járjuk, mint Nicaragua, Salvador, Venezuela, Kolumbia és Argentína".

Seminario megismételte a sokszor elhangzó és szinte megválaszolhatatlan kérdést: — Mitől van az, hogy mi, latin-amerikaiak egyszerűen képtelenek vagyunk stabil kormányzatot létrehozni? — A továbbiakban kifejtette: — Szomorú ellentéteivé váltunk északi szomszédainknak. Míg Kanadában és az Egyesült Államokban sikerült megteremteni a szabadkereskedelmen nyugvó, békés életet, létrehozni a virágzó, stabilan fejlődő nemzetet, addig mi itt délen továbbra is megosztottak vagyunk és egymást pusztítjuk.

Az elhangzottak keltette rossz benyomásokat ellensúlyozandó, Rita — Partridge javaslatára — megpróbált interjút készíteni Castaneda elnökkel. Kérését azonban visszautasították, és az államfő helyett egy második vonalbeli miniszter, Eduardo Loayza próbált — nem sok sikerrel — valami biztatót mondani. Kifejtette, hogy Perunak csupán átmeneti nehézségei vannak. A csődbe jutott országról azt állította, hogy felvirágzásnak néz elébe, a Sendero Luminoso befolyása pedig nemhogy nőne, inkább elenyészőben van, túszait pedig hamarosan megtalálja és kiszabadítja a perui hadsereg vagy a rendőrség.

Loayza szavait lelkiismeretesen közreadták a hétfő esti híradóban, de a miniszter nyilatkozatának körülbelül annyi hatása lehetett, mint — Rita megfogalmazása szerint — „légyhúgynak a szélben”.

A Limában tartózkodók folyamatosan tartották a kapcsolatot a CBA News szerkesztőségével. Partridge-ot és Ritát kollégáik értesítették minden otthoni fejleményről, beleértve a Jessicáról kapott videofelvételt, a Sendero Luminoso követeléseit és Theo Elliott indiszkrécióját is. Ez utóbbi rettenetesen feldühítette Partridge-ot, hisz veszélybe sodorhatta egész vállalkozását. Mégis úgy döntött, hogy nem változtat a taktikáján, folytatja, amit elkezdett.

Mivel az igazán fontos, új fejleménnyel kecsegtető események New Yorkból Limába tevődtek át, a keddi stábértekezleten az egyébként indokoltnál nagyobb figyelmet szenteltek a végül is másodrendűnek számító, hirdetésekkel kapcsolatos kutatásnak.

— Azért vetettem fel a kérdést — magyarázta Norm Jaeger a később érkező, s a beszélgetés elejét elmulasztó Les Chippinghamnek —, mert aggódtál a költségek miatt. Most már tulajdonképpen bármikor leállíthatjuk a kutatást.

— Egy null a javatokra — ismerte el Chippingham. — Ami a vizsgálatot illeti, igazatok volt. Ne hamarkodjuk el a dolgot. — Nem fűzte hozzá, hogy az esti országos híradó rendkívüli módon felszökött nézettségi mutatói miatt már nem aggódik különösebben a költségvetés túllépése

miatt. Ha Margot Lloyd-Mason szemrehányást tesz neki. majd emlékezteti rá, hogy még egyetlen elődje sem produkált ilyen jó mutatókat.

Teddyhez fordult: — Mit gondol, abbahagyjuk a kutatást?

— Fantasztikus ötlet volt, nem? — kérdezett vissza vigyorogva az asztal túlsó felén ülő fiatal angol.

— Igen. Épp ezért kérdezem.

— Még mindig kijöhet belőle valami, bár nem sok esély van rá. Ha abbahagyjuk, hát majd támad valami újabb nagyszerű gondolatom.

— Ez képes és tényleg kitalál valamit — morogta Norm Jaeger, akinek az utóbbi két hétben gyökeresen megváltozott a nagyképű Teddy Cooperről kezdetben alkotott véleménye.

Végül eldöntötték, hogy másnap abbahagyják a kutatást.

Három órával később azonban — mint már oly sokszor — közbeszólt a szerencse: rábukkantak a régen keresett információra.

Jonathan Mony telefonja délután kettőkor a tanácsteremben érte Teddy Coopert.

A kutatás kezdete óta Mony tekintélye számottevően megnőtt, már ő ellenőrizte társai munkáját. Mindenki biztosra vette, hogy az alkalmi megbízatás lejártával állást kínálnak neki a hírszerkesztőségben. Az izgalomtól elfúló hangon jelentette:

— Azt hiszem, megtaláltuk. Ide tudnának jönni Mr. Ketteringgel?

— Mit talált, és hol? — kérdezte értetlenül Cooper.

— Az emberrablók búvóhelyét. Meg mernék esküdni, hogy ez lesz az. Hackensackben vagyok, New Jerseyben. A Recordban, az itteni helyi lapban volt egy hirdetés, annak nyomán indultunk el.

— Várjon — mondta Cooper, látva, hogy éppen Don Kettering és Norman Jaeger lép a szobába. Odaszólt nekik: — Jonathan telefonál. Úgy érzi, sikerült megtalálni a búvóhelyet.

Jaeger az asztalon álló mikrofonhoz lépett és átkapcsolta rá a telefont.

— Oké, Jonathan — vette át a szót Kettering, — Mondja el szép nyugodtan, mi történt?

— Találtunk a Recordban egy hirdetést — hallották Mony kissé torz hangját —, amelyik illik a feltételekre. Felolvassam?

— Jöhet.

Papírzizegést hallottak, de Mony keresés közben is folytatta a beszámolót. Elmondta, hogy a hirdetés augusztus 10-én, tehát egy hónappal és négy nappal az emberrablás előtt jelent meg, majd felolvasta a szöveget:

MEGVÁSÁROLHATÓ VAGY BÉRBE VEHETŐ HACKENSACKBEN egy 1,2 hektár területű birtok. Hat hálószobás, olajfűtésű, légkondicionált, hagyományos építésű, nagy családnak is megfelelő lakóház. Garázsnak, műhelynek vagy istállónak használható tágas melléképületek. Nyugodt, csendes környék. Előnyös ár vagy bérleti díj. Bizonyos helyreállítási munkák szükségesek, ezek miatt árkedvezményt adunk.

PRANDUS & PAIGE ingatlanügynökség.

A hirdetések tömegében az egyik lány bukkant rá az ajánlatra — a New Yorki körzet helyi lapjai közül a Record a legtöbb ingatlanhirdetést közlők közé tartozott. Rögtön felhívta Jonathan Monyt, odahívta a szerkesztőségbe, s a hirdetést elolvasva, Mony azonnal telefonált a Prandus & Paige-nek.

Nem igazán bízott a sikerben, hiszen az előző két hétben már oly sok, később vaklármának bizonyuló riasztás történt. A helyszín megvizsgálásakor minden egyes esetben kiderült, hogy korai volt az öröm. Nem sok reményt fűzött hozzá, hogy ezúttal nem vaklárma lesz az egész.

Az ügynökségnél megtudva, hogy a CBA érdeklődik, készségesen megadták a címet. Azt is elmondták, hogy az ingatlant rögtön a hirdetés megjelenése után egy évre bérbe vették, s a bérleti díjat előre, egy összegben kifizették. Az ügynökség azonban nemrég ellenőrzést végzett, s kiderült, hogy a bérlők távoztak, üresen hagyva a házat.

— Alig több mint egy hónapot töltöttek ott — magyarázta az egyik alkalmazott Monynak. — Nem kaptunk hírt felőlük és fogalmunk sincs, visszajönnek-e. Magunk se tudjuk, mit csináljunk. Ha kapcsolatba tudna lépni velük, nagyon hálásak lennénk bármilyen felvilágosításért.

Mony egyre növekvő érdeklődéssel hallgatta a történetet, aztán, miután megígérte, hogy ha megtud valamit, feltétlenül értesíti az ingatlanügynökséget, a lánnyal együtt kiment megnézni a birtokot.

— Tudom, az eredeti utasítás úgy szólt, ne vágjunk bele rögtön, de az eligazítás még azelőtt volt, hogy megtudtuk, az emberrablók Peruba vitték őket — magyarázta Coopernek és a többieknek. — Találtunk néhány furcsa dolgot, most azért telefonálok.

Elmondta még, hogy az elhagyott háztól körülbelül egy mérföldnyire lévő falatozóból hívja őket.

— Először is magyarázza el az utat — kérte Kettering. — Aztán menjenek vissza a házhoz és várjanak. Ott leszünk, amilyen hamar csak tudunk.

Egy órával később a CBA kocsija Don Ketteringgel, Norm Jaegerrel, Teddy Cooperrel, egy operatőrrel és a segédjével begördült a hackensacki birtokra.

— Erre bizony tényleg ráfér a helyreállítás — nézett végig Kettering a rossz állapotban lévő épületeken.

Cooper összehajtogatta a térképet, amit egész úton tanulmányozott: — Negyven kilométernyire van Larchmonttól. Pontosan annyira, amennyit kiszámítottunk.

— Maga számította ki — helyesbített Jaeger.

Mony bemutatta társnőjét, Cokie Vale-t. Cooper rögtön megismerte a kis vörös hajú lányt. A csoport első megbeszélésén ő volt az, aki megkérdezte, ha eredményre jutnak, kamera elé állhatnak-e?

— Emlékszem a kérdésére — mondta neki és az operatőr felé intett. — Mint láthatja, a válasz igen.

A lány boldogan mosolygott.

— Jöjjenek, először az emeletet nézzék meg — hívta őket Mony. Fölvezette őket a rozoga lépcsőn, kinyitott egy ajtót, és hagyta, hogy a többiek menjenek előre.

A szoba tökéletes ellentéte volt mindannak, amit eddig láttak. Gondosan kitakarították, falait fehérre festették, a padlót halványzöld linóleummal borították be. Két kényelmes kórházi ágy állt benne, s egy keskenyebb, viharvert vaságy. Mindegyikre hevedereket erősítettek.

— Látszik rajta, hogy ezt később hozták ide —szólt Kettering a keskeny vaságyra mutatva. — Az egész olyan, mint egy elsősegélyhely.

— Vagy mint egy szoba, amelyet három elkábított ember számára rendeztek be, akik közül az egyikre nem számítottak — bólintott Jaeger.

— Bárki tartózkodott is itt, nem fárasztotta magát, hogy eltakarítsa a nyomokat — nyitotta ki Mony egy falba épített szekrény ajtaját.

A szekrényben orvosi felszerelés volt — egyszer használatos fecskendők, kötszerek és két, még érintetlen gyógyszeres doboz.

Jaeger kivette az egyiket és hangosan olvasni kezdte rajta a szöveget: — Diprivan… ha jól értem, Propofolt tartalmaz. Itt azt írják, hogy intravénásán beadva altatásra használható. — összenéztek Ketteringgel. — Azt hiszem, ez egyértelmű.

— Hadd mutassak valamit odalent is — invitálta őket Mony.

— Menjünk — egyezett bele Kettering. — Látom; alaposan körülnézett.

Az egyik melléképületbe érve Mony hamuval teli vaskályhára mutatott: — Valaki jó sok dolgot égethetett itt el. Azonban nem eléggé gondosan —

a hamuból egy perzselt szélű papírdarabot emelt ki, amelyen még olvasható volt a Caretas szó.

— Ez egy perui magazin. Jól ismerem — mondta Jaeger.

Átmentek a szomszédos, nagyobb épületbe, amelyről rögtön látszott, hogy festőműhelynek használták. Gazdái még csak meg se kísérelték, hogy kitakarítsák. Félig telt, vagy éppen bontatlan festékesdobozok hevertek mindenfelé, rajtuk a felirat: AUTÓLAKK.

Teddy Cooper a színeket vizsgálgatta. -— Emlékeznék még, mit mondtak a szemtanúk, akik látták a Sloane-ék körül ólálkodókat? -— kérdezte. — Zöld meg sárga kocsikról beszéltek, de olyan márkákat említettek, amelyeket nem gyártanak ezekben a színekben. És tessék, van itt zöld és sárga festék is.

— Ez az a hely — állapította meg Jaeger. — Más nem is lehet.

— Egyetértek — bólintott Kettering. — Lássunk munkához! Az esti híradóra el kell készülnie az anyagnak.

— Várjanak még! — szólt közbe Mony. — Cokie-nak feltűnt valami odakint. Jöjjenek, nézzék meg!

A csinos, vörös hajú lány egy távolabb álló facsoporthoz vezette őket. — Nemrég valaki ásott itt — magyarázta. — Megpróbálták elegyengetni a talajt, de nem sikerült. A fű se nőtte be rendesen.

— Mintha gödröt ástak volna, hogy eltemessenek valamit., Azért süppedt be ennyire a talaj — bólintott Cooper.

Zavartan néztek egymásra. Mit temethettek a gödörbe? Egy holttestet vagy holttesteket? A gondolat mindannyiuk fejében megfordult.

— Ki kellene hívni az FBI-t — szólalt meg végül Jaeger. — Talán jobb volna, ha várnánk és hagynánk őket...

Mindnyájan tudták, hogy a péntek esti országos híradó után az FBI igazgatója Washingtonból felhívta Margot Lloyd-Masont és határozottan tiltakozott nála amiatt, hogy a CBA nem értesítette rögtön a Szövetségi Nyomozóirodát az új fejleményekről. A CBA-nél többeket kellemes meglepetésként ért, hogy az elnöknő nem vette túlzottan komolyan a szemrehányást. Nyilván ő úgy ítélte meg, hogy a társaság bármilyen, a kormány részéről érkező nyomásnak ellent tud állni, és nem valószínű, hogy eljárásáért vádat emelnének ellene a bíróságon. Les Chippinghamnek mindenesetre beszámolt a beszélgetésről, ő meg felhívta rá az akciócsoport tagjainak figyelmét, hogy ha csak nem szól ellene nagyon nyomós érv, értesítsék az újabb fejleményekről a bűnüldöző szerveket.

Egyértelmű volt, hogy amit találtak, azok olyan fontos tárgyi bizonyítékok, amelyekről még az esti adás előtt értesíteni kell az FBI-t.

— Hát persze, hogy szólunk az FBI-nak — határozott Kettering. — Előbb azonban szeretném látni, mi van a föld alatt, ha egyáltalán van. ott valami.

— Van néhány ásó a kazánházban — figyelmeztette Mony.

— Akkor gyerünk — indult vissza a ház felé a közgazdasági tudósító. — Csak vagyunk olyan erőben, hogy ki tudjuk ásni.

Hamar rájöttek, hogy nem sírra bukkantak. A ház lakói fölöslegessé vált használati tárgyaikat rejtették a gödörbe. Voltak köztük lényegtelen holmik — élelmiszerek, ruhanemű, tisztálkodó szerek, újságok —, de fontosabbak is: újabb gyógyszerek, térképek, néhány puha borítású spanyol nyelvű könyv és gépkocsi szereléshez használatos szerszámok.

— Tudjuk, hogy több személygépkocsijuk és teherautójuk volt. Az FBI talán kideríti — ha még egyáltalán számít —, hogy mit csináltak velük — mondta Jaeger.

— Azt hiszem, ennek már nincs semmilyen jelentősége — válaszolta Kettering. — Itt sem igen találunk semmit. Hagyjuk abba.

Míg ástak, az operatőr elkezdte a forgatást. Először Cokie Vale állt a kamera elé és beszámolt arról, hogyan bukkant a hirdetésre, ami elvezette őket Hackensackbe. Életszerű volt, világosan és tömören fogalmazott. Csak miután befejezte, tudatosult benne, hogy ez lesz élete első szereplése a televízióban. A többiek, akik figyelték, azt is sejtették, hogy valószínűleg nem az utolsó.

Kettering és Jaeger úgy döntött, Jonathan Mony is kiérdemelte, hogy a kamera elé állhasson, maga mutassa meg az emeleti szobát, ahol az elrablottakat fogva tartották. A fiú is hibátlanul teljesítette a feladatot.

— Ha más hasznunk nem lesz az egészből, akkor is megérte. Találtunk két igazi tehetséget — szólt oda Jaeger Don Ketteringnek.

Mony a felvétel után visszamászott a gödörbe, s folytatta az ásást. Kettering figyelmeztetését hallva már éppen készülődött kimászni, amikor a lába megakadt valamiben. Arrébb kotorta a földet és felkiáltott:— Hé! Ezt nézzék!

Egy viaszosvászonba tekert rádiótelefon volt az.

— Azt hiszem, van itt még több is — mondta Mony és átnyújtotta Coopernek a készüléket.

Nem is egy, hanem öt újabb darabot ásott elő egymás után. A hat készüléket sorba rakták a gödör szélén.

— Pénzhiányban biztosan nem szenvedtek —- jegyezte meg Cokie.

— A kábítószer jól fizet — válaszolta Kettering. Végignézett a készülékeken és támadt egy ötlete: — Lehet, persze csak lehet, hogy ezeknek a segítségével tovább tudunk lépni.

— Vezetnek nyilvántartást a rádiótelefonon érkező hívásokról? — kérdezte Jaeger.

— Vezetnek bizony — válaszolta Kettering. Közgazdasági tudósítóként a minap készített riportot a korszerű készülékek egyre növekvő piacáról. — De nemcsak azokat tartják nyilván, hanem a rádiótelefont használók nevét és címét is, hogy legyen hova küldeni a számlát. Valakinek meg kellett vásárolnia és a nevére jegyeztetnie a készülékeket. — Cooperhez fordult: — Teddy, mindegyik készülék hátán talál egy körzet jelzést, utána egy sorozatszámot.

— Értem — kapcsolt rögtön Cooper. — Készítsem el a listát?

— Legyen szíves.

Míg Cooper dolgozott, ők is befejezték az esti híradó számára a felvételt. Don Kettering úgy fogalmazta meg a tudósítást, hogy a következő napokra is ébren tartsa a nézők érdeklődését:

Egyesek talán úgy vélik, hogy az emberrablók itteni támaszpontjának megtalálása későn jött felfedezés. Lehet. Az FBI és mások azonban gondos vizsgálatnak vetik alá a nyomokat, tudva, hogy a közvélemény izgatottan és reménykedve várja az újabb fejleményeket.

Don Kettering, CB A News, Hackensack, New Jersey.

Mielőtt távoztak volna, felhívták a helyi rendőrséget és megkérték őket, hogy értesítsék a felfedezésről az FBI-t.

Mielőtt az esti országos híradó elkezdődött volna, Don Kettering felhívta a New York és a New Jersey Államok telefonhálózatát üzemeltető NYNEX Corporationnél dolgozó ismerősét. Kezében a Teddy Coopertől kapott listával elmagyarázta neki, mire van szüksége — azoknak az embereknek a nevére, akik számára a készülékeket bejegyezték, valamint az utóbbi két hónapban a hat készülékről leadott, vagy azokra befutó hívások listájára.

— Gondolom, tisztában vagy vele, hogy ezeknek az információknak a kiszolgáltatása a személyiségi jogokat sérti és el is veszíthetem miatta az állásomat — válaszolta a barátja, a telefontársaság ügyvezető alelnöke. — Persze, ha nyomozószerv lennétek, megfelelő felhatalmazással...

— Tudod, hogy nem vagyunk azok — vágott közbe Kettering. — Biztos lehetsz azonban benne, hogy holnap ugyanezért az információért az FBI is jelentkezni fog, nekik viszont már lesz felhatalmazásuk. Nem akarok mást, csak azt, hogy előttük kapjam meg a választ.

— Jézusom! Hogy kerülhettem én kapcsolatba ilyen emberrel?

— Ha már megkérdezted, hadd emlékeztesselek rá, hogy néhány alkalommal te kértél szívességet a CBA-től, és meg is kaptad. Azt hiszem, az egyetem óta egyikünk sem bánta meg, hogy bízott a másikban.

Az alelnök nagyot sóhajtott: — Na, mondd akkor azokat az átkozott számokat!

— Említetted, hogy az FBI holnap jelentkezik — szólt, miután Kettering felolvasta a listát. — Ezek szerint még az éjjel szükséged van a válaszra.

— Igen, és mindenképpen éjfél előtt. Hívj fel otthon. Tudod a számomat?

— Sajnos, igen.

Don Kettering az esti híradó után elég sokáig maradt bent a szerkesztőségben, 22.45 volt, amikor hazaért a keleti Hetvenhetedik utcán lévő lakásába. Éppen csukta be maga mögött az ajtót, amikor a telefon megszólalt. Felesége, Aimée vette fel a kagylót, s rögtön át is adta a férjének.

— Láttam a ma esti híradótokat. — Kettering rögtön megismerte a NYNEX alelnökének hangját. — Gondolom, az emberrablók rádiótelefonjainak a számát adtad meg.

— Úgy tűnik, igen — válaszolta Kettering.

— Akkor szeretném, ha többet segíthetnék. Sajnos, nem sok információm van. Mindegyik készüléket Helga Efferen nevére jegyezték be. Mindjárt mondom a címét is.

— Ne fáradj vele. A hölgy halott. Meggyilkolták. Remélem, nem maradt adósotok.

— Jesszusom! Ti, újságírók aztán hidegvérűek vagytok! — szörnyülködött a barátja. — Egyébként, ami a pénzt illeti, szó sincs adósságról. Sőt. Rögtön az után, hogy a hat készülékre kiadtuk a számot, valaki letétbe helyezett mindegyikért ötszáz, dollárt, összesen háromezret. Nem szoktunk előleget kérni, de ha valaki úgy akarja, hát elkönyveljük.

— Gondolom, a készülék használója nem akarta, hogy számlát küldjétek neki, vagy érdeklődjetek utána, mielőtt biztonsággal elhagyja az országot.

— Bármiért is tette, a pénz itt van. Az összeg alig egyharmadát használták fel, mert egyetlen kivétellel csak egymás közötti beszélgetéseket bonyolítottak le a készülékekről. A helyi hívások nem kerülnek sokba.

— Ez is azt erősíti meg, hogy a készülékeket az emberrablók használták — jegyezte meg Kettering. — Várj csak! Ugye azt mondtad, hogy a hívások közt volt egy kivétel?

— Igen ... szeptember 13-án egy nemzetközi távhívás Peruba.

— Az emberrablást megelőző napon. Megvan a hívott szám?

— Hát persze. 011, a nemzetközi távhívás száma, aztán 51, ami Peru, s végül 14-23-9427. A kollégáim szerint a 14 Limának a körzetszáma. Utána már a helyi hívószám jön, s azt ott kell kideríteni, milyen címre szól.

—- Ki is derítjük. Nagyon köszönöm. — Remélem, segítettem. Sok szerencsét! A beszélgetést befejezve Kettering rögtön tárcsázni kezdte a 011-51-14-44-1212 számot. A készülék csak egyet csörrent, s máris beleszólt egy barátságos férfihang: — *Buenas tardes, Cesar's Hotel.*

— *Mr. Harry Partridge, por favor!* — mondta Kettering.

8.

Kimerítő nap állt Harry Partridge mögött. Nagyon elfáradt, a szobájába visszatérve már tíz óra előtt lefeküdt. Képtelen volt elaludni, egyre csak Peru járt az eszében.

Az egész ország paradox jelenség, gondolta, a legfurcsább keveréke a hadseregre támaszkodó despotizmusnak és a szabad demokráciának. A köztársaság távolabbi, vidéki körzeteiben a hadsereg és az úgynevezett terroristaellenes rendőri erők kormányoznak vasszigorral, a törvényt gyakran semmibe véve. Válogatás nélkül gyilkolnak, „lázadónak" minősítve áldozataikat, akikről később a független vizsgálatok többnyire bebizonyítják, hogy egyáltalán nem voltak azok.

Partridge ágya mellett is ott hevert az Americas Watch nevű, az Egyesült Államokban működő emberi jogi szervezet egyik jelentése, amely szerint „a kormány felkelők elleni hadjáratának elválaszthatatlan részét képezik a szaporodó számú, bírósági ítélet nélküli kivégzések, az önkényes letartóztatások, a kínzások, emberek nyomtalan eltűnése".

Az American Watch persze a lázadókról is elmondta a véleményét. Jelentése szerint a Sendero Luminoso „rendszeresen gyilkol ártatlan embereket, senkire sem ügyelve hajt végre robbantásokat, a katonai célpontokat támadva semmit sem tesz, hogy minél kisebbre korlátozza a polgári áldozatok számát. Ily módon durván megsérti a nemzetközi emberi jogi törvények legtöbb alapvető előírását".

A jelentés végül az ország egészére vonatkozóan megállapította, hogy „Peru Dél-Amerika erőszaktól leginkább sújtott, legveszélyesebb országai közé tartozik”.

Mindebből magától értetődően adódott az egyébként más források által is megerősített következtetés: ami a gyilkosságokat és a kegyetlenkedéseket illeti, nem sok különbség van a lázadók és a kormányerők között.

Mégis, léteztek a demokráciának erős elemei Peruban, s minden bírálat ellenére nem csupán a szomorú valóság leplezésére szolgáló üres díszletek voltak. Erős gyökeret vert a sajtószabadság, ez tette lehetővé, hogy, Partridge és más külföldi újságírók szabadon beutazzák az országot, kérdezősködjenek, s anélkül, hogy a kiutasítás vagy más megtorlás veszélyét kockáztatnák, beszámoljanak arról, amit tapasztaltak. Az általános elv alól persze előfordultak kivételek, de csak elvétve.

Napközben Partridge is valami hasonlót tapasztalt, amikor Raul Ortiz tábornokkal, a terroristaellenes rendőri erők főparancsnokával készített interjút. — Nem aggasztja önt — kérdezte a szálfa termetű, komor arcú, civil ruhás férfit —, hogy oly sok megbízható, felelősségteljes beszámoló vádolja brutalitással és jogtalan kivégzések elkövetésével az embereit?

— Sokkal jobban aggasztana, ha az embereimet ölnék meg — válaszolta már-már lekezelő hangsúllyal a tábornok. — Ez pedig kétségtelenül bekövetkezne, ha nem védenék meg magukat azokkal a terroristákkal szemben, akikkel ön és társai is oly sokat törődnek. Ami a hazug jelentéseket illeti, ha kormányzatunk meg akarná akadályozni őket, ön és az önhöz hasonlók csak még nagyobb zajt csapnának. Ezért aztán nem törődünk az ilyen hírecskékkel. Huszonnégy órával később már úgysem emlékszik rájuk senki.

Hogy fedezze magát, Partridge maga kérte az interjút, bár nem bízott bene, hogy használható anyagot tud készíteni belőle. A belügyminisztérium azonnal meg is adta az engedélyt, ám ahhoz már nem járultak hozzá, hogy operatőrt is vigyen magával. Mielőtt a rendőrtábornok szobájába léphetett volna, átkutatták a zsebeit és elvették tőle kis riporter magnóját. Nem figyelmeztették azonban, hogy amit hall, azt csak háttér-információként használhatja, és a tábornok sem tiltakozott egy szóval sem, amikor jegyzetelni kezdett.

Ortiz tábornok irodája Lima belvárosában, egy magas fallal körülvett régi épületben volt. Partridge tudta, hogy egy részét valamikor börtönnek használták. A külső kapunál álló bizalmatlan őrökön túljutva páncélozott szállítójárművek és tüntetések szétverésére használt vízágyús gépkocsik

között jutott el az épületig. A beszélgetés közben többször is eszébe jutott, hogy pár emelettel alattuk, az alagsorban ott sorakoznak azok a cellák, amelyekben sokszor két hétig is fogva tartanak őrizetbe vett embereket anélkül, hogy látogatókat engednének hozzájuk, s ott vannak a kihallgató-szobák is, amelyekben rendszeresen, végeznek kínvallatásokat.

Az interjú vége felé feltette Ortiznak azt a kérdést, ami mindvégig a leginkább izgatta: van-e elképzelése a terroristaellenes rendőrségnek arról, hol tartják fogva a Sloane család elrabolt tagjait?

— Annak alapján, hogy milyen sok emberrel beszélt, már azt hittem, maga fogja megmondani nekünk — válaszolta a tábornok. Partridge megértette a még csak nem is burkolt figyelmeztetést: minden lépését figyelik. Feltételezte, hogy — sajtószabadság ide vagy oda — New Yorkba műholdon átjátszott tudósításaikat is figyelteti a perui kormány.

Miután közölte, hogy minden erőfeszítése ellenére sincs értesülése arról, hol tartják fogva az amerikai túszokat, Ortiz valóságos kiselőadásba kezdett: — Ezek szerint tehát tapasztalta, milyen fondorlatosak, titoktartóak az államnak ezek az ellenségei, a Sendero Luminoso tagjai. Minden bizonnyal rájött arra is, hogy a mi országunk számottevően különbözik az önétől. Hatalmas, nehezen megközelíthető területei vannak, ahol egész hadseregeket lehet elrejteni. De hogy a kérdésére válaszoljak, mindezek ellenére határozott elképzeléseink vannak arról, mely területek jöhetnek számításba, ahol fogva tarthatják a barátait, és a hadsereg már kutat is utánuk.

— Megmondaná nekem, milyen területekről van szó? — kérdezte Partridge.

— Nem hiszem, hogy ez bölcs dolog lenne. Különben sem tudna eljutni azokra a vidékekre. Ugye, nem is gondolt ilyesmire?

Partridge persze gondolt, de azért nemet intett.

Az interjú hátralevő része is hasonlóképpen játszódott le. Egyikük sem bízott a másikban, macska-egér játékot folytattak, megpróbáltak információkat kicsikarni egymástól anélkül, hogy saját kártyáikat felfedték volna. Egyikük erőfeszítései sem jártak sikerrel, Partridge azonban két idézetet végül is felhasznált az Ortiz tábornokkal folytatott beszélgetésből az esti országos híradóban. Az egyik a hatalmas, nehezen megközelíthető területekre vonatkozott, ahol egész hadseregeket lehet elrejteni, a másik pedig arra, hogy az emberi jogok megsértése csupán rövid életű szenzáció, olyan hír, amire huszonnégy óra múlva már senki sem emlékszik.

Mivel felvétel nem készült a beszélgetésről, New Yorkban a szerkesztők azt a megoldást választották, hogy a tábornok kimerevített képére betűkkel kiírták a két mondatot.

Sokkal eredményesebb volt az a beszélgetés, amit Partridge a nap második felében régi barátai egyikével, Cesar Acevedóval, a perui katolikus egyház egyik világi vezetőjével folytatott. A főváros hivatali negyedében, a Plaza de Armason lévő érseki palota hátsó frontján, egy kis szobában beszélgettek.

A teológiai akadémián tanító, mélyen vallásos meggyőződésű Acevedo ötvenes éveiben járó, alacsony, gyors beszédű ember volt. Minden idejét lekötötte az egyházi adminisztrációban végzett munkája. Komoly tekintélyre tett szert, de a végső lépésre, a pappá szentelésre soha nem tudta elszánni magát. Ha megtette volna, barátai szerint hamarosan püspök vált volna belőle, de az is lehet, hogy bíboros.

Cesar Acevedo soha nem nősült meg, mégis ismert alakja lett a limai társasági életnek.

Partridge nagyon kedvelte szerénységéért, becsületességéért, alakoskodást nem ismerő természetéért. Egy alkalommal megkérdezte tőle, miért nem szánta rá magát arra, hogy pap legyen. Acevedo őszintén válaszolt: — Szívem minden szeretetével imádom az Urat és Jézus Krisztust, de mégse tudtam soha lemondani a kételkedés jogáról. Meg akarom őrizni ezt a jogot, bár imádkozom érte, hogy soha ne kelljen élnem vele. Ha pappá szenteltek volna, erről le kellett volna mondanom.

Acevedo a Katolikus Társadalmi Akcióbizottság ügyvezető titkára volt és komoly szerepet töltött be azoknak a programoknak az irányításában, amelyeknek eredményeként orvosi segélyt juttattak el az ország távoli, elmaradott körzeteibe, ahol nem működtek állandó orvosok vagy ápolónők.

— Ugye, jól gondolom, hogy időről időre akad dolga a Sendero Luminosóval? — kérdezte mindjárt a beszélgetés elején Partridge.

— Igen, ez a helyes kifejezés, akad velük dolgom — mosolyodott el Acevedo. — Az egyház természetesen nem támogatja a Senderonak sem a céljait, sem a módszereit. A mindennapi kapcsolatot azonban, bármilyen furcsa legyen is az, nem tudja elkerülni a szervezettel.

Acevedo ez után elmesélte, hogy a Sendero Luminoso valamilyen oknál fogva kerüli az ellentéteket az egyházzal, intézményként nem is támadja. Az egyházi személyekben azonban nem bízik a lázadó csoport, ezért aztán, ha valamilyen kormányellenes akcióra készül, a papokat és az egyház alkalmazottait rendszerint ki szokta parancsolni a körzetből, hogy ne legyenek szemtanúi az eseményéknek.

— Egyszerűen közlik a papjainkkal vagy szociális gondozóinkkal, hogy „Takarodjatok! Nem akarunk itt látni benneteket. Majd értesítünk, mikor jöhettek vissza.”

— S az önök papjai engedelmeskednek ennek a parancsnak?— csodálkozott Partridge.

— Nem hangzik valami felemelően, ugye? — sóhajtott Acevedo. — Pedig rendszerint így történik. Egyszerűen nincs más lehetőségük. Ha nem engedelmeskednek, a Sendero habozás nélkül gyilkol. Az eleven pap mindig visszatérhet szolgálati helyére, a halott pap viszont nem misézhet.

Partridge számára szinte magától adódott az ötlet: — Van most olyan körzet, ahol az embereik a közelmúltban figyelmeztetést kaptak, ahol a Sendero Luminoso nem akarja, hogy kívülállók is tanúi legyenek tevékenységének !

— Van egy ilyen terület, amelyik igen komoly gondot okoz nekünk. Jöjjön, megmutatom a térképen — Acevedo a falra függesztett nagy Peru-térképhez lépett,

— Erről a körzetről van szó — mutatott egy pirossal bekarikázott részre San Martin tartományban. — Körülbelül három héttel ezelőtt még nagy létszámú egészségügyi osztagunk dolgozott ott egy évente ismétlődő program végrehajtásán. A munka zömét a védőoltások beadása jelenti, mivel ez a körzet már a Selvához tartozik, ahol gyakran fordulnak elő halálos kimenetelű trópusi dzsungelbetegségek. Három hete azonban a Sendero Luminoso — mert ő ellenőrzi a térséget — közölte, hogy az embereinknek távozniuk kell. Ők persze tiltakoztak, de nem volt mese. Szeretnénk, ha az orvosok mielőbb visszatérhetnének, de a Sendero mindeddig nemet mondott.

Partridge elkeseredetten látta, milyen nagy területről van szó — Tocache, Uchiza, Sión Nueva Esperanza, Pachiza mind hozzá tartozott. Anélkül, hogy különösebb reményt táplált volna, felírta a körön belül fekvő települések nevét. Ha ezek valamelyikében tartják fogva a túszokat, amiben egyáltalán nem volt biztos, akkor legalább a neveket tudja. Bárhol is legyenek azonban, a mentési akció nagyon nehéz lesz, sőt talán lehetetlen. Az egyetlen halvány esélyt a meglepetésszerű gyorsaság jelentheti.

— Azt hiszem, sejtem, mire gondol — szólalt meg kis idő múlva Acevedo. — Azt latolgatja, vajon ebben a körzetben vannak-e elrabolt barátai.

Partridge szótlanul bólintott.

— Én a magam részéről nem hiszem. Ha így lenne, a pletyka már egész biztosan lábra kapott volna. Én semmi szóbeszédet nem hallottam. Egyházunknak azonban igen kiterjedt kapcsolatai vannak. Megpróbálok utánajárni a dolognak, s jelentkezem, mihelyt sikerült megtudnom valamit.

Partridge tisztában volt vele, hogy ennél többre nem is számíthatott. Az idő azonban gyorsan haladt, s ő még mindig nem tudott többet a Sloane család tartózkodási helyéről, mint Peruba érkezésekor.

A nyomasztó gondolattól az érseki palotában tett látogatás egész ideje alatt képtelen volt szabadulni. A szállodába visszatérve is még mindig azon rágódott, hogy eddigi összes próbálkozása eredménytelen maradt.

Még mindig álmatlanul hánykolódott, amikor az ágya mellett megszólalt a telefon.

— Harry, te vagy az? — Partridge rögtön megismerte Don Kettering hangját.

— Történt itt valami, amiről azt hiszem, jobb, ha tudsz — kezdte a közgazdasági tudósító.

Rita, aki szintén a Cesar's Hotelben lakott, csak a második csörgésre vette fel a kagylót.

— Most hívtak New Yorkból — kezdte Partridge, s elmondta, hogy az otthoniak megtalálták az emberrablók hackensacki búvóhelyét. Szólt a rádiótelefonokról is. — Don adott egy limai számot, amit felhívtak Hackensackből. Tudni akarom, kié és hol lakik az illető.

— Mondd a számot — kérte Rita. Felírta és elismételte: — 28-9427.

— Megpróbálom elérni és ráállítani azt az enteles fickót, Victor Velascót. Visszahívlak, mihelyt megtudok valamit.

Tizenöt perc sem telt belé, s már jelentkezett: — Otthon találtam Velascót. Azt mondta, hogy az ilyesmivel nem az ő részlege foglalkozik, s nem lesz túl könnyű megszerezni a címet, de reggelre talán sikerül neki.

— Kösz — válaszolta Partridge. A fal felé fordult és hamarosan már aludt is.

9.

A Don Ketteringtől kapott telefonszámot csak szerda délutánra sikerült kinyomozni. Az Entel Peru nemzetközi kapcsolatokért felelős igazgatója nagyon szégyellte magát, hogy ennyit késett. — Tudják, bizalmasan kezelt, adatokról van szó — magyarázta Partridge-nak és Ritának, akik éppen egy újabb. New Yorknak szánt adáson dolgoztak Bob Watsonnal az Enteltől kapott vágószobában.

— Elég nehéz volt rábeszélni a kollégámat, hogy megadja a kért adatokat, de végül is sikerült — folytatta Velasco.

— Pénzzel? — kérdezte Rita, s a férfi bólintott. — Természetesen megtérítjük.

Egy jegyzettömbről leszakított lapon ott feküdt előttük a név és a cím: Calderón, G. — 547. Huancavelica utca, 10F.

— Gyorsan szólni kell Fernándeznek — mondta Partridge.

— Már elindult, nemsokára itt lesz — válaszolta Rita. s az energikus, talpraesett kis ember néhány perc múlva valóban be is futott.

A címre nézett, s megtudva, miért lehet fontos ügyük szempontjából. Fernandez Pabur vidáman bólogatott: — Ismerem. Egy öreg lakóház az Avenida Tacna kereszteződésében. Hát, ami azt illeti, palotának nem nevezhető.

— Nem érdekel, hogy milyen, rögtön oda akarok menni, — Partridge Ritához fordult: — Minh-nyel és Kennel gyertek velem, de engedjétek, hogy előbb egyedül nézzek szét.

— Egyedül nem — tiltakozott Fernandez. — Megtámadják és kirabolják, sőt, még rosszabb is történhet. Magával megyek, sőt, Tomás is.

Végre megtudták, hogy a hatalmas termetű, szófukar testőrt Tomásnak hívják.

A mikrobusz, amit Fernandez bérelt a számukra, hogy szabadon járhassák a várost, az Entel épülete előtt állt. A sofőrrel együtt heten már csak szűkösen fértek el benne, de az út mindössze tíz percig tartott. — Az a ház lesz az — mutatott ki a szélvédőn Fernandez.

A Huancavelica utcával derékszögű kereszteződést alkotó Avenida Tacna széles, nagy forgalmú sugárút volt. A környék meglehetősen lepusztult volt, ha nem is annyira mint a *barriadas*, a nyomornegyedek. A Huancavelica 547. egy nagy, faragott kövekből készült, megkopott festésű épület volt. A kapuhoz vezető lépcsőn üldögélő vagy a járdán a falat támasztó férfiak érdeklődve figyelték, amint Ritát, Minh Van Canh-t, Ken O'Harát és a sofőrt hátrahagyva Partridge, Fernandez és Tomás kiszállt a kocsiból.

A barátságtalan, nem sok jót ígérő tekinteteket látva Partridge örült, hogy Fernandez nem engedte el egyedül.

Az épületben vizelet és az általános pusztulás bűze csapta meg őket. Mindenfelé szemétkupacok. A lift, mint előre sejtették, nem működött, s kénytelenek voltak gyalog megmászni kilenc emeletet.

Az F lakás egy szőnyeg nélküli, gyengén megvilágított folyosó végén nyílt. Partridge bekopogott a vékony deszkaajtón. Mocorgást hallott

bentről, de senki nem válaszolt, így kénytelen volt újból kopogni. Erre már kinyílt az ajtó, de csak néhány hüvelyknyire, amennyire a belső biztosítólánc engedte. Egy női hang kezdett karattyolni valamit spanyolul, de olyan sebesen, hogy Partridge csupán néhány szót tudott elkapni belőle: — *animales!... asesinos!... diablos!*

Egy kéz nehezedett a karjára — Fernandez tolta félre. Arcát odaszorította a réshez és ugyanolyan gyorsan, mint a nő, szelíd, megnyugtató hangon beszélni kezdett. Addig győzködte az asszonyt, míg az abbahagyta a kiabálást, s a láncot levéve, kitárta előttük az ajtót.

A nő körülbelül hatvanéves lehetett. Valamikor biztosan nagyon szép volt, de az évek múlása eldurvította vonásait. Festett haja rendezetlen csomókban meredezett a fején, arca, feltehetően a rendszeres ivástól, erősen vörös. Vékonyra kiszedett szemöldökét ceruzával erősen kihúzta. Szeme vörös és dagadt volt a sírástól, arcfestékét összemaszatolták a könnyek. Fernandez szavai minden bizonnyal megnyugtatták. Beengedte őket és bezárta mögöttük az ajtót.

Partridge gyorsan körbehordozta a tekintetét. A szoba kicsi volt és egyszerűen bútorozott. Néhány szék, egy megviselt kárpitozású kerevet, különböző kacatokkal telezsúfolt asztal és egy deszkákból összetákolt könyvespolc állt benne. Partridge meglepetésére a könyvespolc dugig volt többségükben vastag kötetekkel.

— Ha jól vettem ki a szavaiból, a férfit, akivel együtt él, néhány órával ezelőtt meggyilkolták — magyarázta Fernandez. — Elment valahová, s amikor hazatért, halva találta. A rendőrség elvitette a holttestet. Azt hitte, mi öltük meg, s azért jöttünk vissza, hogy őt is meggyilkoljuk. Meggyőztem, hogy barátok vagyunk. — Mondott valamit az asszonynak, s az Partridge-ra nézett.

— Végtelenül sajnáljuk a barátja halálát — Partridge igyekezett minél szelídebb, megnyugtató hangon beszélni. — Van elképzelése arról, ki ölhette meg?

Az asszony megrázta a fejét és motyogott valamit. — Nagyon keveset ért angolul — mondta Fernandez és lefordította a tudósító szavait: — *Lo senlimos mucho la muerte de su amigo. Sabe Ud. Quién lo mató?*

Az asszony határozottan bólintott, s újabb hosszú tirádába kezdett, amelynek a végén tisztán lehetett érteni a Sendero Luminoso nevet.

Bekövetkezett hát, amitől Partridge tartott. A személy, akit kerestek — bárki lett légyen is az — kapcsolatban állt ugyan a Sendero Luminosóval, de egyszer s mindenkorra elérhetetlenné vált. Vajon tud-e valamit a nő az

emberrablás áldozatairól? Nagyon szerették volna, ha így van, de tudták, hogy erre szinte semmi esély.

Az asszony ismét mondott valamit, ezúttal elég lassan ahhoz, hogy Partridge is megértse. — Igen, üljünk csak le — szólt oda Fernándeznek. — Mondja meg neki azt is, hogy nagyon hálás lennék, ha válaszolna néhány kérdésemre.

Fernandez lefordította a kérést és rögtön tolmácsolta is a nő válaszát: — Azt mondja, szívesen válaszol, ha tud. Megmondtam neki. kicsoda ön. Egyébként Doloresnek hívják. Megkérdezte, nem akar-e inni valamit?

— *No, gracias* — válaszolta Partridge, mire a nő egy üvegekkel teli polchoz lépett, ha már a vendég nem kár, hát ő vigasztalódjon valamivel. A kiválasztott gines üveg azonban üres volt, s ezen csaknem újból elsírta magát. Elkeseredetten motyogott valamit, aztán leült.

— Azt mondja, fogalma sincs, miből fog megélni — fordította Fernandez. — Nincs egy centje sem.

— *Le daré dinero si Ud, tiene la información que estoy buscando* — mondta Partridge egyenesen Doloresnek.

A pénz említess gyors párbeszédet eredményezett az asszony és Fernandez között, aki igyekezett minél rövidebben összefoglalni a megbeszélés eredményét: — Azt mondja, kérdezzen nyugodtan.

Partridge úgy döntött, hogy jobb, ha nem hagyatkozik a maga gyenge spanyol tudására, s inkább igénybe veszi Fernandez tolmácsolását. Lassúbb, de biztosabb megoldás volt ez, mintha önállóan próbált volna beszélgetni a nővel.

— A barátja, akit megöltek, mivel foglalkozott?

— Orvos volt. Különleges orvos.

— Úgy érti, hogy szakorvos?

— Elaltatta az embereket.

— Aneszteziológus?

Dolores megrázta a fejét, nyilván nem értette a kérdést. Egy faliszekrényhez lépett és kis bőröndöt vett elő. Kinyitotta, kivett belőle egy tömött műanyag irattartót és keresgélni kezdett a papírok között. Kiválasztott belőlük kettőt és átadta Partridge-nak. Orvosi diplomák-voltak.

Az első tanúsága szerint Hartley Harold Gossage, aki a Boston University orvosi karán végzett, orvosi gyakorlat folytatására jogosult. A második oklevél azt bizonyította, hogy ugyanaz a Hartley Harold Gossage megfelelő képesítéssel rendelkező aneszteziológus.

Partridge kinyújtotta a kezét, mintegy engedélyt kérve, hogy a többi iratba is betekinthessen. Dolores bólintott és átnyújtotta neki a papírokat.

Az első kettő tökéletesen érdektelennek bizonyult, a harmadik viszont egy hivatalos értesítés volt a Massachusetts-i Orvosi Kamatától. A H. H. Gossage, M. D.-nek címzett értesítés tudatta, hogy „orvosi működési engedélyét egyszer s mindenkorra bevontuk”.

Partridge visszarakta a papírokat a borítóba. A kép kezdett összeállni. A férfi, aki nemrég még ebben a lakásban lakott, s akit néhány órával korábban meggyilkoltak, egy hivatásától eltiltott Gossage nevű amerikai aneszteziológus, aki kapcsolatban állt a Sendero Luminosóval. Ennek a kapcsolatnak köszönhetően az emberrablás áldozatait elkábított állapotban csempészték ki az Egyesült Államokból. Don Ketteringnek a hackensacki felfedezésről szóló előző napi beszámolója is ezt erősítette meg. A feladatot Gossage, a foglalkozásától eltiltott orvos hajtotta végre. Nagyon szerette volna, ha még életében találkozhat vele.

Váratlan elnémulása meglepte a többieket. Mindannyian kíváncsian néztek rá. Fernandez segítségével gyorsan folytatta a beszélgetést.

— Ön azt mondja, hogy a Sendero Luminoso gyilkolta meg a barátját. Miből gondolja ezt?

— Abból, hogy ők alkalmazták, azok a *bastard*ok. — A nő rövid szünetet tartott, mielőtt folytatta volna: — A Sendero külön nevet is adott neki. Baudeliónak hívták.

— Honnan tudja ezt?

— Ő mondta.

— Beszélt arról is, mit dolgozik a Senderónak?

— Néha. — Halvány mosoly suhant végig a nő arcán. — Amikor berúgtunk.

— Tud az emberrablásról? Minden újság írt róla.

Dolores a fejét rázta: — Nem olvasok újságokat. Csupa hazugság van bennük.

— Az utóbbi időben elhagyta-e Baudelio Limát?

Sűrű bólogatás volt a válasz. — Hosszú időre. Nagyon hiányzott. — Rövid szünet, majd: — Felhívott Amerikából.

— Igen, tudjuk. — Minden stimmel, gondolta Partridge. Baudeliónak ott kellett lennie, amikor az emberrablást elkövették. — Mikor tért vissza?

Dolores rövid fejtörés után válaszolt: — Egy hete. Örült, hogy megint itthon van. Azóta egyfolytában attól félt, hogy megölik.

— Megmondta, miért?

— Megtudhatott valamit — válaszolta a nő rövid gondolkodás után. — Talán túl sokat is. — Ismét eleredtek a könnyei. — Sokáig együtt voltunk. Mit fogok most csinálni?

Volt még egy fontos kérdés, amit Partridge szándékosan nem tett fel korábban. Most is szinte félve kérdezte meg: — Amerikából eljőve, mielőtt hazatért volna, elment még valahova Baudelio?

Dolores némán bólintott.

— Megmondta, hova?

— Igen. Nueva Esperanzába.

Partridge alig mert .hinni a fülének. Remegő kézzel lapozott vissza jegyzetfüzetében arra a helyre, ahova a Cesar Acevedóval folytatott beszélgetés során azokat a helységeket írta fel, ahonnan a Sendero Luminoso kiparancsolta a katolikus orvos csoportot. Semmi kétség, ott volt köztük a név: Nueva Esperanza.

Megvan! Végre megtudta, hol tartják fogva Jessicát, Nickyt és Angus Sloane-t.

Még mindig előtte járnak az összes televíziós kollégának, emlékeztette magát Partridge, miközben Ritával, Minh-nyel és O'Harával megbeszélték, milyen felvételeket csináljanak Doloresről, a lakásról és a ház belsejéről. Tomást, a testőrt a beszélgetés végeztével, néhány perce szalasztottá el kollégáiért.

Partridge közeli felvételeket csináltatott az orvosi diplomáról és a hivatalos levélről, amely foglalkozása szemétdombjára vetette Gossage-Baudeliót. Sírjában se nyugodjék békében, gondolta. Tudja csak meg mindenki, mit tett a Sloane családdal.

Bármilyen fontos hír volt is Baudelio szerepe, Partridge tudta, hogy az anyag azonnali leadása hiba lenne, másokat is hozzájuttatna az információhoz, amely egyelőre csak a CBA-nek van meg. Az anyagot mindenesetre felvették, hogy rendelkezésükre álljon, bármelyik pillanatban leadhassák, ha úgy alakulnak az események.

Doloresről is csináltak néhány közeli felvételt, s pár mondatot fel is vettek tőle spanyolul, hogy a nézők számára még életszerűbb legyen a beállítás. Alig fejezte be mondókáját az asszony, Fernandez Partridge-hoz fordult: — Emlékezteti önt, hogy pénzt ígért neki.

Partridge rövid tanácskozást tartott Ritával, aki végül is elővett a táskájából ezer dollárt Ötvenesekben. A tiszteletdíj szokatlanul nagy volt, ám végül is fontos információt kaptak Dolorestől, azonkívül mindketten

sajnálták az asszonyt. Elhitték neki, hogy Baudelióhoz fűződő kapcsolata ellenére fogalma sem volt az emberrablásról.

— Legyen szíves, magyarázza meg neki — szólt Rita Fernándeznek —, hogy a CBA nem fizet a kamerák előtti interjúkért. A pénzt azért kapja, mert igénybe vettük a lakását, és persze az információért. — Formális különbségtétel volt ez, amely a legkevésbé sem zavarta a társaság gyártásvezetőit abban, hogy belátásuk szerint járjanak el. New Yorkban mindenesetre jó néven vették, ha mindenki becsülettel végigjátszotta a szerepét.

Dolores, lelkendezése alapján ítélve, vagy nem értette a magyarázatot, vagy egyáltalán nem törődött vele. Partridge mérget mert volna rá venni, hogy nem sokkal távozásuk után az üres gines üveget egy teli palack fogja felváltani.

Gondolatai azonban már a minél előbb végrehajtandó Nueva Esperanzai mentőakció körül jártak. Ismét elfogta a jól ismert, kellemes izgalom, a veszély mámora.

10.

Crawford Sloane-nak egész nap az járt az eszében, hogy fel kellene hívnia Harry Partridge-ot Peruban, megkérdezni tőle, van-e valami újság. De visszafogta magát, mert tudta, hogy ha bármilyen fontos hír érkezik, azt pillanatokon belül eljuttatják hozzá. Tisztában volt azzal is, hogy jobb. ha hagyják, hadd menjen a saját feje után. A perui megbízatást illetően még mindig jobban bízott benne, mint bárki másban.

Az is visszatartotta Sloane-t a telefonálástól, hogy Partridge Limába érkezése óta kora reggel vagy este többször is telefonált neki Larchmontba, hogy tájékoztassa a fejleményekről.

Sloane azonban tévedett.

Nem tudott róla, hogy Partridge arra a megállapításra jutott: Limából New Yorkba sem írni, sem telefonálni nem biztonságos. Az Ortiz tábornokkal készített interjú óta elképzelhetőnek tartotta, hogy a telefonjait lehallgatják, sőt a postáját is felbontják. A műholdas összeköttetés sem látszott biztonságosnak, hiszen megfelelő berendezéssel azt is bárki megfigyelheti.

Indokolttá tette az óvatosságot az a körülmény is, hogy Limát elárasztották az újságírók, televíziós társaságok forgatócsoportjai. Mindenki a Sloane család után nyomozott, mindenki új értesülésekre vadászott. Partridge-nak eddig sikerült elkerülnie a kollégáit, de tisztában volt vele, hogy a CBA által elért eredmények miatt mindenki árgus szemekkel figyeli: hova megy, mit csinál.

Ezért úgy döntött, hogy nem értesíti az otthoniakat — különösen telefonon nem — a Huancavelica utcában tett látogatásáról. A többieket is figyelmeztette, hallgassanak, a Nueva Esperanzába teendő kirándulást illetően pedig a legszigorúbb titoktartást parancsolt mindenkinek. A CBA New Yorki központját pedig végképp nem értesítette tervéről.

Csütörtökön reggel 10.55-kor, a szokásosnál valamivel később, Crawford Sloane tehát úgy ment be a CBA News szerkesztőségébe, hogy nem tudott az előző nap történtekről.

Ivan Ungar, egy fiatal FBI-ügynök kísérte, aki az éjszakát is kint töltötte Larchmontban. A Szövetségi Nyomozóiroda újabb emberrablási kísérletre számítva, még mindig személyi védelmet biztosított a számára, sőt, a pletykák szerint testőrt rendelt a többi nagy tévétársaság műsorvezetői mellé is. Folytatták Sloane házának folyamatos megfigyelését és hivatali telefonjának lehallgatását is.

Otis Havelock különleges FBI-ügynök még mindig a Sloane-ügyön dolgozott, s miután kedden felfedezték az emberrablók hackensacki támaszpontját, az ottani vizsgálócsoport vezetését vette át. Mint Sloane megtudta, az FBI nyomozása kiterjedt a Teterboro repülőtérre is, amely a legközelebb feküdt a hackensacki búvóhelyhez. Ellenőriztek minden távozó járatot az emberrablás elkövetésének pillanatától kezdve egészen addig, amikor értesültek róla, hogy a túszokat Peruban tartják fogva. A vizsgálat azonban lassan haladt; a repülőtér forgalmas volt, rengeteg gép szállt fel onnan abban a tizenhárom napban.

A CBA News székházába lépő Sloane-t, mint máskor, ezúttal is a biztonsági szolgálat embere köszöntötte feszesen tisztelegve, de a New York városa által kirendelt rendőr nem volt sehol. Az előcsarnokban is a szokásos nyüzsgés fogadta, ám a belépőket csak az információs pultnál állították meg, s Sloane úgy vélte, hogy az épület biztosítása visszatért a régi, megszokott mederbe.

Ungarral a nyomában lifttel felment a negyedikre, s a Patkón át — kollégái köszönését menet közben viszonozva — egyenesen az irodájába vette útját. Ungar leült a bejárat melletti székre, Sloane pedig behajtotta, de nem zárta kilincsre az ajtót.

Már éppen az esőkabátját akasztotta a fogasra, amikor észrevett az íróasztalán egy műanyag dobozt — olyat, amilyenekbe a gyorsbüfékben az elvinni szándékozott ételt csomagolják. A CBA környékén több ilyen étterem is működött és mindegyik jó üzletet csinált azzal, hogy telefonrendelésre perceken belül szállította a szerkesztőségbe a megrendelt ételt. Sloane azonban nem rendelt semmit. Ha evett odabent, akkor is a

szerkesztőségi büfében. Valaki eltéveszthette a címet, gondolta, de közelebb menve meglepődve látta, hogy a fehér műanyag zsineggel átkötözött csomagon ott a neve: C. Sloane. Kést vett elő a fiókjából, elvágta a zsineget és kinyitotta a dobozt. Apró papírcsomagok voltak benne, s ráérősen bontogatni kezdte az egyiket.

Tartalmát meglátva elakadt lélegzettel állt pár pillanatig, majd elkínzott, fülsiketítő üvöltés szakadt ki belőle. A közelben dolgozók rémülten kapták fel a fejüket, Ungar pedig pisztollyal a kezében rontott a szobába. Sloane azonban egyedül volt. Üveges tekintettel meredt a kibontott csomagra, arca halottsápadt volt, s csak ordított, ordított...

Többen is berohantak, s az iroda ajtaját egész kis tömeg torlaszolta el. Egy gyártásvezetőnő Sloane mögül előrehajolva belepillantott a dobozba. — Teremtő isten! — nyögte, s a rémülettől eltorzult arccal visszahúzódott.

Ungar is meglátta a két levágott, megszáradt vérrel átitatott, kendőbe csomagolt emberi ujjat. Legyűrte a rátörő rosszullétet, és határozottan intézkedni kezdett? —- Kérem, mindenki távozzék! — adta ki az utasítást a szobában tartózkodóknak. Míg egyik kezével a bent lévőket terelgette, másikkal a telefonért nyúlt, s a „Központ” feliratú gombot lenyomva határozott hangon beleszólt: — A biztonsági szolgálatot, gyorsan! — A kapcsolást hallva meg se várta, hogy a vonal másik végén jelentkezzenek, rögtön rendelkezett: — Itt Ungar különleges ügynök Ettől a pillanattól kezdve senkit ne engedjenek távozni az épületből! Kivétel nincs, ha bárki ellenáll, alkalmazzanak erőszakot! A parancs vétele után azonnal kérjen erősítést a városi rendőrségtől. Máris indulok az előcsarnokba. Rendeljen oda valakit, aki vár rám.

Míg Ungar telefonált, Sloane erőtlenül lerogyott a székébe. — Úgy nézett ki, mintha meghalt volna — mondta valaki később.

— Mi történik itt? — harsant fel Chuck Insen hangja. Az ügyeletes szerkesztő csak nagy üggyel-bajjal tudta keresztülverekedni magát az ajtó előtt tolongó tömegen.

Ungar azonnal megismerte, a fehér doboz felé intett, de rögtön figyelmeztette is: Semmihez sem szabad hozzányúlni. Javaslom, vigye ki Mr. Sloane-t, és zárja be az ajtót, míg vissza nem jövök.

Á többiekhez hasonlóan Insen is rögtön észrevette, hogy a dobozban lévő ujjak vékonyak, nyilvánvalóan gyerektől származnak. Összeszorított szájjal bólintott Ungar kérésére, és Sloane felé fordulva csak a szemével tette fel neki a kérdést: — Igen — válaszolta a műsorvezető és erejét összeszedve megpróbált felállni, de látszott rajta, hogy bármelyik

pillanatban összeeshet. Insen a hóna alá nyúlt, átkarolta és az odagyűltek sorfala között kitámogatta a szobából.

Az ügyeletes szerkesztő szobájába mentek és Insen útközben adta ki utasításait: — Zárja be Mr. Sloane szobáját és senkit ne engedjen be az FBI emberén kívül — dörrent rá az egyik titkárnőre. — Utána rögtön szóljon a telefonközpontnak, hogy hívjanak orvost. Mondja meg nekik, hogy Mr. Sloane súlyos sokkot kapott, s valószínűleg nyugtatóra lesz szüksége. — Az egyik gyártásvezetőt megkérte: — Mondja el Don Ketteringnek, mi történt és hívja ide. Át kell vennie a ma esti műsor vezetését. — A többiekre harsányan rákiáltott: — Tűnés innen, mindenki vissza a munkájához!

Irodájába érve leültette Sloane-t és rögtön leeresztette a Patkóra néző nagy ablak rolettáját, hogy védve legyenek a kíváncsi tekintetektől.

A műsorvezető lassan kezdett magához térni. Homlokát tenyerébe hajtva, előredőlve ült a széken és félig magában, félig Insenhez intézve szavait, beszélni kezdett: — Tudták, hogy Nicky zongorázik. De honnan? Tőlem! Igen, én mondtam meg! Azon a sajtóértekezleten, rögtön az elrablásuk után.

— Emlékszem, Crawf. Te csupán egy kérdésre válaszoltál, nem magad hoztad fel a témát — próbálta nyugtatni Insen. — Ki gondolta volna ... — Nem fejezte be a mondatot, érezte, hogy ilyen helyzetben minden normális érv hatástalan.

Később így beszélt az esetről: — Nem tehettem mást, hagynom kellett, hogy Crawf maga birkózzék meg helyzetével. Tudtam, hogy képes lesz rá, és igazam is lett. Az ő helyében mindenki azért könyörgött volna, hogy teljesítsék, bármit kérnek is az emberrablók, de ő tudta, hogy ez lehetetlen, egy pillanatra sem ingott meg.

Halk kopogás után egy titkárnő lépett a szobába: — Az orvos már elindult — jelentette Insennek.

A szerkesztőségi épület elhagyására vonatkozó tilalmat csak azután oldották fel, hogy minden bent tartózkodót alaposan ellenőriztek. Mivel az ellenőrzés során egyetlen gyanús személyt sem találtak, nyilvánvaló volt, hogy a csomagot korábban hozhatták.

Az FBI körbejárta a közeli, házhoz szállítással is foglalkozó gyorsbüféket, hogy megállapítsa, ki vihette a CB A-hoz a csomagot, de ez sem hozott eredményt. Annyi mindenesetre világossá vált. hogy a CBA belső biztonsági szolgálata csak szúrópróbaszerűen, s akkor is felületesen ellenőrizte az épületbe lépőket.

Ha bárkinek is volt kétsége afelől, hogy a két levágott ujj Nickyé. az is rögtön eloszlott, mihelyt az FBI megvizsgálta a larchmonti ház gyermekszobájában található ujjlenyomatokat. Nagyon sok volt belőlük, s kettő pontosan megegyezett a csomagban lévő ujjak lenyomatával.

Még tartott a teljes felfordulás a CBA News székházában, amikor egy másik fontos küldemény érkezett, ezúttal már a Stonehenge-be, Csütörtökön kora délután kis csomagot vittek Margot Lloyd-Mason titkárságára. A Sendero Luminoso által küldött videokazetta volt benne.

Mivel számítottak a kazettára — a Sendero Luminoso első a követeléseket tartalmazó üzenete csütörtöki szállítást jelölt meg —, Margot úgy rendelkezett, hogy a felvételt egy küldönccel azonnal juttassák el a CBA hírszerkesztőségi elnökének. Mihelyt a kazetta megérkezett, Les Chippingham az irodájába kérte Don Ketteringet és Norman Jaegert, és hármasban nézték meg.

Azonnal feltűnt mindhármuknak, milyen kiváló minőségű a felvétel. A „Világforradalom: a Sendero Luminoso megmutatja az utat” főcím alatt Peru legcsodálatosabb tájait lehetett látni — az Andok égbe nyúló csúcsait, a Machu Picchu ormát, az összefüggő, hatalmas dzsungel végtelenbe vesző zöldjét, a tengerparthoz közeli sivatagos területeket és a Csendes-óceán víztükrét. Jaeger a kezdő képsort aláfestő fenséges zenét is rögtön felismerte: Beethoven III. (Eroica) szimfóniájának egy részlete volt.

— Profi szakembereik vannak, remekül értik a dolgukat — morogta Kettering a bajusza alatt. — Gyengébb felvételre számítottam.

— Nincs ebben semmi meglepő — válaszolta Chippingham. — Peru nem a világ vége, ott is vannak tehetséges emberek, és a megfelelő felszereléshez is hozzá lehet jutni.

— A Senderónak pedig van pénze. Na meg kapcsolatai — egészítette ki Jaeger.

A propagandaanyag is jórészt mozgalmas, élvezetesen látványos jelenetekből állt — a limai utcai zavargások képeit sztrájkoló munkásokról készült felvételek követték, hosszú snittek mutatták be a tüntetők és a szétoszlatásukra kivezényelt rendőrök összecsapását, a kormányerők által az Andok egyik kis falujában végzett pusztítást. „Mi vagyunk a világ, s ez a világ a forradalom küszöbén áll” — hallatszott a láthatatlan kommentátor hangja.

A mozgalmas jelenetek után egy meglehetősen hosszú interjú következett, a kísérőszöveg szerint Abimael Guzmánnal, a Sendero Luminoso alapítójával és vezetőjével. A beszélő arcát azonban nem

lehetett látni. A kamera optikáját úgy állították be, hogy a helyén csupán egy homályos folt legyen. „Vezetőnknek sok halálos ellensége van — hallották ismét a kommentátor hangját. — Ha az arcát megmutatnánk, ezzel az ő kezükre játszanának.”

Guzmán spanyolul kezdte: — *Companeros revolucionarios, nuestro trabajo y objetivo es unir los creyentes en la filosofia de Marx, Lenin, y Mao* ... — Beszéde elhalkult, s egy újabb hang folytatta, de már angolul: — Elvtársak! Világszerte szét kell zúznunk azt a társadalmi rendet, amely nem érdemes arra, hogy fennmaradjon ...

— Guzmán nem tud angolul? — érdeklődött Kettering.

— Bármilyen furcsa is, nem. Egyike annak a nagyon kevés művelt peruinak, aki nem beszéli az angolt— válaszolt Jaeger.

Amit ezután hallottak, azt többé-kevésbé már kívülről tudták, hisz Guzmán számtalanszor elmondta: *„A forradalom a világ szegényeinek imperialista kizsákmányolása miatt igazságos.” ... „A hazug híradások embertelenséggel vádolják a Sendero Luminosót. A Sendero emberségesebb, mint a szuperhatalmak, amelyek nukleáris fegyverzetükkel el akarják pusztítani az emberiséget. Proletariátusunk forradalmi akarata azonban gátat vet ennek.” ... „Az Egyesült Államok kivételezett helyzetben lévő, burzsoá osztállyá vált szervezett munkássága elárulta és eladta az amerikai dolgozók tömegeit.” ... „A Szovjetunió kommunistái semmivel sem jobbak az imperialistáknál. A szovjetek elárulták a lenini forradalom ügyét.”.....A kubai Castro csak egy bohóc, az imperialisták lakája.”*

Mint Guzmán minden nyilatkozata, ez is csupán általánosságokra korlátozódott. Rettenetesen nehéz feladatra vállalkoztak, akik megpróbáltak valami konkrétumot kiszűrni beszédeiből.

— Ha ezt adnánk le az esti híradó helyett, egy szempillantás alatt elveszítenénk a közönségünket, s a miénk lenne a világon a legrosszabb nézettségi mutató — kommentálta az elhangzottakat Chippingham.

A félórás felvétel Beethoven zenéjével, néhány gyönyörű tájképpel és a kommentátor lelkesítő felkiáltásával ért véget: *„Éljen vezérlő elvünk, a marxizmus-leninizmus-maoizmus!”*

— Na jó — állt fel Chippingham. — Akkor, ahogy megbeszéltük, a szalagot szépen berakom a páncélszekrénybe. Azt ajánlom, ne is beszéljünk róla senkinek.

— Még mindig azt akarod tenni, amit Karl Owens javasolt? — kérdezte Jaeger. — Azt állítani, hogy hibásan kaptuk a kazettát, s ezért nem tudtuk lejátszani?

— Az isten szerelmére, hát tehetünk mást?! A hétfő esti híradó helyett nem adhatjuk le ezt a szemetet!

— Azt hiszem, igazad van. Nincs más választásunk — ismerte el Jaeger,

— Amióta a Baltimore Star lehozta, amit Theo Elliott elfecsegett, azóta nem sok esélyünk van rá, hogy higgyenek nekünk — figyelmeztette őket Kettering.

— A szentségit neki. ezt én is tudom — válaszolta az utóbbi napok megpróbáltatásaitól kimerült Chippingham. Az órájára nézett. 15.53 volt. — Négykor adjatok be egy közleményt, Don. Mondjátok el, hogy megkaptuk az emberrablók kazettáját, de az olyan rossz állapotban volt, hogy nem tudtuk átjátszani és adásba tenni. A Sendero Luminosón áll, hogy akar-e újabb kazettát küldeni.

— Rendben — válaszolt Kettering, s már indult is.

— Én közben körbetelefonálom a hírügynökségeket, és megkérem őket, hogy rögtön továbbítsák a hírt Peruba — szólt még utána Chippingham.

A CBA News félrevezető hírét azonnal átvették a tömegkommunikációs eszközök. Mivel New York a nyári időszámítás miatt egy órával Lima előtt járt, a hír Peruban nemcsak az esti rádiós és televíziós hírekbe, hanem a másnap reggeli lapokba is bekerült. . Beszámoltak a hírek között arról is, hogy az apa megkapta Nicholas Sloane levágott ujjait.

A Sendero Luminoso vezetői Ayacuchóban mindkét hírről értesültek. A sérült kazettáról szóló második beszámolóból egy szót sem hittek el. Úgy döntöttek, hogy haladéktalanul meggyőzőbb érvre van szükség, mint néhány levágott gyerekujj.

11.

A történtekre később visszagondolva Jessicának úgy tűnt, hogy már akkor rossz előérzete támadt, amikor hajnalban felébredt. Az éjszaka nagy részét álmatlanul töltötte. Kétségbe volt esve és egyre kevésbé bízott az esetleges mentőakció sikerében. Az utóbbi három nap eseményei elmosták a biztos szabadulásba vetett hitét, bár növekvő kétségbeesését amennyire csak tudta, titkolta Nicky és Angus elől. Szüntelenül kínozta a gondolat, van-e bármi esély is arra, hogy ezen az ellenséges földön valamilyen baráti erő rájuk bukkan és hazajuttatja őket. Ahogy az idő múlt, úgy hagyta el fokozatosan a remény,

Nicky kezének brutális megcsonkítása rettenetesen megrázta, kínzó fájdalmat okozott neki. Ha kiszabadulnának is, Nicky számára az élet már soha nem lesz olyan, mint azelőtt. Legfőbb vágya, hogy zongoraművész

legyen, hirtelen, visszahozhatatlanul... és értelmetlenül... szertefoszlott. Milyen szenvedések várnak még rájuk?

Péntek volt, Nicky ujjait négy napja, kedden vágták le. A kötést rendszeresen cserélő Socorrónak hála, csütörtökön már nem voltak akkora fájdalmai, de olyan letargiában volt, hogy szinte nem is reagált Jessica erőfeszítéseire, hogy kiragadja őt a teljes közöny állapotából. Változatlanul elválasztották őket egymástól a rácsok és a sűrű drótháló. Socorro csak a csonkolás utáni éjszaka engedte meg, hogy Jessica néhány órát a fiával töltsön, ám azóta bárhogy könyörgött is, visszautasította a kérést.

Pénteken reggel a kilátástalanság szörnyű érzésével ébredt Jessica, egy pillanatra még az is megfordult a fejében, hogy talán jobb volna, ha végeznének vele, legalább vége szakadna a szenvedésnek. Rögtön el is hessegette a gondolatot, mert tudta, hogy neki kell támaszt nyújtania Nickynek és Angusnak.

Nem sokkal az után, hogy teljesen kivilágosodott, előbb neszezést, majd közeledő lépteket hallott kintről. Elsőnek Gustavo, az őrök parancsnoka lépett a viskóba, határozott léptekkel Angus ketrecéhez ment és kinyitotta.

Néhány lépéssel lemaradva Miguel követte. Komor arccal ő is a ketrechez lépett. Korábban Jessica mindig fegyvertelenül látta, most azonban pisztolyt tartott a kezében.

A gyilkos fegyver láttán Jessica rögtön megértette, miről van szó. Ne, Angust ne! sikoltotta belül, hangtalanul.

Gustavo belépett a ketrecbe és durván talpra rángatta az idős embert. Megragadta és hátrakötötte a kezét.

— Álljanak meg! Mit csinálnak? Miért?..; — kiabálta Jessica.

— Jessica, drágám, ne keseredj el — fordult feléje Angus. — Semmit sem tehetsz. Barbárok ezek, nincs bennük becsület, emberi érzés ...

Jessica látta, hogy Miguel ujjai elfehérednek, olyan erősen szorítja a pisztoly agyát. Türelmetlenül odaszólt Gustavónak: — *Dese prisa! No pierdas tiempo!*

Nicky is felkelt már, s a pisztolyt látva, rémülten kérdezte az anyjától: — Mama, mit akarnak csinálni nagyapával?

— Nem tudom — válaszolta Jessica, bár semmi kétsége nem volt afelől, mire készülnek.

Angus büszkén kiegyenesedett, feszesen kihúzta magát és határozott hangon odaszólt nekik: — Nincs sok időnk. Ne törjetek meg, és ne veszítsétek el a hiteteket. Mindig arra gondoljatok, hogy Crawford mindent megtesz értetek. A segítség már úton van.

Jessica könnyeit nyeldesve, elcsukló hangon válaszolt: — Angus, drága Angus! Annyira szeretünk.

— Én is nagyon szeretlek benneteket, Jessica! Nicky! — Gustavo durván megragadta és kilökte a kunyhóból az öreget. Tisztában voltak vele, hogy utoljára látták, útja a halálba visz.

— Mit szólnál egy dalhoz, Nicky? Próbáljuk meg! — kiabált vissza Angus és rögtön el is kezdte:

Csak rád emlékezem,
Hol egykor jártam veled...

Jessica látta, hogy Nicky kinyitja a száját, de a torkát fojtogató könnyektől képtelen énekelni. Angus hangja egyre távolodott, s végül teljesen el is halt:

A parkban most is körhinta száll,
S szelíden bólogatnak a fák...

Némán, lélegzetüket visszafojtva várakoztak. Rettenetesen hosszúnak tűnt számukra az idő, pedig csak másodpercek telhettek el. Gyors egymásutánban négy lövés dördült, majd rövid szünet után egy géppisztoly-sorozat hangját hallották.

A dzsungel szélén Miguel Angus Sloane holtteste fölött állt.

Első négy lövése azonnal végzett az öregemberrel. Miguelnek azonban eszébe jutott a kedden elhangzott sértés — *Maldito hijo de puta!* —, s a néhány perccel korábbi, barbárokról tett kijelentés. Dühösen megragadta a szovjet gyártmányú AK—47-es géppisztolyát, s egy hosszú sorozatot eresztett a mozdulatlanul heverő testbe.

Az Ayacuchóból előző este kapott parancsot hajtotta végre. Ahogy végzett, társai segítségével Gustavo is rögtön hozzálátott a ráváró kellemetlen feladat végrehajtásához.

A Sendero Luminoso egyik könnyű kis repülőgépe már úton volt a Nueva Esperanzából csónakon elérhető, dzsungelbe vágott leszállópálya felé. A csónaknak hamarosan indulnia kellett, hogy a repülőgép időben Limába tudja szállítani Gustavo munkájának eredményét.

Még aznap délelőtt egy személygépkocsi állt meg az Ávenida Garcilaso de la Vegán lévő amerikai nagykövetség előtt. Egy férfi ugrott ki belőle

egy kartondobozzal a kezében, lerakta a csomagot a kapu közelében a kerítés tövébe, gyorsan visszapattant, és a kocsi elhajtott.

Látva, mi történik, a kapuban álló őr riadót fújt, s az erődszerű épület minden ajtaját pillanatok alatt bereteszelték. Értesítették a perui hadsereg főparancsnokságát, s az kiküldött egy tűzszerészekből álló csoportot.

Miután a detektoros vizsgálat szerint a csomag nem tartalmazott robbanóanyagot, óvatosan kinyitották, s megtalálták benne egy hetvenes éveiben járó férfi levágott, összevérzett fejét. A mellé helyezett irattartóból előkerülő társadalombiztosítási igazolvány és a Floridában kiállított fényképes gépkocsivezetői jogosítvány minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy az illető Angus McMullen Sloane.

Az események idején a nagykövetségen tartózkodott a Chicago Tribune egyik munkatársa, ö volt az első, aki beszámolt a történtekről, beleértve az áldozat nevét is. A Tribune jelentését gyorsan átvették a hírügynökségek, televízió- és rádióállomások, valamint más lapok, előbb az Egyesült Államokban, s aztán a világ más országaiban is.

12.

A Nueva Esperanzai mentőakció terve összeállt.

Pénteken délután az utolsó részleteket is tisztázták, beszerezték a felszerelés még hiányzó darabjait is. Eldöntötték, hogy Partridge és csapata szombaton hajnalban San Martin tartományba, a Huallaga folyó körüli dzsungelbe repül.

Azóta, hogy szerda este sikerült rájönnie a túszok tartózkodási helyére, Partridge-ot majd szétvetette a türelmetlenség. Rögtön indulni akart, de Fernandez Pabur rábeszélésére és saját korábbi tapasztalatai alapján belátta, hogy nem spórolhatja meg az előkészületeket.

— A dzsungel barát és ellenség is lehet — figyelmeztette Fernandez. — Nem vághat neki úgy, mintha csak a szomszédos városba ruccanna át. Egy, de az is lehet, hogy két éjszakát kell eltöltenünk a dzsungelben, az életben maradáshoz ezért szükségünk lesz néhány dologra. A repülőgépet is gondosan kell megválasztanunk. Olyan pilótára van szükségünk, akiben tökéletesen megbízhatunk. Ahhoz, hogy odarepüljünk, és aztán gyorsan távozzunk, minden lépést alaposan össze kell hangolni és jól időzíteni. Az előkészületek legalább két napot igénybe vesznek, de az is lehet, hogy többet.

A repülőgép megszerzése okozta a legnagyobb gondot. Csütörtökön reggel Fernandez hosszabb időre eltűnt, majd váratlanul felbukkant, s Partridge-ot és Ritát elvitte egy vöröstéglás, a limai repülőtér közelében lévő földszintes épületbe. Számos irodahelyiség volt benne, s ők az ALSA

— AEROLIBERTAD S. A. feliratú ajtón léptek be. Fernandez ment elöl, s rögtön be is mutatta társait a charterjáratokat üzemeltető vállalkozás tulajdonosának, egyben főpilótájának, Oswaldo Zilerinek.

A harmincas évei vége felé járó Zileri jóképű, karcsú, atlétatermetű férfi volt. Óvatosan fogalmazott ugyan, de nem köntörfalazott, rögtön a tárgyra tért.

— Ha jól értettem, meglepetésszerű látogatást kíván tenni Nueva Esperanzában — mondta Partridge-nak. — Ennél többet nem is kívánok tudni az ügyről.

— Nagyszerű — válaszolta Partridge. — Talán még annyit, hogy három emberrel több jön vissza, mint ahány odarepült.

— A gép, amelyet ki akarnak bérelni, egy Cheyenne—II. Két pilóta kell hozzá, hét utas számára van benne hely. Az önök dolga, kit ültetnek abba a hét fotelbe. Most pedig beszélhetnénk a pénzről?

— Ez az én dolgom — válaszolta Rita. — Mennyit kér?

— Amerikai dollárban fizetnek? — érdeklődött Zileri.

Rita bólintott.

— Ebben az esetben az oda-vissza út ezernégyszáz dollár. Ha a repülési időt valami miatt meg kell nyújtani, azért külön tarifát számolok fel. Nueva Esperanza környékén — amint tudják, ez a Sendero Luminoso ellenőrzése alatt álló kábítószer-termesztő körzet — veszélyessége miatt minden leszállás ötezer dollárba kerül. A szombati indulás előtt hatezer dollár előleget kérek.

— Megkapja — válaszolta Rita. — Két példányban csinálja a számlát, az egyikre szükségem lesz.

— Megkapják, még mielőtt elmennének — válaszolta Zileri. — Most pedig, gondolom, szeretnének bővebbet tudni a cégemről.

— Szívesen vennénk — felelt udvariasan Partridge. Zileri érezhető büszkeséggel a hangjában kezdett bele a nyilván már többször elmondott, jól betanult ismertetőbe: — Három darab, két turbómotorral hajtott Cheyenne—II. gépünk van. Nagyon megbízható járművek, igen rövid pályán is le tudnak szállni, ami a dzsungelben igen nagy előny. Pilótáimmal együtt én is az Egyesült Államokban kaptam kiképzést. Jól ismerjük Peru legnagyobb részét, a helyi katonai és polgári légiirányítókat, ők is minket. A körülmények úgy, hozták, hogy ezt a járatot én magam vezetem.

— Nagyszerű — nyugtázta Partridge az előadást. — Szükségünk lenne azonban még néhány tanácsra.

— Fernandez már szólt róla — válaszolt Zileri, s egy asztalhoz lépett, ahol már kiterítve feküdt a San Martin tartomány déli részét ábrázoló térkép. A többiek követték.

— Feltételezem, elég távol akarnak leszállni Nueva Esperanzától ahhoz, hogy érkezésüket ne vegyék észre.

— Feltételezése tökéletesen helytálló — bólintott Partridge.

— Ebben az esetben Limából érkezve ezt a helyet ajánlom — Zileri tollával a térkép egy pontjára mutatott.

— Jól látom, hogy ez egy országút?

— Igen, a dzsungelt átszelő főút. Nem túl forgalmas; néha teljesen néptelen. Vannak olyan részei, s ez is közéjük tartozik, ahol a kábítószer-kereskedők kiszélesítették és megerősítették a burkolatot, hogy repülőgépek is le tudjanak szállni rajta. Ezt a szakaszt magam is kipróbáltam már.

Vajon milyen célból, morfondírozott Partridge. Kábítószert szállított? Úgy hallotta, kevés perui magánpilóta van, aki ne állna összeköttetésben — ha csak közvetve is — a kábítószer-kereskedelemmel.

— Mielőtt leszállnánk — folytatta Zileri —, meg kell győződnünk róla, hogy az országút tiszta és senki sincs a közelben. Erről a helyről egyébként indul egy ösvény, amely Nueva Esperanza mellett halad el.

— Van egy térképem, amelyen az is fel van tüntetve — szólt közbe Fernandez.

— Most pedig, ami az újabb utasokkal történő visszatérést illeti — vette át a szót ismét Zileri —, Fernándezzel már megbeszéltük a tervet.

— Hadd halljam — biztatta Partridge.

Zileri elmondta, hogy a visszaútra indulási pontként három hely jöhet számításba. Az első az országút, ahova megérkeznek. A második, a Sión melletti leszállópálya, amelyet Nueva Esperanzából a folyón és öt kilométeres, a szárazföldön megteendő úton lehet elérni.

Azt is elmagyarázta, miért választottak mindjárt három lehetőséget: — Nem tudjuk, mi fog történni Nueva Esperanzában, s azt sem, hogy melyik pálya lesz szabad, melyiken lehet majd leszállni.

A repülőgép, amelyet értük küldenek, rövid idő alatt végigrepülhet mindhárom leszállópálya fölött, figyelve a csoport által leadandó jelzést. A zöld azt jelenti: Nyugodtan leszállhat, minden rendben. A piros pedig azt: Sürgősen szálljon le, veszélyben vagyunk.

Megállapodtak abban is, ha a pilóta lövéseket hall, nem száll le, hanem visszatér Limába.

Mivel nem tudták pontosan, mikor érhetik el valamelyik leszállópályát, úgy egyeztek meg, hogy a repülőgép először vasárnap reggel nyolc órakor repüli be a körzetet, s ha nem tapasztal semmiféle jelzést, akkor hétfőn reggel ugyanabban az időpontban visszatér. Ezt követően minden további lépésről Rita dönt, aki Limában marad az akció idejére és szoros kapcsolatot tart New Yorkkal. Partridge ehhez külön ragaszkodott.

A terv megbeszélése után Rita, mint a CBA News megbízottja és Zileri aláírta a szerződést, amit kézfogással pecsételtek meg.

— Megcsináljuk, amit vállaltunk, minden tőlünk telhetőt megteszünk önökért — mondta Zileri egyenesen Partridge szemébe nézve.

Partridge biztos volt benne, hogy így is lesz.

Miután a gép ügyét elrendezték, visszatértek a Cesar's Hotelbe, ahol Partridge a szobájába hívta a csoport tagjait, hogy megbeszéljék, ki vesz részt a Nueva Esperanzai vállalkozásban. Magától értetődő volt, hogy Minh Van Canh — hisz képekre feltétlenül szükség lesz — és Fernandez elkíséri. A három tússzal számolva még így is maradt azonban egy üres hely a gépen, el kellett dönteni, ki legyen a hetedik — Bob vagy Tomás, a szófukar testőr?

Fernandez Tomás mellett voksolt: — Erős és remekül harcol. — Bob Watson elmaradhatatlan szivarjai egyikét rágva kérlelni kezdte Partridge-ot: — Vigyél engem, Harry! Ha balhé lesz, tudok vigyázni magamra. Miamiban is bebizonyítottam már. — O'Hara csak annyit mondott: — Nagyon szeretnék elmenni.

Partridge végül O'Harát választotta. Jól ismerte, nemegyszer tapasztalta már, hogy veszélyhelyzetben nemcsak képes magára vigyázni, hanem másokon is tud segíteni. Hangrögzítő berendezést ugyan nem akartak vinni — Minh a képet és a hangot egyszerre felvevő Betacam mellett döntött —, de Ken O'Hara minden műszaki berendezéshez értett, s Partridge úgy vélte, ez a képessége még jól jöhet számukra.

A felszerelés berendezését Fernándezre bízta, a szállodában hamarosan össze is gyűltek a szükséges eszközök: könnyű függőágyak a hozzájuk tartozó moszkitó-hálókkal, műanyag fóliák, két napra elegendő száraz élelmiszer, ivóvízzel teli palackok, fertőtlenítő tabletták, bozótvágó kések, iránytűk, látcsövek. Mivel mindenki maga volt kénytelen cipelni a felszerelését, alaposan meg kellett gondolniuk, mit visznek magukkal, nehogy túl nehéz legyen és hátráltassa őket a mozgásban.

Partridge elfogadta Fernandez javaslatát, hogy mindannyian vigyenek magukkal fegyvert. A televíziósok számára egy cseppet sem szokatlan,

hogy külföldi. megbízatások idején a tudósítók és az operatőrök gyakran fegyverrel járnak, még ha nem is mindig lehet észrevenni náluk. A nagy társaságok nem bátorítják, de nem is ellenzik ezt a gyakorlatot, rábízzák embereikre, hogy maguk döntsenek. Ebben az esetben nagyon is szükségesnek tűnt, hogy legyen náluk valamilyen harci eszköz, az is megkönnyítette a döntést, hogy életük különböző szakaszaiban mind a négyen szereztek már tapasztalatokat lőfegyverekkel.

Partridge úgy döntött, hogy kitart 9 milliméteres, hangtompítós Browningja mellett. Magához vette Fairburn márkájú, gyilkolásra kiválóan alkalmas kommandós kését is, amelyet a brit SAS egyik őrnagyától kapott valamikor.

Minh, akinek a kamerát is cipelnie kellett, valami könnyű, de nagy tűzerejű fegyvert kért. Fernandez közölte, ha kell, tud szerezni neki egy izraeli gyártmányú UZI géppisztolyt. O'Hara azt mondta, neki mindegy, bármi megteszi, ő egy M—16-os, amerikai automata gyorstüzelő karabélyt kapott. Limában bármilyen fegyvert beszerezhetett, aki elég pénzzel rendelkezett...

Azóta, hogy szerdán megtudta, Nueva Esperanza lesz a célpont, Partridge többször is feltette magának a kérdést: értesítse-e a perui hatóságokat, különösen pedig a terroristaellenes rendőri erők parancsnokságát? Csütörtökön még Sergio Hurtadót, a rádiós szerkesztőt is felkereste újabb tanácsért, bár ő már figyelmeztette, hogy ne forduljon se a fegyveres erőkhöz, se a rendőrséghez. Az érkezése utáni első napon Sergio közölte vele: — A hadsereget és a rendőrséget ellenségként kerülje el, mert semmivel sem jobbak, mint a Sendero. Partridge tehát beszámolt Sergiónak a legújabb fejleményekről, és megkérdezte, még mindig ugyanazt tanácsolja-e?

— Ugyanazt, sőt, ha lehet, még nyomatékosabban — válaszolta Hurtado. — Az ilyen helyzetekben, amilyenre ön most éppen készül, a kormányerők mindig a maximális tűzerőt alkalmazzák. Nem ismernek más lehetőséget. Elsöpörnek mindenkit, ártatlant és bűnöst egyaránt, és csak utána kezdenek érdeklődni, hogy kicsoda. Ha valaki fel meri vetni, hogy ártatlan embereket öldöstek halomra, azt válaszolják: „Honnan tudhattuk volna? Nem volt más választásunk, vagy mi ölünk, vagy minket ölnek meg."

Partridge-nak eszébe jutott, hogy Raul Ortiz tábornok is valami hasonlót mondott.

— Ha úgy akarja csinálni, ahogy az előbb elmondta, csak önmagára számíthat — fűzte hozzá Sergio.

— Tudom, de nem látok semmilyen más megoldást.

Kora délután volt, Sergio irodájában ültek. A riporter már néhány perce egy asztaláról felvett papírlappal játszadozott. Váratlanul megkérdezte: — Harry, mielőtt hozzám jött volna, nem kapott valami rossz hírt? Már úgy értem, ma.

Partridge tagadólag rázta a fejét.

— Akkor sajnos, nekem kell közölnöm. — Sergio átnyújtotta a lapot. — Nem sokkal az ön érkezése előtt kaptuk.

Egy Reuter-jelentés volt arról, hogy Nicholas Sloane ujjait elrablói levágták, és elküldték apjának New Yorkba, a CBA News székházába.

— Jézusom! — jajdult fel Partridge a hír olvastán, és azonnal hevesen vádolni kezdte magát. Miért várt ilyen sokáig az akcióval?!

— Tudom, mire gondol — szólt megértően Sergio. — Higgye el, ezt semmiképp sem tudta volna megakadályozni. Rövid volt az idő és túl kevés az információ.

Partridge tisztában volt vele, hogy barátjának igaza van, de azt is tudta, hogy az előbbi kérdést még hosszú időn át sokszor fel fogja tenni magának.

Sergio hangja térítette magához: — Ha már felkeresett, Harry, hadd kérdezzek valamit. A társasága, a CBA, ugye a Globanic Industries tulajdonában van?

— Igen.

A rádióriporter benyúlt a fiókjába és elővett néhány összetűzött papírlapot. — Több helyről szerzem az információimat — mondta —, és bármilyen meglepő, egyik forrásom a Sendero Luminoso. Gyűlölnek ugyan, ám ha tehetik, kihasználnak. A Senderónak sok szimpatizánsa és informátora van a legkülönbözőbb helyeken, s egyikük elküldte ezt nekem, remélve, hogy leadom.

Partridge átvette és olvasni kezdte a papírokat.

— Mint láthatja — folytatta Sergio —, ez egy megállapodás a Globanic Financial Services — szintén a Globanic Industries vállalkozása — és a perui kormány között. Az ilyen egyezményt nevezik kölcsönért-beruházást ügyletnek.

— Nem sokat értek belőle. Nem az én szakterületem — csóválta meg a fejét Partridge.

— Nem olyan bonyolult a dolog. A lényege, hogy a Globanic nevetségesen alacsony árért hatalmas földterületekre tesz szert, köztük két

nagy üdülőkörzetre. Cserébe leírja Peru általa felvásárolt külföldi adósságainak egy részét.

— Becsületes és jogszerű ügylet?

— Határeset — vonta meg a vállát Sergio. — Jogilag, azt hiszem, kikezdhetetlen. Fontosabb azonban, hogy rettenetesen nagy nyereséget hoz a Globanic-nek, és elenyészőt a perui embereknek.

— Ha ez a véleménye, akkor miért nem tette közzé?

— kérdezte Partridge.

— Két okból sem akartam. Először is, soha nem hiszek el semmit azonnal a Senderónak. Ezt is először ellenőriztem. Igaznak bizonyult. Van azonban még egy körülmény. Ahhoz, hogy a Globanic ilyen zaftos falathoz jusson, valakit bőkezűen le kellett fizetnie a kormányban. Most próbálom megtudni, ki volt az, és a jövő héten akarom leadni a műsort.

— Kaphatnék ezekből egy másolatot? — mutatott Partridge a papírkötegre.

— Rakja csak el. Van még egy példányom belőle.

Másnap, pénteken Partridge úgy döntött, hogy az indulás előtt ellenőrzi, más is megszerezte-e a telefonszámot, ami őket a Huancavelica utcai lakásba vezette, ahol egykor Baudelio, az exorvos lakott. Ha ugyanis így történt, akkor mások is megtudhatták, hogy a túszokat Nueva Esperanzában kell keresni.

Don Kettering még szerdán elmondta, hogy nem sokkal felfedezésük után a hackensacki rádiótelefonok az FBI-hoz kerültek. A Szövetségi Nyomozóiroda emberei ugyanúgy eljuthattak a limai telefonszámhoz, mint Kettering, és lehet, hogy külföldi kapcsolatról lévén szó, átadták az ügyet a CIA-nak. Ebben persze nem túlságosan hitt, hisz nagyon jól tudta, micsoda versengés alakult ki a két szervezet között. Valószínűbbnek tűnt, hogy az FBI külső segítséget vett igénybe, a perui rendőrséget kérte meg a szám lenyomozására.

Pénteken délután Partridge szólt Fernándeznek, látogassa meg ismét Dolorest. A nő részeg volt ugyan, de annyit el tudott mondani, hogy utánuk már senki sem érdeklődött nála. A telefonszám tehát egyedül a CBA-nek keltette fel az érdeklődését.

Ugyancsak pénteken délután a perui rádió híradásából értesültek Angus Sloane meggyilkolásáról és arról, hogy levágott fejét elvitték az amerikai nagykövetségre.

Partridge és Minh Van Canh rögtön a képviseletre sietett és készített egy tudósítást az aznap esti országos híradó számára. Más televíziós társaságok forgatócsoportjai és különböző lapok újságírói is ott

nyüzsögtek, de Partridge szerencsésen elkerülte, hogy szóba elegyedjék velük.

Akárcsak Nicky kezének megcsonkítása, Crawf apjának szörnyű halála is roppant teherként nehezedett rá. Súlyos kudarcként élte meg mindkettőt, hisz ő azért érkezett Peruba, hogy mindhárom túszt kiszabadítsa.

Amikor visszament a Cesar's Hotelbe, bezárkózott a szobájába, s mielőtt elaludt volna, órákon át hevert az ágyon gondolataiba merülve.

Másnap egy órával pirkadat előtt ébredt, s rögtön fel is kelt. Két dolgot akart még elvégezni indulás előtt. Rövid, egyszerű végrendeletet írt, aztán megfogalmazott egy táviratot. Úton a repülőtérre, a mikrobuszban megkérte Ritát, hogy tanúként írja alá a végrendeletet, és küldje el az Oaklandbe, Kaliforniába címzett táviratot.

Beszámolt neki a Globanic—Peru üzletkötés tervéről is, s átadta a Hurtadótól kapott okmányokat. — Ha elolvastad, azt hiszem, érdemes lenne elküldeni Les Chippinghamnek — mondta neki. — Semmi köze a mi dolgunkhoz, és nem is akarom felhasználni azután sem, hogy Sergio a jövő héten nyilvánosságra hozza. — Mosolyogva tette még hozzá: — Azt hiszem, ez a legkevesebb, amit megtehetünk a Globanic-ért, szeretett kenyéradó gazdánkért.

A Cheyenne—II. szép időben, közvetlenül pirkadat előtt indult el Limából. Hetven perccel később elérték az országúinak azt a szakaszát, ahol Partridge-nak, Minh-nek, O'Harának és Fernándeznek ki kellett szállnia.

Elég világos volt már ahhoz, hogy jól láthassák az alattuk elterülő tájat; a dzsungel messzeségbe vesző zöld szőnyegébe fényes szalagként hasított bele a tökéletesen néptelen országút.

— Leszállunk. Készüljenek fel, hogy gyorsan ki tudjanak ugrani. Egy másodperccel sem akarok tovább lent maradni, mint feltétlenül szükséges — szólt hátra utasainak Oswaldo Zileri.

Merészen ráfordult a betonsávra, gyorsan csökkentette a magasságot, majd földet ért meglepően rövid gurulás után meg is állította a gépet. Négy utasa, amilyen gyorsan csak tudott, csomagjaival együtt kiszállt, s a Cheyenne—II. néhány perccel később már ismét a levegőben volt.

— Fedezékbe! — figyelmeztette a többieket Partridge, s a keskeny ösvényen bevették magukat az őserdőbe.

13.

Harry Partridge nem tudott róla, hogy azon a zsúfolt pénteki napon őt, személy szerint érintő válságos helyzet alakult ki New Yorkban.

Margot Lloyd-Masont még otthon, reggeli közben érte Theodore Elliott telefonüzenete, hogy „azonnal” keresse fel őt a Globanic Industries pleasantville-i központjában. Miután rákérdezett, megtudta, hogy az „azonnal” 10 órát jelent. A titkárnő azt is közölte, hogy ez lesz a Globanic elnökének aznapi első megbeszélése.

Fogalma sem volt, miért akar találkozni vele Theo Elliott.

A Globanic központjában Margot kénytelen volt percekig várakozni az elegáns előtérben, s bár ezt nem tudta, ugyanabban a fotelban ült, amelyből négy nappal korábban Glen Dawson, a Baltimore Star riportere kihallgatta az elnök és a külügyi államtitkár beszélgetését.

Mikor végre színe elé bocsátotta, Elliott nem vesztegette az időt formaságokra, rögtön rátért a lényegre:

— Mi az ördögért nem ügyel jobban azokra az átkozott tévésekre odalent Peruban?

— Mire gondol? — Margot nem értette a dolgot. — A tudósításokért eddig csak gratulációkat kaptunk, a nézettségi mutatónk pedig...

— A lekicsinylő, rossz hangulatot és ellenérzéseket szülő jelentésekre gondolok — válaszolt dühösen, öklével az asztalra csapva Elliott. — Az este személyesen Castaneda elnök hívott fel Limából. Kifogásolta, hogy a CBA kizárólag negatívumokat közöl Peruról, kedvezőtlen színben tünteti fel az országot. Rettenetesen dühös a társaságra, s meg kell mondanom, én is.

— A többi tévés társaság és a New York Times is ugyanolyan szellemű tudósításokat közöl, mint mi — próbált érvelni Margot.

— Nem érdekelnek a többiek! — torkolta le Elliott. — Én magunkról beszélek! Castaneda elnök ráadásul úgy látja, hogy a tudósítások alaphangját a CBA adja meg, a többiek csak őt követik. Személyesen mondta ezt nekem.

Mindketten álltak, Elliott mérgében még hellyel sem kínálta Margot-t.

— Van valami konkrét kifogása? — kérdezte az elnöknő.

— De még mennyire! — A Globanic elnöke az asztalán sorakozó videokazettákra mutatott. — Miután beszéltem az elnökkel, bekértem az e heti híradóink anyagát. Megnéztem őket, és most már pontosan értem, mire gondolt Castaneda. Másról sincs bennük szó, csak arról, hogy milyen rossz a helyzet Peruban. Semmi pozitívum, egyetlen szó se arról, hogy az ország fényes jövő előtt áll, csodálatos hely a szabadság eltöltésére, és a Sendero Luminoso lázadóit hamarosan végleg elsöprik.

— A legtöbben esküsznek rá, hogy nem így lesz, Theo.

Elliott mintha meg sem hallotta volna a közbevetést, dühösen folytatta: — Tökéletesen megértettem Castaneda felháborodását. Rettentően kikelt magából, és ezt a Globanic egyszerűen nem engedheti meg magának. Erre külön is figyelmeztettem mindenkit, de maga biztosan mással volt elfoglalva, nem figyelt arra, amit mondtam. Fossie Xenos is rettenetesen dühös. Úgy érzi, maga szándékosan sodorta veszélybe az általa aprólékosan kidolgozott megállapodást.

— Remélem, maga is tudja, hogy ez nem igaz. Talán tehetünk még valamit, hogy javítsunk a helyzeten. — Margot villámgyorsan felmérte, hogy a probléma sokkal súlyosabb, mint eleinte gondolta. Ha nem lép gyorsan, saját jövője is veszélybe kerülhet a Globanic-nél.

— Megmondom én pontosan, mit kell tennie — Elliott nyugalmat erőltetett magára, de hangja ellentmondást nem tűrően csengett: — Azt a piszkálódó riportert — Partridge-nak hívják, ha jól emlékszem — a következő géppel visszaparancsolja, és kirúgja.

— Egészen biztosan vissza tudjuk hozni. Ami a kirúgást illeti, azzal kapcsolatban már vannak kétségeim.

— Azt mondtam, kirúgni! Baj van a hallásával ma reggel, Margot? Azt. akarom, hogy a CBA rögtön mondjon fel annak a gazembernek. Hétfőn reggel fel akarom hívni a perui elnököt, hogy közöljem vele: — Nézze! A bajkeverőt visszahívtuk és kidobtuk. Nagyon sajnáljuk, hogy őt küldtük önökhöz. Súlyos hiba volt, de ilyesmi nem fordul elő még egyszer.

Margot tudta, mekkora gondjai lesznek ebből a CBA-nél, s megpróbált ellenvetést tenni. — Emlékeztetnem kell rá, Theo, hogy Partridge nagyon régen dolgozik a társaságnál. Hamarosan huszonöt éve lesz, hogy belépett, s a legjobbak közé tartozik.

Elliott gúnyosan elmosolyodott: — Akkor adjon neki a jubileum alkalmából egy aranyórát. Nem bánom. De rúgja ki, hogy hétfőn reggel telefonálhassak. S hadd mondjak magának még valamit, Margot!

— Tessék.

Elliott az íróasztala mögé ment, leült és Margot-t is hellyel kínálta, mielőtt folytatta volna; — Ne gondolja, hogy az újságírók, riporterek különleges emberek, ők persze annak tartják magukat és sokszor el vannak telve saját fontosságuktól. Ezzel szemben a tény az, hogy soha nincs belőlük hiány. Dobjon ki egyet, rögtön kettő jelentkezik a helyére.

Elliott élvezte a témát, kezdett egészen belefeledkezni a fejtegetésbe: — Margot, a világban az olyan emberek számítanak igazán, mint maga vagy én. Mi tartjuk kezünkben a szálakat, mi mozgatjuk az eseményeket. Ezért tudjuk megvásárolni az újságírókat, ha éppen szükségünk van rájuk. Ne

sajnálja Partridge-ot meg a hozzá hasonlókat. Bármikor kaphat helyette egy másikat, új, friss erőt.

Margot megkönnyebbült, hogy elmúlt főnökének haragja. Mosolyogva válaszol: — Igen érdekes nézőpont.

— Fogadja el és alkalmazza. S még valami.

— Mondja csak, figyelek.

— Ne higgye, hogy itt a Globanic központjában nem tudjuk, milyen küzdelmet vívnak maguk hármasban Leon Ironwooddal és Fossie Xenosszal azért, hogy egy szép napon valamelyikük a székembe ülhessen. Ami a maga és Fossie közötti versenyfutást illeti, nos, Fossie pillanatnyilag több orrhosszal vezet.

— Ez minden — az elnök felemelte a kezét, jelezve, hogy vége a beszélgetésnek. — Hívjon fel később, miután a perui ügyet elintézte.

Késő délelőtt volt már, amikor Margot visszatért a Stonehenge-be. Egy percet sem késlekedett, üzent Leslie Chippinghamnek, hogy azonnal keresse fel.

Az elnöknő jobb szerette, ha ő rendel magához másokat, mintha őt magát hívják jelentéstételre.

Nem repesett örömében attól sem, amit Fossie Xenos „több orrhossznyi” előnyéről mondott Elliott. Ha ez így van, gondolta, rögtön tennie kell valamit azért, hogy megváltozzék a helyzet. Elhatározta, nem engedi, hogy egy apró, gyorsan megoldható „szervezési kérdés” veszélybe sodorja a karrierjét.

Ezért aztán, amikor nem sokkal dél után Chippingham megjelent nála, ugyanolyan gyorsan és kertelés nélkül a tárgyra tért, mint Theo Elliott tette reggel.

— Amit most mondok, arról nem vagyok hajlandó vitatkozni. Tekintse a leghatározottabb utasításnak — kezdte. — Harry Partridge alkalmazását ebben a pillanatban felmondja. Holnap már nem akarom a CBA-nél látni. Tisztában vagyok vele, hogy a szerződésünk kötelez bennünket bizonyos dolgokra, ezeket teljesíteni is kell. Partridge-nak Peruból is távoznia kell, ha lehet, már holnap, de legkésőbb vasárnap. Ha kell, menjen érte különgép, de jöjjön el onnan.

Chippingham tágra nyílt szemmel, tátott szájjal, értetlenül meredt rá. Másodpercekig szóhoz sem tudott jutni, s csak nagy nehezen volt képes kinyögni: — Ezt nem gondolja komolyan!

— De, komolyan gondolom, s mint mondtam, nem vagyok hajlandó vitatkozni róla — válaszolt komoran Margot.

— De a szentségit neki! — robbant ki Chippingham. — Azt akarja, egyszerűen vegyem tudomásul, hogy az egyik legjobb tudósítónkat, aki több mint húsz éve dolgozik nálunk, csak úgy, minden ok nélkül, kirúgják?!

— Van rá ok. de ez nem tartozik magára.

— Én vagyok a hírszerkesztőség elnöke, vagy nem?! Könyörgök, gondolkoznék! Mit csinált Harry? Tudni akarom. mi rosszat tett!

— Ha már ennyire érdekli, a tudósításairól van szó.

— Amelyek a lehető legjobbak! Becsületesek, megalapozottak, előítéletektől mentesek. Kérdezzen meg bárkit, mindenki ezt fogja mondani.

— Nem kell senkit megkérdeznem. Távolról sem mindenki ért egyet magával.

— A Globanic rendelkezett így, ugye? — kérdezte Chippingham megütközve, gyanakvó hangon. — A barátjának, Theodore Elliottnak, annak a hidegvérű zsarnoknak a keze van benne.

— Vigyázzon, miket beszél! — figyelmeztette Lloyd-Mason. érezve, hogy túl messzire mentek. — További magyarázatra, azt hiszem, nincs szükség — folytatta jéghideg hangon. — Figyelmeztetem: amennyiben utasításomat ma estig nem hajtja végre maga is ki van rúgva, s holnap kinevezem a hírszerkesztőség ügyvezető elnökét.

— Valóban megteszi? — Chippingham az erőnek szóló tisztelettel vegyes gyűlölettel nézett az elnöknőre.

— Egy pillanatra se legyenek kétségei felőle — válaszolt Lloyd-Mason. — Ha úgy dönt, hogy mégis nálunk akar maradni, akkor estig beszámol utasításom végrehajtásáról. Most pedig takarodjék.

Miután Chippingham távozott, Margot elégedetten állapította meg, hogy szükség esetén tud olyan szigorú lenni, mint Theo Elliott.

A CBA News székházába visszatérve Les Chippingham ösztönösen húzni kezdte az időt. Rutinügyek intézésébe fogott, s csupán 15 óra előtt néhány perccel figyelmeztette a titkárnőjét, hogy amíg nem szól, senkii se engedjen, s ne is kapcsoljon be hozzá. Nyugodtan át akarta gondolni a helyzetet.

Íróasztalától távol, a tárgyalásokra használt sarokban telepedett le, kedvenc festményével, Andrew Wyeth egyik tájképével szemben. Ezúttal mégsem a képben gyönyörködött; a megoldandó súlyos probléma foglalkoztatta.

Tisztában volt vele, hogy válságos helyzetbe keveredett.

Ha engedelmeskedik Margot utasításának, s elfogadható indok nélkül kirúgja Harry Partridge-ot, azzal az önbecsüléstől fosztja meg magát. Szégyenteljes, igazságtalan dolog tönkretenni egy kiváló képességű, köztiszteletnek örvendő embert, egy barátot és kollégát csak azért, hogy kedvére tegyen valaki másnak. Egyelőre nem tudta, kicsoda az illető és mi váltotta ki a haragját, de sejtette, hogy ha nagyon akarják, kollégáival együtt hamar ki tudják deríteni. Abban biztos volt, hogy Theodore Elliottnak is része — Margot magatartásából ítélve igen jelentős része — van a dologban.

Képes lesz-e ő, Chippingham, teljesíteni az utasítást? Ha kitart a munkájára vonatkozó eddigi elvei mellett, akkor nem.

Másrészt, ha ő nem teszi, biztosan akad helyette valaki, aki elvégzi a feladatot. Margot ezt elég világosan megmondta. Épp elég ambiciózus ember van a szakmában — s ezen belül a CBA Newsnál — ahhoz, hogy hamar találjon hírszerkesztőségi elnököt.

Harry Partridge-nak tehát mindenképpen távoznia kell, ha nem is a szakmából, a CBA-től feltétlenül.

Ez a lényeg!

Amint elterjed a híre, hogy Harry távozik a CBA-től, rögtön elkezdhet válogatni az állásajánlatokban. A nagy televíziós társaságok egymást ölik majd, hogy szerződtethessék. Harry igazi sztár, ráadásul mindenki szereti, ami még tovább növeli az esélyeit.

Nem tehetnek vele semmi olyasmit, ami a karrierje végét jelentené. Az új helyén valószínűleg még többet is fog keresni, mint a CBA-nél.

Mihez kezdhet azonban egy bukott hírszerkesztőség-vezető? Chippingham tisztában volt vele, mi vár rá, ha Margot beváltja — márpedig egészen biztosan beváltja — fenyegetését, amit arra az esetre helyezett kilátásba, ha nem teljesíti az utasítását.

A hírszerkesztőség elnökeként ő is szerződés alapján dolgozott. Végkielégítésként kap körülbelül egymillió dollárt, ami csak első hallásra tűnik olyan soknak. Jelentős része elmegy adóba, a többit — mivel súlyosan el van adósodva — jól megvámolják a hitelezők. Stasia ügyvédei sem lesznek kíméletesek, végül jó, ha annyi marad, hogy kétszer meg tudjon vacsorázni belőle a Four Seasonsben.

Új állást sem egykönnyen talál. Harry Partridge-tól eltérően, őrá nem fognak vadászni a konkurens televíziós társaságok. Egyrészt minden társaságnál csak egy hírszerkesztőségi elnök kell, s mostanában nem hallott róla, hogy bárhol üresedés lett volna. Másrészt ebbe a beosztásba minden társaság sikeres embert kíván és nem olyasvalakit, akit zavaros

körülmények között bocsátottak el előző helyéről. Éppen elég exelnököt ismert ahhoz, hogy ezzel tisztában legyen.

Mindez azt jelenti, hogy alacsonyabb beosztást kell vállalnia, s jóval kisebb pénzért, amelynek jelentős részét Stasia még el is viszi.

Elkeserítő kilátások.

Hacsak... — hacsak eleget nem tesz Margot utasításának.

Chippingham tudta, hogy olyasmire készül, amit egész életében szégyellni fog. Visszaút azonban nem volt, a döntést már meghozta. Azzal nyugtatta magát, hogy vannak olyan helyzetek az életben, amikor a létfenntartási ösztön minden egyéb megfontoltságon felülkerekedik.

Gondolatban bocsánatot kért Partridge-tól és visszaült az íróasztalához.

Tizenöt perccel később meg egyszer átfutotta a levelet, amit maga gépelt le régi, megszokásból tartott Underwood írógépén:

Kedves Harry!

Sajnálattal közlöm veled, hogy a CBA News kénytelen haladéktalanul megválni tőled.

A CBA-vel kötött szerződésed értelmében...

Chippingham valamilyen okból nemrég utánanézett, s még emlékezett rá, hogy Partridge olyan szerződést kötött, amelynek értelmében a társaság bármikor felmondhat ugyan neki, de a szerződés lejártáig köteles kifizetni munkabérét. Ez az ő esetében még egy teljes év. Volt a szerződésnek egy záradéka is, amelynek értelmében Partridge a teljes bér fejében vállalta, hogy alkalmaztatásának megszűnése esetén fél évig nem áll be másik televíziós társasághoz.

Levelében az elnök ezt a klauzulát feloldotta, lehetővé téve ezzel Partridge-nak. hogy azonnal munkát vállaljon, ha kedvező ajánlatot kap. Úgy érezte, ennyivel tartozik Harrynek.

Volt az irodájában egy telefax-berendezés, azon akarta elküldeni a levelet Limába. Nem volt képes rászánni magát, hogy telefonáljon.

Már éppen alá akarta írni a levelet, amikor kopogtak, s már nyílt is az ajtó. Ösztönösen megfordította a levelet.

Crawford Sloane lépett az irodába egy telex jelentéssel a kezében.

— Les, muszáj beszélnem veled. Ezt most kaptuk — mondta elcsukló hangon. Könnyei végigfolytak az arcán.

Chippingham elolvasta a jelentést, amely megismételte a Chicago Tribune limai jelentését arról, hogyan juttatták el az amerikai nagykövetségre Angus Sloane levágott fejét.

— Teremtő úristen! Crawf, én ... — Chippingham képtelen volt befejezni a mondatot. Felállt, s némán összeölelkeztek.

— Ne mondj semmit — szólalt meg végül Sloane. —.. Nem biztos, hogy képes leszek elviselni. A mai műsorvezetést nem tudom vállalni, már szóltam is, hogy hívják be Teresa Toyt...

— Ne törődj semmivel, Crawf. Majd mi intézkedünk.

— Nem — rázta meg a fejét határozottan Sloane. — Nekem kell cselekednem. Egy Learjetet akarok, hogy Limába menjek. Amíg még van esély, hogy Jessica, és Nicky . . . feltétlenül mennem kell — kis szünetet tartott, s megpróbálta összeszedni magát. — Hazaugrom Larchmontba, onnan rögtön megyek Teterboróra.

— Biztos vagy benne, hogy helyesen cselekszel? — kérdezte elbizonytalanodva Chippingham.

— Mennem kell, Les — válaszolta Sloane. Ne is próbálj visszatartani. Ha a CBA nem ad gépet, akkor bérelek magam.

— Nem kell. Személyesen rendelem meg.

Sloane távozása után rögtön intézkedett is. A gép este indult, hogy reggelre már Limában legyen.

Az Angus Sloane haláláról szóló hír miatt Chippingham csak késő délután jutott, hozzá, hogy aláírja és telefaxon elküldje Limába a Partridge-nak szóló levelet. Az Entel Peru számára adta le. Külön megüzente, hogy rakják egy borítékba, címezzék meg Mr. Harry Partridge-nak saját kezű felbontásra és tegyék be a CBA postarekeszébe.

Felmerült benne, hogy tájékoztatnia kellene Crawford Sloane-t a levélről, de aztán meggondolta magát. Épp elég megrázkódtatás érte már Crawfot. Tudta, hogy az értesítés nemcsak Pattridge-ot, hanem őt is fel fogja háborítani, és számított a türelmetlen, magyarázatot követelő telefonokra. Fel is készült rá, hogy megbirkózzék velük.

18.1.5 volt, amikor felhívta Margot Lloyd-Masont. — Megtettem, amit kívánt — mondta neki, aztán beszámolt a Crawford Sloane apjával kapcsolatos hírről.

— Hallottam róla és nagyon sajnálom — válaszolta az elnöknő. — Ami a másik dolgot illeti, elég sokáig várt vele, már kezdtem azt hinni, hogy nem is hív vissza. Mindenesetre köszönöm.

14.

Partridge és három társa lassan, küszködve haladt előre a dzsungelben.

Az ösvényt — ha egyáltalán annak lehetett nevezni — erősen benőtte az aljnövényzet, olykor teljesen el is veszett a szemük elől. Bozótvágó késsel,

machetével kellett utat vágniuk, s csak reménykedhettek, hogy később jobban járható terepre érnek. A fejük felett összeboruló lombok közül néha előbukkant a borús, esőt ígérő égbolt. Furcsa, groteszkül megcsavarodott, vastag kérgű fákat, húsos, bőrszerű leveleket láttak; Partridge-nak eszébe jutott, hogy valahol olvasta: Peruban nyolcezer ismert fafajta él. A vastag törzsek között bambusznád, lián és egyéb kúszónövények alkottak áthatolhatatlan szövedéket, létrehozva azt a „zöld poklot”, amelyről oly sok utazó írt már rémisztő történeteket.

A „pokol” megjelölés egyáltalán nem bizonyult túlzásnak — mind a négyen fulladoztak a fojtogató, párás hőségben. Szakadt róluk az izzadtság, kínozták őket a rovarok csípései. Mielőtt nekivágtak volna az útnak, bekenték ugyan magukat szúnyogriasztóval, s menet közben a maradékot is elhasználták, de mint Ken O’Hara megállapította, a rovaroknak inkább ízlett a szer.

— Nem túl forgalmas ez az ösvény, és ez még jól is jöhet nekünk — jegyezte meg egy alkalommal, az aljnövényzettel birkózva Fernandez.

Úgy tervezték, hogy csak megközelítik Nueva Esperanzát, de mindaddig nem mennek be a faluba, amíg egy magasabban fekvő pontról alaposan meg nem figyelték. A teendőket annak alapján döntik majd el, hogy mit tapasztalnak.

Kétszázötven négyzetkilométeres körzetben nem volt körülöttük más, csak a sűrű őserdő, amit egyedül a Huallaga folyó szelt át. A Fernandez által beszerzett részletes domborzati térkép szerint úti céljuk közelében több magaslatnak is kellett lennie, amelyek egyikéről talán alkalmuk nyílik a megfigyelésre. Tizenöt kilométerre — az adott körülmények között jelentős távolságra — voltak még Nueva Esperanzától.

Partridge jól megjegyezte, mit üzent Jessica a videofelvételen. Rita hozta el neki Crawford Sloane levelét, amiben barátja megírta, hogy felesége szerint az őrség laza, s egy váratlan támadással van esély a sikerre. Tudta, hogy hamarosan saját bőrükön kell kipróbálniuk, mennyire igaz ez a megállapítás.

Délután volt, mindannyian erejük végén jártak, amikor Fernandez figyelmeztette őket, hogy Nueva Esperanza már nem lehet messze. — Körülbelül tíz kilométert tehettünk meg, most már vigyázzunk, nehogy észrevegyenek bennünket — intette a többieket. — Ha mozgást hallanak, azonnal be a dzsungelbe!

— Reméljük, nem lesz rá szükség — válaszolta Minh Van Canh, a keskeny csapást kétoldalt övező sűrű bozótra nézve.

Nem sokkal Fernandez figyelmeztetésének elhangzása után a terep könnyebbé vált és több, oldalról érkező ösvény is keresztezte az övéket. Fernandez azt is elmondta, hogy ez az egész dimbes-dombos vidék tele van koka-ültetvényekkel, s az év más szakaszaiban valószínűleg nagy a forgalom a környéken. A négy-hat hónapos tenyészidőben a kokacserjék nem sok gondozást igényelnek, ezért a termesztők rendszerint az ültetvényektől távol élnek, s csak az aratás idején népesítik be a dombtetőkön épült falvakat.

Tájolója és térképe segítségével Fernandez biztosan vezette a csapatot. Elnehezülő lépéseiken érezték, hogy hegynek felfelé haladnak. Körülbelül egy óra múlva kijutottak egy tisztásra. A végében, a dzsungel fái között egy kunyhó állt.

Partridge-ban egyre erősödött a gyanú, hogy Fernandez sokkal jobban ismeri a környéket, mint azt eleinte bevallotta. Rá is kérdezett, mire a perui elismerte: — Voltam már itt néhányszor.

Csak nem azok közé a látszólag tisztességes emberek közé tartozik Fernandez is, akik kettős életet élve, jelentős hasznot húznak a kokainkereskedelemből? — tette fel magának a kérdést Partridge. Tudta, hogy Latin-Amerikában, s különösen a karibi szigetvilágban rengeteg ilyen ember van, köztük egészen magas állásúak is.

Mintha csak megérezte volna a ki nem mondott kérdést, Fernandez hozzáfűzte: — Részt vettem itt egy bemutatóban, amelyet a kormány rendezett a maguk külügyminisztériumának. A vendéget — ha jól emlékszem, az igazságügy-miniszterük volt — az újságírók is elkísérték. Velük voltam.

A „bemutató” szó hallatán Partridge elmosolyodott. Azokat a színjátékokat nevezték így a tudósítók, amelyeket külföldi kormányok — rendszerint kommunista, diktatórikus rezsimek rendeztek magas rangú amerikai vendégek megtévesztésére. Maga elé képzelte a jelenetet: helikopteres deszant-csapatok felégetnek néhány koka-ültetvényt és dinamittal felrobbantanak egy-két laboratóriumot. A látogatók el vannak ragadtatva a vendéglátó kormány kábítószer-ellenes harcban tett erőfeszítéseitől, és figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy a közelben kokamezők ezrei és feldolgozó-laboratóriumok tucatjai maradnak háborítatlanul.

Másnap a látogatók fényképe megjelenik az amerikai lapokban és televíziós híradókban, a közönség olvassa és hallja az elégedett nyilatkozatokat. A riporterek pedig nyelnek egyet, és megpróbálják elrejteni szégyenkezésüket, mert bár előre tudták, hogy megrendezett,

félrevezető színjátékban vesznek részt, kénytelenek végigcsinálni a konkurencia jelenléte miatt.

Ilyesmi történhetett Peruban is, amely ugyan nem diktatúra, nem is kommunista ország, de hamarosan vagy az egyik, vagy a másik válhat belőle, gondolta Partridge.

Fernandez alaposan körbekémlelte a tisztást, s miután meggyőződött róla, hogy senki sem jár a környéken, keleti irányba vezette tovább a csapatot. Néhány perce mehettek csupán, amikor karját felemelve megálljt parancsolt, majd óvatosan széthúzta a sűrű lombokat. Egyenként mögé lépve néztek ki a résen, szemügyre véve a legalább nyolcszáz méternyire és vagy kétszáz méterrel alattuk a hegyoldalban megbúvó házakat. Körülbelül két tucat épület állt rendszertelen összevisszaságban a folyóparton. Sáros ösvény húzódott közöttük, le egészen a vízen kikötött csónakokig, bárkákig.

— Ez szép menet volt. Azt hiszem, megtaláltuk Nueva Esperanzát — szólt megkönnyebbülten Partridge.

Út közben teljesen rábízta magát Fernándezre, de a faluhoz eljutva Harry Partridge ismét átvette a parancsnokságot.

— Nem sok időnk maradt sötétedésig — figyelmeztette a többieket. Az út sokkal tovább tartott, mint gondolta, s a nap már erősen közeledett a látóhatár széléhez. — Szeretném felderíteni a terepet, amennyire csak lehet. Hozz egy látcsövet, Minh és gyere velem. Fernandez. Ken, válasszatok egy őrhelyet, és figyeljetek, nem kerül-e valaki a hátunkba.

Az erdő széléhez közeledve hasra vetette magát és kúszva haladt tovább a sűrű aljnövényzetben. Minh szorosan ott volt a nyomában. Olyan helyre jutva, ahonnan már jól szemmel tarthatták a környéket, de őket még nem lehetett észrevenni, Partridge szeméhez illesztette a távcsövet.

Alig tapasztalt valami mozgást. Lent a folyóparton két férfi szerelte egy bárka motorját. Az egyik kunyhó Ajtajában egy asszony tűnt fel, s egy lavórból szennyvizet zúdított ki. A dzsungelból jövet egy férfi bukkant fel, és bement az egyik viskóba. A házak közötti szemétdombok egyikén két kutya marakodott a koncon; Nueva Esperanza élte a mocskos, szegény dzsungel-falvak mindennapi életét.

Partridge kezdte egyenként szemügyre venni a házakat, s perceken át figyelte mindegyiket. Valamelyikben ott kellett lennie a foglyoknak, de hogy melyikben, arra semmilyen jel nem utalt. Tudta, hogy még legalább egy napot rá kell szánni a felderítésre. Szó sem lehet róla, hogy éjszaka

végrehajtsák a szabadítást és a másnap reggel érkező géppel elmenjenek. Nyugodtan elhelyezkedett hát és folytatta a megfigyelést.

Mint általában a trópusokon, itt is szinte azonnal beköszöntött a sötétség, mihelyt a nap lebukott a látóhatár mögé. A házakban halvány, pislákoló fények gyúltak, s a sűrűsödő homályban már csak nehezen kivehető árnyakat lehetett látni. Partridge leengedte messzelátóját és megtörölte a több mint egyórás feszült figyeléstől elfáradt szemét.

Már épp indulni akart vissza a többiekhez, amikor Minh megérintette a karját és az alattuk álló viskók felé mutatott. Partridge ismét felkapta a távcsövet és végigpásztázta vele a csaknem teljesen sötétségbe borult falut. Bizonytalan mozgást látott, s meg kellett erőltetnie a szemét, hogy észrevegye a két házcsoport közötti ösvényen baktató férfit. A korábban látott alakokétól eltérően léptei határozottnak, céltudatosnak tűntek, kis idő múlva már a vállára vetett puskát is ki tudta venni.

A férfi a többitől kissé távolabb álló, magányos kunyhó felé tartott. Partridge korábban alaposan megfigyelte már az építményt, de nem látott rajta semmi különöset. A fegyveres kinyitotta az ajtót — belülről halvány fény vetődött ki — s eltűnt a házban.

Néhány percig semmi sem történt. Aztán ismét nyílt az ajtó, egy alak lépett ki a kunyhóból, s kezdett lassan távolodni. A sötétben is meg tudták állapítani, hogy nem az előző férfi az, de ugyanúgy puskát hord, mint akit először láttak.

Lehetséges lenne, hogy éppen egy őrségváltás tanúi voltak, latolgatta izgatottan Partridge. Hogy biztos lehessen benne, további megfigyelésre volt szükség, de remélte, hogy megtalálták a házat, ahol Jessicát és Nicky Sloane-t őrzik.

Csak nehezen sikerült elűznie magától a bénító gondolatot: egy nappal korábban még ott volt Angus Sloane is.

Teltek-múltak az órák. s Partridge utasításai alapján folytatódott a megfigyelés.

— Tudni akarom — mondta a többieknek —, hogy meddig van élet Nueva Esperanzában, mikor nyugszik el a falu, mikor oltják el a lámpákat. Mindent jegyezzetek fel, pontosan megjelölve az időpontokat.

Miután ő visszament, Minh még egy órán át ott maradt a megfigyelőposzton, majd átadta a helyét Ken O’Harának.

— Mindenki próbáljon pihenni, amennyit csak tud — adta ki a parancsot Partridge. A megfigyelőállásban és az őrhelyen azonban mindig

kell lennie valakinek, így egyszerre csak ketten alhatnak. — Rövid megbeszélés után kétórás váltásokban egyeztek meg.

Míg Partridge és Minh az első felderítést végezte, Fernandez felállította a moszkitóhálóval takart függőágyakat a tisztás szélén álló kunyhóban. Nem volt valami kényelmes hálóhely, de eléggé elcsigázottak voltak ahhoz, hogy akire rákerült a sor, pillanatok alatt álomba merüljön. Bebizonyosodott, hogy jó ötlet volt műanyag fóliát hozni magukkal. Éjszaka eleredt az eső, s a megroggyant tető résein több helyen is becsorgott a víz. Fernandez gyorsan kifeszítette a fóliákat, s így védve voltak a nedvességtől. Az őrségben állók is becsavarták magukat, s így nem áztak bőrig a félórás zivatarban.

A szárított élelmiszerrel takarékosan bántak. Limából hozott vizüket már útközben megitták, s Fernández egy patakból töltötte meg a kulacsaikat, megfelelő mennyiségű fertőtlenítő tablettát adva a vízhez. Figyelmeztette a többieket, hogy a környékbeli vízfolyások telítve vannak a kábítószergyártás során használt vegyszerekkel. Vizüknek, bár sikerült ihatóvá tenni, förtelmes íze volt, igyekeztek hát minél kevesebbet fogyasztani belőle.

Hajnalra megvolt a válasz Partridge csaknem összes, Nueva Esperanzára vonatkozó kérdésére: a faluban éjszaka semmiféle mozgás nincs, csupán néhány kunyhóból szűrődött ki halk gitárhang és részeg nevetés. Ez sem tartott azonban sokáig, s 1.30-ra az egész település elnémult és sötétségbe burkolózott.

Még mindig nem tudták, milyen gyakran váltják az őröket. Ha volt is éjszakai őrségváltás, azt a sötétség miatt nem tudták megfigyelni.

A figyelést a következő napon is folytatták, s aki éppen nem volt szolgálatban az őrhelyen, vagy a falu fölötti megfigyelőponton, az a kunyhóban pihent. Tudták, hogy erejükre nagy szükség lesz a visszaúton.

Délután, a függőágyban heverve Partridge feltette magának a többieket is foglalkoztató kérdéseket: Nem túlfűtött fantáziájuk játszik-e velük? Valóban velük történik-e mindez? Tényleg rájuk vár a feladat, hogy kiszabadítsák gyilkolásra kész elrablóik fogságából a túszokat? Még néhány óra, és kénytelenek lesznek ölni, nehogy őket öljék meg . ..

De hiszen ő csupán egy újságíró, televíziós riporter, akinek az a dolga, hogy beszámoljon a konfliktusokról, a világ különböző részein dúló harcokról, és nem az, hogy aktív részt vállaljon bennük. Mégis, saját elhatározásából kalandorrá, zsoldossá, a gyilkolás részesévé fog válni. Mi értelme ennek az egésznek?

Bármennyire helyénvalónak tűnt is a kérdés, rögtön követte a másik gondolat: ha ő, Harry Partridge kudarcot vall, akkor ki végzi el a feladatot?

De felmerült benne másvalami is: Nincs ebben a helyzetben semmi furcsa, hisz háborúkról tudósító riporterként mindig benne élt az erőszakban, vérontás-ban, élete elválaszthatatlan részévé vált a veszély, a bármelyik pillanatban bekövetkező erőszakos halál lehetősége. Az a feladata, hogy együtt éljen a legszörnyűbb kegyetlenséggel, és esténként elvigye a kertvárosi Amerika elegáns, kellemesen berendezett nappali szobáiba, ahol a kegyetlen valóság nem több, mint látványosság, izgató, de a néző számára csak veszélytelen kép.

De nem, ez sem igaz. Ezek a képek időben és térben egyre közeledő veszélyt jeleznek, már nincs messze a nap, amikor megszűnnek egy távoli világ üzenetének lenni. Kegyetlen, mindennapi realitássá válnak, hisz az amerikai városok utcáit máris kezdi elárasztani az erőszak. A fejletlen, kibékíthetetlen ellentétektől megosztott, háborús konfliktusoktól sújtott világ egyre közelebb kerül Amerikához, és rövid időn belül beteljesedik a politikával foglalkozó kutatók régóta hangoztatott, de eddig senki által komolyan nem vett jóslata.

Az Egyesült Államok védelmére kigondolt Monroe-doktrína már jó ideje nem működik, az utóbbi időben pedig egyre kevesebbet beszélnek róla. A tény, hogy külföldiek az Egyesült Államokban akadálytalanul elrabolhatták a Sloane család tagjait, a nemzetközi terrorizmus jelenlétét jelzi. És mi minden jöhet még ezután — bombatámadások, újabb túszszedő akciók, a forgalmas utcákon robbanó pokolgépek. Mindez egyszerűen elkerülhetetlen. Megroppant az elefántcsonttorony, és akik eddig békés elszigeteltségben éltek, a legszörnyűbb erőszak szenvedő alanyaivá válnak.

Nem képzelődnek tehát, mindez, ami négyük körül zajlik, kegyetlen valóság, állapította meg Partridge. Sejtette, hogy Minh Van Canh számára a helyzet távolról sem olyan furcsa, szürreális, mint az ő szempontjából. Minh a hazájában már átélt egy szörnyű, mindent elpusztító háborút, ezért könnyebben megbirkózik a mostani körülményekkel, mint bármelyikük.

Különben is, most Jessicáról van szó. Jessicáról, aki kétségbeesetten vár a kunyhóban, s akinek alakja lassan kezd összemosódni benne Gemmáéval.

Jessica… Gemma... már képtelen volt megkülönböztetni a két nőalakot. Elaludt.

Tizenöt perccel az előtt ébredt, hogy át kellett vennie az őrséget, de rögtön kiment a kunyhóból. Fel akarta mérni, mire jutottak a többiek. A folyamatos megfigyelés sok értékes tapasztalatot eredményezett:

— A fegyveresek az előző este megfigyelt háznál rendszeresen váltották egymást, ami arra utalt, hogy a túszokat valóban abban a viskóban tartják fogva.

Az őröknek négyórás váltást írhattak elő, de ettől néha húszperces eltérések is előfordultak. Jessicának tehát igaza volt, amikor azt üzente, hogy a biztonsági rendszabályok lazák.

— Reggel óta kétszer jelent meg egy asszony, zárt edényekkel a kezében — valószínűleg ételt vitt a foglyoknak. Ugyancsak ez az asszony vödröt hozott ki a kunyhóból, s eltűnt vele néhány másodpercre a dzsungelben — nyilván ott ürítette ki.

— A faluban kizárólag ennél az épületnél volt őrség.

— Az őröknél automata fegyver volt ugyan, de nem tűntek kiképzett, fegyelmezett katonáknak.

— Bárki jött is a nap folyamán, vagy távozott Nueva Esperanzából. csónakon közlekedett. Szárazföldi járművet nem láttak. A csónakok közül egyikhez sem kellett indítókulcs — könnyen el tudnak hát lopni egyet, ha menekülniük kell. Másrészt elég sok motoros bárka volt a parthoz kötve, tehát könnyen utána is tudnak majd eredni a menekülőknek. Ken O'Hara alaposan megnézte őket és megjegyezte magának a leggyorsabbnak látszókat.

— Mindannyian úgy látták, hogy a falubeliek tökéletesen nyugodtak, semmiféle támadásra nem számítanak. — Ha veszélyben éreznék magukat, biztosan őrjáratokat küldenének ki mindenfelé, például erre is — állapította meg Fernandez, valamennyiük véleményét összefoglalva.

Alkonyat tájt Partridge összehívta a csoportot. — Elég jól körülnéztünk. Éjszaka nekivágunk — adta ki a parancsot. Fernándezhez fordult: — Maga vezet bennünket. Éjjel kettőre akarok a házhoz érni. Mindenki maradjon csendben. Ha feltétlenül mondania kell valamit, suttogjon.

— Van valami elképzelésed a sorrendről, Harry? — kérdezte Minh.

— Igen. Én megyek elöl, körülnézek és elsőként lépek a kunyhóba. Te mögöttem jössz, és hátulról fedezel. Fernandez marad utolsónak és figyeli, nem támad-e mozgás a többi házban, s rögtön csatlakozik hozzánk, ha segítségre van szükségünk.

A perui bólintott.

Partridge O'Harához fordult: — Ken, te menj egyenesen a móló́ra. Úgy döntöttem, csónakon menekülünk.

Nem tudhatjuk, milyen állapotban van Jessica és Nicholas. Valószínű, hogy képtelenek lennének megtenni az utat, amin idejöttünk.

— Értettem — válaszolta O'Hara. — Gondolom, el kell kötnöm egy motorcsónakot.

— Igen, és ha képes vagy rá, tönkretenni a többit. De vigyázz, ne csapj zajt.

— Ha beindítjuk a motort, azt mindenképpen meghallják.

— Nem. Kievezünk a folyó közepére, egy ideig rábízzuk magunkat a sodrásra. Szerencsére éppen abba az irányba folyik, amerre mi tartunk. Majd akkor indítjuk be a motort, ha hallótávolságon kívülre kerültünk.

Partridge tisztában volt vele, hogy tervének sikere nagyban függ a szerencsétől. Ha valami nem úgy történik, ahogyan kigondolta, kénytelenek lesznek improvizálni, és esetleg fegyvert is használni.

— Eldöntötte már, melyik leszállópályához megyünk? — kérdezte Fernandez.

— Majd a csónakban eldöntőm, attól függően, hogyan alakulnak a dolgok és mennyi időnk marad — válaszolta Partridge és figyelmeztette a többieket, ellenőrizzék még egyszer a fegyvereiket és szabaduljanak meg a szükségtelenné vált felszereléstől, hogy a lehető legkevesebb terhet kelljen cipelniük, s minél gyorsabban haladhassanak.

A veszélyes vállalkozás miatti félelemmel vegyes izgalom kezdte hatalmába keríteni mindegyiküket.

15.

Szombaton délelőtt Limában Rita Abramst, miután végignézte az Aero Libertad Cheyenne—II-jének indulását, két meglepetés is érte.

Egyáltalán nem számított Crawford Sloane megjelenésére. Az Entel Peru székházába visszatérve rögtön megkapta az üzenetet, hogy Sloane kora reggel Limába érkezik, és az órájára pillantva látta, hogy ez akár már meg is történhetett Felhívta a Cesar's Hotelt, ahol közölték vele. hogy Crawf még nem jelentkezett be. Üzenetet hagyott hát, hogy rögtön hívja fel az Entelben, amint megérkezik.

A másik meglepetés a levél volt, amit Les Chippingham előző este küldött el telefaxon Harry Partridge-nak címezve. Az Entel elfoglalt gépkezelője figyelmen kívül hagyta a borítékra és a „saját kezű felbontásra" vonatkozó üzenetet, s a többi postával együtt, lezáratlanul adta át Ritának a levelet. A gyártásvezető rögtön elolvasta, és nem akart hinni a szemének.

Harryt kirúgták, elbocsátották a CBA-től! Az üzenet szerint a felmondás azonnali hatállyal életbe lép, s Harrynek még szombaton, de legkésőbb

vasárnap el kell hagynia Perut. Ha nem kap helyet menetrend szerinti járatra, akár repülőgépet is bérelhet, csak mielőbb távozzék Limából. Milyen nagyvonalúak!

Minél tovább gondolkodott az üzeneten, annál nevetségesebbnek és felháborítóbbnak találta. Van-e valamilyen kapcsolat a levél és Crawf Limába érkezése között? Biztos volt benne, hogy igen, és a minősíthetetlen eljárás miatt egyre növekvő haraggal és egyre türelmetlenebbül várta, hogy Sloane-tól meghallja a magyarázatot.

A felmondásról persze nem tudta értesíteni Partridge-ot, hiszen ő már valahol messze, a dzsungel fölött járt.

Sloane nem telefonált, hanem mihelyt megérkezett a szállodába és megkapta Rita üzenetét, rögtön taxit rendelt és az Entelbe vitette magát.

— Hol van Harry? — kérdezte rögtön, szinte köszönés helyett Ritát.

— A dzsungelben, hogy az életét kockáztatva megmentse a feleségét és a fiát — hangzott a dühös válasz, s Rita rögtön eléje tartotta a New Yorkból kapott levelet: — Mi az ördögöt jelentsen ez?

— Micsoda? — kérdezte értetlenül Sloane. Kétszer is elolvasta az üzenetet, de csak csóválta a fejét: — Ez csak valami tévedés lehet.

— Azt akarja mondani, hogy semmit sem tud erről? — kérdezte még mindig éles hangon Rita.

— Hát persze, hogy nem — felelte ingerülten Sloane.

— Harry a barátom, nagyobb szükségem van rá, mint bárki másra a világon. Kérem, magyarázza meg érthetően, mit csinál a dzsungelben — ha jól értem, azt mondta, oda ment. — Sloane mint valami értelmetlen, abszurd dolgot, amire időt sem érdemes vesztegetni; egyszerűen félrelökte a levelet.

Rita nagyokat nyelt. Szemét elöntötte a könny és dühös volt magára, amiért olyan rosszul ítélte meg a helyzetet. — Jézusom! — Bocsásson meg, Crawf! — Csak most fedezte fel a műsorvezető arcán a szenvedés szántotta újabb ráncokat, tekintetében az elkeseredést. Sloane sokkal rosszabbul nézett ki, mint nyolc napja, amikor utoljára látta. — Azt hittem, hogy maga valahogy ... Ne is törődjék vele, hülye vagyok.

Összeszedte magát, beszámolt a Nueva Esperanzai vállalkozásról, s az utóbbi napok eseményeiről. Elmondta azt is, hogy Partridge tart a telefonjaik lehallgatásától és ezért nem értesítette a New Yorkiakat a tervéről.

— Szeretnék beszélni azzal a pilótával, megtudni; hogyan zajlott a dolog — válaszolt hosszú hallgatás után Sloane. — Mi is a neve?

— Zileri — Rita az órájára nézett. — Valószínűleg nem tért még vissza, de nemsokára felhívom és elmegyünk hozzá. Reggelizett már?

Sloane nemet intett.

— Van itt egy büfé. Menjünk le.

Némán ettek, majd Rita törte meg a csendet: — Az apjáról kapott hírek mindannyiunkat rettenetesen megráztak, Crawf, különösen Harryt. Önmagát vádolta, mert nem cselekedett gyorsabban, de sajnos nem volt elég információnk . . .

— Sosem vádoltam, és most sem vádolom Harryt — vágott közbe Sloane. — Nála többet senki sem tehetett volna.

— Egyetértek — bólintott Rita. — Ezért is olyan hihetetlen az egész. — Elővette a Les Chippingham aláírásával telefaxon érkezett levelet. — Ez nem tévedés, Crawf. Ezt jól meggondolták. Senki sem követ el ilyesmit tévedésből.

— Ha visszamegyünk az irodába, rögtön felhívom Lest — válaszolta a műsorvezető, miután újra elolvasta a levelet.

— Mielőtt megtenné, gondolja végig alaposan a dolgot. Emögött van valami, amiről sem maga, sem én nem tudunk. Történt valami rendkívüli tegnap New Yorkban?

— A CBA-nél?

— Igen.

— Nem is tudom!? — próbálta visszaidézni emlékeit Sloane. — Ja, igen. Hallottam, hogy Margot Lloyd-Mason sietve a Stonehenge-be rendelte Lest. Fogalmam sincs, miért.

Ritának hirtelen ötlete támadt: — Nem lehet, hogy a Globanic-ről volt szó? Nézze csak meg ezt! — A táskájából elővette a Harry Partridge-tól reggel kapott iratokat.

— Érdekes — válaszolta Sloane, miután alaposan áttanulmányozta őket. — Komoly üzlet, hatalmas pénz. Hogyan jutott hozzá?

— Harrytól kaptam. — Rita elismételte, amit Partridge-tól hallott arról, hogy a papírok a Sergio Hurtado nevű perui rádióstól származnak, aki a következő héten készül beszámolni műsorában a tervezett üzletkötésről. — Harry azt mondta, hogy nem akarja felhasználni a sztorit. Ha jól emlékszem, úgy fogalmazott, hogy ez a legkevesebb, amit megtehet a Globanic-ért. szeretett kenyéradó gazdánkért.

— Lehet valami kapcsolat a papírok és Harry kirúgása között — morfondírozott Sloane. — Könnyen el tudom képzelni. Menjünk és hívjuk fel Lest.

— Rendben, de mielőtt telefonálunk, szeretnék elintézni valamit — válaszolta Rita.

Az irodába visszatérve rögtön Victor Velascóért küldött, s az Entel nemzetközi igazgatója sietve jött is a hívásra.

— Kérek egy biztosított vonalat New Yorkba. Olyat, amit senki nem tud lehallgatni — közölte vele Rita, mihelyt a szobába lépett.

— Csak nem gondolja, hogy... — kérdezte zavartan Velasco.

— De igen.

— Kérem, jöjjenek az irodámba. Onnan nyugodtan telefonálhatnak.

Kellemesen berendezett irodába vezette őket, ugyanazon az emeleten.

— Foglaljanak helyet, kérem — intett Velasco az íróasztala felé. Egy piros telefonra mutatott: — Arról nyugodtan telefonálhatnak, garantálom, hogy senki sem hallgatja le. Közvetlenül lehet róla tárcsázni.

— Köszönöm. — Rita leült az osztályvezető székébe. Velasco jelentőségteljesen bólintott és magukra hagyta őket.

Sloane is odahúzott egy széket, és rögtön tárcsázni kezdte Les Chippingham irodai számát. A készülék kicsöngött, de senki sem vette fel a kagylót. Szombat délelőtt lévén ebben nem volt semmi rendkívüli. Az viszont már kevésbé tűnt normálisnak, hogy a hírszerkesztőség elnöke nem hagyta meg a telefonközpontban a számot, ahol szükség esetén utol lehet érni. Sloane kikereste noteszéből Chippingham otthoni számát, harmadiknak a manhattani lakást tárcsázta. Ott sem válaszolt senki. Scarsdale-t is hívták, ahol Chippingham néha a hétvégeket töltötte, de ott sem volt.

— Nagyon úgy néz ki, mintha szándékosan bujkálna — szólt elgondolkodva Sloane. Noteszében lapozgatott, mérlegelve, mi is legyen a következő lépés.

— Min gondolkodik? — kérdezte Rita.

— Azon, hogy fel kell hívni Margot Lloyd-Masont. Meg is teszem — nyúlt ismét a piros telefon után Sloane.

A Stonehenge-et tárcsázta, a telefonközpontot.

— Mrs. Lloyd-Mason ma nincs bent — válaszolta érdeklődésére az ügyeletes.

— Crawford Sloane vagyok. Meg tudná adni az otthoni számát?

— A száma titkos, Mr. Sloane. Sajnos, nem tudom megadni.

— De azért megvan magának?

— Igen, uram — válaszolta a lány rövid gondolkodás után.

— Mi a neve?

— Noreen.

— Nagyon szép név, mindig tetszett nekem. Hallgasson ide, Noreen! Apropó, nem ismerte meg a hangomat?

— De igen, uram — válaszolta lelkesen a telefonközpontos. — Minden este nézem a híradót. Az utóbbi időben már aggódtam…

— Köszönöm, Noreen. Én is. Most éppen Limából, Peruból telefonálok és feltétlenül beszélnem kell Mrs. Lloyd-Masonnel. Ha megadja a számot, ígérem, soha senkinek sem mondom el, kitől kaptam. Legközelebb pedig, ha a Stonehenge-ben járok, megkeresem és személyesen köszönöm meg a segítségét.

— Ó! Valóban, Mr. Sloane? Mindannyian nagyon boldogok lennénk, ha benézne hozzánk — a lány teljesen elolvadt a megtiszteltetéstől,

— Mindig megtartom az ígéreteimet. Hogy is van az a szám, Noreen?

A telefonközpontos megadta magát és bediktálta.

Ezúttal már csak kettőt csörgött a készülék, s egy férfi szólt bele, nyilván az inas. Sloane bemutatkozott és Mrs. Lloyd-Masont kérte a telefonhoz. Nem sokat kellett várnia, s meghallotta az ismerős hangot: — Tessék!

— Itt Crawf. Limából telefonálok.

— Mondták, hogy elutazott, Mr. Sloane. Kíváncsian várom a magyarázatát, miért hívott fel, különösen itthon. Előbb azonban hadd fejezzem ki őszinte részvétemet az édesapja halála miatt.

— Köszönöm.

Bár beosztása lehetővé tette volna, Sloane soha nem szólította keresztnevén a CBA elnökét, s úgy tűnt, Lloyd-Mason ezúttal sem kíván változtatni ezen. A műsorvezető azt is megérezte a hanghordozásán, hogy direkt kérdésekkel semmire sem menne. A jól bevált, ősi újságíró-trükkhöz folyamodott hát, amiről tudta, hogy még a szakmában jártas embereknél is gyakran beválik.

— Mrs. Lloyd-Mason, kíváncsi vagyok, hogy tegnap, mikor Harry Partridge-ot eltávolította a CBA-tól, tisztában volt-e vele, mennyit tett ő a feleségem, a fiam és az apám felkutatása érdekében? — kérdezte.

— Ki mondta magának, hogy az én döntésem volt? — csattant fel dühösen az elnöknő.

Sloane már-már rávágta, hogy „Maga, éppen most”, de legyűrte indulatát és igyekezett udvariasan válaszolni: — Furcsa világ a televízió. Nálunk mindenki mindenkit ismer, és semmi sem maradhat titokban hosszabb ideig közöttünk.

— Nem hiszem, hogy kedvem volna megbeszélni önnel ezt az ügyet — vágott vissza Lloyd-Mason.

— Ez bizony nagy kár — Sloane nagyobb sebességre kapcsolt, nehogy az elnöknő lerakhassa a kagylót. — Azt hittem, kedve lesz megvitatni, milyen kapcsolatban áll egymással Harry kirúgása és az a kölcsönért-beruházást ügylet, amit a Globanic készít elő Peruban. Csak nem arról van szó, hogy valamelyik helyi hatalmasság zokon vette Harry nagyszerű tudósításait?

Kérdésére hosszú hallgatás volt a válasz, de Margot nem tette le a telefont. Hallatszott a lélegzése a kagylóban. — Ki mondta ezt magának? — kérdezte végül. A hangja egészen fakó volt. A kettő összefügg tehát!

— Nos, az igazság az, hogy Harrynak tudomására jutott a tervezett üzlet — válaszolta Sloane. — Ön is tudja, hogy kiváló riporter, egyike a legjobbaknak a szakmában, s most is a CBA-ért kockáztatja az életét. Egyébként úgy döntött, hogy nem használja fel az információt. Ha jól tudom, azt mondta, ez a legkevesebb, amit megtehet a Globanic-ért, szeretett kenyéradó gazdánkért.

Margot megint hallgatott, majd érezhető izgalommal a hangjában megkérdezte: — Nem kerül tehát nyilvánosságra?

— Hát ez nem ilyen egyszerű — más körülmények között Sloane élvezte volna a beszélgetést, de most csak csömört érzett. — A sztorira egy limai rádióriporter talált rá, van egy másolata a szerződésből is, s a jövő héten nyilvánosságra akarja hozni. Biztos vagyok benne, hogy máshol is nagy lesz az érdeklődés iránta, nemcsak Peruban. Egyetért velem?

Margot nem válaszolt. — Ott van még? — kérdezte Sloane.

— Igen.

— Nem gondolt még arra, hogy kár volt ezt tenni Harry Partridge-dzsal?

— Nem. — Margot hangja üresen kongott, érezni lehetett rajta, hogy gondolatai egészen máshol járnak. — Nem, más járt az eszemben.

— Mrs. Lloyd-Mason — Crawford Sloane hangja keményen csattant. — Nem mondták még magának, hogy maga egy hidegszívű némber?!

A választ már meg sem várva, dühösen lecsapta a kagylót.

Margot gondolataiba merülten hagyta ott a telefont. Tudta, hogy eljön a nap, amikor leszámol ezzel a nagyképű Crawford Sloane-nal. Egyelőre azonban ennél sokkal fontosabb dolga is volt.

A Globanic és a perui kormány tervezett üzletkötéséről szóló hír kiszivárgása megdöbbentette. Korábban is előfordult már vele, hogy zavarba ejtő helyzetbe került, de mindig hamar kiverekedte magát belőle. Nem jutott volna előre olyan viharos gyorsasággal a kegyetlen üzleti

világban, ha nem képes arra, hogy a hátrányos helyzeteket a maga javára fordítsa. Ismét ezt kell tennie, gondolta, s rögtön mérlegelni kezdte a lehetőségeket.

Tudta, hogy haladéktalanul fel kell hívnia Theo Elliottot. Ha valóban fontos ügyről volt szó, a Globanic elnöke azt sem bánta, ha hétvégén zavarják.

El fogja neki mondani, hogy az üzletkötés híre kiszivárgott Peruban, sőt, egy perui újságíró megszerezte a szerződés szövegét is, amit a jövő héten nyilvánosságra akar hozni. Az ügyhöz semmi köze a CBA-nek, vagy más amerikai televíziós társaságnak, vagy lapnak sem. Az indiszkréciót Peruban követték el, bar ettől az ügy semmivel sem kevésbé kellemetlen.

Közli majd Theóval, hogy szerencsétlen balesetnek tartja a dolgot, és nem kíván hibáztatni senkit, bár képtelen szabadulni a gondolattól, hogy nem volt-e elővigyázatlan Fossie Xenos. Jól megválogatta-e, kivel áll szóba Peruban? Nem fordulhatott elő. hogy lelkesedésében olyanoknak is fecsegett, akiknek nem kellett volna?

Azt is közli majd Theóval. hogy a CBA a perui újságírók körében elterjedt pletykák alapján figyelt fel a tervezett üzletre. Ő persze a leghatározottabban utasításba adta. hogy a társaság nem foglalkozhat az esettel, nem közölhet róla semmit.

Ha egy kis szerencséje van, gondolta, a jövő hét elejére minden rosszalló tekintet Fossie felé fordul, s a CBA okozta gondokról végleg elterelődik a figyelem. Nagyszerű!

Míg mindezt eltervezte, egy pillanatra eszébe jutott Harry Partridge is. Felmerült benne a gondolat, hogy esetleg visszahelyezhetné állásába, de rögtön el is vetette az ötletet. Ezzel csak összezavarná a dolgokat, s Partridge különben sem számít. Minden maradjon úgy, ahogy van. Theo hétfőn délelőtt változatlanul fel akarja hívni Castaneda elnököt, s megmondani neki, hogy a bajkeverőt — ezt a szót használta — elbocsátották állásából és visszahívták Peruból.

Biztos volt benne, hogy amit eltervezett, sikerülni fog. Mosolyogva nyúlt a telefonért és Theo Elliott otthoni számát tárcsázta.

Oswaldo Zileri, az Aero Libertad pilótája és tulajdonosa hallott már Crawford Sloane-ról és ennek megfelelő tisztelettel fogadta.

— Amikor a barátai megrendelték a járatot, Mr. Sloane, azt mondtam nekik, hogy nem érdekel vállalkozásuk célja. Most, hogy önt látom, már sejtem, miről van szó és csak azért szurkolok, hogy sikerüljön — mondta, miután hellyel kínálta vendégeit.

— Köszönöm — válaszolta Sloane. Zileri szerényen berendezett, a limai repülőtér közelében lévő irodájában ültek. — Mit tapasztalt ma reggel, amikor otthagyta Mr. Partridge-ot és a többieket?

Zileri megvonta a vállát: — A dzsungel mindig egyforma — zöld, áthatolhatatlan és végtelen. Az úton nem járt senki, a környék teljesen elhagyatott volt.

— Amikor az esetleges újabb utasokról beszéltünk, arra gondoltunk, hogy hárman lesznek. Most már biztos, hogy csak ketten — kapcsolódott be a beszélgetésbe Rita is.

— Igen, hallottam a szomorú hírt Mr. Sloane édesapjáról — csóválta meg a fejét a pilóta. — Szörnyű időket élünk.

— Az jutott eszembe ... — kezdte Sloane, de Zileri maga fejezte be helyette a mondatot: — ... hogy nem lenne-e hely az ön és Miss Abrams számára a gépen, amikor értük megyek.

— Részemről semmi akadálya. Mivel az egyik utas gyerek, csomagokat pedig nem szállítunk, azt hiszem, el fognak férni. Holnap napkelte előtt legyenek itt, és holnapután is, ha elsőre nem sikerülne.

— Itt leszünk — válaszolta Rita és Sloane-hoz fordult, hogy megmagyarázza, miért a furcsa időzítés: — Harry nem volt biztos benne, hogy egy nap elegendő lesz számukra. Holnap tulajdonképpen csak a biztonság kedvéért próbáljuk meg, de valószínű, hogy csak holnaputánra érnek oda.

Rita úgy érezte, nem mehet el anélkül, hogy valamit el ne intézne. Crawfnak nem mondta ugyan, da telefaxon leadott egy üzenetet, hogy hétfőn reggel már ott várja Les Chippinghamet az irodájában. Szándékosan nem az elnök készülékére küldte, hanem a Patkóban állóra, hogy mások is hadd olvassák, mint a Harry Partridge-nak szóló, az Entelbe küldött üzenetet. Gondosan meg is címezte:

L. W. Chippinghamnek
a CBA News elnökének
Másolat: minden hirdetőtáblára

Nem voltak illúziói, tudta, hogy amit írt, az egyetlen hirdetőtáblára sem fog felkerülni. Biztos volt azonban abban, hogy a többi gyártásvezető megérti az üzenetet, s gondoskodik róla, hogy mindenkinek tudomására jusson. Valaki majd készít róla egy másolatot, vagy kettőt, s kézről kézre adják.

Az üzenet elég hosszú volt:

Te aljas, önző, gyáva gazember!

Azzal, hogy minden ok, előzetes figyelmeztetés és magyarázat nélkül kirúgtad Harry Partridge-ot, csak azért, hogy magadra ne haragítsd szeretett főnöködet, azt az undorító Lloyd-Masont, elárultál mindent, ami igazán jó és értékes a CBA-nél.

Harry sértetlenül kerül ki ebből az ügyből, te pedig elsüllyedsz a mocsokban, mint egy csatornapatkány.

Nem is értem, hogyan vetemedhettem rá, hogy lefeküdjek veled. De nem, ennek vége! Ha életed utolsó erekciója múlna rajtam, akkor se kellenél!

Ami pedig azt illeti, hogy tovább dolgozzak neked, erről szó sem lehet!

Végtelenül elkeserít, ha arra gondolok, mi voltál, és mi lett belőled.

Exbarátod, eximádód, exszeretőd, exgyártásvezetőd:

Rita Abrams.

Ha ez eljut a címzetthez, nem Harry lesz az egyetlen, akinek sürgősen új állás után kell néznie, gondolta Rita. Mégsem bánta. Jó érzéssel nézte, mint nyeli el lassan a berendezés a lapot, hogy néhány perc múlva New Yorkban megjelenjen a másolat.

16.

Nueva Esperanzában éjjel két óra múlt tíz perccel. Jessica már órák óta nyugtalanul forgolódott, álom és ébrenlét határán.

Néhány perccel korábban például úgy érezte, hogy ébren van, de amikor a ketrecével szemben vágott ablak felé nézett, a belülről kiszűrődő halvány lámpafényben mintha Harry Partridge arca bukkant volna fel néhány pillanatra. Valóban ébren volt, vagy csak hallucinált, esetleg álmodott?

Megpróbálta nyugodtan rendezni a gondolatait, s az arc abban a pillanatban ismét felbukkant. Lassan, nagyon lassan emelkedett fel az ablak pereme fölé, s ezúttal ott is maradt. Aztán egy fölemelt kezet látott, amint jelez valamit, de nem értette, mit. Lehetséges volna? Izgatottan figyelte a látomást és már semmi kétsége sem volt afelől, hogy amit lát, az valóság. Harry Partridge van ott!

Látta némán mozgó száját és figyelmét megfeszítve próbálta leolvasni róla a szavakat. Harry többször is megismételte, s ő végül megértette a kérdést: — Hol az őr?

Éppen Vincente volt őrségben. Jócskán elkésve, körülbelül egy órája érkezett, s ezen dühösen össze is vitatkoztak Ramónnal, akit váltania kellett. Ramón üvöltözésére Vincente akadozó nyelvvel, nehezen válaszolt,

nyilván részeg volt. Jessica nem nagyon figyelt oda a veszekedésükre. Csak annak örült, hogy Ramón elmegy. Durva, kiszámíthatatlan ember volt, s még mindig szigorúan betartatta velük Miguel hallgatásra vonatkozó parancsát. A többi őr ehhez már régen nem ragaszkodott.

Kissé oldalt fordulva Jessica látta Vincentét. Az ablakban állók látóterén kívül, az őrök számára beállított széken ült. Jessica nem volt biztos benne, de mintha csukva lett volna a szeme. Fegyverét maga mellé, a falnak támasztotta. Közelében, az egyik gerendába vert szögről kerozinlámpa lógott, annak halvány fényében vette észre az ablakon betekintő arcot.

Óvatosan, nehogy Vincente gyanút fogjon, ha véletlenül kinyitja a szemét, fejmozdulatokkal jelezte, merre van az őr.

Az arc — Jessica még mindig nem merte elhinni, hogy valóban Harry Partridge-ot látja — ismét szavakat formált, s ő erősen koncentrált, hogy megértse. A harmadik próbálkozásra sikerült is: — Szólj neki!

Biccentett, jelezve, hogy megértette az utasítást. Szíve hevesen vert. Harry ittléte csak azt jelenthette, hogy eljöttek értük, végre kiszabadítják okét. Tudta, hogy a menekülés nem lesz könnyű.

— Vincente! — szólt a férfinak. Nem emelte fel nagyon a hangját, nehogy felriassza. A hívás túl halkra sikerült, nem ébresztette fel az alvót. — Vincente! — szólt még egyszer, most már kicsit hangosabban.

Az őr kinyitotta a szemét és ránézett. Jessica intett a kezével, hogy menjen oda hozzá.

Vincente lassan felállt a székről, küzdött az álmossággal, próbálta összeszedni magát. Bizonytalan lépést tett Jessica felé, aztán visszafordult, felkapta a puskáját. Kibiztosította a fegyvert és úgy tartotta, hogy bármelyik pillanatban használhassa, ha szükség lesz rá.

Jessicának csak most jutott az eszébe, hogy jó lesz valami ürügyet kitalálni arra, miért is szólította, nehogy gyanút fogjon. Majd fej mozdulatokkal engedélyt kért, hadd menjen át Nicky ketrecébe. Előre tudta, hogy kérése eredménytelen lesz, de ez most nem számított.

Egyelőre nem tudta, mit akarhat Harry. Egyre növekvő izgalommal csupán azt érezte, hogy ez az a pillanat, amire olyan régen várt, s amiről néha azt gondolta, hogy el sem jön már soha.

Az ablakpárkány mögé lehúzódva Partridge erősen markolta hangtompítós Browningját. Eddig minden úgy ment ugyan, ahogyan eltervezte, de tudta, hogy az akció döntő szakasza még csak most kezdődik.

A következő néhány másodpercben a pillanat törtrésze alatt kell eldöntenie, melyiket válassza a kínálkozó lehetőségek közül. Lehet, hogy a fegyverrel sikerül sakkban tartani az őrt, hogy a száját betömjék, és jól megkötözzék vagy túszként magukkal vigyék. Ez utóbbi lenne a rosszabbik megoldás. Azt, hogy megölje, mindenképpen szerette volna elkerülni.

Esélyeit mindenesetre növelte, hogy Jessica gyorsan megértette, mit akar és okosan reagált, pontosan úgy, ahogy elképzelte.

Hallotta, amint kétszer szólítja az őrt. aztán a halk mocorgást, s végül az őrszem lépteit. Lélegzetét visszafojtva óvatosan fölemelkedett, készen rá. hogy bármelyik pillanatban ismét lebukjon, ha az őr feléje fordulna.

Szerencsére nem tette. A férfi háttal állt neki, szemben Jessicával, s ez újabb értékes pillanatokat biztosított ahhoz, hogy felmérje a helyzetet.

Az első, amit észrevett, a férfinál lévő Kalasnyikov géppisztoly volt. Partridge jól ismerte a fegyvert és abból, ahogyan tartotta, látta, hogy az őr kezelni is tudja. Tisztában volt azzal, hogy a Kalasnyikovval szemben az ő Browningja alig több, mint egy csúzli.

A kérdés ezzel el is dőlt: meg kell ölnie az őrt, még mielőtt az észrevenné.

A baj csak az volt, hogy Jessica pontosan a lövés vonalában állt. Az őrre célozva könnyen őt találhatta volna el.

Tudta, hogy kockáztatnia kell. Ha most elmulasztja a lehetőséget, nem lesz újabb alkalom. Minden azon múlik, elég gyorsan megérti-e Jessica, mit akar, s rögtön reagál-e az utasításra.

Mély lélegzetet vett, és hangosan, tisztán, érthetően beszólt a kunyhóba:
— A földre, Jessica!

Az őr villámgyorsan megpördült, s lövésre készen tartott géppisztollyal körbevillantotta a tekint étét kutatva, honnan jött a hang. Partridge addigra már célba vette a Browningjával. Egy pillanattal korábban eszébe jutott, mit mondott neki az oktatója, amikor lőni tanította: „Ha meg akar ölni valakit, soha ne célozzon a fejére. Bármilyen finoman húzza is meg a ravaszt, a cső megemelkedik, s a lövés messze a cél fölött száll le. Célozzon inkább a szívre, vagy még jobb, ha egy kicsit alá. így ha fölé talál is, a golyó nagy pusztítást végez, s ha nem is öli meg rögtön az áldozatot, még mindig időt nyer egy második lövésre/’

Maga is meglepődött, milyen halkan pukkant a fegyver. Korábban is használt már hangtompítót, de még mindig nem szokta meg, hogy ennyire elfojtja a dörrenés hangját. Készen állt a második lövésre is. de erre már nem volt szükség. A golyó a mellén, valamivel a szív fölött találta el az őrt,

s nyomában egyre terjedő vérfolt jelent meg az ingén. A férfi csodálkozó arccal, mozdulatlanná dermedve állt egy pillanatig, majd lassan eldőlt. Kezéből kihulló géppisztolya hangosan koppant a padlón.

Jessica Partridge kiállását hallva rögtön a földre vetette magát, és most, látva, hogy Vincente elzuhant, lassan felállt.

Partridge a kunyhó ajtaja felé indult, de egy sötét árnyék megelőzte. Minh Van Canh volt az, aki eddig hátulról fedezte, de most előrelódult. UZI géppisztolyát lövésre készen tartva az őrhöz lépett, s egy fejbólintással jelezte a belépő Partridge-nak, hogy a férfi halott. Rögtön Jessica ketrecéhez ment, megvizsgálta az ajtóra erősített lakatot, és megkérdezte: — Hol a kulcs?

— Valahol a szék környékén — válaszolta az asszony. — Nickyét is hozza.

A szokatlan hangok felébresztették a szomszédos ketrecben alvó fiút. — Anya, mi történt? — kérdezte álmos hangon.

— Minden rendben, Nicky. Minden a legnagyobb rendben — nyugtatta meg Jessica.

A gyerek észrevette az idegeneket, a Kalasnyikovval a kezében közeledő Partridge-ot és a kulcsok után kutató Minh-t.

— Kik ezek, anya? — kérdezte értetlenül.

— Barátok, drágám. Nagyon jó barátok.

Nicky álmos kis arca felderült. Aztán meglátta az egyre növekvő vértócsában fekvő alakot és felkiáltott: — Ez Vincente! Lelőtték Vincentét! Miért?

— Csendesebben, Nicky! — figyelmeztette Jessica.

— Hidd el, nem akartam, Nicholas — szólt a fiúnak halkan Partridge. — De le akart lőni, s ha sikerül neki, akkor nem vihetnélek el innen téged és édesanyádat.

— Maga Mr. Partridge, ugye? — kérdezte a felismerés örömével a hangjában Nicky.

— Igen, az vagyok.

— Drága Harry! Édes, drága Harry! — mondta érzelemtől elfúló hangon Jessica.

— Még nincs vége: hosszú út áll előttünk. Nagyon sietnünk kell — figyelmeztette Partridge.

Minh közben megérkezett a kulcscsomóval, s egyenként próbálgatni kezdte, melyik nyitja a zárat. Jessica ketrecének ajtaja hamarosan feltárult. Minh Nicky ketrecéhez lépett, egy perc múlva a fiú is szabad volt, és egy rövid pillanatra boldogan ölelték át egymást az anyjával.

— Segítség! — szólt Partridge az operatőrnek. Közös erővel bevonszolták Vincente holttestét Nicky ketrecébe és végigfektették az alacsony ágyon. Ezzel ugyan nem akadályozzák meg, de talán egy kissé késleltetik a szökés felfedezését, gondolta Partridge. Lejjebb tekerte a kerozinlámpát is, hogy épp csak pislákoljon, de ne világíthassa be a kunyhó belsejét.

Nicky otthagyta az anyját és Partridge-hoz lépett. Üresen, érzelem nélkül kongtak a szavai: — Jó, hogy lelőtték Vincentét, Mr. Partridge. Néha segített rajtunk, de közéjük tartozott. Megölték nagyapát, és levágták két ujjamat, hogy ne zongorázhassak többé — megmutatta a férfinak bekötözött kezét.

— Szólíts Harrynek — mondta Partridge. — Tudom, mit tettek a nagyapáddal, s veled is. Rettenetesen sajnálom.

— Hallottál már a Stockholm-szindrómáról, Harry? — kérdezte a gyerek ugyanazon a szürke, színtelen hangon. — Anya ismeri. Ha akarod, neked is elmagyarázza.

Partridge nem válaszolt, csak alaposan megnézte Nickyt. Éppen elégszer látott már sokkos állapotba került, az őket ért megpróbáltatásokat feldolgozni nem tudó embereket, és a fiú hanghordozásából és szavaiból rögtön felismerte, hogy Nicky súlyos sokkot élt át. Minél előbb orvosi segítségre van szüksége, gondolta. Addig is, hogy valamelyest segítsen rajta, átölelte a gyerek vállát. Nicky szorosan hozzásimult.

Látta Jessica arcán, hogy őt is hasonló gondolatok foglalkoztatják. Az asszony szerette volna, ha valaki más van őrségben, és nem Vincente. Ha Ramón az, a legcsekélyebb rossz érzése sem lett volna. Nyugtalanították Nicky szavai és beszédmódja is.

Partridge fejének apró, biztató mozdulatával megpróbált lelket önteni belé és kiadta a parancsot: — Indulás! Gyerünk!

Egyik kezével Nickyt tartotta, a másikban a Kalasnyikovot szorította; tudta, hogy jó fegyver, érezte, hogy szüksége lehet még rá. Zsebre rakta azt a két teli tárat is, amit az őr övébe tűzve talált.

Minh eközben forgatott. Különleges éjszakai lencsét használt, amivel a leggyérebb világításban is jó felvételeket lehetett készíteni.

Az egész úton filmezett, bár nagyon meggondolta, mikor használja a gépét, hiszen csak néhány kazettát hozhattak magukkal.

Már éppen készültek kilépni a kunyhóból, amikor Fernandez érkezett lélekszakadva és elfúló hangon figyelmeztette Partridge-ot: — Jönnek… egy asszony. Egyedül. Úgy láttam, fegyver van nála. — Már hallották is a közeledő léptek neszét.

Nem volt már idejük búvóhelyet keresni, mindenki mozdulatlanná merevedett ott, ahol volt. Jessica az ajtótól kissé jobbra állt, Minh pedig pontosan szemben vele, de a kunyhó hátsó, sötétségbe borult részén. Partridge lövésre emelte a Kalasnyikovot. Tudta, hogy a lövések hangjára az egész falu felébred, de ahhoz, hogy a Browningot elővegye, le kellett volna tennie a géppisztolyt, s erre már nem volt ideje.

Socorro lépett be határozottan a kunyhóba. Hálóköntöst viselt, kezében felhúzott Smith and Wesson revolver. Jessica korábban is látott már nála fegyvert, de mindig a pisztolytáskájában, soha nem a kezében.

Bár pisztoly volt a kezében, Socorro feltehetően nem számított semmi meglepetésre, s a csaknem teljes sötétségben a hozzá legközelebb álló Minh-t az ügyeletes őrnek nézte. — *Pensé que escuché*... — mondta neki, s csak akkor jött rá, hogy nem az őrszemmel beszél. Balra pillantva meglátta Jessicát, s ráförmedt: — *Qué haces*…? — A mondatot nem tudta befejezni.

Minden olyan gyorsan játszódott le. hogy később senki sem volt képes pontosan visszaidézni a történteket.

Socorro felemelte a revolvert, s ujját a ravaszon tartva elindult Jessica felé. Később mindannyian úgy értelmezték a mozdulatát, hogy megpróbálta megragadni és fedezékül használni Jessicát.

Az asszony látta a mozdulatot, s rögtön eszébe jutott, amit a közelharcról tartott tanfolyamon tanult. Korábban is érzett már rá kísértést, hogy használja, amit tud, de tisztában volt vele, hogy hosszabb távon, a túlerővel szemben úgysem győzhet, s ezért inkább titokban tartotta képességét. Várta, hogy eljöjjön a kedvező pillanat, amikor valóban hasznát is veheti Wade tábornoktól kapott ismereteinek.

„Látva, hogy ellenfele támad, ösztöne azt fogja súgni, hogy húzódjon hátra — magyarázta a gyakorlatok közben a tábornok. — Ellenfele is erre számít, ezért ne tegye. Lepje meg, s maga támadjon elsőként.”

Jessica villámgyorsan előrelépett és behajlított bal karjával felütötte Socorro pisztolyt tartó jobb kezét. A lány karja felcsapódott, s szétnyíló markából a pisztoly a padlóra hullott. Az egész alig tartott tovább egy másodpercnél, s Socorro nem is tudta, mi történik vele.

Jessica ugyanazzal a lendülettel jobb keze két mereven előretartott ujjával Socorro torkára bökött, amitől a lánynak elakadt a lélegzete, majd mögéje lépve átbuktatta a lábán. Hozzáugrott, s alkarjával satuba szorította a nyakát, hogy se mozogni, se szabadon lélegezni ne tudjon. Tudta, hogy a mozdulatsorból — már ahogyan a tanfolyamon tanulta — még valami hátravan — a nyakát elroppantva meg kell ölnie.

Jessica azonban még soha nem ölt és nem is akart embert ölni. Elbizonytalanodott, érezve Socorro vergődését, s lazított egy kicsit a szorításán.

— Engedjen el ... — suttogta levegőért küszködve a lány. — Segíteni fogok ... magukkal megyek ... ismerem az utat...

Partridge elég közel állt ahhoz, hogy hallja, amit mond. — Megbízol benne? — kérdezte Jessicát.

Az asszony bizonytalan volt, nehezen tudott eligazodni érzéseiben. Tisztában volt vele, hogy Socorro nem velejéig romlott. Találkozásuk pillanata óta az volt az érzése, hogy az ápolónőként Amerikában töltött évek mély nyomokat hagytak benne. Gondozta Nickyt, amikor összeégették, és később is, miután levágták az ujjait. Csokoládét adott nekik, mikor az éhség kínozta őket. A kunyhóban is könnyített a helyzetükön azzal, hogy ablakokat vágatott a falba . . ., s Miguel parancsát figyelmen kívül hagyva megengedte neki, hogy átmenjen Nicky ketrecébe.

De Socorro az első pillanattól kezdve részt vett az emberrablásban, ő volt az, aki ujjainak levágása előtt közömbösen figyelmeztette Nickyt, hogy ne rángatózzék, mert úgy jobban fog fájni, s különben sem akadályozhatja meg azt, ami történni fog.

Ismét hallotta Nicky néhány perccel korábban mondott szavait: „Jó. hogy lelőtték Vincentét. Mr. Partridge. Néha segített rajtunk, de közéjük tartozott . . . Hallottál már a Stockholm-szindrómáról?... Anya ismeri . . .”

Gondolj a Stockholm-szindrómára!

Partridge felé fordult és határozottan megrázta a fejét: — Nem.

Tekintetük találkozott egy pillanatra. Harryt meglepte, milyen jártas Jessica a közelharc fogásaiban, s azon gondolkodott, vajon hol tanulhatta, és miért? Tudta persze, hogy e pillanatban ezek huszadrangú kérdések. A lényeg, hogy eldöntötte magában a kérdést, s már csak az ő beleegyezésére vár. Némán bólintott és elfordította a fejét, mert nem akarta látni, mi következik.

Jessica még szorosabbra zárta karját Socorro nyaka körül, egyetlen gyors mozdulattal elroppantotta a gerincét. Halk reccsenés hallatszott, a karjaiban tartott test elernyedt, s ő kezét széttárva engedte, hogy lezuhanjon a padlóra.

Partridge és a nyomában Jessica, Nicky, Minh és Fernandez csendesen haladt végig a sötét falun.

— Már azt hittem, soha nem értek ide — fogadta őket a mólónál Ken O’Hara.

— Volt egy kis problémánk — válaszolta Partridge. — Gyerünk gyorsan. Melyik hajó az?

— Ez — mutatott a hangtechnikus egy nyitott törzsű, körülbelül harminc láb hosszú, két csónakmotorral felszerelt bárkára, ami két kötéllel volt a parti cölöphöz erősítve. — Szereztem egy kis tartalék üzemanyagot is — bökött fejével a csónak végében sorakozó műanyag kannák felé.

— Gyorsan beszállni! — adta ki az utasítást Partridge.

A fogyóban lévő holdat korábban fellegek takarták, de a szél tovafújta őket, s most minden ezüstös fényben ragyogott, különösen a fénysugarakat visszaverő víz partján.

Fernandez besegítette Jessicát és Nickyt a bárkába. Az asszony egész testében remegett a gyilkolás okozta megrázkódtatástól, és alig volt ura mozdulatainak. Minh az utolsó pillanatig filmezett, csak akkor ugrott be a csónakba, amikor a köteleket eloldó O'Hara már a sodrás irányába taszította egy evezővel a bárkát. Ő is felkapott egy evezőt, s már ketten lapátoltak, hogy minél előbb elérjék a folyó közepét.

Tekintetét körbehordozva Partridge látta, hogy O'Hara nem vesztegette az idejét, míg a parton várt rájuk. A kikötött csónakok egy részét a beléjük ömlő víz súlya már csaknem a mélybe húzta, míg mások a folyó belseje felé sodródtak.

— Kihúztam néhány dugót — intett a hangtechnikus a vízzel teli csónakok felé. — Használhatók még, de beletelik egy kis időbe, míg kimerik belőlük a vizet. Sajnáltam azokat a jó motorokat, amiket vízbe kellett dobnom.

— Szép munka volt, Ken — válaszolta Partridge és örült, mert többszörösen is igazolva látta döntését, hogy O'Harát hozta magával.

A csónakban nem voltak ülések. Akárcsak abban, amelyikben Jessica, Nicky és Angus Nueva Esperanzába érkezett, ebben is csupán a fenékre helyezett deszkákra lehetett letelepedni. A két evezős erejét megfeszítve lapátolt, a falu eltűnt a távolban, s érezték, amint a folyó erős sodra magával ragadja őket.

Partridge megnézte az óráját, amikor a kikötőből elindultak: 2.35 volt. 2.50-kor, miután már negyedórája sodródtak a folyón észak-nyugati irányban, szólt Ken O'Haránnak, hogy beindíthatja a motorokat.

A hangtechnikus először a bal oldali motorhoz kúszott. Néhányszor megnyomta a benzinpumpát, igazított kicsit a szelepen, majd megrántotta az indítózsinórt, mire a motor rögtön berregni kezdett. Beindította a jobb oldali propellert is, s a csónak előrelódult.

Az égbolt tiszta volt, s a víztükörről visszaverődő holdfény megkönnyítette a navigálást a kanyargós folyón.

— Eldöntötte már, melyik leszállópályához megyünk? — kérdezte Fernandez.

Partridge maga elé képzelte a térképet, amelynek minden apró részletét jól megjegyezte. Menekülésként a folyót választva eleve kizárta az országutat, ahol landoltak. Választhatott a kábítószer-kereskedők által használt, másfél órás csónakúttal elérhető leszállópálya és a Sióni között. Tudta, hogy annak eléréséhez három órát kell utazniuk a folyón, és utána még legalább öt kilométert megtenniük az őserdőn át, ami ugyancsak súlyos megpróbáltatás lesz mindannyiuk számára.

Ahhoz, hogy nyolc órára, az Aero Libertad Cheyenne—II-jének érkezésére Siónon legyenek, erős iramot kellett diktálniuk. A másik leszállópályát viszont órákkal a gép érkezése előtt elérnék, s ha szökésüket felfedezve üldözni kezdik, őket, elkerülhetetlenné válna a tűzharc, amelyben feltétlenül alulmaradnának.

Úgy döntött, a legjobb megoldás az, ha minél távolabb kerülnek Nueva Esperanzától.

— Siónba megyünk — szólt a többieknek. — Ha elhagyjuk a folyót, gyorsan kell haladnunk az őserdőn át. Pihenjetek, amennyit csak lehet.

Ahogy múlt az idő, Jessica egyre jobban összeszedte magát; remegése megszűnt, rosszulléte is csaknem teljesen elmúlt. Érezte azonban, hogy soha életében nem fog tudni megbékélni azzal, amit tett. Socorro emléke, kétségbeesett suttogása még sokáig, nagyon sokáig kísérteni fogja.

A legfontosabb mégis az volt számára, hogy Nickyt — legalábbis egy időre — biztonságban tudja.

Nézte a fiút, aki azóta, hogy a kunyhót elhagyták, egy pillanatra sem mozdult el Harry Partridge mellől. Mint szög a mágneshez, úgy tapadt a férfihoz. A csónakban is szorosan mellette ült, hozzásimult, mintegy bátorságot merítve fizikai közelségéből. Harry átkarolta a gyereket, testük a sötétben szinte egybeolvadt.

Jessica örült, hogy így látja őket. Tudta, hogy Nicky számára most Harry jelenti mindazt, ami más, mint amit eddig átéltek, ellentéte annak, amit Miguel, Baudelio, Gustavo, Ramón . .. s igen, amit Vincente és Socorro is képviselt.

De talán nemcsak ezt jelenti számára. Nicky mindig jó emberismerő volt, ösztönösen ráérzett más gondolataira Ő pedig valamikor szerette

Harryt, s talán még mindig szereti. Nem lenne hát meglepő, ha a gyerek ösztönösen megérezte volna ezt, és ő is szeretné a férfit.

Nicky elaludt. Partridge szelíden lefejtette magáról a kezét és arrébb húzódott, hogy mocorgásával ne zavarja. Mozdulatát látva Fernandez is arrébb csúszott, hogy egyensúlyban tartsa a csónakot.

Partridge-nak a régi szép idők jártak az eszében, az, hogy mit jelentettek ők egymás számára Jessicával. Nagyon rövid ideje voltak együtt, de ennyi is elég volt neki ahhoz, hogy felmérje, az asszony szinte semmit sem változott. Minden, amit valaha szeretett — gyors gondolkodása, erős akarata, melegsége —, változatlanul megvolt benne. Tudta, ha hosszabb időt töltenének együtt, a szerelem ugyanolyan erősen kerítené hatalmába, mint évtizedekkel korábban. Izgató lehetőség, de jó, hogy nem történhet meg, gondolta.

Észrevette, hogy az asszony őt nézi, és mintha olvasna a gondolataiban.

— A faluban előfordult, hogy már nem bíztál a menekülésben? — kérdezte.

— Soha nem veszítettem el teljesen a reményt,, bár néha nagyon közel voltam hozzá — válaszolta Jessica. Elmosolyodott, s hozzáfűzte: — Persze, ha tudom, hogy te vezeted a mentőcsapatot, az egészen más lett volna.

— Csapatmunka volt, Crawf is részt vett benne — válaszolta Partridge. — A poklok kínját állta ki, akárcsak te. Ha hazajutunk, nagy szükségetek lesz egymásra.

Érezte, hogy az asszony megértette, mit akart mondani: rövid időre belépett ugyan az életébe, de ismét el fog tűnni, mint korábban.

— És veled mi lesz, Harry? — kérdezte Jessica.

— Megyek és csinálom tovább a tudósításaimat. Valahol mindig akad egy háború.

— És két háború között?

Vannak megválaszolhatatlan kérdések, ez is ezek közé tartozott. Partridge inkább témát váltott: — Nicky nagyszerű srác. Ilyen fiút szerettem volna én is.

Lehetett volna ilyen fiad, ilyen fiunk, ha évekkel ezelőtt másképp döntesz, gondolta Jessica, de nem mondta ki.

Partridge azon vette észre magát, hogy Gemmára és meg nem született gyermekükre gondol.

— Harry — riasztotta fel álmodozásából Jessica hangja.

Feléje fordult, de az asszony egyelőre csak nézett rá némán. Aztán közelebb hajolt és lágyan megfogta a kezét.

— Köszönöm, Harry — mondta alig hallhatóan. — Köszönök mindent... a múltat, a jelent… édes szerelmem.

17.

Miguel háromszor a levegőbe lőtt, szétrobbantva a falura borult csendet. Tudta, hogy ennél gyorsabban nem riadóztathatná az embereit.

Alig egy perce fedezte fel Socorro és Vincente holttestét, a foglyok szökését.

Hajnali negyed négy volt, s pontosan negyven perc telt el azóta, hogy Partridge, Jessica, Nicky, Minh, O'Hara és Fernandez csónakja elhagyta a Nueva Esparanzai mólót.

Miguelt féktelen düh kerítette hatalmába. A foglyok kunyhójában felkapta az őrök székét, és úgy a falhoz vágta, hogy darabokra tört. Keze közé akarta kapni, és darabokra tépni azt, aki ezért felelős.

A bűnösök közül kettő sajnos már halott volt, s bármennyire fájt is, Miguelnek be kellett ismernie, hogy ő sem ártatlan.

Semmi kétség, nem követelte meg elég szigorúan a fegyelmet, és most, hogy ráébredt mulasztására, már késő volt. Azóta, hogy Nueva Esperanzába érkeztek, többször is lanyhult a figyelme, pedig nem lett volna szabad. Esténként másra bízta, hogy ellenőrizze az őrséget, pedig neki magának kellett volna megtenni.

Gyengeségének forrása Socorro iránti, minden mást feledtető vágya volt.

Már Hackensackben, az emberrablás előtt is kívánta a lányt. Még most is fülébe csengett kihívó hangja, amint a katéterek alkalmazását magyarázta: műanyag csöveket vezetünk a két férfi farkába és a nő bukszájába. *Entiendes?*

Hát persze, hogy értette. Ahogyan azt is, hogy a lány kacérkodik vele, akárcsak a többiekkel, ott Hackensackben. Carlosszal is azért szeretkezett olyan hangosan a távozásuk előtti éjszakán, hogy dühítse a féltékeny Rafaelt.

Miguelnek azonban akkor még más dolga volt, feladatai lekötötték, ezért elfojtotta magában a Socorro iránti vágyat.

Nueva Esperanzában azonban változott a helyzet.

Gyűlölte ugyan az őserdőt, de egyszersmind bízott is benne. Egy pillanatra sem merült fel benne komolyan, hogy bárki is megpróbálhatja kiszabadítani a foglyokat. Nueva Esperanza mélyen a Sendero által ellenőrzött terület belsejében volt, tökéletesen biztos helynek látszott. Nappalai és éjszakái tehát lassan, unalomban teltek, mindaddig, amíg

kérését meghallgatva Socorro szabaddá nem tette előtte a soha nem tapasztalt örömökhöz vezető utat.

Azóta minden éjszaka szeretkeztek, sőt néha nappal is, és a lány a legtökéletesebb, legizgatóbb szeretőnek bizonyult, akivel valaha is találkozott. Végül már semmi másra nem tudott gondolni, csak rá, s úgy várta az érintését, mint a kiéhezett kábítószeres az újabb, megváltó lövetet.

És most itt a pillanat, hogy fizetnie kell ezért a szenvedélyért.

Előző este is szeretkeztek, és ő utána mély álomba süllyedt. Körülbelül húsz perce arra ébredt, hogy merevedése van, ismét rettenetesen kívánta Socorrót, és csalódott volt, mikor észrevette, hogy a lány nincs mellette. Várt egy ideig, hogy visszatérjen, aztán a soha el nem hagyott Makarovval a kezében a keresésére indult.

Végül megtalálta, s a látvány minden egyéb gondolatot kiűzött a fejéből, visszatérítette a legdurvább valósághoz.

Tudta, hogy életével fog fizetni a történtekért, ha a Sendero Luminoso tudomást szerez róla, ezért a túszokat el kell megint fogni, bármi áron.

A lövések zajától felriasztva először Gustavo bukkant fel az egyik ház ajtajában, majd a többi őr, s futva indultak feléje.

— *Maldita escoria, imbeciles inservibles!* — ordította Miguel a közeledőknek. *Por su estupidez. .. Nunca vigilar! Solo dormir y tomar! Sin cuidar!... los presos de mierda se escaparon.*

Mihelyt Gustavo odaért, üvöltve támadt rá: — Te szemét hasznavehetetlen barom! Egy rühes kutya is jobb parancsnok lenne nálad! Alszol, s a foglyokat közben nyugodtan megszöktetik! Rögtön derítsd ki, merre mentek! Jól nyisd ki a szemed, biztosan hagytak nyomot maguk után!

Gustavo elrohant, de néhány perc múlva vissza is tért és lihegve jelentette: — A folyón mentek. Néhány csónak eltűnt, a többi elsüllyedt.

Miguel őrjöngve vágtatott le a partra, és amit ott látott, az még fékeveszettebb dühre indította — a kikötéshez használt kötelek elvágva, a hajók és motorok nagy része eltűnt, néhányuk a sekély part menti vízbe süllyedt. Megpróbált erőt venni indulatain, mert tudta, semmi sem menti meg a haláltól, ha nem veszi át erős kézzel a parancsnokságot, és nem lesz úrrá a helyzeten. Villámgyorsan átgondolta a lehetőségeket, majd még mindig spanyolul, újból Gustavóhoz fordult: — Hozd rendbe a két legjobb állapotban lévő csónakot, s rakj mindegyikre két motort. Nem tíz perc múlva, hanem most, azonnal. Mindenkit fogj munkára, aki mozogni képes. Gyerünk, gyerünk, gyerünk! Utána az egész csapatnak fegyverrel és

lőszerrel a kézben sorakozó a mólón. Mindenki álljon készen, hogy azonnal indulhassunk!

Gyors latolgatás után arra a megállapításra jutott, hogy bárki szabadította is ki a foglyokat, biztosan repülőgéppel érkezett, hisz ennél gyorsabb és célszerűbb szállítóeszközt nem találhatott. Távozni is ugyanígy fognak, s talán még nem késő, utol lehet érni őket.

Ramón épp az előbb jelentette, hogy Vincente éjjel egykor váltotta fel, s akkor még minden rendben volt, a foglyok a ketreceikben aludtak. Ha rögtön ezután kiszabadították őket, akkor sem lehet két óránál több előnyük. Valószínű azonban, hogy kevesebb, hisz Socorro és Vincente teste még meleg volt, mikor megvizsgálta őket.

Nueva Esperanzából a folyón elindulva két őserdei leszállópálya érhető el. A közelebbinek még neve sincs, azt csak a kábítószer-szállítók használják. A másik a Sióni, ahova valamivel több, mint három hete a Learjet fedélzetén megérkeztek. Az legalább kétszer olyan távol van a falutól, mint az első.

Mivel nem tudta, melyik leszállópályát használják, Miguel úgy döntött, hogy a csapatot két részre osztva, mindkét irányba elindít egy fegyveresekkel megrakott csónakot. Ö azokhoz csatlakozik, akik a Sióni leszállópályához mennek.

Míg mindezt átgondolta, a kikötőben lázas sietséggel folyt a munka. Két félig elsüllyedt csónakot a partra vontattak, s kapkodva merték belőle a vizet. A Sendero fegyvereseihez a falu férfilakossága is csatlakozott, mert tudták, ha a szervezet vezetői megharagszanak Nueva Esperanzára, a falu minden lakóját kíméletlenül lemészárolják. Nem egy esetre emlékeztek, amikor ez történt.

Minden sietség ellenére csak később tudtak elindulni, mint Miguel szerette volna. Néhány perccel hajnali négy előtt azonban már mindkét csónak vízen volt, a motorjaiktól és a folyó sodrásától hajtva gyorsan haladtak északnyugat felé. A Siónba tartó bárkát Gustavo irányította, és jóval megelőzték a másik ladikot.

Miguel a Makarov revolver mellé egy Beretta géppisztolyt is magához vett. Ismét elöntötte agyát a düh, s bár még mindig nem tudta, ki szabadította ki a foglyokat, abban biztos volt, hogy ha visszahozza őket, a legkegyetlenebb kínokat fogják elszenvedni.

18.

Meg alig derengett, amikor az Aero Libertad Cheyenne—II-je felszállt a limai repülőtérről. Előző nap, vasárnap már tettek egy kört a dzsungel fölött, de eredmény nélkül.

Rita Sloane-nal együtt a gép elején ült. közvetlenül Oswaldo Zileri és fiatal másodpilótája, Felipe Guerra. mögött.

Az előző napi, háromórás út alatt mindhárom találkozásra kijelölt pont fölött átrepültek. Bár Sloane-t minden alkalommal előre figyelmeztették, alig tudott bármit is megkülönböztetni az alattuk elterülő összefüggő zöld növénytengerben. — Hasonlít Vietnamra, de annál sokkal sűrűbb — magyarázta Ritának a végtelenbe nyúló, áthatolhatatlannak tűnő Selvára mutatva.

A magasban körözve feszülten figyeltek, de egyikük sem látott semmiféle jelzést. Sloane most azért imádkozott, hogy ezúttal másképp történjen.

Mire teljesen kivilágosodott, már a Középső-Kordillerák hegylánca fölött jártak, s aztán lassan ereszkedni kezdtek a Huallaga folyó völgye felé.

19.

Partridge már tudta, hogy súlyosan elszámította magát és sokat késnek.

Amikor a Sióni leszállópálya mellett döntött, nem számított rá, hogy baj történhet a csónakkal. Két órával az után következett be, hogy elhagyták Nueva Esperanzát. Még egyórás út volt hátra addig a helyig, ahol ki kellett szállniuk a bárkából, hogy az őserdőn át elérjék a leszállóhelyet.

Mindkét motor hangosan, de egyenletesen pöfögött azóta, hogy bekapcsolták őket, de akkor hirtelen fülsiketítő sivítás hallatszott a bal oldali felől. Ken O’Hara rögtön odaugrott és kikapcsolta, s ezzel a sivító hang meg is szűnt. A jobb oldali motor tovább járt, de a csónak mozgása érezhetően lelassult.

— Meg tudod javítani? — kérdezte Partridge O’Hara mellé mászva.

— Nem valószínű — válaszolta a hangtechnikus. Már leszerelte a motor burkát és a belsejét vizsgálgatta. — Túlmelegedett, s a gőz sípolt így. Azt hiszem, a vízpumpa romlott el. Ha lenne szerszámom és szét tudnám szedni, akkor is valószínűleg új alkatrészekre lenne szükség, de nekünk ... — nem fejezte be a mondatot.

— Egészen biztos, hogy nem tudjuk megjavítani?

— Sajnálom, Harry — rázta meg a fejét O’Hara.

— És mi történik, ha ismét beindítod?

— Egy ideig működik, aztán ismét túlhevül. A dugattyúk besülnek a hengerekbe, az egész nem több, mint egy rakás ócskavas.

— Indítsd be — mondta Partridge. — Ha úgysem lehet megjavítani, akkor legalább használjuk, amíg működik.

— Te vagy a főnök — bólintott O'Hara. A gondolatától is irtózott, hogy szántszándékkal tönkretegyen egy motort, amit meg lehetne javítani.

Mint a hangtechnikus előre jelezte, a motor működött még néhány percig, maid hangos sivítással, gőzfelhőt okádva leállt, de már nem indult be többé. A csónak ismét lelassult és Partridge nyugtalanul kezdte nézegetni az óráját.

Amennyire meg tudta ítélni, csak feleakkora sebességgel haladtak, mint korában. Útjuk hátralévő része a folyón egy óra helyett tehát kettőt vesz majd igénybe.

A kettőből két és negyed óra lett, s már 6.50 volt, amikor meglátták a partszakaszt, ahol ki kellett kötniük. Partridge és Fernandez együtt ellenőrizte a térképen, jó helyen járnak-e, s meglátva a korábbi utazók által a parton szétdobált szemetet, biztosak voltak benne, hogy nem tévednek. Egy órájuk maradt, hogy az őserdőn át megtegyék a Sióni leszállópályáig vezető gyötrelmesen nehéz, öt. kilométeres utat. Jóval kevesebb az idő, mint amire eredetileg számítottak. Vajon képesek lesznek-e rá?

— Muszáj végigcsinálnunk — magyarázta Partridge Jessicának és Nickynek. — Lehet, hogy nagyon fárasztó lesz, de nem állhatunk meg pihenni. Ha kell, majd segítünk egymásnak. Fernandez megy elöl, én leszek a végén.

Néhány perc múlva a csónak alja megcsikordult a part menti köveken, s ők kiléptek a sekély vízbe. Előttük áthatolhatatlannak tűnő falként sötétlett a dzsungel.

Ha több idejük van, Partridge megpróbálta volna elsüllyeszteni vagy sodrásba taszítani a csónakot, hogy a víz továbbvigye, de most egy pillanatot sem akart veszíteni, s ezért otthagyták a parton.

Már éppen elérték az erdő szélét s be akartak lépni a fák közé, mikor Fernandez megálljt intett és ujját szájára téve jelezte, hogy mindenki maradjon csendben. Fejét félrehajtva, feszülten figyelt. Jobban ismerte a dzsungelt, mint a többiek, hallása jobban alkalmazkodott a hangokhoz.

— Hallja? — kérdezte kis idő múlva Partridge-tól.

Partridge nem volt biztos benne, de úgy tűnt, mintha halk mormolást hallana abból az irányból, amerről jöttek.

— Mi az? — kérdezett vissza.

— Egy motoros csónak — válaszolta Fernandez. — Még messze van. de gyorsan közeledik.

Egy pillanatot sem vártak tovább, rögtön bevetették magukat az őserdőbe.

Ez az ösvény sokkal könnyebben követhető volt, mint az, amin három nappal korábban az országútról Nueva Esperanzába érkeztek. Nyilván gyakrabban jártak rajta, mert nem nőtték be annyira a növények, sehol nem állta útjukat áthatolhatatlan bozót.

A talaj azonban itt is próbára tette őket, kiálló gyökerek, a beléjük lépőt elsüllyedéssel fenyegető mély pocsolyák nehezítették az előrehaladást.

— Jól nézzék meg hová lépnek — szólt hátra a csoport élén egyenletes, gyors léptekkel haladó Fernandez.

— Ne kelljen senkit se cipelni! Már így is épp eléggé izzadok — vágta rá a menetet záró Partridge, hogy valamelyest felrázza a társaságot.

Akárcsak érkezésükkor, most is szinte elviselhetetlen volt a hőség, a talaj fölött forró pára terjengett, pedig a nap még csak mast kezdte el igazán ontani a sugarait. Sűrű rajokban döngtek körülöttük a rovarok.

Partridge-ot elsősorban az foglalkoztatta, meddig fogja bírni Jessica és Nicky a kegyetlen megpróbáltatást. Egy idő után már biztos volt benne, hogy Jessica kitart; látszott rajta az elszántság, és tudta, milyen kitartó. Nicky azonban egyre fárad.

A fiú eleinte csak azért maradozott le, hogy ismét közel kerüljön Partridge-hoz. Ő azonban ragaszkodott hozzá, hogy Jessica és a gyerek zárkózzon föl Fernandez mögé. — Később leszünk még együtt. Nicky — mondta neki. — Most az édesanyáddal menj. — A fiú vonakodva ugyan, de engedelmeskedett.

Partridge tudta, hogy ha a csónakban, amelynek a motorját hallották, valóban üldözőik ülnek, akkor a támadás hátulról fogja érni őket. Felkészült rá, hogy visszaverje a rohamot, s egérutat biztosítson a többieknek. Már ellenőrizte a Kalasnyikovot, tudta, hogy teli tár van benne, és még ott van a két tartalék tár is.

Ismét az órájára nézett — 7.35. Csaknem negyven perce indultak el az ösvényen. Tudta, hogy az Aero Libertad gépe nyolc órakor érkezik, s remélte, hogy az út háromnegyedét már maguk mögött hagyták.

Néhány perccel később azonban váratlanul megállásra kényszerültek.

A többieket, óvatosságra intő Fernandez volt az, aki elvétett egy lépést, lába beszorult a talajból kiálló sáros gyökerek szövedékébe, és elzuhant. Mire Partridge odaért, Minh már Fernandez törzsét tartotta. O’Hara pedig megpróbálta kiszabadítani a lábát. A perui arca eltorzult a fájdalomtól.

— Azt hiszem, megsérültem — fordult Partridge-hoz. — Nagyon sajnálom, hogy cserbenhagytam magukat.

A lábát közben kiszabadították, de valahányszor megpróbált ráállni, kegyetlen fájdalom hasított belé. Eltört vagy legalábbis erősen meghúzódott a bokája.

— Ez nem igaz! Nem hagyott cserben bennünket — válaszolta Partridge. — Megbízható vezetőnk és jó barátunk. Gyorsan összeütünk valami hordágyat és tovább visszük.

Fernandez szomorúan megrázta a fejét: — Még ha képesek lennének is rá, akkor sincs rá idő. Nem szóltam róla, Harry, de hangokat hallottam a hátunk mögül. Követnek bennünket, és már nincsenek messze. Hagyjanak itt!

Jessica lépett Partridge mellé. — Nem hagyjuk itt — mondta.

— Fogódzzék a nyakamba. Elviszem a hátamon — mondta O'Hara.

— Ebben a hőségben? — válaszolt türelmetlenül Fernandez. — Száz méter, és jártányi ereje sem marad.

Partridge is tiltakozni akart, de érezte, hiába tenné. Fernándeznek igaza volt. Nem tehettek mást, magára kellett hagyniuk. Annyit azért megkockáztatott: — Ha megérkezett a segítség, visszajövünk magáért.

— Ne vesztegessük tovább az időt, Harry! Valamit még mondanom kell — Fernandez az ösvény mellett ült, hátát egy fatörzsnek támasztva. Partridge és Jessica letérdelt mellé. — Feleségem és négy gyermekem van. Szeretném, ha valaki a gondjukat viselné.

— A CBA-nek dolgozik, a CBA gondoskodni fog róluk. — Partridge nehezen találta a megfelelő szavakat. — Becsületemre fogadom, hogy így lesz. Gondoskodunk a gyerekek taníttatásáról, mindenről. . .

Fernandez bólintott és a mellette heverő M—16-osra mutatott: — Jobb, ha ezt magukkal viszik, nagy szükségük lehet még rá. Hagyjanak itt egy pisztolyt, nem akarom, hogy élve fogjanak el.

Partridge odaadta neki a 9 milliméteres Browningot, de előbb letekerte róla a hangtompítót.

— Fernandez... — Jessica hangja elcsuklott, szeme megtelt könnyel. — Olyan sokat köszönhetünk magának, Nicky meg én. — Előrehajolt és homlokon csókolta a férfit.

— Akkor menjenek! — sürgette Fernandez. — Ne vesztegessék el az időt, amit nagy nehezen nyertünk!

Jessica felállt, Partridge, Minh és O'Hara pedig búcsúzóul még egyszer megölelte a férfit.

Partridge határozott léptekkel előreindult, s vissza sem nézett.

Mihelyt az őserdei ösvény bejáratánál meglátta, Miguel rögtön felismerte a Nueva Esperanzából származó csónakot, örült, hogy a Sióni leszállópályához tartó csoporthoz csatlakozott.

Még nagyobb volt az öröme, mikor a sekély vízben sietve a csónakhoz gázoló Ramón odakiáltotta neki: — *Un motor está calientá, el otro frío — fundido.*

A forró motor azt jelentette, hogy a menekülők nem lehetnek messze, a hideg pedig azt, hogy az út egy részét csökkentett sebességgel kellett megtenniük.

A hét jól felfegyverzett férfihoz fordult: — A burzsoá disznók nem lehetnek messze. Elfogjuk és keményen megbüntetjük őket. Kövessetek, hadd söpörje el őket Guzmán haragja!

Szavaira harsány üdvrivalgás volt a válasz, s az üldözők csapata bezúdult az őserdőbe.

— Pár perccel korábban érkeztünk — figyelmeztette Rita Abrams Oswaldo Zilerit, a Cheyenne—II pilótáját, miközben megközelítették az első találkahelyet, a Sióni leszállópályát. Épp akkor nézett az órájára, mikor feltűnt előttük a nyiladék, s látta, hogy még csak 7.55 van.

— Teszünk egy kört és jól körülnézünk — válaszolt a pilóta. — Egyébként nem túl valószínű, hogy a barátaik éppen ezt választották.

Akárcsak előző nap, mind a négyen — Rita, Crawford Sloane, Zileri és Felipe, a másodpilóta — feszülten kémlelték az alattuk elterülő zöld szőnyeget. Különösen a leszállópálya környéket figyelték, hátha felfedeznek valami mozgást, de akárcsak előző nap, életnek most sem látták semmi jelét.

Nicky egyre nehezebben bírta az őrjítő iramot. Jessica és Minh két oldalról, a karjánál fogva szabályosan húzta maga után. Tudták, hogy már csak pillanatok kérdése, és a karjukban kell továbbvinni a fiút, de egyelőre takarékoskodtak maradék erejükkel.

Körülbelül tíz perce hagyhatták ott Fernándezt. A csoportot most Ken O’Hara vezette és Partridge zárta a sort. Gyakran hátranézegetett, de egyelőre senkit sem látott.

Fejük felett a lombok mintha vékonyodni kezdtek volna, több fény hatolt át rajtuk és az ösvény is szélesebbnek tűnt, mint eddig. Partridge remélte, hogy ez már a leszállópálya közelségének a jele. Egyszer mintha repülőgép bugását hallotta volna a távolból, de ebben nem volt biztos. Az óráját nézte: mindjárt 7.55.

Valahonnan a hátuk mögül egy lövés éles csattanása hallatszott. Fernandez még élete utolsó cselekedetével is szolgálatukra sietett — figyelmeztette őket, hogy az üldözők már közel járnak. Ennek mintegy megerősítéseként néhány másodperc múlva hangos fegyverropogás hallatszott ugyanabból az irányból.

Az üldözők a halott Fernándezt meglátva valószínűleg azt hitték, hogy a többiek is ott vannak valahol, s vaktában lövöldözni kezdtek. Aztán a lövések ugyanolyan hirtelen el is hallgattak, ahogyan elkezdődtek.

Partridge közel állt a teljes kimerültséghez. Az utóbbi ötven órában alig aludt valamit, már a végső erőtartalékait élte fel. Érezte, hogy egyre kevésbé tud koncentrálni, kezd elhomályosulni körülötte a világ.

Semmi másra nem vágyott, csak egy kis nyugalomra. Eltökélte, hogy ha ezen a kalandon túljut, rögtön folytatja félbehagyott szabadságát, s eltűnik, hogy senki se találjon rá. Bárhova megy is, valószínűleg magával viszi Vivient, az egyetlen asszonyt, akinek a szerelmére számíthat…Jessica és Gemma a múltat jelentette, Vivien talán a jövő lehet. Eddig nem úgy bánt vele, ahogy megérdemelte volna. Esetleg össze is házasodhatnának… Még igazán nem késő, és Vivien biztosan örülne neki…

Erőt vett magán, és gondolatait elűzve visszatért a jelenbe.

Az őserdő váratlanul véget ért, s meglátták a leszállópályát. Fenn a magasban repülőgép körözött, egy Cheyenne. Ken O’Hara már elő is vette hátizsákjából a zöld jelzőrakétát, hogy figyelmeztesse a gép pilótáját, nyugodtan leszállhat, nincs veszély.

Ebben a pillanatban a hátuk mögül, a korábbiaknál jóval közelebbről két lövés dördült.

— Pirosat lőj fel, ne zöldet! — kiáltott Partridge O’Harára.

Pirosat, hogy a gépen ülők tudják, veszélyben vagyunk, és gyorsan le kell szállni értünk!

Percekkel elmúlt már nyolc óra, mikor a Sióni leszállópálya fölött köröző Cheyenne—II pilótaüléséből hátrafordulva Zileri odaszólt Ritának és Sloane-nek: — Nincs itt senki. Elmegyünk, megnézzük a másik két leszállóhelyet.

A gép teste megdőlt, széles fordulóba kezdett és Crawford Sloane felkiáltott: — Ott! Azt hiszem, láttam valamit!

— Hol? — kérdezte Zileri és visszabillentette a gépet.

— Valahol ott lenn — mutatott ki az ablakon Sloane — Hogy pontosan merre, nem tudnám megmondani. Az egész csak egy villanás volt . . . Azt

hiszem ... — a hangján érződött, hogy maga sem tudja pontosan, mit is látott.

Zileri újabb kört tett, s közben feszült figyelemmel pásztázta az alattuk elterülő tájat. — Nem látok semmit. Azt hiszem, jobb volna, ha továbbmennénk — mondta a forduló végeztével.

Ekkor meglátták a magasba röppenő vörös jelzőrakétát.

O'Hara egy második jelzőrakétát is kilőtt.

— Ennyi elég. Most már biztos, hogy észrevettek — mondta neki Partridge, látva, hogy a repülőgép feléjük fordul. Már csak azt szerette volna tudni, melyik irányból ereszkedik alá a gép, hogy megfelelő pozíciót választhasson. ahonnan fedezi a többieket, míg felszálltnak a gépre.

Nem sokáig kellett várnia, hogy megtudja. A Cheyenne—II éles fordulóba kezdett, s magasságát gyorsan csökkentve közeledett feléjük. Partridge már látta, hogy elhúz a fejük fölött, s a pálya túlsó végén, a dzsungelösvénytől és az esetleges lövöldözéstől távol fog megállni.

Hátranézett, de még mindig nem látott senkit. Üldözőik biztosan vaktában eresztették meg azt a két lövést.

— Jessicával és Nickyvel gyorsan induljatok a leszállópálya túlsó vége felé — szólt O'Harának. — A gép, ha megáll, vissza fog fordulni. Siessetek elé és szálljatok fel. Hallottad, Minh?

— Hallottam — válaszolta az operatőr, de szemét le sem véve a kamerája keresőjéről, folytatta a forgatást. Partridge tudta, nem érdemes többször figyelmeztetni, nyugodtan rábízhatja a dolgot, tud vigyázni magára.

— És te, Harry? — kérdezte aggódva Jessica.

— Majd én fedezlek benneteket, s mihelyt a gépen vagytok, rögtön csatlakozom hozzátok — válaszolta Partridge. — Gyerünk, induljatok!

O'Hara átkarolta a Nicky jobb kezét fogó Jessicát és futni kezdtek a leszállópálya vége felé.

Partridge néhány lépésnyi távolságból, hátra-hátra nézegetve követte őket, míg meg nem látta az ösvény torkolatánál előretartott fegyverrel felbukkanó alakokat. Levágódott egy bucka mögé, a Kalasnyikovval megcélozta a mozgó alakokat és hosszú sorozatot adott le. Látta, hogy az egyik fegyveres karját szétdobva felbukik. Nagyon alacsonyan repülve ekkor húzott el a feje fölött a Cheyenne—II. Fel sem kellett néznie, tudta, hogy nem tévedett, le fog szállni.

— Ott vannak! — kiáltotta szinte a hisztéria határán Crawford Sloane. — Látom őket! Jessicát és Nickyt! — A gép az egyenetlen talajon nagyokat zökkenve gurult a pálya vége felé.

Már csak néhány méter volt a leszállósávból, mikor Zileri a fékkart erősen behúzva, s az egyik hajtóművet felpörgetve, megfordította a gépet, s elindult visszafelé. A Cheyenne—II pontosan Jessicánál, Nickynél és O'Haránál állt meg. Felipe, a másodpilóta addigra már otthagyta a helyét, és a kabin hátsó részébe ment, hogy mihelyt megállnak, rögtön kinyissa az ajtót.

A segítő kezek először Nickyt, aztán Jessicát és végül O' Harát húzták be a gépbe. Néhány másodperc múlva Minh is megjelent, s gyorsan utánuk mászott.

Míg Sloane, Jessica és Nicky boldogan összeölelkezett, O'Hara odakiáltott a pilótának: — Harry ott van, elöl, megpróbálja feltartóztatni a terroristákat, őt is fel kell vennünk!

— Látom már — válaszolta Zileri. — Kapaszkodjanak! — Kiengedte a fékeket, s a gép nekilódult.

Egészen a pálya végéig gurult, ott ismét megfordította a gépet, hogy ugyanabban az irányban szálljon fel, mint amerre leszállt.

— Jó volna, ha futna a barátjuk — szólt hátra türelmetlenül. — Szeretnék mielőbb meglépni innen.

— Ne aggódjon — mondta Minh. — Látott bennünket, és mindjárt jön.

Partridge nemcsak látta, hallotta is a gépet. Egy pillanatra hátranézett, s megbizonyosodott róla, hogy ennél közelebb már nem jöhet hozzá. Körülbelül százméternyire lehetett tőle. Tudta, hogy minden erejét összeszedve neki kell odafutnia. Előbb azonban — amennyire csak lőszerkészlete engedte — jól meg kell szórnia az őserdei ösvény végét, hogy a Sendero fegyveresei ne merjenek közelebb jönni. Az utóbbi néhány percben többször is megpróbáltak előretörni, de sorozatai megállították őket. Egy másik embert is eltalált, a többiek pedig visszahúzódtak a fák védelmébe.

Új tárat rakott a Kalasnyikovba, s újabb gyilkos erejű sorozatot küldött az ellenség felé. A lövöldözés kezdetének pillanatában ismét hatalmába kerítette a jól ismert izgalom, a veszély bizsergető érzése, az a szinte mámoros állapot, amelyet a háború, az öldöklő küzdelem váltott ki belőle.

Mikor a tár kiürült, levágta a géppisztolyt, felpattant és összegörnyedve futni kezdett a gép felé. Látta nyitott ajtaját és tudta, hogy sikerülni fog neki.

Az út kétharmadánál járhatott, amikor a golyó eltalálta és összeesett. Olyan váratlanul történt, hogy másodpercekbe telt, míg tisztába jött helyzetével.

A golyó jobb térdhajlatát kapta el és szétroncsolta az ízületét. Nem tudott továbbmenni, a borzalmas, minden eddig ismertnél erősebb fájdalom legyűrte. Tudta, hogy soha nem lesz képes elérni a gépet, s azt is, hogy a bent ülőknek nincs idejük érte jönni. Fel kell szállniuk, és neki meg kell tennie ugyanazt, amit alig félórája Fernandez tett.

Minden erejét összeszedve fölemelkedett, és karját meglengetve jelezte, hogy induljanak. Már csak azt kívánta, hogy jelzését megértsék és engedelmeskedjenek.

Minh a gép ajtajában állva folytatta a filmezést. Gumioptikás kamerájával befogta Partridge-ot, s a közelképen jól látta, mikor megsebesült.

— Eltalálták! — kiáltott fel Felipe, aki végig ott állt mögötte. — Súlyosnak tűnik a sebe. Integet, hogy menjünk.

— Nem hagyhatjuk itt, be kell hozni! — Sloane az ajtó felé lendült.

— Igen, igen! — sikoltotta Jessica.

Nicky is rögtön csatlakozott hozzá: — Ne hagyjuk itt Harryt, kérem!

— Nem tudjuk behozni. Nincs rá idő — mondta Minh, a háború jó ismerője.

Az operatőr kamerája segítségével látta a Sendero közeledő fegyvereseit. Néhányan már a kifutópályán rohantak feléjük, vadul tüzelve, s már hallották is a gép törzsén koppanó lövedékek hangját.

— Mennünk kell — szólt Zileri, s meglódította a gépet. Minh hátratántorodott, Felipe pedig gyorsan berántotta az ajtót. A kifutópálya vége gyorsan közeledett, aztán a Cheyenne—II orra a magasba emelkedett, és már nem láttak mást, csak a kék eget.

Jessica és Nicky egymást átölelve zokogott, Sloane pedig a semmibe bámulva, mint aki képtelen elhinni a körülötte történteket, a fejét ingatta.

Minh, kamerája optikáját az egyik ablakra tapasztva az utolsó pillanatig nyomta a felvevőgép gombját.

Partridge a földön fekve látta, amint a Cheyenne—II a magasba emelkedik.

De látott mást is. A fájdalom ködén át nézte a távolodó gép ajtajában álló, s az Alitalia egyenruhájában búcsút intő mosolygó nőalakot.

Leomlott az utolsó gát is, és oly hosszú időn át visszatartott könnyei sűrűn ömleni kezdtek. Aztán újabb lövedékek találták el, s ő meghalt.

20.

Harry Partridge holtteste fölött Miguel megfogadta, hogy ehhez hasonló baklövést soha többé nem követ el.

Az emberrablás első, rendkívül összetett, különleges képességeket igénylő szakaszában tökéletesen teljesítette feladatát. Ebben a második, könnyűnek és bonyodalmaktól mentesnek ígérkező szakaszban azonban csúfos kudarcot vallott.

A tanulság kézenfekvő volt: semmit sem szabad könnyen, félvállról venni. A baj csak az, hogy erre jóval korábban kellett volna gondolnia. Biztos, hogy ezután örökké emlékezni fog rá.

És most mi legyen a következő lépés?

Először is el kell hagynia Perut. Ha marad, az élete egy centet sem ér — erről a Sendero Luminoso gondoskodik. A legjobb, ha már Nueva Esperanzába sem megy vissza.

Szerencsére nem is volt rá szükség. Indulás előtt, számításba véve, ami be is következett, magához vette minden készpénzét, beleértve azt az ötvenezer dollárt is, amit José Antonio Salaverrytől vett át, mikor utoljára találkoztak az ENSZ-székházban. A pénz a derékszíjában lapult — kényelmetlen, de önbizalmat adó érzés volt.

Ebből az összegből biztonsággal eljuthat Kolumbiába. Az őserdőn át egy huszonöt kilométerrel arrébb lévő leszállópályához akart menni, amelyet gyakran használtak a kábítószert szállító, kolumbiai pilóták vezette gépek. Tudta, hogy képes lesz megfizetni a fuvart, és Kolumbiában már biztonságban lesz.

Ha a Nueva Esperanzaiak közül valaki megpróbálja útját állni, azt rögtön megöli. Ezt nem tartotta túl valószínűnek. A hét emberből már csak négy volt éleiben; Ramónt és két társát megölte a lába előtt heverő gringo. Jó lövész volt. Vajon hogy hívhatták?

A Nueva Esperanzai eset híre kétségtelenül el fog jutni Kolumbiába, egy időre megtépázza majd hírnevét. Bízott benne, hogy gyorsan ki fogja heverni. A Sendero Luminosóval ellentétben, a kolumbiai kábítószer-kereskedő kartellek nem fanatikusokból állnak. Kegyetlenek és könyörtelenek, de gyakorlatiasak. Neki pedig kiváló képességei vannak, amelyeket rövidesen ismét igénybe fognak venni.

Miguel nemrég értesült arról, hogy hosszú távú programot dolgoztak ki több kis és közepes méretű állam Kolumbiához hasonló kábítószer-paradicsommá változtatásáról. Biztos volt benne, hogy a program végrehajtásához szükség lesz az ő különleges szakértelmére is.

Kolumbiában egyébként már megszűnt a demokratikus felépítés. A díszletek egy része ugyan még állt, de azok is egymás után omlottak össze, ahogy a kartellek milliárdos főnökei által elrendelt gyilkosságok egyre jobban tizedelték a kormányzás ósdi módszereiben hívőket.

Ahhoz, hogy más országok is hozzá hasonlóvá váljanak, először a közigazgatás csúcsain kell terjeszteni a korrupciót. A korrupció nyitja meg az utat a kartellek szabad működése előtt. A kábítószer-kereskedők aztán szép csendben erőt gyűjtenek, nagyobb hatalomra tesznek szert, mint a kormány, és attól kezdve nincs visszaút, az ország menthetetlenül Kolumbia sorsára jut.

Potenciális célpontként négy országot emlegettek a leggyakrabban — Bolíviát, Salvadort, Guatemalát és Jamaicát. Később mások is felkerülhetnek még a listára.

Miguel érezte, hogy tapasztalatainak, szívósságának köszönhetően hamarosan ismét bőven lesz munkája.

21.

A Cheyenne—II. fedélzetén hosszú percek teltek el néma csendben. Crawford Sloane, Jessica és Nicky görcsösen összekapaszkodva, minden másról megfeledkezve ölelte egymást.

Sloane tért először magához, s Minh Van Canh-hoz fordulva megkérdezte: — Harry . . . láttad, mi történt vele?

— Igen — Minh szomorúan bólintott. — Rajta tartottam a kamerát. Több találat is érte. Biztosan meghalt.

Sloane felsóhajtott: — Ő volt a legjobb...

— A legeslegjobb — igazította ki váratlanul szigorúra vált hangon Minh. — Tudósítónak is, embernek is. Sok emberrel dolgoztam már, de a hosszú évek során egyet sem találtam, aki a közelébe jöhetett volna Harrynak. — Mindez úgy hangzott, mint egy kihívás, hisz Minh ugyanannyi ideje ismerte Sloane-t és Partridge-ot.

Ha kihívás volt is, Sloane nem reagált rá, s csak annyit mondott: — Egyetértek.

Jessica és Nicky szótlanul hallgatta a beszélgetést, mindkettőjüket saját gondolatai kötötték le.

— Láthatnám a képeket? — kérdezte Rita. Egy pillanatra sem volt képes elszakadni a munkájától, s tudta, hogy Harry halála ellenére alig egy óra múlva Limában össze kell állítania az esti híradóba szánt anyagot. Tudta azt is, hogy a tudósításból világszenzáció lesz.

Minh visszatekerte a kazettát és átadta a Betacamot Ritának, hogy a keresőben végignézhesse a felvételt. Az operatőr ezúttal is az események

lényegét ragadta meg. A képek tökéletesek voltak, csak az utolsók mozdultak be kissé, azok, amelyeken a lövéstől találtan összeeső Harry látszott. Rita szeme megtelt könnyel. Letörölte, hisz tudta, hogy nincs idő meggyászolni és elsiratni Harryt. Majd később talán, éjszaka, ha egyedül marad a szobájában.

— Volt valakije Harrynek? Esetleg egy barátnője? — kérdezte Sloane. — Azt tudom, hogy Gemma halála után nem nősült meg.

— Igen, volt… van valakije — válaszolta Rita. — Viviennek hívják. Ápolónő, Toronto közelében, egy Port Credit nevű kisvárosban lakik.

— Értesítenünk kell. Majd én beszélek vele, ha akarja.

— Igen, az jó volna. Mondja meg neki azt is, hogy Harry végrendelete nálam van. Mindenét őrá hagyta. Vivien még nem tudja, de milliomos lett. Harry a különböző adóparadicsomokban őrizte a pénzét. A végrendelet mellé megadta a bankok listáját is.

Minh, kihasználva, hogy beszélgetés közben senki sem figyelt rá, ismét elővette a kameráját és csinált néhány felvételt Jessicáról és Nickyről. Rita is csak akkor vette észre, mikor az optikát Nicky bekötözött kezére irányította. A sérült kézről eszébe jutott valami. A táskájába nyúlt és elővett egy telexüzenetet, ami az Entel Perun keresztül érkezett.

— Mielőtt elindult volna — mesélte a többieknek —, Harry megkért, hogy táviratozzak egyik barátjának, egy oaklandi sebésznek. Azt is elmondta, hogy az illető a világ egyik leghíresebb kézsebésze. Nicholas kezével kapcsolatban érdeklődött tőle. Itt a válasz.

Átadta Sloane-nak, s ő hangosan felolvasta az üzenetet:

MEGKAPTAM AZ ÜZENETEDET ÉS OLVASTAM AZ ÚJSÁGOKBAN IS FIATAL BARÁTOD KEZÉRŐL. PROTÉZIST NEM JAVASLOK. NEM SEGÍTI A ZONGORAJÁTÉKBAN, S MÉG RONTHAT IS A HELYZETEN. MEG KELL TANULNIA ANNYIRA BEHAJLÍTANIA A CSUKLÓJÁT, HOGY A MUTATÓ- ÉS A KISUJJ CSONKJA ELÉRJE A BILLENTYÚKET. HA SZABAD ILYET MONDANI, MÉG SZERENCSÉS IS, MERT MÁS UJJAK ESETÉBEN EZ LEHETETLEN VOLNA. CSUPÁN EZZEL A KETTŐVEL LEHET MEGCSINÁLNI.

A GYAKORLÁSHOZ NAGY TÜRELEM ÉS KITARTÁS KELL. HA ELÉG ELSZÁNT, KÉPES LESZ RÁ. FIATAL KORA SEGÍTSÉGÉRE LESZ EBBEN. VOLT MÁR EGY PÁCIENSEM, AKI UGYANEZEKET AZ UJJAIT VESZÍTETTE EL, S MOST SZÉPEN ZONGORÁZIK. HA AKAROD, ÖRÖMMEL ÖSSZEISMERTETEM ŐKET.

VIGYÁZZ MAGADRA, HARRY. A LEGMELEGEBBEN ÜDVÖZÖL:

Az üzenet elhangzása után Nicky szólalt meg először: — Megnézhetem, apa? — Sloane odaadta neki a telexet.

— Őrizd meg — figyelmeztette Jessica. — Erről mindig eszedbe jut majd Harry. — Érezte, hogy bár rövid ideig ismerték egymást, Harry és Nicky nagyon közel került egymáshoz.

Eszébe jutottak a gyerek Harryhoz intézett első szavai arról, hogy megölték a nagyapját, s levágták a két ujját, hogy ne tudjon zongorázni. Igen, Nickyből már soha nem lesz koncertező művész, bármennyit is álmodozott róla. De legalább zongorázhat, s ha más módon is, hódolhat zene iránti szenvedélyének.

Nicky bal kezében fogva ismét elolvasta az üzenetet. Aztán elmosolyodott és csuklóból óvatosan mozgatni kezdte bepólyázott kezét.

— Azt hiszem, életünk végéig emlékezni fogunk rá, mit köszönhetünk Harrynek — mondta Sloane.

— És Fernándeznek — emlékeztette Jessica. Már beszámolt férjének a CBA perui megbízottjának önfeláldozásáról és haláláról. Most azt is elmondta Crawfordnak és Ritának, mit ígért Harry Fernándeznek, mielőtt otthagyták volna az ösvény mellett.

— Ha ő mondta, az olyan, mint egy szerződés. A CBA feltétlenül teljesíteni fogja — válaszolta Sloane. — Mihelyt hazaérünk, rögtön utána is járok a dolognak.

— Csak egy gond van — szólt Rita. — Harry már az elbocsátása után tette az ígéretet.

Minh, aki eddig csak fél füllel hallgatta a beszélgetést, megdöbbenve kapta fel a fejét, hisz nem tudott Chippingham felmondó leveléről.

— Az nem számít — válaszolta Sloane. — Harry ígéretét akkor is tiszteletben kell tartani.

— El kell döntenünk, megemlítjük-e Harry elbocsátását a ma esti adásban.

— Nem — felelte Sloane. — A piszkos belső ügyeink nem tartoznak a nézőkre.

Rita nem vitatkozott, bár tudta, hogy később úgyis kipattan az ügy. Crawfnak még nem szólt a Patkó közvetítésével Les Chippinghamnek küldött üzenetéről. Nagyon valószínű, hogy egy hét sem telik bele, s meg fog jelenni a Timesban, vagy a Washington Postban. Ha meg azokban nem, akkor valamivel később a Columbia Journalism Review-ban, vagy a

Washington Journalism Review-ban. Mindegy, hadd menjenek a dolgok a maguk útján.

Eszébe jutott, hogy üzenetének elküldése óta ő is állástalan, hiszen úgy írta alá a levelet, hogy exgyártásvezető. Akárhogy is, ezt a munkát még végigcsinálja, határozta el.

— Van valami, amit képtelen vagyok kiverni a fejemből — szólalt meg Jessica. — Ez a repülőtér, ahonnan elindultunk.

— Sión — világosította fel Rita.

— Az ösvényen is és a leszállópályán is végig olyan érzésem volt, hogy jártam már ott. Azt hiszem, ez volt az a hely, ahol magunkhoz tértünk. Igaz. akkor még nem tudtam, hogy egy őserdei leszállópályán vagyunk. S van még valami…

— Mondja csak — biztatta Rita, aki közben noteszt vett elő és jegyzetelni kezdett.

— Volt ott egy ember a kunyhóban. Nem tudom, kicsoda, de abban biztos vagyok, hogy amerikai. Könyörögtem neki, hogy segítsen rajtunk, de meg sem hallotta. Ezt sikerült csinálnom róla — Jessica átadta Ritának az elkészülte óta a melltartójában őrizgetett, a Learjét pilótájáról, Denis Underhillről készült ceruzarajzot.

— Ez is benne lesz a híradóban. Húszmillió ember nézi, biztosan akad közöttük valaki, aki felismeri — mondta Rita.

A Cheyenne—II még tovább emelkedett, hogy átjusson a Kordillerák hegyláncán, aztán rögtön ereszkedni is kezdjen a tengerparton épült Lima felé. Rita megnézte az óráját — 9 múlt néhány perccel. Még legalább negyvenpercnyi út volt hátra.

Ideje, gondolta, hogy Crawffal együtt pontosan megtervezzék a napot. Néhány dolgot, amit előre ki tudott számítani, már indulás előtt elintézett.

Abból indult ki, hogy a mentési akció történetét egyelőre csak a CBA ismeri. Az esti országos híradó első adásáig, perui idő szerint 17.30-ig tehát Jessicát és Nickyt olyan helyen kell tartani, hogy a Peruba sereglett sok újságíró ne érhesse el őket. Biztos volt benne, hogy ezzel Crawf is egyetért majd. A Cesar’s Hotelbe és az Entel Peruba semmiképp sem mehetnek, hisz mindkettőben nyüzsögnek a televíziós forgatócsoportok. Ugyanez volt a helyzet Lima többi szállodájával is.

Ezért aztán még indulás előtt, megállapodott Oswaldo Zilerivel. hogy elviszi őket Mirafloresen lévő lakására. 17.30-ig ott maradnak, utána pedig már nem számít, ha megtalálja őket a többi riporter. Menekülni úgysem tudnak előlük, jobb, ha minél előbb túlesnek a dolgon.

Eközben ő Bob Watsonnal összevágja az esti adásba szánt anyagot. Hosszú tudósítás lesz. Szerepelni fog benne Minh felvételeinek legnagyobb része — a szabadítási akció, Harry Partridge halála, az ösvényen hátramaradó Fernandez.

Eltökélte magában, hogy nem is kér külön időt New Yorktól. Tudta, hogy ez az az eset, amikor annyit használ fel. amennyit csak akar.

Abban is biztos volt Rita. hogy a társaság még aznap legalább egyórás különkiadást akar szentelni a témának. Volt is hozzá anyaga bőven. Szerepeltek benne a Doloresről, Hartley Gossage, alias Baudelio részeges élettársáról készített felvételek is. Az anyagot még Harry állította össze, s maga mondta hozzá a kommentáló szöveget.

A műsorvezetői részt azonban az esti híradóhoz és a későbbi különkiadáshoz is, Crawffal kell felvenni. Nem lesz könnyű számára, hogy beszéljen az apja, Harry Partridge és Fernandez haláláról, Nicky kezének megcsonkításáról. Crawf néha képtelen uralkodni az érzelmein, ezúttal is valószínűleg el fog csuklani a hangja. Nem baj, gondolta Rita. Ettől még nagyobb lesz a hatás. Crawf pedig túl fogja élni. Igazi profi, tudja, mi a kötelessége.

Tisztában volt vele, hogy a szabadítás tényét, Jessica és Nicky megmenekülésének hírét nem szabad egy egész napon át titokban tartani. Ki kell adni egy rövid közleményt, amit a CBA adását megszakítva ismertethet. A társaság ismét le fogja körözni a versenytársakat.

Ellenőrizte az időt: 9.23. Még körülbelül húsz perc az érkezésig. A repülőtérről Limába vezető utat is beleszámítva a közlemény 10.30-ra New Yorkban lehet. Néhány szerkesztetlen felvételt is mellékelnek hozzá, mint alig egy hónapja, amikor Harryvel, Minh-nyel és Ken O'Harával Fort Worth-ről, az Airbus katasztrófájáról tudósítottak.

Valóban csak ennyi idő telt volna el azóta? Úgy érezte, egy világ választja el az akkori eseményektől.

Nincs idő álmodozni, figyelmeztette magát. Még meg kell rendelni a műholdas összeköttetést is. Előrehajolt és megkocogtatta Zileri vállát. — Tudna kapcsolatot teremteni New Yorkkal? Feltétlenül beszélnem kellene az otthoniakkal — mutatott a fedélzeti rádióra.

— Persze hogy tudok — válaszolta a pilóta.

Rita gyorsan felírta egy cetlire és átadta neki a telefonszámot. Meglepően keveset kellett várnia, s megszólalt egy férfihang: — Itt a CBA külpolitikai szerkesztősége.

— Beszélhet — nyújtotta át a mikrofont Felipe, a másodpilóta.

— Itt Rita Abrams. Foglaljanak le egy csatornát 10.30-ra egy limai közvetítéshez. Értesítsék a Patkót is.

— Rendben. Meglesz — válaszolta a szenvtelen hang.

— Köszönöm. Viszlát. — Rita visszaadta a mikrofont a pilótáknak.

Még a közlemény szövegét is meg kellett írni. Rita el is kezdte, de abbahagyta. Crawf könnyebben meg fogja találni a megfelelő szavakat. Ebben mindig kiváló volt.

Bármennyire is sajnálta elszakítani Jessicától és Nickytől, el kell kezdeniük a munkát. Crawf is tudja. Mint mindenki a szakmában. A hírek a legfontosabbak, s minden más csak utánuk jön.

— Crawf — szólt szelíden Rita. — Van még egy kis munkánk. Ideje hozzákezdeni.

IPM KÖNYVTÁR
A sorozat főszerkesztője: Ivanics István
Felelős szerkesztője: Morcsányi Géza
Szerkesztő: Sülé Gábor
Kontrollszerkesztő: Talpas János
Műszaki szerkesztő: Hupján Mária
Kiadja: az 1NTERPRESS és az I. P. COOP Kft.
Felelős kiadó: az 1NTERPRESS ügyvezetői testülete
Szikra Lapnyomda, Budapest (90-2806)
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató
HU ISSN 0238 1710
ISBN 963 7540 15 6
Megjelent 22;4 (A/5) ív terjedelemben